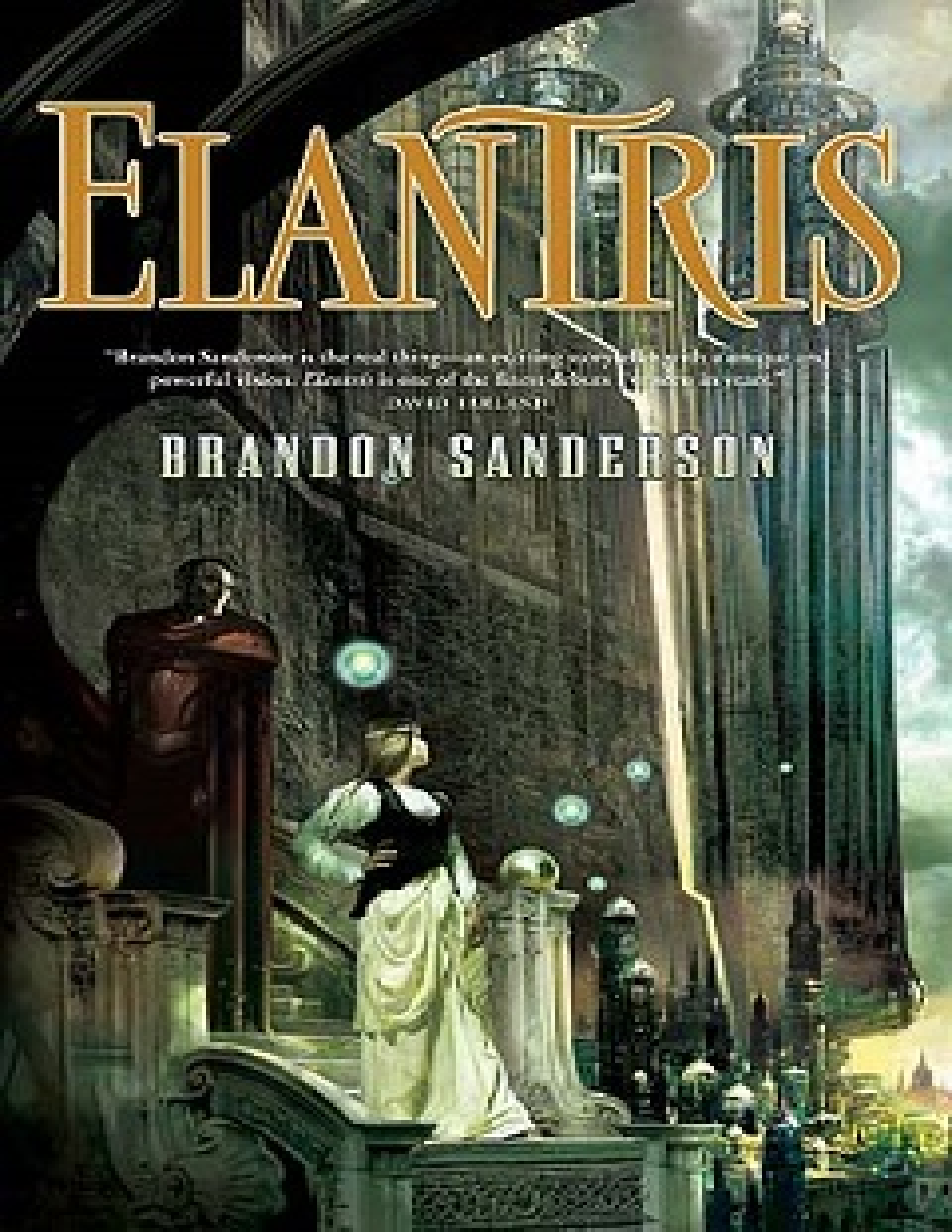
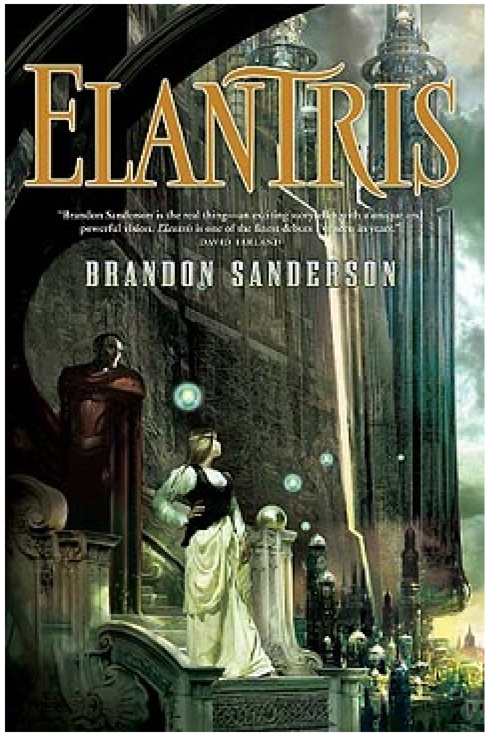

ELANTRIS
BRANDON SANDERSON

ELANTRIS
BRANDON SANDERSON

ELANTRİS

BRANDON SANDERSON

Çeviri: Can Sevinç

Çeviri: Can Sevinç

AKILÇELEN KİTAPLAR

Yuva Mahallesi 3702. Sokak No: 4 Yenimahalle / Ankara

Tel:+90-3l2 396 01 11 (pbx) Faks: +90-312 396 01 41

www.akilcelenkitaplar.com

bilgi@akilcelenkitaplar.com

Yayıncı Sertifika No: 12382

Matbaa Sertifika No: 13651

Kitabın Özgün Adı ve Yazarı: ELANTRIS, Brandon Sanderson © 2006, Brandon Sanderson

JABberwocky Literary Agency ile yapılan özel anlaşma sonucu yayınlanmıştır.

ISBN: 978-605-5069-53-7 Ankara, 2014

2. Baskı

Can Sevinç Filiz Özden Mine Çevik Emine Özyurt Lodos Grup

Türkçesi Redaktör Yayına Hazırlık Sayfa Düzeni Kapak Tasarımı Baskı

Yorum Basın Yayın San. Ltd. Şti.

İvedik Organize Sanayii Matbaacılar Sitesi 35. Cadde, No: 36-38
Yenimahalle - Ankara

Anneme adanmıştır,

Bir doktor olmamı istemişti,

Eline bir yazar geçti,

Ama onu (pek fazla) şikâyet etmeyecek

kadar seviyordu.

TEŞEKKÜRLER

İLK ve en öncelikli olarak, yardımcım Joshua Bilmes ve editörüm Moshe Feder'e bu eserden en yüksek verimliliği çıkarabilmem için ettikleri yardımlardan dolayı teşekkür etmek istiyorum. Onların ustaca yazınsal görüşleri olmasaydı, şu anda elinizde çok daha farklı bir kitabı tutuyor olurdunuz.

Sonra büyük övgü ve teşekkürler çeşitli yazım gruplarımın üyelerine gitmeli. Alan Layton, Janette Layton, Kaylynn ZoBell ve Ethan Skarstedt. Daniel Wells, Benjamin R. Olsen, Nathan Goodrich ve Peter Ahlstrom. Ryan Dreher, Micah Demoux, Annie Gorringe ve Tom Conrad. (Sizler de bir yazım grubuydunuz, bunun farkında olmasanız bilel) Hepinize tüm çalışmalarınız ve önerileriniz için çok teşekkür ediyorum.

Ayrıca, kitaplarımı bastırmaya çalışarak geçirdiğim yıllar boyunca, bu ve diğer kitapları da okumuş olan düzinelerce kişi var ve onlara hevesleri, eleştirileri ve övgüleri için anlatılamayacak kadar minnettarım. Kristina Kugler, Megan Kauffman, Izzy Whiting, Eric Ehlers, Greg Creer, Ethan Sproat, Robert ZoBell, Dcborah An-derson, Laura Bellamy, Bay M., Kraig Hausmann, Nate Hatfield, Steve Frandson, Robinson E. Wells ve Krista Olsen. Eğer herhangi birini unuttuysam, sizi gelecek kitapta yakalayacağım!

Üniversite kariyerim boyunca bana yardımcı olan bazı hocalara da ayrıca teşekkür etmek istiyorum. Profesörler Sally Taylor, Dennis Perry ve (master tezimin komitesinde çalışmış olan] John Bennion’e. Profesör Jacqueline Thursby'ye bana olan inancı için, beni hayata hazırlayan Dave Wolverton a ve bir gün fantastik bit kitap okumaya ikna edeceğim Profesör Douglas

Thayer'e de teşekkür ediyorum. (Bu kitabın bir kopyasını alacak. İstese de, istemese de!)

Son olarak, aileme teşekkür etmek istiyorum. Babama ben çocukken bana kitaplar aldığı için, anneme beni bir akedemisyene çevirdiği için, kız kardeşlerime gülümsemeleri için ve Jordan'a da zorba bir ağabeye katlandığı için. Jeff Creer'in inanılmaz sanatsal tasarımına ve Jordan'ın programcılık becerilerine göz atabilirsiniz: www.brandonsanderson.com

Bana inanmış olduğunuz için hepinize çok teşekkür ederim.

Teod'a
Elantris
Kae
Aredel Nehri
Kondeon
Arelon
Fjorden
Kaltii
Alonoe Nehri
Yarik
JinDo
Kalomo Nehri
HalKo
Duladel
Fellavoo
Aador

ÖN DEYİŞ

ELANTRİS bir zamanlar güzeldi. Tanrıların şehri denirdi; güç, ışık ve büyünün yeri... Ziyaretçiler, taşların bile içlerinde ışık varmışçasına parladığını ve şehrin akıl almaz mucizelerle dolu olduğunu söylerdi. Geceleri Elantris kocaman gümüş bir ateş gibi parlar ve çok uzaklardan bile görülebilirdi. Ancak Elantris ne kadar muhteşem olursa olsun, sakinleri daha da muhteşemdi. Saçları parlak beyaz, derileri ise neredeyse madeni gümüş rengindeydi; Elantrianlar şehrin kendisi gibi parlardı. Efsaneler onların ölümsüz veya neredeyse ölümsüz olduklarını anlatırdı. Vücutları hızla iyileşirdi ve büyük güç, anlayış ve beceriklilikle kutsanmışlardı. Büyü yapmaları için ellerinin bir hareketi yeterliydi: Opelon'daki birçok insan Elantrian şifası, yiyeceği veya bilgisi için Elantris'i ziyaret ederdi. Elantrianlar tanrıydı.

Ve herhangi biri Elantrian olabilirdi.

Buna Shaod denilirdi. Dönüşüm. Rastgele olurdu; çoğunlukla da geceleri, hayatın yavaşladığı gizemli saatlerde... Shaod dilenci, zanaatkâr, soylu veya asker demeden alırdı. Geldiğinde, şanslı kişinin eski hayatı sona erer ve o yepyeni bir hayata başlardı. Eski sıradan varoluşunu bırakır ve Elantris'e taşınırdı. Elantris; mutluluk içinde yaşayıp, bilgece yöneteceği ve ebediyen tapınılacağı yer.

Ebediyet on yıl önce sona erdi.

BİRİNCİ KISIM

ELANTRİS'İN

GÖLGESİ

1. BÖLÜM

ARELON Prensi Raoden, o sabah erkenden uyandığında, sonsuza kadar lanetlendiğinden tamamen habersizdi. Hâlâ uykulu, loş sabah ışığında gözlerini kırpıştırarak yatağında doğruldu. Açık balkon penceresinden, kendi yaşadığı daha ufak Kae şehri üzerine koyu bir gölge düşüren uzaktaki devasa Elantris şehrinin çıplak duvarlarını görebiliyordu. Elantris'in duvarları inanılmayacak kadar yüksekti; ama Raoden, içeride gizlenen yitik ihtişamın ipuçları gibi, duvarların arkasından yükselen siyah kulelerin kırık tepelerini görebiliyordu.

Terk edilmiş şehir, her zamankinden daha karanlık görünüyordu. Raoden bir an için şehre baktı, sonra da gözlerini kaçırdı. Kae halkı ne kadar uğraşırsa uğraşsın, dev Elantris duvarlarını görmezden gelmeleri mümkün

değildi. Şehrin güzelliğini hatırlamak onlara acı veriyordu, on yıl önce Shaod’un kutsamasının neden bir lanete dönüştüğünü merak etmek de...

Raoden kafasını sallayarak yataktan kalktı. Erken olmasına rağmen hava oldukça sıcaktı, sabahlığını giyerken birazcık bile serinlik hissetmedi. Sonra, hizmetkârlara kahvaltı istediğini haber vermek için yatağının yanındaki ipi çekti.

Bu da başka bir gariplikti. Açtı, hem de *çok* açtı. Kurt gibi acıkmıştı. Hiçbir zaman kahvaltı etmeyi çok sevmemişti, ama bu sabah kendini yemeğin gelmesini sabırsızlıkla beklerken buldu. Sonunda, kahvaltının gelmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü öğrenmek için birini göndermeye karar verdi.

Işıksız odada, “Ien?” diye seslendi.

Cevap gelmedi. Raoden, Seonun yokluğuna hafifçe kaşlarını çattı. Ien nerede olabilirdi ki?

Doğruldu, doğrulurken de gözleri tekrar Elantris’e takıldı. Büyük şehrin gölgesinde kalan Kae, Elantris’in yanında önemsiz bir köy gibi duruyordu. Elantris. Devasa, abanozdan bir blok: artık bir şehirden çok, bir şehrin cesedi. Raoden hafifçe titredi.

Kapı çaldı.

Raoden, "Sonunda,” diyerek kapıyı açmaya gitti. Elindeki tepside meyve ve sıcak, ekmek olan yaşlı Elao kapıda duruyordu.

Raoden tepsiyi almaya uzandığı sırada, şaşkınlıktan afallamış hizmetçinin parmaklarından kayan tepsi şangırtıyla yere düştü. Tepsinin metalik çınlaması koridordaki sabah sessizliğinde yankılanırken Raoden donakaldı.

Boynundaki Korathi kolyesini eli titreyerek kavrayan Elao, “Merhametli Domi!” diye fısıldarken gözlerinden dehşet okunuyordu.

Raoden elini ona doğru uzattı, ama hizmetçi aceleyle geriye çekilirken küçük bir kavuna takıldı.

“Ne?" diye sordu Raoden. Sonra elini gördü. Odasının karanlığında belli olmayan şey, koridorun titrek fenerinin ışığıyla aydmlanmaktaydı.

Raoden döndü, sendeleyerek odasının öbür tarafındaki boy aynasına doğru giderken eşyaları etrafa savurdu. Şafak aynadan bakan yansımayı görebileceği kadar sökmüştü. Bir yabancının yansımasını...

Mavi gözler, korkuyla genişlemiş olsa da aynıydı. Ancak saçı, kum renginden ölü griye dönmüştü. Cildi ise en kötüsüydü. Aynadaki yüz berelenmiş gibi hastalıklı siyah lekelerle kaplıydı. Lekelerin tek bir anlamı olabilirdi.

Shaod'a yakalanmıştı.

ELANTRİS şehir kapıları şoke edici bir kesinlikle arkasından kapandı. Düşünceleri günün olaylarıyla donuklaşmış olan Raoden kapıya yaslandı.

Sanki yaşadıkları başka birinin anılan gibiydi. Babası Kral Iadon, rahiplerine oğlunu hazırlayıp Elantris'e atmalarını emrederken Raoden'in gözlerine bakmamıştı. Her şey hızla ve sessizce hallolmuştu; Iadon veliahdının Elantrian olduğunu kimsenin öğrenmesine izin veremezdi. On yıl önce olsa, Shaod, Raoden'i bir tanrı yapardı. Şimdi ise, insanları gümüş derili tanrılar yerine hastalıklı ucubelere dönüştürüyordu.

Raoden inanamayarak kafasını salladı. Shaod başkalarına olan bir şeydi; uzaktaki birilerine. Lanetlenmeyi hak edenlere... Arelon tahtının vârisine değil. Raoden'e değil.

Elantris şehri önünde uzanıyordu. Yüksek duvarlarında kışlalar ve askerler diziliydi; düşmanları dışarıda tutmak için değil, içeridekilerin kaçmasını engellemek için. Reod'dan beri, Shaod'un aldığı herkes çürüsün diye Elantris'e atılmaktaydı. Şehir vücudu ölmeyi unutanlar için kocaman bir mezar haline gelmişti.

Raoden, o duvarlarda durup aşağıdaki Elantris'in korkunç sakinlerine baktığını hatırlayabiliyordu; tıpkı şimdi muhafızların yukarıdan ona baktıkları gibi. O zaman, tam kıyısında durduğu halde şehir ona çok uzakta görünmüştü. Filozofça, o kararmış sokaklarda yürümenin nasıl olacağını merak etmişti.

Şimdi ise öğrenmek üzereydi.

Raoden bir an için içinden geçmek, vücudundaki kirliliği temizlemek istercesine kapıya yüklendi. Başını eğerek sessizce inledi. Bu rüyadan uyanana kadar yerdeki pis taşlarda top gibi kıvrılıp yatmak istiyordu. Ama uyanmayacağını biliyordu. Rahipler bu kâbusun asla bitmeyeceğini söylemişti.

Ama içinden bir şey onu ileri doğru itiyordu. Devam etmek zorunda olduğunu biliyordu; çünkü eğer durursa, basitçe vazgeçeceğinden

korkuyordu. Shaod vücudunu almış olabilirdi, ama aklını da almasına izin vermemeliydi.

Böylece Raoden, gururunu umutsuzluk, reddedilmişlik ve en önemlisi kendine acımaya karşı bir kalkan olarak kullanarak, lanetin gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı.

RAODEN, Elantris'in duvarlarında durup içeride yaşayanlara, hem gerçek, hem de mecazi anlamda tepeden bakarken, şehri kaplamakta olan pisliği görmüştü. Şimdi ise içinde duruyordu.

Her yüzey, binaların duvarlarından kaldırım taşlarındaki çatlaklara kadar, pis bir tabakayla kaplıydı. Kaygan ve yağlı maddenin, Elantris’in renkleri üzerinde her şeyi tek bir moral bozucu tona, siyahın karamsarlığını kirli lağım yeşili ve kahverengisiyle birleştiren bir tona indirgeyen, eşitleyici bir etkisi vardı.

Önceden Raoden şehrin birkaç sakinini görebilmişti. Şimdi onları duyabiliyordu da. Bir düzine kadar Elantrian, avlunun kokuşmuş taşlarına saçılmış yatmaktaydı. Çoğu bilmeksizin veya umursamaksızın önceki gecenin yağmurundan kalmış karanlık su birikintilerinde oturuyordu. Ve inliyorlardı. Çoğu sessizce, kendi kendine mırıldanarak veya görünmeyen bir acıyla inleyerek yatmaktaydı. Ancak avlunun uzak ucunda yatan bir kadın saf, acı bir çığlık attı. Bir saniye sonra ise nefesi veya gücü tükenerek sustu.

Çoğu, paçavraya benzeyen koyu, bol ve sokak kadar pis giysiler giyiyordu. Ancak yakından baktığında Raoden giysiyi tanıdı. Kendi üzerindeki beyaz kefene baktı. Uzun ve bol, sanki birbirine dikilmiş kurdelelerden oluşan bir cübbe gibiydi. Kol ve bacaklarındaki keten, şimdiden şehir kapısı ve taş sütunlara değdiği yerlerde pislikle sıvanmıştı. Raoden, kısa süre sonra kendi kefeninin de diğer Elantrianların üzerindeki paçavradan farkı kalmayacağını tahmin etti.

İşte benim de sonum bu olacak, diye düşündü Raoden. *Şimdiden başladı bile. Birkaç hafta içinde benim de bir köşede mızıldanan mahzun bir cesetten farkım kalmayacak.*

Avlunun karşı tarafındaki küçük-bir hareket, Raoden’in kendine acımasını böldü. Karşıdaki kapı ağzının gölgesinde çömelmiş bazı Elantrianlar vardı. Siluetlerinden pek bir şey belli olmuyordu, ama bir şey bekler gibiydiler. Gözlerini üzerinde hissedebiliyordu.

Raoden, ancak gözlerini gölgelemek için elini kaldırdığında tutmakta olduğu küçük sepeti hatırladı. Ölülerle birlikte öbür dünyaya (veya şu durumda Elantrıs'e) gönderilen ayinsel Korathi adağı. Sepette bir somun ekmek, birkaç dilim sebze, bir avuç tohum ve küçük bir matara şarap vardı. Normal ölüm adakları çok daha kapsamlı olurdu, ama bir Shaod kurbanına bile bir şeyler verilmeliydi.

Raoden, aklı dışarıda duyduğu Elantrian vahşet hikâyelerine kayarken, tekrar kapı ağzındaki şekillere göz attı. Gölgeli şekiller daha hareket etmemişti, ama onu incelemekte olmaları ürkütücüydü.

Derin bir nefes alan Raoden, yana doğru bir adım attı. Şehir duvarının yanından avlunun doğu tarafına doğru ilerledi. Şekiller hâlâ onu izler gibiydi, ama takip etmediler. Bir an sonra artık kapı ağzını göremiyordu, sonrasında ise güvenle yan sokaklardan birine sapmıştı.

Raoden bir şeyden kurtulduğunu hissederek nefesini verdi, ancak bunun ne olduğunu bilmiyordu. Birkaç saniye sonra kimsenin takip etmediğinden emin olduğunda, korktuğu için kendini aptal gibi hissetti. Şimdiye kadar Elantris hakkındaki söylentileri doğrulayan hiçbir şey görmemişti. Raoden kafasını sallayarak yürümeye devam etti.

Koku boğucuydu. Her yeri kaplayan çamurun, ölmekte olan bir mantar gibi küflü, çürük bir kokusu vardı. Raoden kokudan öyle rahatsızdı ki neredeyse bir bina duvarının kenarına sokulmuş olan yaşlı adamın üstüne basıyordu. Adam acıklı acıklı inleyerek incecik kolunu uzattı. Raoden aşağıya doğru bakınca birden ürperdi. "Yaşlı adam" on altı yaşından büyük değildi. Pislikle kaplı yaratığın yüzü koyu ve benekliydi; ama bu yüz bir adama değil, bir çocuğa aitti. Raoden istemsizce geriye bir adım attı.

Çocuk, şansını birazdan kaybedeceğini anlamış gibi, son bir güçle çaresizce kolunu ileri doğru uzattı. Yarısı kalmış dişlerinin arasından "Yemek?" diye mırıldandı. "Lütfen?"

Sonra mecalsiz kol düştü ve vücut soğuk taş duvarın dibine yığıldı. Ama gözleri Raoden'i izlemeye devam etti. Kederli, acılı gözler. Raoden Dış Şehirler"de dilenciler görmüştü ve muhtemelen üçkâğıtçılar tarafından da birkaç kez kandırılmıştı. Ama bu çocuk numara yapmıyordu.

Raoden adak sepetindeki ekmek somununu alıp çocuğa uzattı. Çocuğun yüzünden geçen inanmazlık, yerini aldığı umutsuzluktan daha rahatsız

ediciydi. Bu yaratık uzun zaman önce umuttan vazgeçmişti. Büyük ihtimalle beklentiden değil, alışkanlıktan dileniyordu.

Raoden çocuğu arkasında bırakıp küçük sokaktan ilerlemeye devam etti. Ana avlunun pisliğinin belki de sık kullanılmaktan kaynaklandığını düşünerek, oradan uzaklaştıkça şehrin daha az iğrençleşeceğini ummuştu. Ama yanılmıştı; sokak da en azından ana avlu kadar pislikle kaplıydı.

Arkasından boğuk bir güm sesi geldi. Raoden şaşkınlıkla döndü. Bir grup karanlık şekil yerdeki bir şeyin etrafına yığılmıştı. Dilenci. Raoden titreyerek, oğlanın umutsuz çığlıklarını umursamadan beş adamın kendi aralarında kavga ederek ekmeği yemelerini izledi. Sonunda, belli ki canı sıkıldığından, yeni gelenlerden biri iğreti bir sopayı sokakta çınlayan bir çatırtıyla oğlanın kafasına indirdi.

Adamlar ekmeği bitirdiklerinde dönüp Raoden'e baktılar. Geriye tedirgin bir adım attı, görünüşe göre takip edilmediğini düşünürken aceleci davranmıştı. Beş adam yavaşça ilerlemeye başladığında Raoden dönüp hızla kaçmaya başladı.

Arkasından takip sesleri geldi. Raoden korkuyla koşuyordu; bu, bir prens olarak şimdiye kadar yapmaya hiç ihtiyaç duymadığı bir şeydi. Her kendini zorladığında *olduğu gibi* nefesinin kesilmesini ve yan tarafına bir acı saplanmasını bekleyerek deli gibi koştu. İkisi de olmadı. Onun yerine kendini, birazdan yere yığılacak kadar, korkunç derecede yorgun ve zayıf hissetti. Hayatı yavaşça akıp gidiyormuş gibi hırpalayıcı bir histi bu. Çaresizce adak sepetini kafasının üstünden arkaya fırlattı. Hantal hareketi dengesini bozdu ve kaldırım taşındaki görünmeyen bir yarık, çürüyen bir tahta yığınına çarpana kadar sakar bir şekilde sendelemesine neden oldu. Eskiden belki de bir kasa yığını olan tahtalar, ezilerek düşüşünü yavaşlattı.

Raoden ezik tahta parçalarını ıslak sokağa saçarak hızla doğruldu. Ancak artık saldırganlar onunla ilgilenmiyordu. Beş adam sokağın çamuruna çökmüş, koyu su birikintilerine ve kaldırım taşlarının arasına dağılmış sebze ve tohumlan topluyor-lardı. Adamlardan biri taşların arasındaki bir çatlağa parmağını sokup, eşeleyerek çıkardığı, tohumdan çok çamurdan oluşan bir kütleyi şevkle ağzına tıkarken, Raoden midesinin kalktığını hissetti. Adamın ocakta kaynayan çamur dolu bir tencereye benzeyen ağzının kenarından koyu bir salya akıyordu.

Bir adam Raoden'in izlediğini gördü. Hırlayarak, neredeyse unutmuş olduğu yanındaki sopaya uzandı. Raoden çılgınca bir silah aranarak diğer

parçalardan daha az çürük gibi görüneb bir tahta parçası buldu. Silahı kararsız ellerle tutarak tehlikeli bir görünüm sergilemeye çalıştı.

Haydut durakladı. Bir an sonra arkasından gelen sevinç çığlığı dikkatini dağıttı: diğerleri küçük şarap matarasını bulmuşlardı. Bunun üzerine çıkan kavga, adamların aklından Raoden'le ilgili tüm düşünceleri çıkardı. Az sonra dört tanesi, değerli sıvıyla kaçacak kadar şanslı veya aptal olan beşincisini kovalamaya başlamıştı, hepsi ortadan kayboldu.

Raoden altüst olmuş halde enkaza çöktü. *İşte senin de olacağın şey bu...*

“Seni unutmuş gibiler, sule,” diyen bir ses duydu.

Raoden sıçrayarak sesin geldiği tarafa baktı. Pürüzsüz kel kafasından sabah güneşinin yansıdığı bir adam, biraz ötedeki basamaklarda tembelce uzanmıştı. Kesinlikle bir Elantriandı; ancak dönüşümünden önce Raoden'in aksine Arel değil, başka bir ırktan gelmiş olmalıydı. Adamın teni Shaod'un belirgin kara lekeleriyle kaplı olsa da, lekesiz yerler beyaz değil koyu bir kahverengiydi.

Raoden olası bir tehlikeye karşı gergindi, ancak bu adamda diğer Elantrianlarda gördüğü ilkel vahşilik veya yıpratıcı zayıflığın işaretleri görünmüyordu. Uzun ve yapılıydı, geniş elleri ve koyu tenli yüzünde keskin gözleri vardı. Raoden'i düşünceli bir şekilde süzüyordu.

Raoden rahatlayarak içini çekti. "Her kimsen, seni gördüğüme sevindim. Buradaki herkesin ya deli ya da ölmekte olduğunu düşünmeye başlamıştım."

"Ölmekte olamayız," diye homurtuyla cevapladı adam. “Biz zaten ölüyüz. Kolo?”

“Kolo.” Yabancı kelime, adamın belirgin şivesi gibi hayal meyal tanıdıktı. “Arel değil misin?"

Adam kafasını salladı. “Ben Duladel ülkesinden Galladon'um. Son zamanlarda ise Elantris'tenim; çamur, delilik ve sonsuz azabın memleketi. Tanıştığımıza sevindim."

‘‘Duladel?” dedi Raoden. “Ama Shaod sadece Arelleri etkiler." Çarptığı ayak parmağındaki ağrıya yüzünü buruşturarak ayağa kalkıp çürümenin farklı düzeylerindeki odun parçalarını üzerinden silkeledi. Pislikle kaplanmıştı ve artık Elantris kokusu ondan da yükseliyordu.

“Duladel kanı karışıktır, sule. Arel, Fjor, Teo... Hepsinden bulursun. Ben...’’

Raoden sessizce küfrederek adamın lafını böldü.

Galladon kaşını kaldırdı. “Ne oldu, sule? Ters bir tarafına kıymık mı battı? Gerçi onun için *uygun* bir taraf yoktur ya..."

“Parmağım!" dedi Raoden, kaygan kaldırım taşlarında topallayarak. “Parmağımda bir sorun var. Düştüğümde çarpmıştım, ama acısı hâlâ geçmedi.”

Galladon kederli bir şekilde kafasını salladı. “Elantris’e hoş geldin, sule. Sen ölüsün: Vücudun artık yapması gerektiği gibi kendini tamir etmeyecek...”

“Ne?” Raoden Galladon’un olduğu merdivenin yanında yere çöktü. Parmağı hâlâ çarptığı andaki kadar çok acıyordu.

Galladon, “Her acı, sule,” diyerek fısıldadı, ‘‘her kesik, her yara, her bere, her ağrı... Acıdan delirene kadar hepsi seninle kalacak. Dediğim gibi Elantris’e hoş geldin!"

“Buna nasıl dayanıyorsunuz?” diye sordu Raoden, parmağını çaresizce ovalayarak. Ne kadar da ufak ve saçma bir yaralanmaydı, ama yine de acıdan gözlerinin yaşarmaması için kendini zorlaması gerekiyordu.

“Dayanamıyoruz. Ya çok dikkatli oluyoruz ya da sonumuz avluda gördüğün o rulolar gibi oluyor.”

“Avludaki... İdos Domi!” Raoden ayağa kalktı ve avluya doğru topalladı. Dilenci çocuğu sokağın ağzındaki aynı yerde buldu. Hâlâ hayattaydı... Nispeten.

Çocuk boş boş havaya bakarken gözbebekleri titreşiyordu. Dudakları hiç ses çıkarmadan çalışmaktaydı. Boynu tamamen ezilmişti, yan tarafında ise gırtlak ve omurgasının görülebildiği kocaman bir yara vardı. Çocuk yaralara rağmen başarısızca nefes almaya çalışıyordu.

Birden Raoden'e parmağı o kadar da kötü gelmedi. Kafasını çevirirken midesi bulanarak, “İdos Domi,” diye fısıldadı. Kendini yatıştırmak için uzanıp bir binanın kenanna tutundu. Kaldırımdaki pisliği artırmamak için çabalarken kafasını öne eğdi.

Galladon sakin bir tonda, “Bundan geriye pek bir şey kalmamış,” diyerek dilencinin yanına çömeldi.

Raoden, “Ne...” diye söze başlayacakken midesindeki hareket onu durdurdu. Çamura cup diye oturup derin birkaç nefes aldıktan sonra devam etti: “Ne kadar daha bu şekilde yaşayacak?"

Galladon, “Hâlâ anlamıyorsun, sule,” dedi şiveli sesindeki kederle, “O yaşamıyor, hiçbirimiz yaşamıyoruz. Ondan buradayız. Kolo? Çocuk daima böyle kalacak. Ki genelde sonsuz lanetlenmenin süresi o kadardır.”

“Yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu?”

Galladon omuz silkti. “Onu yakmayı deneyebilirdik, ateş yakabilseydik eğer.

Elantrian vücutları sıradan insanlardan daha iyi yanıyor gibi görünüyor ve bazıları bunun bizim türümüz için uygun bir son olduğunu düşünüyor.”

Raoden hâlâ çocuğa bakamıyordu. "Peki... Eğer bunu ona yaparsak... ruhuna ne olur?” dedi.

Galladon, "Onun ruhu yok. En azından rahiplere göre... Korathi, Derethi, Jes-ker... Hepsi aynı şeyi söylüyor. Biz lanetliyiz,” diye karşılık verdi.

“Bu sorumu cevaplamıyor. Yakılırsa acısı durur mu?” Galladon yerdeki çocuğa baktı. Sonunda, sadece omuz silkti. “Bazıları, eğer bizi yakarsan veya kafamızı kesersen ya da vücudu tamamen yok eden bir şey yaparsan, artık var olmayacağımızı söylüyor. Diğerleri ise, acının devam edeceğini, acıdan *ibaret* hale geleceğimizi söylüyor; azaptan başka bir şey hissedemeden şuursuzca var olmaya devam edeceğimizi düşünüyorlar. Ben iki seçeneği de beğenmiyorum, bu nedenle de kendimi tek parça halinde tutmaya çalışıyorum. Kolo?”

Reoden, “Evet,” diye fısıldadı, “kolo.” Sonunda cesaretini toplayarak dönüp çocuğa baktı. Çocuğun boğazındaki koca kesik bakışlarına karşılık verdi. Kan yaradan yavaşça sızıyordu; sanki sıvı, bir birikintide duran su gibi damarların içinde öylece durmaktaydı.

Ani bir ürpertiyle Raoden göğsünü yokladı. İlk kez kalbinin atmadığını fark etti. “Kalbim atmıyor!”

Galladon Raoden’e tamamıyla aptalca bir şey söylemiş gibi baktı. “Sule, sen *ölüsün*. Kolo?"

ÇOCUĞU yakmadılar. Ateş yakmaya uygun aletlerinin olmamasının yanı sıra Galladon izin vermedi. “Böyle bir karan biz veremeyiz. Ya gerçekten ruhu yoksa? Ya yakınca yok olursa? Pek çoğu için, azapla dolu

bir varlık bile yokluktan iyidir.” Böylece çocuğu yattığı yerde bıraktılar; Galladon bir an için bile düşünmeden, Raoden ise aklına yapılacak bir şey gelmediğinden. Ancak suçluluk hissini, parmağındaki acıdan bile daha fazla duyuyordu. Galladon, belli ki Raoden’in onu takip edip etmediğine aldırmaksızın, başka bir yöne gitti veya duvardaki ilginç bir pislik izine bakarak dikildi. İri, koyu tenli adam, sırtı tam bir kayıtsızlık havası verecek şekilde Raoden’e dönük, arada bir çukurlarda yatmış inleyen vücutların yanından geçerek geldikleri yoldan geri yürüdü.

Dulanın gitmesini izlerken Raoden düşüncelerini toplamaya çalıştı. Politika için eğitilmişti; yılların eğitimi onu hızlı kararlar vermeye şartlandırmıştı. O anda bir karara vardı. Galladon’a güvenmeye karar verdi.

Dulada Raoden’in tarif edemese de çekici bulduğu doğal bir sevimlilik, yerdeki pislik kadar kalın bir karamsarlıkla kaplanmış da olsa vardı. Galladon'da rahat, aklı başında tavırlarından fazlası vardı. Raoden acı içindeki çocuğa baktığı sırada, adamın gözlerini görmüştü. Galladon kaçınılmazı kabul ettiğini iddia ediyordu, ancak bunu yapmak zorunda olmak onu üzüyordu.

Dula basamaklarda önceden durduğu yeri bulup yerleşti. Raoden derin bir nefes aldı, adamın önüne gederek dikildi.

Galladon yukarı baktı: “Ne?”

Raoden basamakların önünde çömeldi ve “Yardımına ihtiyacım var, Galladon," dedi.

Galladon homurdandı: “Burası Elantris, sule. Burada yardım diye bir şey yok. Burada bulacağın şeyler acı, delilik ve sürüyle çamur.”

“Neredeyse buna inanır gibi konuşuyorsun."

“Yanlış yerde yardım istiyorsun, sule."

“Burada karşılaştığım, komada olmayan ya da bana saldırmayan tek kişi sen-sin,” dedi Raoden. “Davranışların ağzından çok daha ikna edici konuşuyor.”

“Belki sadece işime yarayacak bir şeyin olmadığını bildiğimden sana zarar vermeye çalışmadım.”

“Buna inanmıyorum.”

“Neye inandığına aldırmıyorum.” Omuz silken Galladon, sırtını binanın duvarına dayayarak gözlerini kapattı.

“Aç mısın, Galladon?” diye sordu Raoden sakince.

Gözler bir anda açıldı.

“Kral Iadon’un Elantrianlara ne yedirdiğini merak ederdim,” diye yüksek sesle düşündü Raoden. “Şehre hiç erzak gönderildiğini duymadım, ama hep gönderildiğini varsaymıştım. *Neticede,* diye düşünüyordum, *Elantriarılar hayatta kalıyor.* Hiç anlamamışım. Eğer bu şehrin insanları kalpleri atmadan var olabiliyorlarsa, yemeksiz de var olabiliyordur. Tabii bu açlığın kaybolduğu anlamına gelmiyor. Bu sabah uyandığımda kurt gibi açtım, hâlâ da öyleyim. Bana saldıran adamların gözlerindeki bakışı düşünüyorum da açlık giderek daha kötüleşiyor olmalı.”

Raoden kirlenmiş kefeninin içine uzanıp ince bir nesneyi çıkararak Galladon’un görmesi için kaldırdı. Bir parça kuru et. Galladon’un sıkıntılı ifadesi yerini ilgiye bıraktı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Gözlerinde bir parıltı vardı; önceden yabani adamlarda gördüğü vahşiliğin benzeri bir parıltı. Daha kontrollüydü, ama oradaydı. İlk kez olarak Raoden, Dula hakkındaki ilk izlenimi üzerine ne kadar çok şeyi riske atmakta olduğunu fark etti.

“O nereden geldi?” diye sordu Galladon yavaşça.

“Rahipler beni buraya getirirken sepetimden düştü, ben de alıp kemerime tıkıştırdım. İstiyor musun, istemiyor musun?”

Galladon bir an cevap vermedi. “Sana saldırıp almayacağımı düşündüren nedir?" Soru akademik değildi: Raoden, Galladon’un bir parçasının bu hareket üzerinde düşünmekte olduğunu görebiliyordu. Ne kadar büyük bir parça olduğu henüz belirsizdi.

“Bana ‘sule’ dedin, Galladon. Arkadaş addettiğin birini nasıl öldürebilirsin?”

Galladon küçük et parçasına odaklanarak oturuyordu. Ağzının kenarından fark edilmeksizin bir damla salya aktı. Kafasını kaldırıp gittikçe huzursuzlaşan Raoden’e baktı. Göz göze geldiklerinde Galladon’un içinde bir şey parladı ve gerginlik kayboldu. Dulanm aniden attığı şiddetli kahkaha gürültüyle yankılandı. “Dulaca bilir misin, sule?”

“Sadece birkaç kelime,” dedi Raoden alçakgönüllülükle.

"Eğitimli bir adam? Bugün Elantris için mutlu bir gün! Pekâlâ, seni sinsi rulo, ne istiyorsun?”

“Otuz gün,” dedi Raoden. "Otuz gün için bana etrafı gösterip bildiklerini anlatacaksın.”

"Otuz gün? Sule, sen *kayanasın."*

“Gördüğüm kadarıyla,” dedi Raoden eti tekrar kemerine sokarak, “buraya sadece yeni gelenlerle yiyecek girebiliyor. Bu kadar çok beslenecek boğaz varken bu kadar az yemekle insan bayağı acıkıyordun İnsan açlığın delirtici hale geldiğini düşünüyor.”

“Yirmi gün,” dedi Galladon, eski keskinliği bir parça da olsa geri gelerek.

“Otuz, Galladon. Sen bana yardım etmezsen, başkası eder.”

Galladon bir an dişlerini gıcırdattı. “Rulo,” diye mırıldandı, sonra elini uzattı. "Otuz gün. Neyse ki, önümüzdeki ay uzun bir yolculuk planlamıyordum.”

Raoden gülerek eti fırlattı.

Galladon eti havada kaptı. Sonra eti refleksle ağzına tıkacak olduysa da, durdu. Dikkatli bir hareketle eti cebine koyup ayağa kalktı. “Peki. Sana ne diye sesleneceğim?” Raoden durakladı. *En iyisi, şimdilik kimse kraliyet ailesinden olduğumu bilmesin.* ‘Sule’ bana uyar.”

Galladon kıkırdadı. “Gizemli bir tipsin, demek. Peki, hadi gidelim. Büyük tura çıkmanın zamanı geldi.”

2. BÖLÜM

SARENE gemiden indiğinde dul kalmış olduğunu öğrendi. Şoke edici bir haberdi elbette, ancak olması gerektiği kadar yıkıcı değildi. Ne de olsa, kocasını hiç görmemişti. Aslında, Sarene memleketinden ayrıldığında Raoden'le sadece nişanlıydılar. Arelon Krallığı'nın düğün için o fiilen gelene kadar bekleyeceğini varsaymıştı. En azından onun geldiği yerde, evliliğin gerçekleşmesi için iki kişinin de orada olması beklenirdi.

"Evlilik sözleşmesindeki o maddeyi zaten hiç sevmemiştim, leydim," dedi Sarene'nin yol arkadaşı. Sarene'nin yanında havada asılı durmakta olan kavun büyüklüğünde bir ışık topuydu o.

Sarene hamallar bavullarını bir at arabasına yüklerken sıkıntıyla ayağını yere vurdu. Evlilik sözleşmesi elli sayfalık canavar gibi bir belgeydi ve pek çok şartından biri, kendisi veya nişanlısı düğünden önce ölürse nişanlılığı kanuni açıdan bağlayıcı kılıyordu.

"Bu oldukça sık rastlanan bir madde, Ashe," dedi. "Böylece, politik bir evlilik anlaşması, taraflardan birine bir şey olursa geçersiz olmaz. Gerçekten uygulandığını hiç görmedim."

"Bugüne kadar," diye karşılık verdi derinden gelen sesi ve düzgün telaffuzuyla ışık topu.

"Bugüne kadar," diye kabul etti Sarene. "Prens Raoden'in bizim Fjorden Denizi'ni geçmemiz için gereken beş günü sağ çıkaramayacağını nereden bilecektim?" Düşünceli bir şekilde yüzünü astı. "O maddeyi bana tekrarla, Ashe. Tam olarak ne söylediğini bilmeliyim."

"Eğer yukarıda adı geçen çiftin taraflarından birisi, önceden belirlenmiş evlilik zamanından önce Merhametli Domi'nin evine çağrılırsa, nişanlılık tüm kanuni ve sosyal açılardan evliliğe denk sayılacaktır," dedi Ashe.

"Tartışmaya pek yer yok, değil mi?”

"Maalesef hayır, leydim.”

Sarene, hamalları izlerken kollarını bağlayıp yanağına işaret parmağıyla hafifçe vururken yüzü asıktı. Uzun, sıska bir adam sıkıntılı gözleri ve uysal yüz ifadesiyle işi yönetiyordu. Kral ladon’un tenezzül edip de karşılamaya gönderdiği tek kişi, Arelon saray maiyetinden bir hizmetkâr olan Ketol isimli bu adamdı. Nişanlısının, o yolculuktayken "beklenmedik bir hastalıktan dolayı öldüğünü” ona “üzüntüyle bildiren” Ketol olmuştu. Bu ilanı, hamalları yönetmekte kullandığı sıkıcı ve ilgisiz tonun aynısıyla yapmıştı.

"Demek ki, kanuna göre ben artık bir Arelon prensesiyim,” diye ilan etti Sarene.

“Doğru, leydim.”

"Ve hiç görmediğim bir adamın da duluyum.”

“Yine doğru.”

Sarene kafasını salladı. “Babam bunu duyunca gülmekten çatlayacak. Bunu asla unutturamayacağım. ”

Ashe biraz sıkıntılı bir şekilde parladı. “Leydim, kral böyle ciddi bir olayı asla hafife almayacaktır. Prens Raoden’in ölümü Arelon’un hükümdar ailesine şüphesiz büyük bir acı getirmiştir.”

“Evet. O kadar açılılar ki, gelip yeni kızlarıyla tanışmak için gereken çabayı harcayamıyorlar. ”

“Belki de Kral Iadon gelişimizden biraz daha erken haberdar olsa, kendisi gelirdi...”

Sarene yüzünü assa da, Seon haklıydı. Düğünden birkaç gün önce gelişi Prens Raoden için evlilik öncesi bir sürpriz olacaktı. En azından birkaç günü özel olarak beraberce geçirsinler istemişti. Ancak şimdi gizliliği aleyhine dönmüştü.

“Söylesene Ashe," dedi, “Arel halkının geleneklerine göre, bir insan öldükten sonra gömülmesi için ne kadar bekletilir?”

“Emin değilim, leydim,” diye itiraf etti Ashe. “Arelon’dan uzun zaman önce ayrıldım ve burada o kadar kısa kalmıştım ki çoğu detayı hatırlayamıyorum. Ama araştırmalarıma göre, Arel adetleri genel olarak memleketinizdekilere benziyor.

Sarene başıyla onayladı ve Kral Iadon'un hizmetkârına eliyle işaret etti.

“Evet, leydim?” dedi Ketol tembel bir tonda.

“Prens için cenaze yemeği veriliyor mu?”

“Evet, leydim,” diye cevapladı hizmetkâr. “Korathi Kilisesi nin dışında. Defin bu akşam yapılacak.”

“Tabutu görmeye gitmek istiyorum.”

Ketol durakladı, “Ee... Majesteleri sizi derhal ona götürmemi söylemişti..."

“O zaman cenaze çadırında fazla vakit harcamayacağım,” dedi Sarene at arabasına doğru giderken.

SARENE, Ketol ve birkaç hamal tabuta yaklaşabilmesi için ona yol açarken, kalabalık cenaze çadırını alıcı gözle inceledi. Kabul etmeliydi ki her şey hatasızdı: çiçekler, adaklar, dua eden Korathi rahipleri. Tek gariplik çadırın bu kadar kalabalık olmasıydı.

"Burada ne çok insan var,” diyerek Ashe’ye döndü.

“Prens çok sevilirdi, leydim,” diye cevapladı yanında uçan Seon. “Raporlarımıza göre, ülkenin en sevilen kişisiydi.”

Sarene onu başıyla onaylarken Ketol’un onun için açtığı yoldan ilerliyordu. Çadırın tam ortasında duran Prens Raoden’in tabutu, kalabalığın fazla yaklaşmasını engelleyen bir muhafız grubuyla çevrilmişti. Yürüdükçe, cenazede hazır bulunanlardaki gerçek üzüntüyü hissetti.

Demek doğru, diye düşündü. *Halk ottu gerçekten seviyordu.*

Yaklaştığında askerler ona yol verdiler. Tabut Korathi usulünce çoğunluğu umut ve barış sembolleri olan Aonlarla süslenmişti. Tahtadan tabut, ölenin adına verilmiş adaklardan oluşan müsrif bir yiyecek halkasıyla çevriliydi.

Ufak, müşfik görünüşlü bir din adamı olan Korathi rahibine, “Prensi görebilir miyim?” diye sordu.

“Üzgünüm, çocuğum,” dedi rahip. "Ama hastalık prensi nahoş bir şekilde çirkinleştirdi. Kral, ölümünün ardından prensin itibarının korunmasını istedi.”

Sarene başını sallayarak tekrar tabuta döndü. Evlenmiş olacağı adamın naaşı önünde dikilirken ne hissetmeyi beklediğinden emin değildi. Garip bir

şekilde... kızgındı.

O an için bu duyguyu kenara itip çadırı incelemek için döndü. Neredeyse fazlasıyla resmiydi. Gelen insanların üzüntüsü barizdi; ama çadır, adaklar ve dekor steril görünüyordu.

Raoden'in yaşında ve addedilen dinçliğinde bir adam, diye düşündü. *Titreten öksürükten ölmüş. Mümkün elbet; ama pek olası görünmüyor.*

“Leydim...” dedi Ashe sessizce. “Bir sorun mu var?"

Sarene Seona el edip arabasına geri dönmeye başladı. “Bilmiyorum,” dedi yavaşça. “Burada yanlış bir şeyler var, Ashe.”

Ashe, “Şüpheci bir yapınız var, leydim,” diye karşılık verdi.

“Iadon neden oğlunun başında değil? Ketol saray işleriyle ilgilenmekte olduğunu söyledi, sanki oğlunun ölümü onu hiç rahatsız etmiyormuş gibi.” Kafasını salladı. “Teod’dan ayrılmadan hemen önce Raoden’le konuştum, gayet iyi gibiydi. Yanlış bir şey var, Ashe. Ve ben ne olduğunu bilmek istiyorum.”

“Ah, yapmayın...” dedi Ashe. "Biliyorsunuz, leydim, babanız bana sizi sorunlardan uzak tutmamı söylemişti.”

Sarene gülümsedi, “Bak, işte o olacak iş değil. Hadi, artık gidip yeni babamı görmemiz lazım.”

SARENE, saraya doğru giderlerken arabanın penceresinden şehri izledi. Sessizce oturuyordu, aklında diğer her şeyi boğan tek bir düşünce vardı.

Ne yapıyorum ben burada?

Ashe’ye söyledikleri güven doluydu, ama endişelerini saklamakta hep iyi olmuştu. Evet, prensin ölümü hakkında meraklanmıştı; ama Sarene kendini çok iyi tanıyordu. Bu merakın büyük kısmı, aklını durumun uygunsuzluğundan ve hissetmekte olduğu aşağılık duygusundan uzaklaştırma çabasından kaynaklanıyordu. Aslında olduğu şeyi kabul etmemek için ne gerekirse: kaba, sırık gibi ve neredeyse kartlaşmış bir kadın. Yirmi beş yaşındaydı, yıllar önce evlenmiş olmalıydı. Raoden onun son şansıydı.

Sen hangi cesaretle ölürsün, Arelon Prensi! diye düşündü Sarene öfkeyle. Ama ironi dikkatinden kaçmamıştı. Bu adamın, gerçekten de zamanla sevebileceğine inandığı adamın, daha onunla doğru düzgün tanışmadan

ölmesi münasipti. Şimdi yabancı bir ülkede yalnız ve güvenmediği bir krala politik olarak bağlıydı. Göz korkutucu, yalnızlık barındıran bir histi.

Daha önceden de yalnız oldun, Sarene, diye kendini rahatlattı. *Atlatacaksın. Sadece aklını meşgul edecek bir şeyler bul. İnceleyecek yepyeni bir saray maiyetin var. Keyfini çıkar.*

Sarene içini çekerek dikkatini tekrar şehre yöneltti. Babasının kordiplomatik görevlisi olarak kayda değer çalışma tecrübesi olsa da Arelon'u hiç ziyaret etmemişti. Elantris'in düşüşünden beri, Arelon gayriresmî olarak hemen hemen tüm diğer krallıklar tarafından karantinaya alınmıştı. Kimse gizemli şehrin neden lanetlendiğini bilmiyordu ve herkes Elantrian hastalığının yayılmasından korkuyordu.

Ancak, Kae'de gördüğü zenginlik Sarene'yi şaşırtmıştı. Şehrin caddeleri geniş ve bakımlıydı. Sokaktaki insanlar iyi giyimliydi ve tek bir dilenci bile görmemişti. Bir tarafta, mavi cübbeli Korathi rahiplerinin garip, beyaz cübbeli birini kalabalık içinden sessizce götürmekte olduğunu gördü. Kafileyi, ne olduğunu merak ederek, bir köşeyi dönüp kaybolana kadar izledi.

Sarene'nin gördüğü kadarıyla Kae, Arelon'un çekmekte olması gereken ekonomik zorluğu çekiyormuş gibi görünmüyordu. Araba, her biri farklı bir tarzda inşa edilmiş duvarlarla çevrili düzinelerce konağın yanından geçti. Bazıları büyük, geniş kanatlar ve sivri çatılarla Duladel tarzmdaydı. Diğerleri, taş duvarları doğrudan militarist Fjorden taşrasından getirilmiş kaleler gibiydi. Ama tüm konakların ortak bir özelliği vardı: zenginlik. Bu ülkenin halkı aç olabilirdi, ama Arelon aristokrasisinin yerleştiği Kae bunu fark etmiş gibi değildi.

Elbette, bir rahatsız edici gölge hâlâ şehrin üstünde asılıydı. Elantris'in devasa duvarları uzakta yükseliyordu ve Sarene bu heybetli çıplak duvara bakınca titredi. Yetişkin hayatı boyunca, Elantris ve eskiden orada yaratılan büyüler ile şimdi sokaklarında yaşayan canavarlar hakkında hikâyeler duymuştu. Evler ne kadar gösterişli, sokaklar ne kadar zengin olursa olsun, bu tek anıt, Arelon'da iyi olmayan her şeye işaret edercesine yükseliyordu.

"Merak ediyorum da, burada hâlâ neden yaşıyorlar ki?" diye sordu Sarene.

"Leydim?" dedi Ashe.

“Kral Iadon neden sarayını Kae’de inşa etti? Neden Elantris’e bu kadar yakın bir şehir?”

“Sebeplerin temel olarak ekonomik olduğundan şüpheleniyorum leydim.” dedi Ashe. “Arelon’un kuzey kıyısında sadece birkaç kullanılabilir liman var ve hu en iyisi."

Sarene onu onayladı. Aredel Nehri’nin okyanusa döküldüğü körfez kıskanılası bir limandı. Ama yine de...

“Belki sebep politiktir..." diye tahmin etti Sarene. “Iadon karışık bir zamanda tahta çıktı, belki eski başkente yakın kalmanın ona otorite sağlayacağını düşünüyordur.”

“Belki de, leydim,” diye karşılık verdi Ashe.

Aslında zaten bu o kadar da önemli değil, diye düşündü. Görünüşe göre Elantris’e veya Elantrianlara yakınlık Shaod’a yakalanma şansını artırmıyordu.

Pencereye sırtını dönüp yanında, koltuğun yukarısında havada asılı duran Ashe’ye baktı. Kae sokaklarında daha hiç Seon görmemişti, ama Elantris büyüsünün çok eski yaratımları olan bu varlıkların Arelon’da kendi memleketinden bile daha çok olması gerekiyordu. Gözlerini kısarsa, Ashe’nin ışığının merkezinde parlayan Aon’u zor da olsa görebilirdi.

“En azından anlaşma güvende,” dedi Sarene sonunda.

“Arelon’da kaldığınızı varsayarsak, leydim,” dedi Ashe tok sesiyle. “En azından, evlilik sözleşmesinin söylediği bu. Burada yaşadığınız ve ‘kocanıza sadık kaldığınız’ sürece Kral Iadon, Teod’la olan ittifakına uymak zorunda.”

Sarene iç çekerek, "Ölü bir adama sadakat,” diye mırıldandı. “Bu kalmam gerektiği anlamına geliyor, kocalı veya kocasız.”

“Eğer öyle diyorsanız, leydim.”

“Bu ittifaka ihtiyacımız var, Ashe,” dedi Sarene. “Fjorden etkisini inanılmaz bir hızla artırıyor. Beş yıl önce olsa, endişelenmeye gerek olmadığını, Fjorden rahiplerinin Arelon’da asla güç kazanamayacağını söylerdim. Ama şimdi...” Sarene kafasını salladı. Duladel Cumhuriyeti’nin yıkılışı çok şeyi değiştirmişti.

“Son on yıldır Arelon’dan uzak duruyoruz. Kendimizi bu kadar uzak tutmamalıydık, Ashe,” dedi. “Eğer on yıl önce yeni Arel hükümetiyle güçlü

bağlar kurmuş olsaydık, şimdi bu durumda olmazdım.”

“Babanız politik kargaşanın Teod’a sıçramasından endişelenmişti,” diye karşılık verdi Ashe. “Reod’dan bahsetmeye bile gerek yok, kimse Elantrianlara olan her neyse sıradan insanları da etkileyip etkilemeyeceğinden emin değildi.”

Araba yavaşladı ve Sarene içini çekerek konuşmaktan vazgeçti. Babası Fjorden’in bir tehlike olduğunu biliyordu ve eski ittifakların tekrar canlanması gerektiğini anlıyordu, Sarene’nin Arelon’da olmasının sebebi buydu. Saray kapıları önlerinde açıldı. Yalnız veya değil, gelmişti ve Teod ona güveniyordu. Arelon’u gelmekte olan savaşa hazırlamalıydı; Elantris düştüğü anda kaçınılmaz hale gelmiş olan savaşa.

KRAL Iadon, Sarene’nin yeni babası, kurnaz yüzlü ve sıska bir adamdı. Sarene taht odasına girdiğinde birkaç vekiliyle görüşmekteydi ve dönüp ona başıyla selam verene kadar Sarene neredeyse on beş dakika fark edilmeden dikilmişti. Kişisel olarak, beklemeye aldırmamıştı. Bu ona, artık uymaya yeminli olduğu adamı inceleme şansı tanımıştı; ama haysiyeti bu muameleden biraz alınmadan edememişti.

Bir Teod prensesi olarak konumu ona, heybetli olmasa da, en azından dakik bir karşılama sağlamış olmalıydı. Beklerken, bir şey hemen dikkatini çekti. Iadon oğlu ve varisinin yasını tutan bir adam gibi durmuyordu. Gözlerinde acıdan iz yoktu, sevilen birini kaybetmenin genelde getirdiği süzgün yorgunluk da. Aslında, saray havası belirgin bir şekilde yas işaretlerinden uzaktı.

Sarene merak içinde, *Acaba Iadon kalpsiz bir adam mı ki?* diye düşündü. *Yoksa sadece duygularım kontrol altında tutmayı mı biliyor?*

Babasının sarayında geçirdiği yıllar Sarene’yi asillerin karakterini okumada us-talaştırmıştı. Odanın arkasında durup yaklaşmasına izin verilene kadar beklemesi söylenmişti. Bu da onun kralın dediklerini duyamasa da, onun hareket ve davranışlarını izleyerek karakteri hakkında bilgi edinmesine yardımcı olmuştu. Iadon’un konuşması kararlıydı; doğrudan emirler veriyor, arada bir masasındaki haritaya ince parmağıyla vurmak için duraklıyordu. Güçlü karakterli bir adam olduğuna karar verdi. İşlerin nasıl yapılmasını istediğiyle ilgili net fikri olan biri. Bu kötü bir işaret değildi. Sarene tedbirlice, onun çalışabileceği bir adam olduğu kanısına vardı.

Kısa sürede bu kanısı değişecekti.

Kral Iadon ona el salladı. Sarene, bekletilmenin rahatsızlığını ustalıkla gizledi ve uygun asil itaat havasıyla yaklaştı. Kral reveransını yarıda kesti.

"Kimse bana bu kadar uzun olduğunu söylememişti,” diye ilan etti.

"Lordum?” dedi Sarene başını kaldırarak.

“Neyse, bunu umursayabilecek olan tek kişi artık yakınlarda değil.” Aniden "Eshen!” diye seslendi ve odanın uzak ucundaki neredeyse görünmeyen bir kadını itaatle sıçrattı.

“Onu alıp odalardan birine götür ve meşgul olacağı bir şeylerinin olduğundan emin ol. Nakış veya siz kadınlar başka neyle eğleşiyorsanız ondan.” Daha sonra kral bir sonraki görüşmesi için tüccar grubuna döndü.

Sarene, reveransının ortasında Iadon’un nezaketsizliğinden donakalarak durdu. Ağzının açık kalmasını engelleyen, sadece yılların saray eğitimiydi. Hızla ama iddiasızca, Iadon’un emir verdiği kadın, yani kralın karısı Kraliçe Eshen, koşturarak gelip Sarene’nin koluna girdi. Eshen kısa ve zayıftı, kahverengimsi sarışın Aonik saçı yeni aklaşmaya başlamıştı.

“Gel, çocuğum,” dedi Eshen tiz bir sesle. “Kralın zamanını boşa harcamamalıyız.”

Sarene odanın yan kapılarından birine doğru sürüklenmeye razı oldu. Kendi kendine, “Merhametli Domi adına, ben neye bulaştım böyle?” diye mırıldandı.

“...GÜLLER de geldiğinde burayı çok seveceksin. Bahçıvanlara pencerelerden dışarı sarkmadan kokuyu alabileceğin şekilde ektiriyorum. Gerçi bu kadar büyük olmasalar daha iyiydi ama.”

Sarene şaşkınlıkla kaşlarını çattı.“Güller mi?”

“Hayır, canım,” diye devam etti kraliçe neredeyse hiç takılmadan. “...pencereler. Sabah güneşi camlara vurunca burası o kadar parlak oluyor ki, inanamazsın.

Turuncu bulabilirler mi diye sordum bahçıvanlara; çünkü turuncuya bayılırım. Ama şimdiye kadar sadece korkunç sarılar bulabildiler. ‘Sarı isteseydim' dedim onlara, ‘size *abertin* ektirirdim.’ Nasıl özür dilediklerini görecektin, eminim gelecek yılın sonuna kadar turuncumuz olacak. Sence de çok güzel olmaz mı, canım? Elbette pencereler hâlâ çok büyük olacak. Belki bir çiftine duvar ördürebilirim.” Sarene konuşmaya değil, kraliçeye

hayranlık duyarak başını salladı. Babasının akademisindeki okutmanların çok kelimeyle hiçbir şey söylememekte uzman olduğunu varsayardı, ancak Eshen’deki ustalık hepsini utandırırdı. Kraliçe konacak ver arayan, ancak uzun süre kalmaya uygun bir tane bulamayan bir kelebek gibi konudan konuya atlıyordu. Konuların herhangi biri ilginç bir konuşma için malzeme olabilirdi, ama kraliçe Sarene’nin hiçbir konuyu ucundan bile yakalamasına izin vermiyordu. Kendi kendine sabırlı olmasını söyleyen Sarene, sakinleşebilmek için derin bir nefes aldı. Kraliçeyi olduğu gibi olduğundan dolayı suçlayamazdı; Domi her insanın kişiliğinin zevk alınacak bir hediye olduğunu öğütlerdi. Kraliçe, kendi dolambaçlı tarzıyla sevimliydi. Ancak, kral ve kraliçeyi gördükten sonra Sarene, Arelon’da politik müttefikler bulmakta zorlanacağından şüphelenmeye başlamıştı.

Başka bir şey daha Sarene’yi rahatsız ediyordu, Eshen’in davranışlarındaki bir gariplik. Hiç kimse *asla* kraliçenin yapmakta olduğu kadar konuşamazdı; bir saniyenin bile sessiz geçmesine izin vermiyordu. Sanki kadın Sarene’nin yanında rahatsızdı. Sonra, bir anda Sarene sorunun ne olduğunu fark etti. Ehsen, akla gelen her konu hakkında konuşmaktaydı, en önemlisi olan merhum prens dışında. Sarene’nin gözleri şüpheyle kısıldı. Eshen çok havai bir kadın olduğu için emin olamasa da, kraliçe oğlunu yeni kaybetmiş bir kadın için fazlasıyla neşeli davranıyordu.

“Odan burası, canım. Eşyalarını açtırdık, birkaç şey ekledik. Her renkte giysin var; sarı bile, gerçi neden sarı giymek isteyesin hayal bile edemiyorum ama... Korkunç bir renk o. Saçın için söylemiyorum, elbette. Sarı ile sarışın aynı şey değil. Yok yok, bir atın bir sebze olmaması kadar farklı bunlar. Senin için şimdilik bir atımız yok, ama kralın ahırlarındaki herhangi bir atı kullanabilirsin. Görüyorsun, bizim pek çok iyi hayvanımız var. Duladel yılın bu zamanında çok güzel olur.”

“Elbette,” dedi Sarene odaya göz gezdirirken. Oda küçük, ama zevkine uygundu. Çok büyük, çok küçüğün sıkıntılı olduğu kadar yıldırıcı olabilirdi.

Diğerleri gibi asılı durmayan, sanki daha yakın zamanda getirilmiş gibi yığılı duran elbiselere küçük eliyle işaret eden Ehsen, "Şimdi, bunlara ihtiyacın olacak canım,” dedi. Yığındaki tüm elbiselerin tek bir ortak yönü vardı.

"Siyah?” diye sordu Sarene.

"Elbette. Sen... Eee...” Eshen kelimelerle cebelleşiyordu.

"Yastayım, diye yardım etti Sarene. Hoşnutsuzlukla ayağını yere vurdu. Siyah en sevdiği renklerden sayılmazdı.

Eshen başıyla onayladı. ‘‘Bu akşamki cenaze töreninde onlardan birini giyebilirsin. Güzel bir tören olacak. Düzenlemeleri ben yaptım.” Tekrar en sevdiği çiçekler hakkında konuşmaya başladı, kısa zamanda monoloğu Fjor mutfağından ne kadar nefret ettiği üzerine bir nutka dönmüştü. Sarene, dediklerini başıyla onaylayarak,

kibarca, ama kesin bir şekilde, kadını kapıya doğnı yönlendirdi. Koridora vardıkları anda, Sarene yolculuktan dolayı yorgun olduğunu bahane edip kapıyı kapatarak, kraliçenin sözlü selini tıkadı.

"Bu kadın kısa sürede sıkacak," dedi Sarene kendi kendine.

"Kraliçenin konuşmadaki hüneri oldukça güçlü, leydim," diyen tok bir ses onu onayladı.

Ashe açık pencereden içeri uçarken, koyu giysi yığınını karıştırmak için ilerleyen Sarene, “Ne buldun?" diye sordu.

“Beklediğim kadar çok Seon bulamadım. Bir zamanlar bu şehrin bizlerle dolup taştığını hayal meyal hatırlıyorum."

Sarene bir giysiyi aynada üstüne tuttu, sonra kafasını sallayarak vazgeçti. “Bunu ben de fark ettim,” dedi. “Sanırım artık işler farklı."

“Gerçekten öyle. Talimatlarınız doğrultusunda, diğer Seonlara prensin zamansız ölümü hakkında ne bildiklerini sordum. Ne yazık ki leydim, bu konuda konuşmaya isteksizler. Prensin, evliliğinden bu kadar kısa süre önce ölmesinin uğursuzluk işareti olduğunu düşünüyorlar.”

“Özellikle kendisi için,” diye mırıldandı Sarene, giysiyi denemek için üstündekini çıkarırken. “Ashe, garip bir şeyler dönüyor. Sanırım biri prensi öldürdü.”

“Öldürmek mi, leydim?” dedi Ashe, bu yorum üzerine, ışığı biraz titreşerek. Tok sesi kınayan bir tonda çıkmıştı. “Kim böyle bir şey yapar ki?”

“Bilmiyorum ama... Bir gariplik var. Burası yas tutan bir saraya benzemiyor. Kraliçeye bak örneğin. Konuşurken hiç üzüntülü gibi durmuyordu. Oğlunun dün ölmüş olmasından en azından biraz rahatsız olmasını beklerdim.”

"Bunun basit bir açıklaması var, leydim. Kraliçe Ehsen, Prens Raoden’in annesi değil. Raoden, Iadon’un on iki yıl kadar önce ölen ilk karısından doğma.”

“Ne zaman tekrar evlendi?"

“Reod’dan hemen sonra, tahta çıkmasından birkaç ay sonra," dedi Ashe.

Sarene kaşlarını çattı. “Ben hâlâ şüpheliyim," dedi kararlı bir şekilde, beceriksizce giysinin arkasındaki düğmeye uzanırken. Sonra, giysiye alıcı gözle bakarak kendini aynada inceledi. “Eh, beni solgun gösterse de en azından üzerime uyuyor. Dizlerimde kalır diye biraz çekiniyordum. Arel kadınlarının hepsi anormal şekilde kısa boylu.”

“Öyle diyorsanız, leydim,” diye karşılık verdi Ashe. O da, en az Sarene kadar, Arel kadınlarının o kadar da kısa olmadığını biliyordu. Teod’da bile, Sarene hemen tüm diğer kadınlardan bir baş boyu kadar uzundu. Babası çocukken ona Leky Sopası—en sevdiği sporda gol çizgisini işaretleyen uzun ince kazık—derdi. Ergenlikte kilo almış olsa da, Sarene hâlâ aksi söylenemeyecek kadar sıska ve uzundu.

“Leydim" dedi Ashe düşüncelerini bölerek.

“Evet, Ashe?”

“Babanız sizinle acilen konuşmak istiyor. Sanırım ona duymayı hak ettiği haberleriniz var."

Sarene iç çekerek başıyla onayladı ve Ashe ışıktan bir kalp gibi atmaya haşladı.

Bir an sonra özünü oluşturan ışık topu eriyerek parlayan bir büste dönüştü: Teod Kralı Eventeo.

Ene? diye sordu babası parlayan kafanın dudakları oynarken. Geniş, oval bir yüzü ve kalın bir çenesi olan gürbüz bir adamdı.

“Evet, baba. Buradayım." Babası da benzer şekilde; Sarene’nin kafasının parlak bir taklidine dönüşmüş olan bir Seonun (büyük ihtimalle Dio) yanında dikiliyor olmalıydı.

“Düğün için gergin misin?” diye sordu Eventeo endişeyle.

“Şu düğün konusunda... ” dedi yavaşça. “Büyük ihtimalle, haftaya gelmek konusundaki planlarını iptal etmek isteyeceksin. Çünkü görecek pek bir şey olmayacak."

“Ne?”

Ashe haklı çıkmıştı, babası Raoden’in öldüğünü duyunca gülmedi. Aksine, sesi kaygılı ve parlayan yüzü endişeliydi. Endişesi, Sarene ölümün de evlilik kadar bağlayıcı olduğunu anlattığında daha da arttı.

"Ah, ’Ene. Çok üzgünüm,” dedi babası. “Bu evlilikten ne çok şey beklediğini biliyordum. ”

“Saçmalama, baba," Eventeo onu fazlasıyla iyi tanıyordu. “Adamı daha görmemiştim bile, ne gibi bir beklentim olabilirdi ki?”

“Görmemiştin, ama Seon kullanarak konuşmuştunuz ve tüm o mektupları yazmıştın. Seni tanıyorum, ’Ene; sen romantiksin. Eğer kendini Raoden’i sevebileceğine tamamen ikna etmiş olmasaydın, bu evliliği asla kabul etmezdin.”

Söyledikleri doğruydu ve birden Sarene’nin yalnızlığı geri döndü. Fjorden Denizi’ni geçerlerken yolculuğunu inanılmaz derecede gergin geçirmişti; kocası olacak adamla tanışma beklentisiyle hem heyecanlı, hem de tedirgin. Ama tedirginlikten çok heyecan hissediyordu.

Daha önce pek çok sefer Teod’dan ayrılmıştı, ama hep yanında memleketinden birileri olmuştu. Bu kez tek başına gelmişti, evlilik grubunun kalanından önce gelerek Raoden’i şaşırtmak istemişti. Prensin mektuplarını tekrar tekrar öyle çok okumuştu ki, onu tanımaya başladığını hissediyordu ve o kâğıt parçalarından kafasında oluşturduğu kişi, tanışmak için sabırsızlandığı karmaşık ve sevecen bir adamdı.

Ama artık asla tanışamayacaktı. Yalnızdan da beter hissediyordu: reddedilmişti. Bir kez daha... İstenmeyen. Tüm o yıllar boyunca beklemişti, memleketinin erkeklerinin ondan nasıl kaçtığından; atak, hatta küstah kişiliğinden nasıl çekindiklerinden habersiz sabırlı bir baba tarafından tahammül edilerek. En sonunda onu almaya istekli bir adam bulmuştu, ama Domi son anda onu elinden almıştı. Sarene sonunda, gemiden indiğinden beri sıkı bir düğümle tutmakta olduğu duyguların bazılarını hissetmek için kendine izin vermeye başlamıştı. Seonun sadece yüz hatlarını göndermesinden memnundu, çünkü babasının yanağından aşağı kayan gözyaşını görmesi onu mahvederdi.

“Bu çok gülünç, baba," dedi. “Bu sadece basit bir politik evlilikti ve hepimiz bunu biliyorduk. Şimdi ülkelerimizin dilden daha fazla ortak yanı var; kraliyet ailelerimiz akraba.”

“Ah tatlım..." diye fısıldadı babası. “Benim küçük Sarene’m. Bunun senin için iyi gitmesini o kadar çok istemiştim ki. Annenle benim orada mutlu olman için nasıl dua ettiğimizi bilmiyorsun. İdos Domi! Bu işe hiç girmemeliydik.”

“O zaman ben sizi zorlardım baba,” dedi Sarene. “Arelon’la anlaşmaya çok ihtiyacımız var. Donanmamız Fjorden’i kıyılarımızdan uzun bir süre daha uzak tutamaz, tüm Svord donanması Wyrn’in emrinde.”

“Küçük Sarene'm nasıl da büyümüş,” dedi babası.

“Büyümüş ve büyük bir cesetle evlenmiş," Sarene zayıfça güldü. “Büyük ihtimalle en iyisi buydu. Prens Raoden’in hayal ettiğim gibi çıkacağını sanmıvorum. Babasını görmen lazım.”

“Hikâyeler duymuştum. Doğru olmadıklarını umuyorum.”

“Evet, doğrular,” dedi Sarene, Arel hükümdarına karşı olan hoşnutsuzluğunun, üzüntüsünü yakıp yok etmesine izin vererek. “Kral Iadon, hayatımda gördüğüm en nahoş adam olmalı. Beni, kendi deyimiyle ‘nakış veya siz kadınlar başka neyle eğleşirseniz onunla' uğraşmam için göndermeden önce, huzuruna bile zar zor kabul etti. Eğer Raoden babasına biraz bile olsa benziyorduysa, böyle daha iyiyim.” Babası cevap vermeden önce anlık bir duraklama oldu. “Sarene, eve dönmek ister misin? Kanunlar ne derse desin, sözleşmeyi feshedebilirim.”

Öneri ayartıcıydı; asla itiraf edemeyeceği kadar ayartıcı. Durakladı. Farkında olmadan başını sallayarak, “Hayır, baba,” dedi. “Kalmalıyım. Bu benim fikrimdi ve Raoden’in ölmüş olması bu ittifaka ihtiyacımız olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ayrıca, eve dönmem geleneğe aykırı; ikimiz de artık Iadon’un babam olduğunu biliyoruz. Beni evine geri alman yakışıksız olur.”

“Ben hep baban olacağım, ’Ene. Domi geleneğin belasını versin! Teod’un kapıları daima sana açık olacak.”

“Teşekkür ederim, baba,” dedi Sarene sessizce. “Bunu duymaya ihtiyacım vardı. Ama yine de kalmam gerektiğini düşünüyorum. En azından şimdilik. Ayrıca, enteresan olabilir. Oynayacak bir saray dolusu yeni insanım var.”

“’Ene,” dedi babası tedirginlikle. “Bu ses tonunu biliyorum. Ne planlıyorsun?” “Hiçbir şey,” dedi Sarene. “Sadece, bu evlilikten tamamen vazgeçmeden önce burnumu sokmak istediğim birkaç şey var.”

Bir duraklama oldu, sonra babası kıkırdadı. “Domi onları korusun, oraya ne gönderdiğimizden haberleri yok. Onlara iyi davran, Leky Sopası. Bir ay içinde Bakan Naolen’den Kral Iadon’un bir Korathi manastırına katılmak için kaçtığını ve Arel halkının yerine seni hükümdar seçtiğini bildiren bir not almak istemiyorum.” "Pekâlâ,” dedi Sarene solgun bir gülümsemeyle. “Ben de en az iki ay beklerim.' Babasından tekrar belirgin bir kahkaha duyuldu, bu ona tüm teselli ve öğütlerinden daha iyi gelen bir sesti. “Bir dakika bekle, ’Ene,” dedi kahkahası durulunca. "Anneni çağırayım. Seninle konuşmak isteyecektir.’’ Bir an sonra kıkırdavaıak devam etti. “Zavallı Raoden’i şimdiden öldürdüğünü duyunca düşüp bayılacak * "Baba!” dedi Sarene. Ama kral çoktan gitmişti bile.

3. BÖLÜM

GELDİĞİNDE, Arelon halkından hiç kimse kurtarıcılarını karşılamadı. Bu bir hakaretti elbette, ancak beklenmeyen bir hakaret değildi. Arelon halkı, özellikle rezil Elantris şehrinin yakınında yaşayanları, dinsiz hatta kâfir olmalarıyla tanınırdı. Hrathen bunu değiştirmeye gelmişti. Tüm Arelon Krallığı'nı imana getirmek için üç ayı vardı; yoksa Tüm Evrenin Hâkimi Kutsal Jaddeth tarafından yok edileceklerdi. Arelon'un Derethi dininin gerçekliklerini kabul etme zamanı gelmişti.

Hrathen, iskeleden aşağı ilerledi. Sürekli bir yükleme ve boşaltma telaşının yaşandığı limanın ötesinde Kae şehri uzanıyordu. Hrathen, Kae'nin biraz ötesinde, eski Elantris şehrinin yükselen taş duvarını görebiliyordu. Kae'nin öbür tarafında, Hrathen'in solunda, arazi hızla dikleşerek yüksek bir tepeye varıyordu; Dathreki Dağları'nın eteklerinin başlangıcına işaret eden bir tepe. Arkasında ise okyanus vardı.

Sonuç olarak, Hrathen etkilenmemişti. Eski zamanlarda, Elantris'i dört küçük şehir çevrelerdi, ama artık sadece Arelon'un yeni başkenti Kae'de yerleşim vardı. Kae çok düzensizdi, savunulabilir olmak için fazla genişti ve istihkâm namına sadece küçük, beş ayak yüksekliğinde duvarları vardı; duvardan çok sınır.

Elantris'e çekilmek hem zor, hem de faydasız olurdu. Kae'nin binaları bir işgal kuvveti için harika bir siper oluşturuyordu, hatta şehrin kıyısındaki bazı binalar neredeyse Elantris duvarına dayanacak şekilde inşa edilmişti. Bu ülke savaşa hazırlıklı değildi. Ama yine de, Arellerin Opelon dediği Syclan kıtasında Fjorden İmparatorluğu'nun egemenliğinde olmayan tek krallıktı. Elbette bu da, Hrathen'in yakında değiştireceği bir şeydi.

Hrathen, varlığı kalabalıkta epey etki yaratarak gemiden uzaklaştı. Geçerken işçiler çalışmayı bırakıp hayretle ona bakakaldılar. Gözler ondan

tarafa çevrildiğinde konuşmalar kesildi. Hrathen kimse için yavaşlamıyordu; bu gerekli de değildi, çünkü zaten insanlar hızla yolundan çekiliyordu. Bunun nedeni gözlerindeki ifade olabilirdi, ama daha büyük olasılıkla neden zırhıydı. Güneşte kan kırmızı parlayan Derethi imparatorluk başrahibi zırhı, görüntüye alışkın olanlar için bile fazlasıyla azametliydi.

Tam şehrin Derethi tapınağına giden yolunu kendi kendine bulmak zorunda kalacağını düşünmeye başlayacakken, kalabalıkta el sallayarak ilerleyen kırmızı bir lekeyi fark etti. Leke kısa sürede, kırmızı Derethi cüppesi giymiş bodur ve kelleşmekte olan bir adama dönüştü. ‘ Lord Hrathen[1].” diye seslendi adam.

Hrathen durup, Kae’nin Derethi baş artethı olan Fjon’un yaklaşmasını bekledi. Fjon puflayarak geldi ve alnını ipek bir mendille sildi. “Çok özür diliyorum. Haşmetlim. Kayıtlarda başka bir gemiyle geleceğiniz görünüyordu. Bu gemide olduğunuzu yük boşaltımı yarılanana kadar anlayamadım. Ne yazık ki, bu kalabalıktan geçiremeyeceğim için arabayı arkada bırakmak zorunda kaldım."

Hrathen hoşnutsuzlukla gözlerini kıstı, ama bir şey demedi. Fjon biraz daha gevezelik yaptıktan sonra, sonunda tekrar arabanın yokluğundan dolayı özür dileyerek Hrathen'e Derethi tapınağının yolunu göstermeye başladı. Hrathen, canı sıkılarak tıknaz kılavuzunu ölçülü adımlarla takip etti. Fjon, dudaklarında bir gülümsemeyle, arada bir sokaktakilere el sallayıp selam vererek ilerliyordu. İnsanlar da aynı şekilde karşılık veriyordu; en azından, arkasında dalgalanan kan rengi pelerini ve sivri açılar ve sert çizgilere sahip abartılı zırhıyla Hrathen'i görene kadar.

O zaman sessizleşiyor, selamları susuyordu ve Hrathen'i geçene kadar gözleriyle izliyorlardı. Yani olması gerektiği gibi...

Tapınak taştan, parlak kırmızı goblenleri ve büyük kuleleriyle yüksek bir binaydı. Hiç değilse burada, Hrathen alışık olduğu görkemin bir kısmını bulabilmişti. Ancak içeride rahatsız edici bir görüntüyle karşılaştı: bir çeşit toplumsal etkinlik içinde olan bir kalabalık. İnsanlar, içinde durdukları kutsal binaya hürmet göstermeksizin geziniyor, konuşup şakalaşıyorlardı. Bu kadarı da fazlaydı. Hrathen raporları duymuş ve inanmıştı. Şimdi kanıtı da görmüştü.

“Arteth Fjon, rahiplerini topla,” dedi Hrathen; bunlar Arel toprağına ayak bastığından beri ağzından çıkan ilk sözlerdi.

Arteth, sanki sonunda seçkin misafirinden ses çıkmasına şaşırmış gibi, irkildi. "Evet, lordum,” dedi insanlara toplantıyı bitirmelerini işaret ederek.

Can sıkıcı derecede uzun sürse de, Hrathen olanları donuk bir yüz ifadesiyle izledi. Sonunda kalabalık gittiğinde, zırhlı botları tapınağın taş zemininde tıkırdayarak rahiplere yaklaştı. Konuşmaya başladığında, sözleri Fjon içindi.

“Arteth," diyerek adamın Derethi rütbesini kullandı, “beni buraya getirmiş olan gemi bir saat içinde Fjorden'e gitmek için demir alacak. Sen de o gemide olacaksın."

Fjon’un ağzı korkuyla açıldı. “Ama..."

“Fjorca konuş be adanıl" diye gürledi Hrathen. “Arel kâfirler arasında geçirdiğin on yıl seni ana dilini unutacak kadar bozmamıştır herhalde?'

“Hayır, hayır, Haşmetlim," diye Aonik’ten Fjorcaya geçerek cevapladı Fjon "Ama ben...”

Yeter," diye kesti Hrathen. “Wyrn’in kendisinden emirlerim var. Arel kültürü içinde çok uzun zaman geçirmişsin, kutsal görevini unutmuş ve Jaddeth’in imparatorluğunun ilerlemesine katkıda bulunmaktan aciz hale gelmişsin. Bu insanların arkadaşa değil, rahibe ihtiyacı var. Bir Derethi rahibine. Seni gören Korathi sanır. İnsanlara sevgi göstermek için değil, yardım etmek için buradayız. Gideceksin.”

Fjon, gözleri kocaman açık, mecalsizce odanın sütunlarından birine yaslandı. "Ama ben yokken tapınağın baş artethi kim olacak, lordum? Diğer artethler fazlasıyla tecrübesiz."

“Bu önemli bir zaman, Arteth,” dedi Hrathen. “Buradaki işi bizzat yönetmek için .Arelon’da kalacağım. Jaddeth bana zafer bahşetsin.”

DAHA iyi manzarası olan bir oda ummuştu; ama tapınak, görkemli de olsa tek katlıydı. En azından, etraf bakımlıydı ve Fjon’un eski odası olan makam odası güzelce budanmış çalılar ve dikkatlice dizilmiş çiçek tarhlarının olduğu bahçeye bakıyordu.

Şimdi duvarlardaki çoğunluğu kırsal manzara resimleri olan tablolar indirildiği ve Fjon’un çeşitli kişisel eşyaları atıldığı için, oda bir Derethi

gyornuna yakışır ağırbaşlılık ve düzenlilik seviyesine yaklaşmaktaydı. Tek gereken birkaç goblen ve belki bir iki kalkandı.

Kendi kendine başını sallayarak, Hrathen dikkatini tekrar masasındaki parşömene verdi. Emirleri. Onlara değersiz elleriyle dokunmaya zor cesaret edebiliyordu. Kelimeleri hem fiziksel görüntülerini, hem de ilahi anlamlarını ruhuna kazıyarak tekrar tekrar içinden okudu.

“Lordum... Haşmetlim?” diye odanın dışından gelen Fjorca bir soru duydu.

Hrathen başını kaldırdı. Fjon odaya girdi ve itaatkâr bir yığın halinde, alnı yere sürtecek şekilde eğildi. Hrathen, tövbekâr artethin yüzünü göremeyeceğini bildiğinden kendine gülümseme izni verdi. Belki de Fjon için hâlâ umut vardı.

“Konuş,” dedi Hrathen.

“Yanlış yaptım, lordum. Efendimiz Jaddeth’in planlarına aykırı hareket ettim."

“Senin günahın rahatlıktı, Arteth. Gevşeklik tüm ordulardan daha fazla devlet yıkmış, Elantris'in kâfirlerinden bile daha fazla adamın ruhunu ele geçirmiştir.”

"Evet, lordum.”

“Yine de gitmelisin, Arteth,” dedi Hrathen.

Adamın omuzları biraz daha çöktü. “Benim için hiç umut yok mu o zaman, lordum?”

“Bu konuşan Arel sersemliği Arteth, Fjor gururu değil.” Hrathen uzanıp adamın omzunu kavradı. “Kalk, kardeşim!” diye emretti. Fjon, gözlerinde umutla yukarı baktı.

“ Zihnin Arel düşünceleriyle kirlenmiş olabilir, ama ruhun hâlâ Fjor. Sen Jaddeth’in seçilmiş halkındansm, her Fjorun O’nun imparatorluğunda hizmet edebileceği bir yer vardır. Memleketimize dön, bir manastıra katılıp kendini unuttuğun şeylerle tekrar tanıştır. Sana imparatorluğa hizmet etmek için başka bir yol verilecek.”

“Evet, lordum."

Hrathen in kavrayışı sertleşti. "Gitmeden önce şunu anla, Arteth. Benim gelişim, senin anlayabileceğinden çok daha büyük bir lütuf. Jaddeth’in her işi sana açık değil; Tanrımızın arkasından fikir yürütmeye çalışma." Sonraki

hamlesini düşünerek durakladı. Bir an sonra karar verdi: Bu adamda hâlâ biraz değer vardı. Hrathen'in, Arelon'un bu adamın ruhunda yarattığı çürümenin çoğunu bir hareketle tersine çevirebilme şansı vardı. "Masaya bak, Arteth. O parşömeni oku."

Fjon masadan tarafa bakarak, masanın üstünde duran parşömeni gördü. Hrathen, omzunu bırakarak adamın masaya gidip okumasına izin verdi.

"Bu Wyrn'in kişisel resmi mührü!'' dedi Fjon parşömeni alarak.

"Sadece mühür değil, Arteth," dedi Hrathen. "İmza da onun. Elindeki belge bizzat Efendimizin kendisi tarafından yazıldı. O alelade bir mektup değil; o bir hadis."

Fjon'un gözleri kocaman açıldı ve elleri titremeye başladı. "VVyrn'in bizzat..."

Sonra değersiz elinde tutmakta olduğu şeyin ne olduğunu tam olarak anlayıp sessiz bir çığlıkla parşömeni masaya bıraktı. Ama gözleri kâğıttan ayrılmamıştı. Gözleri mektuba kilitli, açlıktan ölmekte olan bir adamın bir parça pirzolayı yemesi gibi kelimeleri yalayıp yutuyordu. Çok az insanın Jaddeth'in peygamberi ve Kutsal İmparator'un eliyle yazılmış kelimeleri okuma şansı olurdu.

Hrathen rahibe parşömeni okuması, tekrar okuması ve bir kere daha okuması için zaman verdi. Sonunda Fjon başını kaldırdığında yüzünde hem anlayış, hem de teşekkür vardı. Adam yeterince zekiydi. Emirlerin, Kae'de sorumlu kişi olarak kalması halinde ondan ne yapmasını istediğini biliyordu.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Fjon.

Hrathen lütufkârca başını salladı. "Yapabilir miydin? Wyrn'in emirlerini uygulayabilir miydin?"

Fjon gözleri tekrar parşömene kayarak başını iki yana salladı. "Hayır, Haşmetlim. Yapamazdım. Vicdanımda öyle bir şeyle hareket edemezdim; düşünemezdim bile. Yerinizi kıskanmıyorum, lordum. Artık değil.''

"Fjorden'e kutsamamla dön, kardeşim," dedi Hrathen masadaki bir torbadan küçük bir zarf alarak. "Bunu oradaki rahiplere ver. Bu benden onlara, senin tayinini Jaddeth'in hizmetkârına yakışır bir faziletle kabul ettiğini söyleyen bir mektup. Onlar senin bir manastıra yerleştirildiğinden

emin olacaklar. Belki bir gün, yeniden bir tapınağı yönetmene izin verilir. Fjorden sınırlarının oldukça içlerinde bir tanesine.”

“Evet, lordum. Teşekkür ederim, lordum."

Fjon, yanından kapıyı kapatarak çekildi. Hrathen masasına yürüyüp, torbadan Fjon’a verdiğinin bir eşi olan başka bir mektubu aldı. Birkaç saniye elinde beklettikten sonra masadaki mumlardan birinin üzerine tuttu. İçindeki Arteth Fjon'u bir hain ve dönek olarak suçlu bulan sözler, asla okunmayacak ve cana yakın arteth ne büyük bir tehlike atlattığını asla bilmeyecekti.

' İZNİNİZLE, lordum gyorn,” dedi eğilen rahip; Fjon'un altında on yıldan fazladır çalışmakta olan önemsiz; bir dorvendi. Hrathen elini sallayarak adama gitmesini emretti. Rahip odadan geri geri çıkarken kapıyı sessizce kapattı. Fjon emri altındakilere ciddi zararlar vermişti. Küçücük bir zayıflık bile yirmi yılda çok büyük kusurlara yol açardı ve Fjon’un zaafları küçücükten başka her şeydi. Adam göze batacak derecede hoşgörülüydü. İnsanlara güç ve disiplin getirmek yerine, Arel kültürü önünde eğilerek düzensiz bir tapınak yönetmişti. Kae’de görevli rahiplerin varisi, şehirde yalnızca altı aydır bulunanlar bile, umutsuzca yozlaşmıştı. Sonraki birkaç haftada Hrathen, Fjorden’e tam anlamıyla bir filo dolusu rahibi gönderecekti. Kalanlardan, her ne kadar azalmış olsalar da, yeni bir baş arteth seçmesi de gerekecekti.

Kapı çaldı. "Gel,” dedi Hrathen. Rahipleri teker teker görüyor, ne derece bozulmuş olduklarını anlamaya çalışıyordu. Şimdiye dek onlardan fazlaca etkilenmemişti.

İçeri giren rahip, “Arteth Dilaf,” diye kendini tanıttı.

Hrathen kafasını kaldırdı. İsim ve sözler Fjorcaydı, ama şive biraz hatalıydı. Sanki... “Arel misin?” diye sordu Hrathen şaşkınlıkla.

Rahip itaatkâr şekilde eğildi; ancak gözleri cüretkârdı.

“Nasıl bir Derethi rahibi olabildin?” diye sordu Hrathen.

“İmparatorluğa hizmet etmek istedim,” dedi adam, sesi heyecanlıydı. “Jaddeth bir yol gösterdi. ”

Hayır, diye düşündü Hrathen. *Bu adamın gözlerindeki cüret değil, dini şevk.* Derethi dininde genelde fanatik olmazdı, öyle insanlar çoğunlukla Shu-Dereth dininin askeri organizasyonunun değil; Jesker Gizemlerinin

çılgın kanunsuzluğunun çekimine kapılırdı. Ama bu adamın yüzü, din tutkusuyla yanıyordu. Bu ise kötü bir şey değildi; kendisi bu derece kontrol eksikliğini geri çevirse de, fanatiklerin çoğunlukla faydalı araçlar olduğunu biliyordu.

“Jaddeth daima bir yol gösterir, Arteth,” dedi Hrathen dikkatle. “Daha kesin konuş.”

“Yirmi yıl önce Duladel’de bir Derethi rahibiyle karşılaştım. Bana vaaz etti, ben de inandım. Bana *Do-Keseg* ve *Do-Dereth’in* kopyalarını verdi ve ben ikisini de bir gecede okudum. Kutsal arteth beni memleketimdekileri imana getirmem için yolladı, ben de Rain’e yerleştim. Orada Kae’de bir Derethi tapmağı inşa edildiğini öğrenene kadar yedi yıl öğrettim. Kutsal Jaddeth’in onları sonsuz bir lanetle yıktığını bilerek Elantrianlara olan nefretimi yendim ve Fjor kardeşlerimle birlikte olmak için buraya geldim. Buraya imana getirdiklerimle beraber geldim: Kae’deki inananların tam olarak yarısı benimle birlikte Rain’den geldi. Fjon gayretlerimden etkilendi. Bana arteth unvanını verip öğretmeye devam etmeme izin verdi.”

Hrathen Arel rahibi inceleyerek çenesini ovuşturdu. “Arteth Fjon'un yaptığının yanlış olduğunu biliyordun.”

“Evet, lordum. Bir arteth, başkasını kendi konumuna yükseltemez. İnsanlarla konuştuğumda kendimden asla bir Derethi rahibi olarak bahsetmiyorum, sadece bir öğretmen olarak konuşuyorum.”

Çok iyi bir öğretmen, diye ima etti Dilaf’ın ses tonu. “Arteth Fjon hakkında ne düşünüyordun?" diye sordu Hrathen.

“Disiplinsiz bir aptaldı, lordum. Gevşekliği Arelon’da Jaddeth’in hükmünün büyümesini engelledi ve dinimizi küçük düşürdü.”

Hrathen gülümsedi: Dilal, seçilmiş ırktan olmamakla birlikte, belli ki dininin kültür ve öğretilerini anlıyordu. Ama hevesi tehlikeli olabilirdi. Dilaf’m gözlerindeki vahşi yoğunluğun zar zor kontrol altında olduğu açıktı. Ya onu çok dikkatle ve yakından izlemeli ya da ondan kurtulmalıydı.

“Görünüşe göre Arteth Fjon, yetkisi olmasa da bir şeyi doğru yapmış." dedi Hrathen. Dilaf’ın gözleri bu sözlerle daha da yandı. “Ben seni tam bir arteth ilan ediyorum, Dilaf.”

Dilaf alnı yere değecek kadar eğildi. Hareketleri tamamen Fjordu ve Hrathen başka hiçbir yabancının Kutsal Dil’i bu derece iyi konuştuğunu görmemişti. Bu adam gerçekten de yararlı olabilirdi; Shu-Dereth’e karşı sık

yapılan eleştirilerden biri Fjorları kayırdığıydı. Arel bir rahip, Jaddeth'in imparatorluğunun (en çok Fjorlara açık olmakla birlikte) herkese açık olduğunun kanıtı olabilirdi.

Hrathen, Dilaf'ın kafasını yerden kaldırdığı ana kadar tamamen kendinden memnun bir şekilde böyle kullanışlı bir araç yaratmış olduğu için kendini kutlamaktaydı. Dilaf'ın gözlerindeki şevk hâlâ duruyordu, ama şimdi başka bir şev daha belli oluyordu: Hırs. Hrathen, az önce oyuna getirilip getirilmediğini merak ederek hafifçe kaşlarını çattı.

Yapacak tek bir şey vardı. "Arteth, herhangi bir adamın odivi olarak yeminli misin?"

Sürpriz. Dilaf, açılan gözlerinde kararsızlık belirerek yukarı Hrathen'e baktı. "Hayır, lordum."

"İyi. Seni odivim yapacağım."

"Lordum... Elbette sizin acizuşağınızım."

"Bundan fazlası olacaksın, Arteth," dedi Hrathen. "Odivim olursan, hrodenin olurum. Kalben ve ruhen bana ait olursun. Jaddeth'e hizmet edeceksen, *benim aracılığımla* edeceksin. İmparatorluğa hizmet edeceksen, benim emrimde edeceksin. Ne düşünür, yapar veya söylersen benim yönetimimde olacak. Anlaşıldı **mı?"**

Dilaf'ın gözlerindeki ateş tekrar yandı. "Evet," diye tısladı. Adamın hevesi böyle bir öneriyi reddetmesine izin vermezdi. Düşük olan arteth rütbesi değişmese de, bir gvorna odiv olmak Dilaf'ın güç ve saygınlığını fazlasıyla artırırdı. Eğer kölelik onu yükseltecekse, Hrathen'e köle *olacaktı*. Bu gayet Fjor tarzı bir hareketti; hırs Jaddeth'in iman kadar kolaylıkla kabul ettiği bir duyguydu.

"İyi," dedi Hrathen. "O zaman ilk görevin, Rahip Fjon'u takip etmek, l am şu anda Fjorden'e gidecek olan bir gemiye biniyor olmalı. Bunu yaptığından emin olmanı istiyorum. Eğer Fjon, her ne sebeple olursa olsun gemiden inerse, onu öldür."

"Evet, gyornum." Dilaf hızla odayı terk etti. Sonunda coşkusu için bir çıkış bulabilmişti. Artık Hrathen'in tek yapması gereken, bu coşkunun doğru yöne odaklandığından omin olmaktı.

Arel rahip gittikten sonra Hrathen bir an ayakta durdu, sonra başını sallayıp masasına döndü. Parşömen, hâlâ Fjon'un değersiz parmaklarından

düştüğü yerde duruyordu. Hrathen gülümseyerek, saygıyla parşömeni aldı. Maddi şeylere sahip olmaktan özel bir zevk duymazdı; değersiz süslerin edinilmesinden çok daha büyük başarılarda gözü vardı. Ancak arada bir, o kadar benzersiz bir nesne çıkardı ki, Hrathen sadece onun kendine ait olduğunu bilerek mutlu olurdu. Öyle bir nesneye, kullanmak veya başkalarını etkilemek için değil de, ona sahip olmak bir ayrıcalık olduğu için sahip olunurdu. İşte parşömen öyle bir nesneydi.

Bu nesne Hrathen'in gözleri önünde, bizzat Wyrn'in eliyle yazılmıştı. Doğrudan Jaddeth'ten gelen bir vahiydi; tek bir kişi için amaçlanmış bir hadis. Çok az insan Jaddeth'in seçilmişini görebilirdi ve gvornlar arasında bile, kişisel bir görüşme nadirdi. Bizzat Wyrn'in elinden çıkmış emirler almak... tecrübelerin en güzeliydi.

Hrathen, uzun zaman önceden her detayını ezberlemiş olsa da gözlerini kutsal kelimeler üstünde tekrar gezdirdi.

Hizmetkârı, İmparator ve Kral Dördüncü Wym Wulfden'in aracılığıyla gelen Jaddeth in sözlerine kulak ver.

Yüksek rahip ve oğul, dileğin bahşedildi. Batının kâfir insanlarına git ve onlara son uyarımı ilan et, çünkü İmparatorluğum sonsuz oba da, sabrım yakında tükenecek. Taştan bir mezarda uzun süre daha uyumayacağım. İmparatorluğumun günü yakın ve ihtişamım yakında Fjorden'den ikinci bir güneş gibi parlayarak yayılacak.

Kâfir Arelon ve Teod ülkeleri, topraklarım üzerinde iltihaplı yaralar gibi yeterince durdular. Üç yüzyıl boyunca rahiplerim Elantris'in kirlettikleri arasında hizmet verdi, lâkin pek azı onların çağrısını duydu. Bil şunu ey Yüksek Rahip: İmaıdı savaşçılarını hazırlar ve sadece Wym'imin sözünü bekliyorlar. Arelon halkına kehanetimi bildirmek için üç ayın var. Bu sürenin sonunda, Fjorden'in kutsal askerleri ülkelerinin üstüne avcı hayı>anlar gibi çökecek ve sözlerimi dinlemeyenlerin değersiz hayatlarını sökerek alacaklar. İmparatorluğuma karşı olan herkesin yok edilmesinden önce sadece üç ay geçecek.

Yükselişimin zamanı yaklaşıyor, oğlum. Cesur ve gayretli ol.

Hizmetkârı; Dördüncü Wym Wulfden, Fjorden İmparatoru, Shu-Dereth Peygamberi, Jaddeth'in Kutsal Krallığının Yöneticisi ve Yaratımın Vekili aracılığıyla gelen Tüm Evrenin Efendisi Jaddeth'in sözleri bunlar.

Sonunda zaman gelmişti. Yalnızca iki devlet hâlâ direniyordu. Fjorden, yüzyıllar önce ilk imparatorluk çöktüğünde kaybettiği eski görkemini geri kazanmıştı. Bir kez daha, Fjor hükmüne direnen sadece Arelon ve Teod devletleriydi. Bu sefer, ulu Jaddeth'in güçlü çağrısı arkasındayken, Fjorden başarılı olacaktı. İşte o zaman, tüm insanlık Wyrn'in buyruğu altında birleşmişken, Jaddeth yerin altındaki tahtından yükselecek ve tüm görkemiyle hükmedecekti.

Bunun sorumlusu da Hrathen olacaktı. Arelon ve Teod'un döndürülmesi onun acil göreviydi. Tüm bir kültürün dini mizacını değiştirmek için üç ayı vardı: Devasa bir görevdi, ama başarılı olması hayati önem taşıyordu. Eğer başarılı olamazsa, Fjorden'in orduları Arelon'daki her canlıyı katledecek ve Teod da kısa sürede bunu takip edecekti. İki ülke, suyla ayrılmış olsalar da ırk, din ve inatçılıkta aynıydı.

İki ülkenin halkları bunu bilmiyordu; ama Hrathen onlarla mutlak yok oluş arasında duran tek şeydi. Jaddeth'e ve O'nun seçilmiş halkına çok uzun süre kendini beğenmişlikle karşı durmuşlardı. Hrathen onların son şansıydı. Bir gün ona *kurtarıcımız* diyeceklerdi.

4. BÖLÜM

KADIN fazlasıyla yorulana kadar Domi'ye yardım veya merhamet etmesi için yalvardı. Tırnakları kalın pislik tabakasında izler bırakarak geniş kapıyı tırmaladı. Sonunda, arada bir hıçkırıklarla titreyen sessiz bir yığın halinde yere çöktü. Kadının ıstırabını görmek Raoden'e kendi acısını hatırlattı: parmağının keskin ağrısı ve dışarıdaki hayatının yitişi.

Galladon eli Raoden'in kolunda, sıkıca prensi geride tutarak "Daha uzun süre beklemezler," diye fısıldadı.

Kadın sonunda sendeleyerek kalktı; sersemlemiş görünüyordu, nerede olduğunu unutmuş gibiydi. Bir avcu sanki duvar onu dış dünyadan ayıran engel değil de, dışarıyla olan bir bağlantıymış gibi duvara dayalı; sola doğru tek bir kararsız adım attı.

"İşte tamam," dedi Galladon.

"Böylece mi?" diye sordu Raoden.

Galladon başıyla onayladı. "İyi bir seçim yaptı. Veya yapılmayacak kadar kötü değil. İzle."

Raoden ve Galladon, Elantris'in giriş avlusunu, onu çevreleyen pek çok harap taş binanın birinden izlerken, tam karşılarındaki bir sokakta gölgeler hareketlendi. Gölgeler bir grup adama dönüşerek kadına kontrollü adımlarla yaklaştılar ve etrafını çevirdiler. Biri uzanıp adak sepetini aldı. Kadının direnmeye gücü yoktu, yalnızca tekrar yere çöktü. Raoden farkında olmadan hırsızların karşısına dikilmek ister gibi ilerleyecek olduğunda Galladon'un parmaklarının omzuna gömüldüğünü hissetti.

"İyi bir fikir değil. Kolo?" diye fısıldadı Galladon. "Cesaretini kendine sakla. Eğer ayağını çarptığın için bayılacak gibi olduysan, o sopalardan biri küçük cesur kafanda patladığında nasıl hissedeceğini düşün."

Raoden başıyla onaylayarak sakinleşti. Kadın soyulmuştu, ancak onun için başka bir tehlike kalmamıştı. Bunu izlemek bile Raoden'i kederlendirmişti. Genç biı kız değildi; doğıııı yapmaya ve ev yönetmeye alışkın, sağlam bir yapısı vardı Bir anneydi. Yüzündeki güçlü çizgiler, zorluklarla edinilmiş sağduyu ve cesaretin kanıtıydı ve bu, bir şekilde laneti izlemeyi daha da zorlaştırıyordu. Eğer böyle bir kadın bile Elantris tarafından yenilgiye uğratılabiliyorsa, Raoden için bir umut olabilir miydi?

“Sana iyi seçim yaptığını söylemiştim," diye devam etti Galladon. "Birkaç libre yiyecekten olmuş olabilir, ama hiç yarası yok. Şimdi eğer senin yapmış olduğun gibi sağa dönmüş olsaydı, Shaor'un adamlarının şüpheli merhametine kalmış olurdu, sule. Eğer ileri doğru adım atmış olsa adakları Aanden'in hakkı olurdu. Sola dönmek en iyisi, Karata'nın adamları yemeğini alır, ama nadiren yaralarlar. Aç kalmak, önündeki birkaç yılı kırık bir kolla geçirmekten iyidir."

“Önündeki birkaç yıl mı?” diye sordu Raoden avluya sırtını dönüp uzun, koyu derili yoldaşını süzerek. “Yaralarımızın sonsuza kadar kalacağını söylediğini sanmıştım."

“Öyle olacağını varsayıyoruz, sule. Bana sonsuza kadar akima mukayyet olabilen bir Elantrian bulursan, belki o bu teoriyi kanıtlayabilir.”

“İnsanlar burada ne kadar dayanabiliyor genelde?”

“Bir yıl, belki iki,” dedi Galladon.

“Ne?"

“Bizi ölümsüz sanmıştın, öyle mi? Yaşlanmıyoruz diye sonsuza kadar kalacağız, ha?”

“Bilmiyorum,” dedi Raoden. “Ölemeyeceğimizi söylediğini sanıyordum."

“Olemeyiz,” diye cevapladı Galladon. “Ama kesikler, ezikler, çarpılan parmaklar... birikiyor. İnsan bir yere kadar dayanabilir."

“Kendilerini mi öldürüyorlar?” diye sordu Raoden sessizce.

“Öyle bir seçenek yok. Hayır. Çoğu mırıldanarak veya çığlık atarak etrafta yatıyor. Zavallı rulolar.”

“Sen ne kadardır buradasın?”

“Birkaç ay.”

Bu bilgi zaten birikmekte olan şoklara bir yenisini ekledi. Raoden, Galladon'un en azından birkaç yıldır Elantrian olduğunu sanmıştı. Dula, Elantris'teki hayattan sanki yıllardır burada yaşıyormuş gibi bahsediyordu ve devasa şehirde yolunu etkileyici bir şekilde bulabiliyordu.

Raoden tekrar avluya baktı, ama kadın çoktan gitmişti. Babasının sarayından bir hizmetçi olabilirdi, zengin bir tüccarın karısı veya sıradan bir ev kadını da. Shaod sınıfları önemsemezdi, her sınıftan eşit alırdı. Kadın artık Elantris olan çukurun içinde yitip gitmişti. Raoden ona vardım edebilmiş olmalıydı.

“Tüm bunlar tek bir dilim ekmekle birkaç pörsümüş sebze için," diye mırıldandı Raoden.

“Şimdi pek bir şeye benzemiyor olabilir, ama sen birkaç gün bekle. Buraya giren tek yiyecek, yeni gelenlerin kollarındaki sepetlerde. Bekle, sule. Sen de ar/uyu hissedeceksin. Açlık çağırdığında ona karşı koymak güç ister."

Son dayanıyorsun,’' dedi Raoden.

“Pek iyi değil ve ben sadece birkaç aydır buradayım. Bundan bir yıl sonra açlık bana neler yaptırır, kimse bilemez.”

Raoden homurdandı. “Sadece, ilkel bir yaratığa dönüşmeden önce benim otuz günümün bitmesini bekle, rica ederim. Sana verdiğim etin karşılığını alamadığımı hissetmek istemem."

Galladon bir an duraksadı, sonra güldü. “Hiçbir şey seni korkutmuyor mu, sule?”

“Aslında, neredeyse buradaki her şey beni korkutuyor. Ben sadece dehşet içinde olduğum gerçeğini görmezden gelmekte iyiyim. Eğer ne kadar korkmuş olduğumu fark edersem, büyük ihtimalle beni şuradaki kaldırım taşlarının altında saklanmaya çalışırken bulursun. Şimdi, bana şu çetelerden bahset.”

Galladon kırık kapıdan uzaklaşıp duvara dayalı bir sandalyeyi çekerken omuz silkti. Sandalyenin bacaklarına dikkatlice göz attı ve sonra yine aynı dikkatle üzerine oturdu. Neyse ki sandalyenin bacakları kırıldığı an kalkabilecek kadar hızlı davranabilmişti. Eşyayı tiksintiyle öteye fırlatarak yere oturdu.

“Elantris’in üç kısmı var, sule ve üç tane de çete. Pazar kısmını Shaor yönetiyor; gerçi dün onun maiyetinden birkaç tanesiyle karşılaştın, ama onlar adaklarından çamuru yalamakla meşgul olduklarından kendilerini tanıtamadılar. Saray kısmında Karata denen bir kadın bulacaksın; bugün o kadını elindeki yiyecekten gayet kibarca kurtaran oydu. Sonuncusu Aanden diye bir adam. Zamanının çoğunu üniversite kısmında geçirir.”

“Eğitimli biri mi?”

“Hayır, bir fırsatçı. Kütüphanedeki pek çok eski kitabın parşömenlere yazılmış olduğunu ilk fark edenlerdendi. Dünün klasikleri yarının öğlen yemekleri oldular. Kolo?”

“İdos Domi!” dedi Raoden. “Bu korkunç! Elantris’in eski parşömenleri sayısız orijinal eser içeriyor olmalıydı. Onlara paha biçilemez!”

Galladon ona acılı gözlerle baktı. “Sule, açlık üzerine olan konuşmamı tekrar mı etmeliyim? Karnın gözlerini yaşartacak kadar açken edebiyat neye yarar?”

“Bu berbat bir savunma. İki yüzyıllık kuzu derisinin tadının iyi olması mümkün değil.”

Galladon omzunu silkti. "Çamurdan iyidir. Her neyse, birkaç ay önce Aanden’in parşömenlerinin bitmiş olması lazım. Kitapları kaynatmayı denediler, ama pek işe yaramadı.”

“Birbirlerini kaynatmayı denememelerine şaşırdım.”

“Ha, o da denendi," dedi Galladon. “Neyse ki, Shaod sırasında bize bir şey oluyor; görünüşe göre ölü bir adamın eti o kadar da lezzetli değil. Kolo? Aslını istersen, o kadar acı ki kimse yutamıyor.

“Yamyamlık seçeneğinin bu kadar mantıklı bir şekilde reddedildiğini görmek ne kadar hoş,” dedi Raoden kuru kuru.

"Sana söyledim, sule. Açlık insana garip şeyler yaptırıyor.

"Ve bu da her şeyi düzeltiyor, öyle mi?”

Galladon akıllılıkla, cevap vermedi.

Raoden devam etti. “Acı ve açlıktan sanki karşı konulamaz güçlermiş gibi bahsediyorsun. Açlık yaptırdığı sürece her şey kabul edilebilir: Rahatımız yerinde değilse biz hayvanız."

Galladon başını salladı. “Üzgünüm, sule; ama işler böyle yürüyor.”

"Böyle olmak zorunda değil.”

ON yıl yeterli değildi. Arelon'un yoğun neminde bile, şehrin bu kadar bozulması daha uzun sürmüş olmalıydı. Elantris yüzyıllardır terk edilmiş gibi görünüyordu. Tahtalar çürüyor, sıva ve tuğlalar dökülüyordu. Hatta taş binalar bile dağılıyordu. Ve ortalığı kaplayan kahverengi çamur tabakası her yerdeydi.

Raoden sonunda kaygan, pürüzlü kaldırımlarda yürümeye alışıyordu. Kendini çamura bulanmaktan korumayı denemişti, ama bu imkânsız bir işti. Her sürtündüğü duvar ve her dokunduğu yüzey onda izini bırakıyordu.

İki adam geniş bir yoldan aşağı doğru yavaşça yürüdü; cadde Kae’deki türdeşlerinin hepsinden çok daha genişti. Elantris devasa bir ölçekte inşa edilmişti ve her ne kadar boyutu dışarıdan yıldırıcı görünmüş olsa da, Raoden şehrin ne kadar kocaman olduğunu yeni yeni algılamaya başlıyordu. Galladon’la birlikte saatlerdir yürüyorlardı ve Galladon, hâlâ hedeflerinden nispeten uzak olduklarını söylemişti.

Ancak acele etmediler. Bu Galladon’un öğrettiği ilk şeylerden biriydi: Elantris’te acele edilmezdi. Dulanın her hareketi tam bir hassasiyetle yapılıyordu, hareketleri rahat ve dikkatliydi. En ufak yara bile, ne kadar önemsiz olursa olsun, bir Elantrianın acısına ekleniyordu. Ne kadar dikkatli olursan, o kadar uzun süre akim başında kalırdı. Bu nedenle Raoden, Galladon’u dikkatli yürüyüşünü taklit etmeye çalışarak takip etti. Ne zaman dikkatlerinin aşırı olduğunu düşünmeye başlasa, tek yapması gereken, yol kenarlarındaki çukurlarda ve köşe başlarında yığılmış yatan şekillerden birine bakmasıydı; böylece kararlılığı yenileniyordu.

Galladon onlara Yitikler diyordu: acıya yenilen Elantrianlar. Zihinleri kayıptı; varlıkları sürekli, amansız bir işkenceden ibaretti. Nadiren hareket ediyorlardı; ama bazılarında, gölgelere sinecek kadar içgüdü kalmıştı. Çoğu sessizdi, ama çok azı tamamen suskundu. Raoden geçerken mırıldanmalarını, hıçkırışlarını ve sızlanmalarını duyabiliyordu. Çoğu kendi kendine kelimeler veya cümleler tekrarlıyordu, ıstıraplarına eşlik eden birer dua gibi.

“Domi, Domi, Domi...”

“Ne güzel, eskiden ne güzel...”

“Dur, dur, dur. Durdurun, durdurun...”

Raoden kulaklarını sözlere sağırlaştırmak için kendini zorladı. Kendisi de zavallı, meçhul sefillerle birlikte acı çekiyormuş gibi göğsü sıkışmaya başlıyordu. Eğer fazla dikkat ederse, acı onu almadan çok önce delirirdi.

Ama aklı, dolaşmasına izin verdiğinde, değişmez bir şekilde dışarıdaki hayatına kayıyordu.

Arkadaşları gizli buluşmalarına devam eder miydi? Kiin ve Roial grubu bir arada tutmayı başarabilir miydi? Peki ya en iyi dostu, Lukcl? Raoden Lukel’in yeni kaıısıvla tanışmıştı; ama ilk çocuklarını asla göremeyecekti.

Kendi evliliğinin düşüncesi daha da kötüydü. Evlenecek olduğu kadınla, Se-ondan pek çok sefer konuşmuş olsa da hiç karşılaşmamıştı. Gerçekten de sandığı kadaı hazırcevap ve ilginç miydi? Asla bilemeyecekti. Iadon büyük ihtimalle Kaoden in dönüşümünü oğlunun öldüğünü iddia ederek örtbas etmişti. Sarene artık Arelon a hiç gelmezdi; haberi aldığında Teod’da kalıp başka bir koca arardı.

Keşke onunla karşılaşabilseydim, bir kere bile olsa. Ama böyle düşünceler yararsızdı. O artık bir Elantriandı.

Bunlar yerine, şehre odaklandı. Elantris’in bir zamanlar tüm Opelon’daki, hatta belki tüm dünyadaki en güzel şehir olduğuna inanmak zordu. Gördüğü pislikti; çürüme ve aşınma. Ama pisliğin altında Elantris’in eski büyüklüğünün kalıntıları vardı. Bir kule, narince oyulmuş bir duvar rölyefi, büyük kiliseler ve geniş malikâneler, sütun ve kemerler. On yıl önce şehir kendine ait saf beyaz ve altın rengi mistik bir ışıkla parlardı.

Kimse Reod’a neyin sebep olduğunu bilmiyordu. Çoğu Derethi rahipleri olmak üzere, Elantris’in düşüşünün Tanrının işi olduğunu öne sürenler vardı. Reod’dan önceki Elantrianlar tanrılar olarak yaşar; Arelon’daki diğer dinlere, sahibinin bir köpeğin yere dökülen yemeği yalamasına izin vermesi gibi tahammül ederlerdi. Elantris’in güzelliği ve yaşayanlarının gücü, genel nüfusun Shu-Keseg’e dönmesini engellerdi. Önlerinde yaşayan tanrılar varken neden görünmeyen bir tanrıyı arayacaklardı ki?

Lanet bir fırtınayla gelmişti, bunu Raoden bile hatırlıyordu. Toprağın kendisi çatlamış, tüm Arelon titrerken güneyde bir uçurum açılmıştı. Yıkımla birlikte Elantris görkemini yitirdi. Elantrianlar beyaz saçlı parlak varlıklardan lekeli derili ve çıplak kafalı yaratıklara dönüşmüşlerdi: Korkunç bir hastalığın ilerlemiş bir safhasındaki kurbanları gibi. Elantris parlamayı kesmiş ve kararmıştı.

Ve bu sadece on yıl önce olmuştu. On yıl yeterli değildi. Taş sadece on yıllık bakımsızlıkla ufalanmamalıydı. Bu kadar az sayıda ve çoğu felçli olan yaşayanlar varken pislik bu kadar hızlı birikmemeliydi. Sanki Elantris intihar etmekte olan, ölmeye kararlı bir şehirdi.

“ELANTRİS’İN pazar kısmı,” dedi Galladon. "Burası dünyanın en muhteşem pazarlarından biriydi. Tüm Opelon’dan tüccarlar, Elantrianlara egzotik mallar satmak için gelirdi. Ayrıca buraya lüks Elantrian büyüleri satın almaya gelenler de olurdu. *Her şeyi* de bedavaya vermezlerdi. Kolo?”

Düz çatılı bir binanın tepesindeydiler; görünüşe göre bazı Elantrianlar, sivri veya kubbeli olanlar yerine teras olarak da kullanabilecekleri düz çatıları tercih etmişti. Şehrin önlerinde uzanan kısmı, Elantris’in kalanıyla aşağı yukarı aynı görünüyordu: Karanlıktı ve dökülmekteydi. Raoden, bir zamanlar bu sokakların satıcıların renkli yelken bezinden tenteleriyle süslenmiş olduğunu hayal edebiliyordu, ama şimdi geride sadece tek tük pislikle sıvanmış paçavralar kalmıştı.

Çatının kenarından aşağıdaki pazar kısmına hakan Raoden, “Daha fazla yaklaşabilir miyiz?” diye sordu.

"İstersen sen yaklaşabilirsin, sule," diyen Galladon düşünceliydi. “Ama ben burada kalıyorum. Shaor’un adamları insanları kovalamayı seviyor; hayatta kalan son birkaç zevklerinden biri bu olsa gerek."

“Bana Shaor’un kendisinden bahset o zaman.”

Galladon omzunu silkti. “Böyle bir yerde insanlar lider arar, karmaşanın birazını engelleyebilecek birini yani. Burada da yönetime gelenler, herhangi bir toplumda olduğu gibi, en güçliilerdir. Shaor diğerlerini kontrol etmeyi seven biri. Nedense en vahşi ve ahlakı bozuk Elantrianlar da onun tarafına geçiyor.”

“Ve yeni gelenlerin üçte birinin adaklarını mı alıyorlar?" diye sordu Raoden.

"Shaor’un kendisi böyle şeylerle nadiren ilgilenir; ama evet, takipçilerinin adakların üçte birini almaya hakları var.”

“Bu uzlaşma neden?’’ diye sordu Raoden. “Eğer Shaor’un adamları ima ettiğin kadar kontrol edilemezlerse, onları böyle rastgele bir anlaşmaya uymaya iten nedir?”

“Öbür çeteler de Shaor’unki kadar büyük, sule,” diye açıkladı Galladon. “Dışarıda insanlar ölümsüzlüklerinden emin olmaya meyillidir. Biz burada daha gerçekçiyiz. Nadiren bir kavga hiç yara almadan kazanılabilir ve burada bir çift ufak kesik bile hızlı bir idamdan daha acılı ve yıkıcı. Shaor’un adamları vahşi, ama o kadar da aptal değiller. Eğer kazanma şansları inanılmaz yüksek değilse veya çok büyük bir ödül yoksa kavga etmezler. Dün o adamların sana saldırmalarını engelleyenin kalıbın olduğunu mu sanmıştın?”

“Emin değildim,” diye itiraf etti Raoden.

“Karşılık vereceğine dair en ufak bir işaret bile bu adamları korkutup kaçırmaya yeter, sule,’’ dedi Galladon. “İşkence etmenin eğlencesi kazara bir darbe yeme riskine girmeye değmez. ”

Raoden bu düşünceyle titredi. “Bana diğer çetelerin yaşadığı yerleri göster.”

ÜNİVERSİTE ile saray yan yanaydı. Galladon’a göre, Karata ile Aanden’in ateşkesi epey huzursuzdu ve iki taraf da genelde kendi bölgelerine nöbetçiler dikerdi. Galladon bir kez daha, yoldaşı Raoden’i güvenilmez merdivenlerle düz çatısına çıkılan bir binaya yönlendirdi.

Basamaklardan birine bastığında çatırdadığı için neredeyse düşecek gibi olsa da, Raoden manzaranın buna değdiğini kabul etmeliydi. Elantris sarayı, engelle-nemeyen bozulmaya rağmen, muhteşem olabilecek kadar büyüktü. Beş kanadının beşi de kubbeliydi, her birinin görkemli birer kulesi de vardı. Sadece tek hır kule, ortadaki, sağlam kalmıştı; ama o da yükseldikçe yükseliyordu. Bu Raoden’in gördüğü en yüksek binaydı.

“Oranın Elantris’in tam merkezi olduğu söylenir,” dedi Galladon kuleyi işaret ederek. “Bir zamanlar, etrafını dolaşan merdivenden tırmanıp şehrin tamamını yukarıdan görebilirdin. Yerinde olsam bugünlerde buna güvenmem. Kolo?”

Üniversite de büyüktü, ama daha az muhteşemdi. Beş veya altı uzun, düz bina ve bolea açık alandan oluşuyordu. Büyük ihtimalle açık alanları bir zamanlar çimenler veya çiçekler kaplıyordu ve bunlar uzun zaman önce Elantris’in aç sakinleri tarafından köklerine kadar yenmişti.

"Karata hem en sert, hem de en hoşgörülü çete lideri," dedi Galladon aşağıdaki üniversiteye bakarak. Gözlerinde garip bir şey vardı, sanki

Raoden’in göremediği bir şeyleri görüyordu. Konuşması, ağzı aklının başka yerde olduğunun farkında değilmiş gibi düzensiz tonunda devam ediyordu.

“Çetesine pek yeni üye almaz ve bölgesini çok sahiplenir. Shaor’un adamları bölgelerine girerse biraz kovalayabilirler, ama ancak canları isterse. Karata davetsiz misafirlere izin vermez. Ama Karata’yı kendi haline bırakırsan, o da seni kendi haline bırakır ve yeni gelenleri yemeklerini alırken nadiren incitir. Bugün onu gördün, yiyecekleri hep bizzat kendisi alır. Belki yiyecek konusunda adamlarına yeterince güvenmiyordun”

“Belki de...” dedi Raoden. "Karata hakkında başka neler biliyorsun?”

“Pek az şey. Vahşi hırsız çetelerinin liderleri akşamlarını çene çalarak geçiren tipler değiller."

Raoden gülümseyerek, “Peki şimdi kim işleri hafife alıyor?” diye sordu.

“Sen kötü bir etkisin, sule. Ölülerin neşeli olmaması gerek. Her neyse, Karata hakkında bunun dışında söyleyebileceğim tek şey, Elantris’te olmayı sevmediği.”

Raoden kaşlarını çattı. “Kim seviyor ki?”

“Hepimiz buradan nefret ediyoruz, sule, ama çok azımızın kaçmayı denemeye cesareti var. Karata şimdiye kadar üç defa Kae’de yakalandı, her seferinde de kralın sarayının yakınlarında. Bir kere daha olursa rahipler onu yaktıracak.”

"Saraydan ne istiyor?”

"Bana anlatma nezaketini göstermedi,” diye cevap verdi Galladon. “Pek çok kişi Kral Iadon’a suikast yapmak istediğini düşünüyor.”

“Krala mı? Bunun ne faydası olacak?”

"İntikam, ihtilaf veya kana susamışlık; zaten lanetlenmişsen bunlar gayet iyi sebepler. Kolo?”

Raoden yüzünü astı. Belki bir suikastçı tarafından öldürülme olasılığı hakkında tamamen paranoyak olan babasıyla yaşamak onu bu konuda duyarsızlaştırmıştı, ama kralı öldürmek ona olası bir hedef gibi gelmiyordu. "Peki ya öbür çete lideri?”

“Aanden mi?" dedi Galladon tekrar şehirden tarafa bakarak. “Buraya atılmadan önce bir çeşit soylu olduğunu iddia ediyor; bir baron galiba. Kendini Elantris'in hükümdarı ilan etmeye kalktı. Ayrıca sarayın Karata'nın elinde olmasından fazlasıyla rahatsız. Bir ‘maiyeti’ var, ona katılanları

besleyeceğini iddia ediyor. Gerçi şimdiye kadar birkaç kaynamış kitaptan başka bir şey sağlamış de değil ve Kae'ye saldırmak için plan yapıyor.

"Ne?" dedi Raoden şaşırarak. "Saldırmak mı?"

''Ciddi değil," dedi Galladon. "Ama propaganda yapmak konusunda *iyi*. Elantris'i özgürleştirmek için bir planı olduğunu söylüyor ve bu nedenle geniş bir

takipçi kitlesi var. Ama Aandcn zalim. Karata sadece saraya sızmaya çalışanlara zarar veriyor, ama Aanden keyfine göre hüküm dağıtmakla meşhur. Bence, sule, Aanden'in aklı tam yerinde değil."

Raoden kaşlarını çattı. Eğer bu Aanden gerçekten dışarıda bir baron idiyse, Raoden onu tanırdı. Ama isim tanıdık değildi, ya Aanden geçmişi hakkında yalan söylüyordu ya da Elantris'c girdikten sonra yeni bir isim seçmişti.

Raoden sarayla üniversite arasındaki bölgeyi inceledi. Bir nesne dikkatini çekmişti. O kadar sıradan bir şeydi ki, eğer tüm Elantris'te gördüğü türünün ilk örneği olmasa ikinci bir kere bakmazdı bile.

"O bir kuyu mu?" diye sordu şüpheyle.

Galladon onayladı. "Şehirdeki tek kuyu."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Dahili tesisat, sule, AonDor büyüsünün hediyesi. Kuyular gerekli değildi."

"O zaman bunu neden yaptılar?"

"Sanırım dini törenlerde kullanılıyordu. Birkaç Elantrian dini ayini, hareketli bir nehirden yeni çekilmiş su gerektiriyordu."

"O zaman Arendel Nehri gerçekten şehrin altından akıyor," dedi Raoden. "Elbette. Başka nereye gidecekti ki, kolo?"

Raoden'in kıstığı gözleri düşünceliydi, ama herhangi bir şey söylemedi. Dikildiği yerden şehri izledi; aşağıdaki sokakların birinde, uçan küçük bir ışık topunu fark etti. Seon hedefsiz bir şekilde dolanıyor, arada bir daireler çizerek uçuşuyordu. Merkezindeki Aon'u görebilmek için fazla uzaktaydı.

Galladon Raoden'in dikkatini neyin çektiğini fark etti. "Bir Seon," diye belirtti Dula. "Şehirde ender bulunan bir şey değil."

"Doğru o zaman?" diye sordu Raoden.

Galladon onayladı. “Bir Seonun sahibini Shaod alırsa, Seonun kendisi deliriyor. Şehirde uçuşan birkaç tane var. Konuşmuyorlar, sadece hedefsizce etrafta uçuşuyorlar.”

Raoden başını çevirdi. Elantris’e atıldığından beri kendi Seonu Ien’i düşünmekten kaçınmıştı. Raoden, sahipleri Elantriana dönüştüğünde Seonlara ne olduğunu duymuştu.

Galladon gökyüzüne baktı. “Yakında yağmur yağacak."

Raoden bulutsuz göğe bakıp bir kaşını kaldırdı. “Öyle diyorsan.”

“Güven bana. Önümüzdeki birkaç günü nemli kıyafetlerle geçirmek istemiyorsak kapalı bir yer bulmalıyız. Elantris’te ateş yakmak zor, tahtalar yakmak için ya çok ıslak ya da çok çürük.”

“Nereye gitmeliyiz?”

Galladon omuz silkti. “Seç bir ev, sule. Büyük ihtimalle boş olacaktır”

Önceki geceyi de terk edilmiş bir evde geçirmişlerdi; ama şimdi bir şey Raoden’in dikkatini çekti. “Sen nerede yaşıyorsun, Galladon?”

“Duladel,” diye hemen cevap verdi Galladon.

"Bugünlerde demek istiyorum.”

Galladon bir an düşünürken Raoden’i şüpheyle süzdü. Sonra, bir omuz silkişle Raoden’e tekinsiz basamaklarda onu takip etmesi için işaret etti. “Gel."

"KİTAPLAR[1]." dedi Raoden heyecanla.

"Seni buraya asla getirmemeliydim,” diye mırıldandı Galladon. “Artık senden asla kurtulamayacağım.”

Galladon Raoden’i, terk edilmiş bir şarap mahzeni gibi görünen, ama aslında oldukça farklı bir şey olduğu ortaya çıkan bir yere getirmişti. Yerin altında olmalarına rağmen, hava burada daha kuru ve epey serindi. Galladon, sanki ateş yakmakla ilgili biraz önceki sözlerini geri alır gibi duvardaki gizli bir oyuktan bir fener çıkardı ve bir parça çakmaktaşı ve çelikle yaktı. Işığın ortaya çıkardığı şey gerçekten şaşırtıcıydı.

Eğitimli bir adamın çalışma odasına benziyordu. Tüm duvarlara Aonik alfabesinin de temelini oluşturan mistik ve antik semboller olan Aonlar çizilmişti ve birkaç raf dolusu kitap vardı.

“Bu yeri nasıl bulabildin?” diye sordu Raoden merakla.

“Denk geldim,” dedi Galladon omuz silkerek.

“Tüm bu kitaplar,’’ dedi Raoden birini raftan alarak. Biraz küf tutmuştu, ama hâlâ okunabiliyordu. “Belki bunlar bize Aonların ardındaki sırrı öğretebilir, Galladon[1]. Bunu hiç düşündün mü?”

“Aonlar mı?”

“Elantris’in büyüsü,” dedi Raoden. “Derler ki Reod’dan önce Elantrianlar, sadece Aonlar çizerek güçlü büyüler yaratabilirmiş.”

“Ha, böyle mi diyorsun?” diye sordu elini kaldıran koyu derili adam. Parmağı ardında beyaz, parlayan bir çizgi bırakarak havaya bir sembol çizdi: Aon Deo.

Raoden’in gözleri ardına kadar açıldı ve şaşkınlıkla kitabı elinden düşürdü. Aonlar. Tarihte, sadece Elantrianlar Aonların içindeki gizli gücü çağırabilmişti. O gücün artık olmadığı varsayılıyordu, Elantris düştüğünde yok olduğu söylenirdi.

Galladon, aralarında havada asılı duran parlak sembolün arkasından Raoden’e gülümsedi.

5. BÖLÜM

MERHAMETLİ Domi," dedi Sarene şaşkınlıkla, *“o* da nerden çıktı?” Gyorn, kralın taht odasına kendi türüne özgü kibirle girdi. Bir Derethi başrahibinin kan kırmızı zırhını giyiyordu ve arkasında pahalı kızıl bir pelerin dalgalanıyordu, ama silah taşımıyordu. Etkilemek için tasarlanmış bir kostümdü ve Sarene, gyornlar hakkında başka ne düşünürse düşünsün, giysilerinin etkileyici olduğunu kabul ediyordu. Elbette, bu neredeyse tamamen gösteriş içindi; Fjorden’in askeri toplumunda bile, pek az kişi bu gyorn gibi tam tekmil zırh giyerken böyle rahat yürüyebilirdi. Metal büyük ihtimalle o kadar ince ve hafifti ki savaşta hiç işe yaramazdı.

Gyorn yanından, gözleri krala odaklanmış, ona ikinci bir kez bile bakmadan geçti. Bir gyorn için gençti, herhalde kırklarındaydı ve kısa, iyi biçimlendirilmiş saçlarında grinin sadece izi vardı.

Odadaki iki Seondan biri olan Ashe, her zamanki gibi Sarene’nın yanında havada asılı durarak, “Elantris’te bir Derethi varlığı olduğunu biliyordunuz, leydim," dedi. “Neden bir Fjor rahibi gördüğünüz için şaşırdınız ki?”

“Bu bir *gyorn,* Ashe. Tüm Fjorden İmparatorluğu’nda onlardan sadece yirmi tane var. Kae’de birkaç Derethi inananı olabilir, anıa bir başrahibin varlığını gerektirecek kadar değil. Gyornlar zaman konusunda aşırı cimridir.”

Sarene Fjor rahibin, bir sinek bulutunu yarıp geçen kuş gibi insan gruplarının arasından geçişini izledi. “Gel,” diye fısıldadı Ashe’ye çevredeki kalabalığın arasından kendine yol açarak odanın ön tarafına doğru ilerlerken. Gyornun ne dediğini kaçırmak istemiyordu.

Bunun için endişelenmesine gerek yoktu. Adam konuştuğunda, emin sesi taht odasında yankılandı. “Kral Iadon,” dedi eğilmek yerine sadece hafifçe

başını eğerek. “Ben, Gyorn Hrathen, sana Dördüncü Wym VVulfden’den bir mesaj getirdim. Artık ülkelerimizin ortak bir sınırdan daha fazlasını paylaşmasının zamanının geldiğini düşünüyor.” Bir Fjorden yerlisinin belirgin ve melodili şivesiyle konuşuyordu.

Iadon zorla maskelenmiş tehditkâr bir bakışla defterlerinden kafasını kaldırdı. "\Vvm daha fazla ne istiyor? Zaten Fjorden’le bir ticaret anlaşmamız var.” Hazretleri, halkınızın nıhıı için endişeleniyor, Majesteleri,” dedi Hrathen.

“F. çevirsin o zaman. Rahiplerinize her zaman Arelon'da istedikleri gibi dinlerini yayma özgürlüğü tanıdım."

"Halk çok yavaş karşılık veriyor, Majesteleri. Bir iteklemeye, tabiri caizse bir işarete ihtiyaçları var. Wyrn sizin kendinizin Shu-Dereth’e dönmenizin zamanının geldiğini düşünüyor."

Bu defa Iadon sesindeki kızgınlığı gizlemeye bile zahmet etmedi. "Ben zaten Shu-Korath inananıyım, rahip. Tanrımız aynı.”

“Derethi, Slıu-Keseg’in tek gerçek şeklidir,” dedi Hrathen esrarengiz şekilde Iadon elini geçiştirmek ister gibi salladı. “İki hizip arasındaki çekişmelerle hiç ilgilenmiyorum, rahip. Git inanmayan birini çevir. Hâlâ eski dine inanan pek çok Arel var."

“Wryn'in önerisini bu kadar kolay görmezden gelmemelisiniz,'[1] diye uyardı gyorn. "Cidden rahip, buna devam etmemize gerek var mı? Tehditlerinin bir ağırlığı yok, Fjorden son iki yüzyıldır gerçek bir etki sahibi olmadı. Gerçekten beni *eskiden* ne kadar güçlü olduğunuzla tehdit etmeyi mi düşünüyorsun?”

Hrathen’in gözlerinde tehlikeli bir bakış oluştu. “Fjorden şu anda daha önce hiç olmadığı kadar güçlü.”

"Öyle mi?” diye sordu Iadon. “Geniş imparatorluğunuz nerede? Ordularınız nerede? Son yüzyılda kaç ülke fethettiniz? Belki bir gün siz Fjorlar imparatorluğunuzun üç yüzyıl önce yıkıldığını fark edeceksiniz.”

Hrathen bir an durdu, sonra önceden yaptığı hafif baş eğmeyi tekrarlayarak sertçe döndü ve pelerini dramatik bir şekilde arkasında dalgalanırken kapıya doğru ilerledi. Ancak Sarene’nin duaları kabul olmadı, gyorn pelerinine basarak düşmedi. Tam çıkmadan önce, Hrathen dönerek taht odasına son bir kez baktığında hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu. Ama bakışı kralı değil, Sarene'yi buldu. Bir an gözleri kilitlendi; Sarene,

olağandışı boyunu ve sarı Teo saçlarını incelerken adamın gözlerinde ufak bir şaşkınlık kırıntısı olduğunu görebiliyordu. Gitmesinin hemen ardından, odadaki sessizlik yüz farklı boş konuşmayla patladı.

Kral Iadon homurdanıp defterlerine döndü.

“Görmüyor,” diye fısıldadı Sarene. “Anlamıyor.”

“Neyi anlamıyor, leydim?” diye sordu Ashe.

“O gyornun ne kadar tehlikeli olduğunu.”

"Majesteleri bir tüccar leydim, gerçek bir siyasetçi değil. Olayları sizin gördüğünüz şekilde görmüyor."

“Yine de,” dedi Sarene sadece Ashe’nin duyabileceği kadar kısık bir sesle. "Kral Iadon, Hrathen’in dediklerinin, en azından Fjorden hakkında olanların, tamamen doğru olduğunu anlayabilecek kadar tecrübeli olmalı. Wyrnler şimdi yüzyıllardır olduklarından, hatta eski imparatorlukları gücünün doruğundayken olduklarından bile, *daha güçtüler."*

"Askt-ri giicün ötesini görmek zor, özellikle nispeten yeni bir hükümdar için,” dedi Ashe. "Kral Iadon, Fjorden’in rahipler ordusunun savaşçılarının şimdiye dek hiç olmadığı kadar tehlikeli olabileceğini algılayamıyor.”

Sarene bir an düşünerek hafifçe yanağına vurdu. “Eh, en azından artık Kae’nin soyluları arasında çok fazla huzursxız.luk çıkarmamdan endişelenmene gerek kalmayacak, Ashe."

"Bunun için çok şüpheliyim, leydim. Zamanınızı başka nasıl değerlendireceksiniz ki?”

“Ah, Ashe,” dedi sevecenlikle. "Gerçek bir gyornla kapışabilecekken neden bir avuç beceriksiz soylu bozuntusuyla vakit kaybedeyim ki?” Sonra biraz ciddileşerek devam etti. “Wyrn başrahiplerini iyi seçer. Eğer Iadon o adama dikkat etmezse, ki edecek gibi görünmüyor, o zaman Hrathen bu şehri onun burnunun dibinde Shu-Dereth’e çevirir. Eğer Arelon kendini düşmanlarımıza verirse, benim kendimi feda ettiğim evlilik Teod'un ne işine yaramış olur?”

“Aşırı tepki veriyor olabilirsiniz, leydim," dedi Ashe yanıp sönerek. Sözler tanıdıktı; görünüşe göre, Ashe çoğunlukla kendini bunu söylemek zorunda hissediyordu.

Sarene başını salladı. “Bu defa değil. Bugün bir denemeydi, Ashe. Şimdi Hrathen krala karşı harekete geçmekte kendini haklı hissedecek; Arelon’un

gerçekten bir sapkın tarafından yönetildiğine kendini ikna etti. Iadon'u tahttan devirmek için bir yol arayacak ve on yıl içinde ikinci kez Arelon hükümeti çökecek. Bu kez yönetim boşluğunu tüccar sınıfı değil, Derethi rahipliği dolduracak."

“Yani Iadon'a yardım edeceksiniz, öyle mi?” dedi Ashe, eğleniyormuş gibi bir tonda.

“O benim yasal kralım.”

“Çekilmez olduğu fikrinize rağmen?”

“Her şey Fjordell egemenliğinden iyidir. Ayrıca, belki Iadon hakkında yanıl-mışımdır.” İlk utanç verici görüşmeden beri, ikisi arasında işler çok da kötüye gitmemişti. Raoden'in cenazesinde Iadon, ona da gayet iyi uyacak şekilde kadını tamamen görmezden gelmişti; Sarene törende tutarsızlıklar aramakla fazlasıyla meşguldü. Ne yazık ki, tören can sıkıcı derecede kurallara uygun geçmişti ve hiçbir önemli soylu gelmeyerek veya fazlasıyla suçlu görünerek kendini ele vermemişti.

"Evet..." dedi. "Belki Iadon ve ben birbirimizi görmezden gelerek anlaşabiliriz.”

"Yanan Domi adına! Benim maiyetimde ne işin var senin?” diye gürledi kral arkasından.

Sarene gözlerini bir teslim ifadesiyle göğe kaldırdı ve Ashe sessiz bir kahkahayla parlarken, Kral Iadon'la yüz yüze gelmek için arkasını döndü.

“Nasıl?” diye sordu becerebildiğince masumane.

“Sen!” diye hırladı Iadon parmağıyla onu işaret ederek. Anlaşılabilir şekilde kötü bir ruh halindeydi; tabii Sarene'nin duyduğu kadanyla Iadon nadiren iyi bir ruh halindeydi. “Çağrılmadıkları sürece kadınların benim maiyetime gelmeyeceklerini anlamıyor musun?"

Sarene gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. “Kimse bana söylemedi, Majesteleri," dedi, sesinin kafasında bir gram akıl yokmuş gibi çıkmasına çalışarak.

Iadon aptal kadınlar hakkında bir şeyler mırıldanarak Sarene'nin belirgin zekâ yoksunluğuna kafa salladı.

Sarene sesini ağlamanın eşiğindeymiş gibi titreterek, "Sadece resimlere bakmak istemiştim,” dedi.

Iadon daha fazla saçmalamayı engellemek için avcunu açarak elini kaldırdı ve defterlerine geri döndü. Sarene gözlerini siler gibi yaparken gülümsemesini zor bastırdı ve arkasındaki resme bakıyormuş gibi yaptı.

“Bu beklenmedikti," dedi Ashe sessizce.

“Iadonİa sonra ilgileneceğim,” diye mırıldandı Sarene. “Şu anda endişelenmem gereken daha önemli biri var.”

"Ben sadece, rol icabı bile olsa, sizin asla kadınsı klişelere teslim olduğunuz günü göreceğimi düşünmemiştim.”

"Nasıl?" dedi Sarene, gözlerini titreterek. “Ben, rol?”

Ashe homurdandı.

“Biliyor musun, ben siz Seonların buna benzer sesleri nasıl çıkardığınızı hiç çözemedim, ’ dedi Sarene. “Burnunuz yok, nasıl homurdanabiliyorsunuz?”

“Yılların tecrübesiyle, leydim,” diye cevapladı Ashe. “Gerçekten de her kralla konuştuğunuzda sızlanmalarınıza katlanmak zorunda mı kalacağım?”

Sarene omuz silkti. “Kadınların aptal olduğunu düşünüyor, o nedenle aptal olacağım. İnsanları kandırmak, aklını kendi ismini hatırlayacak kadar bile toplamayı beceremeyeceğini düşündüklerinde çok daha kolay olur.

“’Ene?” diye ani bir ses kükredi. “Bu sen misin?” Cızırtılı tok ses garip bir şekilde tanıdıktı. Sanki konuşanın boğazı ağrıyordu, gerçi boğazı ağrırken bu kadar yüksek sesle bağırabilen birini hiç duymamıştı.

Sarene çekinerek döndü. Dev bir adam; olanaksız derecede uzun, geniş, tombul ve kaslı; kalabalığı ite kaka yararak ondan tarafa ilerliyordu. Arel saray maiyetinin kabarık fırfırlı pantolonunu ve geniş, yapılabilmesi için kaç ipekböceğinin çalıştığının düşüncesi bile şoke edici olan ipekten mavi bir yelek giyiyordu.

‘‘Bu sensin!” diye haykırdı adam. “Bir hafta daha gelmeyeceğini sanıyorduk!” “Ashe,” diye mırıldandı Sarene. “Kim bu manyak ve benden ne istiyor?” “Tanıdık görünüyor, leydim. Üzgünüm, ama hafızam eskiden olduğu kadar iyi değil.”

“Ha!” dedi dev adam Sarene’yi bir ayı kucaklamasıyla yakalayarak. Garip bir histi; alt yarısı adamın kocaman karnına gömülürken, yüzü adamın kaslı göğsünde eziliyordu. İnleme isteğini bastırdı ve adamın o

bayılmadan bırakmasını umarak bekledi. Büyük ihtimalle Ashe, yüzü renk değiştirmeye başlarsa yardım bulmaya giderdi.

Neyse ki adam, o havasızlıktan ölmeden kucaklamayı kesip omuzlarından kavrayarak bir kol boyu uzakta tuttu. “Değişmişsin. Son gördüğümde diz boyundaydın. ” Sonra uzun boyunu inceledi. “Gerçi sanırım sen asla *diz* boyunda olmadın, ama kesinlikle beli geçmiyordun. Annen hep sırık gibi olacağını söylerdi!"

Sarene başını salladı. Ses biraz tanıdıktı, ama yüz hatlarını çıkaramıyordu. Genelde yüz hafızası oldukça iyiyi. Ancak...

"Keyamça?" diye sordu çekinerek. “Liitufkâr Domi! Sakalına ne oldu?"

“Arel asilleri sakal bırakmaz küçüğüm. Yıllardır sakalım yok.”

Bu *oydu*. Ses farklıydı, sakalsız yüz yabancıydı; ama gözler aynıydı. Kafasını kaldırıp bu engin, hep kahkaha dolu kahverengi gözlere baktığını hatırlıyordu. “Keyamça,” diye mırıldandı aklı başka yerde. “Hediyem nerde?”

Amcası Kiin, cızırtılı sesi kıkırdamadan çok hırıltı gibi çıkarak güldü. Ziyarete geldiğinde, ağzından çıkan ilk sözler hep bunlar olurdu; amcası hep en egzotik, bir kral kızı için bile bulunmaz derecede pahalı olan hediyeleri getirirdi.

“Sanırım bu defa hediyeyi unuttum, küçüğüm."

Sarene kızardı. Ama daha özür dileyemeden Keyamça omzuna geniş kolunu sardı ve onu taht odasından dışarı doğru çekerek götürmeye başladı.

“Gel, seni karımla tanıştırayım.”

Sarene şoke olmuştu, *“Kartrı* mı?” diye sordu. Kiin’i son görüşünden bu yana en az on yıl geçmişti, ama bir gerçeği berrak olarak hatırlıyordu. Amcası yeminli bekâr ve tescilli serseriydi. “Keyamça *evli* mi?”

“Son on yılda büyüyen tek sen değilsin," diye hırıldadı. “Bir de, her ne kadar bana ‘Keyamça’ dediğini duymak şirin olsa da, sanırım artık bana Kiin Amca demek isteyeceksin.”

Sarene tekrar kızardı. Keyamça, amcasının adını söyleyemeyen bir çocuğun buluşuydu.

“Peki, baban nasıl?” diye sordu iri adam. “Bir krala yaraşır şekilde davranıyor-dur sanırım.”

“İyi, Amca,” diye cevapladı. “Ama eminim senin Arelon saray maiyetinde yaşadığını bilse şaşırırdı.”

“Biliyor.”

“Hayır. Gezilerinden birinde uzak adalardan birine yerleştiğini düşünüyor.”

“Sarene, eğer küçük bir kızken olduğun kadar kıvrak zekâlı bir kadınsan, şimdiye kadar gerçekleri hikâyelerden ayırmayı öğrenmiş olmalıydın.”

Sözleri bir kova buzlu su gibi geldi. Amcasının gemisinin uzaklaşmasını izlerken babasına Keyamça’nın ne zaman döneceğini sorduğu günü hayal meyal hatırlıyordu. Eventeo, huysuz bir yüz ifadesiyle bu sefer Keyamça’nm çok çok uzun bir yolculuğa çıkmakta olduğunu söylemişti.

"Ama madem bunca zamandır evden birkaç günlük yol uzakta yaşıyordun, neden hiç ziyarete gelmedin?" diye sordu.

“Başka bir günün hikâyeleri, küçüğüm,” dedi Kiin kafasını sallayarak. “Şimdi, amcanı yakalamayı başaran canavar kadınla tanışmalısın.”

KİİN’in karısı canavar filan değildi. Aslında, Sarene’nin hayatında gördüütiı en güzel ve olgun kadınlardandı. Daora güçlü bir yüz, heykelsi yüz hatlarına ve gü/.el şekillendirilmiş kızıl saçlara sahipti. Amcasının yanında hayal edebileceği biri delildi; ama elbette, Kiin’e ait en yakın anıları on yıldan eskiydi.

Kiin'in büyük, kale gibi köşkü süpriz değildi. Amcasının bir çeşit tüccar oldu-ğunu hatırlıyordu ve hatıralarındaki Kiin’in egzotik giysileri ve pahalı hediyeleri bunu kanıtlıyordu. Sadece bir kralın küçük oğlu değil, aynı zamanda son derece başarılı bir iş adamıydı. Bu, görünüşe göre hâlâ değişmemişti. O sabaha kadar iş için şehir dışındaydı ve bu nedenle Sarene onunla cenazede karşılaşmamıştı.

En büyük şaşkınlığı çocuklar olmuştu. Evlenmiş olduğu gerçeğine rağmen, Sarene hatırladığı haylaz Keyamça’sını babalık kavramıyla bağdaştıramıyordu. Önyargıları Kiin ve Daora köşkün yemek odasının kapısını açtıkları anda güzelce parçalanmıştı.

"Baba geldi!" diye seslendi küçük bir kız sesi.

“Evet, baba geldi," dedi Kiin acılı bir sesle. “Ve hayır, size bir şey getirmedim. Sadece birkaç dakikalığına gitmiştim.”

“Ne yaptığın veya ne getirdiğin umurumda değil. Ben yemek istiyorum.’’ Konuşan on yaşlarındaki küçük kızın sesi çok ciddiydi ve yetişkin bir insanınkine benziyordu. Beyaz kurdeleli pembe bir giysi giyiyordu ve kısa kesilmiş, süssüz sarı saçları vardı.

Kızla neredeyse aynı görüntüde küçük bir oğlan, “Ne zaman yemek *istemiyorsun* ki, Kaise?” diye sordu ekşi bir ifadeyle.

“Çocuklar, tartışmayın," dedi Daora sertçe. “Bir misafirimiz var.”

“Sarene,” diye ilan etti Kiin, “kuzenlerinle tanış. Kaise ve Daorn, zavallı amcanın hayatındaki en büyük baş ağrıları.”

“Ama baba, biliyorsun ki onlar olmasa çok uzun zaman önce sıkıntıdan delirmiş olurdun,” dedi az ilerdeki kapı ağzında duran bir adam. Yeni gelen zayıf yapılı ve çarpıcı derecede yakışıklı, atmaca gibi bir yüzü olan, ortalama Arel boylarında bir adamdı; ki bu sonuncusu Sarene’den üç-beş santim daha kısa olduğu anlamına geliyordu. Saçı ortadan ikiye ayrılmıştı ve yüzünün iki tarafına düşüyordu. Yanında siyah saçlı bir kadın vardı ve Sarene’yi incelerken dudakları hafifçe büzülmüştü.

Adam Sarene’ye doğru biraz eğildi ve dudaklarında bir gülümsemenin ipucuyla “Majesteleri,” dedi.

“Oğlum Lukel,” dedi Kiin.

“Oğul?” diye sordu Sarene şaşırarak. Küçük çocukları kabul edebilirdi; ama Lukel, kendisinden birkaç yaş büyüktü. Bu durumda...

Kiin, “Hayır,” diye kafasını salladı. "Lukel, Daora’nın önceki evliliğinden.”

“Ama bu beni daha az oğlu yapmıyor,” dedi Lukel geniş bir gülümsemeyle. “Benim sorumluluğumu üstlenmekten bu kadar kolay kaçamazsın.”

“Domi’nin kendisi senin sorumluluğunu üstlenmekten çekinir,” dedi Kiin. “Neyse, o yanındaki de Jalla.”

“Kızın mı?” diye sordu Sarene, Jalla reverans yaparken.

Koyu saçlı genç kadın, “Gelin,” derken konuşmasında belirgin bir şive dikkat çekiyordu.

"Fjor musun?” diye sordu Sarene. Saçı bir ipucu sayılabilirdi, ama ismi ve şivesi şüpheye yer bırakmıyordu.

“Svord,” diye düzeltti Jalla, gerçi çok büyük bir fark da sayılmazdı. Küçük Svorden Krallığı neredeyse bir Fjor eyaleti sayılırdı.

“Jalla ve ben beraber Svorden Üniversitesi’nde okuduk," diye açıklama yaptı Lukel. ‘‘Geçen ay da evlendik.”

“Tebrikler,” dedi Sarene. “Odadaki tek yeni evlinin ben olmadığını bilmek güzel.” Sarene yorumu önemsemeden yapmaya çalışmıştı, ama burukluğunu sesinden uzak tutmayı başaramadı. Kiin’in geniş elinin omzunu kavradığım hissetti. “Üzgünüm, ’Ene/’ dedi yumuşak bir tonla. “Ben konuyu açmayacaktım, ama... Sen bundan daha iyisine layıktın, sen hep çok mutlu bir çocuk olmuştun."

“Benim için bir kayıp değil,” dedi Sarene hissetmediği bir kayıtsızlıkla. “Onu tanıyor filan değildim, Amca."

“Yine de,” dedi Daora, “sarsılmış olmalısın.”

“Öyle de denebilir,” diye onayladı Sarene.

“Eğer iyi hissettirecekse,” dedi Kiin, “Prens Raoden iyi bir adamdı. Tanıştığım en iyi adamlardan biri. Eğer Arel politik durumu hakkında biraz daha bilgili olsaydın, bu kelimeleri Iadon’un maiyetinden biri için kolay kolay kullanmayacağımı anlardın.”

Sarene hafifçe onayladı. Bir yarısı Raoden’i mektuplarından yanlış değerlendirmediğini duyduğu için mutluydu; öbür yarısı ise babası gibi olduğunu düşünmeye devam etseydi daha kolay olacağını duyumsadı.

“Bu kadar ölü prens muhabbeti yeter!” dedi kararlı bir şekilde küçük ama ısrarcı bir ses masadan. “Eğer kısa zamanda yemek yemezsek, babam benden şikâyet etmeyi kesecek, çünkü *ben* ölü olacağım.”

“Evet, Kiin,” diye onayladı Daora. "Mutfağa gidip ziyafetinin yanmadığından emin olsan iyi olur.”

Kiin homurdandı. “Ben her yemeğimi hassas bir tarifle yaparım. Bir tanesinde bile benim...” İri adam sessizleşerek havayı kokladı. Sonra bir küfürle koşturarak odadan çıktı.

“Yemeği Kiin Amca mı pişiriyor?” diye sordu Sarene hayretle.

"Amcan şehirdeki en iyi aşçıbaşılardan biri, canım,” dedi Daora. “Kiin Amca? *Aşçı?"* diye tekrarladı Sarene.

Daora, bu her gün olan bir şeymiş gibi başını salladı. "Kiin bu dünyada Arelon’daki herkesten daha fazla yeri ziyaret etti ve her gittiği yerden

yemek tarifleri getirdi. Sanırım bu akşam Jindo’da öğrendiği bir şey pişiriyor."

“Bu yemek yiyeceğimiz anlamına mı geliyor?” diye sordu Kaise iğneleyerek.

“Jindoiz yemeklerden nefret ediyorum,” diye şikâyet etti Daom. Sesi kur. kar-deşininkinden neredeyse ayırt edilemezdi. “Çok baharatlı.”

“Sen içine bir avuç şeker atmadığın hiçbir şeyi beğenmiyorsun ki,” diye sacını karıştırarak üvey kardeşine sataştı Lukel.

“Daorn, git Adien’i getir.”

"Bir tane daha mı?” diye sordu Sarene.

Daora onayladı. “Sonuncusu. Lukel’in öz kardeşi.

"Herhalde uvuyordur," dedi Kaise. “Adien hep uyur. Bence aklı hep varı uykuda olduğu için."

“Kaise. kardeşleri hakkında böyle şeyler söyleyen küçük kızlar çoğunlukla kendilerini akşam yemeği yemeden yatakta bulurlar,” diye bilgilendirdi Daora. "Da-om, yürü.”

“SEN hiç prensese benzemiyorsun,” dedi Kaise. Sarene’nin yanındaki sandalyede aşırı ciddi bir şekilde oturmaktaydı. Yemek odasının rahatlatan bir havası vardı, bir çalışma odası gibi koyu ahşap kaplama duvarları vardı ve Kiin’in seyahat günlerinin yadigârlarıyla doluydu.

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Sarene, garip Jindoiz sofra takımlarını nasıl kullanacağını anlamaya çalışırken. İki taneydiler; birinin sivri çıkıntılı bir ucu vardı, öbürü ise düz, kürek gibi bir şeydi. Diğer herkes sanki bu takımları her zaman kullanıvormuş gibi yemek yiyorlardı ve Sarene de bir şey söylememeye kararlıydı. Ya aletleri kullanmayı kendi kendine anlayacak ya da pek bir şey yiyemeyecekti. İkinci olasılık çok daha yakın görünüyordu.

“Bir kere sen çok fazla uzunsun,” dedi Kaise.

“Kaise,” diye uyardı annesi tehditkâr bir tonda.

“Doğru ama. Tüm kitaplar prenseslerin çıtı pıtı olduğunu söylüyor. Çıtı pıtı ne demek tam emin değilim, ama onun öyle olduğunu hiç sanmıyorum.”

“Ben Teo’yum.” dedi Sarene, başarıyla salamura karides gibi görünen bir şeyi mızraklayarak. “Hepimiz bu kadar uzunuz.”

“Babam da Teo, Kaise,” dedi Daom. “Onun ne kadar uzun olduğunu biliyorsun.”

“Ama babam şişman," diye belirtti Kaise. "Neden sen de şişman değilsin, Sarene?”

Mutfak kapısında yeni belirmiş olan Kiin, geçerken kızının kafasına elindeki servis tepsisinin altıyla umursamaz bir şekilde vurdu. “Tam düşündüğüm gibi,” diye mırıldandı metal tepsiden çıkan çınlama sesini dinleyerek. “Kafanın içi tamamen boş. Sanırım bu pek çok şeyi açıklıyor.”

Kaise yemeğine geri dönmeden önce huysuzlanarak kafasını ovalayıp mırıldandı. “Ben hâlâ prenseslerin daha ufak olması gerektiğini düşünüyorum. Ayrıca, prenseslerin sofra adabını iyi bilmesi gerekir; kuzen Sarene yemeğinin yarısını yere döktü. MaiPon çubuklarını kullanmayı bilmeyen bir prenses nerede görülmüş?”

Sarene başını eğip elindeki yabancı aletlere bakarken kızardı.

“Onu dinleme, 'Ene,” diye güldü Kiin, başka güzel kokulu, sulu bir yemeği masaya servis yaparken. “Bu bir Jindoiz yemeği; o kadar çok yağlıdır ki yarısının sonu yer *olmazsa*, bir sorun var demektir. O çubukları kullanmayı eninde sonunda kıvıracaksın.”

“İstersen kaşık kullanabilirsin,” dedi Daorn yardımseverce. “Adien hep kullanıyor. ”

Sarene’nin gözleri hemen dördüncü çocuğa çevrildi. Adien yirmilerine yaklaşan ince yüzlü bir çocuktu. Soluk beyaz bir teni ve gözlerinin garip, rahatsız edici bir ifadesi vardı. Hantalca yemek yiyordu, hareketleri kaba ve kontrolsüzdü. Yerken kendi kendine mırıldanıyordu; Sarene’nin anlayabildiği kadarıyla bazı sayıları tekrarlıyordu. Sarene böyle zihni tamamen bütün olmayan kişilerle daha önce de karşılaşmıştı.

“Baba, bu yemek çok lezzetli,” dedi Lukel, dikkati kardeşinden uzaklaştırarak. "Bu karides yemeğini daha önce yaptığını hiç sanmıyorum.”

“Buna HaiKo derler,” dedi hırıltılı sesiyle. "Bunu sen geçen yıl Svorden’de okurken gezgin bir tüccardan öğrendim."

“Altı milyon dört yüz bin yedi yüz yetmiş iki,” diye mırıldandı Adien. “Svorden’e o kadar adımlık yol var.”

Sarene, Adien’in lafının ardından bir an durakladı, ama ailenin kalanı bunu umursamamıştı. Bu nedenle o da öyle yaptı. “Bu gerçekten harika, Amca,” dedi Sarene. “Senin bir aşçıbaşı olacağın hiç aklıma gelmezdi.”

“Yemek yapmayı her zaman sevmişimdir,” dedi Kiin sandalyesine otururken. “Eskiden Teod’u ziyaret ettiğimde sana da bir şeyler pişirirdim, ama annenin ba-şaşçısımn, kraliyet ailesinin mutfağa ait olmadığına dair budalaca bir fikri vardı. Bir defasında ona, bir şekilde, kısmen o mutfağın *sahibi* olduğumu anlatmaya çalıştım; ama yine de yemek pişirmek için mutfaktan içeri bir adım atmama izin vermedi."

“Hepimize haksızlık etmiş o zaman," dedi Sarene. “Tüm yemekleri sen yapmıyorsun, değil mi?”

Kiin başını salladı. “Neyse ki, hayır. Daora da epey iyi bir aşçıdır."

Sarene şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Yani yemek yaptırmak için bir aşçınız yok mu, demek istiyorsun?”

Kiin ve Daora uyumlu bir şekilde kafalarını salladılar.

“Bizim aşçımız *babam,"* dedi Kaise.

"Uşaklar veya kâhyalar da mı yok?” diye sordu Sarene. Hizmetkâr eksikliğinin Kiin’in garip bir şekilde bu yemeği kişisel tutmak istemesinden kaynaklandığını sanmıştı. “Hiçbiri yok,” dedi Kiin.

“Ama neden?”

Kiin karısına baktı, sonra tekrar Sarene’ye döndü. “Sarene, burada on yıl önce ne olduğunu biliyor musun?”

“Reod?” diye sordu Sarene. “Ceza?”

“Evet, ama ne demek olduğunu biliyor musun?"

Sarene bir an düşündü, sonra hafifçe omuz silkti. “Elantrianların sonu.”

Kiin başıyla onayladı. “Sen büyük ihtimalle hiç Elantrian görmedin, Reod geldiğinde hâlâ küçüktün. Felaketten sonra bu ülkenin ne kadar değiştiğini açıklamak güç. Elantris dünyanın en güzel şehriydi; inan bana, ben her yeri gördüm. Işıltılı taş ve parlak metalden yapılmış bir abide gibiydi ve sakinleri de aynı malzemelerden oyulmuş gibiydiler. Sonra... düştüler."

Fvet, Sunu önceden okumuştum," dedi Sarene, başını eğerek. "Derileri siyah lekelerle karardı ve kafalarındaki saçlar dökülmeye başladı.”

"Kitaplardan edindiğin bilgiyle bunu söyleyebilirsin," dedi Kiin, “ama bu olduğunda burada değildin. Tanrıların sefil ve pis hale gelmelerini görmenin dehşetini bilemezsin. Onların düşüşü, ülkeyi tam bir karmaşaya sürükleyerek Arel hükümetini devirdi."

Bir an durdu, sonra devam etti. "Devrimi hizmetkârlar başlattı, Sarene. Efendilerinin düştüğü gün, hizmetkârlar onlara karşı döndü. Bazıları, çoğunlukla ülkenin şu anki asil tabakası, bunun Elantris’te alt sınıflara fazlasıyla iyi davranılması yüzünden olduğunu ve şımartılmış doğalarının eski efendilerini ilk zayıflık anlarında devirmeye ittiğini söylüyor. Bence aslında sadece korkudandı; Elantrianla-rın iğrenç bir hastalığı olduğuna dair cahil korkunun, tapındığın birinin gözlerinin önünde düşmesinin getirdiği dehşetle birleşmesi.

“Bunun nedeni ne olursa olsun, en büyük zararı verenler hizmetkârlardı. Önce küçük gruplar halinde başlayan ayaklanma, sonrasında inanılmaz yıkıcı bir hale geldi; bulabildikleri tüm Elantrianlan öldürdüler. İlk önce en güçlü Elantrianlar gitti, ama öldürmeler daha zayıf olanlara da sıçradı.

“Ancak ölümler Elantrianlarla da bitmedi. İnsanlar Elantrianlarm ailelerine, arkadaşlarına, hatta Elantrianlar tarafından atanan görevlilere bile saldırdılar. Daora ve ben hepsini dehşet içinde ve ailede Elantrian olmadığına sevinerek izledik. O gece yüzünden, bir daha asla kendimizi hizmetçi tutmaya ikna edemedik.”

“İhtiyaç da duymuyoruz zaten,” dedi Daora. “Kendi başına ne kadar çok iş yapabileceğini görsen şaşırırsın."

“Özellikle de pis işleri yaptıracak bir çift çocuk varsa,” dedi Kiin sinsi bir gülümsemeyle.

“Bizim bütün faydamız bu kadar mı, baba?” dedi Lukel bir kahkahayla. “Yerleri ovalamak mı?”

“Bu *benim* çocuk sahibi olmak için bulabildiğim tek sebep.” dedi Kiin. "Annenle benim Daorn’u yapmamızın tek nedeni, lazımlıkları yıkayacak bir çift ele daha ihtiyacımız olduğuna karar vermemizdi."

"Baba, *lütfen,"* dedi Kaise. “Burada yemek yemeye çalışıyorum.”

Lukel bir kıkırtıyla "Kaise’in yemeğini bölene Merhametli Domi yardım etsin,” dedi.

“Prenses Kaise, ” diye düzeltti küçük kız.

“Vay, yani benim küçük kızım şimdi de bir prenses mi oldu,?” diye sordu Kiin eğlenerek.

“Eğer Sarene olabiliyorsa, ben de olabilirim. Sonuçta sen onun amcasısın, bu da seni bir prens yapmalı. Doğru değil mi, baba?”

“Teknik olarak, evet,” dedi Kiin. "Ama artık resmi olarak bir unvanım olduğunu sanmıyorum.”

“Kesin yemek yenirken lazımlıklardan bahsettiğin için atmışlardır seni,” dedi

Kaise. “Prensler öyle şeyler yapmaz, biliyorsun. Bu sofra adabı açısından korkunç bir davranış."

“Elbette/’ dedi Kiin, sevgi dolu bir gülümsemeyle. “Bunu daha önce ben neden fark edemedim, şaşıyorum.”

“O zaman/’ diye devam etti Kaise. ‘‘Eğer sen bir prenssen, kızın da bir prensestir.”

“Üzgünüm, ama işler öyle yürümüyor Kaise,” dedi Lukel. "Babam bir kral değil, bu yüzden de çocukları baron veya kont olurlar, prens değil."

Hayal kırıklığına uğrayan Kaise, “Bu doğru mu?” diye sordu.

“Maalesef öyle,” dedi Kiin. "Ama bana güven Kaise, senin bir prenses olmadığını iddia eden biri, senin yatma zamanın geldiğinde nasıl şikâyet ettiğini hiç duymamıştır.”

Küçük kız bir an düşündü ve görünüşe göre lafa nasıl tepki vereceğine karar veremediği için yemeğine dönmekle yetindi. Sarene olanlara fazla dikkat etmiyordu; aklı amcasının “Ama artık resmi olarak bir unvanım olduğunu sanmıyorum,” dediği anda donmuştu. Politika kokusu alıyordu. Sarene, Teod sarayında son elli yıldır yaşanmış olan tüm önemli olayları bildiğini sanırdı; ama Kiin'in resmi olarak unvanının elinden alınması hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

O bu gariplik hakkında daha fazla düşünemeden, Ashe bir pencereden süzülerek içeri girdi. Yemeğin heyecanından Sarene, Ashe’vi Gyorn Hrathen’i takip etmeye gönderdiğini unutmuştu.

Işık topu pencerenin yakınında kararsızca havada asılı durdu. “Leydim, rahatsız etmiyorum ya?”

“Hayır, Ashe. İçeri gel ve ailemle tanış.”

“Senin bir Seonun var!” diye haykırdı Daorn heyecanla. Bir kerelik de olsa, kız kardeşi konuşabilmek için fazlasıyla afallamıştı.

“Bu Ashe,” diye tanıştırdı Sarene. “İki yüzyıldan fazladır aileme hizmet ediyor ve kendisi gördüğüm en bilge Seon.”

"Leydim, abartıyorsunuz,” dedi Ashe alçakgönüllülükle, ancak Sarene o anda biraz daha fazla parlamakta olduğunu fark etmişti.

Şaşkınlıktan yemeğini unutan Kaise, “Seon...” dedi sessizce.

“Hep ender olmuşlardır,” dedi Kiin. "Şimdi her zamankinden de fazla.”

“Onu nereden buldun?” diye sordu Kaise.

“Annemden,” diye cevapladı Sarene. “Doğduğum zaman bana Ashe’yi iletti." Bir Seon’un iletilmesi, bir insanın alabileceği en iyi hediyelerden biriydi. Bir gün, Sarene de Ashe’yi iletmek zorunda kalacaktı, izlemesi ve koruması için ona başka birini seçecekti. Bunun çocuklarından veya belki torunlarından biri olmasını planlamıştı. Ama ikisinin de var olma olasılığı gittikçe daha da azalıyor gibi görünüyordu...

"Seon...” dedi Kaise mutlulukla. Gözleri heyecanla parlayarak Sarene’ye döndü. “Yemekten sonra onunla oynayabilir miyim?"

"Benimle *oynamak* derken?” diye sordu Ashe kararsızca "Lütfen, oynayabilir miyim, Kuzen Sarene?” diye yalvardı Kaise.

‘'Bilmiyorum,” dedi Sarene gülümseyerek. "Boyum hakkında çeşitli yorumlar hatırlar gibiyim.”

Küçük kızın hayal kırıklığı dolu keder ifadesi herkes için büyük bir eğlence kaynağı oldu. O anda, etrafındakilerin kahkahaları arasında, Sarene bir hafta önce memleketini terk ettiğinden beri ilk defa gerginliğinin azaldığını hissetti.

6. BÖLÜM

MAALESEF, kral için hiç umut yok.” Hrathen, düşünceli bir şekilde tekrar taht odasına bakarken, kollarını göğüs zırhının üstünde kavuşturmuştu.

“Haşmetlim?" diye sordu Dilaf.

“Kral Iadon,” diye açıkladı Hrathen. “Onu kurtarmayı ummuştum; gerçi asil sınıfının beni karşı koymadan takip etmesini beklemiyordum. Yerlerine iyice yerleşmişler. Belki Reod'dan hemen sonra onlara gelmiş olsaydık. Elbette, Elantrian-ları alan hastalık her neyse, bizi de etkilemeyeceğinden emin değildik.'[1]

“Elantrianları Jaddeth cezalandırdı," dedi Dilaf hararetle.

“Evet,” dedi Hrathen kafasını eğip kısa boylu adama bakmaya zahmet etmeyerek. “Ama Jaddeth genellikle Iradesi'ni gerçekleştirmek için doğal süreçleri kullanır. Bir salgın Fjoru da Arel gibi öldürür.”

“Jaddeth seçilmişlerini korur.”

“Tabii ki,” dedi Hrathen, dikkati dağınık, koridordan aşağı son bir memnunsuz bakış atarak. Öneriyi görev icabı yapmıştı. Arelon’u kurtarmanın en kolay yolunun hükümdarını döndürmek olduğunu biliyordu, ama Iadon'un olumlu cevap vermesini de beklememişti. Eğer kral, sadece basit bir iman iddiasıyla ne kadar acının önüne geçeceğini bilseydi.

Ama artık çok geçti; Iadon resmi olarak Jaddeth’i reddetmişti. İbret olsun diye örnek haline getirilmesi gerekliydi. Ama Hrathen’in dikkatli olması gerekecekti. Hrathen'in aklında Duladen ihtilalinin anıları henüz tazeydi; ölüm, kan ve karmaşa. Öyle bir felaketten kaçınılmalıydı. Hrathen hem sert, hem de kararlı bir adamdı; ama katliam seven biri değildi.

Elbette, sadece üç ayı olduğu için, başka seçeneği olmayabilirdi. Haşarılı olacaksa, bir ayaklanma çıkarması gerekebilirdi. Daha fazla ölüm ve karmasa, son vahşi ayaklanmasının etkilerinden hâlâ kurtulamamış bir ülkeye yapılacak en kor

kıınç §e\\îi. Aım Jaddeth'in imparatorluğu, birkaç cahil soylu gerçeği kabul etmeyi reddetti diye oturup bekleyecek değildi.

“Sanırım onlardan çok fazla şey bekledim,” diye mırıldandı Hrathen. “Eninde sonunda, bunlar sadece Arel.” Dilaf bu yoruma bir cevap vermedi.

"Taht odasında garip birini fark ettim, Arteth” dedi Hrathen dönüp saraydan dışarı çıkarlarken ne heykellere, ne de hizmetkârlara bir bakış bile atmadan. “Belki onu tanımama vardım edebilirsin. Aonik bir kadındı, ama çoğu Arel'den uzundu ve saçı ortalama Arel kahverengisinden çok daha açıktı. Ortama aykırı gibi duruyordu.”

“Ne renk giyiniyordu, Haşmetlim?” diye sordu Dilaf.

“Siyah. Sarı bir kemer dışında tamamen siyah.”

“Yeni prenses, Haşmetlim,” diye tısladı Dilaf, nefret dolu bir sesle.

“Yeni prenses?”

“O da dün geldi, sizin gibi. Iadon'un oğlu Raoden'le evlenecekti.”

Hrathen başıyla onayladı. Prensin cenazesine gitmemişti, ama olayı duymuştu. Ancak yaklaşmakta olan evlilikten haberi yoktu. Nişan yakın zamanda yapılmış olmalıydı. “Prens öldüğü halde neden hâlâ burada?” diye sordu.

Dilaf başını salladı. “Onun için ne yazık ki, kraliyet evlilik anlaşması prens öldüğü anda onu karısı yaptı.”

“Ah. Nereden geldi?" diye sordu Hrathen.

"Teod, Haşmetlim,” dedi Dilaf.

Hrathen, Dilaf ın sesindeki nefretin sebebini anlayarak başıyla onayladı. Arelon'un, kâfir Elantris şehrine rağmen, en azından kurtuluş umudu vardı. Ancak Teod, Shu-Korath'ın ana yurduydu; Shu-Dereth'in de kaynak dini olan Shu-Keseg'in yozlaşmış bir hizibi. Teod'un Fjorden'in görkemi karşısında düştüğü gün, gerçekten mutlu bir gün olacaktı.

“Teo bir prenses sorun olabilir,” diye yüksek sesle düşündü Hrathen.

“Hiçbir şey Jaddeth'in imparatorluğuna engel olamaz.”

“Eğer hiçbir şey engel olamasaydı, zaten tüm dünyayı kaplamış olurdu, Arteth. Jaddeth, kullarının O'na hizmet etmesine izin vermekten mutluluk duyar ve aptalları irademize boyun eğdirerek görkem kazanmamızı sağlar. Ve tüm dünyanın aptallan içinde Teo aptallar, en tehlikelilerdir. ”

“Bir kadın size nasıl tehdit olabilir, Haşmetlim?”

“Başlangıç olarak, evliliği Teod ile Arelon kraliyetleri arasında kan bağı olması anlamına geliyor. Eğer dikkatli olmazsak, ikisiyle birden aynı anda savaşmak zorunda kalırız. Bir adam, kendisini destekleyecek bir müttefiki varsa, kendisini kahraman gibi görmeye daha eğilimli olur.”

“Anlıyorum, Haşmetlim.”

Hrathen güneşte azametle yürürken başını sallayarak onayladı. “Dikkat et Arteth, sana çok önemli bir ders vereceğim. Çok az insanın bildiği ve daha da azının başarıyla kullanabileceği bir ders.”

“Nedir bu ders?” diye sordu Dilaf yakından takip ederek.

Hrathen hafifçe gülümsedi. “Sana bir ülkenin nasıl yok edileceğini göstereceğim. Jaddeth’in hizmetkârlarının nasıl krallıkları yıkıp insanların ruhlarını ele geçirebileceğini."

“Ben... öğrenmeye istekliyim, Haşmetlim.”

"İyi,” dedi Hrathen, Kae’nin ötesindeki devasa Elantris duvarına bakarak. Bir dağ gibi şehrin üstünde yükseliyordu. “Beni oraya götür. Arelon’un düşmüş efendilerini görmek istiyorum."

HRATHEN, Dış Şehir Kae’ye ilk geldiğinde ne kadar savunmasız olduğu dikkatini çekmişti. Şimdi, Elantris duvarının tepesinde dururken, Kae’nin savunmasının aslında ilk tahmin ettiğinden çok daha aciz olduğunu görüyordu. Güzel, gölgelikli basamaklar duvarın dış cephesinde ilerliyor ve tepeye ulaşılmasını sağlıyordu. Sağlam, taştan yapılardı; acil bir durumda yok edilmeleri mümkün değildi. Eğer Kae’nin yaşayanları Elantris’e çekilirlerse korunmuş değil, tuzağa düşmüş olurdu.

Hiç okçu yoktu. Elantris Şehir Muhafızları büyük, fırlatılmak için fazla hantal görünen mızraklar taşıyordu. Gururlu bir tavırla dolaşıyor, san ve kahverengi ama zırhsız üniformalar giyiyorlardı. Ve kendilerini sıradan şehir milislerinden çok daha üstün gördükleri de açıktı. Ama Hrathen’in duyduğu kadarıyla, muhafızlar Elantrianları içeride tutmak için gerekli bile değildi. Yaratıklar nadiren kaçmaya çalışıyordu ve şehir de muhafızların

kapsamlı bir şekilde devriye gezemeyecekleri kadar büyüktü. Muhafızlar, gerçek bir ordudan ziyade, bir halkla ilişkiler operasyonuydu; Kae halkı, şehrin bir tabur asker tarafından izlendiğini bildikleri için, Elantris'in yanında huzurla uyuyabiliyorlardı. Ama Hrathen, gerçek bir savaşta muhafızların değil Kae halkını, kendilerini bile koruyabileceklerinden şüpheliydi.

Arelon, yağmalanmayı bekleyen olgun bir mücevherdi. Hrathen, Elantris'in düşüşünün hemen sonrasındaki karmaşa günlerini ve muhteşem şehirden yağmalanan paha biçilmez hâzineleri duymuştu. Bu hazineler şimdi, yeni soylu sınıfının neredeyse korunmasız yaşadığı Kae'de toplanmıştı. Ayrıca yağmalamalara rağmen, hareket ettirilemeyecek kadar büyük sanat eserleri ile Iadon'un şehri karantinaya almasının öncesinde bulunamayan daha küçük nesnelerden oluşan Elantris hâzinelerinin büyük bir kısmının hâlâ Elantris'in yasaklanmış duvarlarının ardında kilitli olduğunu da duymuştu.

Sadece batıl inançlar ve erişilmezlik Elantris ve Kae'yi işgalcilerin tecavüzünden korumaktaydı. Küçük hırsız çeteleri hâlâ Elantris'in namından korkuyordu. Daha büyük çeteler ise ya Fjor kontrolündeydi ve bu nedenle emir almadan sal-dımıazdı ya da uzak durmaları için Kae soylularından rüşvet alıyorlardı. İki durum da fazlasıyla geçiciydi.

Ve bu da, Hrathen'in Arelon'u aşırı yöntemler kullanarak Fjorden hükmü ve koruması altına sokma konusunda kendini haklı görebilmesinin temel nedeniydi. Ülke bir dağın tepesinde dengede duran bir yumurta gibiydi; sadece, ilk hafif rüzgârın onu aşağıdaki sert zemine savurmasını bekliyordu. Eğer Fjorden yakında Arelon'u fethetmezse, krallık kesinlikle bir düzine farklı sorunun ağırlığı alımda kendiliğinden çökecekti. Beceriksiz yönetimin ötesinde Arelon, fazla vergilendirilmiş bir çalışan kesim, dini belirsizlik ve azalan doğal kaynaklardan muzdaripti. Tüm bu etmenler son darbeyi indirecek şekilde birleşmekteydi.

Hrathen'in düşünceleri arkasından gelen sert bir nefesle bölündü. Dilaf duvarın öbür yanında, Elantris'in içerisine bakarak durmaktaydı. Midesinden yumruklanmış bir adam gibi gözleri açılmış ve dişleri bibirine kenetlenmişti. Hrathen neredeyse adamın ağzının köpürmesini bekledi.

"Onlardan nefret ediyorum," diye fısıldadı Dilaf sert, neredeyse anlaşılmaz bir sesle. Hrathen Dilaf'm yanında durmak için duvar boyunca ilerledi. Duvar askeri amaçlar için yapılmadığından iki tarafında da burç

duvarı yoktu, ama güvenlik için korkuluklar vardı. Hrathen bunlardan birine dayanarak Elantris'i incelemek için aşağı baktı.

Görecek pek bir şey yoktu; Elantris'ten daha umut verici kenar mahalleler görmüştü. Binalar o kadar çürümüştü ki herhangi birinin çatısının sağlam olması bile mucizeydi ve aşağıdan gelen koku tiksindiriciydi. Önce şehirde herhangi bir şeyin canlı olabileceğinden şüphe etti, ama sonra bir binanın kenarında sinsice koşturan bazı şekiller gördü. Elleri sanki dört ayak üstüne düşmeye hazır gibi açık, çömelmişlerdi. Biri duraklayarak yukarı baktı ve Hrathen ilk Elantrianını gördü.

Keldi ve Hrathen ilk önce derisinin Jindo asil sınıfının bir üyesi gibi koyu renkli olduğunu düşündü. Ama yaratığın derisinin üstündeki açık gri lekeleri ve bir taşın üstündeki yosunlara benzeyen soluk yığınları da görebiliyordu. Korkuluğa yaslanarak gözlerini kıstı. Elantrianın gözlerini göremiyordu; ama bir şekilde Hrathen, hızla etrafını kolaçan eden sinirli bir hayvanınkiler gibi vahşi ve ilkel olacaklarını biliyordu.

Yaratık yoldaşlarıyla, ya da sürüsüyle birlikte gitti. ***Demek Reod'un yaptığı bu,*** diye düşündü Hrathen kendi kendine. ***Tanrıları alıp hayvanlara çevirdi.*** Jaddeth basitçe kalplerinde olanı tüm dünyanın görebilmesi için yüzeye çıkarmıştı. Derethi felsefesine göre, insanı hayvandan ayıran tek şey dindi. İnsan Jaddeth'in imparatorluğuna hizmet edebilirdi, ama hayvan sadece kendi arzularına hizmet ederdi. Elantrianlar, insanın kendini beğenmişlik kusurunun nihai temsilcileriydi: Kendilerini tanrı olarak kabul etmişlerdi. Kibirleri kaderlerini belirlemişti. Başka bir durumda olsa, Hrathen onları cezalarıyla baş başa bırakmaktan mutluluk duyardı.

Ancak, onlara ihtiyacı vardı.

Hrathen Dilaf'a döndü. "Bir ülkenin kontrolünü ele geçirmenin ilk adımı, Arteth, en kolayıdır. Nefret edecekleri birini bulursun."

"BANA onlardan bahset, Arteth" diye rica etti Hrathen tapınaktaki odasına girerken. "Senin bildiğin her şeyi bilmek istiyorum."

"Onlar pis, menfur yaratıklar," diye tısladı Dilaf, Hrathen'in arkasından girerken. "Onları düşünmek kalbimin hastalanmasına ve aklımın kirli hissetmesine neden oluyor. Her gün yok olmaları için dua ediyorum."

Hrathen, hayal kırıklığı içinde, odasının kapısını kapattı. Bir adamın ***fazla*** tut

kulu olması mümkündü. "Arteth, güçlü duygularının olmasını anlıyorum," dedi Hrathen sertçe. “Ama eğer benim odivim olacaksan, önyargılarının ötesini görebilmen gerekecek. Jaddeth bu Elantrianları bir amaç için önümüze koydu ve ben, sen bana işe yarar bir şey söylemeyi reddederken bu amacı keşfedemem.”

Dilaf şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Sonra, Elantris’i ziyaret edişlerinden bu yana ilk kez gözlerindeki delilik biraz yatıştı. “Evet, Haşmetlim.”

Hrathen başını sallayarak onayladı. “Elantris’i düşmesinden önce gördün mü?” "Evet.”

“İnsanların dediği kadar güzel miydi?”

Dilaf somurtarak evetledi. “Saf, kölelerin elleriyle ak tutulanlar.’’

“Köleler?”

“Tüm Arelon halkı Elantrianların köleleriydi, Haşmetlim. Onlar, ter ve emek karşılığında kurtuluş sözleri veren sahte tanrılardı.”

“Ya efsanevi güçleri?”

“Yalan, aynı sözde tanrılıkları gibi. Saygı ve korku yaratmak için dikkatle düzenlenmiş bir hile.”

“Reod’dan hemen sonra kargaşa vardı, doğru mu?”

"Kargaşa, ölüm, isyan ve panik, Haşmetlim. Sonra tüccarlar gücü ele geçirdi.” "Peki ya Elantrianlar?” diye sordu Hrathen masasına oturmak için ilerleyerek. "Pek azı kalmıştı,” dedi Dilaf. “Çoğu isyanlar sırasında öldürüldü. Sağ kalanlar ve o günden sonra Shaod’un aldığı herkes Eiantris’e hapsedildi. Aynı sizin gördüğünüz gibiydiler, sefil ve insandan aşağı. Derileri kara yaralarla kaplıydı, sanki biri etlerini kopararak içlerindeki karanlığı ortaya sermiş gibi.”

"Peki ya dönüşümler? Reod’dan sonra azalma oldu mu?” diye sordu Hrathen. “Devam ediyor, Haşmetlim. Tüm Arelon sınırları içinde oluyor.”

“Onlardan neden bu kadar nefret ediyorsun, Arteth?”

Soru aniden gelmişti ve Dilaf durakladı. “Çünkü onlar melun.”

"Ve?”

“Bize yalan söylediler, Haşmetlim. Bize sonsuzluk sözleri verdiler, ama kendi tanrılıklarını bile sürdüremediler. Onları yüzyıllar boyunca dinledik ve bir grup güçsüz, iğrenç sakatla ödüllendirildik.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattıkları için onlardan nefret ediyorsun,” dedi Hrathen.

"Ben değil, halkım. Ben Reod’dan yıllar önce bir Derethi inananı olmuştum.” Hrathen kaşlarını çattı. “O zaman sen, Jaddeth’in onları lanetlemiş olduğu gerçeği dışında Elantrianlarda doğaüstü hiçbir şey olmadığından eminsin?”

“Evet, Haşmetlim. Dediğim gibi, Elantrianlar tanrılıkları konusundaki düşünceyi güçlendirmek için pek çok kandırmaca yarattılar.”

Hrathen başını salladı, sonra kalkıp zırhını çıkarmaya başladı. Dilal yardımcı olmak için ilerledi, ama Hrathen artethi el sallayarak durdurdu. Peki o /.aman, sıradan insanların aniden Elantriana dönüşmesini nasıl açıklıyorsun, Arteth? Dilaf’m bir cevabı yoktu.

"Nefret görme yetini zayıflatmış, Arteth,” dedi gülümseyerek Hrathen. göğüs zırhını masasının yanındaki duvarda bir kancaya asarken. Az önce ona parlak bir ilham gelmişti; planının bir parçası aniden yerine oturmuştu. “Jaddeth onlara güç vermediği için Elantrianlarm gücünün olmadığını varsayıyorsun.”

Dilaf ın yüzü beyazladı. “Söylediğiniz şey...“

“Küfiir değil, Arteth. Öğreti. Tanrımızın dışında bir doğaüstü güç daha var.”

“Svrakiss” dedi Dilaf sessizce.

“Evet.” Svrakiss; Jaddeth’ten nefret eden ölülerin ruhları, kutsal olan her şeyin düşmanlan. Shu-Dereth’e göre, şansı elinde olduğu halde vazgeçen bir ruhtan daha acı bir şey yoktu.

“Elantrianlarm Svrakiss olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Svrakiss’in kötülerin vücutlarını kontrol edebildiği kabul edilen bir öğretidir,” dedi Hrathen, dizliklerinin tokalannı çözerken. “Basit akıllıları ve maneviyatı zayıf olanlan kandırmak için tüm bu zaman boyunca Elantrian vücutlarını kontrol ederek tanrılar gibi görünmelerine sebep olmuş olduklarına inanmak çok mu zor?"

Dilaf m gözlerinde bir ışık vardı; bunun arteth için yeni bir kavram olmadığını fark etti Hrathen. Birden ilhamı gözüne o kadar da parlak görünmemişti.

Dilaf bir an Hrathen’i süzdü, sonra konuştu. “Buna gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi?” diye sordu, sesi hrodeniyle konuşan biri için rahatsız edici derecede suçlayıcıydı.

Hrathen rahatsızlığını göstermemek için dikkat etti. “Bu önemli değil, Arteth. Bağlantı mantıklı, insanlar bunu görecek. Şu anda tek gördükleri, bir zamanlar aristokrat olanların sefil kalıntıları. İnsan bundan tiksinmez, acır. Ancak şeytanlar, herkesin nefret edebileceği bir şeydir. Eğer Elantrianları şeytanlar olarak itham edersek, başarılı oluruz. Sen zaten Elantrianlardan nefret ediyorsun, bu tamam. Ama başkalarının da sana katılması için, onlara ‘bizi hayal kırıklığına uğrattılar’dan daha fazla sebep vermelisin.”

“Evet, Haşmetlim."

“Bizler din adamlanyız, Arteth ve düşmanlarımız da dinsel olmalı. Elantrianlar bizim Svarkiss’imiz, uzun zaman önce ölen kötü adamların veya şu anda yaşayan kötü adamlann ruhlarını içermelerinin bizim için bir farkı yok."

“Elbette, Haşmetlim. Sonra onları yok edecek miyiz?” Dilaf ın yüzünde heves vardı.

"Eninde sonunda. Şimdilik, onları kullanacağız. Göreceksin ki nefret, insanları imanın asla yapamayacağı kadar hızla ve şevkle birleştirir.”

7. BÖLÜM

RAODEN parmağını havaya sapladı. Havadan ışık döküldü. Kolunu hareket ettirdikçe parmağının ucu, sanki bir duvara boyayla yazı yazıyormuş gibi arkasında parlayan beyaz bir iz bırakıyordu; ama ortada ne boya, ne de duvar vardı.

Dikkatlice davranıyor, parmağının titremesine izin vermeden hareket ediyordu. Soldan sağa yaklaşık bir karış uzunlukta bir çizgi çekti, sonra parmağım hafif bir eğimle aşağı doğru hareket ettirerek düz çizginin köşesinden aşağı inen bir eğri daha çizdi. Sonra parmağını görünmez tuvalden kaldırıp şeklin merkezine bir nokta koydu. Bu iki çizgi ve bir noktadan oluşan üç işaret her Aon'un başlangıç noktasıydı.

Aynı üç işaretli şekli farklı açılardan çizerek devam etti, sonra da birkaç çapraz çizgi ekledi. Bitirdiğinde oluşan resim bir kum saatine veya üst üste duran ve ortalarından hafifçe daralmakta olan iki kutuya benziyordu. Bu Aon Ashe idi, 'ışık' anlamına gelen antik sembol. Aon bir an için canlanırmış gibi yanıp sönerek parladı; ama önce saçtığı parlak ışık soluklaştı, sonra da yavaşça ortadan kayboldu. Aon son nefesini veren bir adam gibi zayıfça titreşerek sönmüştü.

"Bu işte benim olduğumdan çok daha iyisin, sule," dedi Galladon. "Ben çoğunlukla bir çizgiyi biraz fazla büyük veya fazla eğimli yapıyorum ve tüm şekil ben daha bitiremeden soluyor."

"Böyle olmaması gerekiyor," diye şikâyet etti Raoden. Galladon ona nasıl Aon çizileceğini göstereli bir gün olmuştu ve o zamandan beri hemen her saniyesini pratik yaparak geçirmişti. Düzgünce bitirebildiği her Aon, aynı şekilde davranıyor, gözle görülür hiçbir etki yaratmadan kayboluyordu. Efsanevi Elantrian büyüsüyle ilk tanışması belirgin bir şekilde onu düş kırıklığına uğratmıştı.

En şaşırtıcı olan şey çok kolay olmasıydı. Cahilce, Aon büyüsü AonDor un bir çeşit ayin veya ilahi gibi bir şeyler gerektireceğini düşünmüştü. AonDor olmadan geçen on yıl, bir sürü söylentinin ortaya çıkmasına neden olmuştu. Çoğunluğunu

Derethi rahiplerinin oluşturduğu kişilerin ortaya attığı bir söylentiye göre biiyü bir aldatmacaydı; yine çoğunluğunu Derethi rahiplerinin oluşturduğu diğer bir gruba göre ise, AonDor kötülüğün gücünü çağıran ayinler olduğu için lanetlenmişti, işin doğrusu ise, Derethi rahipleri de dahil olmak üzere hiç kimsenin, AonDor'un aslında ne olduğunu bilmediğiydi. AonDor'u kullanabilen herkes Reod'a yenilmişti.

Ama Galladon, AonDor'un titremeyen bir el ve geniş bir Aon bilgisi dışında hiçbir şey gerektirmediğini iddia ediyordu. Yalnızca Elantrianlar havaya ışıktan çizgiler çizebildikleri için AonDor'u sadece onlar uygulayabiliyordu ve Elantris dışında yaşayan hiç kimsenin bu işin ne kadar kolay olduğunu anlamasına izin vermemişlerdi. İlahi yoktu; kurbanlar, özel iksirler veya malzemeler de yoktu. Shaod'un aldığı herkes, şekilleri bildikleri sürece, AonDor kullanabilirdi.

Ancak çalışmıyordu. Aonların bir şeyler veya en azından zayıfça parlayıp kaybolmaktan fazla bir şeyler, yapmaları gerekiyordu. Raoden çocukluğundan kalma Elantris görüntülerini hatırlayabiliyordu; havada uçabilen insanlar, inanılmaz güç gösterileri ve büyülü şekilde iyileştirmeler. Bir defasında bacağını kırmıştı ve babası itiraz etse de, annesi onu iyileştirilmesi için Elantris'e götürmüştü. Parlak saçlı bir şekil, sadece elinin bir hareketiyle Raoden'in kemiklerini tekrar kaynatmıştı. Kadın, tıpkı şimdi onun da yapmakta olduğu gibi bir Aon çizmişti, ama o zaman run[1] güçlü bir büyü patlaması salmıştı.

“Bir şeyler yapıyor olmaları gerek,” dedi Raoden tekrar, bu kez yüksek sesle. "Eskiden yaparlardı, sule; ama Reod'dan beri değil. Elantris'ten hayatı ne çal-dıysa, AonDor'un gücünü de yanında götürdü. Şimdi tek yapabildiğimiz havaya cici şekiller çizmek.”

Raoden kendi Aon'u olan Aon Rao'yu çizerken başıyla onayladı. Beşi de çizgilerle birleştirilen, dört daire ile ortalarında büyük bir kare. Aon'un tepkisi, öncekilerin aynıydı; sanki bir büyü patlamasına hazırlanıyormuş gibi bir güç birikimi oluşturup, sonra da titreyerek ölmüştü.

“Umut kırıcı. Kolo?”

“Çok,” diye itiraf etti Raoden, bir sandalye çekip oturarak. Hâlâ Galladon’un küçük yeraltı odasındaydılar. “Dürüst olacağım, Galladon. O ilk Aon’un senin önünde havada parladığını gördüğüm anda, diğer her şey aklımdan çıktı. Pislik, üzüntü ve hatta parmağım bile...’’

Galladon gülümsedi. "Eğer AonDor çalışsaydı, Reod olsun veya olmasın, Elantrianlar hâlâ Arelon’u yönetiyor olurdu.”

“Biliyorum. Ben sadece ne olduğunu merak ediyorum. Ne değişti?”

“Dünya da seninle birlikte merak ediyor, sule,” dedi Galladon omzunu silkerek.

"Bir bağlantı olmalı," diye yüksek sesle düşündü Raoden. “Elantris’teki değişim, Shaod’un insanları tanrılara değil de ucubelere dönüştürmeye başlaması, AonDor’un etkisizleşmesi...”

“Bunu ilk fark eden sen değilsin. Kesinlikle ilk değilsin. Ama kimse cevabı bulacakmış gibi görünmüyor. Arelon’un güçltileri Elantris’in §ıı anki halinden fazlasıyla memnun.”

“Güven bana, onu biliyorum/' dedi Raoden. "Eğer sır bulunacaksa, bunu biz yapmalıyız.” Raoden küçük laboratuara göz gezdirdi. Elantris'in kalanını kaplayan pislikten dikkate değer şekilde arınmış bu temiz odanın, neredeyse rahat bir havası vardı; sanki büyük bir köşkün çalışma veya okuma odası gibiydi.

“Belki cevap buradadır, Galladon,” dedi Raoden. “Bu kitapların içinde bir yerlerde...”

“Belki,” dedi Galladon kaçamak bir tavırla.

“Beni buraya getirmek konusunda neden o kadar isteksizdin?”

“Çünkü burası özel, sule; eminim bunu sen de görebiliyorsundur. Bu sır yayıldı diyelim, o zaman ben yokken burası yağmalanır korkusuyla dışarı bile çıkamazdım."

Raoden kalktı ve odayı adımlarken başıyla onayladı. “Peki, o zaman beni neden getirdin?”

Galladon, sanki kendisi de çok emin değilmiş gibi omuz silkti. Sonunda cevap verdi. “Cevabın bu kitaplarda olabileceğini ilk düşünen sen değilsin. İki kişi birinden daha hızlı okuyabilir diye düşündüm.”

“İki kat daha hızlı, tahminimce,” diye bir gülümsemeyle onayladı Raoden. “Neden burayı bu kadar karanlık tutuyorsun?”

“***Elantris’teyiz,*** sule. Yağımız her bittiğinde kalkıp lambacının dükkânına gidemeyiz.”

“Biliyorum, ama eminim ki yeteri kadar bulabiliriz. Reod’dan önce Elantris’te yağ dükkânları vardı, değil mi?"

“Ah, sule,” dedi Galladon başını sallayarak. “Hâlâ anlamıyorsun, değil mi? Burası Elantris, tanrıların şehri. Tanrıların lamba ve yağ gibi dünyevi şeylere neden ihtiyacı olsun? Yanındaki duvara bak.”

Raoden döndü. Yanındaki duvarda asılı duran metal bir plaka vardı. Zamanla paslanmış olsa da, Raoden hâlâ yüzeyine kazınmış şekli seçebiliyordu: Aon Ashe, daha birkaç saniye önce çizmiş olduğu şekil.

“O plakalar her lambadan daha parlak ve düzgün yanardı, sule,” diye açıkladı Galladon. “Elantrianlar, parmaklarının bir dokunuşuyla onları söndürebilirdi. Elantris’te yağa ihtiyaç yoktu, çok daha güvenilir bir ışık kaynaklan vardı. Avnı nedenle Elantris’te bir ocak, hatta biraz kömür bile bulamazsın. Ayrıca pek fazla kuyu da yoktur, çünkü duvarların içindeki borulardan hapsedilmiş nehirler gibi su akardı. AonDor olmadan bu şehrin içinde zar zor yaşayabilirsin."

Raoden parmağını plaka üzerinde gezdirerek Aon Ashe’nin çizgilerini hissetti. Feci bir şeyler olmuş olmalıydı, yalnızca on yıl gibi kısa bir sürede unutulmuş bir olay. O kadar korkunç bir şey olmalıydı ki, toprağı yarıp tanrıları devirmişti. Ama AonDor’un nasıl çalıştığı hakkında bir bilgisi olmadan, bunun sebebini havai etmeye bile başlayamazdı. Plakaya sırtını dönüp iki bodur kitaplığı inceledi. Buradaki herhangi bir kitabın AonDor’la doğrudan ilgili açıklamalar içereceğinden şüpheliydi. Ama eğer Elantrianlar tarafından yazıklılarsa, bir ihtimal büyüye dair göndermeler olabilirdi. Dikkatli bir okuyucunun AonDor’un nasıl çalıştığına dair bir kavrayış edinebilmesini sağlayacak göndermeler. Belki.

Düşünceleri midesinden gelen bir acıyla bölündü. Dış dünyada tecrübe ettiği açlık gibi değildi. Midesi guruldamıyordu. Ama acı oradaydı ve guruldamadan çok daha talepkâr bir şeydi. Şu anda yemek yemeyeli üç gün olmuştu ve açlık iyice ısrarcı hale gelmekteydi. Ancak şimdi, bu ve diğer acıların insanları ona ilk gününde saldıranlar gibi yaratıklara dönüştürmesinin nasıl mümkün olabileceğini anlıyordu.

“Gel,’’ dedi Galladon’a. “Yapmamız gereken bir şey var.”

AVLU aynı önceki gün olduğu gibiydi: pislik, inleyen şanssızlar, yüksek ve amansız kapılar. Güneş gökteki yolculuğunun neredeyse dörtte üçünü tamamlamıştı. Yeni kurbanların Elantris'e atılmasının zamanıydı.

Raoden, bir binanın tepesinde Galladon'un yanında durmuş avluyu inceliyordu. Bakarken, değişik bir şeylerin olduğunun farkına vardı. Duvarın üstünde toplanmış küçük bir kalabalık vardı.

"O da kim?" diye ilgiyle sordu Raoden, Elantris kapılarının üstündeki duvarda dikilen uzun şekli parmağıyla göstererek. Adamın kollan açıktı ve kan kırmızı pelerini rüzgârda dalgalanıyordu. Sesi bu uzaklığa zar zor ulaşıyordu, ama bağırmakta olduğu belliydi.

Galladon şaşkınlıkla homurdandı. "Bir Derethi gyomu. Arelon'da bir tane olduğunu bilmiyordum."

"Gyorn mu? Başrahip gibi mi?" Raoden, onların çok yükseğindeki şeklin ayrıntılarını görebilmek için gözlerini kıstı.

"Bir tanesinin bu kadar doğuya gelmesine şaşırdım. Reod'dan önce bile Arelon'dan nefret ederlerdi."

"Elantrianlar yüzünden mi?"

Galladon başını salladı. "Ne iddia ederlerse etsinler; aslında Elantrianlara tapı-nılmasmdan değil ordulan asla o dağlan geçip de size saldıracak bir yol bulamadığı için Derethi'nin ülkenize özel bir nefreti var."

"Sence yukanda ne yapıyor olabilir?" diye sordu Raoden.

"Vaaz veriyor. Bir rahip başka ne yapar ki? Büyük olasılıkla Elantris'i tanrısından gelen bir çeşit hüküm filanla lanetlemeye karar vermiştir. Ben asıl bu kadar uzun beklemelerine şaşırdım."

"İnsanlar yıllardır bunu fısıldıyor," dedi Raoden, "ama kimsenin bunu açıktan açığa söylemeye cesareti yok. Gizlice Elantrianlarm onları denemekte olduğuna ve bir gün eski ihtişamlarıyla dönüp inanmayanlan cezalandıracağına inanıyorlar."

"Hâlâ mı?" diye sordu Galladon. "On yıldan sonra böyle inançların kalmayacağını düşünürdüm."

Raoden başını salladı. "Hâlâ Elantrianlarm dönüşünden korkanlar veya dönmeleri için dua edenler var. Elantris güçlüydü, Galladon. Bir zamanlar buraların ne kadar güzel olduğunu bilemezsin."

“Biliyorum, sule,” dedi Galladon. “Ben tüm hayatımı Duladel’de geçirmedim."

Rahibin sesi bir kreşendo edasıyla yükseldi ve dönüp gözden kaybolmadan önce son bir çığlık daha yolladı. Bu uzaklıktan bile Raoden, gyornun sesindeki nefret ve öfkeyi duyabiliyordu. Galladon haklıydı, adamın sözleri kesinlikle bir kutsama değildi.

Raoden gözlerini duvardan kapılara kaydırırken başını salladı. “Galladon,” diye sordu, “bugün buraya birinin atılma şansı nedir?”

Galladon omzunu silkti. “Söylemek zor, sule. Bazen yeni bir Elantrian çıkmadan haftalar geçer, ama bir seferinde içeri beş kadar kişi atıldığını gördüm. Sen iki gün önce geldin, o kadın da dün. Kim bilir, belki Elantris’in üst üste üç gün yeni kurbanları olur. Kolo?”

Raoden kapıyı beklentiyle izleyerek başıyla onayladı.

“Sule, ne yapmayı planlıyorsun?” diye sordu Galladon huzursuzlanarak.

“Beklemeyi planlıyorum.”

YENİ gelen ince yüzü ve endişeli gözleriyle, yaşlıca bir adamdı. Belki kırklarının sonlarındaydı. Kapı kapanırken Raoden çatıdan aşağı inerek avlunun biraz içerisinde durdu. Galladon yüzünde endişeli bir ifadeyle onu takip etti. Raoden'in aptalca bir şey yapacağını düşündüğü belliydi.

Haklıydı da.

Bahtsız yeni gelen sadece asık suratıyla kapıya bakıyordu. Raoden adamın bir adım atarak, kendisi bilmiyor da olsa, onu soyma ayrıcalığına kimin sahip olacağına karar vermesini bekledi. Adam olduğu yerde duruyordu; ince vücudu kefeninin içine sanki saklanmak ister gibi çekilmiş, avluyu endişeli gözlerle inceliyordu. Birkaç dakika bekledikten sonra sonunda ilk kararsız adımını attı: sağa, Raoden’in de seçmiş olduğu tarafa.

"Gel hadi,” diye ilan etti Raoden, içinde durdukları sokaktan açık adımlarla çıkarak. Galladon inleyerek Dulaca bir şey mırıldandı.

“Teoren?” diye seslendi Raoden, sık kullanılan bir Aonik isim seçerek.

Cılız yeni gelen şaşkınlıkla kafasını kaldırdı, sonra kafası karışmış olarak omzundan geriye baktı.

"Teoren, bu ***sertsin***[1]***.”*** dedi Raoden kolunu adamın omzuna atarak. Sonra alçak sesle devam etti. “Şu anda iki seçeneğin var, arkadaşım. Ya ben sana

ne söylersem yaparsın ya da şu ilerideki gölgelerde saklanan adamların seni kovalayıp, yakalayınca da bayıltana kadar dövmelerine izin verirsin.”

Adam kuruntulu gözlerle gölgeleri incelemek için döndü. Neyse ki, o anda Shaor’un adamları harekete geçmeye karar verdikleri için gölgeli şekilleri aydınlığa çıkmış, vahşi gözlerini açlıkla yeni gelene dikmişlerdi... Yeni gelenin kararını vermek için ihtiyaç duyduğu tek şey buydu.

"Ne yapacağım?” diye sordu adam titreyen bir sesle.

“Koş!” diye emretti Raoden ve sonra yan sokaklardan birine doğru koşarak uzaklaşmaya başladı.

Adama ikinci kez söylenmesine gerek kalmadı; öyle hızlı fırlamıştı ki Raoden adamın ara sokaklardan hirine dalarak kaybolmasından korktu. Galladon da, onun ne yapmakta olduğunu anladığında boğuk bir şaşkınlık çığlığı atmıştı. İri Dulanın ayak uydurmakta sorun yaşamayacağı belliydi; Elantris’te getirdiği zamana rağmen, Galladon un fiziği Raoden’den çok daha iyi durumdaydı.

“Doloken adına! Ne yaptığını zannediyorsun, seni ahmak?” diye sövdü Galladon.

“Birazdan söyleyeceğim,” dedi Raoden gücünü koşmaya saklayarak. Raoden vine nefes nefese kalmadığını fark etti, ama vücudu yorulmaya başlamıştı. İçinde hafif bir bitkinlik hissi büyümeye başladı ve kısa zamanda, üçü arasında en yavaş koşanın o olduğu ortaya çıktı. Ancak sadece o nereye gittiklerini biliyordu.

Galladon ve yeni adama, “Sağa!" diye bağırarak bir yan sokağa saptı. İki adam onu takip etti, hızla arayı kapatarak izlemekte olan haydut grubu da. Neyse ki Raoden’in hedefi fazla uzakta değildi.

"Rulo,” diye lanet etti Galladon nereye gittiklerini anlayarak. Raoden’e önceki gün gösterdiği evlerden biriydi, çürük merdivenli olanı. Raoden kapıdan içeri girdi ve bastığı basamaklar altında kırıldığı için iki kez düşecek gibi olmasına rağmen merdivenleri hızla tırmandı. Çatıya vardığında, son kuvvetini, bir zamanların dekoratif saksısının kalıntıları olan bir tuğla yığınını devirmek için kullandı. Galladon ve yeni gelen tam çatıya ulaştıkları sırada tüm ufalanan moloz yığınını merdivenlerin üstüne devrildi. Çürük merdivenler ağırlığı taşımayı denemediler bile, şiddetli bir çatırtıyla zemin kata çöktüler.

Galladon geri dönüp inceleyen gözlerle delikten aşağı baktı. Shaor'un adamları, vahşilikleri anlayışla körelmiş olarak aşağıdaki çökmüş basamakların etrafında toplanmışlardı.

Galladon bir kaşını kaldırdı. "Ya şimdi ne olacak, dâhi?"

Raoden yere yığılmış olan yeni gelene doğru yürüdü. Dikkatle adamın tüm adaklarını topladı ve belli bir tanesini kemerine sıkıştırdıktan sonra kalanları aşağıda av köpekleri gibi bekleyen adamlara attı. Aşağıdan onların yiyecek için kapışmalarının sesleri geldi.

Raoden delikten geriye doğru bir adım attı. "Umalım ki bizden daha fazla bir şey elde edemeyeceklerini fark edip gitmeye karar versinler."

"Peki ya gitmezlerse?" diye sordu Galladon iğneleyerek.

Raoden omuz silkti. "Sonsuza kadar su veya yiyecek olmadan yaşayabiliriz, değil mi?"

"Evet. Ama ben sonsuzluğun kalan kısmını bu binanın tepesinde geçirmek istemiyorum." Sonra, yeni gelene bir göz atarak Raoden'i bir köşeye çekti ve alçak bir sesle sorguladı. "Sule, bunun ne gereği vardı? Onlara yemeği avluda da fırlatabilirdin. Gerçekten, bu adamı niye 'kurtardın' ki? Bildiğimiz kadarıyla, Shaor'un adamları ona zarar bile vermeyebilirdi."

"Onu bilemeyiz. Ayrıca, bu şekilde bana hayatını borçlu olduğunu düşünüyor." Galladon homurdandı. "O zaman, Elantris'in cani nüfusunun üçte birinin nefreti kadar 'ucuz' bir fiyata, yeni bir takipçin oldu."

"Ve hu sadece başlangıç," dedi Raoden bir gülümsemeyle. Ama cesur sözlerine rağmen, kendinden o kadar da emin değildi. Parmağının ne kadar acıdığına hâlâ hayret ediyordu ve tuğlaları iterken de ellerini sıyırmıştı. Parmağı kadar acılı olmasa da, sıyrıklar, dikkatini planlarından uzaklaştırmakla tehdit ederek acımaya devam ediyordu.

Devam etmeliyim, diye kendine tekrarladı Raoden. *Çalışmaya devam et. Acının kontrolü ele geçirmesine izin verme.*

"BEN bir kuyumcuyum," diye açıkladı adam. "Adım Mareshe."

"Bir kuyumcu," dedi Raoden tatminsizlikle, kollarını bağlamış Mareshe'yi inceliyordu. "Bu pek işe yaramaz. Başka ne yapabilirsin?"

Mareshe ona, daha birkaç saniye önce korkudan titremekte olduğunu unutmuş gibi kızgınlıkla baktı. "Mücevher yapımı son derece faydalı bir

beceridir, efendim.”

“Elantris’te değil, sule” dedi Galladon, aşağıdaki haydutların gitmeye karar verip vermediklerini görmek için delikten bakarak. Raoden'e attığı yakıcı bakışa bakılırsa gitmemişlerdi.

Dulayı özellikle görmezden gelen Raoden, tekrar Mareshe’ye döndü. “Başka ne yapabilirsin?”

“Her şeyi.”

“Bu biraz geniş, arkadaşım,” dedi Raoden. “Biraz daha belirgin konuşabilir misin?”

Mareshe dramatik bir hareketle elini havaya kaldırdı. “Ben bir sanatçıyım. Bir zanaatkârım. Herhangi bir şeyi yapabilirim, çünkü bizzat Domi bana bir sanatçının ruhunu bahşetti.”

Galladon merdiven boşluğunun yanında oturduğu yerden homurdandı.

“Ayakkabıya ne dersin?” diye sordu Raoden.

“Ayakkabı mı?” diye sordu Mareshe biraz gücenmiş bir tonda.

“Evet, ayakkabı.”

“Sanırım yapabilirim,” dedi Mareshe. “Gerçi böyle şeyler tam anlamıyla zanaatkar olan bir adamın yetenekleri arasında talep edilen işler değil.”

“Ve gerçek bir sal...” diye başladı Galladon, Raoden onu susturmadan önce.

“Zanaatkâr Mareshe,” diye devam etti Raoden, en diplomatik tonunda. “Elantrianlar şehre üzerlerinde sadece bir Arel kefeniyle atılıyorlar. Ayakkabı yapabilen bir adam gerçekten çok değerli olabilir.”

“Ne çeşit ayakkabı?”

“Deri ayakkabılar,” dedi Raoden. “Kolay bir meslek olmayacak, Mareshe. Göreceğin gibi, Elantrianlarm deneme-yamlma lüksü yok; eğer ilk çift ayakkabı uymazsa, ayakları su toplayıp kabaracak. Asla geçmeyecek kabarcıklar."

“Asla geçmeyecek de ne demek?” diye sordu Mareshe huzursuzlanarak.

“Biz artık Elantrianız, Mareshe," diye açıkladı Raoden. “Artık yaralarımız iyileşmiyor.”

“Artık iyileşmiyor mu?..”

‘ Bir örnek göstereyim ister misin, zanaatkâr?" diye sordu Galladon yardımseverlikle. “Kolayca bir tane ayarlayabilirim. Kolo?”

Mareshe’nin rengi attı ve tekrar Raoden’e baktı. “Beni pek sevmiyorınuş gibi görünüyor," dedi sessizce.

“Saçmalık,” dedi Raoden, kolunu Mareshe’nin omzuna atıp Galladon’un sırıtan yüzünden öteye çevirerek. “Onun sevgisini gösterme şekli bu.’’

“Eğer öyle diyorsanız, Efendi...?”

Raoden durakladı. “Bana Ruh de," diye kararını bildirdi; Aon Rao’nun anlamını kullanmıştı.

“Efendi Ruh," Sonra Mareshe’nin gözleri kısıldı. “Nedense tanıdık görünüyorsunuz. ”

“Beni hayatında daha önce hiç görmedin. Şimdi şu ayakkabılara gelelim...”

“En ufak bir sürtme veya vurma olmadan ayağa mükemmel uymalan lazım, öyle mi?" diye sordu Mareshe.

“Kulağa zor geldiğini biliyorum. Eğer yeteneğinin ötesindeyse...”

“Hiçbir şey ***benim*** yeteneğimin ötesinde değildir,” dedi Mareshe. “Yapacağım, Efendi Ruh.”

“Mükemmel.”

“Gitmiyorlar," dedi Galladon arkalarından.

Raoden iri Dulaya bakmak için döndü. “Ne önemi var? Yapacak acil bir işimiz yok ya. Aslında yukarısı oldukça hoş. Sadece oturup tadını çıkarmalısın.”

Üstlerindeki bulutlardan uğursuz bir gürleme geldi ve Raoden ıslak bir damlanın kafasına şıp diye düştüğünü hissetti.

Muhteşem, diye homurdandı Galladon. “Daha şimdiden tadını çıkarmaya başladım bile.”

8. BÖLÜM

SARENE, amcasının onlarda kalma önerisini kabul etmemeye karar verdi. Amcasının ailesinin yanma taşınmak ne kadar cazip olsa da, saraydaki konumunu kaybetmekten korkuyordu. Saray maiyeti hayati bir bilgi kaynağı, Arel soylu sınıfı da bir dedikodu ve entrika pınarıydı. Eğer Hrathen’le savaşacaksa, en son gelişmelerden haberdar olması gerekecekti.

Böylece, Kiin’le karşılaşmasının ertesi günü, Sarene kendine bir tuval sehpası ve boyalar bularak Iadon’un taht odasının ortasına kuruldu.

Kral, yanında bir grup kuruntulu eşlikçisiyle beraber o sabah odaya girdiğinde, “Domi adına! Sen ne yaptığını zannediyorsun, küçük hanım?" diye öfkeyle bağırdı.

Sarene tuvalinden sahte bir şaşkınlıkla başını kaldırdı. “Resim yapıyorum, baba,” dedi kanıt olarak fırçasını kaldırarak; bu hareketi, savunma bakanının suratına kırmızı boya damlaları sıçramasına neden olmuştu.

Iadon içini çekti. “Resim yaptığını görebiliyorum. Demek istediğim neden ***burada*** yapıyorsun?”

“Ha,” dedi Sarene masumane. “Resimlerinin resimlerini yapıyorum, baba. Onları öyle sevdim ki...”

“Resimlerimin resmini?” diye sordu Iadon şaşkına dönmüş bir suratla. “Ama... ”

Sarene gururlu bir gülümsemeyle tuvalini çevirerek, krala çeşitli çiçeklerin resmine sadece uzaktan benzeyen bir tablo gösterdi.

“Ah, Domi adına!” diye kükredi Iadon. “Resim yapmak zorundaysan yap, küçük hanım. Ama benim *taht odamın ortasında* değil!"

Sarene gözlerini kocaman açıp birkaç kez kırpıştırdıktan sonra tuvalini ve sandalyesini alarak odanın yan tarafındaki sütunların yakınma taşıdı, sonra da tekrar oturdu ve resim yapmaya devam etti.

Iadon inledi. “Demek istediğim... Hah, Domi’nin laneti! Harcadığım çabaya değmezsin."

Bunun ardından kral, dönüp tahtına doğru yürüdü ve sekreterine, iki küçük soylu arasında bazı mallar yüzünden çıkmış bir anlaşmazlık olan, gündemin ilk maddesini ilan etmesini emretti.

Ashe Sarene’nin tuvalinin yakınına süzülerek yumuşak bir ifadeyle konuştu. "Sizi kalıcı olarak kovacağını düşünmüştüm, leydim."

Sarene dudaklarında kendini kutlayan bir gülümsemeyle başını salladı.

"Iadon’un çabuk öfkelenen bir yapısı var, ama çok kolay bıkıyor. Beyinsizliğime onu ne kadar ikna edersem, bana o kadar az emir verecek. Onu sürekli yanlış anlayacağımı ve sonunda sadece kızdığıyla kalacağını biliyor."

“Onun gibi bir adamın tahtı ilk olarak nasıl ele geçirdiğini merak etmeye başlıyorum," diye belirtti Ashe.

“İyi bir nokta,” diye kabul etti Sarene, düşünceli bir şekilde yanağına hafifçe vurarak. “Gerçi, belki de ona hakkını vermiyoruzdur. Pekâlâ iyi bir kral olmayabilir, ama görünüşe göre çok iyi bir iş adamıydı. Ona göre ben, kullanılmış bir fırsatım. Anlaşmasını yaptı. Ben artık onu hiç ilgilendirmiyorum.”

“İkna olmadım, leydim,” diye belirtti Ashe. “Uzun süre kral olarak kalmak için çok basiretsiz görünüyor.”

“Bu da tahtını neden büyük olasılıkla kaybedeceğini açıklar,” dedi Sarene. “O gyornun burada olma sebebinin bu olduğundan şüpheleniyorum.”

“İyi bir nokta, leydim,” diye onayladı Ashe tok sesiyle. Bir an resmin önünde düzensiz lekeleri ve yarı eğri çizgileri inceleyerek havada durakladı. “İyiye gidiyorsunuz, leydim.”

“Bana bilmişlik taslama.”

“Hayır gerçekten, Majesteleri. Beş yıl önce resim yapmaya başladığınızda, asla ne betimlemeye çalıştığınızı söyleyemiyordum.”

“Ve bu resimde de bir?..”

Ashe duraksadı. "Bir tabak meyve?” diye umutla sordu.

Sarene kızgınlıkla içini çekti. Çoğunlukla denediği her şeyde iyiydi, ancak resim sanatının gizemleri onu tamamen aşıyordu. İlk başta kendisindeki yetenek eksikliği onu hayrete düşürmüştü, sonra kararlılıkla kendini kanıtlamak için uğraşmıştı. Ancak sanatsal beceri, kraliyet iradesi karşısında eğilmeyi tamamıyla reddetmişti. Siyasette ustaydı, liderlik becerisi sorgulanamazdı ve Jindoiz matematiğini bile kolayca kavrayabiliyordu. Fakat berbat bir ressamdı. Gerçi bunun onu durdurmasına izin verdiği yoktu; inatçı olduğu da reddedilemezdi.

“Günlerden bir gün Ashe, bir şey yerine oturacak ve ben aklımdaki görüntülerin tuval üstünde nasıl belireceklerini anlayacağım.”

“Elbette, leydim.”

Sarene gülümsedi. “O zamana kadar, bir Svord aşırı soyutlamacılık okulundan biri tarafından eğitilmişim gibi varsayalım.”

"Ah evet. Yaratıcı Yanıltıcılık okulu. Çok güzel, leydim.”

İki adam, davalarını krala sunmak için taht odasına girdi. Adamları birbirlerinden ayıracak çok az şey vardı; ikisi de rengârenk fırfırlı gömleklerinin üstüne modaya uygun yelekler giymişti ve geniş biyeli bol pantolonlar giyiyorlardı. Sarene’ye

yok daha ilgim, gelen, taht odasına bir saray muhafızı tarafından sokulan üçüncü adamdı. Kolay tanımlanamayan, Aonik soyundan, açık renk saçlı biriydi ve üstünde sade bir iş kıyafeti vardı. Belirgin bir şekilde yetersiz beslendiği fark ediliyordu ve gözlerinde Sarene'ye göre insanın içine işleyen kederli bir umutsuzluk vardı.

Anlaşmazlık köylüyle ilgiliydi. Görünüşe göre, adam asillerin birinden üç yıl önce kaçmış, ancak öbürü tarafından yakalanmıştı. İkinci asil, adamı geri vermek yerine yanında tutarak çalıştırmıştı. Ancak anlaşmazlığın sebebi köylünün kendisi değil, çocuklarıydı. İki yıl kadar önce evlenmiş ve ikinci asilin elinde olduğu bu süre içinde iki çocuğu olmuştu. İki asil de bebekler üzerinde hak iddia ediyordu. “Arelon’da köleliğin yasadışı olduğunu sanıyordum,” dedi Sarene sessizce. “Öyle, leydim,” dedi Ashe, kafası karışık bir şekilde. “Anlamıyorum.”

"Temsili sahiplikten bahsediyorlar, Kuzen,” dedi önünden gelen bir ses. Sarene şaşkınlıkla tuvalinin arkasına baktı. Kiin’in en büyük oğlu Lukel, sehpasının yanında gülümseyerek duruyordu.

"Lukel! Sen burada ne yapıyorsun?”

Sehpanın etrafından dolaştı, bir kaşını kaldırarak Sarene’nin resmine baktı ve “Ben şehirdeki en başarılı tüccarlardan biriyim, Kuzen,” diye açıkladı. “Saraya açık davetim var. Girdiğinde beni görmemene şaşırdım.”

"Burada miydin?”

Lukel başını sallayarak onayladı. “Bir süredir şehir dışındayım. Arka tarafta, bazı eski dostlarla özlem gideriyordum.

"Neden bir şey söylemedin?”

“Yapmakta olduğun şey fazlaca ilgimi çekmişti,” dedi gülümseyerek. "Şimdiye kadar kimsenin Iadon’un taht odasını resim stüdyosu olarak kullanmaya kalktığını görmemiştim.”

Sarene kızardığını hissetti. “İşe yaradı ama, değil mi?”

"Mükemmeldi; ki bunu resim için söyleyemeyeceğim.” Bir an durakladı. "Bu bir at, değil mi?”

Sarene yüzünü buruşturdu.

“Bir ev?” diye sordu Lukel.

“Bir tabak meyve de değil, lordum,” dedi Ashe. “Ben onu da denedim.’

“Eh, odadaki resimlerden biri olduğunu söylemişti," dedi Lukel. “Tek yapmamız gereken, doğrusunu bulana kadar tahminde bulunmak.’

“Çok zekice bir gözlem, Efendi Lukel,” dedi Ashe.

"İkinize de söylüyorum, bu kadarı yeter," diye hırladı Sarene. “Tam karşımızda olan. Resim yaparken karşısında durduğum.”

“O mu?” diye sordu Lukel. “Ama o resimde çiçekler var.”

"Ee?"

"Resminin ortasındaki koyu renkli nokta ne?”

“Çiçekler,” dedi Sarene kendini savunarak.

"Ha,” dedi Lukel, bir kez daha önce Sarene’nin resmine, sonra da karşıdaki modeline bakarak. “Öyle diyorsan, öyledir, kuzen.”

Belki de ben şiddete başvurmadan önce ladon’un önündeki davavt açıklayabilirsin. kuzen," dedi Sarene tehditkâr bir tatlılıkla.

“Peki. Ne bilmek istiyorsun?"

“İncelemelerimiz bize, Arelon’da köleliğin yasadışı olduğunu söylüyor; ama o iki adam köylüden mallarıymış gibi bahsediyorlar.”

Lukel kaşlannı çatarak gözlerini davalı asillere çevirdi. “Kölelik yasadışı, ama büyük ihtimalle uzun süre öyle kalmayacak. On yıl önce Arelon’da köylüler veya asiller yoktu, sadece Elantrianlar ve diğer herkes vardı. Son on yılda sıradan insanlar; topraklarının sahibi olan ailelerden, feodal lordların emri altındaki köylülere, ondan sözleşmeli hizmetkârlara, oradan ise antik Fjor serflerine daha çok benzeyen bir şeve dönüştüler. Maldan fazla bir şey olmamalarına uzun zaman kalmadı.”

Sarene kaşlarını çattı. Kralın böyle bir davayı dinlemesi; bir adamı, sırf soylunun birinin onuru korunacak diye çocuklarından ayırmayı düşünebilmesi bile çok çirkin. Toplumun böyle şeyleri aşacak kadar ilerlemiş olması gerekiyordu. Köylü, sistemli ve kasıtlı olarak ışığı söndürülmüş, cansız gözleriyle davayı izliyordu.

"Bu benim korktuğumdan da kötü,” dedi Sarene.

Yanında duran Lukel başım sallayarak onayladı. "Iadon’un tahta çıktığında yaptığı ilk şey, kişisel arazi sahibi olma hakkını kaldırmak oldu. Arelon’un lafı edilebilecek bir ordusu yoktu, ama Iadon’un paralı askerler tutarak insanları itaate zorlayacak kadar parası vardı. Tüm toprakların hükümdarlığa ait olduğunu ilan etti ve sonra yükselişinde onu destekleyen tüccarları mal ve unvanlarla ödüllendirdi. Sadece babam gibi birkaç kişi, Iadon’un mallarına el koymayı denemeye cesaret edemeyeceği kadar para ve toprak sahibiydi.”

Sarene, yeni babası için duyduğu tiksintinin içinde kabardığını hissetti. Bir zamanlar Arelon, dünyanın en mutlu, en gelişmiş toplumu olmakla övünürdü. Iadon o toplumu alıp ezmiş, Fjorden’in bile artık kullanmadığı bir sisteme dönüştürmüştü.

Sarene Iadon’a bir göz attı, sonra Lukel’e döndü. "Gel,” dedi kuzenini odanın biraz daha rahat konuşabilecekleri bir kenarına çekerek. Gözlerini Iadon'un üstünde tutabilecekleri kadar yakın, ama diğer insan gruplarından sessiz bir konuşmaya kulak misafiri olamayacakları kadar uzaktaydılar.

“Ashe ve ben demin onu tartışıyorduk,” dedi. "Bu adam tahtı ele geçirebilmeyi nasıl başardı?”

Lukel omzunu silkti. “Iadon... karmaşık bir adamdır, kuzen. Bazı konularda çarpıcı şekilde basiretsizdir, ama insanlarla iş yaparken son

derece kurnaz olabilir; onu iyi bir tüccar yapan şeylerden biri bu. Reod’dan önce yerel tüccarlar loncasının başıydı; bu da onu, ülkede Elantrianlarla doğrudan ilişkili olmayan neredeyse en güçlü adam yapmıştı. Tüccarlar loncası özerk bir kurumdu ve pek çok üyesinin Elantrianlarla arası iyi değildi. Bildiğin gibi, Elantrianlar ülkedeki herkese bedava yiyecek sağlıyordu. Bu halkm mutluluğunu garantilese de tüccarlar için çok kötüydü.”

“Neden başka şeyler ithal etmediler?" diye sordu Sarene. "Yiyecek dışında bir peyler?"

"Elantrianlar neredeyse her şeyi yapabilirdi, kuzen,” dedi Lukel. "Ve her şeyi bedavaya vermeseler de pek çok malzemeyi, özellikle nakliyat masrafları düşünülürse, tüccarlardan çok daha düşük fiyata temin edebilirlerdi. Sonunda tüccarlar loncası Elantris’le, Elantrianlarm sadece halkın ‘temel’ ihtiyaçlarını bedavaya karşılamaya söz verdikleri bir anlaşmaya vardı. Bu da tüccarlar loncasının üyelerini zengin kesime, ki bu da ironik bir şekilde tüccarlar loncasının diğer üyeleri olmaya meyilliydi, hitap eden ve daha pahalı olan lüks malzemeleri ithal etmeye sevk etti.”

"Sonra Reod oldu,” dedi Sarene anlamaya başlayarak.

Lukel başıyla onayladı. "Elantris düştü ve Iadon’un başkanlığını yapmakta olduğu tüccarlar loncası dört Dış Şehir’de kalan en büyük ve güçlü kurumdu. Üyeleri zengindi ve ülkenin diğer zenginleriyle de yakın ilişkileri vardı. Loncanın Elantris’le çekişmeli bir geçmişinin olduğu gerçeği, sadece halkın gözünde itibarlarını artırıyordu. Iadon krallık için biçilmiş kaftandı. Gerçi bu, onun özellikle iyi bir hükümdar olduğu anlamına gelmiyor.”

Sarene başını salladı. Tahtında oturan Iadon, sonunda davayla ilgili kararını verdi. Yüksek sesle kaçak köylünün gerçekten ilk asile ait olduğunu, ama çocuklarının İkincisiyle kalacağını ilan etti. “Çünkü,” diye belirtti Iadon, “çocuklar tüm bu zaman boyunca şimdiki efendileri tarafından beslendiler.”

Köylü karara tepki vermedi, sadece başını eğip ayaklarına baktı ve Sarene içine bir üzüntünün bıçak gibi saplandığını hissetti. Ancak adam başını kaldırdığında gördü ki gözlerindeki zorlama itaatin altında başka bir şey vardı: Nefret. Adamda her zaman güçlü kalan nefret duygusunu hissedecek kadar ruh, hâlâ vardı.

“Bu uzun süre böyle devam etmez,” dedi Sarene sessizce. "Halk bunu kabullenmez.”

“Fjor çalışan kesimi yüzyıllarca feodal sistem altında yaşadı,” diye belirtti Lukel. “Ve çiftlik hayvanlarından daha kötü muamele görüyorlardı.”

“Evet, ama onlar o şekilde büyümüştü,” dedi Sarene. “Antik Fjorden’deki halk daha iyisini bilmiyordu, onlar için tek sistem feodal sistemdi. Bu insanlar farklı. On yıl o kadar uzun bir süre değil. Arel köylüleri, şu anda efendi dediklerinin sıradan satıcılar ve tüccarlar oldukları zamanı hatırlıyor. Daha iyi bir hayat olabileceğini biliyorlar. Daha önemlisi, bir hükümetin yıkılabileceğini ve önceden uşak olanların efendi olabileceğini de biliyorlar. Iadon çok kısa zamanda üzerlerine çok fazla yük bindirdi.”

Lukel gülümsedi. “Prens Raoden gibi konuşuyorsun."

Sarene durakladı. "Onu iyi tanır miydin?”

“En iyi arkadaşımdı,” dedi Lukel üzgün bir baş sallamayla. “Tanıdığım en büyük adamdı.”

“Bana ondan bahset, Lukel," diye rica etti Sarene yumuşak bir sesle.

Lukel bir an düşündü ve anılarını dile getirmeye başladı. “Raoden insanları mutlu ederdi. Günün limon kadar ekşi geçmiş olabilirdi, ama sonra prens ve iyimserliği gelir, birkaç nazik sözle nasıl şapşallık etmekte olduğunu anlamanı sağlardı.

Çok da zekiydi, her Aon'u bilir ve mükemmel olarak çizebilirdi. Sonra sürekli hahamdan başka kimsenin anlamadığı acayip yeni felsefeler ortaya atardı. Svor-den deki üniversite eğitimime rağmen teorilerinin yarısını takip edemezdim." “Kulağa kusursuzmuş gibi geliyor.”

Lukel gülümsedi. “Kartlardan başka her şeyde. Ardından beni akşam yemeğini ödemeye ikna etse de, *tooledoo* oynadığımızda hep kaybederdi. Parayı hiç umursamazdı, ondan berbat bir tüccar olurdu. Sadece benim kazanmaktan zevk aldığımı bildiğinden *tooledooda* bilerek kaybettiği de olurdu. Onu asla üzgün veya kızgın görmedim, halkı ziyaret etmek için taşradaki büyük çiftliklerde olduğu zamanlar hariç. Bunu oldukça sık yapardı, sonra da saraya dönüp konu hakkındaki düşüncelerini açık açık anlatırdı.”

“Eminim ki kral bundan pek hoşlanmıyordu,” dedi Sarene hafif bir gülümsemeyle.

“Nefret ederdi,” dedi Lukel. “Iadon, Raoden’i susturmak için sürgüne göndermek dışında her şeyi denedi. Ama hiçbiri işe yaramadı. Prens, her türlü kraliyet hükmüne bir şekilde kendi görüşlerini de zorla eklemeyi başarırdı. Veliaht prensti ve bu da Iadon’un bizzat yazmış olduğu kanunlar gereği ona kralın önüne getirilen her konuda fikrini belirtme hakkı veriyordu. Ve sana şöyle söyleyeyim Prenses, Raod£n’in attığına tanık olmadan fırça yemenin ne olduğunu bilemezsin. Adam bazen o kadar sert olabiliyordu ki taş duvarlar bile karşısında büzülürdü.”

Sarene arkasına yaslanıp, Iadon’a tüm saray maiyetinin önünde kendi oğlu tarafından fırça atılması düşüncesinin tadını çıkardı.

“Onu özlüyorum,” dedi Lukel sessizce. “Bu ülkenin Raoden’e ihtiyacı vardı. Bazı gerçek değişiklikler yapmaya başlamıştı, soylular arasında da bir hayli taraftar edinmişti. Şimdi onun liderliği olmadığından bu grup parçalanıyor. Babam ve ben grubu bir arada tutmaya çalışıyoruz, ama o kadar uzun zamandır yokum ki son durumdan habersizim. Ve elbette, çok azı babama güveniyor.”

“Ne? Neden?”

“Biraz serseri olarak nam salmış. Ayrıca, bir unvanı yok. Kralın vermeye çalıştığı her unvanı reddetti. ”

Sarene’nin alnı kırıştı. “Dur bir dakika... Kiin Amcanın krala muhalif olduğunu sanıyordum. Neden Iadon ona unvan vermeye çalışsın?”

Lukel gülümsedi. “Iadon’un başka seçeneği yok. Kralın tüm hükümeti, mali başarının iktidarın hukuki dayanağı olması üzerine kurulu. Babam aşın derecede başanlı ve kanun, paranın asalete eşit olduğunu söylüyor. Gördüğün gibi, kral her zenginin kendisi gibi düşüneceğini sanma aptallığında bulundu ve tüm zenginlere unvan dağıttığı sürece kimsenin ona muhalif olmayacağını varsaydı. Babamın bir unvan kabul etmemesi, aslında Iadon’un meşruluğunu zayıflatıyor ve kral da bunu biliyor. Teknik açıdan, asil olmayan tek bir zengin adam bile olsa, Arel aristokratik sistemi kusurludur. Babam saraya her geldiğinde yaşlı Iadon neredeyse krize giriyor. ”

“Daha sık gelmeli o zaman,” dedi Sarene muzip bir tavırla.

"Babanı yüzünü göstermek için pek çok fırsat yaratıyor. Neredeyse her öğleden sonra Raoden'le bir el ShinDa oynamak için taht odasında buluşurlardı. Bunu burada yapmayı seçmeleri, Iadon için bitmek bilmeyen bir rahatsızlık kaynağıydı. Ancak kendi kanunları, sarayın oğlunun davet ettiği herkese açık olduğunu ilan ediyordu ve bu yüzden onları dışarı atamazdı."

"Görünüşe göre prens, kralın kanunlarını ona karşı kullanma konusunda yetenekliymiş."

"Bu onun sevimli özelliklerinden biriydi," dedi Lukel bir gülümsemeyle. "Raoden bir şekilde, Iadon'un her yeni hükmünü dönüp kralın yüzünde patlayacak şekilde çevirmeyi başarırdı. Iadon neredeyse son beş yılın her anını, Raoden'i evlatlıktan reddetmenin bir yolunu arayarak geçirdi. En sonunda, görünüşe göre Domi bu sorununu onun için çözmüş oldu."

Ya Domi, diye düşündü artan bir şüpheyle Sarene, *ya da Iadon'un kendi suikastçılarından biri*... "Şimdi veliaht kim?" diye sordu.

"Bu şimdilik belli değil," dedi Lukel. "Iadon herhalde yeni bir oğul planlıyor, Eshen yeterince genç. Şu anda veliaht daha güçlü düklerden biri olabilir, Lord Telrii veya Lord Roial."

"Buradalar mı?" diye sordu Sarene kalabalığı tarayarak.

"Roial değil," dedi Lukel, "ama şuradaki Dük Telrii." Lukel uzaktaki duvarın yakınında ayakta duran süslü görünüşlü bir adama doğru başıyla işaret etti. İnce ve sağlam duruşluydu, aşırı zevk düşkünü gibi görünmese yakışıklı olabilirdi. Giysilerine dikilmiş mücevherler pırıldıyor, parmakları da altın ve gümüşle ışıldıyordu. Adam diğer tarafa dönerken, Sarene yüzünün sol tarafının kocaman, morumsu bir doğum iziyle lekeli olduğunu görebildi.

"Umalım ki taht asla ona kalmasın," dedi Lukel. "Iadon nahoş biri, ama en azından mali açıdan sorumluluk sahibi. Iadon bir cimri. Ama Telrii savurgan. Parayı ve ona para verenleri seviyor. Eğer bu kadar müsrif olmasa, Arelon'daki en zengin adam olurdu. Şu haliyle, kral ve Dük Roial'dan sonra en zengin üçüncü adam.

Sarene kaşlarını çattı. "Kral, ülkeyi açıkça veliahtsız bırakacak şekilde Raoden'i evlatlıktan reddeder miydi? Taht kavgaları hakkında bir şey bilmiyor mu?"

Lukel omuz silkti. “Gördüğüm kadarıyla, iktidarı Raoden’e bırakmaktansa hiç veliaht olmamasını tercih ederdi."

"Özgürlük ve merhamet gibi şeylerin kusursuz küçük monarşisini mahvetmesine izin veremez yani," dedi Sarene.

“Kesinlikle.”

"Raoden’i takip eden o asiller. Onlar hiç buluşuyor mu?"

“Hayır,” dedi Lukel bir kaş çatmayla. “Prensin koruması olmaksızın devam etmekten korkuyorlar. Daha kararlı olanlardan bazılarını yarın son bir kez toplanmaya ikna edebildik, ama herhangi bir şey çıkacağından şüpheliyim.”

“Orada olmak istiyorum,” dedi Sarene.

“Bu adamlar yeni gelenlerden hoşlanmaz, kuzen,” diye uyardı Lukel. "Çok tedirginleştiler, bu buluşmanın ihanet sayılabileceğini biliyorlar."

“Son defa görüşmeyi planlamıyorlar mı zaten? Ben de gelsem ne yapacaklar ki? Bir daha gelmekten mi vazgeçecekler?”

Lukel durakladı, sonra gülümsedi. “Pekâlâ, babama söyleyeceğim. O da seni içeri sokmanın bir yolunu bulacak."

“Öğle yemeği sırasında bunu ikimiz birlikte söyleyebiliriz,” dedi Sarene, tuvaline son bir hoşnutsuz bakış atarak. Sonra kalkıp boyalarını toplamaya başladı.

“Yani sonuçta öğle yemeğine geliyorsun?"

“Kiin Amca Fjor ***revertisi*** yapacağına söz vermişti. Ayrıca, bugün öğrendiklerimden sonra, burada oturup Iadon’un hükümlerini dinlemeye daha fazla katlana-bileceğimi sanmıyorum. Beni daha da kızdırırsa kendimi boya fırlatmak zorunda hissedebilirim.”

Lukel güldü. “Prenses veya değil, bu iyi bir fikir gibi görünmüyor. Gel, Kaise gelmene çok sevinecek. Babam misafir olduğunda hep daha iyi yemek yapar.”

LUKEL haklıydı

“Sarene *geldi"* diye ilan etti Kaise, Sarene’nin girdiğini görünce hevesli bir bağırışla. “Baba, öğle yemeğini hazırlamalısın!”

Yakındaki bir kapıda beliren Jalla, kocasını ufak bir öpücük ve kucaklamayla karşıladı. Svord kadın, Lukel’e Fjorca bir şey fısıldadı ve

kocası gülümseyip sevgiyle kadının omzunu okşadı. İmrenerek izleyen Sarene, dişlerini sıkarak kendini tuttu. Bir Teo kraliyet prensesiydi, politik evliliklerinin gereklilikleri hakkında şikâyet etmek ona düşmezdi. Eğer Domi kocasını daha onunla karşılaşamadan aldıysa, belli ki bunu Sarene'nin aklının başka meseleler için açık olmasını istediği için yapmıştı.

Kiin Amca mutfaktan çıktı, bir kitabı önlüğüne tıktı ve sonra Sarene'yi ezici kucaklamalarından biriyle karşıladı. “Demek sonunda uzak kalamadın. Kiin'in sihirli mutfağının cazibesine dayanamadın, ha?”

“Hayır, baba, sadece *acıkmış,"* diye karşılık verdi Kaise.

“Oh. O kadar mı? Neyse, otur Sarene. Birkaç saniye sonra öğle yemeğini getireceğim.”

Yemek, Kaise'in yavaşlıktan şikâyet etmesi, Daorn'un kız kardeşinden daha olgun davranmaya çalışması ve Lukel'in (her ağabeyin resmi görevi gereği) ikisine de acımasızca sataşmasıyla aşağı yukarı önceki akşam yemeğinin geçtiği gibi geçti. Adien geç geldi, kendi kendine yumuşak bir tonla çeşitli sayılar mırıldanırken dikkatsizdi. Kiin, karısının önceden ayarlanmış bir randevu nedeniyle yemekte olamadığı için özür dileyerek çeşitli servis tabaklarında dumanı tüten yemekler getirdi.

Yemek harikaydı; yiyecekler leziz, sohbet ise zevkliydi. Veya en azından, Lukel ailesini Sarene'nin resim becerisi hakkında bilgilendirme görevini üstlenene kadar öyleydi.

“Bir çeşit yeni soyutlamacılık üzerinde çalışıyordu,” diye açıkladı kuzeni tamamen ciddi bir sesle.

“Öyle mi?" diye sordu Kiin.

“Evet,” dedi Lukel. “Gerçi, bir grup çiçeği az çok ata benzeyen kahverengi bir lekeyle betimlerken ne gibi bir iddiada bulunduğundan tam emin olamadım ama...”

Masadakiler gülerken Sarene kızardı. Ancak daha bitmemişti, ihanet etmek için Ashe de o anı seçti.

“Yaratıcı Yanıltıcılık okulu olarak adlandırıyor," diye açıkladı Seon, tok ve resmi sesiyle. “İnanıyorum ki prenses, kişinin konunun ne olabileceğini anlama çabasını hayretle boşa çıkaran bir tür sanat yaparak kendini üstün hissediyor."

Bu, neredeyse gülmekten yere düşecek olan Kiin'e fazla gelmişti. Ancak Sarene'nin işkencesi kısa zamanda bitecekti, çünkü sohbetin konusu ufak bir değişiklikle karşılaştı. Prensesin ilgisini az da olsa çeken bir kaynaktan gelen bir etki.

"Yaratıcı Yanıltıcılık diye bir okul yok," diye bilgilendirdi Kaise herkesi.

"Yok mu?" diye sordu babası.

"Hayır. Empresyonist okul var; Yeni Temsilcilik okulu, Soyut Türetimcilik okulu ve Canlandırıcılık okulları var. Bu kadar."

"Vay, öyle mi?" diye sordu Lukel eğlenerek.

"Evet," diye belirtti Kaise. "Gerçekçilik hareketi vardı, ama o Yeni Temsilcilik okuluyla aynı şey. Sadece kulağa daha önemliymiş gibi gelsin diye adını değiştirdiler."

"Prensese hava atmaya çalışmayı kes," diye mırıldandı Daom.

"Hava atmıyorum," diye gücendi Kaise. *"Eğitim* alıyorum ben."

"Hava atıyorsun işte," dedi Daom. "Ayrıca, Gerçekçilik okulu ile Yeni Temsilcilik okulu aynı şey *değil."*

"Daom, kız kardeşine söylenmeyi kes," diye emretti Kiin. "Kaise, hava atmayı kes."

Kaise suratını astı, sonra da yüzünde somurtkan bir ifadeyle arkasına yaslanıp anlaşılmaz şekilde mırıldanmaya başladı.

"Ne yapıyor?" diye sordu Sarene kafası karışarak.

"Jindoca bize küfrediyor," dedi Daorn kayıtsızca. "Bir tartışmayı kaybettiğinde hep öyle yapar."

"Başka dillerde konuşarak durumu lehine çevirdiğini sanıyor," dedi Lukel. "Sanki bu, onun gerçekten dünyanın kalan kısmından daha zeki olduğunu ispatlarmış gibi."

Bununla, küçük sarışın kızın ağzından dökülen kelime seli yön değiştirdi. Sarene, irkilerek Kaise'in şimdi Fjorca mırıldandığını fark etti. Ancak Kaise daha bitirmemişti; tiradını, kulağa Dulaca gibi gelen kısa, ama keskin bir suçlamayla bilirdi.

"Kaç dil konuşuyor?" diye sordu Sarene hayretle.

"Herhalde dört veya beş. Eğer ben başka tarafa bakarken yeni bir tane öğrenmediyse," dedi Lukel. "Ama yakanda durmak zorunda kalacak. Svord

bilim adamları, insanın birbirine karıştırmaya başlamadan sadece altı dili akimda tutabileceğini iddia ediyorlar."

"Onları Kaksız çıkarmak, küçük Kaise’in hayatının amaçlarından biri,” diye açıkladı Kiin, tok ve cızırtılı sesiyle. “Biri o, biri de Arelon’da var olan her lokma yiyeceği yemek.”

Kaise çenesini öne çıkarıp, babasına doğru saygısızca burnunu çektikten sonra yemeğine döndü.

“İkisi de çok... bilgili,” dedi Sarene sürpriz bir şekilde.

“Çok fazla etkilenme,” dedi Lukel. “Öğretmenleri bu aralar sanat tarihiyle ilgileniyor ve ikisi de birbirlerine üstün gelebileceklerini kanıtlamak için çok çalışıyorlar.”

“Yine de,” dedi Sarene.

Hâlâ kaybettiği için mutsuz olan Kaise, yemeğinin üstüne bir şey mırıldandı. “Neydi o?” diye sordu Kiin sert bir tonla.

“Dedim ki, ‘Eğer prens burada olsaydı, *o* beni dinlerdi.’ Hep benim tarafımı tutardı.”

“Sadece senin tarafını *tutarmış* gibi yapardı,” dedi Daorn. “Buna alaycılık deniyor, Kaise.”

Kaise erkek kardeşine dilini çıkardı. “Benim güzel olduğumu düşünüyordu ve beni seviyordu. Büyümemi bekliyordu ki benimle evlenebilsin. O zaman ben kraliçe olurdum, sonra da benim haklı olduğumu kabul edene kadar hepinizi zindana attırırdım.”

“Seninle evlenmezdi, salak,” dedi Daorn kaşlarım çatarak. “Sarene'yle evlendi.”

Kiin, prensin adı geçince Sarene’nin yüzünün nasıl düştüğünü fark etmiş olacağından, iki çocuğu sert bakışlarla susturdu. Ancak zarar verilmişti. Serene onun hakkında öğrendiği her yeni şeyde, prensin Seon aracılığıyla yüzlerce mil uzaktan onunla konuşan yumuşak ve cesaretlendirici sesini hatırlıyordu. Prensin mektuplarının, kendi dağınık tarzında, ona Arelon’daki hayattan bahsedişini, ona hazırlamakta olduğu yeri anlatışını düşündü. Onunla tanışmak için o kadar sabırsızlan-mıştı ki Teod’dan bir hafta erken ayrılmaya karar vermişti. Ama görünüşe göre yine de yeterince erken gelememişti.

1

Eski İngiliz İskandinav dillerinde kullanılan alfabenin harflerine verilen ad (çn).

Belki de babasını dinlemeliydi. Teod'un yeni Arel hükümetiyle sağlam bir ittifaka ihtiyacı olduğunu bildiği halde, babası bu evliliği kabul etmek konusunda isteksizdi. İki ülkenin halkları aynı ırktan oldukları ve aynı kültürel mirası paylaştıkları halde, Teod ile Arelon arasında son on yılda çok az iletişim olmuştu. Reod'dan sonraki ayaklanmalar, Teod kraliyet ailesi de dahil, Elantrianlarla ilişkili olan herkesi tehdit ediyordu. Ama Fjorden, bu kez de Duladen Cumhuriyeti'nin yıkılışına sebep olarak yine etkisini genişletirken; Teod'un ya eski müttefikiyle tekrar ilişki kurması ya da VVyrn'in ordularıyla tek başına yüzleşmesi gerektiği açıktı.

Böylece Sarene evliliği önermişti. Babası önce karşı çıkmış olsa da sonunda şartlar karşısında boyun eğmişti. Kan bağından daha güçlü bir bağ yoktu, özellikle evlilik bir veliaht prensi içerdiğinde. Kraliyet evlilik sözleşmesinin Sarene'nin bir daha evlenmesini yasaklaması önemli değildi, Raoden genç ve gtiçlüydü. Herkes daha yıllarca yaşayacağını varsavmıştı.

Kiin'in onunla konuştuğunu iark etti. “Ne demiştin, amca?" diye sordu.

“Sadece Kae'de görmek istediğin bir şey olup olmadığını bilmek istemiştim. İki gündür buradasın, birinin sana etrafı gezdirmesinin zamanı geldi. Eminim Lukel sana şehri göstermekten mutluluk duyacaktır.”

İnce adam ellerini kaldırdı. “Üzgünüm, baba. Güzel kuzenimizi gezdirmeyi çok isterdim; ama Jalla ve ben, Teod'a nakliyat için bir ipek alımı görüşmesine gitmeliyiz.”

“İkiniz de mi?" diye sordu Sarene şaşırarak.

“Elbette,” dedi Lukel peçetesini masaya bırakıp doğrularak. “Jalla sıkı pazarlıkçıdır.”

“Benimle tek evlenme sebebi bu,” diye itiraf etti Svord kadın, belirgin şivesi ve hafif bir gülümsemeyle. “Lukel tüccar. Her şeyde kâr arar, evlilikte bile.”

“Doğru,” dedi Lukel gülerek. Kalkarken karısının elini tuttu. “Güzel ve zeki olmasının hiçbir etkisi olmadı. Yemek için teşekkür ederiz, baba. Harikaydı. Herkese iyi günler.”

Böylece çift ayrıldı, yürürken birbirlerinin gözlerinin içine bakıyorlardı. Çıkışlarını Daorn'dan gelen bir dizi öğürme sesi takip etti. “Öğğ. Baba,

onlarla konuşmalısın. Birbirlerinin gözüne o kadar sersem bakıyorlar ki yemek yemeyi zorlaştırıyorlar."

“Sevgili ağabeyimizin aklı pelteye döndü,” diyerek ona katıldı Kaise.

“Sabırlı olun, çocuklar,” dedi Kiin. “Lukel daha sadece bir avdır evli. Ona biraz daha zaman verin, normale dönecektir.”

“Umarım öyle olur,” dedi Kaise. “Beni hasta ediyorlar." Kaise, Sarene’ye elbette pek hastaymış gibi *görünmüyordu.* Hâlâ hırsla yemeği midesine indirmeye devam etmekteydi.

Sarene’nin yanında oturan Adien, kendi kendine mırıldanmaya devam ediyordu. Sayılar dışında pek bir şey söylemiyor gibiydi. Sayılar ve arada bir kulağa “Elantris” gibi gelen bir kelime.

“Şehri görmek isterim, amca,” dedi Sarene, oğlanın mırıldanmaları ona bir şeyler hatırlatmış gibi. "Özellikle Elantris’i. Tüm bu tantana ne hakkında bilmek istiyorum.”

Kiin çenesini ovuşturdu. “Sanıyorum," dedi, "ikizler sana rehberlik edebilir. Elantris’e nasıl gidileceğini biliyorlar ve bu onları bir süre ayağımın altından uzak tutar.”

“İkizler?”

Kiin gülümsedi. “Bu, Lukel’in onlara taktığı bir lakap.”

"Nefret ediyoruz,” dedi Daorn. "Biz ikiz değiliz, birbirimize benzemiyoru.-bile.” Sarene iki çocuğun benzer kısa kesimli, süssüz sarı saçlarını ve avnı kararlı surat ifadelerini inceleyip gülümsedi. “Katiyen,” diye onayladı.

ELANTRİS duvarı Kae’nin tepesinde onaylamayan bir nöbetçi gibi uikseli-yordu. Sonunda Sarene duvarın dibine geldiğinde, gerçekte m* kadar müthiş olduğunun farkına vardı. Bir defasında Fjorden’i ziyaret etmiş ve ülkenin pok çok

istihkâmh şehrinden etkilenmişti, ancak onlar bile Elantris’le kıvaslanamazdı. Duvar o kadar yüksek, o kadar pürüzsüzdü ki sıradan insan eliyle yapılmış olmadığı belliydi. Duvara kocaman, karmaşık Aonlar oyulmuştu. Sarene kendini iyi eğitimli biri olarak kabul etse de, çoğunu tanıyamıyordu.

Çocuklar Sarene’yi duvarın dış kısmına oyulmuş ve tepesine kadar tırmanan devasa basamaklara yönlendirdi. Basamaklar muhteşem

yapılmıştı, oymalı kemerler ve sık aralıklı izleme platformlarıyla belirgin bir hükümdarlık havası vardı. Ayrıca kat kat yükselen merdivende bir... kibir hissi vardı. Elantris şehrinin özgün tasarımının parçası olduğu belliydi ve devasa duvarların savunma için değil, ayrım amacıyla yapıldığım kanıtlıyordu. Sadece kendilerine alabildiğine güvenen birileri, bu kadar muhteşem bir duvar yaratıp da dış tarafına tepesine çıkılabilecek geniş bir merdiven koyardı.

Elantris düştüğüne göre, bu kendine güvenin haksız olduğu kanıtlanmıştı. Yine de, Sarene kendine şehrin işgalciler tarafından değil, başka bir şey tarafından devrildiğini hatırlattı. Hâlâ sırrı anlaşılmamış bir şey: Reod.

Sarene tepeye giden yolun ortasına yakın bir noktadaki taştan bir korkuluğun yanında duraklayarak Kae’ye yukarıdan baktı. Daha ufak olan şehir, koca Elantris’in küçük kardeşi gibi duruyordu. Önemli olduğunu kanıtlamak için çok uğraşsa da, dev şehrin yanında önemsiz durmaktan başka bir şey yapamıyordu. Başka bir yerde olsa, binaları etkileyici olabilirdi; ama Elantris’in görkemiyle kıyaslandığında minicik, hatta adi kalıyorlardı.

Adi veya değil, dedi Sarene kendi kendine, *Kae'ye odaklanmam gerekecek. Elantris’in günü geçti.*

Birkaç küçük ışık kabarcığı duvarın dışında süzülüyordu: Sarene’nin bölgede gördüğü ilk Seonlar. Önce heyecanlanmıştı, ancak sonra hikâyeleri hatırladı. Bir zamanlar, Seonlar Shaod’dan etkilenmezdi; ancak bu, Elantris’in düşüşüyle değişmişti. Artık eğer Shaod’un aldığı birinin bir Seonu varsa, Seon bir çeşit deliliğe kapılıyordu. Duvarın yanındaki Seonlar, kayıp çocuklar gibi amaçsızca uçuşuyordu. Daha sormadan şehrin, efendileri düştüğünde bu şekilde deliren Seonların toplandığı yer olduğunu biliyordu.

Seonlardan gözlerini kaçırdı, çocuklara başını salladı ve devasa merdiveni çıkmaya devam etti. Kae’ye odaklanacaktı, doğru; ama yine de Elantris’i görmek istiyordu. Elantris’te bir şey vardı; büyüklüğünde, Aonlarında, ününde. Bizzat tecrübe etmek zorunda olduğu bir şey...

Yürürken, şehir duvarına kazınmış bir Aon’un oyuğuna uzanıp eliyle dokunabileceği kadar yaklaşmıştı. Çizgi eli kadar genişti. Taşların buluştuğu yerde hiç aralık yoktu. Aynı okuduğu gibiydi, tüm duvar tek bir kaya parçasından oyulmuştu.

Ancak artık kusursuz değildi. Devasa kayanın parçaları, özellikle tepeye yakın yerlerde, çatlayıp dökülmekteydi. Tırmanışın sonuna yaklaşırlarken fark etti ki, duvardan büyük parçalar kopmuş ve duvarın üzerinde ısırık izlerini andıran tırtıklı yaralar bırakmıştı. Yine de duvar çok etkileyiciydi, özellikle tepesinde durup aşağıdaki toprağa bakarken.

"Yüce Domi,” dedi Sarene başının dönmeye başladığını hissederek.

Daorn hızla elbisesinin arkasından tutarak çekti. “Fazla yaklaşma, Sarene.” “Ben iyiyim/' dedi Sarene sersemlemiş bir sesle. Yine de Daorn’un onu geriye çekiştirmesine izin verdi.

Ashe kaygıyla parlayarak yanında uçuyordu. “Belki bu iyi bir fikir değildi, leydim. Yükseklikle aranızın nasıl olduğunu biliyorsunuz.”

“Çok saçma,” dedi Sarene, toparlanarak. Sonra ilk kez, duvarın üstünde kısa bir mesafe ileride toplanmış olan büyük bir topluluğu fark etti. Gruptan avaz avaz bağıran, tam çıkaramadığı bir ses duydu. “Bu ne?”

İkizler karşılıklı omuz silkti. “Bilmiyorum,” dedi Daorn.

“Burası çoğunlukla muhafızlar dışında boştur,” diye ekledi Kaise.

“Gidip bir bakalım,” dedi Sarene. Emin değildi, ancak sesin şivesini tanıdığını düşünüyordu. Kalabalığın arka taraflarına yaklaştıklarında, Sarene’nin şüpheleri doğrulandı.

“Bu o gyorn]" dedi Kaise heyecanla. “Onu görmek istiyordum.” Ve kalabalığa dalarak kayboldu. Sarene küçük kız ite kaka kalabalığın önüne ilerlerken gelen boğuk şaşkınlık ve öfke seslerini duyabiliyordu. Daorn özlemle kız kardeşinin arkasından bakarak ileri bir adım attı, ama dönüp Sarene’ye baktıktan sonra iş bilir bir rehber gibi yanında kalmaya karar verdi.

Ama Daorn’un gyornu görememekten endişelenmesine gerek yoktu. Sarene genç kuzeninden daha ağırbaşlı olsa da, o da en az Kaise kadar Hrathen’i duymak istiyordu. Böylece Sarene, yanında küçük muhafızıyla, kibar, ama kararlı bir şekilde kalabalığı yararak en öne ulaşana kadar ilerledi.

Hrathen, Elantris duvarına yapılmış küçük bir yükseltinin üstünde ayakta duruyordu. Kalabalığa sırtını dönmüştü, ama sözlerinin onlara ulaşabileceği bir açıda durmaya özen gösteriyordu. Konuşması kesinlikle aşağıdakilerden

çok, onların kulakları içindi. Sarene, Elantris’in kendisine sadece göz ucuyla baktı, şehri sonra inceleyecekti.

“Bakın onlara!” diye emretti Hrathen, eliyle Elantris’i işaret ederek. "İnsan olma haklarını yitirmişler. Hayvan onlar, Yüce Jaddeth’e hizmet etmek için ne iradeleri, ne de istekleri var. Tanrı falan bilmiyorlar. Onlar sadece kendi arzularının peşinden gidebilirler.”

Sarene kaşlarını çattı. Shu-Dereth insan ile hayvan arasındaki tek farkın, insanın Tanrıya veya Fjorca “Jaddeth”e, tapabilmesi olduğunu öğretirdi. Öğreti Sarene’ye yeni değildi, babası eğitiminin geniş bir Shu-Dereth bilgisini de kapsamasını sağlamıştı. Anlayamadığı neden bir gyornun Elantrianlarla vaktini harcadığıydı. Zaten bu kadar feci şekilde yenilmiş bir gruba saldırarak ne kazanabilirdi ki?

Ama kesin olan bir şey vardı. Eğer gyornun Elantrianların aleyhine konuşmak için sebebi varsa, onları savunmak da Sarene’nin göreviydi. Düşmanın planlarını, ne olduklarını tam anlayamadan da engellemek mümkündü.

“...ve herkesin bildiği gibi, hayvanlar Yüce Jaddeth’in gözünde insanlardan çok daha aşağıdadırlar,” diyordu Hrathen, sesi konuşmanın sonuna doğru yükselirken.

Sarene şansını gördvı ve kullandı. Gözlerini kocaman açtı, bön bir kafa karışıklığı ifadesi takındı ve en tiz, masum sesiyle tek bir kelime söyledi.

" Neden?”

Hrathen durdu. Sarene soruyu, iki cümlesi arasındaki ufak boşluğa denk gelecek şekilde ayarlayarak sormuştu. Gyorn konuşmasını bölen soru nedeniyle sendeledi. Belli ki tekrar hızını kazanmaya çalışıyordu, ama Sarene’nin zamanlaması çok becerikliydi ve Hrathen anı kaçırdı. Onu bu kadar aptalca kesen kişiyi bulmak için sert gözlerle döndü. Tüm bulduğu yumuşak başlı ve şaşkın Sarene’ydi.

"Ne neden?” diye karşılık verdi Hrathen.

“Neden hayvanlar Jaddeth Bey’in gözünde insandan aşağı?"

Gyorn 'Jaddeth Bey’ lafına dişlerini gıcırdattı. “Çünkü insanın aksine, hayvanlar kendi arzularını takip etmekten başka bir şey yapamazlar.”

Böyle bir ilanın ardından standart soru, “Ama insanlar da arzularını takip eder,” şeklinde olurdu; bu ise Hrathen’e Tanrı’nın adamı ile bedensel

arzuların esiri günahkâr bir adamın arasındaki farkı açıklama fırsatı verirdi. Sarene yemi yutmadı.

“Ama ben Jaddeth Bey’in kibri ödüllendirdiğini duymuştum,” dedi Sarene kafa karışıklığıyla.

Gyornun gözleri şüpheyle doldu. Soru, Sarene’nin görünmeye çalıştığı kadar basit biri için biraz fazla usturupluydu. Sarene’nin onunla oynamakta olduğunu anlamış veya en azından şüphelenmişti. Ama yine de soruya cevap vermesi gerekiyordu. Sarene değilse bile, kalabalık için.

“Yüce Jaddeth kibri değil, hırsı ödüllendirir,” dedi dikkatle.

“Anlamıyorum,” dedi Sarene. “Hırs da arzularımızı takip etmek değil mi[7] Neden Jaddeth Bey bunu ödüllendiriyor?”

Hrathen izleyiciyi kaybetmekteydi ve bunun farkındaydı. Sarene’nin sorusu Shu-Dereth’e karşı yüzyıllardır kullanılan bir ilahiyat tartışmasıydı; ama kalabalık ne bu çok eski tartışmalardan, ne de aksini ispatlayan bilginlerden haberdardı. Tek bildikleri, birinin Hrathen’in dikkatler dağılmadan, hızlı veya eğlendirici cevap veremediği sorular sorduğuydu.

Hrathen, konuşmanın kontrolünü ele geçirmek için, durduğu yüksek konumdan da faydalanarak, aksi bir sesle, “Kibir hayvani isteklerden farklıdır," diye belirtti, “İnsanların Jaddeth’in imparatorluğuna hizmeti hem burada, hem de öbür dünyada hızla ödüllendirilir."

Ustaca bir hareketti. Sadece konuyu değiştirmeyi değil, kalabalığın dikkatini başka bir fikre çekmeyi de başarmıştı. Herkes ödülleri cezbedici bulurdu. Hrathen için üzücüydü, ancak Sarene’nin işi bitmemişti.

“Yani eğer Jaddeth’e hizmet edersek, arzularımız karşılanacak, öyle mi?”

“Wyrn’den başka kimse Jaddeth’e hizmet edemez,” dedi itirazlarına en iyi nasıl karşılık vereceğini düşünmekte olan Hrathen, otomatik olarak. Sarene gülümsedi, Hrathen’in bu hatayı yapmasını ummuştu. Shu-Dereth’in temel öğretilerinden biri, sadece tek bir kişinin Jaddeth'e doğrudan hizmet edebileceği idi; dinleri

fazlasıyla katmanlıydı ve yapısı, bir zamanlar Fjorden’i yöneten feodal hüküme-tinkine benziyordu. Kişi üstlerine, onlar da kendi üstlerine hizmet eder ve bu şekilde Jaddeth’e doğrudan hizmet eden Wyrn’e kadar giderdi. Herkes Jaddeth’in ***imparatorluğuna*** hizmet ederdi, ama sadece tek bir kişi Tanrıya doğrudan hizmet edebilecek kadar kutsaldı. Bu ayrım üstünde çok

fazla kafa karışıklığı oluyordu ve Derethi rahiplerinin, tıpkı Hrathen’in az önce yaptığı gibi düzeltme yapması sık olan bir şeydi. Bu da Sarene’ye başka bir fırsat tanıyordu.

“Jaddeth’e kimse hizmet edemez mi?” diye sordu kafası karışmış gibi. “Siz bile mi?”

Bu aptalca bir soruydu, Hrathen’in belirttiği noktanın açıkça yanlış anlaşıl-masıydı; ama Shu-Dereth’e karşı gerçek bir saldırı değildi. Gerçek bir ilahiyat tartışmasında Sarene, asla tam eğitimli bir gyoma karşı duramazdı. Ama Sarene Hrathen’in öğretilerini çürütmeye değil, sadece konuşmasını berbat etmeye çalışıyordu.

Hrathen bu yorumla hemen hatasını anlayarak başını kaldırdı. Kalabalık da bu yeni soruyu merak ediyordu ve Hrathen’in tüm önceden düşündükleri ve planladıkları artık işe yaramazdı.

Soyluca hatasını kapatmak isteyen gyorn, konuşmayı daha tanıdık bir zemine çekmeye çalıştı; ancak şimdi kalabalık Sarene’nin avucundaydı. Sarene onları, sadece histerinin kıyısındaki bir kadının başarabileceği mengene gibi bir tutuşla kavramıştı.

“Ne yapacağız peki?” diye sordu başını sallayarak. “Korkarım ki rahiplerin bu işleri benim gibi sıradan insanların ötesinde.”

Ve bitmişti. İnsanlar aralarında konuşmaya ve birer ikişer uzaklaşmaya başladılar. Çoğu rahiplerin tuhaflıklarına ve teolojik düşüncelerin çapraşıklığına gülüyordu. Sarene pek çoğunun asil olduğunu fark etti, gyorn bunların hepsini Elantris duvarının tepesine çıkarmak için oldukça çaba sarf etmiş olmalıydı. Kendini Hrathen'in tüm boşa giden planları ve dil dökmelerini düşünerek kıs kıs gülerken buldu.

Hrathen dikkatle oluşturduğu topluluğun birer ikişer dağılmasını izledi. Tekrar konuşmayı denemedi bile. Büyük ihtimalle eğer kızsa veya bağırsa yarardan çok zarar verecekti.

Şaşırtıcı bir şekilde, gyorn dağılan insanlara sırtını dönüp Sarene’ye takdirle başını eğdi. Gerçek bir eğilme değildi, ama bir Derethi rahibinden görüp görebileceği en saygılı hareketti. İyi kazanılmış bir savaşın onaylanması, değerli bir rakibe gösterilen bir ayrıcalıktı.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsunuz, Prenses,” dedi yumuşak bir tonda, hafif şiveli sesiyle.

“Oyunlarda oldukça iyi olduğumu göreceksiniz, Gyorn/’ diye cevap verdi Sarene.

"Sonraki ele kadar, o zaman,” dedi, daha kısa boylu ve açık renk saçlı bir rahibi' merdivenlerden inerken onu izlemesini işaret ederek. Yanındaki adamın gözlerinde saygının, hatta hoşgörünün bile izi yoktu. Nefretle yanıyorlardı ve Sarene ona odaklandıklarında titredi. Adamın dişleri sıkılıydı ve Sarene, adamın onu boğazından yakalayıp duvardan aşağı fırlatmasını engelleyen çok az şey olduğu hissine kapıldı. Sadece düşüncesi bile başını döndürmeye yetmişti.

“Öbür adam beni endişelendiriyor,” diye gözlem yaptı yanındaki Ashe. “Böyle adamları daha önce de gördüm ve tecrübelerim hoş değil. Bu kadar kötü inşa edilmiş bir baraj, eninde sonunda çöker."

Sarene başını salladı. “Fjor değil, Arel’di. Hrathen'in uşağı veya yardımcısı gibi görünüyor. ”

"Eh, umalım ki gyorn evcil hayvanını kontrol edebilsin, leydim.”

Sarene başıyla onayladı, ama cevabı yanından bir anda gelen kahkaha sesiyle kesildi. Aşağı baktığında, Kaise’in neşe içinde yerde yuvarlanmakta olduğunu gördü; görünüşe göre, gyorn görüş alanından çıkana kadar kendini zor tutabilmişti.

“Sarene,” dedi nefes almak için durakladığında, “bu harikaydı! Çok salaktın! Ve onun suratı... tüm tatlıları yediğimi görünce babamın kızardığından daha çok kızardı. Neredeyse zırhıyla aynı renk oldu!”

Sarene’nin yanında duran Daorn, “Ben onu hiç sevmedim,” dedi ciddiyetle. Korkuluktaki bir açıklıktan devasa merdivenlerden aşağıdaki şehre inmekte olan Hrathen’e doğru bakıyordu. “Çok... sertti. Sadece aptal numarası yaptığını bilmiyor muydu?”

“Büyük ihtimalle biliyordu,” dedi Sarene, Kaise’ye kalkmasını işaret edip kızın pembe giysisindeki tozu çırparak. “Ama kanıtlamasının bir yolu yoktu, o yüzden ciddi olduğumu varsaymak zorundaydı.”

“Babam, gyornun hepimizi Shu-Dereth’e döndürmek için burada olduğunu söylüyor,” dedi Daom.

“Öyle mi?” diye sordu Sarene.

Daorn başını salladı. “Ayrıca Hrathen’in başarılı olmasından korktuğunu da söylüyor. Ürünlerin geçen yıl çok iyi olmadığını ve pek çok kişinin

yemeğinin olmadığını söylüyor. Eğer bu ayki hasat iyi gitmezse, gelecek kış daha da zor olacak. Zor zamanlar da insanları değişiklik vaat eden bir adamın peşinden gitmeye daha yatkın yapar.”

“Baban akıllı bir adam, Daorn,” dedi Sarene. Hrathen’le bu kapışması bir oyundan başka bir şey değildi, insanların hafızası zayıftı; bugünün tartışmasını hızla unutacaklardı. Hrathen her ne yapıyorduysa, bu, çok daha büyük bir şeyin, Elantris’le ilgili bir şeyin parçasıydı. Ve Sarene amacının ne olduğunu bulmalıydı. Sonunda duvarı ziyaret etmekteki esas amacını hatırlayarak aşağıdaki şehre ilk kez dikkatle baktı.

Bir zamanlar güzeldi. Şehrin ruhu, binaların bir arada duruşu, yolların kesiştiği yerler. Tüm her şey... tasarlanmıştı. Dev bir ölçekte sanat. Kemerlerin çoğu çökmüştü, birçok kubbeli çatı düşmüş, hatta bazı duvarların bile fazla zamanı kalmamış gibiydi, Yine de Sarene’nin söyleyebileceği bir şey vardı. Elantris bir zamanlar güzeldi.

“Çok üzgünler,” dedi yanında güvenlik duvarının üstünden aşağı bakabilmek için parmak uçlarında duran Kaise.

“Kim?”

“Onlar,” dedi Kaise, aşağıdaki sokakları işaret ederek.

Aşağıda insanlar vardı, güç bela hareket ediyorlardı. Sokakların koyu arka planında gizlenmiş gibiydiler. Sarene inlemelerini duyamasa da, hissedebiliyordu.

"Kimse onlarla ilgilenmiyor,” dedi Kaise.

“Ne yiyorlar?” diye sordu Sarene. “Bililerinin onları beslemesi gerek.” Aşağı-dakilerin insan oldukları dışında pek bir ayrıntı seçemiyordu. Veya en azından, insan şeklindeydiler; Elantrianlar hakkında pek çok kafa karıştırıcı şey okumuştu.

“Hiç kimse,” dedi Daorn öbür yanından. “Kimse onları beslemiyor. Hepsi ölmüş olmalı, yiyecekleri hiçbir şey yok.”

“Bir yerden buluyor olmalılar,” diye itiraz etti Sarene.

Kaise başını salladı. “Onlar ölü, Sarene. Yemeğe ihtiyaçları yok."

“Fazla hareket etmiyor olabilirler,” dedi Sarene reddeder bir şekilde, “ama belli ki ölü değiller. Bak, şuradakiler ayakta duruyor."

“Hayır, Sarene. Onlar da ölü. Yemeğe ihtiyaçları yok, uykuya da yok ve yaşlanmıyorlar. Onların hepsi ölü.” Kaise'in sesi alışılmadık şekilde

ağırbaşlıydı.

“Sen nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?” dedi Sarene, bu sözleri bir çocuğun hayal gücünün ürünü olarak kabul etmek istercesine. Ne yazık ki, bu çocuklar dikkate değer derecede bilgili olduklarını kanıtlamışlardı.

"Biliyorum işte,” dedi Kaise. “Bana güven. Onlar ölü."

Sarene kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissetti ve kendine sertçe mistisizme kapılmamasını söyledi. Doğru, Elantrianlar acayipti, ama ölü değillerdi. Başka bir açıklaması olmalıydı.

Kaise'in rahatsız edici sözlerini aklından çıkarmaya çalışarak tekrar şehri gözden geçirdi. Bunu yaparken gözleri belirli bir çifte takıldı, diğerleri kadar zavallı görünmeyen bir çift. Gözlerini kısarak şekillere baktı. Elantriandılar, ama birinin derisi öbüründen daha koyu gibiydi. Bir binanın çatısında çömelmişlerdi ve gördüğü birçok Elantrianın aksine hareket ediyorlardı. Bu ikisinde... farklı bir şey vardı.

“Leydim?” diye geldi Ashe’nin endişeli sesi kulağına ve taş korkuluğun üstünden abanmaya başlamış olduğunu fark etti.

Silkinerek aşağı baktı ve ne kadar yüksekte olduklarını fark etti. Gözleri odağını kaybetti ve aşağıdaki dalgalanan zemine kilitlenerek dengesini kaybetmeye başladı...

“Leydim!” diye tekrar geldi Ashe'nin sesi. Bu ses onu kendine getirdi.

Sarene sendeleyerek duvardan uzaklaştı. Yere çöküp kollarını dizlerine sararak derin bir nefes aldı. “İyi olacağım, Ashe."

“Dengenizi kazanır kazanmaz buradan ayrılıyoruz,” diye emretti sert bir sesle Seon.

Sarene aklı başka yerde, başıyla onayladı.

Kaise homurdandı. “Ne kadar uzun olduğunu düşünürsek, şimdiye kadar yüksekliğe alışmış olması gerekirdi.”

9. BÖLÜM

EGER Dilaf bir köpek olsa, hırlıyor olurdu. Herhalde ağzı da köpürürdü, diye karar verdi Hrathen. Arteth Elantris duvarına yaptıkları ziyaretten sonra, her zaman olduğundan da beterdi.

Hrathen şehre bakmak için döndü. Neredeyse tapınaklarına varmışlardı, ama Elantris'i çevreleyen devasa duvarı hâlâ arkalarında görebiliyorlardı. Tepesinde bir yerlerde, her nasılsa bugün onu alt edebilmiş olan sinir bozucu genç kadın vardı.

"Muhteşemdi," dedi Hrathen kendine rağmen. Türünün diğer tüm bireyleri gibi, o da Teo halkına karşı şüphesiz önyargılıydı. Teod, Derethi rahiplerini küçük bir yanlış anlaşılmadan ötürü elli yıl önce sınır dışı etmiş ve asla geri gelmelerine izin vermemişti. Teo kralı neredeyse Fjorden elçilerini de sınır dışı edecekti. Shu-Dereth inananı olarak bilinen tek bir Teo bile yoktu ve Teo kraliyet ailesi, Derethi olan her şeye yönelttikleri sivri dili suçlamalarıyla ünlüydü.

Yine de, vaazlarından birini bu kadar kolayca bozabilen bir kişiyle karşılaşmak onu canlandırmıştı. Hrathen o kadar uzun zamandır Shu-Dereth vaazları veriyordu, toplulukların zihnini istediği gibi idare etmeyi öylesine sanat haline getirmişti ki artık onun için bu konuda neredeyse hiç zorluk yaşamıyordu. Altı ay önce Duladel'de edindiği başarı, tek bir kişinin, yeterince becerikliyse devletleri bile yıkabileceğini kanıtlamıştı.

Ne yazık ki, Duladel'de çok az muhalefetle karşılaşmıştı. Dulalar gerçek bir meydan okuma gösterebilmek için fazla açık, fazla kabulleniciydiler. Sonunda, bir devletin enkazı ayaklarının dibinde ölü yatarken, Hrathen kendini hayal kırıklığına uğramış olarak bulmuştu. Neredeyse fazla kolaydı.

"Evet, kadın etkileyici," dedi.

“O tüm diğerlerinin ötesinde lanetli," diye tısladı Dilaf. “Yüce Jaddeth’in nefret ettiği tek ırkın üyesi.”

Demek onu rahatsız eden buydu. Pek çok Fjor Teolar için hiç ümit olmadığını varsayardı. Bu aptallıktı elbette, Fjorden’in tarihsel düşmanlarına din kökenli bir düşmanlık da aşılamak için bir bahane. Yine de, pek çok kişi buna inanıyordu. Görünüşe göre, Dilaf da bunlardandı.

"Jaddeth, O’ndan nefret etmeyen kimseden nefret etmez,” dedi Hrathen.

"O'ndan nefret *ediyorlar."*

“Çoğu O’nun adının bile anıldığını duymuş değil, Arteth,” dedi Hrathen. “Kralları; evet, o büyük ihtimalle, Derethi rahiplerine karşı getirdiği yasaklar yüzünden lanetli. Ama sıradan halka bir şans bile verilmiş değil. Arelon Yüce Jaddeth’in izniyle düştüğünde, Teod'a nasıl nüfuz edeceğimizi düşünmeye başlayabiliriz. Uygar dünyanın tüm kalanı ona karşı birleştiğinde, Teod ülkesi fazla dayanmaz.”

“Teod yok edilecek,” diye kehanette bulundu Dilaf kızgın gözlerle. “Jaddeth, artethlerimiz Teoların taş kalpleri karşısında boş yere O’nun adını anarlarken beklemeyecek.”

“Yüce Jaddeth, sadece tüm insanlar Fjor hükmü altında birleştiğinde gelebilir, Arteth," dedi Hrathen. Elantris’i incelemeyi bırakıp arkasını dönerek tapınağa yöneldi.

Dilaf yumuşak bir şekilde karşılık vermişti, ama her kelime Hrathen’in kulaklarında kuvvetle yankılandı. “Belki,” diye fısıldadı Arel rahip. “Ama başka bir yol daha var. Yüce Jaddeth her ***yaşayan*** insan birleştiğinde yükselecek; Teolar, onları yok edersek bir engel oluşturamazlar. Kalan son Teo son nefesini verdiğinde ve Elantrianlar yakılıp Sycla üzerinden temizlendiklerinde, tüm insanlar Wyrn’i takip ediyor olacak. İşte o zaman, Jaddeth gelecek.”

Sözler rahatsız ediciydi. Hrathen, Arelon’u yakmaya değil, kurtarmaya gelmişti. Monarşiyi zayıflatmak gerekebilirdi, biraz asil kanı dökmesi de gerekebilirdi; ama sonuç tüm bir ülkenin kurtuluşu olacaktı. Hrathen için insanlığın birleştirilmesi, herkesin Derethi’ye döndürülmesiydi; inanmayanların katledilmesi değil.

Ancak, belki de onun yolu yanlıştı. VVyrn’in sabrı, Dilaf ınkinden sadece biraz daha fazla gibiydi; üç aylık zaman sınırlaması bunu kanıtlıyordu. Birden Hrathen, çok hızlı hareket etmesi gerektiğini fark etti. Wyrn

dediklerinde kararlıydı: Eğer Hrathen Arelon'u imana getiremezse, ülke yok edilecekti.

"Yeryüzündeki Büyük Jaddeth..." diye tanrısının adını fısıltıyla andı Hrathen. Bu sadece en kutsal anlar için sakladığı bir hareketti. Doğru veya yanlış, Hrathen ellerine bütün bir krallığın (kâfir bir krallık bile olsa) kanını bulaştırmak istemiyordu. Başarılı olmak *zorundaydı.*

NEYSE ki Teo kıza yenilgisi, kızın umacağı kadar kötü değildi. Hrathen, Kae'nin en iyi hanlarından birindeki geniş bir oda olan buluşma yerine geldiğinde, çağırmış olduğu asillerin pek çoğu onu bekliyordu. Elantris duvarının üstündeki konuşması, bu adamları döndürmek için yaptığı planın sadece bir parçasıydı.

"Merhabalar, lordlar," dedi Hrathen bir baş eğmeyle.

"Aramızda her şey yolundaymış gibi davranma, rahip," dedi daha genç ve geveze asillerden biri olan Idan. "Bize sözlerinin güç getireceğini vaat etmiştin. Görünüşe göre, güçlü bir kafa karışıklığından başka bir şey getirmedi."

Hrathen önemsemez gibi elini salladı. "Konuşmam akılsız bir kızın katasım katıştırdı. Diyorlar ki güzel prenses, hangi elinin sağ, hangisinin sol olduğunu hatırlamakta sorun yaşıyormuş. Konuşmamı anlamasını zaten beklemezdim. Siz Lord 1dan'ın da onun gibi şaşkınlığa uğradığınızı söylemeyin."

1dan kızardı. "Elbette hayır, lordum. Sadece, halkın dönmesinin bize nasıl güç kazandıracağını göremiyorum."

"Güç, lordum, düşmanınızın sizi algılayışından gelir." Hrathen, yanında her zaman hazır olan Dilaf'la, odada ilerleyip bir koltuk seçti. Bazı gyornlar, gözdağı veren etkileyici bir konum olduğundan ayakta durmayı tercih ederdi; ama Hrathen oturmanın daha işe yarar olduğunu fark etmişti. Çoğunlukla oturması dinleyicilerini, özellikle ayakta duranlarını rahatsız ederdi. Kişi, üzerlerinde yükselmeden de bir izleyici kitlesini cezbedebiliyorsa kontrolün onda olduğu daha belirgin olurdu.

Beklediği gibi, Idan ve diğerleri de kısa zamanda oturdular. Hrathen dirseklerini koltuğun kolçaklarına yerleştirdi, sonra ellerini birbirine kenetleyerek sessizce izleyicilerini inceledi. Gözleri odanın arkalarındaki bir yüze takıldığında hafifçe alnını kırıştırdı. Bu adam daha yaşlıcaydı; Büyük olasılıkla kırkların sonundaydı ve gösterişli kıyafetler giymişti.

Görüntüsünün en akılda kalıcı kısmı boyun ve yüzünün sol tarafındaki büyük morumsu doğum iziydi.

Hrathen, Dük Telrii'yi toplantıya davet etmemişti. Dük, Arelon'daki en güçlü adamlardan biriydi ve Hrathen gönderdiği davetiyeleri daha genç asillerle sınırlı tutmuştu. Güçlü adamları kendini takip etmeye ikna etme şansının az olacağını düşünmüşü; aristokrasi merdiveninde yükselmek isteyen genç ve sabırsız asilleri yönlendirmek, genelde daha kolaydı. Hrathen, ödülü güçlü bir ittifak olabileceğinden bu gece dikkatli konuşmalıydı.

"Ee?" diye sordu sonunda Hrathen'in bakışı altında kıpırdanıp duran Idan. "Kim o zaman bunlar? Kimi düşmanımız olarak *görüyorsun?"*

"Elantrianlar," dedi Hrathen basitçe. Kelimeyi söylediği anda yanında duran Dilaf ın gerildiğini hissetti.

Idan'ın rahatsızlığı kayboldu, kıkırdayarak bazı ahbaplarına bakışlar attı. "Elantrianlar on yıldır ölü, Fjor. Bizim için pek tehlike sayılmazlar."

"Hayır, genç lordum," dedi Hrathen. "Hâlâ yaşıyorlar."

"Ona yaşamak diyebilirsen."

"Şehrin içindeki zavallı köpeklerden bahsetmiyorum," dedi Hrathen. "Ben insanların kafalarının içinde yaşayan Elantrianlardan bahsediyorum. Söyle bana Idan, hiç Elantrianlarm bir gün geri döneceğine inanan bir adamla karşılaştın mı?" Idan soruyu düşünürken kıkırdaması kayboldu.

"Iadon'un tahtı sağlamlıktan çok uzak," dedi Hrathen. "O kraldan ziyade bir naip. Halk onun uzun süre hükümdar olarak kalmasını beklemiyor, onlar kutsal Elantrianlarınm geri dönmesini bekliyor. Pek çok kişi Reod'a sahte diyor, eski pagan dine kimin sadık kalacağını görmek için bir çeşit 'test' olduğunu düşünüyor. Hepiniz halkın Elantris'ten nasıl fısıldayarak bahsettiğini duydunuz."

Hrathen'in sözlerinde doğruluk payı vardı. Sadece birkaç gündür Kae'deydi,

ama bu sürede iyi araştırma yapmıştı. Görüşün halk arasındaki yoğunluğunu abartıyordu, ama olduğu gerçekti.

"Iadon tehlikeyi görmüyor," diye devam etti Hrathen yumuşak bir tonla. "Liderliğinin kabul edilmediğini, sadece izin verildiğini görmüyor. Elantris'in gücünü hatırlatan fiziksel bir simge olduğu sürece halk

korkacak. Ve halkın krallarından daha fazla korktuğu bir şey varken, hiçbiriniz güç sahibi olamazsınız. Unvanlarınız kraldan geliyor, gücünüz ona bağlı. Eğer o iktidarsız ise, siz de öylesiniz.”

Artık dinliyorlardı. Her asilin kalbinin derinliklerinde tedavi edilemez bir güvensizlik hissi vardı. Hrathen, köylülerin gizli gizli arkasından güldüğüne biraz olsun inanmayan tek bir aristokratla dahi karşılaşmamıştı.

“Shu-Korath tehlikenin farkında değil,” diye devam etti Hrathen. “Korathi, Elantrianlara karşı konuşmuyor ve bu sayede halkın umudunu devam ettiriyor. Mantıksız olsa da, halk Elantris'in eski haline döneceğine inanmak ***istiyor.*** On yıldır anlatılan hikâyelerle beslenen anılan sayesinde eskiden her şeyin ne kadar harika olduğunu hayal ediyorlar. Başka yer ve zamanların burası ve şimdiden daha iyi olduğuna inanmak insanın doğasında var. Eğer Arelon’da gerçekten hâkimiyet kurmak istiyorsanız, sevgili soylu dostlarım, halkınızın bu aptalca umutlarını yok etmelisiniz. Onları Elantris’in pençesinden kurtarmanın bir yolunu bulmalısınız.”

Genç Idan hevesle başını salladı. Hrathen tatminsizlikle dudaklarını büzdü. Genç asil fazla kolay etkilenmişti. Çoğunlukla olduğu gibi, en çok konuşan en az düşünendi. Idan’ı görmezden gelerek, Hrathen diğerlerinin yüz ifadelerini inceledi. Düşünceliydiler, ama ikna olmamışlardı. Daha olgun olan Telrii, sessizce arkada oturmuş, yüzüklerinin birindeki büyük yakutu ovuşturarak düşünceli bir ifadeyle Hrathen’i süzüyordu.

Bu kararsızlıkları İyiydi. Idan kadar dönek akıllı adamlardan ona hayır gelmezdi, bu kadar kolay kazanılanlar, aynı hızla kaybedilirdi. “Söyleyin bana, Areller,” dedi Hrathen konuyu hafifçe değiştirerek, “hiç doğu ülkelerine gittiniz mi?”

Birkaç baş sallama geldi. Son birkaç yılda doğu, Arelon’dan gelip eski Fjor imparatorluğunu gezen ziyaretçilerin akınına uğramıştı. Hrathen; çoğu asilden daha güvensiz olan yeni Arelon aristokrasisinin, kültürlü bir gelişmişliğe sahip oldukla-nnı kanıtlamak için Doğu’nun kültürel merkezi olan Svorden gibi krallıklarla ilişki kurmak arzusunda olduklarından kuvvetle şüpheleniyordu.

“Eğer Doğu’nun güçlü ülkelerini ziyaret ettiyseniz, dostlanm, o zaman kendilerini Derethi ruhban sınıfıyla bağlantılı hale getirenlerin sahip olabileceği nüfuzu biliyorsunuzdur.”

“Nüfuz” aslında hafif bir kelimeydi. Dathreki Dağları’nın doğusunda hiçbir kral, Shu-Dereth’e açıkça bağlılığını göstermeden tahtta kalamazdı ve en istenen, en kazançlı devlet görevleri her zaman Jaddeth’e olan ibadetlerinde gayretli olanlara veriliyordu.

Hrathen’in kelimelerinde örtülü bir vaat vardı. Bu gece başka ne tartışılırsa tartışılsın, Hrathen başka ne argümanlar sunarsa sunsun, asillerin desteğini ka-/aruvak olan şey huydu. Derethi rahiplerinin politikayla gayet ilgili oldukları bir su değildi ve çoğu kişi, kilisenin desteğini kazanmanın çoğunlukla politik zaferi garantileyeceğini biliyordu. Asillerin duymaya geldikleri söz işte buydu ve Teo kızın şikâyetlerinden etkilenmemelerinin sebebi de buydu. İlahiyat tartışmaları, bu adamların akıllarından çok uzaktaydı. Shu-Dereth veya Shu-Korath; onlar için ikisi de aynıydı. Tek ihtiyaçları olan şey, onlardan gelecek ani bir iman göstergesinin fâni kutsamalarla ödüllendirileceğinin garantisiydi. Gayet elle tutulur ve harcanabilir olan kutsamalar.

“Bu kadar kelime oyunu yeter, rahip,” dedi genç asillerden biri olan Ramear. Önemsiz bir baronun sivri Aonik burunlu, atmaca suratlı ikinci oğluydu. Açık sözlülüğüyle tanınırdı, görünüşe göre hak edilmiş bir ün.

"Ben daha açık konuşmanı istiyorum. Eğer Derethi’ye dönersek, bizlere daha büyük bir servet kazandıracağını mı söylüyorsun?”

“Jaddeth kullarını ödüllendirir," diyerek kaçamak bir yanıt verdi Hrathen. “Peki, bizi nasıl ödüllendirecek?" diye talepte bulundu Ramear. “Shu-Dereth'in ***bu*** krallıkta gücü yok, rahip.”

“Yüce Jaddeth’in her yerde gücü var, dostum,” dedi Hrathen. Sonra gelebilecek başka ısrarların önüne geçmek için devam etti. “Şu an için Arelon’da fazla takipçimizin olmadığı gerçek. Ancak dünya dinamiktir ve çok az şey Jaddeth’in imparatorluğuna karşı durabilir. Duladel’i hatırlayın, dostlarım. Arelon bu kadar zamandır dokunulmaksızın kaldı, çünkü Arelon’u döndürmek için gereken çabayı harcamaya zahmet etmedik.” Bir yalandı, ama mütevazı bir yalan. “İlk sorun Elantris. Onu insanların aklından çıkarın, o zaman Shu-Dereth’e çekileceklerdir. Shu-Korath fazla sakin, fazla tembel. Jaddeth, insanların bilincinde büyüyecek ve o büyüdükçe, halk aristokrasinin üyeleri arasında rol modelleri arayacak: Kendileriyle aynı fikirleri paylaşan birilerini.”

“Ve ondan sonra, ödüllendirilecek miyiz?” diye iğneleyerek sordu Ramear. “Halk asla kendileriyle aynı inancı paylaşmayan yöneticileri kabul

etmeyecektir. Yakın tarihin gösterdiği gibi, dostlarım; krallar ve monarşiler sonsuz değildir.” Ramear, rahibin sözlerini düşünmek için arkasına yaslandı. Hrathen'in henüz dikkatli olması gerekiyordu, toplantının sonunda bu adamların sadece birkaçı onun tarafını tutuyor olabilirdi; diğerlerine ona karşı delil olabilecek bir şey vermek istemiyordu. Kral Iadon din konusunda hoşgörülü olsa da, Hrathen’in vaazlarının devlet karşıtı olduğu sonucuna varırsa, bunun daha fazla devam etmesine izin vermezdi.

Sonra, Hrathen çaylak asillerinden sağlam inanç hissettiği zaman, onlara daha elle tutulur sözler verecekti. Ve rakipleri ne derse desin, Hrathen’in sözleri güvenilirdi. Her ne kadar sadakatleri satın alınabilen adamlarla çalışmaktan hoşlanmasa da, hırsın ödüllendirilmesi gerektiği Shu-Dereth'in temel ilkelerindendi. Ayrıca, sadece can alıcı anlarda yalan söyleyebilmek için bile olsa, dürüst bir üne sahip olmak yararlıydı.

“Bir dini yerinden edip yerine bir başkasını yerleştirmek zaman alacaktır,” diye aklindakini söyledi YVaren; beyaza yakın sarı saçları olan ince yapılı bir adamdı. Waren katı dindarlığıyla bilinirdi. Hrathen, kuzeni Idan’la birlikte görüşmeye gelmiş olmasına şaşırmıştı. Görünüşe göre VVaren’in meşhur inancı dinsel şevkten çok politik avantaja dayanıyordu. VVaren’i ve ününü kazanmak, Hrathen’in davasına büyük fayda sağlardı.

"Şaşırabilirsiniz, genç Lord Waren,’’ dedi Hrathen. "Çok yakın zamana kadar Duladel, dünyadaki en eski dinlerden birinin merkeziydi. Şimdi, Fjor kâtiplerinin söylediği kadarıyla, o din tamamen yok oldu. En azından saf haliyle.”

“Evet,” dedi Waren, “ama Jesker dininin ve Duladel Cumhuriyetinin yıkılışı, yılların, belki de yüzyılların birikiminin bir sonucuydu.”

“Ama iktidardaki değişim başladığında, hızla değiştiğini inkâr edemezsiniz,” dedi Hrathen.

Waren durakladı. “Doğru.”

“Elantrianların düşüşü de benzer şekilde hızlıydı,” dedi Hrathen. “Değişim, yıldırım hızıyla gelebilir, Lord Waren. Ancak geldiğinde hazırlıklı olanlar, bundan oldukça fayda sağlayabilirler. Jesker’in düşüşünün yılların birikimi olduğunu söylüyorsunuz... Ben de diyorum ki, Korathi dini de benzer şekilde bir süredir gerilemede. Eskiden Doğu’da hükmü çok geçerdi. Şimdi etkisi sadece Teod ve Arelon’la sınırlandı.”

Waren düşünceli bir ifadeyle durakladı. Zeki ve kurnaz bir adam gibi görünüyordu ve Hrathen'in mantığından etkilenmiş gibiydi. Hrathen, Arel asilleri hakkında yanılmış olabilirdi. Çoğu kralları kadar ümitsizdi, ama şaşırtıcı bir miktarı umut vaat ediyordu. Belki de durumlarının ne kadar sallantıda olduğunun farkındaydılar; halkları açtı, aristokrasileri tecrübesizdi ve Fjorden İmparatorluğumun dikkati tam üzerlerindeydi. Fırtına geldiğinde, Arellerin çoğu, parlak bir ışıkla felç olan kemirgenler gibi kalacaklardı. Ancak bu birkaç lord kurtulmayı başarabilirdi.

“Lordlarım, umarım önerilerimi kralınızdan daha büyük bir bilgelik göstererek değerlendirirsiniz,” dedi Hrathen. "Bunlar zor zamanlar ve kilisenin desteğini almayanlar, önümüzdeki aylarda hayatın daha da zorlaşacağını görecekler. Kimi ve neyi temsil ettiğimi hatırlayın.”

“Elantris'i hatırlayın,” diye tısladı Hrathen'in yanındaki Dilaf ın sesi. "Ülkemizi kirleten pislik kuyusunu unutmayın. Her zamanki gibi kurnaz, uyuyor ve bekliyorlar. Sizi, hepinizi, yakalayıp ağlarına çekmek için bekliyorlar. Dünyayı onlardan temizlemelisiniz, onlar dünyayı ***sizden*** temizlemeden önce.”

Bir an rahatsız bir sessizlik oldu. Sonunda, arthethin ani çıkışı nedeniyle ritmi bozulmuş olan Hrathen, toplantının bitmiş olduğunu göstermek için arkasına yaslanıp parmaklarını önünde kavuşturdu. Asiller, sıkıntılı yüz ifadelerinden Hrathen'in önlerine koyduğu zor seçimi anladıklarını belli ederek oradan ayrıldılar. Hrathen, hangilerinin tekrar bağlantı kurmak için güvenilir olduğuna karar vermek için onları inceledi. Idan onundu ve onunla birlikte kaçınılmaz olarak birkaç yandaşı da gelecekti. Hrathen, eğer özel olarak buluşup açık bir destek sözü verirse, büyük ihtimalle Ramear'ı da kazanırdı. Ramear gibi iki kişi daha vardı, bir de gözlerinde saygıya benzer bir şey görünen Waren vardı. Evet, onunla büyük işler yapabilirdi.

Bunlar politik açıdan zayıf, nispeten önemsiz bir topluluktu; ama bu bir başlangıçtı. Shu-Dereth takipçi kazandıkça, gittikçe daha önemli asiller Hrathen'in arkasında toplanacaktı. Sonra; ülke politik huzursuzluk, ekonomik belirsizlik ve askeri tehlikelerin ağırlığı altında çöktüğünde; Hrathen yandaşlarını yeni hükümette konumlandırarak ödüllendirecekti.

Bu başarıya ulaşmanın anahtarı, hâlâ topluluğun arka tarafında oturuyor ve sessizce izliyordu. Dük Telrii'nin duruşu ciddi ve yüzü sakindi, ama savurgan ünü büyük potansiyel vaat ediyordu.

“Lordum Telrii, bir saniye lütfen,” diye rica etti Hrathen kalkarken. "Sizi ilgilendirebilecek özel bir teklifim var.”

10. BÖLÜM

SULE, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," Raoden’in yanına çömelen Galladon'un fısıltısı pek hevesli çıkmıyordu.

“Sus," diye emretti köşeden gizlice avluya bakan Raoden. Çeteler Raoden’in Mareshe 'yi aralarına kattığını duymuşlardı ve kendi rakip çetesini başlatmak istediğinden eminlerdi. Önceki gün yeni üyeler için geldiklerinde, onları bekleyen Aanden’in adamlarından bir grupla karşılaşmışlardı. Karşılaşma hoş olmamıştı. Neyse ki, kınlan kemikler veya çarpılan parmaklar olmaksızın kaçmışlardı; ancak bu kez Raoden daha kurnaz davranmayı planlıyordu.

"Ya yine bizi bekliyorlarsa?” diye sordu Galladon.

"Büyük ihtimal bekliyorlar,” dedi Raoden. “O yüzden sesini alçak tutman gerekiyor. Gel hadi.”

Raoden hızla köşeyi dönerek bir sokağa saptı. Parmağı yürüdükçe acıyordu, sıyrılmış elleri ve kolundaki yeni edindiği bere de. Aynca, açlık denen yoğun his ona seslenmekteydi.

Galladon içini çekti. “Ölümden, yerine saf acıdan ibaret bir varoluşu tercih edecek kadar sıkılmadım. Kolo?”

Raoden sabırlı gözlerle dönüp ona baktı. “Galladon, bir gün bu azimli karamsarlığının üstesinden geleceksin ve o zaman, tüm Elantris bunun şokuyla yıkılacak."

“Karamsarlık mı?” diye itiraz etti Galladon, Raoden ara sokaktan aşağı süzülürken. "Ben? Karamsarlık? Dulalar tüm Opelon’daki en tasasız, en rahat insanlardır! Biz her güne bir... Sule? Ben kendimi savunurken beni arkada bırakamazsın!”

Raoden iri Dulayı görmezden geldi. Keskin olsalar da, acılannı da görmezden gelmeye çalıştı. Yeni deri ayakkabıları son derece faydalı oluyordu. Galladon'un şüphelerine rağmen, Mareshe hatırı sayılır egosuna denk bir ürün yaratmıştı. Ayakkabılar sağlamdı; tabanları sert ve konıyucuydu ve Galladon'un kitaplarının ciltlerinden sağlanan yumuşak deri, ayağına tam uyuyordu, hiç sürtme yoktu.

Raoden dikkatlice köşeden bakarak avluyu inceledi. Shaor'un adamları görünürde yoktu; ama büyük ihtimalle, yakınlarda bir yerlerde saklanıyorlardı. Raoden şehir kapısının açıldığını görünce neşelendi. Yeni gün yeni birini getirmişti. Ancak Elantris Şehir Muhafızları bir değil, üç farklı beyaz kefenli şekli içeri ittiklerinde çok şaşırdı.

“L/f?” dedi Raoden.

“Shaod un ne yapacağı belli olmaz, sule,” dedi Galladon sessizce arkasına geçerek.

“Bu her şeyi değiştiriyor," dedi Raoden sıkıntıyla.

“İvi. Hadi gidelim, bugünün adaklarını başkası alabilir. Kolo?"

“Ne? Yani böyle büyük bir fırsatı kaçıralım mı? Galladon, beni hayal kırıklığına uğrattın.”

Dula, Raoden'in duyamadığı bir şeyler homurdandı ve Raoden geriye uzanıp büyük adamı rahatlatmak için omzuna vurdu. “Merak etme, bir planım var.” “Şimdiden mi?”

“Hızlı hareket etmeliyiz; her an o üçünden biri bir adım atabilir ve biz şansımızı kaçırmış oluruz.”

“Doloken,” diye mırıldandı Galladon. “Ne yapacaksın?”

“Hiçbir şey. Ama sen şu avluda güzel bir yürüyüşe çıkacaksın.”

“Ne?” diye sordu Galladon. “Sule, yine ***kayanalaştm.*** Eğer oraya çıkarsam çeteler beni görür! ”

“Kesinlikle,” dedi Raoden gülümseyerek. "Sadece çok hızlı koştuğundan emin ol, dostum. Seni yakalamalarını istemeyiz.”

“Sen ciddisin,” dedi Galladon artan bir endişeyle.

“Ne yazık ki. Şimdi yürü, onları sola doğru yönlendir ve kalanını bana bırak. Mareshe'yi bıraktığımız yerde buluşuruz.”

Galladon, “dünyanın tüm kurutulmuş etlerine değmemek”le ilgili bir şeyler homurdandı, ama Raoden’in onu avluya doğru itmesine de izin verdi. Bir an sonra Shaor’un adamlarının genelde saklandıkları binadan bir dizi şaşkın hırlama yükseldi. Vahşi adamlar, birkaç gün önce onlara karşı hata yapan adama olan nefretleriyle yeni gelenleri unutarak dışarı fırladılar.

Galladon, Raoden’e son bir yakıcı bakış fırlatarak koşmaya başladı; rastgele bir sokak seçerek Shaor’un adamlarını uzaklaştırmaya başladı. Raoden bir an bekledi, sonra çok yorgunmuş gibi derin nefesler alıp vererek koşup avlunun ortasına çıktı. “Ne tarafa gitti?” diye sertçe sordu şaşkın yeni gelen üçlüsüne.

“Kim?” demeye cesaret etti sonunda biri.

“İri Dula! Çabuk be adam, ne tarafa gitti? Şifa onda!”

"Şifa mı?” diye sordu adam şaşkınlıkla.

"Elbette. Çok ender bulunur, ama hepimize yetecek kadar olması lazım; tabii eğer ne tarafa gittiğini söylerseniz. Buradan çıkmak istemiyor musunuz?

Yeni gelen titreyen bir elle Galladon’un gittiği yönü gösterdi.

"Gelini” diye zorladı Raoden. “Eğer çabuk hareket etmezsek, onu sonsuza kadar kaybederiz!"

Üç yeni gelen de bir an durakladı. Sonra Raoden’in aceleci tavrı onları da etkiledi ve takip ettiler. Bu sayede, üçü de ilk adımlarını kuzeye doğru atarak Shaor'un adamlarının malı oldular. Diğer iki çetenin adamları, üçü de uzaklaşırken kızgınlıkla izlemek dışında yapabilecekleri bir şey yoktu.

“NE yapabilirsin?” diye sordu Raoden.

Kadın omzunu silkti. “Adım Maare, lordum. Ben basit bir ev kadınıydım. Bahsetmeye değer bir becerim yok.”

“Eğer başka herhangi bir ev kadını gibiysen, büyük ihtimalle buradaki herkesten daha beceriklisindir,” dedi Raoden bir homurtuyla. “Örgü örebilir misin?” “Elbette, lordum."

Raoden düşünceli bir ifadeyle başını salladı. “Peki ya sen?” diye sordu diğer adama.

‘‘Riil. İşçiyim, lordum. Zamanımın çoğunu, efendimin çiftliğinde inşaatlarda çalışarak geçirdim.”

“Tuğla taşıyarak mı?”

“Başlangıçta, lordum,” dedi adam. Bir işçinin büyük ellerine ve masum bir yüze sahipti, ama gözlerinde merak ve zekâ vardı. “Yıllarımı kalfalarla çalışarak geçirdim. Efendimin beni çırak göndereceğini umuyordum.”

“Çırak verilmek için çok yaşlısın,” diye belirtti Raoden.

“Biliyorum, lordum; ama bir umuttu. Köylü sınıfında çok az kişinin, bu kadar basit bir şey için bile olsa, umutlanmaya hâli var.”

Raoden başıyla onayladı. Adam bir köylü gibi konuşmuyordu, ama zaten Arelon’da çok az kişi öyle konuşurdu. On yıl önce Arelon bir fırsatlar ülkesiydi ve halkın çoğu az da olsa eğitimliydi. Babasının maiyetinden pek çok kişi, kendilerinin de on yıl önce onlardan olduğunu özenle unutarak, eğitimin “köylü sınıfını" mahvettiğinden şikâyet ederdi.

“Peki, ya sen?” diye sordu Raoden son adama.

Üçüncü yeni gelen, burnu en azından bir düzine defa kırılmış gibi görünen kaslı bir adamdı. Raoden’i şüpheli gözlerle süzdü.

“Cevap vermeden önce, neden seni dinlemem gerektiğini bilmek istiyorum." “Çünkü hayatını kurtardım,” dedi Raoden.

“Anlamıyorum. Öbür adama ne oldu?”

“O da birkaç dakikaya kadar burada olur.”

“Ama...”

“Gerçekten onu takip etmiyorduk,” diye açıkladı Raoden. “Üçünüzü tehlikeden uzaklaştırıyorduk. Mareshe, açıkla lütfen."

Zanaatkâr fırsatı kaçırmadı. Hevesli el kol hareketleriyle iki gün önce nasıl zor kurtulduğunu, Raoden'in belirip onu kurtarmasından önce ölümün eşiğindeymiş gibi gösterecek şekilde anlattı. Raoden gülümsedi, Mareshe’nin nıelodramatik bir

ruhu vardı. Zanaatkarın sesi iyi bestelenmiş bir senfoni gibi yükselip alçalıyordu. Kaoden adamın hikâyesini dinlerken, neredeyse kendisi de oldukça asil bir şey yaptığına inanacaktı.

Mareshe, Raoden in güvenilir biri olduğunu ilan ederek ve hepsini onu dinlemeleri için teşvik ederek bitirdi. Sonunda, çengel burunlu kaslı adam bile hizmete hazırdı.

Benim adım Saolin, Efendi Ruh,” dedi adam, “Kont Eondel'in kişisel alayında bir askerdim.”

“Eondel’i tanırım,” dedi Raoden başını sallayarak. "İyi bir adamdır, unvan verilmeden önce kendisi de askerdi. Büyük ihtimalle iyi eğitimlisindir.”

“Biz ülkenin en iyi askerleriyiz, efendim," dedi Saolin gururla.

Raoden gülümsedi. “Zavallı ülkemizin en iyi askerleri olmak o kadar da zor değil, Saolin. Ama Eondel’in alaylarını herhangi bir ülkenin askerine eş tutarım. Tıpkı liderleri gibi, onların da hep onurlu, disiplinli ve becerikli adamlar olduklarını görmüşümdür. Eondel'e unvan vermek, Iadon’un son zamanlarda yaptığı pek az akıllıca hareketten biri.”

“Anladığım kadanyla, lordum, kralın pek seçeneği yoktu,” dedi Saolin iki tanesi eksik olan dişlerini gösterecek şekilde gülümseyerek. “Eondel kişisel kuvvetlerini kraliyete kiralayarak oldukça büyük bir zenginlik elde etti.”

“İşte bu doğru,” diye güldü Raoden. “Pekâlâ, Saolin, burada olmandan çok memnunum. Senin gibi yetenekli bir profesyonel asker varken, kesinlikle hepimiz kendimizi daha güvende hissedeceğiz.”

“Efendimin neye ihtiyacı varsa," dedi Saolin yüzü ciddileşerek. "Size kılıcımı adıyorum. Din hakkında duamı etmekten fazla bir şey bilmem ve burada neler olduğu hakkında da bir fikrim yok. Ama Lord Eondel hakkında iyi konuşan biri, benim gözümde iyi bir adamdır.”

Raoden, kır saçlı askerin artık bir kılıcı olmadığı gerçeğini göz ardı ederek, Saolin’in omzunu kavradı. “Korumam takdir ve kabul ediyorum, dostum. Burada hızla birçok düşman ediniyorum, bu yüzden bir saldın karşısında gafil avlanmamak için çok dikkatli olmamız gerekecek.”

“Anlıyorum, lordum,” dedi Saolin şevkle. “Ama, Domi adına, sizi hayal kınk-hğına uğratmayacağım!”

“Peki ya biz, lordum?” diye sordu işçi Riil.

“Siz ikiniz için de hazırladığım büyük bir projem var,” dedi Raoden. “Yukarı bak ve bana ne gördüğünü söyle.”

Riil kafasını göğe çevirdi ve şaşkınlıkla baktı. “Hiçbir şey görmüyorum, lordum. Görmeli miyim?”

Raoden güldü. “Hiçbir şey yok, Riil. Sorun da bu zaten: bu binanın çatısı yıllar önce çökmüş olmalı. Ama burası bulabildiğim en büyük ve en az

yıpranmış bina. Eğitiminin biraz çatı inşaatını da içerdiğini umuyorum?”

Riil gülümsedi. “Kesinlikle içeriyor, lordum. Uygun malzemeler var mı?”

"İşin zor kısım da o olacak, Riil. Elantris’teki tüm tahtalar ya kırık ya da çürük.”

"Bu bir sorun,” diye kabul etti Riil. "Ama belki tahtaları kurutup kille karıştırırsak...”

“Kolay bir iş olmayacak,” dedi Raoden.

“Elimizden gelenin en iyisini yapacağız, lordum,” diye söz verdi Maare.

“Güzel,” dedi Raoden, onaylayan bir baş sallamayla. Onun tavırları, onların güvensizliğiyle birleştiği için sözlerini kolayca dinletiyordu Raoden. Bu, henüz sadakat değildi. Umuyordu ki, zamanla sözlerini dinlettiği gibi güvenlerini de kazanacaktı.

“Şimdi, Mareshe,” diye devam etti Raoden, “yeni dostlarımıza, bir Elantrian olmanın ne demek olduğunu anlat, lütfen. Riil’in, boynunu kırmanın acının bitmesi anlamına gelmeyeceğini bilmeden bir binanın tepesinden düşmesini istemiyorum.”

"Evet, lordum,” dedi Mareshe, yerin nispeten temiz bir kısmında durmakta olan yeni gelenlerin yiyeceklerine göz atarak. Açlık şimdiden onu etkiliyordu.

Raoden adaklardan dikkatlice birkaç parçayı ayırdıktan sonra, diğerlerine işaret etti.

“Bunları aranızda bölüşüp yiyin. Saklamak bir işe yaramaz, açlık hemen başlayacak ve bunları gözünüz dönmeden yemeniz en iyisi.”

Dördü de onayladı. Mareshe yemeği bölüştürürken Elantris’teki hayatın sınırlamalarını anlatmaya başladı. Raoden bir an izledikten sonra düşünmek için arkasını döndü.

“Sule, benim ***hama*** seni çok severdi. Hep yeterince egzersiz yapmadığımı söylerdi.” Raoden kafasını kaldırdığında Galladon’un uzun adımlarla odaya girdiğini gördü. “Hoş geldin, dostum,” dedi Raoden bir gülümsemeyle. “Endişelenmeye başlıyordum.”

Galladon homurdandı. “Beni o avluya iteklerken endişelendiğini fark etmedim. Oltalara takılan solucanlara daha iyi davranıldığım gördüm. Kolo?”

“Ah, ama o kadar muhteşem bir yem oldun ki,” dedi Raoden. “Ayrıca, işe yaradı. Yeni gelenler bizimle ve sen yara bere almamış görünüyorsun.”

“Bu durum, Shaor’un köpekleri için büyük bir mutsuzluk kaynağı olmalı.”

"Onlardan nasıl kurtuldun?" diye sordu Raoden, Galladon’a onun için ayırdığı ekmek dilimini uzatırken. Galladon dilimi inceledi, sonra ikiye bölerek yansını Raoden’e uzattı; ama o elini sallayarak ekmeği reddetti.

Galladon, “peki, istersen öl açlıktan” dercesine omzunu silkti ve ekmeği kemirmeye başladı. “Merdivenleri çökük bir binadan içeri kaçtım, sonra da arka kapısından çıktım,” diye açıkladı iki lokma arasında. “Shaor’un adamlan içeri girince çatıya birkaç taş fırlattım. Önceki günkü olaydan dolayı yukanda olduğumu sanmış olmalılar. Büyük ihtimalle, hâlâ orada benim inmemi bekliyorlardır.’*

“Mükemmel,” dedi Raoden.

“Birileri bana pek seçme şansı tanımadı.”

Galladon yeni gelenlerin çeşitli “önemli görevlerini” tartışmalarını dinleyerek sessizce yemeye devam etti. “Hepsine böyle şeyler mi söyleyeceksin?” diye sordu alçak sesle.

“Nasıl şeyler?”

“Yeni gelenler, sule. Hepsinin sanki varlıkları çok büyük önem taşıyormış gibi düşünmelerini sağladın, tıpkı Mareshe gibi. Ayakkabılar iyi, ama ölüm kalım meselesi değil."

Raoden omuz silkti, “insanlar önemli olduklarına inandıklarında daha iyi iş yaparlar.”

Galladon tekrar konuşmadan önce, kısa bir an için sessiz kaldı. “Haklılar.” “Kim?”

“Öbür çeteler. Sen kendi çeteni kuruyorsun.”

Raoden başını salladı. “Galladon, bu sadece işin küçük bir parçası. Elantris’te kimse hiçbir şey başarmıyor. Herkes ya yiyecek için kapışmakla ya da çektiği işkenceyi düşünmekle çok meşgul. Bu şehirdekilerin bir amaca ihtiyacı var.”

“Biz ölüyüz, sule,” dedi Galladon. “Acı çekmek dışında ne yapabiliriz ki?"

“İşte sorun da bu. Herkes, kalpleri atmayı bıraktı diye hayatlarının bittiğine ikna olmuş durumda.”

“Bu genelde oldukça güvenilir bir kanıttır, sule,” dedi Galladon kuru kuru. “Bizim durumumuzda değil, dostum. Kendimizi devam edebileceğimize ikna etmeliyiz. Buradaki acının tek sebebi Shaod değil; dışarıda da umudunu kaybeden insanlar gördüm ve onların da tıpkı burada, avluda yatan zavallılar gibi ruhları zayıf düşmüştü. Eğer bu insanlara birazcık da olsa umut aşılayabilirsek, hayatları büyük ölçüde iyileşir,” dedi; ‘hayat’ kelimesini vurgularken Galladon’un gözlerinin içine baktı.

“Öbür çeteler sen onların tüm adaklarını çalarken sadece oturup izlemeyecekler, sule,” dedi Galladon. “Kısa zamanda senden sıkılacaklar.”

“O zaman, onlar için hazır olmam gerekecek,” dedi Raoden, şu anda bulundukları büyük binayı işaret ederek. “Burası iyi bir harekât üssü olacak, sen ne dersin? Ortasında bu açık oda var, arka tarafta da bütün o küçük odalar.”

Galladon gözlerini kısarak yukarı baktı. “Çatısı olan bir bina seçebilirdin.” “Evet, biliyorum,” dedi Raoden. “Ama amaçlanma bu uyuyor. Eskiden ne olduğunu merak ediyorum... ”

“Kilise,” dedi Galladon. "Korathi.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Raoden şaşırarak.

“Öyle hissediyorum, sule.”

“Neden Elantris’te bir Korathi kilisesi olsun ki?” diye karşı çıktı Raoden. “Elantrianlar kendi kendilerinin tanrılarıydı.”

“Ama epey hoşgörülü tanrılardı. Burada, Elantris’te, türünün en güzel örneği olan büyük bir Korathi kilisesi olması lâzım. Teod halkıyla dostluğun işareti olarak inşa edilmişti.”

“Bir dinin tanrılarının Domi için bir anıt inşa etmeleri...” dedi Raoden kafasını sallayarak. “Bu çok garip geliyor.”

“Dediğim gibi, Elantrianlar çok umursamaz tanrılardı. Onlara tapınılıp tapınıl-madığıyla pek ilgilenmiyorlardı, tanrılıklarından gayet emindiler. En azından Reod gelene kadar. Kolo?"

“Epey bilgili görünüyorsun, Galladon,” diye belirtti Raoden.

"Bu ne zamandan beri suç oldu?" dedi Galladon alınarak. “Tüm hayatını Kae’de yaşadın, sule. Belki benim bütün bunları nasıl bildiğimden ziyade,

kendinin neden ***bilmediğini*** merak etmelisin.”

“Anlaşıldı,” dedi Raoden yan tarata bakarak. Mareshe hâlâ bir Elantrianın tehlikelerle dolu hayatını anlatmakla çok meşguldü. “Yakın zamanda susacak gibi değil. Gel, yapmak istediğim bir şey var.”

“Koşmayı gerektiriyor mu?” diye sordu Galladon acılı bir sesle.

“Sadece bizi fark ederlerse.”

RAODEN Aanden’i tanıdı. Fark etmesi zordu, Shaod derin değişiklikler yaratıyordu, ancak Raoden’in yüz hafızası iyiydi. “Elantris Baronu” denilen adam kısa boylu ve koca göbekliydi. Bariz bir şekilde takma olduğu anlaşılan uzun, sarkık bıyıkları vardı. Aanden bir asil gibi görünmüyordu. Elbette, Raoden’in tanıdığı çok az asil aristokrat görünüşlüydü.

Her hâlükârda, Aanden baron değildi. Raoden’in gördüğü, hastalıklı görünen Elantrianlardan oluşan maiyetinin karşısındaki altın bir tahta kurulmuş olan adamın adı eskiden Taan’dı. Shaod onu almadan önce, Kae’nin en yetenekli hey-keltıraşlarındandı, ama asil değildi. Elbette Raoden’in babası da, şans eseri kral olmadan önce, sadece bir tüccardı. Görünüşe göre, Taan Elantris’te benzer bir fırsatı değerlendirmişti.

Elantris’te geçen yıllar Taan’a yaramamıştı. Adam maiyetini oluşturan garibanlara anlaşılmaz bir şeyler söyleyerek ağlıyordu.

“Deli mi?” diye sordu Raoden, Aanden’in taht odasını gözetledikleri pencerenin dışında çömeldikleri yerden.

“Her birimizin ölümle başa çıkmak için farklı yollar kullanırız, sule,” diye fısıldadı Galladon. “Söylentilere göre, Aanden’in deliliği bilinçli bir seçimmiş. Elantris’e atıldıktan sonra etrafına bakınıp ‘Bununla aklım başında olarak yüzleşmem mümkün değil,’ demiş, sonra da kendini Elantris Baronu Aanden ilan edip emirler vermeye başlamış.”

“Ve insanlar onu takip ediyor, öyle mi?”

“Bazıları,” diye fısıldadı Galladon, omzunu silkerek. “O deli olabilir, ama dünyanın kalanı da öyle; en azından buraya atılanların gözünde. Kolo? Aanden bir otorite.. Hem belki, gerçekten dışarıda bir barondu.”

“Hayır, heykeltıraştı.”

“Onu tanıyor muydun?”

‘‘Bir kere karşılaşmıştım," diye başını sallayarak onayladı Raoden. Sonra Galladon’a meraklı gözlerle baktı. “Onun hakkındaki söylentileri nereden

duydun?”

“Önce biraz uzaklaşabilir miyiz, sule?” diye rica etti Galladon. “Aanden'in sahte mahkeme ve idamlarından birinde katılımcı olmak istemiyorum.”

“Sahte?"

“Balta dışında her şey sahte."

Ha. İyi fikir. Ben görmem gereken her şeyi gördüm."

İkili harekete geçip üniversiteden birkaç sokak uzaklaştıklarında Galladon, Raoden’in sorusuna cevap verdi. “Ben insanlarla konuşurum, sule. Bilgiyi öyle edinirim. Kabul, şehrin sakinlerinin çoğu Yitik, ama etrafta konuşmak için bilinci yerinde olan yeteri kadar insan var. Elbette, beni senin gibi bir belaya bulaştıran da çenem oldu. Belki sesimi kesmiş olsaydım, şehirdeki en tehlikeli adamlardan birini gizlice izlemek yerine, hâlâ o basamaklarda rahat rahat oturuyor olurdum.” “Belki," dedi Raoden. “Ama o zaman bunun yarısı kadar eğleniyor olmazdın. Hâlâ sıkıntıyla zincirlenmiş olurdun.’’

“Beni zincirlerimden kurtardığın için o kadar mutluyum ki, sule...”

“Ne zaman istersen.”

Raoden yürürlerken düşünceliydi, eğer Aanden onun üstüne gelirse ne yapabileceğini planlamaya çalışıyordu. Hâlâ acıyan parmağının sağladığı harika motivasyon sayesinde, Elantris’in pürüzlü, pislik kaplı sokaklarında yürümeye alışması uzun sürmemişti. Aslında pis grimsi kahverengi duvarları ve çamuru normal kabul etmeye başlıyordu, bu ise onu şehrin pisliğinden çok daha fazla rahatsız etmekteydi.

“Sule,” diye sordu Galladon sonunda. “Neden Aanden’i görmek istedin? Onu tanıdığını önceden bilemezdin.”

Raoden başını salladı. “Eğer Aanden dışarıda bir baron olsaydı, onu hemen tanırdım.”

“Emin misin?”

Raoden, aklı başka yerde, onayladı.

Galladon birkaç sokak daha sessiz kaldı, Sonra bir şey keşfetmiş gibi aniden konuşmaya başladı. “Şimdi, sule, ben siz Arellerin bu kadar itibar ettiğiniz Aon-ları çok iyi bilmem, ama eğer tamamen yanılmıyorsam, Aon Rao ‘ruh’ anlamına geliyor.”

“Evet,” dedi Raoden çekinceyle.

“Peki Arelon kralının Raoden diye bir oğlu yok muydu?”

“Vardı.”

“Ve işte sen de buradasın, sule. Arelon’daki tüm baronları tanıdığını iddia ediyorsun, eğitimli bir adam olduğun belli ve kolayca da emir veriyorsun.”

“Öyle de diyebilirsin,” dedi Raoden.

“Hepsinin dışında da kendine ‘Ruh’ diyorsun. Epey şüpheli. Kolo?”

Raoden içini çekti. “Başka bir isim seçmeliydim, değil mi?”

“Doloken adına, oğlum! Arelon tahtının veliahdı olduğunu mu söylüyorsun?” "Arelon tahtının veliahtı ***idim,*** Galladon,” diye düzeltti Raoden. “Öldüğüm zaman bu unvanı kaybettim.”

“Bu kadar sinir bozucu olmana şaşmamalı. Tüm hayatımı kraliyetten uzak durmaya çalışarak geçirdim ve sonum burada seninle karşılaşmak. Doloken ateşi adına!”

“Ah, sakinleş biraz," dedi Raoden. “Gerçekten kraliyet ailesi sayılmayız zaten, krallık tam bir nesildir bile ailede değil.”

“Bu yeterince uzun,” dedi Galladon somurtarak.

“Eğer faydası olacaksa, babam benim ülkeyi yönetmeye uygun olmadığımı düşünürdü. Beni tahttan uzak tutmak için her şeyi denedi.”

Galladon homurdandı. “Iadon’un yönetmeye uygun bulduğu adamdan korkarım zaten. Alınma ama, baban bir ahmak.”

Alınmadım, diye karşılık verdi Raoden. “Ve kimliğimi gizli tutacağını umuyorum.”

Galladon içini çekti. “Eğer öyle istiyorsan,"

“İstiyorum. Eğer Elantris’te iyi bir şeyler yapacaksam, yandaşlarımın yaptıklarımı beğendikleri için beni takip etmesi gerekir, bir çeşit vatan borcu hissettikleri için değil.”

Galladon başıyla onayladı. “En azından bana söyleyebilirdin, sule.” “Geçmişimiz hakkında konuşmamamız gerektiğini söylemiştin.”

“Doğru.”

Raoden durakladı. “Elbette, bunun ne demek olduğunu biliyorsun.”

Galladon onu şüpheyle süzdü. “Ne?”

“Şimdi sen benim kim olduğumu bildiğine göre, sen de bana kim olduğunu söylemelisin. Adil olan bu.”

Galladon’un cevabı oldukça geç geldi. Konuşmaya başladığında neredeyse kiliseye varmışlardı. Raoden, gidecekleri yere vararak arkadaşının anlatımını kesmemek için yürüyüşünü yavaşlattı. Ama bunun için endişelenmesi gereksizdi, Galladon’un bildirimi kısa ve sivriydi.

“Ben bir çiftçiydim/’ dedi sertçe.

“Çiftçi mi?” Raoden daha fazla bir şeyler beklemişti.

“Bağcılık yapıyordum. Tarlalarımı satıp bir elma bahçesi almıştım, çünkü daha kolay olacağını tahmin etmiştim. Ağaçları her yıl tekrar ekmek gerekmez.

“Öyle miydi?” diye sordu Raoden. “Yani daha kolay?”

Galladon omuz silkti. “Ben öyle düşünmüştüm, ama bu konuda güneş batana kadar benimle tartışacak bir iki buğday eken çiftçi de tanıyorum. Kolo?” İri adam Raoden’e kafasından geçenleri okuyormuş gibi baktı. “Geçmişim hakkında gerçeği söylemediğimi düşünüyorsun, değil mi?”

Raoden gülümseyerek ellerini önünde açtı. “Üzgünüm, Galladon; ama bana hiç, bir çiftçi gibi görünmüyorsun. Yapın uygun, ama çok..."

“Zeki?” diye sordu Galladon. “Sule, o kadar keskin zekâlı çiftçiler gördüm ki tırpan yerine kafalarıyla hasat yapabilirsin.”

“Ondan şüphem yok,” dedi Raoden. “Ama zeki veya değil, öyleleri çoğunlukla eğitimli değildir. Sen eğitimli bir adamsın, Galladon.”

“Kitaplar, sule, harika şeylerdir. Akıllı bir çiftçinin, Duladel gibi insanların özgür olduğu bir ülkede yaşadığını varsayarsak, okumaya vakti olur.”

Raoden bir kaşını kaldırdı. “O zaman, bu çiftçi hikâyesinde ısrar edeceksin?"

“Gerçek bu, sule,” dedi Galladon. “Elantrian olmadan önce bir çiftçiydim.”

Raoden omuz silkti. Belki. Galladon yağmur yağacağını önceden tahmin edebilmişti, son derece pratik başka bir sürü şey de yapabiliyordu. Henüz paylaşmaya hazır olmadığı, pek çok şey var gibiydi.

“Pekâlâ," dedi Raoden kabullenerek. “Sana inanıyorum."

Galladon sertçe başıyla onayladı, konu kapandığı için çok mutlu olduğu yüz ifadesinden belliydi. Sakladığı her neyse, bugün ortaya çıkmayacaktı. Böylece, bunun yerine Raoden, Elantris'e ilk geldiği günden beri aklını kurcalayan başka bir soru sordu.

"Galladon," dedi, "çocuklar nerede?"

"Çocuklar mı, sule?"

"Evet, eğer Shaod rastgele alıyorsa, o zaman yetişkinlerin dışında çocukları da alıyor olmalı."

Galladon onayladı. "Alıyor. Yürüyebilecek kadar büyük bebeklerin kapılardan içeri atıldığını gördüm."

"O zaman neredeler? Sadece yetişkinleri görüyorum."

"Elantris sert bir yer, sule," dedi Galladon sessizce, Raoden'in yıkık kilisesinin kapısından içeri girerlerken. "Çocuklar burada uzun süre dayanamıyor."

"Evet, ama..." Raoden gözünün ucunda titreşen bir şey gördüğünde aniden sustu. Şaşkınlıkla döndü.

"Bir Seon,'' dedi parlayan topu fark eden Galladon.

"Evet," dedi Raoden, Seonun yavaşça açık tavandan aşağı süzülüp ikilinin etrafında tembelce bir daire çizmesini izledi. "Şehirde böyle uçuşmaları çok üzücü. Ben..." derken sesi gittikçe azaldı. Gözünü kısarak garip, sessiz Seonun merkezinde hangi Aon'un parladığını görmeye çalıştı.

"Sule?" diye sordu Galladon.

"Idos Domi," diye fısıldadı Raoden. "Bu Ien."

"Seon mu? Onu tanıyor musun?"

Raoden avucu yukarı gelecek şekilde elini uzatırken başıyla onayladı. Seon süzülerek geldi ve bir an açık avucuna kondu, sonra uzaklaşarak dikkatsiz bir kelebek gibi odada uçuşmaya başladı.

"Ien benim Seonumdu," dedi Raoden. "Buraya atılmadan önce." Şimdi Ien'in merkezindeki Aon'u görebiliyordu. Şekil bir şekilde *zayıf* görünüyordu. Parlaklığı eşit değildi; şeklin bazı kısımları çok solgundu, sanki...

Sanki bir Elantrianın derisindeki lekeler gibi, diye fark etti Raoden, Ien'in uçarak uzaklaşmasını izlerken. Seon, çarpana kadar kilisenin

duvarına doğru ilerledi. Küçük ışık topu, bir an duvarı değerlendirerek havada asılı kaldı, sonra dönüp başka bir yöne doğru uçmaya başladı. Seonun hareketlerinde bir hantallık vardı, sanki Ien kendini havada zor tutabiliyormuş gibi. Arada bir aniden sıçrıyor ve sürekli yavaş ve düzensiz daireler çizerek hareket ediyordu.

Raoden arkadaşından geriye kalan şeye bakarken, midesinin kalktığını hissetti. Elantris'te geçirdiği günlerde Ien'i fazlaca düşünmekten kaçınmaya çalışmıştı, sahiplerini Sheod alan Seonlara ne olduğunu biliyordu. Ien'in arada bir olduğu gibi, Shaod tarafından yok edildiğini varsaymış, belki de ummuştu.

Raoden başını salladı. "Ien çok akıllıydı. Onun kadar düşünceli bir varlıkla, insan veya Seon, hiç tanışmadım."

"Üzgünüm, sule," dedi Galladon ciddiyetle.

Raoden tekrar elini uzattı ve Seon görev bilir şekilde, bir zamanlar genç bir oğlan olan Raoden için yaptığı gibi yaklaştı. O zamanlar Seonların arkadaş olarak hizmetkârdan daha değerli olduğunu henüz öğrenmemişti

Beni tanıyabiliyor mu acaba? diye düşündü Raoden merakla, Seonun havada hafifçe sendelemesini izlerken. *Yoksa tanıdığı sadece alışkın olduğu hareket mi?*

Raoden büyük ihtimalle bunu asla bilemeyecekti. Avucunun üstünde bir an durduktan sonra, Seon ilgisini kaybederek tekrar uzağa uçtu.

"Ah, sevgili dostum," diye fısıldadı Raoden. "Bir de ben, Shaod'un ***bana*** insafsız davrandığını düşünmüştüm."

11. BÖLÜM

KİİN'İN çağrısına sadece beş adam cevap verdi. Katılımın düşük olmasından dolayı Lukel'in canı sıkılmıştı. “Raoden ölmeden önce görüşmelere otuz kişinin geldiği olurdu,” diye açıklama yaptı yakışıklı tüccar. “Hepsinin koşa koşa gelmesini beklemiyordum ama, ***beşi..*** Bu neredeyse harcadığımız zamana değmez.”

"Bu yeterli, evlat,” dedi Kiin, düşünceli bakışlarla aralık mutfak kapısından dışarıyı gözlerken.

“Sayılan az olabilir, ama kalabalığın en iyileri geldi. O beşi ülkenin en güçlü adamlan, en zekileri olduklannı söylemeye bile gerek yok. Raoden akıllı adamları yanına çekmeyi bilirdi.”

“Kiin, yaşlı ayı seni,” diye seslendi yemek odasındaki adamlardan biri. Jilet gibi bir askeri üniforma giyen ve ağarmaya başlamış saçlarında gümüş çizgiler olan azametli bir adamdı. “Bizi doyuracak mısın, yoksa doyurmayacak mısın? Domi biliyor ki sadece senin kızarmış ketathum yapacağını duyduğum için geldim."

“Sen orada konuşurken domuz dönüyor, Eondel,” diye dışarı seslendi Kiin. “Ve sana özellikle çift porsiyon ayırdım. Midene kısa bir süre daha hâkim ol.” Adam göbeğini okşayarak bir kahkaha attı. Sarene'nin görebildiği kadarıyla, çok daha genç bir adamınki kadar düzgün ve sertti. "Kim bu?” diye sordu.

“Eon Çiftliği Kontu,” dedi Kiin. "Lukel, ben ve kuzenin misafirlerimizin dedikodusunu yaparken gidip domuza bir göz at.”

“Tamam, baba,” diyen Lukel küsküyü alıp, mutfağın arkasındaki ateş çukuruna gitti.

“Eondel, Raoden’in dışında açıkça krala karşı durup da paçasını kurtarabildiğini gördüğüm tek adam," diye açıklama yaptı Kiin. “Askeri bir deha ve küçük, kişisel bir ordusu var. Sadece iki yüz adamı var, ama çok iyi eğitimliler.”

Sonra Kiin, aralık kapıdan koyu kahverengi derili ve narin hatlara sahip bir adamı işaret etti. "EondeFin yanındaki o adam Baron Shuden.”

"Jindoiz mi?” diye sordu Sarene.

Amcası başıyla onayladı. “Ailesi yaklaşık bir yüzyıl önce Arelon’a yerleşti ve ülkeden geçen Jindoiz ticaret yollarını denetleyerek bir servet kazandı. Iadon iktidara geldiğinde kervanlarını işletmeye devam etmelerinin karşılığında onlara baronluk önerdi. Shuden'in babası yaklaşık beş yıl önce vefat etti ve oğul babasının asla olmadığı kadar dindar. Iadon’un yönetim şeklinin Shu-Keseg’in temellerine aykırı olduğunu düşünüyor, bu nedenle bizimle buluşmayı kabul ediyor.”

Sarene, Shuden’i incelerken düşünceli bir şekilde yanağına vurdu. “Eğer kalbi de derisi kadar Jindoiz ise, amca, gerçekten güçlü bir müttefik olabilir."

“Kocan da öyle düşünmüştü,” dedi Kiin.

Sarene dudaklarını büzdü. “Neden Raoden’den ‘kocan’ diye bahsediyorsun? Evli olduğumu biliyorum, bunu sürekli hatırlatmana gerek yok.”

"Biliyorsun,” dedi Kiin derinden gelen törpü gibi sesiyle, “ama henüz inanmıyorsun.”

Kiin ya yüzündeki soruyu görmediği ya da sadece görmezden geldiği için; sanki demin onu deli edecek kadar haksız bir yargıya varmamış gibi açıklamalanna devam etti.

“Shuden’in yanındaki lal Çiftliği’nden Dük Roial,” dedi Kiin odadaki en yaşlı adamı işaret ederek. “Kae’den sonra ikinci en zengin şehir olan Iald’m limanı onun mülkleri arasında yer alıyor. Odadaki en güçlü ve büyük ihtimalle en akıllı adam o. Ama krala karşı hareket etmeye gönülsüz. Roial ve Iadon Reod’un öncesinden beri arkadaşlar.”

Sarene bir kaşını kaldırdı. "Neden geliyor o zaman?”

“Roial iyi bir adam,” diye açıkladı Kiin. “Arkadaş veya değil, Iadon'un iktidarının bu ülke için felaket olduğunu biliyor. Birincisi bu, tahmin

ettiğim kadarıyla İkincisi de can sıkıntısı.”

“Sadece canı sıkıldığı için mi vatana ihanet sayılabilecek toplantılara katılıyor?" diye sordu Sarene kuşkuyla.

Amcası omuz silkti. “Roial kadar uzun süre ortalıkta olduğunda, ilgini çekebilecek şeyler bulmakta zorluk çekersin. Politika dükte o kadar yer etmiştir ki, en azından beş çılgın entrikaya bulaşmamışsa geceleri uyuyamıyordur. Reod’dan önce Iald’ın vahşiydi ve ayaklanmalardan sonra Elantrianlarm atadığı ve yerinde kalabilen tek görevliydi. İnanılmayacak derecede zengindir; Iadon, sadece ülkenin yıllık vergilerini kendi gelirinden saydırdığı için onun önünde kalabiliyor.

Grup, Roial’ın bir yorumuna gülerken Sarene dükü inceledi. Karşılaştığı diğer yaşlı devlet adamlarından farklıydı: Roial ağırbaşlı değil taşkın, saygı değer olmaktan ziyade neredeyse haylazdı. Ufak tefek yapısına rağmen konuşmaya o hâkimdi, toz beyazı perçemleri o güldükçe hopluyordu. Ama adamlardan biri dükün arkadaşlığından büyülenmiş gibi görünmüyordu.

“Dük Roial’ın yanında oturan kim?”

"Cüsseli adam mı?”

"Cüsseli mi?” dedi Sarene bir kaşını kaldırarak. Adam o kadar şişmandı ki gö beği sandalyesinin yanlarından taşıyordu.

Bu, biz şişman adamların birbirimizi tarif etme şeklimiz,” dedi Kiin gülümseyerek.

"Ama amca,” dedi Sarene tatlı bir gülümsemeyle. “Sen şişman değilsin. Sen... gürbüzsün. ”

Kiin gıcırtılı bir sesle kıkırdadı. “Peki o zaman. Roial’ın yanındaki ‘gürbüz’ adam Kont Ahan. Bunu izleyerek anlayamazsın, ama dükle o çok iyi arkadaştırlar. Veya belki çok eski düşmanlar. Hangisi olduğunu hiç hatırlayamıyorum.”

“Arada biraz fark var, amca,” diye belirtti Sarene.

“Aslında yok. O kadar uzun zamandır atışıp duruyorlar ki, ikisi de öbürü olmadan ne yapacağını bilemez. Bu tartışmada aynı tarafta olduklarını anladıklarında yüzlerini görmeliydin, Raoden o ilk görüşmeden sonra günlerce güldü. Görünüşe göre, ikisine de ayrı ayrı gidip desteklerini kazanmıştı ve ikisi de ilk kez görüşmeye geldiklerinde öbürünün arkasından iş çevirmekte olduklarına inanıyorlardı.”

“O zaman neden gelmeye devam ediyorlar?”

“İkisi de bizimle hemen hemen aynı görüş açısını paylaşıyorlar, birbirlerinin arkadaşlığından gerçekten zevk aldıklarını belirtmeye gerek bile yok. Ama belki de gözlerini birbirleri üstünde tutmak istiyorlar.” Kiin omzunu silkti. “İki durumda da bize yardım ediyorlar, biz de şikâyet etmiyoruz.”

“Peki ya son adam?” diye sordu Sarene masada oturan son adamı inceleyerek. Zayıftı, kelleşmekteydi ve gözleri huzursuzlukla kıpır kıpırdı. Öbürleri endişelerini göstermiyordu, sanki vatana ihanetten değil de, kuş gözlemekten bahsetmek için toplanmış gibi gülüşüp konuşuyorlardı. Ama son adam rahatsızca sandalyesinde kımıldanmaktaydı, gözleri sanki en kolay kaçış yolunu ararmış gibi sürekli hareket halindeydi.

“Edan,” dedi Kiin dudakları aşağı dönerek. “Güneydeki Tii Çiftliği Baronu. Onu hiç sevmedim, ama en sağlam destekçilerimizden biri.”

“Neden bu kadar sinirli?”

“Iadon’un yönetim sistemi açgözlülüğü destekliyor; bir asil mali açıdan ne kadar iyi durumdaysa, daha yüksek bir unvan alma şansı da o kadar fazla. Bu nedenle küçük asiller çocuklar gibi çekişiyor, hepsi altındakileri sömürmenin ve mülklerini artırmanın yeni yollarını arıyorlar.

“Sistem ayrıca kumarbazlığı da cesaretlendiriyor. Edan'm serveti asla çok etkileyici değildi. Arazileri Yarık’ın sınırında ve oralarda toprak pek verimli değil. Edan, biraz daha statü kazanabilmek için çeşitli riskli yatırımlara girdi; ama kaybetti. Şimdi asaletini destekleyecek kadar serveti yok.”

“Unvanını kaybedebilir mi?”

“...bilir mi "si fazla, vergi zamanı gelip de Iadon Baron'unun ne kadar fakirleştiğini anladığı anda kaybedecek. Edan’ın ya arka bahçesinde bir altın madeni keşfetmek ya da Iadon’un asalet unvanlarını dağıtma sistemini devirmek için üç ayı var.” Kiin çekiştirecek bıyık ararmış gibi yüzünü kaşıdı. Sarene gülümsedi, iri yan adam sakallarını keseli on yıl kadar geçmiş olmalıydı, ama eski alışkanlıkları tıraş etmek daha zordu.

“Edan çaresiz," diye devam etti Kiin, “ve çaresiz insanlar tamamen karakterlerine ters şeyler yapar. Ona güvenmiyorum, ama bu odadaki adamlar arasında başarılı olmamızı en çok isteyen odur.”

“Peki bunun anlamı ne?” diye sordu Sarene. "Bu adamlar tam olarak neyi başarmayı umuyor?”

Kiin omzunu silkti. "Zenginliklerini kanıtlamalarını gerektiren bu aptal sistemden kurtulmak için her şeyi yaparlar. Asiller asildir, 'Ene; toplumdaki konumlarını korumakla ilgililer.”

Yemek odasından gelen bir ses konuşmalarını kesti. “Kiin, bu kadar zamanda kendi domuzlarımızı yetiştirip kestirebilirdik," diye iğneleyen Dük Roial’den başkası değildi.

“İyi yemekler zaman alır, Roial,” diye söylendi gücenerek, kafasını mutfak kapısından dışarı uzatan Kiin. "Eğer daha iyisini yapabileceğine inanıyorsan, gelip kendin pişirmekte serbestsin.”

Dük onu bunun gerekli olmayacağına dair temin etti. Neyse ki, daha uzun süre beklemesi gerekmiyordu. Kiin, bir süre sonra, domuzun mükemmel bir şekilde piştiğini ilan etti ve Lukel’e kesmeye başlamasını söyledi. Diğer yemekler de kısa zamanda geldi; o kadar büyük bir ziyafetti ki, eğer babası o ve diğer çocukların bu akşam teyzelerinin evine ziyarete gitmelerini emretmemiş olsa, yemekler Kaise’i bile tatmin ederdi.

“Hâlâ bize katılmakta kararlı mısın?” diye sordu Kiin, Sarene’ye son yemeği de almak için tekrar mutfağa girdiğinde.

"Evet,” dedi Sarene kararlılıkla.

“Burası Teod değil, Sarene,” dedi Kiin. "Burada erkekler çok daha... gelenekçi. Bir kadının politikayla ilgilenmesinin uygun olmadığını düşünürler.”

“Bu, akşam yemeğini pişiren bir adamdan mı geliyor?” diye sordu Sarene.

Kiin gülümsedi. “İyi bir nokta,” diye belirtti cızırtılı sesiyle. Bir gün, Kiin'in boğazına ne olduğunu öğrenmesi gerekecekti.

“İdare edebilirim, amca,” dedi Sarene. “İyi bir meydan okumadan hoşlanan tek kişi Roial değil.”

“Peki o zaman,” dedi Kiin dumanı tüten büyük bir kap fasulye yemeğini alarak. “Hadi gidelim.” Kiin mutfak kapısından yolu açarak ilerledi ve tabağı masaya koyduktan sonra Sarene’ye işaret etti. “Pekâlâ millet. Eminim hepiniz yeğenim Sarene’yle karşılaşmışsınızdır. Ülkemizin prensesi.’

Sarene, Dük Roial’e reverans yaptı, sonra da diğerlerine başını eğerek selam verdi ve yerine oturdu.

“Fazladan sandalyenin kim için olduğunu merak ediyordum,” diye mırıldandı yaşlı Roial. “Yeğen, Kiin? Teo tahtıyla bağlantın mı var?”

“E hadi amal” diye güldü kilolu Ahan neşeyle. "Kiin'in yaşlı Eventeo’nun kardeşi olduğunu bilmediğini söyleme bana. Ajanlarım bana bunu yıllar önce söyledi.’’ “Kibarlık gösteriyordum, Ahan,” dedi Roial. “Bir adamın sürprizini, sırf etkili ajanların var diye bozmak yakışık almaz.”

"Bu türde bir toplantıya bir yabancıyı getirmek de yakışık almaz," diye belirtti Ahan. Sesi hâlâ neşeliydi, ama gözleri gayet ciddiydi.

Tüm gözler Kiin’e döndü, ama cevap veren Sarene oldu. “Sayınızda bu derece keskin bir azalma olmuşken, lordum, insan her türlü fazladan yardımı, bir kadından ya da bir yabancıdan gelmiş olsa dahi, hoş karşılayacağınızı düşünüyor."

Sözleriyle masa sessizleşti, Kiin’in çeşitli başyapıtlarından yükselen dumanların arasından on göz onu süzüyordu. Sarene, kendisini kabul etmeyen bakışların karşısında gerildiğini hissetti. Bu adamlar tek bir hatanın ailelerine ne kadar hızla felaket getireceğini biliyorlardı. Halk ayaklanmasının henüz taze bir anı olduğu bu ülkede, vatana ihanet hafife alınacak bir şey değildi.

Sonunda Dük Roial, ufak tefek vücudu kahkahayla hafifçe sarsılarak güldü. “Biliyordum!” diye ilan etti. “Hayatım, hiçbir insan senin kendini göstermeye çalıştığın kadar aptal olamaz. Kraliçenin kendisi bile o kadar boş kafalı değil.”

Sarene tedirginliğinin üstüne bir gülümseme yapıştırdı. “Kraliçe Eshen hakkında yanıldığınıza inanıyorum, Ekselansları. O yalnızca... enerjik.”

Ahan homurdandı. “Eğer öyle diyorsan.” Sonra, başka kimse başlamayacakmış gibi göründüğünden omzunu silkerek kendi kendine yemeği servis etmeye başladı. Ama Roial rakibini takip etmedi, neşe kaygılarını gidermemişti. Kollarını bağlayarak Sarene’yi uzun yılların verdiği deneyimle inceledi.

“İyi bir oyuncu olabilirsin, hayatım,” dedi dük, Ahan onun önündeki ekmek sepetini almak için uzanırken, “ama bu yemeğe katılman için bir sebep göremiyorum. Bu senin kabahatin değil ama, genç ve tecrübesizsin. Bu gece konuşulacakları duymak, çok tehlikeli; hatırlamak ise tehlikeden

daha da fazlasını getirir. Gereksiz bir çift kulak, bağlı oldukları kafa ne kadar güzel olursa olsun, işe yaramaz."

Sarene’nin gözleri dükün onu kışkırtmak için mi uğraştığını anlamaya çalışırken kısıldı. Roial, şimdiye kadar gördüğü anlaşılması en zor adamlardandı. “Pek de tecrübesiz olmadığımı göreceksiniz, lordum. Teod’da biz, kadınlarımızı bir dikiş nakış odasına hapsetmeyiz. Yıllarca bir diplomat olarak hizmet verdim."

“Doğrudur...’’ dedi Roial. “Ama Arelon’daki hassas politik durum size yabancı.” Sarene bir kaşını kaldırdı. “Çoğunlukla, lordum, taze ve tarafsız bir görüşün her türlü tartışmada değerli bir araç olduğunu gördüm.”

“Aptal olma kızım,” diye onu tersledi hâlâ gergin olan Edan, tabağını doldururken. “Sadece sen feminist tavrını belli edeceksin diye ben güvenliğimi tehlikeye atmam.”

Bir düzine sert karşılık Sarene'nin dilinin ucuna kadar geldi. Ama o en sivri cevabın hangisi olduğuna karar vermeye çalışırken, yeni bir ses tartışmaya katıldı.

“Rica ederim, lordlanm,” dedi genç Jindoiz Shuden. Sözleri çok yumuşak, ama yine de belirgindi. “Bir soruma cevap verin. Eğer olaylar biraz daha farklı gelişmiş olsa, kraliçemiz olacak bir kişi için, ‘kızım' uygun bir hitap şekli midir?”

Ağızlara giden çatallar havada kalakaldı ve Sarene tekrar kendini herkesin dikkatinin odağında buldu. Ancak bu kez bakışlar biraz daha kabulleniciydi. Kiin başıyla onayladı ve Lukel, Sarene’ye cesaretlendirici bir gülümseme yolladı.

' Sizi uyarırını, lordlanm,” diye devam etti Shuden, “Onu ister kabul edin, ister etmeyin; ama kesinlikle ona saygısızlık etmeyin. Onun Arel unvanı bizimkilerden ne daha zayıf, ne de daha güçlü. Birini görmezden geldiğimiz yerde, tüm diğerlerini de görmezden gelmeliyiz."

Sarene kendi kendine sinirlenip kızardı. Burada çok değerli bir durumu, Raoden'le evliliğini gözden kaçırmıştı. Tüm hayatı boyunca bir Teo prensesi olmuştu, bu konum onun kimliğinin temel taşıydı. Ne yazık ki, bu kimlik artık güncelliğini yitirmişti. Artık sadece Teod prensesi Sarene değildi, ayrıca Arelon taht veliahdının karısı Sarene’ydi.

“Hassasiyetinizi alkışlıyorum, lordlanm,” dedi Sarene. “Dikkatli olmak için iyi sebepleriniz var; haminizi, size bir miktar koruma sağlayabilecek

olan tek adamı kaybettiniz. Ama unutmayın ki ben onun karışıyım. Prensin yerini dolduramam, ancak ben sizin tahtla olan bir bağlantınızın). Sadece tahtla da değil, başkalanyla da."

“Bunların hepsi iyi güzel, Sarene,” dedi Roial, “ama 'bağlantıların' ve sözlerin kralın öfkesi karşısında bize çok az fayda sağlayacaktır.”

“Az fayda, hiç fayda olmamasından iyidir, lordum,” diye cevapladı Sarene. Sonra daha yumuşak, daha az tartışmacı bir tonla devam etti. “Lordum dük, artık kocam dediğim adamla hiç tamşamayacağım. Amcama inanacak olursam, hepiniz onu sayar ve, severdiniz. Yapmaya çalıştığınız şey onun tutkusuydu. Ben de bunun bir parçası olmak istiyorum. Eğer Raoden’i tanıyamayacaksam, en azından rüyalarını paylaşmama izin verin.”

Roial bir an için onu süzdü ve Sarene, onun samimiyetini ölçtüğünü anladı. Dük sahte duygusallıkla kandırılacak bir adam değildi. Sonunda başını sallayarak onayladı ve kendine domuzdan bir parça kesmeye başladı. “Kalmasında herhangi bir sakınca görmüyorum.”

“Ben de,” dedi Shuden.

Sarene öbürlerine baktı. Lukel konuşmasına açıkça gülümsüyordu ve azametli asker Eondel’in neredeyse gözleri yaşarmıştı. “Leydinin varlığını onaylıyorum.” “Pekâlâ, eğer Roial onu burada istiyorsa, benim prensip olarak karşı çıkmam gerekecek,’’ dedi Ahan gülerek. “Ancak, neyse ki, azınlıktaymışım gibi görünüyor.” Sarene’ye geniş bir gülümsemeyle göz kırptı. “Hep aynı eski huysuz suratlara bakmaktan sıkılıyorum zaten.”

“Yani o zaman kalıyor mu?” diye sordu Edan şaşırarak.

“Kalıyor,” dedi Kiin. Amcası hâlâ yemeğine dokunmamıştı. Tek dokunmayan da o değildi. Ne Shuden, ne de Eondel yemeye başlamamıştı. Tartışma biter bitmez Shuden kısa bir dua için başını eğdi, sonra yemeye başladı. Ancak Eondel, Kiin ilk lokmayı alana kadar bekledi ki bu, Sarene’nin ilgiyle fark ettiği hir ayrıntıydı. Roial daha yüksek konumda olmasına rağmen buluşma Kiin’in evinde yapılıyordu. Eski geleneklere göre, yemeğe ilk başlayan olmak onun ayrıcalığıydı. Ancak sadece Eondel onu beklemişti. Büyük olasılıkla diğerleri oturdukları masaların en önemli insanları olmaya o kadar alışkınlardı ki ne zaman yemeğe başlayacakları hakkında hiç düşünmüyorlardı.

Sarene’nin masada yeri olup olmadığı üzerine yapılan tartışmanın yoğunluğundan sonra, Lordlar zihinlerini daha az tartışmalı konulara

çevirmekte hızlı davrandılar.

“Kiin, bu, onlarca yıldır yediğim en iyi yemek,” diye fikrini açıkladı Roial.

Beni utandırıyorsun, Roial,” dedi Kiin. Görünüşe göre, misafirlerine unvanlarıyla hitap etmekten kaçınıyordu; ama garip bir şekilde, onlar da umursamıyor gibiydi.

“Lord Roial’a katılıyorum, Kiin,” dedi Eondel. "Bu ülkedeki hiçbir aşçı senin eline su dökemez. ”

“Arelon geniş bir ülke, Eondel,” dedi Kiin. “Beni fazla cesaretlendirmemeye dikkat et, yoksa benden iyi birini bulup beni düş kırıklığına uğratırsın.” “Saçmalık,” dedi Eondel.

“Bunların hepsini senin pişirdiğine inanamıyorum,” dedi Ahan, büyük ve yuvarlak kafasını sallayarak. "Kesinlikle eminim ki o arkadaki tezgâhlardan birinin altında bir ordu dolusu Jaadorlu aşçı saklıyorsun.”

Roial homurdandı. "Sadece seni beslemek için bir ordu dolusu adam gerekiyor diye, tek bir aşçının geri kalanımıza yetmemesi gerekmez, Ahan.” Sonra Kiin’e dönerek devam etti. “Yine de, Kiin, bunların hepsini tek başına yapmak konusundaki ısrarını çok garip buluyorum. En azından bir yardımcı tutamaz mısın?”

“Yemek pişirmeyi seviyorum, Roial. Neden başkasının hobimi çalmasına izin vereyim ki?”

“Ayrıca, lordum, babam kadar zengin birinin yemek pişirmek kadar sıradan bir iş yaptığını duymak, kralın göğsünü daraltıyor,” diye ekledi Lukel.

“Çok akıllıca,” diye onayladı Ahan. "Hizmet ederek muhalefet.”

Kiin masumane ellerini kaldırdı. "Tüm bildiğim, lordlarım, bir adam sözde ne kadar zengin olursa olsun, kendisi ve ailesine kimsenin yardımı olmaksızın bakabilir.”

“Sözde mi, dostum?” diyerek güldü Eondel. “Bizim görmemize izin verdiğin ufak kısmı sana, en azından bir baronluk kazandırmaya yeter. Kim bilir, belki herkese gerçekte ne kadar varlıklı olduğunu anlatsan, Iadon hakkında endişelenmemize gerek kalmaz; kral sen olurdun.”

“Varsayımların biraz şişirilmiş, Eondel,” dedi Kiin. “Ben sadece yemek pişirmeyi seven sıradan bir adamım.”

Roial gülümsedi. “Kardeşi Teod kralı, yeğeni artık ***iki*** kralın kızı ve karısı bizim sarayımızın önemli asillerinden biri olduğu halde, o yemek pişirmeyi seven sıradan bir adam.”

“Önemli insanlarla akraba olmak konusunda benim yapabileceğim bir şey yok. Merhametli Domi hepimizi farklı imtihan eder,” dedi Kiin.

“İmtihan demişken,” dedi Eondel gözlerini Sarene’ye çevirerek, "Leydim görevi için ne yapacağına karar verdi mi?”

Sarene’nin şaşkınlıkla alnı kırıştı. "Görev mi, lordum?”

“Evet, ee, senin...” Azametli adam biraz utanarak başka tarafa baktı.

"Senin Dulluk Çile’nden bahsediyor,” diye açıkladı Roial.

Kiin başını salladı. “Bana onlardan birini yapmasını beklediğinizi söylemeyin, Roial? Raoden’le hiç karşılaşmadı bile, bırak Çileyi yas tutması bile çok saçma.” Sarene kızdığını hissetti. Ne kadar sürprizlerden hoşlandığını iddia etse de konuşmanın gitmekte olduğu yönü beğenmemişti. “Biriniz lütfen bana bu Çilenin tam olarak ne olduğunu açıklayabilir mi?" diye sordu katı bir ses tonuyla.

“Arel soylu sınıfından bir kadının dul kaldığında Çile çekmesi gerekir, leydim," diye açıkladı Shuden.

“Peki ne yapmam gerekiyor?” diye sordu Sarene somurtarak. Üstünde yerine getirilmemiş görevler olmasından ***hiç*** hoşlanmıyordu.

"Oh, fakirlere biraz yiyecek veya battaniye filan dağıtacaksın," dedi Ahan elini önemsemezcesine sallayarak. “Kimse senin gerçekten ilgilenmeni beklemiyor, bu sadece Iadon’un korumaya karar verdiği eski günlerin adetlerinden biri. Elantrianlar da onlardan biri öldüğünde benzer bir şey yapardı. Ben bu geleneği hiç sevmemişimdir. Halkın ölümlerimizi beklemeye cesaretlendirilmemesi gerektiğini düşünüyorum. Bir asil için, popülerliğinin hemen ölümünden sonra en yüksek seviyede olması hayra alamet değil.”

"Ben bunun güzel bir gelenek olduğunu düşünüyorum, Lord Ahan,” dedi Eondel.

Ahan kıkırdadı. “Düşünürsün, Eondel. Sen o kadar muhafazakârsın ki çorapların bile kalanımızdan daha gelenekçidir.”

“Kimsenin bana bundan bahsetmediğine inanamıyorum,” dedi hâlâ kızgın olan Sarene.

“Eh, belki de tüm zamanını Kiin’in evinde veya sarayda geçiriyor olmasaydın birileri söylerdi,” dedi Ahan.

“Başka ne yapmam gerekirdi ki?"

"Arelon’un güzel bir eğlence hayatı var, Prenses," dedi Eondel. “Sanırım siz geldiğinizden beri iki balo düzenlendi ve biz burada otururken bir tanesi daha gerçekleşiyor.”

“E peki neden kimse beni davet etmedi?” diye sordu.

“Çünkü sen yastasın,” diye açıkladı Roial. “Ayrıca, davetiyeler sadece erkeklere gönderilir, eşlerini ve kız kardeşlerini onlar getirir.”

Sarene yüzünü astı. “Siz çok geri kafalı bir milletsiniz.”

"Geri kafalı değil, Majesteleri,” dedi Ahan. “Sadece gelenekçi. Eğer isterseniz, birilerinin sizi davet etmesini sağlayabiliriz.”

“Ama o da kötü görünmez mi?” diye sordu Sarene. "Ben, daha dul kalalı bir hafta bile olmamışken, genç bir asile bir partide eşlik ediyorum?"

“O konuda haklı,” diye belirtti Kiin.

“Neden sizler beni davet etmiyorsunuz?" diye sordu Sarene.

"Biz mi?” dedi Roial.

“Evet, siz,” dedi Sarene. "Siz lordlanm insanların fazla konuşmayacağı kadar yaşlısınız, sadece genç bir bayanı saray hayatının zevkleriyle tanıştırıyor olursunuz.

"Buradaki erkeklerin çoğu evli, Majesteleri," dedi Shuden.

“Ne tesadüf! Ben de evliyim,” diyerek gülümsedi Sarene.

“Bizim onurumuz hakkında endişelenme Shuden,” dedi Roial. “Ben prensesin saray hayatına katılma amacında olduğunu yayarım, herhangi birimizle çok sık gitmediği sürece, kimse bundan bir şey çıkarmaya çalışmayacaktır.”

“O zaman karar verildi,” diye belirtti Sarene bir gülümsemeyle. “Her birinizden haber bekliyor olacağım, Lordlarım. Bu partilere katılmam hayati önem taşıyor. Madem Arelon’a yerleştim aristokrasiyi tanımam gerek.”

Masada genel bir anlaşma havası oldu ve konuşma yaklaşmakta olan ay tutulması gibi başka konulara döndü. Konuşurlarken Sarene gizemli “Çile”

hakkındaki sorusuna doyurucu bir yanıt alamadığını fark etti. Daha sonra bu konuda Kiin'i sıkıştırması gerekecekti.

Sadece tek bir adam konuşmadan ve görünüşe göre yemekten zevk almıyor gibiydi. Lord Edan tabağını doldurmuştu, ama ancak birkaç lokma yemişti. Yemek yerine hoşnutsuz bir şekilde tabağındakileri dürtüklüyordu, Kiin'in hazırladığı leziz yemekleri birbirlerine karıştırarak bir lapaya dönüştürmüştü.

Birdenbire, "Artık buluşmamaya karar verdiğimizi sanıyordum," diyerek ağzındaki baklayı çıkardı Edan. Sözleri, dolaşırken kazara aralarına giren bir geyiğin, bir kurt sürüsünde yaratacağına benzer bir etkiyle masadaki konuşmaları kesti. Bir anlık duraklamadan sonra herkes Edan'a döndü.

"Bir süre için buluşmamaya karar vermiştik, Lord Edan," dedi Eondel. "Asla görüşmeyi tamamen kesmeyi planlamamıştık."

"Mutlu olman gerekir, Edan," dedi Ahan, çatalının ucundaki domuz parçasını sallayarak. "Herkesin içinde en çok senin bu buluşmaları devam ettirmeye hevesli olman gerekir. Bir dahaki vergi zamanına ne kadar var?"

"Sanıyorum Eostek'in ilk günü, Lord Ahan," dedi Eondel yardımseverce. "Ki bu da üç aydan biraz daha az kaldığı anlamına gelir."

Ahan gülümsedi. "Teşekkür ederim, Eondel. Sen insanın sürekli etrafında olmasını isteyeceği bir adamsın. Her zaman gerekli olan şeyleri biliyorsun. Her neyse... Üç ay, Edan. Kasalar nasıl? Kralın vergi memurları nasıl titiz çalışır biliyorsun..."

Edan kontun amansız alayı altında daha da kıvrandı. Görünüşe göre, üstündeki zaman sınırlamalarının fazlasıyla farkındaydı; ama aynı zamanda, kaybolacaklarını umarak dertlerini unutmaya çalışıyor gibiydi. İç çatışması yüzünden belli oluyordu ve Ahan bunu izlemekten büyük bir zevk duyuyor gibiydi.

"Baylar, burada kavga etmek için toplanmadık," dedi Kiin. "Unutmayın ki hepimizin reformdan kazanacağı çok şey var. Buna ülkemiz için istikrar ve halkımız için özgürlük de dahil."

"Ancak sevgili baron geçerli bir kaygıyı dile getiriyor," dedi Dük Roial, sandalyesinde arkaya yaslanarak. "Bu genç bayanın yardım sözüne rağmen, Raoden olmaksızın tamamen açıktayız. Halk prensi severdi; Iadon buluşmalarımızın haberini alsa bile asla Raoden'e karşı hareket edemezdi."

Ahan başını sallayarak onayladı. “Artık krala karşı duracak gücümüz yok. Önceden güç kazanıyorduk, halka açılabilecek kadar soyluları arkamıza almamıza az zaman kalmıştı. Ancak şimdi, hiçbir şeyimiz yok.”

"Hâlâ bir Kıyanız var, lordum,” dedi Sarene sessizce. "Bu hiçbir şey demek değil.”

“Bir rüya mı?” dedi Ahan gülerek. “Rüya Raoden'indi, leydim. Biz sadece bizi nereye götüreceğini görmek için onu takip ediyorduk.”

“Buna inanamam, Lord Ahan,” dedi Sarene kaşlarını çatarak.

“Belki de Majesteleri bize bu rüyanın ne olduğunu söyleyebilir?” diye rica etti Shuden. Sesi tartışmacı değil meraklıydı.

“Hepiniz zeki adamlarsınız, sevgili lordlanm,” diye cevapladı Sarene. “Hepinizde, bir ülkenin Iadon’un üstüne bindirdiği baskıya dayanamayacağını bilecek kadar akıl ve tecrübe fazlasıyla var. Arelon çelikten bir yumrukla yönetilecek bir yer değil, üretimi eski masraflarından çok daha fazlası. Rüya, lordlanm, halkının kralına karşı değil, kralıyla birlikte çalıştığı bir Arelon.”

"İyi bir gözlem, prenses,” dedi Roial. Ancak bunu önemsemez bir tonda söylemişti. Diğerlerine döndü ve konuşmaya devam ettiler, her biri kibarca Sarene’yi görmezden geliyordu. Toplantıya katılmasına izin vermişlerdi, ama tartışmaya katılmasına izin vermek istemedikleri belliydi. Kızgınlıkla arkasına yaslandı.

“...bir amaç sahibi olmak, o amacı gerçekleştirmenin bir yoluna sahip olmakla aynı şey değildir,” diyordu Roial. “Beklememiz gerektiğine inanıyorum, bırakalım eski dostum biz araya girip yardım etmeden önce kendini iyice köşeye sıkıştırsın.” "Ama Iadon bu sürede Arelon’u yok edecek, Ekselanslan,” diye itiraz etti Lukel. “Ona ne kadar çok zaman verirsek toparlanmak o kadar zor olacaktır.”

“Başka bir seçenek görmüyorum,” dedi Roial ellerini kaldırarak. "Artık krala karşı önceden yapmakta olduğumuz gibi hareket edemeyiz.”

Edan bu ilanla hafifçe sıçradı. Alnında ter birikiyordu, sonunda tehlikeli veya değil, buluşmaya devam etmenin Iadon'un unvanını almasını beklemekten çok daha iyi bir seçenek olduğunu anlamaya başlıyordu.

"Orada haklısın, Roial,” diye suratsızca kabul etti Ahan. “Prensin asıl planı artık asla işe yaramaz. En azından asillerin yarısı ve onlann servetleri

bizim tarafımızda olmadan kralı zorlayamayız.”

“Başka bir yol daha var, lordlanm,” dedi Eondel tereddütlü bir sesle.

“Peki, nedir o Eondel?” diye sordu dük.

"Ülkenin ana yollarını koruyan alaylarımı bulundukları noktalardan toplamam, iki haftadan az sürer. Ekonomik güç, tek güç çeşidi değil.”

"Paralı askerlerin asla Arelon’un ordularına karşı duramaz," diye bunın kıvırdı Ahan. “Iadon’un askeri gücü bazı krallıklara kıyasla küçük olabilir; ama senin birkaç yüz askerinden çok daha fazlalar, özellikle de kral Elantris Şehir Muhafızları nı da çağırırsa.”

“Evet Lord Ahan, haklısınız,” diye onayladı Eondel. “Ama eğer Iadon hâlâ amaçlarımızdan habersizken hızla saldırırsak, alayımı saraya sokup kralı esir alabiliriz.”

Adamlarının kralın odasına kadar savaşarak ilerlemesi gerekir," dedi Shuden. Yeni iktidarınız eskisinin kanından doğmuş olur, tıpkı Iadon’un iktidarının Elantris’in ölümüyle başlaması gibi. Başka bir felaket için daha geri sayımı başlatmış olursunuz, Lord Eondel. Bir ihtilal hedefine vardığı anda, bir diğeri planlanmaya başlar. Kan, ölüm ve askeri darbe sadece daha fazla karmaşaya sebep olur. Iadon’u anarşiye başvurmadan ikna etmenin bir yolu olmalı.”

“Var,” dedi Sarene. Kızgın gözler ondan tarafa döndü. Hâlâ sadece dinlemek için orada olduğunu varsayıyorlardı. Bundan fazlasını isteyeceğini bilmeleri gerekirdi. “Katılıyorum,” dedi Roial Sarene'den yüz çevirerek, “ve o yol da beklemek.” “Hayır, lordum,” diye karşılık verdi Sarene. “Üzgünüm, ama cevap bu değil. Arelon halkını gördüm, gözlerinde hâlâ umut olsa da bu giderek zayıflıyor. Iadon’a zaman verirseniz, arzuladığı umutsuz köylü sınıfını yaratacak.”

Roial’ın dudakları aşağı kıvrıldı. Büyük ihtimalle, Raoden olmayınca kontrolü ele almayı amaçlamıştı. Sarene tatmin gülümsemesini gizledi: onu ilk kabul eden Roial olmuştu, bu nedenle konuşmasına izin vermek zorundaydı. Şimdi dinlemeyi reddetmesi baştan ona destek olmakla hata yapmış olduğu anlamına gelirdi. “Konuşun, prenses," dedi yaşlı adam şüpheyle.

“Lordlarım,” dedi Sarene açık sözlülükle, “Iadon’un yönetim şeklini devirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorsunuz, bu zenginliği yönetme

becerisiyle eş tutan bir sistem. Bunun kaba ve haksız olduğunu iddia ediyor, Arel halkına bu şekilde işkence etmenin aptallık olduğunu söylüyorsunuz.”

“Evet,” dedi Roial sertçe. “Sonra?..”

“Peki Iadon’un sistemi o kadar kötüyse niye devirmeye çalışıyorsunuz ki? Neden kendi kendine devrilmesine izin vermeyesiniz?”

“Ne demek istiyorsunuz Leydi Sarene?” diye sordu Eondel ilgiyle.

“Iadon’un kendi yarattıklarını ona karşı çevirin ve hatalarını görmeye zorlayın. Ondan sonra, umuyorum ki daha kararlı ve kabul edilebilir bir şey üzerinde çalışabilirsiniz.”

“İlginç, ama mümkün değil,” dedi Ahan şişman yüzünü sallayarak. “Belki Raoden bunu başarabilirdi, ama biz çok azız.”

“Hayır, siz yeterlisiniz,” diyen Sarene sandalyesinden kalkıp masanın etrafında ağır ağır yürümeye başladı. “Bizim yapmak istediğimiz, lordlarım, diğer aristokratlan kıskandırmak. Eğer bizim tarafımızda çok kişi olursa bu işe yaramaz.”

“Devam edin,” dedi Eondel.

“Iadon’un sistemindeki en büyük sorun ne?” diye sordu Sarene.

“Lordları emrindekilere kötü davranmaya teşvik etmesi,” dedi Eondel. “Kral Iadon asilleri, iyi kazanamayanların unvanlarını alarak tehdit ediyor. Onlar da, bu nedenle çaresizleşip insanlarını daha fazla kazanmak için eziyorlar.”

“Bu vicdansız bir düzen,” diye onayladı Shuden, “sadakat yerine korku ve açgözlülüğe dayalı.”

Sarene masanın etrafında dolaşmaya devam etti. “Herhangi biriniz Arelon un son on yıllık üretim tablolarına baktı mı?”

“Öyle bir şey var mı ki?” diye sordu Ahan.

Sarene onayladı. "Teod’da kayıt tutarız. Lordlanm, Iadon’un iktidara gelişinden beri Arelon’un üretim seviyesinin dibe vurduğunu duymak sizi şaşırtır mı?" "Kesinlikle hayır,” dedi Ahan. “Epey şanssız bir on yıl geçirdik."

"Krallar kendi şanssızlıklarını kendi yaratır, Lord Ahan,” dedi Sarene eliyle bir kesme hareketi yaparak. “Iadon’un sistemi hakkındaki en acınası şey, insanlara yaptığı şey değil, ülkenin ahlakını yok ettiği gerçeği de değil.

Hayır, en acınası şey bunların ikisini birden yaptığı halde asilleri daha da zenginleştirmemesi.

“Teod’da köleler yok, lordlanm; ama gayet iyi yaşıyoruz. Aslında, Fjorden bile artık serf temelli bir sistem kullanmıyor. Daha iyi bir şey buldular: bir adamın kendisi için çalışırken çok daha verimli çalıştığını keşfettiler.”

Sarene bir an sözlerinin havada asılı kalmasına izin verdi.

“Devam et,” dedi Roial sonunda.

“Ekim mevsimi geliyor, lordlanm,” dedi Sarene. “Topraklarınızı köylüleriniz arasında paylaştırmanızı istiyorum. Hepsine bir parça tarla verin ve o topraktan elde edilen üretimin yüzde onunu alabileceklerini söyleyin. Onlara evlerini ve yaşadıkları topraklan satın almalarına bile izin vereceğinizi söyleyin.”

“Bu yapması çok zor bir şey olacaktır, genç prenses,” dedi Roial.

“Daha bitirmedim," dedi Sarene. “İnsanlarınızı iyi beslemenizi istiyorum, lord-larım. Onlara giysi ve erzak verin.”

“Bizler canavar değiliz, Sarene,” diye uyardı Ahan. “Bazı lordlar köylülerine kötü davranıyor olabilir, ancak biz aramıza öylelerini asla almayız. Bizim topraklarımızdaki insanların yiyecek yemeği ve giyecek giysisi var.”

“Bu doğru olabilir, lordum,” diye devam etti Sarene, “ama insanlannız onları sevdiğinizi hissetmeli. Onları başka asillere vermeyin veya üzerlerinde pazarlık etmeyin. Köylülerin onlarla ilgilendiğinizi bilmesine izin verin. O zaman onlar da size kalplerini ve terlerini verirler. Refah nüfusun küçük bir yüzdesiyle sınırlanmak zorunda değil.”

Sarene sandalyesine ulaştı ve arkasında ayakta durdu. Lordlar düşünüyordu, bu iyiydi; ancak korkuyorlardı da.

“Riskli olacak,” diye fikrini açıkladı Shuden.

“Iadon’a Lord Eondel’in askerleriyle saldırmak kadar riskli mi?" diye sordu Sarene. “Eğer bu işe yaramazsa, biraz para ve gurur kaybedersiniz. Eğer şea^fli generalin planı yürümezse kafalarınızı.”

“O konuda haklı,” diye kabul etti Ahan.

“İyi bir nokta,” dedi Eondel. Gözlerinde bir rahatlama vardı. Asker veya değil, hemşerilerine saldırmak istemiyordu. “Ben yapacağım.”

“Senin için bunu söylemesi kolay, Eondel," dedi Edan sandalyesinde kıpırdanarak. "Köylülerin tembellik yaparsa, sen her zaman askerlerini tarlalarda çalıştırabilirsin.”

“Benim adamlarım ülkemizin ana yollarının güvenliğini sağlıyorlar, Lord F.dan,'¯diyen Eondel gücenmişti. “Hizmetlerine paha biçilemez.”

"Ve sen de bunun için gayet iyi ödüllendiriliyorsun,” diye tısladı Edan. “Benim çiftliklerimden başka gelirim yok ve topraklarım büyük ***görünse*** de tam ortasından geçen o lanet çatlak var. Tembelliğe göz yumma şansım yok. Eğer patateslerim ekilmez, tarlalardaki zararlı otlar yolunmaz ve hasat yapılmazsa unvanımı kaybederim.”

“Zaten her hâlükârda kaybedeceksin,” dedi Ahan yardımsever bir gülümsemeyle.

“Yeter, Ahan,” diye emretti Roial. “Edan’m haklı olduğu bir nokta var. Onlara bu kadar özgürlük verirsek, köylülerin daha iyi üretim yapacağından nasıl emin olabiliriz?”

Edan başını sallayarak onayladı. “Arel köylü sınıfının tembel ve verimsiz bir güruh olduğunu gördüm. Sadece güç kullanarak onlardan yeterli miktarda iş gücü alabiliyorum.”

“Tembel değiller, lordum,” dedi Sarene. “Kızgınlar. On yıl uzun bir zaman değil ve bu insanlar kendi kendilerinin efendisi olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorlar. Onlara özerklik sözü verirseniz elde etmek için sıkı çalışacaklardır. Özgür bir adamın, sonraki yemeğinden başka bir şeyi düşünmeyen bir köleden ne kadar fazla kâr getireceğine şaşıracaksınız. Neticede hangi durum ***sizi*** daha üretken olmaya teşvik ederdi ki?”

Asiller sözleri üzerinde düşündüler.

“Söylediklerinizin çoğu mantıklı,” diye belirtti Shuden.

“Ama Leydi Sarene’nin kanıtları muğlak,” dedi Roial. “Reod’dan önce işler farklıydı. Yiyeceği Elantrianlar sağlıyordu ve ülke bir köylü sınıfı olmadan hayatta kalabiliyordu. Şimdi öyle bir lüksümüz yok.”

“O zaman kanıt bulmama yardımcı olun, lordum,” dedi Sarene. “Söylediklerimi birkaç ay deneyin. Kendi kanıtımızı kendimiz yaratmış olalım.”

“Sözlerini düşüneceğiz...” dedi Roial.

“Hayır, Lord Roial, bir karar vereceksiniz,” dedi Sarene. “Tüm her şeyin ötesinde, sizin bir vatansever olduğunuza inanıyorum. Neyin doğru olduğunu biliyorsunuz ve doğru olan şey bu. Bana asla bu ülkeye yapmış olduğunuz şey için suçluluk duymadığınızı söylemeyin.”

Sarene endişeyle Roial’ı inceledi. Yaşlı dük onu etkilemişti, ama dükün Arelon’un durumu için utanç duyduğundan emin olabilmesinin bir yolu yoktu. Adamın uzun hayatı boyunca ülkesinin ne kadar düştüğünü görüp anlıyor olmasına ve aslında iyi kalpli biri olduğuna dair izlenimine güvenmesi gerekiyordu. Elantris’in düşüşü katalizör olmuş olabilirdi, ama bir zamanlar büyük bir ülke olan Arelon'u asıl yok eden soylulann açgözlülüğüydü.

“Hepimizin Iadon’un zenginlik sözleriyle körleştiği zamanlar oldu,” dedi Shuden yumuşak ve bilge sesiyle. “Ben Majestelerinin istediği gibi davranacağım.” Sonra kahverengi derili adam gözlerini Roial’a çevirip başıyla onayladı. Onun kabul edişi düke itibarını fazla kaybetmeden kabul etme fırsatı veriyordu.

“Peki o zaman,” dedi yaşlı dük içini çekerek. “Sen akıllı bir adamsın, Lord Shuden. Eğer sen bu planda erdem görüyorsan, ben de buna uyacağım.”

"Sanırım başka seçeneğimiz yok,” dedi Edan.

“Beklemekten iyidir, Lord Edan,” diye belirtti Eondel.

“Doğru. Ben de onaylıyorum.”

“Bu durumda sadece ben kalmış oluyorum,” dedi Ahan birden fark ederek. “Yüce Domi. Ben ne yapacağım?”

“Lord Roial gönülsüzce kabul etti, lordum," dedi Sarene. "Bana sizin de aynısını yapacağınızı söylemeyin?"

Ahan tüm gövdesini sarsan bir kahkaha kopardı. “Ne de harika bir kızsın sen! Peki o zaman, ben de en baştan beri haklı olduğunu bildiğimi belirterek hiç itirazsız kabul etmek zorundayım. Şimdi, Kiin; lütfen bana tatlıyı unutmadığını söyle. Şekerlemelerin hakkında çok güzel şeyler duydum."

“Tatlıyı unutmak mı?” diye hırıldadı amcası. “Ahan, beni yaralıyorsun.” Sandalyesinden kalkıp mutfağa doğru giderken gülümsedi.

“BU işte iyi Kiin, belki benden bile iyi.” Bu Dük Roial’ın sesiydi. Sarene dondu, herkese veda ettikten sonra tuvaleti bulmaya gitmişti ve şimdiye

kadar hepsinin gitmiş olmasını bekliyordu.

“O çok özel bir genç kadın,” diye onayladı Kiin. Sesleri mutfaktan geliyordu. Sarene sessizce ilerleyip kapının dışından dinlemeye başladı.

“Kontrolü kolayca elimden aldı ve ben hâlâ nerede yanlış yaptığımı bilmiyorum. Beni uyarmış olmalıydın.”

“Yani kaçmana izin mi verseydim, Roial?” dedi Kiin gülerek. “Uzun zamandır kimse, Ahan da dahil, sana üstün gelemedi. Hâlâ arada bir gafil avlanabileceğini fark etmek insana iyi gelir.”

“Sonunda neredeyse kaybediyordu ama,” dedi Roial. "Köşeye sıkıştırılmayı sevmem, Kiin.”

“Hesaplı bir riskti, lordum,” dedi Sarene kapıyı iterek açıp içeri girerken.

Aniden belirmesi dükü bir an olsun duraklatmadı. “Beni neredeyse tehdit ettin, Sarene. Bu iyi bir müttefik edinme yolu değil, özellikle de benim gibi huysuz ve yaşlı bir adamı.” Dük ve Kiin mutfak masasında oturmuş bir şişe Fjor şarabını paylaşıyorlardı ve tavırları akşam yemeği sırasında olduklarından bile daha rahattı. “Birkaç gün konumumuzu pek zedelemezdi ve ben sonunda kesinlikle sana destek verirdim. İyi düşünülüp değerlendirilerek verilen bağlılığın, anlık kararlardan çok daha verimli olduğunu görmüşümdür.”

Başıyla onaylayan Sarene, Kiin’in raflarından kendine bir kadeh alıp biraz şarap doldurarak oturdu. “Anlıyorum, Roial.” Eğer o resmiyeti bir kenara bırakabilivor-sa, Sarene de bırakabilirdi. “Ama öbürleri senin ağzına bakıyor, yargılarına güveniyorlar. Desteğine, ki sonunda zaten beni destekleyeceğini biliyordum, fazlasına ihtiyacım vardı. ***Açık*** desteğine ihtiyacım vardı. Diğerlerinin planı kabul etmeden önce senin kabul ettiğini görmeleri gerekiyordu. Birkaç gün sonra kabullenmen aynı etkiyi yaratmazdı.”

“Belki,” dedi Roial. “Ama bir şey kesin, Sarene; bize tekrar umul verdin. Ön* ceden bizi birleştiren Raoden’di, şimdi onun yerini sen alacaksın. Kiin veya ben bunu yapamazdık. Kiin asilliği çok uzun zamandır reddediyor; ne derlerse desinler, insanlar yine de unvanı olan bir lider istiyorlar. Bana gelince... hepsi benim ülkemizi yavaş yavaş öldüren bu canavarlığı başlatmasında Iadon’a yardımcı olduğumu biliyorlar.”

"Bu uzun zaman önceydi, Roial,” dedi Kiin yaşlı dükün omzuna elini koyarak. “Hayır,” dedi Roial kafasını sallayarak. “Güzel prensesin de dediği

gibi, on yıl devletlerin ömründe uzun bir süre değil. Affedilmez bir hata yaptım.”

“Düzelteceğiz, Roial,” dedi Kiin. “Bu güzel bir plan, belki Raoden'inkinden bile daha iyi.”

Roial gülümsedi. “Ona iyi bir eş olurdu, Kiin.”

Kiin başıyla onayladı. “Kesinlikle, iyi bir eş ve daha da iyi bir kraliçe. Domi bazen ölümlü akıllarımıza garip gelen yollarla hareket eder.”

“Ben onu bizden alanın Domi’nin iradesi olduğundan emin değilim, amca,” dedi Sarene elinde kadehiyle. “İkinizden biri hiç, belki bir ihtimal, prensin ölümünün arkasında birileri olabileceğini düşündü mü?”

“O sorunun cevabı, vatana ihanetin kıyısında, Sarene,” diye uyardı Kiin.

“Bu gece konuştuklarımızdan daha da mı yakın?”

“Biz kralı sadece açgözlülükle suçluyoruz, Sarene,” dedi Roial. “Kendi oğlunun katledilmesi bambaşka bir şey.”

“Yine de biraz düşünün,” dedi Sarene. Elini geniş bir hareketle sallarken neredeyse şarabını dökecekti. “Prens babasının yaptığı her şeye karşı bir tavır alırdı; Iadon’u maiyetinin önünde küçük düşürür, arkasından iş çevirirdi ve halkın sevgisini kazanmıştı. En önemlisi, Iadon hakkında söylediği her şey doğruydu. Sizce bir hükümdar, böyle birinin özgürce hareket etmesine izin verir miydi?”

“Evet, ama öz oğlu?” dedi Roial, kafasını inanmazlıkla sallayarak.

“Böyle bir şey ilk defa olmuş olmazdı,” dedi Kiin.

“Doğru,” dedi Roial. “Ama prensin Iadon’a varsaydığın kadar büyük bir dert olup olmadığım bilemiyorum. Raoden isyankârdan çok eleştireldi. Asla Iadon’un kral olmaması gerektiğini söylemedi, sadece Arelon devletinin sorunları olduğunu söylerdi ki bu şu an da geçerli.”

“İkiniz de prensin öldüğünü duyduğunuzda azıcık bile olsa şüphelenmediniz mi?” diye sordu Sarene düşünceler içinde. “Son derece uygun bir zamana denk geldi. Iadon Teod’la ittifakın faydalarını elde etti, ayrıca artık Raoden’in veliahdı olması hakkında endişelenmesine de gerek yok.”

Roial, omzunu silken Kiin’e baktı. “Sanırım en azından bu olasılığı göz önünde bulundurmalıyız, Roial.”

Roial pişmanlıkla başını sallayarak onayladı. “Peki ne yapacağız? Iadon’un oğlunu idam ettirdiğine dair kanıt mı arayacağız?”

“Bilgi güç getirecek,” dedi Sarene basitçe.

“Kabul,” dedi Kiin. “Ama sen aramızda saraya serbestçe girip çıkabilecek tek kişisin.”

"Etrafı kolaçan edip neler bulabileceğime bakacağım.”

“Ölmemiş olması olası mı?" diye sordu Roial. “Tabut için benzer birini bulmak zor olmasa gerek. Öksürüklü humma çok çirkinleştirici bir hastalıktır.”

“Bu da mümkün," dedi Sarene şüpheyle.

“Ama buna inanmıyorsun.”

Sarene başını salladı. "Bir hükümdar, rakibini yok etmeye karar verdiğinde, genelde bunu kalıcı bir şekilde yapar. Kayıp veliahtların yirmi yıl sonra birden ortaya çıkıp tahtta hak iddia ettikleriyle ilgili çok fazla hikâye var."

“Yine de, belki Iadon senin sandığın kadar acımasız değildir,” dedi Roial. “Bir zamanlar daha iyi bir adamdı. Asla iyi bir adam diyebileceğim birisi değildi, ama kötü biri de değildi. Sadece açgözlüydü. Son birkaç yılda ona bir şeyler oldu, bir şeyler onu... değiştirdi. Buna rağmen Iadon’da kendi oğlunu öldürmeyecek kadar merhamet kaldığını düşünüyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Sarene. “Ashe’yi saray zindanlarını araştırması için göndereceğim. O kadar titiz ki, oradaki her farenin adını öğrenmeden araştırmasını bitirme-yecektir. ”

“Seonun mu?” dedi Roial. “O nerede?”

“Onu Elantris’e gönderdim.”

“Elantris’e mi?” diye sordu Kiin.

“O Fjor gyorn bir sebepten dolayı Elantris’le ilgileniyor," diye açıkladı Sarene. “Ve ben bir gyornun ilginç bulduğu şeyleri asla görmezden gelmemeyi kendime iş edinirim.”

“Tek bir rahiple ilgili fazla endişelenir gibisin, ’Ene," dedi Kiin.

“Bir rahip değil, amca,” diye düzeltti Sarene. “Bir gyorn."

“Yine de tek bir adam. Ne kadar zarar verebilir ki?”

“Bunu Duladen Cumhuriyeti’ne sor," dedi Sarene. “Sanırım o, bu felakete karışmış olan gyorn.”

“Cumhuriyetin yıkılışının ardında Fjorden’in olduğuna dair kesin kanıt yok," diye belirtti Roial.

“Teod'da var, ama başkalarını inandıracak kadar değil. İnanın bana, sadece bu tek gyorn Iadon’dan daha tehlikeli olabilir.”

Bu yorum konuşmayı duraklattı. Zaman sessizce geçti ve üç asil, annesi ve kardeşlerini almak için gitmiş olan Lukel içeri girene kadar şaraplarını düşünceleri eşliğinde içtiler. Lukel kendine bir kadeh şarap doldurmadan Sarene’yi başını eğerek selamladı ve düke eğildi.

“Kendine bir bak,” dedi Lukel Sarene’ye bir sandalyeye otururken. “Oğlanlar kulübünün kendinden emin bir üyesi...”

“Daha çok lideri,” diye belirtti Roial.

"Annen nerede?” diye sordu Kiin.

“Geliyor,” dedi Lukel. “Daha bitirmemişlerdi ve annemi bilirsin. Her şev sırayla yapılmalı, aceleye izin yok.”

Kiin başını sallayıp şarabının kalanını bitirdi. “O zaman sen ve ben, o dönmeden temizliğe başlamalıyız. Annenin toplanan asil arkadaşlarımızın yemek odasını ne hale getirdiklerini görmesini istemeyiz.”

Lukel içini çekerek Sarene’ye bazen daha geleneksel bir evde; böyle şeyler için hizmetkârların olduğu veya en azından işleri kadınların yaptığı bir evde yaşamayı istediğini ima eden bir bakış attı. Ama Kiin çoktan harekete geçmişti ve oğlunun da takip etmekten başka seçeneği yoktu.

“İlginç bir aile,” dedi Roial gitmelerini izlerken.

“Evet. Teo standartlarına göre bile biraz garip.”

“Kiin hayatının çoğunda kendi kendine yaşadı,” diye gözlem yaptı dük. “Bu onu işleri kendi kendine yapmaya alıştırdı. Bir zamanlar bir aşçı kiraladığını duymuştum, ama kadının yöntemlerinden rahatsız olmuş. Hatırladığım kadarıyla, o kıyıp da aşçıyı işten çıkaramadan kadın istifa etmiş. Bu kadar talepkâr bir ortamda çalışamadığını iddia etmiş.”

Sarene güldü. “Bu kulağa doğru geliyor.”

Roial gülümsedi, ama sonra ciddi bir tonla devam etti. “Sarene, biz gerçekten şanslıyız. Sen bizim Arelon'u kurtarmak için son şansımız

olabilirsin.”

“Teşekkür ederim, Ekselansları,” dedi Sarene kendine rağmen kızararak.

“Bu ülke daha fazla dayanamayacak. Birkaç ay, belki eğer şanslıysak altı ay." Sarene’nin alnı kırıştı. “Ama ben beklemek istediğinizi sanıyordum. En azından, diğerlerine bunu söylemiştiniz.”

Roial önemsemez bir hareket yaptı. “Kendimi onların yardımıyla pek bir şey kazamlamayacağına ikna etmiştim. Edan ile Ahan fazla ters ve Shuden ile Eondel fazla tecrübesiz. Kiin ve ben ne yapacağımıza karar verene kadar onları yatıştırmak istemiştim. Korkarım bizim planlarımızda daha... tehlikeli yöntemlerin kullanılması gerekebilirdi.

“Ama şimdi başka bir şans var. Eğer planın yürürse, gerçi ben hâlâ yürüyeceğine ikna olmuş değilim ya, o zaman çöküşü kısa bir süre daha engelleyebiliriz. Emin değilim, Iadon’un iktidarı on yıl boyunca belirli bir güç kazandı. Sadece birkaç ay içinde değiştirmek zor olacaktır.”

“Sanırım başarabiliriz, Roial,” dedi Sarene.

“Ancak dikkatli ol, genç leydi,” dedi Roial onu süzerek. “Sadece yürüyecek gücün varsa koşma ve yol vermeyecek duvarları iterek zamanını boşa harcama. Daha önemlisi, bir dokunuş yeterliyken zor kullanma. Bugün beni köşeye sıkıştırdın. Ben hâlâ yaşlı ve gururlu bir adamım. Eğer Shuden beni kurtarmamış olsaydı, tüm o adamların önünde haksız olduğumu kabul edecek alçakgönüllülüğü gösterebileceğimi dürüst olarak söyleyemem.”

"Üzgünüm,” dedi Sarene, şimdi başka bir sebeple kızararak. Bu güçlü ancak babacan yaşlı dükün saygısını kazanmayı, çılgınca istediğini fark etmişti.

“Sadece dikkatli ol,” dedi Roial. "Eğer o gyorn senin iddia ettiğin kadar tehli-keliyse, Kae için harekete geçen çok büyük güçler var demektir. Arelon’un onlar arasında kalıp ezilmesine izin verme.”

Sarene başını sallayarak onayladı ve dük arkasına yaslanıp şişede son kalan şarabı kadehine doldurdu.

12. BÖLÜM

KARİYERİNİN başlangıcında Hrathen, diğer dilleri kabullenmekte zorlanmıştı. Fjorca Jaddeth’in kendi seçilmiş diliydi, kutsaldı; öte yandan diğer diller kâfir dilleriydi. Peki o zaman, insan Fjorca konuşamayanları nasıl imana getirirdi? Onlarla kendi dillerinde mi konuşmalıydı, yoksa tüm gerçek yakanşçıları önce Fjorca öğrenmeye mi zorlamalıydı? Jaddeth’in imparatorluğunu duymalarına izin vermeden önce bütün bir milletin yeni bir dil öğrenmesini beklemek aptalca görünüyordu.

Böylece sonsuz gecikme ile küfür arasında seçim yapması gerektiğinde, Hrathen küfrü seçti. Aonik ve Dulaca konuşmayı öğrenmişti, hatta biraz Jindoca bile öğrenmişti. Vaaz verdiğinde, insanlarla kendi dillerinde konuşuyordu; ancak bundan hâlâ rahatsızlık duymaktaydı. Ya hiç öğrenmiyorlarsa? Ya onun bu davranışı, insanlara Jaddeth’i kendi ana dillerinde öğrenebilecekleri için Fjorcaya ihtiyaçları olmadığını düşündürüyorsa?

Kae halkına vaaz verdiği sırada Hrathen’in aklından bunlar ve benzeri düşünceler geçti. Kararlılığında veya dikkatinde eksiklik olduğundan değil, sadece aynı konuşmaları o kadar çok defa tekrarlamıştı ki artık ezberlemişti. Neredeyse farkında olmadan konuşuyor, sesini vaazın ritmine göre yükseltip alçaltarak dua ve tiyatronun bileşimi olan antik bir sanatı icra ediyordu.

O teşvik ettiğinde alkışlıyorlardı. O kınadığında birbirlerine utançla bakıyorlardı. Sesini yükselttiğinde dikkat kesiliyor, fısıltıyla konuştuğunda daha da büyüleniyorlardı. Duygular kalabalıkta köpükle taçlanmış dalgalar gibi kabarıyordu, Hrathen her seferinde okyanus dalgalarını kontrol ettiği hissine kapılıyordu.

Konuşmasını Jaddeth’in imparatorluğuna hizmet etmeleri, Kae'deki rahiplerden birine kendilerini odiv veya krondet olarak adayarak onları doğrudan Yüce Jaddeth’e bağlayacak zincirin bir parçası olmaları için afallatıcı bir ihtarla bitirdi. Sıradan insanlar arteth ve dorvenlere hizmet ederdi; arteth ve donenler gra-dorlara, gradorlar ragnatlara, ragnatlar gyornlara ve gyornlar da NVym'e, VVyrn ise

Jaddeth’e hizmet ederdi. Sadece manastırların yöneticileri olan gragdetler doğrudan zincire dahil değillerdi. Mükemmelen düzenlenmiş bir sistemdi. Herkes kime ve neye hizmet etmek zorunda olduğunu bilirdi; çoğunluğun, zaten genelde onların anlayışının ötesinde olan Jaddeth’in komutları hakkında endişelenmesi gerekmezdi. Tek yapmaları gereken artethlerini takip edip, becerebildikleri kadar iyi hizmet etmekti, böylece Jaddeth onlardan memnun olurdu.

Hrathen tatmin olmuş bir şekilde kürsüden indi. Kae’de sadece birkaç gündür vaaz vermekteydi, ancak tapmak şimdiden o kadar kalabalıktı ki insanlar koltuklar dolduğu için arka tarafa yığılmak zorunda kalıyordu. Yeni gelmeye başlayanların çok azı gerçekten imana gelmekle ilgiliydi, çoğu Hrathen’in kendisi bir yenilik olduğu için gelmişlerdi. Ancak tekrar geleceklerdi. Kendilerine sadece merak ettiklerinden gittiklerini, meraklarının dinle hiç alakası olmadığını söyleyebilirlerdi; ama ***tekrar*** geleceklerdi.

Shu-Dereth Kae’de yandaş kazandıkça, bu ilk toplantılardaki insanlar sırf önceden geldikleri için önemli olacaklardı. Shu-Dereth’i komşularından çok önce keşfettikleriyle övünecek ve bunun sonucunda gelmeye devam etmek zorunda kalacaklardı. Kibirleri, Hrathen’in güçlü vaazlarıyla birleştiğinde şüphelerinin üstesinden gelecek ve kısa zamanda kendilerini artethlerden birine hizmet sözü verirken bulacaklardı.

Hrathen yakında yeni bir baş arteth atamak zorunda kalacaktı. Bu kararı, tapınakta kalan rahiplerin görevleriyle nasıl ilgilendiklerini görmek için bir süreliğine ertelemişti. Ancak zaman azalıyordu ve yakında yerel üye sayısı Hrathen’in kendi başına takip ve organize edebileceğinden fazla hale gelecekti, özellikle de yapması gereken planlar ve vermesi gereken vaazlar göz önüne alınınca.

Arkadaki insanlar tapmağı terk etmeye başlamıştı. Ancak ani bir ses onları durdurdu. Hrathen şaşkınlıkla kürsüye baktı. Toplantının onun

vaazından sonra bitmesi gerekiyordu, ancak biri aksini düşünmüştü. Dilaf, konuşmaya karar vermişti.

Kısa boylu Arel, ateşli ve enerjik bir şekilde bağırarak konuşuyordu. Birkaç saniyede kalabalık sessizleşti, çoğu kişi tekrar sıralarına geri döndü. Dilaf'ı Hrathen'i takip ederken görmüşlerdi ve çoğunluğu büyük ihtimalle bir arteth olduğunu biliyordu, ancak Dilaf daha önce hiç onlara hitap etmemişti. Fakat işte şimdi, kendisini görmezden gelmeyi imkânsız hale getirmişti.

Tüm topluluk önünde konuşma kurallarını çiğnedi. Sesinin yüksekliğini değiştirmedi, izleyicilerin gözlerine de bakmadı. Kontrolün onda olduğunu gösterecek şekilde ciddi ve dik de durmadı; bunun yerine, bütün enerjisiyle vahşi el kol hareketleri yaparak kürsüde hoplayıp zıpladı. Yüzü ter içindeydi, alev alev yanan gözleri kocaman açılmıştı.

Yine de onu dinlediler.

Hrathen'i dinlerken olduğundan daha dikkatliydiler. Her alışılmamış hareketiyle büyülenerek, Dilaf'ın çılgın zıplamalarını gözleriyle takip ettiler. Dilaf'ın konuşmasının tek bir konusu vardı: Elantris'e karşı nefret. Hrathen izleyicilerin şevkinin artışını hissedebiliyordu. Dilaf'ın tutkusu bir katalizör, büyüyecek nemli

bir yer bulduğunda durdurulamaz şekilde yayılan bir parça küf gibiydi. Kısa zamanda tüm kalabalık onun tiksintisini paylaşıyor ve ithamlarında onunla birlikte bağırıyordu.

Hrathen sıkıntı ve itiraf etmesi gerekirse kıskançlıkla izliyordu. Hrathen'in aksine, Dilaf Doğu'nun en iyi okullarında eğitim görmemişti. Ancak bu kısa adamda Hrathen'de olmayan bir şey vardı. Tutku.

Hrathen her zaman hesapçı bir adam olmuştu. Düzenli ve dikkatliydi, ayrıntılara önem verirdi. Shu-Dereth'in mantıklı felsefesi ve standartlaşmış yönetim şekli gibi, kendisine benzeyen özellikleri onu rahipliğe çeken ilk şey olmuştu. Asla kiliseden şüphe etmemişti. Bu kadar mükemmel ve düzenli olan bir şeyin doğru olmaması mümkün değildi.

Bu sadakate rağmen, Hrathen asla Dilaf'ın şu anda gösterdiği şeyi hissetmemişti. Hrathen'in onu ağlatacak kadar acı nefretleri, her şeyini onun adına riske atacağı derin aşkları yoktu. Her zaman Jaddeth'in kusursuz kulu olduğuna; Tanrı'sının ağırbaşlılığa, gem vurulmamış şevkten daha fazla ihtiyacı olduğuna inanmıştı. Ancak şimdi merak ediyordu.

Dilaf’ın izleyicisi üzerinde Hrathen’in asla sahip olmadığı kadar gücü vardı. Dilaf’ın Elantris’e olan nefreti mantıksızdı, akıl dışı ve vahşiydi; ama onların umurunda değildi. Hrathen yıllarını onlara Shu-Dereth’in faydalarını anlatarak geçirse bile halktan şu anda göstermekte oldukları tepkiyi alamazdı. Bir parçası bunu küçümsüyor, kendini Dilaf’ın sözlerinin kalıcı olmayacağına, gündelik hayatın sıra-danlığında kaybolacağına inandırmaya çalışıyordu; ancak başka, daha dürüst bir parçası basitçe kıskanıyordu. Hrathen’de yanlış olan neydi de, Jaddeth’in imparatorluğuna olan otuz yıllık hizmeti boyunca bir kez olsun Dilaf ın her an hissetmekteymiş gibi göründüğü şeyi hissetmemişti?

Sonunda arteth sessizleşti. Dilaf ın konuşmasından sonra oda uzunca bir an tamamen sessiz kaldı. Sonra kalabalık birden konuşmalarla patladı, tapınaktan çıkmaya başlarken heyecanla aralarında konuşuyorlardı. Dilaf sendeleyerek kürsüden indi ve odanın önüne yakın sıralardan birine çöktü.

“Bu çok ustacaydı,” dedi Hrathen’in yanından bir ses. Dük Telrii vaazları odanın yan tarafındaki özel bir kabinden izlemişti. “Kendinden sonra kısa adamı konuşturman harika bir hareketti, Hrathen. İnsanların sıkıldığını gördüğümde endi-şelenmiştim. Genç rahip herkesin dikkatini tekrar yoğunlaştırdı.”

Hrathen, Telrii’nin, konumu yerine adını kullanmasından duyduğu kızgınlığı gizledi, bu saygısızlığı değiştirmenin zamanı da gelecekti. Ayrıca izleyicinin onun vaazı sırasında ‘sözde’ sıkılması hakkındaki yorumu üzerine konuşmaktan da kaçındı.

“Dilaf ender bulunan bir genç adam,” dedi Hrathen bunun yerine. "Her tartışmanın iki tarafı vardır, Lord Telrii: mantıklı ve tutkulu. Eğer başarılı olmak istiyorsak iki taraftan da saldırmalıyız.”

Telrii başıyla onayladı.

"Peki, lordum, teklifimi düşündünüz mü?”

Telrii bir an kararsız kaldı, sonra tekrar başıyla onayladı. “Cezbedici, Hrathen. Çok cezbedici. Beni bırak, Arelon’da bu teklifi reddedebilecek herhangi bir adam olduğunu sanmıyorum.”

“Güzel. Fjorden’e haber göndereceğim. Bu hafta içerisinde başlamamız gerek.” Telrii başını salladı, boynundaki doğum lekesi karanlıkta büyük bir morluk gibi görünüyordu. Sonra dük, çok sayıdaki yardımcılarına bir işaret yaparak tapınağın yan kapısından çıktı ve alacakaranlıkta kayboldu.

Hrathen kapının kapanmasını izledi, sonra hâlâ sıranın üstünde yayılan Dilaf a doğru yürüdü.

“Bu beklenmedikti, arteth,” dedi. "Önce benimle konuşmalıydın.” “Planlanmamıştı, Haşmetlim,” diye açıkladı Dilaf. “Birden konuşma ihtiyacı hissettim. Bunu sadece size hizmet etmek için yaptım, hrodenim.”

“Elbette,” dedi Hrathen tatminsizlikle. Telrii haklıydı, Dilaf’ın katkısı değerli olmuştu. Her ne kadar Hrathen artethi kınamak istese de yapamazdı. Eğer emrindeki her aracı Arelon halkını imana getirmek için kullanmazsa, Wyrn’e olan hizmetinde ihmalkârlık yapmış olurdu ve Dilaf, gayet yararlı bir araç olduğunu kanıtlamıştı. Hrathen’in artethinin gelecekteki toplantılarda da konuşturması gerekecekti. Bir kez daha Dilaf ona fazla seçenek bırakmamıştı.

“Neyse, olan oldu,” dedi Hrathen hesaplanmış bir kayıtsızlıkla. “Halk bundan etkilenmiş görünüyordu. Belki ileride tekrar seni konuşturabilirim. Ancak yerini bilmelisin, arteth. Sen benim odivimsin, ben sana özellikle söylemeden hareket etmezsin. Bu anlaşıldı mı?”

“Kesinlikle, Haşmetlim.”

HRATHEN sessizce özel odasının kapısını kapattı. Dilaf orada değildi, Hrathen asla onun birazdan olacak şeyi görmesine izin veremezdi. Bu konuda Hrathen hâlâ kendini genç Arel rahipten üstün hissedebilirdi. Dilaf asla rahipliğin en yüksek makamlarına yükselmeyecekti, çünkü o asla Hrathen’in yapmak üzere olduğu şeyi yapamazdı. Sadece gyornlar ve Wyrn tarafından bilinen bir şey.

Hrathen sessizce kendini hazırlayarak sandalyesinde oturdu. Sadece yarım saat tefekküre daldıktan sonra kendini hareket edebilecek kadar kontrollü hissetti. Hrathen, ölçülü bir nefes alarak sandalyesinden kalktı ve odasının köşesindeki büyük sandığa gitti. Sandığın üstünde, onu gizleyecek şekilde dikkatle katlanarak yerleştirilmiş goblenler vardı. Hrathen goblenleri özenle kenara koydu, sonra gömleğinin altına uzanıp boynunu çevreleyen altın zinciri çekerek çıkardı. Zincirin ucunda küçük bir anahtar vardı. Bununla sandığı açarak içinden küçük metal bir kutu çıkardı:.

Kutu yaklaşık olarak üst üste koyulmuş dört kitap boyutundaydı. Kutuyu sandıktan çıkarırken Hrathen, ağırlığını ellerinde hissetti. Kutunun yanları en iyi çelikten yapılmıştı ve ön yüzünde küçük bir kadran ve birkaç hassas manivela vardı. Mekanizma Svorden’in en iyi anahtarcıları tarafından

tasarlanmıştı. Sadece Hrathen ve Wym anahtarın nasıl kullanılacağını biliyordu.

Hrathen gyorn rütbesine eriştikten kısa bir süre sonra ezberlediği şekilde kad-

ram çevirip manivelaları belli bir konuma getirdi. Bu kombinasyon asla yazılmamıştı. Eğer iç rahiplik halkasının dışında bir kişi kutunun içinde ne olduğunu görürse, Shu-Dereth için çok korkunç bir utanç kaynağı olurdu.

Kilitten bir tıkırtı geldi ve Hrathen kutuyu tepesini sertçe çekerek açtı. İçeride küçük parlak bir top sabırla duruyordu.

"Bana ihtiyacınız mı var, lordum?" diye sordu Seon yumuşak ve dişi bir sesle.

“Sessiz ol!" diye emretti Hrathen. "Konuşmaman gerektiğini biliyorsun."

Işık topu itaatkârca sallandı. Hrathen’in kutuyu son açışının üzerinden aylar geçmişti; ancak Seonda hiçbir isyankârlık belirtisi yoktu. Yaratıkların (veya her ne iseler) sadakati sonsuz gibi görünüyordu.

Seonlar, Hrathen’in gyorn rütbesine eriştikten sonra yaşadığı en büyük şoktu. Nedeni yaratıkların gerçek olduğunu öğrenmesi değildi. Her ne kadar Doğu’da pek çok kişi Seonları Aon efsaneleri olarak kabul etse de Hrathen, o zamana kadar bu dünyada... sıradan insanların anlamadığı şeylerin olduğunu öğrenmişti. Dak-hor’daki gençlik yıllarının hatıraları hâlâ korkuyla titremesine sebep oluyordu.

Hayır, Hrathen’in şaşkınlığı, Wyrn’in Jaddeth’in imparatorluğunu ilerletmek için kâfir büyüleri kullanmaya rıza göstermesindendi. Seonlan kullanmanın gerekliliğini Wyrn’in kendisi ona açıklamıştı, ama Hrathen’in fikri kabullenebilmesi yıllar sürmüştü. Sonunda mantık onu ikna etmişti. Tıpkı bazen kâfir dillerde konuşmanın gerekli olması gibi, düşmanın işlerinin değerli olduğu durumlar vardı.

Elbette, sadece en sıkı irade ve kutsallığa sahip kişiler yozlaşmadan Seonlan kullanabilirdi. Gyornlar onlan uzak ülkelerden Wyrn’le bağlantı kurmak için kullanıyor, bunu da ender yapıyorlardı. Bu uzaklıktan anında iletişim kurabilmek, ödenen bedele değerdi.

“Bana Wyrn’i getir,” diye emretti Hrathen. Seon itaat etti; biraz yükselip yeteneklerini, tek kutsal görevi yaratığı izlemek olan dilsiz bir hizmetkâr

tarafından sürekli olarak gözlenen, Wyrn’in kendi gizli Seonuna ulaşmak için kullandı.

Hrathen beklerken Seonu gözledi. Seon sabırla havada duruyordu. Daima itaatkâr ***görünüyordu;*** doğrusu diğer gyornlar yaratıkların sadakatini asla sorgulamıyor gibiydiler. Sahipleri onlardan tiksindiğinde bile itaat etmelerinin, Seon büyüsünün bir parçası olduğunu iddia ediyorlardı.

Hrathen o kadar emin değildi. Seonlar türlerinin diğer örnekleriyle iletişim kurabiliyorlardı ve insanın yarısı kadar bile uykuya ihtiyaçları yok gibiydi. Sahipleri uyurken Seonlar ne yapıyordu? Hangi sırları tartışıyorlardı? Bir zamanlar Duladen, Arelon, Teod ve hatta Jindo asil sınıflarının çoğu Seon sahibi olmuştu. O günlerde kaç devlet sırrına göze çarpmayan ışık topları tarafından şahit olunmuş, hatta belki de dedikodusu yapılmıştı?

Kafasını salladı. O günlerin geçmişte kalması iyiydi. Düşmüş Elantris’le olan bağlantıları nedeniyle gözden düştükleri ve Elantrian büyüsünün yokluğu yenilerinin üretimini engellediği için Seonlar gitgide daha da azalıyordu. Fjorden sonunda Batıyı fethettikten sonra Hrathen bir daha serbestçe uçuşan Seonların görüleceğinden şüpheliydi.

Seonu su gibi damlamaya başladı ve sonra Wyrn‘in mağrur yüzüne dönüştü. Soylu, köşeli yüz hatları Hrathen’i inceledi.

"Buradayım, oğlum,” Wvrn’in sesi Seondan geldi.

“Ey büyük ve kudretli Efendimiz, Jaddeth’in seçilmişi ve O’nun kutsayan ışığıyla imparator olan,” dedi Hrathen başını eğerek.

“Konuş, odivim.”

“Arelon’un lordlanndan biriyle ilgili bir teklifim var, Ulu Kişi..."

13. BOLUM

İŞTE bu!” dedi Raoden heyecanla. “Galladon, buraya gel!”

İri Dula kaşlarını kaldırarak elindeki kitabı bıraktı ve her zamanki rahat hareketleriyle kalkıp Raoden’in yanma geldi. “Ne buldun, sule?”

Raoden önündeki ciltsiz kitabı işaret etti. Harekât üsleri haline gelmiş olan eski Korathi kilisesinde oturuyorlardı. Hâlâ küçük kitaplarla dolu odasını bir sır olarak tutmakta kararlı olan Galladon; bir başkasını daha gizli sığınağına sokmaktansa gerekli kitapları kiliseye taşımalarında ısrar etmişti.

“Sule, bunu okuyamam,” diye itiraz etti Galladon kitaba bakarak. “Bu tamamen Aonlarla yazılmış.”

“Beni şüphelendiren de bu oldu zaten,” dedi Raoden.

“Sen okuyabiliyor musun?” diye sordu Galladon.

“Hayır,” dedi Raoden gülümseyerek. “Ama bende bu var,” diyerek uzanıp en ön ve arka sayfalan Elantris pisliğine bulanmış başka bir ciltsiz kitap çıkardı. “Bir Aon sözlüğü.”

Galladon ilk kitaba alıcı gözle baktı. "Sule, bu sayfadaki Aonlann onda birini bile tanımıyorum. Bunu çevirmenin ne kadar zaman alacağıyla ilgili bir fikrin var mı?”

Raoden omzunu silkti. "Bütün diğer kitaplarda ipuçlan aramaktan daha iyidir, Galladon. Eğer Fjorden’in coğrafi yapısı hakkında bir kelime daha okumak zonın-da kalırsam, hasta olacağım.”

Galladon homurdanarak onayladı. Reod’dan önce kitapların sahibi olan her kimse bir coğrafya bilgini olmalıydı, çünkü kitapların en azından yarısı bu konuyla ilgiliydi.

“İhtiyacımız olan kitabın bu olduğuna emin misin?" diye sordu Galladon.

“Saf Aonlardan oluşan metinleri okumakta pek eğitimim yok, dostum,” dedi Raoden ve kitabın baş sayfalarından birinde yer alan bir Aon'a işaret ederek. “Bu AonDor diyor.”

Galladon başıyla onayladı. Pekâlâ, sule. Ama bu iş için sana hiç özenmiyorum. Eğer halkınız bir alfabe icat etmek için bu kadar uzun süre beklemeseydi hayat çok daha kolay olurdu. Kolo?"

“Aonlar alfabeydi,” dedi Raoden. "Sadece inanılmaz derecede karışık bir alfabe. Bu senin tahmin ettiğin kadar uzun sürmeyecek, bir süre sonra aldığım eğitimin karşılığını alacağım.”

“Sule, bazen o kadar iyimser oluyorsun ki beni hasta ediyor. O zaman sanırım diğer bütün kitapları aldığımız yere geri taşıyacağız?” Galladon’un sesinde bir endişe izi vardı. Bu kitaplar onun için değerliydi, tartışarak Dulayı kitapların ciltlerini sökmeye ikna etmek Raoden’in neredeyse bir saatini almıştı ve kitapları Elantris'in nemine ve pisliğine açık bırakmanın iri adamı ne kadar rahatsız ettiğini görebiliyordu.

“Bu sorun olmamalı,” dedi Raoden. Diğer kitapların hiçbiri AonDor’la ilgili değildi ve bazılarının içinde ipuçları olabilecek günlük ve benzeri kayıtlar olsa da Raoden hiçbirinin önündeki kitap kadar işe yarar çıkacağını düşünmüyordu. Tabii düzgün şekilde çevirebileceğini varsayarak.

Galladon başını salladı ve kitapları toplamaya başladı, sonra çatıdan bir kazıma sesi geldiğinde kaygılı bir şekilde yukarı baktı. Galladon, eninde sonunda tüm çatının çökerek kaçınılmaz bir şekilde parlak ve koyu renkli kafasına düşeceğine ikna olmuştu.

“Bu kadar endişeli olma, Galladon,” dedi Raoden. “Maare ve Riil ne yaptıklarını biliyorlar.”

Galladon yüzünü astı. “Hayır, bilmiyorlar, sule. ikisinin de, sen onları buna zorlayana kadar ne yapacakları hakkında bir fikri yokmuş gibi göründüklerini hatırlar gibiyim."

“Yetenekli olduklarını söylemek istemiştim,” dedi Raoden tatminle yukarı bakarak. Altı günlük çalışmayla çatının büyük bir kısmını tamamlamışlardı. Mareshe, odun parçalan, toprak ve sonsuz miktardaki Elantris pisliğinden oluşan, kil gibi bir kanşım icat etmişti. Bu kanşım düşmüş destek kirişleri ve nispeten az çürümüş kumaş parçalanna

eklendiğinde, mükemmel olmasa da, yeteri kadar sağlam bir tavan yapmak için gereken malzemeleri sağlamıştı.

Raoden gülümsedi. Acı ve açlık daima oradaydı, ama işler o kadar iyi gidiyordu ki neredeyse yarım düzine kesik ve eziğinin acısını unutabilirdi. Sağındaki pencereden, grubunun en yeni üyesi olan Loren’i görebiliyordu. Adam, herhalde bir zamanlar bahçe olan kilisenin yanındaki geniş alanda çalışıyordu. Loren, Raoden’in emirleriyle yeni yapılmış bir çift deri eldiven giyerek kayaları kaldırıp çöpleri temizliyor ve alttaki yumuşak toprağı ortaya çıkarıyordu.

“Bu ne işe yarayacak?" diye sordu Galladon Raoden’in pencereden dışarı bakışını takip ederek.

“Göreceksin,” dedi Raoden ağzı sıkı bir gülümsemeyle.

Galladon bir kucak dolusu kitap alarak kiliseyi terk etmeden önce, suratını asarak pufladı. Dula bir konuda haklıydı; yeni Elantrianlarm, şehre Raoden’in ilk

tahmin ettiği kadar hızlı atılacağına güvenemezlerdi. Önceki gün, Loren’in gelişinden önce, tam beş gün boyunca şehir kapılarında hiçbir kıpırtı olmamıştı. Raoden, Mareshe ve diğerlerini o kadar kısa bir zamanda bulabildiği için şanslıydı.

“Efendi Ruh?” diye sordu bir ses çekinceyle.

Raoden başını kaldırıp kilisenin kapısına baktığında, kabul edilmeyi bekleyen tanımadığı bir adam gördü. Zayıftı, kamburdu ve sonradan edinilmiş bir itaat havası vardı. Raoden yaşını kesin olarak söyleyemiyordu, Shaod herkesi olduğundan çok daha yaşlı göstermeye meyilliydi. Ancak bu adamın yaşlılığının bir göz aldanması olmadığını hissediyordu. Eğer kafasında saç kalmış olsa beyaz olurdu ve derisi Shaod onu almadan çok daha önce kırışmıştı.

“Evet," dedi Raoden ilgiyle. “Senin için ne yapabilirim?”

“Lordum...” diye başladı adam.

“Devam et,” diye cesaretlendirdi Raoden.

“Şey, lordum, ben bazı şeyler duydum ve acaba size katılabilir miyim diye sormaya geldim."

Raoden gülümseyerek kalkıp adama doğru yürüdü. “Elbette bize katılabilirsin. Ne duydun?"

“Şey...” Yaşlı Elantrian huzursuzlukla kıpırdandı. “Sokaktaki bazı insanlar, sizi takip edenlerin o kadar da aç olmadığını söylüyor. Diyorlar ki acıyı yok eden bir sırrınız varmış. Neredeyse bir yıldır Elantris'teyim, lordum ve yaralarım çok fazla. Düşündüm ki ya şansımı sizinle dener ya da gidip kendime bir çukur bularak Yitiklere katılırım.”

Raoden başıyla onaylayarak adamın omzunu kavradı. Hâlâ parmağının yandığını hissedebiliyordu, acıya alışmaya başlamıştı, ama acı hep oradaydı. Midesinden gelen kemirilme hissi de buna eşlik etmekteydi. “Geldiğin için çok memnun oldum. Adın ne?”

“Kahar, lordum.”

“Peki o zaman, Kahar, Shaod seni almadan önce ne yapardın?”

Kahar’ın gözleri, aklı çok uzun bir zaman öncesine gidermiş gibi odağını kaybetti. “Ben bir çeşit temizlikçiydim, lordum. Sanırım sokakları yıkardım.”

“ Harikal Senin yeteneğine sahip birini bekliyordum. Mareshe, içeride misin?” "Evet, lordum,” diye seslendi cılız zanaatkâr, arkadaki odaların birinden. Bir an sonra kafası da belirdi.

“O kurduğun tuzaklar şans eseri dün geceki yağmurun birazını yakalayabildi mi? "Elbette, lordum," dedi Mareshe alınarak.

“Güzel. Bu Kahar. Ona suyun nerede olduğunu göster.”

"Tabii ki.” Mareshe, Kahar’a onu izlemesi için işaret etti.

"Suyla ne yapacağım, lordum?" diye sordu Kahar.

“Pislik içinde yaşamayı bırakmamızın zamanı geldi, Kahar," dedi Raoden. "Elantris’i kaplayan bu çamur temizlenebilir, yapıldığı bir yer gördüm. Acele etme ve kendini zorlama, ama bu binanın içini dışını temizle. Her çamur parçasını kaw ve her kir izini yıka.”

"Sonra bana sırrı gösterecek misiniz?” diye sordu Kahar umutla.

“Güven bana.”

Kahar başıyla onayladı ve odadan çıkan Mareshe’yi izledi. Adam giderken Raoden’in gülümsemesi soldu. Burada, Elantris’te, liderliğin en zor kısmının Galladon’un ona sataşıp durmasına sebep olan iyimserlik havasını sürdürmek olduğunu fark etmişti. Bu insanlar, yeni gelenler bile, umutlarını kaybetmeye tehlikeli derecede yakındı. Lanetlendiklerini düşünüyor ve ruhlarını Elantris’in kendisi gibi çürüyüp gitmekten hiçbir

şeyin kurtaramayacağını varsayıyorlardı. Raoden her daim var olan acı ve açlığın yanında, yılların koşullanmasını da yenmek zorundaydı.

Kendini asla özellikle neşeli bir insan olarak düşünmemişti. Ancak burada, Elantris'te, Raoden kendini umutsuzluk havasına inat iyimserlikle karşılık verirken bulmuştu. İşler daha kötüye gittikçe, onun şikâyet etmeden durumu kabul etme kararlılığı artıyordu. Ama zorlama neşe de bedelini ödetiyordu. Diğerlerinin, Galladon'un bile, ona dayandığını hissedebiliyordu. Elantris'teki tüm insanlar arasında sadece Raoden acısının belli olmasına izin veremezdi. Açlık, göğsünü içeriden kaçmaya çalışan bir böcek sürüsü gibi tırmalıyordu ve birkaç yaranın acısı acımasız bir kararlılıkla azmini dövüyordu.

Ne kadar dayanacağından emin değildi. Elantris'te geçirdiği sadece bir buçuk haftadan sonra, şimdiden o kadar acı içindeydi ki bazen odaklanmakta zorlanıyordu. Hiçbir iş yapamayacak hale gelene kadar, ne kadar zaman geçecekti? Veya Shaor'un adamları gibi insanlıktan çıkmasına daha ne kadar vardı? Hepsinden daha korkutucu olan bir soru vardı. O düştüğünde, onunla birlikte kaç kişi düşecekti?

Ama yine de ağırlığı taşımalıydı. Eğer sorumluluğu o almazsa, kimse almazdı ve bu insanlar ya kendi acılarının ya da sokaklardaki kabadayıların kölesi olurdu. Elantris'in ona ihtiyacı vardı. Eğer bu onu tüketip bitirecekse de, varsın bitirsin diye düşündü.

"Efendi Ruh!" diye seslendi bir ses çılgınca.

Raoden, Saolin'i endişeyle odaya dalarken izledi. Sadece yarı yarıya çürümüş bir tahta parçası ve sivri bir taş kullanarak kendine bir mızrak uydurmuş olan kanca burunlu paralı asker, kilisenin etrafındaki bölgede devriye gezmeyi alışkanlık edinmişti. Adamın yaralarla dolu Elantrian yüzü endişeyle kırışmıştı.

"Ne oldu, Saolin?" diye sordu Raoden panik içerisinde. Adam tecrübeli bir askerdi ve kolayca heyecanlanacak biri değildi.

"Bir grup silahlı adam bu tarafa geliyor, lordum. Çelik silahlı on iki kişi saydım."

"Çelik mi?" dedi Raoden. "Elantris'te mi? Burada çelik bulunduğundan haberim yoktu."

"Hızla geliyorlar, lordum," dedi Saolin. "Ne yapacağız? Neredeyse burada olurlar."

“Geldiler bile," dedi Raoden bir grup adam kilisenin açık kapısından içeri girerken. Saolin haklıydı, birkaçı çelik silah taşıyorlardı; ama kılıçları paslı ve çen-tilmişti. Kararmış gözlü, sevimsiz bir yığın adam ve önlerinde tanıdık (en azından uzaktan tanıdık) bir figür vardı.

"Karata,” dedi Raoden. Önceki gün Loren onun olmuş olmalıydı, ancak Raoden Loren’i çalmıştı. Görünüşe göre, Karata şikâyette bulunmaya gelmişti. Bunun olması zaten an meselesiydi.

Raoden, sanki derme çatma mızrağını denemeye istekliymiş gibi yavaş yavaş ilerlemekte olan Saolin’den tarafa göz attı. “Yerinde kal, Saolin," diye emretti.

Karata, Shaod’un hediyesi olarak tamamen keldi ve derisi kırışmaya başlayacak kadar uzun zamandır da şehirdeydi. Ama gururlu bir yüz ifadesi takınıyordu ve gözlerinde kararlılık vardı; acıya teslim olmamış, yakın zamanda olmayı da düşünmeyen biriydi. Yırtık deriden, Elantris standartlarına göre iyi yapılmış koyu bir giysi giyiyordu.

Karata başını çevirerek etrafa baktı; önce yeni çatıyı, sonra da pencerenin dışında endişeyle izlemek için toplanmış olan Raoden’in gaıbunu inceledi. Mareshe ve Kahar odanın arka tarafında hareketsiz duruyorlardı. En sonunda, Karata bakışını Raoden’e çevirdi.

Gergin bir sessizlik oldu. Sonunda Karata adamlarından birine döndü. “Binayı yıkın, bunları kovalayıp birkaç kemik kırın.’’ Gitmek için arkasını döndü.

“Seni Iadon’un sarayına sokarım," dedi Raoden sessizce.

Karata dondu.

“İstediğin bu, değil mi?” diye sordu Raoden. “Elantris Şehir Muhafızları seni Kae’de yakaladı. Sana sonsuza dek katlanmayacaklar, çok sık kaçan Elantrianları yakıyorlar. Eğer gerçekten saraya girmek istiyorsan, seni oraya götürebilirim.”

“Şehirden asla çıkamayız,” dedi Karata kuşkucu gözlerini tekrar ona çevirerek. “Yakın zamanda muhafızları iki katına çıkardılar, bir kraliyet evliliği için iyi görünmekle ilgili bir şeyler var. Bir aydan beri dışarı bile çıkamadım.”

“Seni şehirden de çıkarabilirim,” diye söz verdi Raoden.

Karata’nın gözleri şüpheyle kısıldı. Fiyat konuşması yoktu. İkisi de Raoden’in isteyebileceği tek şeyin rahat bırakılmak olduğunu biliyordu. “Çaresizsin," diye karara vardı Karata.

“Doğru, ama aynı zamanda da fırsatçıyım."

Karata yavaşça başını salladı. “Gece çöktüğünde döneceğim. Verdiğin sözü yerine getireceksin veya adamlarım buradaki herkesin kol ve bacaklarını kırıp acı içinde çürümeye terk edecek.

“Tamam.”

“SULE, ben...”

“...bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorsun,” diye bitirdi Raoden, hafit bir gülümsemeyle. “Evet, Galladon. Biliyorum."

“Elantris büyük bir şehir,” dedi Galladon. “Karata'nın bile bizi bulamayacağı pek çok saklanacak yer var. Adamlarını çok fazla yayamaz, yoksa Shaor ve Aanden ona saldırır. Kolo?”

“Evet, ama sonra ne olacak?" diye sordu Raoden, Mareshe’nin ba/.ı paçavralar dan uydurduğu ipin sağlamlığını deneyerek. Görünüşe göre ağırlığını taşıyabilecek

gibiydi. "Karata bizi bulamayabilir; ama o zaman başkaları da bulamaz. Sonunda insanlar burada olduğumuzu fark etmeye başladılar. Eğer şimdi yerimizi değiştirirsek, asla büyüyenleyiz."

Galladon acı çekiyor gibi göründü. “Sule, büyümemiz gerekli mi? Bir çete daha yaratmak zorunda mısın? Üç diktatör yetmez mi?”

Raoden durup endişeyle iri Dulaya baktı. “Galladon, gerçekten bunu yaptığımı mı düşünüyorsun?"

“Bilmiyorum, sule.”

“Güç arzum yok, Galladon,” dedi Raoden düz bir şekilde. “Yaşamakla ilgileniyorum. Sadece hayatta kalmak değil, Galladon, yaşam. Bu insanlar vazgeçtikleri için ölü, kalpleri atmadığı için değil. Ben bunu değiştireceğim.”

“Sule, bu imkânsız."

“Karata’yı Iadon’un sarayına sokmak da öyle,” dedi Raoden ipi kolunun etrafında bir halka halinde toplayarak. “Döndüğümde görüşürüz.”

“BU ne?” diye sordu Karata şüpheyle.

“Bu şehir kuyusu,” diye açıkladı Raoden taştan halkadan içeri bakarak. Kuyu derine gidiyordu, ama aşağıdaki karanlıkta suyun hareket ettiğini duyabiliyordu. “Dışan yüzmemizi mi bekliyorsun?”

“Hayır,” dedi Raoden, Mareshe’nin ipini kuyunun kenarından uzanan demir bir çubuğa bağlarken. “Sadece akıntının bizi götürmesine izin vereceğiz. Yüzmekten çok sürüklenmek.”

“Deli misin? Bu nehir yer altından akıyor. Boğulacağız.”

“Boğulamayız,” dedi Raoden. “Dostum Galladon’un söylemeye bayıldığı gibi ‘biz zaten ölüyüz. Kolo?’”

Karata ikna olmuş görünmedi.

“Aredel Nehri doğrudan Elantris’in altından akıyor, sonra da Kae’ye doğru devam ediyor,” diye açıkladı Raoden. “Şehrin etrafından dolanıp sarayın yanından geçiyor. Tek yapmamız gereken, bizi sürüklemesine izin vermek. Nefesimi tutmayı zaten denedim, yarım saat boyunca ciğerlerim bile yanmadı. Kanımız artık akmıyor, bu yüzden sadece konuşmak için havaya ihtiyacımız var.”

“Bu ikimizi de yok edebilir,” diye uyardı Karata.

Raoden omzunu silkti. “Birkaç aya kadar açlık bizi de alır zaten." Karata hafifçe gülümsedi. “Pekâlâ, Ruh. Önce sen.”

“Memnuniyetle,” dedi Raoden, bu durum hakkında hiç de memnun hisset-meksizin. Yine de, bu onun fikriydi. Pişmanlıkla başını sallayan Raoden, kuyudan içeri girerek kendini alçaltmaya başladı. İp o suya ulaşamadan bitti. Raoden, derin ama işe yaramayan bir nefes alarak kendini bıraktı.

Bir şapırtıyla buz gibi soğuk nehre düştü. Akıntı onu sürüklemekle tehdit etti, ancak hızla bir kayayı yakalayıp kendini sabitleyerek Karata’yı beklemeye başladı. Kısa süre sonra yukarıdan Karata'nın sesi geldi.”

“Ruh?”

“Buradayım. Nehirden yaklaşık üç metre kadar yüksektesin, oradan atlaman gerekecek.”

“Ve sonra?”

“Sonra nehir yer altından devam ediyor. Şu anda beni çektiğini hissedebiliyorum. Sadece tüm yol boyunca yeterince geniş olduğunu ummamız gerekecek, yoksa sonsuza kadar yer altı tıpaları olacağız.”

“Bunu ben buraya inmeden önce söyleyebilirdin,” dedi Karata endişeyle.

Ama kısa süre sonra gürültüyle suya düşen ve arkasından akıntıyla Raoden’in yanından sürüklenmeye başlayan iri bir şeyden, gurultuyla karışık sessiz bir inleme geldi.

Merhametli Domi’ye bir dua mırıldanan Raoden, kayayı bırakarak nehrin onu görünmeyen yüzeyinin altına çekmesine izin verdi.

RAODEN yüzmek zorunda kaldı. Bunu, tünelin kaya duvarlarına çarpmadan nehrin ortasında kalabilmek için yapıyordu. Karanlıkta ilerlerken kollarını açarak kendini konumlandırmak için elinden gelenin en iyisini yaptı. Neyse ki zaman içinde kayalar, keskinliklerini yitirmiş; çarpıldığı takdirde yalnızca çürütecek şekilde düzleşmişti.

Bu sessiz yer altı dünyasında bir sonsuzluk geçti. Sanki karanlığın içinde ko-nuşamayarak, tamamen yalnız, süzülüyordu. Belki ölümün getireceği de buydu, ruhunu sonsuz ve ışıksız bir boşlukta süzülmeye bırakacaktı.

Akıntı değişti ve onu yukarı çekti. Taştan tavanla çarpışmaya hazırlanmak için kollarıyla kendini korudu, ama bir dirençle karşılaşmadı. Kısa bir an sonra kafası suyun yüzeyine çıktı ve esen rüzgâr ıslak yüzünü üşüttü. Dünya netleşirken kararsızca gözlerini kırpıştırdı, yıldızlar ve arada bir gördüğü sokak lambaları sadece hafif bir aydınlık sağlıyordu. Bu ise yönünü ve belki de akıl sağlığını toparlaması için yeterliydi.

Yavaşça sürüklenmeye devam etti, nehir yüzeye çıktıktan sonra genişliyor ve akıntı da oldukça yavaşlıyordu. Suda bir şeklin yaklaştığını hissetti ve konuşmaya çalıştı, ancak ciğerleri doluydu. Ağzından çıkan tek şey yüksek ve kontrol edilemez bir öksürük nöbetiydi.

Bir el ağzının üstüne kapanarak öksürüğünün gluk gluk sesiyle kesilmesine sebep oldu. “Sessiz ol, aptal!” diye tısladı Karata.

Raoden öksürüğünü kontrol etmeye çalışırken başıyla onayladı. Belki de yolculuğu sırasında teolojik benzetmelerden çok, ağzını kapalı tutmaya konsantre olmalıydı.

Karata Raoden’in ağzını bıraktı, ama Kae şehrinin yanından sürüklenirlerken bir arada kalacakları şekilde omzunu tutmaya devam etti. İkili sessizlik içinde, Iadon’un kale gibi sarayının karanlıkta yükselmekte olduğu şehrin kuzey sınırına varana kadar, sürüklenmeye devam ettiler. Sonra, yine konuşmadan, yüzerek sarayın yanında kıyıya çıktılar.

Saray karanlık, somurtkan ve büyük bir binaydı; Iadon’un tek korkusunun bir tezahürü. Raoden’in babası çoğunlukla korkmazdı, aslında çoğunlukla akıllıca endişelenmesi gereken durumlarda bile saldırgandı. Bu özellik ona Fjorlarla ticaret yapan bir iş adamı olarak servet kazandırmış, ancak bir kral olarak başarısızlık getirmişti. Iadon tek bir konuda paranoyaktı: uyku. Kral, suikastçıların bir şekilde içeri sızıp uyurken onu öldürmelerinden çok korkuyordu. Raoden, babasının her gece yatmadan önce bu konu hakkındaki mantıksız mırıldanmalarını iyi hatırlıyordu. Kral olmanın dertleri Iadon'u daha da kötüleştirmiş, zaten kale gibi olan evini bir tabur askerle donatmasına sebep olmuştu. Askerler, hızlı bir müdahaleyi kolaylaştırmak için Iadon’un odasının yakınında yaşıyorlardı.

“Pekâlâ,” diye fısıldadı Karata, burçlardan geçen askerleri tereddütle izleyerek, “bizi dışarı çıkardın. Şimdi de içeri sok.”

Raoden sırılsıklam ciğerlerini olabildiğince sessiz boşaltmaya çalışırken, başıyla onayladı. Bu, bol miktarda boğuk öğürme olmadan başarılamayacak bir hareketti.

“Bu kadar öksürmemeye çalış,” diye öğüt verdi Karata. “Boğazını tahriş edip ciğerlerini ağrıtacaksın, sonra sonsuza kadar soğuk almış gibi hissedersin. ”

Raoden inleyerek kendini ayağa kaldırdı. “Batı tarafına gitmeliyiz," derken sesi kurbağa gibiydi.

Karata başını salladı. Tehlikeyle yakından tanışık biri gibi sessizce ve hızla hareket ediyordu, Raoden’in becerebildiğinden çok daha iyiydi. Birkaç kez elini uyarıyla kaldırarak, bir asker birliğinin karanlıkta birden belirmesinden az önce, Raoden’i durdurdu. Yeteneği, Raoden’in tüm beceriksizliğine rağmen Iadon’un sarayının batı tarafına varmalarını sağladı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Karata.

Raoden durakladı. Şimdi karşısında bir soru vardı. Neden Karata saraya girmek istiyordu? Raoden’in hakkında duyduklarına göre intikam alacak türde biri değildi. Vahşiydi, ama kinci değildi. Ama ya yanılıyorsa? Ya gerçekten Iadon’un kanını istiyorsa?

“Ee?” diye sordu Karata.

Babamı öldürmesine izin vermeyeceğim, diye karar verdi Raoden. *Ne kadar kötü bir kral olursa olsun bunu yapmasına izin veremem.* “Önce

benim için bir soruya cevap vermelisin."

“Şimdi mi?” diye sordu kızgınlıkla.

Raoden başını salladı. “Neden saraya girmek istediğini bilmeliyim.”

Karata karanlıkta yüzünü astı. “Talepte bulunacak bir konumda değilsin."

“Sen de talepleri reddedebilecek konumda değilsin,” dedi Raoden. “Tek yapmam gereken alarmın çalışmasını sağlamak, böylece muhafızlar ikimizi de yakalar."

Karata belli ki Raoden’in bunu yapıp yapamayacağını kestirmeye çalışarak karanlıkta sessizce bekledi.

“Bak, bana sadece bir şey söyle,” dedi Raoden. “Krala zarar vermeye niyetin var mı?”

Karata onunla göz göze geldi ve kafasını salladı. "Benim derdim onunla değil."

Ona inanıyor muyum, ***yoksa inanmıyor muyum?*** diye düşündü Raoden. ***Seçeneğim var mı ki?***

Raoden uzanıp duvara bitişik olan bir çalıyı yana çekti, sonra taşlardan birine ağırlığım verdi. Taş, sessiz bir gıcırtıyla duvardan içeri çöktü ve önlerindeki zeminin bir bölümü düşerek açıldı.

Karata kaşlarını kaldırdı. "Gizli bir geçit mi? Ne kadar antika.”

"Iadon paranoyak bir uykucu,” diye açıkladı Raoden, toprakla duvar arasındaki küçük açıklıktan içeri sürünürken. “Bu geçidi, eğer biri sarayına saldırırsa son bir kaçış yolu olsun diye inşa ettirdi.”

Karata delikten onu takip ederken homurdandı. “Bunun gibi şeylerin sadece çocuk masallarında oluğunu sanırdım.”

“Iadon o masalları epey sever,” dedi Raoden.

Geçit dört metre kadar ileride genişledi ve Raoden yanında yakmak için çakmaktaşı da olan bir feneri bulana kadar duvar boyunca eliyle yoklayarak ilerledi. Fenerin siperliğini sadece ince bir ışık verecek şekilde kapalı tuttu; bu bile dar ve tozlu geçidi aydınlatmak için yeterliydi.

“Saray hakkında oldukça bilgili gibi görünüyorsun,” diye gözlem yaptı Karata.

Raoden çok fazla açıklayıcı olmayan bir karşılık bulamadığından cevap vermedi. Babası geçidi Raoden’e, o daha onlu yaşlarının başındayken

göstermişti ve Raoden’le arkadaşları anında bunu karşı koyulamaz bir eğlence olarak görmüştü. Geçidin sadece acil durumlar için olduğu uyarılarına kulak asmayan Raoden ve Lukel, saatler boyunca içinde oynarlardı.

Tabii ki şimdi geçit daha küçük görünüyordu. Raoden'le Karata’nın hareket edebilecekleri kadar yer ancak vardı. "Gel,” dedi feneri yukarıda tutup geçitte yan yan ilerleyerek. Iadon’un odasına olan yolculuk hatırladığından daha kısa sürmüştü, hayal gücünün iddia etmiş olduğunun aksine pek de büyük bir geçit sayılmazdı. Dik bir açıyla yükselerek doğrudan ikinci kattaki Iadon’un odasına doğru ilerliyordu.

“İşte bu,” dedi Raoden yolun sonuna ulaştıklarında. “Iadon şimdiye kadar vatmış olmalı ve paranoyasına rağmen derin uyur. Belki de biri, öbürü yüzündendir. Kralın yatak odasında bir goblenin ardında gizli olan kapıyı araladı. Iadon un kocaman yatağı sessiz ve karanlıktı, ama açık pencereden giren yıldız ışığı kralın aslında burada olduğunu göstermeye yetiyordu.

Raoden, gergin bir bekleyişle Karata’yı izledi. Ancak kadın sözünü tuttu ve uyuyan krala, odayı geçip dış koridora çıkarken sadece göz ucuyla baktı. Raoden gizli bir rahatlamayla içini çekti ve Karata’yı daha az becerikli sessiz bir yürüyüşle takip etti.

Karanlık dış koridor Iadon’un odasını muhafızlarınkilerle birleştiriyordu. Sağ taraf muhafız kışlalarına; sol taraf ise önce bir nöbet odasına, sonra da sarayın kalan kısmına gidiyordu. Karata bu yöne sırtını dönerek sağ taraftaki muhatız, kışlasına doğru devam etti. Çıplak ayakları taş zeminde hiç ses çıkarmıyordu.

Raoden onu kışlalara doğru takip ederken endişesi geri döndü. Karata babasını öldürmeye karar vermemiş olsa da, şimdi sarayın en tehlikeli kısmına sızıyorlardı. Tek bir ses düzinelerce askeri uyandırırdı.

Neyse ki taş zeminde sessizce ilerlemek fazla yetenek gerektirmiyordu. Karata yollarına çıkan her kapıyı sessizce açıyor ve Raoden’in geçmek için dokunmasına bile gerek kalmayacak kadar aralık bırakıyordu.

Karanlık koridor; hem daha düşük rütbeli subayların, hem de aileleriyle birlikte yaşamaları için yer verilmiş olan askerlerin odalarına açılan yan yana sıralanmış kapıların olduğu başka bir koridorla birleşti. Karata bir kapı seçti; evli bir muhafızın ailesine tahsis edilen odalardandı. Bir duvarın

yanında yıldız ışığıyla aydınlanan bir yatak ve öbür duvarın yanında da bir gardırop vardı.

Raoden tüm bunların, Karata kendine uyuyan bir muhafızın silahını alabilsin diye mi olduğunu merak ederek tedirginlikle kımıldandı. Eğer öyleyse, Karata deliydi. Elbette, paranoyak bir kralın sarayına gizlice sızmak da tam olarak akli dengenin bir işareti sayılmazdı.

Karata odaya girerken, Raoden onun muhafızın ekipmanını çalmak için gelmiş olamayacağını fark etti. Muhafız yoktu ve yatak boştu; ama çarşaf, üstünde uyunmuş gibi kırışmıştı. Karata, Raoden'in önceden fark etmediği bir şeyin yanında eğildi: yerde, sadece uyuyan bir çocuk olabilecek kadar küçük bir yumru tarafından işgal edilen bir döşek vardı. Raoden, yüz hatlarını ve cinsiyetini karanlıkta göremiyordu. Karata bir an için sessizce çocuğun yanında çömeldi.

Artık işini bitirmişti, Raoden'e odadan çıkmasını işaret ederek arkalarından kapıyı kapattı. Raoden sorgularcasına kaşlarını kaldırdı ve Karata başıyla onayladı. Gitmeye hazırlardı.

Kaçış, gizli ziyaretlerinin ters sırasıyla olmuştu: Raoden önden giderek hâlâ açık olan kapılardan geçiyor, Karata ise geriden onu takip ederken kapıları arkasından kapatıyordu. Her şeye rağmen, Raoden gecenin bu kadar kolay gidiyor olmasından dolayı rahatlamıştı veya en azından Iadon'un yatak odasının önündeki son koridora açılan kapıdan süzüldüğü ana kadar rahattı.

Kapının öbür tarafında, eli kapı koluna uzanmış halde donup kalmış bir adam duruyordu. İkiliye irkilmiş bir yüz ifadesiyle baktı.

Karata, Raoden'i iterek geçti. Hızlı bir hareketle kolunu adamın boynuna dolayarak eliyle ağzını kapattı ve adam yanındaki kılıcına uzanırken öbür eliyle de bileğini kavradı. Ama adam daha iriydi ve Karata'nm zayıflamış Elantrian yapısından güçlüydü; kendi bacağıyla, onu yere devirmeye çalışan Karata'nın bacağını engelleyerek elinden kurtuldu.

"Dur!" diye sessizce emretti Raoden, elini önünde tehditkârca kaldırarak. İkisinin de gözleri bir kızgınlıkla ona kaydı, ama sonra ne yaptığını gördüklerinde mücadele etmeyi kestiler.

Raoden'in parmağı arkasında parlayan bir çizgi bırakarak havada ilerledi. Raoden tek bir şekil oluşturana kadar parmağıyla havaya çizgi ve eğriler çizmeye devam etti. Çizdiği Aon Sheo, ölüm anlamına gelen semboldü.

"Eğer kımıldarsan, ölürsün,” dedi Raoden sessizce.

Muhafızın gözleri dehşetle açıldı. Parlayan Aon, onun dışında karanlık olan odadaki duvarlarda dalgalar oluşturan sert bir ışık saçarak adamın göğsünün üstünde durdu. Şekil her zaman olduğu gibi yanıp sönerek kayboldu. Ancak ışık, Raoden’in kara lekeli Elantrian yüzünü aydınlatmaya yetmişti.

“Ne olduğumuzu biliyorsun."

“Merhametli Domi,” diye fısıldadı adam.

“Bu Aon önümüzdeki bir saat boyunca burada kalacak,” diye yalan söyledi Raoden. "Senin tek bir kıpırtını bekleyerek çizdiğim yerde görülmeden asılı duracak. En ufak bir hareketinde seni yok edecek. Anladın mı?”

Dehşete düşmüş yüzünde boncuk boncuk ter birikirken adam kımıldamadı.

Raoden uzanıp adamın kılıç kemerini çözdü ve sonra kendi beline taktı.

“Gel,” dedi Karata’ya.

Kadın hâlâ muhafızın onu ittiği duvarın yanında çökmüş, Raoden’i anlaşılmaz bir ifadeyle süzüyordu.

“Gel,” diye daha ısrarlı bir sesle tekrarladı Raoden.

Karata soğukkanlılığını tekrar kazanarak başını salladı. Kralın kapısını açtı ve ikili geldikleri yoldan giderek kayboldular.

"BENİ tanımadı,” dedi Karata kendi kendine, sesi eğlenmiş ama aynı zamanda açılıydı.

“Kim?” diye sordu Raoden. İkili, Elantris’e geri dönüşlerine devam etmeden önce biraz dinlenmek için Kae’nin ortasına yakın bir dükkânın kapı aralığında çö-melmişlerdi.

“O muhafız. Başka bir hayatta benim kocamdı.’’

"Kocan mı?”

Karata başını sallayarak onayladı. “On iki yıl boyunca birlikte yaşadık ve şimdi beni unutmuş bile.”

Raoden kafasında olayları birleştirdi. “O zaman girdiğimiz oda...”

“O benim kızımdı,” dedi Karata. “Kimsenin ona bana ne olduğunu söylemiş olduğunu sanmıyorum. Ben yalnızca... bilmesini istedim.”

“Ona bir not mu bıraktın?”

“Bir not ve bir de yadigâr,” diye açıkladı Karata üzgün bir sesle, ama Elantrian gözlerinden yaş akamıyordu. “Kolyem. Bir yıl önce, onu rahiplerden saklamayı başarmıştım. Onda olmasını istedim, hep ona vermeye niyetliydim. Beni o kadar hızlı aldılar ki... hoşça kal bile diyemedim.”

"Biliyorum,” dedi Raoden teselli edercesine, kolunu kadına dolayarak. “Biliyorum.”

"Hepsini bizden alıyor. Her şeyi alıyor, bize hiçbir şey bırakmıyor." Sesi öfkeyle doluydu.

“Domi’nin takdiri.”

“Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?” diye sordu Karata sertçe. "Bize tüm yaptıklarından sonra nasıl hâlâ O’nun adını anabilirsin?” "Bilmiyorum," diye itirat etti Raoden, kendini yetersiz hissederek. "Sadece, diğer herkes gibi devam etmek zorunda olduğumuzu biliyorum. En azından kızını tekrar görebildin."

"Evet,” dedi Karata. “Teşekkür ederim. Bana bu gece büyük bir hizmette bulundun, Prensim.”

Raoden dondu.

“Evet, seni tanıdım. Kocamla birlikte yıllarca sarayda yaşadım, seni ve aileni koruyarak. Seni çocukluğundan beri izledim, Prens Raoden.”

“Tüm bu zaman boyunca biliyor muydun?”

"Tüm zaman boyunca değil, ama yeteri kadar süredir,” dedi Karata. “Fark ettikten sonra Iadon’la akraba olduğun için senden nefret mi etsem, yoksa adalet seni de aldı diye tatmin mi olsam karar veremedim.”

“Peki, kararın nedir?"

"Önemli değil,” dedi Karata, düşünmeden kuru gözlerini silerek. “Anlaşmanın sana düşen kısmını takdire şayan bir şekilde yerine getirdin. Adamlarım seni rahat bırakacak."

“Bu yeterli değil, Karata,” dedi Raoden ayağa kalkarak.

“Anlaşmamızın ötesinde taleplerde mi bulunacaksın?”

“Hiçbir şey talep etmiyorum, Karata,” dedi Raoden ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzatarak. “Ama kim olduğumu biliyorsun, ne

yapmaya çalıştığımı da tahmin edebilirsin.”

“Sen de Aanden gibisin. Babanın bu lanet ülkeyi yönettiği gibi sen de bize hükmetmeyi düşünüyorsun," dedi Karata.

“Bugün kesinlikle insanlar beni yargılamakta hızlı davranıyor," dedi Raoden eğri bir gülümsemeyle. “Hayır Karata, Elantris’e ‘hükmetmek’ istemiyorum. Ben Elantris’e yardım etmek istiyorum. Bir şehir dolusu kendine acıyan, kendilerini dünyanın kalanının onları gördüğü gibi görmeye razı olmuş insan görüyorum. Elantris cehennem olmak zorunda değil.”

“Bunu nasıl değiştirebilirsin?” diye sorguladı Karata. “Yiyecek az olduğu sürece, insanlar açlıklarını gidermek için savaşıp yok edecekler.”

“O zaman bizim de onları doyurmamız gerekecek," dedi Raoden.

Karata homurdandı.

Raoden pejmürde giysisinin içinde oluşturduğu bir cebe uzandı. "Bunu tanıdın mı, Karata?” diye sordu ona küçük bir kese göstererek. Kese boştu; ama Raoden onu, amacını unutmamak için yanında bulunduruyordu.

Karata’nm gözleri arzuyla tutuştu. “Yiyecek konulurdu.”

“Ne çeşit yiyecek?”

"Yeni bir Elantrianla gelen adağın bir kısmı olan mısır keselerinden biri,” dedi Karata.

"Sadece mısır değil, Karata,” dedi Raoden bir parmağını kaldırarak. ***“Mısır Tohumu.*** Ayinin bir kısmı, taneli adakların ekilebilir olmasını gerektiriyor.”

“Mısır tohumu mu?” diye fısıldadı Karata.

"Yeni gelenlerin mısırlarını topluyorum. Adakların kalanı umurumda değil, sadece mısır tohumları. Mısır ekebiliriz, Karata. Elantris'te çok fazla insan yok, hepsini beslemek çok zor olmayacaktır. Domi biliyor ki bir iki bahçeyi işleyecek kadar boş zamanımız var.”

Karata’nın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Kimse daha önce bunu denemedi," dedi şaşkınlıktan sersemleyerek.

“Tahmin etmiştim. Bu öngörü gerektiriyor ve Elantris’te yaşayanlar, yarını düşünemeyecek kadar anlık açlıklarına odaklanmış dürümdalar. Bunu değiştirmeyi tasarlıyorum.”

Karata bakışını küçük keseden Raoden’in yüzüne çevirdi. “Şaşırtıcı,” diye mırıldandı.

"Gel hadi,” dedi Raoden keseyi kaldırıp çalıntı kılıcı da paçavralarının altına gizleyerek. “Neredeyse kapıya vardık.”

“Bizi içeri tekrar nasıl sokmayı planlıyorsun?"

“İzle ve gör.”

Yürürlerken Karata karanlık bir evin yanında durakladı.

“Ne?” diye sordu Raoden.

Karata işaret etti. Pencerede, camın arkasında, bir somun ekmek duruyordu.

Birden Raoden, kendi açlığının içini sertçe deştiğini hissetti. Onu suçlayamazdı, sarayda kendisi de sürekli olarak etrafta aşıracak bir şeyler aramıştı.

“Bu riske giremeyiz, Karata,” dedi Raoden.

Karata içini çekti. “Biliyorum. Ama sadece... o kadar yakınız ki.”

“Tüm dükkânlar kapalı ve tüm evler kilitli,” dedi Raoden. “Asla yiyecek bir şey bulamayız.”

Karata başıyla onayladı ve tekrar ağır ağır hareket etmeye başladı. Bir köşeyi döndüler ve geniş Elantris kapısına yaklaştılar. Kapının yanında pencerelerinden dışarı ışık dökülen bodur bir bina vardı. Kahverengi ve sarı üniformaları lamba ışığında parlayan birkaç muhafız, içeride aylak aylak oturuyordu. Raoden binaya yaklaşıp pencereyi yumruğunun tersiyle tıklattı.

“Affedersiniz,” dedi kibarca, "kapıyı açabilir miydiniz acaba?”

Kâğıt oynamakta olan muhafızlar Elantrian hatlarını tanıdıklarında korkuyla sandalyelerinden fırladılar.

“Biraz çabuk olabilirseniz, lütfen” dedi Raoden çalımla. “Yorulmaya başladım.

“Dışarıda ne yapıyorsunuz?” diye sordu görünüşe göre bir subay olan muhafızlardan biri, adamları binadan dışarı fırlarken. Birkaçı kötü görünüşlü mızraklarını Raoden’in göğsüne doğrulttu.

“İçeri girmeye çalışıyoruz,” dedi Raoden sabırsızca.

Muhafızların biri mızrağını kaldırdı.

“Senin yerinde olsam bunu yapmazdım. Eğer bir Elantrianı kapıların dışında nasıl öldürebildiğini açıklamak istemiyorsan tabii. Bizi içeride tutuyor olmanız gerek, eğer insanlar burnunuzun dibinden kaçıyor olduğumuzu öğrenirlerse, bu büyük bir utanç olur."

"Nasıl kaçtınız?” diye sordu subay.

"Sonra anlatırım,” dedi Raoden. “Esas şimdi biz bütün mahalleyi uyandırıp bir panik başlatmadan önce bizi şehre yeniden sokmanız gerekir. Ha, bir de ben olsam bana fazla yaklaşmazdım. Ne de olsa Shaod oldukça bulaşıcı."

Muhafızlar sözleriyle geriledi. Elantris’i izlemek bir şeydi, konuşan bir cesetle yüzleşmek ise başka bir şey. Başka ne yapabileceğini kestiremeyen subay kapıların açılmasını emretti.”

“Teşekkürler, uslu hizmetkârım,” dedi Raoden gülümseyerek. “Harika bir iş yapıyorsun. Sana zam ayarlayıp ayarlayamayacağımıza bir bakmalıyız.” Aynı anda Raoden Karata’ya kolunu uzattı ve askerler sanki gardiyanları değil özel uşaklarıymış gibi yürüyerek Elantris kapılarından geçti.

Kapı arkalanndan kapanırken Karata kahkahasını tutamadı. “Sanki burada olmayı istiyormuşuz gibi davrandın. Sanki bu bir ayrıcalıkmış gibi.”

“Tam olarak da bu şekilde hissetmemiz gerekir. Sonuçta, eğer Elantris’te hapis kalacaksak, tüm dünyadaki en muhteşem yermiş gibi davransak daha iyi olur. ”

Karata gülümsedi. “Sende bir miktar cüretkârlık var, Prensim. Bunu beğendim.”

"Asalet kişinin soyu kadar da davramşlarındadır. Eğer burada yaşamak bir kutsamaymış gibi davranırsak, belki ne kadar zavallı olduğumuzu düşünmeyi bırakmaya başlarız. Şimdi, Karata, benim için bazı şeyler yapmanı istiyorum."

Karata bir kaşını kaldırdı.

"Kimseye kim olduğumu söyleme. Elantris’te bana saygı duyulduğu için sadık olunsun istiyorum, unvanım için değil.”

“Pekâlâ.”

“Sonra, kimseye nehirden şehre bir geçiş olduğunu söyleme.”

“O neden?”

“Çok tehlikeli," dedi Raoden. “Babamı biliyorum. Eğer muhafızlar şehir içinde çok fazla Elantrian bulmaya başlarsa, gelip bizi yok eder. Elantris’te ilerleme kaydetmemizin tek yolu, kendi kendine yeter hale gelmemiz. Kendimizi desteklemek için şehre sızmayı göze alamayız.”

Karata dinledi, sonra da başını sallayarak onayladı. “Pekâlâ." Sonra bir an düşünceli bir şekilde durakladı. “Prens Raoden, sana göstermek istediğim bir şey var."

ÇOCUKLAR mutluydu. Çoğu uyuyor olsa da birkaçı uyanıktı ve gülüşüp bir-birleriyle oyun oynuyorlardı. Elbette hepsi keldi ve Shaod’un izlerini taşıyorlardı. Ama bu çok da umurlarında değil gibiydi.

“Demek hepsi ***buraya*** geliyordu," dedi Raoden ilgiyle.

Karata onu sarayın derinliklerindeki odada daha da ileriye yönlendirdi. Bir zamanlar, bu bina tecrübeli Elantrianlar tarafından seçilen liderleri barındırırdı. Şimdi bebekler için bir oyun odası gizliyordu.

Rjaoden’i şüpheyle süzen birkaç adam, dikkatle çocuklara muhafızlık ediyordu.

Karata ona döndü. “Elantris’e ilk geldiğimde, çocukların geçen her şeyden korkarak gölgelerde sinmiş olduklarını gördüm ve kendi küçük Opais’imi düşündüm. Onlara yardım etmeye başladığımda kalbimde bir şey iyileşti; onları topladım, biraz sevgi gösterdim, onlar da bana tutundu. Burada gördüğün her kadın ve adam dışarıda küçük bir çocuk bıraktı.”

Karata duraklayarak küçük bir Elantrian çocuğun başını sevgiyle okşadı. “Çocuklar bizi birleştiriyor. Acıya teslim olmamızı engelliyorlar. Topladığımız yiyecek onlar için. Bir şekilde açlığımızın, kısmen da olsa, sahip olduğumuzu çocuklara vermekten geldiğini bilmek daha iyi dayanmamızı sağlıyor.’’

"Çocukların böyle...” diye başladı Raoden sessizce, iki küçük kızın beraber bir el çırpma oyunu oynamasını izlerken.

“...mutlu olabileceğini düşünmez miydin?’’ diye bitirdi Karata. Raoden’e takip etmesini işaret etti. Çocukların duyamayacağı kadar geriye çekildiler. “Biz de anlayamıyoruz, Prensim. Açlıkla başa çıkmakta kalanımızdan daha iyi gibi görünüyorlar.”

“Çocuk aklı şaşırtıcı derecede dirençli bir şey,” dedi Raoden.

"Bir miktar şiş ve berenin acısına da dayanabiliyor gibi görünüyorlar," diye devam etti Karata. “Ama sonunda diğer herkes gibi onlar da kopuyorlar. Bir an çocuk mutlu ve oyuncu. Sonra düşüyor veya bir tarafını kesiyor ve aklı gidiyor. Bir oda daha saklıyorum, bu küçüklerden çok uzakta, bütün gün ağlayıp inlemek dışında bir şey yapmayan düzinelerce çocukla dolu.”

Raoden başını salladı. Bir an sonra da sordu. “Bunu bana neden gösteriyorsun?” Karata durakladı. “Çünkü sana katılmak istiyorum. Bir zamanlar onun hakkında düşündüklerime rağmen babana hizmet ettim. Şimdi onun hakkında düşündüklerim ***yüzünden*** oğluna hizmet edeceğim. Sadakatimi kabul edecek misin?” “Şerefle, Karata.”

Karata başıyla onayladı ve içini çekerek tekrar çocuklara döndü. “Fazla zamanım kalmadı, Lord Raoden," diye fısıldadı. "Ben kaybolduğumda çocuklarıma ne olacağından endişeleniyordum. Senin bu rüyan, bu çılgın yiyecek yetiştirip acımızı görmezden geldiğimiz Elantris fikrin. Bunu yaratmaya çalışmanı görmek istiyorum. Başarılı olacağını düşünmüyorum, ama bunu yaparken bizi daha iyi bir şeye dönüştüreceğine inanıyorum.”

“Teşekkür ederim,” dedi Raoden, az önce muazzam bir sorumluluğu kabul ettiğini fark ederek. Karata onun daha yeni hissetmeye başladığı yükün altında bir yıldan fazla yaşamıştı. Yorgundu, Raoden bunu gözlerinde görebiliyordu. Şimdi, eğer zamanı gelirse, dinlenebilecekti. Yükünü ona devretmişti.

“Ben teşekkür ederim,” dedi Karata çocuklara bakarak.

"Söylesene, Karata," dedi Raoden bir an düşündükten sonra. “Gerçekten insanlarımın kol ve bacaklarını kırar miydin?"

Karata önce cevap vermedi. “Sen bana söyle, Prensim. Eğer bu £ece babanı öldürmeye kalkmış olsam, sen ne yapardın?"

“İkisi de cevaplanmadan kalsa daha iyi olan sorulardan.”

Karata yorgun gözlerinde sakin bir bilgelikle onaylayarak başını salladı.

RAODEN kilisenin önünde durmuş dönmesini bekleyen iri şekli tanıyınca gülümsedi. Galladon’un endişeli yüzü, küçük fenerinin ışığıyla aydınlanıyordu.

"Evime dönmemi kolaylaştırmak için bir ışık mı, dostum?” diye sordu Raoden karanlıktan yaklaşırken.

“Sule!” diye seslendi Galladon. “Doloken adına, ölü değil misin?’’

“Elbette ölüyüm,” dedi Raoden gülerek arkadaşının omzuna vururken. “Hepimiz öyleyiz, en azından senin bana söylemeye bayıldığın şey bu.”

Galladon sırıttı. “Kadın nerede?’’

“Her centilmenin yapacağı gibi, onu evine bıraktım,” dedi Raoden kiliseye girerek. İçeride Mareshe ve diğerleri kalkıyordu.

“Efendi Ruh geri döndü!” dedi Saolin coşkuyla.

“Al, Saolin, bir hediye,” dedi Raoden giydiği paçavraların altından kılıcı çıkarıp askere uzatırken.

“Bu nedir, lordum?” diye sordu Saolin.

“Elindeki olanaklara bakıldığında o mızrak inanılmaz; ama sanırım, eğer gerçekten dövüşmeyi düşünüyorsan, daha sağlam bir şeye ihtiyacın olacak,” dedi Raoden.

Saolin kılıcı çekerek kınından çıkardı. Kılıç, dışarıda bir öneme sahip olmasa da, Elantris sınırları içinde muhteşem bir sanat eseriydi.

“Bir parça bile pas yok,” dedi Saolin hayretle. “Ve üstünde Iadon’un kişisel muhafızlarının sembolü var! ”

“O zaman kral öldü mü?” diye sordu Mareshe hevesle.

“Yok öyle bir şey,” diye itiraz etti Raoden. “Hedefimiz kişisel bir yapıdaydı, Mareshe; öldürmeyi içermiyordu. Gerçi o kılıcın sahibi olan muhafız oldukça si-nirlenmiştir...”

“Tahmin ederim," dedi Galladon homurdanarak. “O zaman artık Karata hakkında endişelenmemize gerek yok?”

“Hayır," dedi Raoden bir gülümsemeyle. “Aslına bakarsan, Karata’nın çetesi bize katılacak."

Bu açıklamaya birkaç şaşkınlık mırıltısı geldi. Raoden devam etmeden önce durakladı. “Yarın saray kısmını ziyaret edeceğiz. Karata, orada hepinizin görmesini istediğim bir şeyi saklıyor. Elantris’teki herkesin görmesi gereken bir şeyi.”

“Neymiş o, sule?” diye sordu Galladon.

“Açlığın alt edilebileceğinin kanıtı.”

14. BÖLÜM

SARENE’nin nakıştaki yeteneği, yaklaşık olarak resim yapmadaki yeteneği kadardı. Bunun onu durdurmasına izin verdiği de yoktu; her ne kadar geleneksel olarak erkeksi kabul edilen aktivitelerin bir parçası olmak için çok çalışsa da, Sarene başka herhangi biri kadar kadınsı ve hanımefendi de olabileceğini kanıtlamak için derin bir ihtiyaç hissediyordu. Bu konularda hiç iyi olmaması onun suçu değildi.

Sarene kasnağını kaldırdı. Bir dalda oturan, gagası şarkı söylerken açılmış, kırmızı bir sisterling işlemeye çalışmıştı. Ne yazık ki deseni de kendisi çizmişti; ki bu da daha en başından beklentileri oldukça düşürüyordu. Bu durum, çizgileri takip etmekteki şaşırtıcı acizliğiyle birleştiğinde ise ortaya, bir kuştan ziyade, ezilmiş domatese benzeyen bir eser çıkmıştı.

“Çok güzel, canım,” dedi Eshen. Sadece ümitsiz denebilecek kadar neşeli olan kraliçe böyle bir iltifatı iğneleme olmaksızın yapabilirdi.

Sarene içini çekti ve kasnağını kucağına bırakıp dal için biraz kahverengi iplik aldı.

“Üzülme, Sarene,” dedi Daora. “Domi herkese farklı düzeylerde beceri verir, ama her zaman gayreti ödüllendirir. Pratiğe devam edersen daha da iyileşeceksin."

Senin için söylemesi kolay tabii, diye düşündü Sarene içten içe kaşlarını çatarak. Daora’nın kendi kasnağı nakış sanatının ince işlenmiş, mükemmel bir eseriyle bezenmişti. Hepsi minicik, ama mükemmel işlenmiş bir kuş sürüsü, hevkelsi bir meşe ağacının dalları etrafında uçuşuyordu. Kiin’in karısı aristokratik erdemin ete kemiğe bürünmüş haliydi.

Daora yürümüyor, süzülüyordu; her hareketi yumuşak ve zarifti. Ustaca bir incelikle uygulanmış makyajı çarpıcıydı; dudakları parlak kırmızı, gözleri ise gizemliydi. Azametli olabilecek kadar yaşlı, ancak kayda değer güzelliğiyle tanınabilecek kadar da gençti. Kısacası, Sarene'nin normalde nefret edeceği türden bir kadındı; tabii eğer saraydaki en iyi yürekli ve en zeki kadın da o olmasaydı.

Birkaç saniyelik sessizlikten sonra, çoğunlukla olduğu gibi Eshen konuşmaya haşladı. Kraliçe sessizlikten korkar gibiydi, ya sürekli kendisi konuşuyor ya da başkalarım konuşmaya teşvik ediyordu. Gruptaki diğer kadınlar onun izinden gitmekten memnundu, kimsenin bir konuşmanın kontrolünü Eshen'in elinden almaya çalışmak isteyeceği de yoktu zaten.

Kraliçenin nakış grubu yaklaşık on kadından oluşuyordu. Başlangıçta Sarene bu buluşmalardan kaçınmış, bunun yerine dikkatini politik konulara odaklamıştı. Ancak kısa zamanda, kadınların da herhangi bir hükümet işi kadar önemli olduğunu fark etmişti. Dedikodu ve havadan sudan konuşmalar sırasında resmi bir ortamda tartışılamayacak haberler yayılıyordu. Sarene herhangi bir olaydan habersiz kalmayı göze alamazdı, sadece katılmak için beceriksizliğini gözler önüne sermek zorunda kalmamış olmayı diliyordu.

“Duydum ki Kie Çiftliği Baronu'nun oğlu Lord Waren büyük bir dini tecrübe yaşamış,” dedi Eshen. “Annesini tanırdım, çok nezih bir kadındı. Örgüde epey becerikliydi. Gelecek yıl, kazaklar tekrar moda olduğunda Iadon'u giymeye zorlayacağım, bir kralın modadan habersiz görünmesi yakışık almaz. Saçı biraz fazla uzun."

Daora bir ipliği çekerek sıktı. “Genç Waren hakkında dedikodular duydum. Yıllar boyunca dindar bir Korathi olduktan sonra, birden Shu-Dereth'e dönmesi bana garip görünüyor. ”

“Neredeyse aynı dinler zaten,” dedi Atara önemsemez bir tavırla. Dük Telrii'nin karısı bir Arel için bile küçük, omuzlarına kadar inen kumral bukleleri olan bir kadındı. Kocasının savurganlığına uyacak şekilde, odadaki en zengin kıyafet ve mücevherler açık ara ondaydı. İşlediği desenler her zaman muhafazakâr ve hayal gücünden yoksundu.

"Rahiplerin etrafında böyle şeyler söyleme,” diye uyardı Kont Ahan'ın karısı Seaden. Odadaki en iri kadındı ve beli neredeyse kocasınınkine denkti. "Sanki ruhun, tanrıya Domi veya Jaddeth demene bağlıymış gibi davranıyorlar.”

“İkisi arasında bazı çarpıcı farklılıklar var,” dedi Sarene, paralanmış nakşını ahbaplarının gözlerinden saklamaya çalışarak.

"Belki bir rahipsen öyledir,” dedi Atara sessiz bir kahkaha cıvıltısıyla. “Ama böyle şeyler ***bizim*** için pek bir şeyi etkilemiyor.”

“Elbette,” dedi Sarene. “Bizler alt tarafı kadınız.” Gizlice dikişinden gözlerini kaldırarak bu açıklamanın getirdiği tepkiye gülümsedi. Belki de Arelon kadınlan, erkeklerinin varsaydığı kadar itaatkâr değildi.

Eshen tekrar konuşmadan önce sessizlik sadece birkaç saniye sürdü. “Sarene, Teod'da kadınlar zaman geçirmek için ne yapar?”

Sarene şaşırarak bir kaşını kaldırdı, kraliçenin bu kadar doğrudan bir soru sorduğunu hiç duymamıştı. “Ne demek istiyorsunuz, Majesteleri?”

“Ne yaparlar?" diye tekrarladı Eshen. “Bilirsin, bazı şeyler duydum. Tıpkı F jorden'de kışın bazen ağaçları dondurup patlatacak kadar soğuk oluyor dediklerini duyduğum gibi. Sanırım bu kürdan yapmak için kolay bir yol olsa gerek. Acaba istedikleri zaman patlatabiliyorlar mıdır diye merak ediyorum.”

Sarene gülümsedi. “Yapacak bir şeyler buluyoruz, Majesteleri. Bazı kadınlar nakış sever, ama diğerleri yapacak farklı işler buluyor.”

"Ne gibi?” diye sordu Lord Ahan’ın evlenmemiş kızı Torena. Gerçi Sarene hâlâ bu kadar ufak tefek birinin Ahan ve Seaden gibi şişman bir çiftten gelebileceğine inanmakta zorlanıyordu ama... Torena normalde bu toplantılar sırasında sessizdi, geniş kahverengi gözlerinde gömülü zekâya işaret eden bir parıltıyla olayları izlerdi.

“Örneğin kralın taht odası herkese açık," dedi Sarene aldırmaz bir tavırla. Ancak kalbi şarkı söylüyordu, bu heyecanla beklediği türden bir fırsattı.

“Gidip davaları mı dinlersiniz?” diye sordu Törene, sessiz ve tiz sesi gittikçe daha ilgili hale gelerek.

"Sık sık,” dedi Sarene. “Sonra arkadaşlarımla davalar hakkında konuşurduk."

“Kılıçlarla dövüşür müydünüz?” diye sordu hevesli bir suratla fazla kilolu Seaden. Sarene biraz afallayarak durakladı. Başını kaldırdığında, odadaki neredeyse tüm yüzlerin ona bakmakta olduğunu gördü. "Bunu size sorduran nedir?”

“Teod’daki kadınlar hakkında bunu söylüyorlar, canım,” dedi hâlâ oya işiyle ilgilenen tek kadın olan Daora sakince.

“Evet, biz hep duyardık,” dedi Seaden. “Diyorlar ki Teod’da kadınlar erkekleri eğlendirmek için birbirini öldürüyormuş.”

Sarene bir kaşını kaldırdı. “Biz buna eskrim diyoruz, Leydi Seaden. Kendi eğlencemiz için yaparız, erkeklerimizinki için değil ve kesinlikle birbirimizi ***öldürmeyiz.*** Kılıç kullanırız, ama uçlarında küçük toplar var ve kaim giysiler giyiyoruz. Burkulan bir bilekten daha büyük bir yara alan kimseyi duymadım.”

“Doğru o zaman! ***Gerçekten*** kılıç kullanıyorsunuz,” diye hayret içinde nefes verdi ufak Törene.

“Bazılarımız,” dedi Sarene. “Ben oldukça severdim aslında. Eskrim en sevdiğim spordu.” Kadınların gözleri korkutucu bir kana susamışlıkla yandı, tıpkı çok küçük bir odada fazlasıyla uzun zaman kilitli tutulmuş av köpekleri gibi. Sarene bu kadınlara bir nebze politik merak aşılamayı, ülkenin yönetiminde daha aktif bir rol üstlenmeleri için cesaretlendirmeyi ummuştu; ancak görünüşe göre bu fazlasıyla ince bir yaklaşımdı. Daha doğrudan bir şeye ihtiyaçları vardı.

“İsterseniz size öğretebilirim,” diye önerdi Sarene.

“Dövüşmeyi mi?” diye sordu Atara şaşkına dönerek.

“Elbette,” dedi Sarene. “Zor bir şey değil. Ve Leydi Atara, lütfen, buna eskrim deniliyor. En anlayışlı erkekler bile kadınların ‘dövüştüğünü’ düşününce biraz rahatsız oluyor.”

“Yapamayız...” diye başladı Eshen.

“Neden?” diye sordu Sarene.

“Kral kılıç oyunlarını hoş görmüyor, canım,” diye açıkladı Daora. “Burada hiçbir asilin kılıç taşımadığını büyük olasılıkla fark etmiş olmalısın."

Sarene kaşlarını çattı. "Ben de bunu soracaktım.”

“Iadon bunu çok avam buluyor,” dedi Eshen. "Dövüşmenin köylü işi olduğunu söylüyor. Oldukça fazla araştırma yaptı. O iyi bir lider, biliyorsun ve iyi bir liderin birçok şey hakkında bilgisi olması gerekir. Biliyor musun, Svorden’de yılın herhangi bir zamanı havanın nasıl olduğunu

söyleyebiliyor. Onun gemileri denizlerdeki en dayanıklı ve en hızlı gemiler."

"Yani erkeklerin hiçbiri dövüşemiyor mu?” diye sordu Sarene şaşkınlık içinde.

“Lord Eondel ve belki Lord Shuden dışında hiç kimse,” dedi Torena, Shuden’in adını andığında yüzü hülyalı bir hal almıştı. Genç, koyu derili asil, saray kadınlarının gözdesiydi; narin yüz hatları ve kusursuz davranışları en durgun kalpleri bile fethediyordu.

“Prens Raoden’i unutmayın,” diye ekledi Atara. “Sanırım Eondel’den sırf babasına inat olsun diye dövüşmeyi öğrendi. Hep buna benzer şeyler yapardı.”

“Eh, bu daha da iyi,” dedi Sarene. “Eğer hiçbir erkek dövüşemiyorsa, Kral Ia-don bizim öğrenmemize hiç itiraz edemez."

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Törene.

“E bunun onlara yakışmayacağını söylüyor. Eğer bu doğruysa, bizim için kusursuz olmalı,” diye açıkladı Sarene. “Sonuçta, bizler alt tarafı ***kadınız."***

Sarene yaramazlıkla gülümsedi, bu ifade odadaki yüzlerin çoğuna yayıldı.

“ASHE, ben kılıcımı nereye koydum?” dedi Sarene, yatağının yanında dizlerinin üstüne çökmüş yatağın altını karıştırıyordu.

“Kılıcınız mı, leydim?” diye sordu Ashe.

“Boş ver. Sonra bulurum. Sen neler keşfettin?”

Ashe konuşmadan önce, bu kez ne çeşit bir belaya bulaşmakta olduğunu merak edermiş gibi sessizce yanıp söndü. “Üzgünüm ama bildirecek pek bir şeyim yok, leydim. Elantris çok hassas bir konu ve hakkında çok az şey öğrenebildim.”

"Herhangi bir şeyin yardımı olur,” dedi Sarene gardırobuna dönerek. Bu gece katılacağı bir balo vardı.

“Kae halkının çoğu şehir hakkında konuşmak istemiyor, leydim. Kae’deki Seonlar pek bir şey bilmiyor ve Elantris’in içindeki deli Seonlar sorularıma cevap verebilecek kadar düşünebilmekten aciz gibi görünüyorlar. Elantrianlarm kendilerine de yaklaşmayı denedim, ama çoğunluğu benden korkar gibi göründüler ve öbürleri de sadece benden

yiyecek dilendi, sanki onlara yiyecek taşıyabilirmişim gibi. Sonunda en iyi bilgi kaynağının şehir duvarlarını koruyan askerler olduğunu buldum.”

Onları duymuştum,” dedi Sarene giysilerini gözden geçirirken. “Arelon’daki en seçkin askeri birlik olmaları gerekiyor.”

“Ve bunu söylemekte de gayet hızlı davranıyorlar, leydim,” dedi Ashe. “Çoğunun bir savaşta ne yapacaklarını bildiğini sanmıyorum, gerçi kâğıt oynamak ve içmekte oldukça beceriklilers. Bir de üniformalarını iyi ütülüyorlar.”

“Törensel muhafızlar için tipik bir durum,” dedi Sarene, dolapta sıralanmış siyah giysileri kurcalarken, bir tane daha düz, renksiz canavar gibi bir elbiseyi giyme düşüncesiyle tüyleri ürperiyordu. Her ne kadar Raoden’in hatırasına saygısı olsa da, artık daha fazla siyah giymesi mümkün değildi.

Ashe bu yorum yüzünden havada biraz sallandı. “Korkarım ki leydim, Arelon’un en ‘seçkin’ birliği ülkenin pek de şeref duyabileceği bir oluşum değil. Yine de, şehirde Elantris hakkında en bilgili olanlar onlar."

“Peki diyecek neleri vardı?”

Ashe dolaba doğru süzülerek Sarene’nin dolaptaki giysileri kurcalamasını izledi.

"Pek bir şeyleri yoktu. Arelon halkı Seonlarla bir zamanlar olduğu kadar rahat konuşmuyorlar. Bir zamanlar halk bizi severdi, zar zor hatırladığım bir zaman. Şimdi sanki... çekinir gibiler, neredeyse korkuyorlar.”

“Sizi Elantris’le ilişkilendiriyorlar,” dedi Sarene, Teod’dan yanında getirdiği elbiselerden tarafa özlemle bakarak.

“Biliyorum, leydim,” dedi Ashe. “Ama bizim şehrin düşmesiyle hiç ilgimiz yok.

Bir Seonda korkulacak hiçbir şey yok. Keşke... Ama neyse, bu konumuzla ilgili değil. Ağzı sıkılıklarına rağmen biraz bilgi edinebildim. Görünüşe göre Elantrianlar, Shaod onları alınca insan görüntülerinden fazlasını kaybediyorlar. Muhafızlar, kişilerin eskiden kim veya ne olduğunu unutarak, sanki insandan çok hayvana yakın bir şeye dönüştüğünü düşünür gibiler. Bu, konuştuğum Elantrian Seonlan için kesinlikle geçerli bir durum.”

Sarene titredi. “Ama Elantrianlar konuşabiliyor: bazılan senden yiyecek istedi.’’ "İstediler,” dedi Ashe. “Zavallılar pek hayvan gibi de görünmüyordu, çoğunluğu ağlıyor veya bir şeyler mırıldanıyor gibiydi. Akıllannı kaybetmiş olabilirler diye düşünüyorum.”

“O zaman Shaod fizikselin yanında zihinsel de,” dedi Sarene düşünceli bir şekilde.

“Görünüşe göre öyle, leydim. Muhafızlar ayrıca şehri yöneten birkaç despot lorddan da bahsettiler. Yiyecek o kadar değerli ki Elantrianlar yiyecek taşıyan herhangi birine acımasızca saldırıyorlar.”

Sarene kaşlarını çattı. “Elanrianlan nasıl besliyorlar?”

“Öğrendiğim kadarıyla, beslemiyorlar.”

“Peki nasıl yaşıyorlar?” diye sordu Sarene.

“Bilmiyorum, leydim. Şehrin, güçlülerin zayıflar üstünden geçindiği vahşi bir durumda olması mümkün.”

“Hiçbir toplum o şekilde var olamaz."

“Onların bir toplumlan olduğunu sanmıyorum, leydim,” dedi Ashe. “Onlar Tanrı’nızın unutmuş gibi göründüğü sefil, lanetlenmiş kişiler ve ülkenin kalanı da O’nun izinden gitmeye kararlı gibi.”

Sarene başını sallarken düşünceliydi. Sonra kararlılıkla siyah giysileri kenara çekerek dolabının arka tarafındaki kıyafetlere el attı. Birkaç dakika sonra da kendini Ashe’nin değerlendirmesine sundu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu kendi etrafında dönerek. Elbise kalın, neredeyse metal gibi parlayan altın renkli bir malzemeden yapılmıştı. Siyah dantellerle kaplanmıştı ve bir erkek kıyafeti gibi yüksek, açık bir vakası vardı. Yaka >ert

bir malzemeden yapılmıştı ve manşetlere de uyuyordu. Dalga dalga açılarak yere kadar devam eden ve ayaklarını saklayan giysinin gövde kısmı gibi kollan da çok genişti. İnsanı kraliyetten hissettiren bir elbiseydi. Bir prensesin bile arada bir hatırlatmaya ihtiyacı oluyordu.

“Siyah değil, leydim,” diye belirtti Ashe.

“Bu kısmı öyle,” diye itiraz etti Sarene, arka taraftaki uzun pelerine işaret ederek. Pelerin aslında elbisenin bir parçasıydı, omuz ve boyun kısmına o kadar dikkatle dikilmişti ki sanki dantellerden büyüyerek çıkmıştı.

“Pelerinin bunu bir dulun giysisi yapmaya yeteceğini sanmıyorum, leydim.” “Yetmesi gerekecek,” dedi Sarene kendini aynada inceleyerek. “Eğer Eshen’in bana verdiği giysilerden birini daha giyersem, beni de delirdiğim için Elantris'e atmanız gerekecek.”

“On tarafın... uygun olduğuna emin misiniz?”

“Ne?” dedi Sarene.

"Biraz dekolte, leydim.”

“Çok daha kötüsünü gördüm; burada, Arelon’da bile.”

“Evet, leydim; ama onların hepsi evlenmemiş kadınlardı.”

Sarene gülümsedi. Ashe her zaman çok hassastı, özellikle onunla ilgili konularda. "Bunu en azından bir kere giymek zorundayım, hiç giymeye fırsatım olmadı. Teod’dan ayrılmadan bir hafta önce Duladen’den getirtmiştim.”

"Eğer öyle diyorsanız, leydim,” dedi Ashe ışığı hafifçe kırpışarak. “Araştırıp bulmamı istediğiniz başka bir şey var mı?”

“Zindanları ziyaret ettin mi?”

"Ettim,” dedi Ashe. “Üzgünüm, leydim, içlerinde açlıktan ölmekte olan prensler saklayan herhangi bir gizli hücre bulamadım. Eğer Iadon oğlunu hapsettirdiyse bile, bunu kendi sarayında yapacak kadar aptal değilmiş.”

"Bir bakmaya değerdi,” dedi Sarene içini çekerek. “Bir şey bulacağını düşünmüyordum, büyük olasılıkla asıl bıçağı kullanan suikastçıyı anyor olmamız gerek.” “Doğru,” dedi Ashe. “Belki bilgi için kraliçeyi sıkıştırmayı deneyebilirsiniz? Eğer prens gerçekten bir yabancı tarafından öldürüldüyse, bir şey biliyor olabilir.” “Eshen’i denedim, ama o... eh, ondan bilgi almak zor değil. Ancak onu aynı konu üstünde tutmak... Gerçekten, böyle bir kadının Iadon’la nasıl olup da evlendiği beni aşıyor.”

"Düzenlemenin sosyalden çok finansal olduğundan şüpheleniyorum, leydim,” dedi Ashe. “Iadon’un ilk hükümetinin para kaynağının çoğu Eshen’in babasından geldi."

"Bu mantıklı görünüyor," dedi Sarene hafifçe gülümseyerek; doğrusu Iadon’un bu pazarlık hakkında şimdi ne düşündüğünü merak ediyordu. Parasını almıştı, doğru; ama onca yılını da Eshen’in gevezeliğini dinleyerek geçirmek zorunda kalmıştı. Belki genel olarak kadınlara bu kadar kızgın görünmesinin nedeni buydu.

“Ne olursa olsun, kraliçenin Raoden hakkında bir şey bildiğini zannetmiyorum; ama denemeye devam edeceğim."

Ashe havada sallandı. "Ve ben ne yapacağım?”

Sarene durakladı. “Ben son zamanlarda Kiin Amca hakkında düşünüyorum. Babam artık ondan hiç bahsetmiyor. Merak ediyordum, hiç Kiin’in resmi olarak mirasından mahrum edilip edilmediğini biliyor musun?”

“Bilmiyorum, leydim,’’ dedi Ashe. "Dio biliyor olabilir, o babanızla çok daha yakın çalışıyor.”

“Bir şey bulup bulamayacağına bak, burada Arelon’da ne olmuş olduğuna dair bazı söylentiler olabilir. Sonuçta Kiin, Kae’nin en nüfuzlu insanlarından.”

"Evet, leydim. Başka bir şey?”

“Evet,” diye karar verdi Sarene burnunu kırıştırarak. "Bu siyah giysileri alıp götürmesi için birini bul. Artık onlara ihtiyaç duymayacağıma karar verdim."

"Elbette, leydim,” dedi Ashe acılı bir ses tonuyla.

SARENE Dük Telrii’nin köşküne yaklaşırlarken arabanın penceresinden dışarı göz attı. Raporlar Telrii’nin balo davetiyelerini gönderirken cömert davrandığını söylüyordu ve bu akşam yoldaki at arabalarının sayısı bunu doğrular gibiydi. Yolun etrafına meşaleler dizilmişti ve köşkün arazisi fenerler, meşaleler ve garip renkli ateşlerin bir karışımıyla parlak bir şekilde aydınlanmaktaydı.

“Dük hiçbir masraftan kaçınmamış,” diye belirtti Shuden.

“Bunlar nedir, Lord Shuden?” diye sordu Sarene uzun, metal direklerin tepesinde yanmakta olan parlak alevlere başıyla işaret ederek.

“Güneyden ithal edilmiş özel taşlar.”

“Yanan taşlar mı? Kömür gibi mi?”

“Kömürden çok daha hızlı yanıyorlar,” diye açıkladı genç Jindoiz Lord. “Ve aşırı derecede pahalılar. Bu yolu ışıklandırmak Telrii’ye bir servete mal olmuş olmalı.” Shuden kaşlarını çattı. “Bu savurganlık, Telrii için bile.”

“Lukel dükün biraz idaresiz olduğunu söylemişti,” dedi Sarene Iadon'un taht odasındaki konuşmalarını hatırlayarak.

Shuden başıyla onayladı. “Ama pek çok kişinin sandığından daha kurnazdır. Dük para konusunda rahattır, ama çoğunlukla uçarılığının arkasında bir sebep vardır.”

Araba dururken Sarene, genç baronun aklının adı geçen bu "sebebin” gerçek doğasını belirlemeye çalışır gibi işlemekte olduğunu görebiliyordu.

Köşk insanlarla dolup taşıyordu. Parlak giysiler içindeki kadınlar, şu anki erkek modası olan düz yakalı takımlar içindeki erkeklere eşlik etmekteydi. Misafirler kalabalığın arasında yiyecek ve içecek taşımak veya fenerleri değiştirmek için aceleyle koşturan beyaz kıyafetli hizmetkârlardan sadece biraz, daha fazla sayıdaydı. Shuden Sarene’nin arabadan inmesine yardımcı oldu, sonra da kalabalığın arasından geçmeye alışkın bir yürüyüşle onu büyük balo salonuna doğru yönlendirdi.

“Benimle gelmeyi önerdiğiniz için ne kadar memnun olduğumu bilemezsim/.,' diye itiraf etti Shuden salona girerlerken. Salonun bir ucunda büyük bir orkestra müzik çalıyordu ve çiftler ya salonun ortasında dans ederek dönüyor va da ^emş

kenar kısımlarda konuşarak dikiliyorlardı. Salon parmaklıkların veya direklerin tepelerine yerleştirilmiş, dışarıda da gördükleri şiddetli yanan taşların renkli ışıklarıyla parlıyordu. Birkaç sütunun çevresine halkaları minik mumlarla doldurulmuş zincirler hile dolanmıştı, büyük ihtimalle yarım saatte bir mumların değiştirilmesi gerekiyordu.

"Bu neden, lordum?" diye sordu Sarene renkli sahneye bakarak. Prenses olarak geçen hayatına rağmen böyle bir güzellik ve bolluk görmemişti. Işık, ses ve renk baş döndürücü bir şekilde birleşmekteydi.

Shuden sorusunu gerçekten duymadan bakışını takip etti. "Kimse bu ülkenin yok oluşunun kıyısında dans ettiğini anlayamaz,” diye mırıldandı.

Bu sözler ağırbaşlı bir ölüm çanı gibi çınladı. Sarene’nin asla böyle bir müsriflik görmemesinin bir nedeni vardı: her ne kadar harikulade olsa da bu, inanılmayacak kadar büyük bir savurganlıktı. Babası sağduyulu bir hükümdardı, asla böyle bir sefahate izin vermezdi.

“Ama bu zaten hep böyle olmaz mı?” diye sordu Shuden. "Müsrifliği en kaldıramayacak durumda olanlar, ellerinde kalanı harcamaya en kararlı görünenler değil midir?”

“Siz bilge bir adamsınız, Lord Shuden,” dedi Sarene.

“Hayır, sadece olayların merkezlerini görmeye çalışan biriyim,” diyerek Sarene’vi içecek bulabilecekleri bir yan salona yönlendirdi.

“Az önce ne diyordunuz?”

“Ne?” diye sordu Shuden. "Ha, bu akşam nasıl beni büyük bir dertten kurtaracağınızı açıklıyordum.”

“O neden?” diye sordu Sarene Shuden’in uzattığı bir kadeh şarabı alırken.

Shuden kendi içkisinden bir yudum alırken hafifçe gülümsedi. “Şu veya bu nedenle beni oldukça... münasip kabul eden kişiler var. Çoğunluğu kim olduğunuzu anlamayacak ve yeni rakiplerini gözlemlemek için uzak duracaklardır. Bu akşam belki de gerçekten biraz eğlenebilecek zamanım olabilir.”

Sarene bir kaşını kaldırdı. “Durum gerçekten o kadar kötü mü?”

"Çoğunlukla onları uzaklaştırabilmek için sopayla kovalamam gerekiyor," diye cevapladı Shuden, Sarene’ye kolunu uzatarak.

Sarene bir gülümsemeyle, “İnsan neredeyse evlenmeye'hiç niyetiniz olmadığını düşünür, lordum," dedi, uzatılan kolu kabul ederken.

Shuden güldü. “Hayır, kesinlikle öyle bir şey yok, leydim. Sizi temin ederim, bu konuyla oldukça ilgiliyim. Veya en azından, konunun arkasındaki teoriyle. Ancak, bu saray maiyetinde cıvıldayan, sersemliği midemi bulandırmayan bir kadın bulmak, tamamen bambaşka bir şey. Gelin, eğer haklıysam, büyük balo salonundan çok daha ilginç bir yer bulabilmemiz gerekir.”

Shuden, Sarene’yi baloya katılanların kalabalığı arasından geçirdi. Bütün söylediklerine rağmen, kalabalıktan belirip onu selamlayan kadınlara son derece kibar, hatta neredeyse cana yakın davranıyordu. Shuden her birini ismen tanıyordu; bu bile başlı başına ya bir diplomasi ya da iyi bir terbiyenin başarısıydı.

Sarene'nin Shuden’e olan saygısı, karşılaştıklarının ona verdiği tepkileri izlerken gitgide arttı. O yaklaşırken hiçbir yüz kararmıyordu ve çok azı ona sözde yüksek sınıf ortamlarda sık sık olduğu gibi tepeden bakmıştı. Shuden en hayat dolu adamlardan olmamakla birlikte, yine de çok seviliyordu. Sarene, Shuden’in popülerliğinin eğlenceli biri olmasından çok rahatlatıcı dürüstlüğünden kaynaklanmakta olduğunu hissetti. Shuden konuştuğu

zamanlarda hep kibar ve düşünceli ama tamamen açık sözlüydü. Egzotik soyu ona başkalarının söyleyemediği şeyleri söyleyebilme olanağı tanıyordu.

Sonunda bir kat merdivenin tepesindeki küçük bir odaya ulaştılar. "İşte buradayız,” dedi Shuden sevinerek Sarene’yi kapıdan geçirirken. İçeride yaylı enstrümanlar çalan daha küçük, ama daha yetenekli bir orkestra vardı. Bu odadaki dekor daha durgundu, ama hizmetkârların taşıdığı tabaklarda aşağı kattakilerden çok daha egzotik yiyecekler vardı. Sarene saray maiyetinden pek çok yüzü tanıdı, özellikle de en önemlisini.

“Kral,” dedi Sarene uzak köşede dikilen Iadon’u fark ederek. Eshen ince, yeşil bir giysi içinde yanında duruyordu.

Shuden başını sallayarak onayladı. “Iadon böyle bir partiyi kaçırmaz, Lord Telrii tarafından veriliyor olsa bile.”

“Araları iyi değil mi?”

"Araları yeterince iyi. Sadece ikisi de aynı iş kolundalar. Iadon’un bir ticaret filosu var, gemileri Fjorden Denizini geçiyor; tıpkı Telrii’ninkiler gibi. Bu onlan rakip yapıyor.”

"Burada olması yine de garip,” dedi Sarene. “Babam asla böyle şeylere katılmaz.”

“Çünkü o olgunlaşmış, Leydi Sarene. Iadon hâlâ gücüyle sarhoş ve tadını çıkarmak için her fırsatı değerlendiriyor.” Shuden keskin gözlerle etrafına bakındı. “Bu odayı alın, mesela.”

“Bu oda mı?”

Shuden başıyla onayladı. “Ne zaman Iadon bir partiye katılsa, ana salon dışında bir oda seçer ve önemli kişilerin ona doğru çekilmesine izin verir. Asiller buna alışkın. Baloyu düzenleyen kişi çoğunlukla ikinci bir orkestra kiralar ve ana odanın dışında ikinci, daha özel bir parti olacağını bilir. Iadon kendinden çok aşağı kişilerle ilişkide bulunmak istemediğini bilinir hale getirdi. Bu toplantı sadece dükler ve iyi yerlerdeki kontlar için.”

“Ama siz bir ***baronsunuz,"*** diye belirtti Sarene odaya girerlerken.

Shuden şarabını yudumlayarak gülümsedi. “Benim durumum özel. Diğerlerinin çoğu konumlarını zenginlik ve yalvarmayla kazanmışken, benim ailem Iadon'u bize unvan vermeye zorladı. Başka hiçbir baronun cesaret edemeyeceği kadar cüretkâr olabilirim; çünkü hem Iadon, hem de

ben bir defasında ona üstün geldiğimi biliyoruz. Genelde bu küçük odada kısa bir zaman geçirebiliyorum, en fazla bir saat. Yoksa kralın sabrını zorlarım. Elbette bu gece bunların hiçbirinin önemi yok."

“O neden?”

"Çünkü siz varsınız,” dedi Shuden. “Unutmayın, Leydi Sarene. Siz bu odadaki kraliyet çifti dışında herkesten daha yüksek mevkidesiniz.”

Sarene başını salladı. Sonuçta bir kralın kızı olduğundan önemli olma fikrine alışkın olsa da, Arellerde görülen mevkiinden faydalanma düşkünlüğüne alışık değildi.

“Iadon’un varlığı işleri değiştiriyor,” dedi sessizce kral onu fark ettiğinde. Kralın gözleri kıyafeti üzerinde dolaştı, belli ki yeterince siyah içermemesi dikkatini çekmişti ve yüzü karardı.

Belki de elbise o kadar da iyi bir fikir değildi, diye kendi kendine kabul etti Sarene. Ancak başka bir şey hızla dikkatini çekti. “O burada ne arıyor?” diye fısıldadı, balo katılımcıları arasında kızıl bir yara gibi duran parlak bir şekli fark ettiğinde.

Shuden bakışını takip etti. “Gyorn mu? Buraya geldiği günden beri saray balolarına katılıyor. İlk defasında davetiye olmaksızın belirdi ve kendini öyle bir önemlilik havasıyla taşıdı ki o günden beri kimse onu davet etmeyi ihmal etmeye cesaret edemedi.”

Parlak kırmızı zırhı ve pelerini asillerin daha hafif renklerinin yanında haşin duran Hrathen, bir grup adamla konuşuyordu. Gyorn odadaki herkesten en az bir kafa daha uzundu ve zırh omuzlukları iki tarafından da birer ayak boyu uzanıyordu. Netice itibarıyla gyomu fark etmemek çok zordu.

Shuden gülümsedi. “Adam hakkında ne düşünürsem düşüneyim, kendine güveninden etkilenmemek çok zor. O ilk gece kralın özel partisine elini kolunu sallayarak girdi ve düklerden biriyle konuşmaya başladı, kralı neredeyse görmezden gelerek, sadece hafifçe başını eğerek selamladı. Görünüşe göre, Hrathen gyorn unvanını bu odadaki herhangi bir şeye eşit kabul ediyor."

“Doğu’da krallar gyornlar önünde eğilir,” dedi Sarene. “Wym ziyarete geldiğinde ise resmen yaltaklanırlar.”

“Ve bunların hepsi tek bir yaşlı Jindoizden geldi,” diye belirtti Shuden, geçen bir hizmetkârdan kadehlerini yenilemek için duraklayarak. Çok daha iyi bir mevsimin şarabıydı. “Sizin insanlarınızın Keseg’in öğretileriyle ne yaptığını görmek benim hep ilgimi çekmiştir.”

“'Bizim insanlarımız’ mı?” diye sordu Sarene. “Ben Korathi’yim, beni gyornla aynı kefeye koyma.”

Shuden bir elini kaldırdı. “Özür diliyorum. Kinci olmak istememiştim.” Sarene durakladı. Shuden Arelon'da yaşıyor ve bir yerli gibi Aonik konuşuyordu, bu nedenle onun da Korathi olduğunu varsaymıştı. Bu konuda yanılmıştı, Shuden hâlâ bir Jindoizdi. Ailesi, Korathi ve Derethi'nin kaynak dini olan Shu-Keseg’e inanıyor olmalıydı. “Ama," dedi sesli düşünerek, “Jindo artık Derethi.”

Shuden’in yüzü gyomu gözlerken biraz karardı. “Büyük ustanın, iki öğrencisi Korath ve Dereth kuzeydeki diyarlara vaaz etmek için aynldıklannda ne düşündüğünü merak ediyorum. Keseg birlik öğretiyordu, ama acaba ne demek istiyordu? Benim halkımın varsaydığı gibi akılda birlik mi? Sizin rahiplerinizin iddia ettiği gibi sevgide birlik mi? Yoksa Derethi’nin inandığı gibi itaat birliği mi? Sonuçta, insanoğlunun bu kadar basit bir kavramı nasıl karmaşıklaştırabildiğini merak ediyorum."

Durakladı ve sonra başını salladı. “Her neyse; evet, leydim. Jindo artık Derethi. Halkım Wyrn’in Jindo’nun döndüğünü düşünmesine izin veriyor, çünkü bu savaşmaktan daha iyi. Ancak şimdi pek çokları bu kararı sorguluyor. Artethler gittikçe daha da talepkâr oluyorlar.”

Sarene başıyla onayladı. “Katılıyorum. Shu-Dereth durdurulmalı. Gerçeğin saptırılması o.”

Shuden durakladı. "Bunu söylemedim, Leydi Sarene. Shu-Keseg’in özü kabullenmedir. Tüm öğretiler için yer vardır. Derethi inananları doğru olduğunu düşündükleri şeyi yapıyor.” Shuden duraklayıp devam etmeden önce Hrathen’den tarafa baktı. “Ama bu adam tehlikeli.”

“Peki, neden o da, diğerleri değil?”

“Hrathen’in vaazlarından birini dinledim,” dedi Shuden. “Kalbinden konuşmuyor, Leydi Sarene, zihninden konuşuyor. Dönenlerin sayılarıyla ilgileniyor, takipçilerinin imanına hiç dikkat etmiyor. Bu tehlikeli.”

Shuden, Hrathen’in yanındakileri inceledi. “Şu adam da beni rahatsız ediyor,” dedi saçı neredeyse beyaz sayılacak kadar sarışın olan bir adamı

işaret ederek. “Kim o?” diye sordu Sarene ilgiyle.

“Waren, Baron Diolen’in en büyük oğlu,” dedi Shuden. “Bu odada olmaması gerekiyor, ama görünüşe göre gyomla olan yakın ilişkisini bir davetiye olarak kullanıyor. Waren özellikle dindar bir Korathi idi, ama Jaddeth’in ona Shu-Dereth’e dönmesini emrettiği bir deneyim yaşadığını iddia ediyor."

“Hanımlar da bunun hakkında konuşuyordu,” dedi Sarene VVaren’i gözleyerek. “Ona inanmıyor musun?”

“Ben hep Waren’in dindarlığının bir görüntü olduğundan şüphelenmiştim. O bir fırsatçı ve aşın dindarlığı ona şöhret kazandırdı.”

Sarene endişeyle beyaz saçlı adamı inceledi. Çok gençti, ama kendini kontrollü ve başarılı bir adam gibi taşıyordu. Onun dönmesi tehlikeli bir işaretti. Hrathen bunun gibi adanılan yanına topladıkça onu durdurmak daha da zorlaşacaktı.

“Bu kadar uzun süre beklememeliydim,” dedi.

“Ne için?”

“Bu balolara gelmek için. Hrathen benden bir hafta önde."

“Sanki bu ikiniz arasında kişisel bir mücadeleymiş gibi konuşuyorsunuz," diye belirtti Shuden gülümseyerek.

Sarene yorumu hafife almadı. “Ülkelerin kaderini belirleyecek olan bir kişisel bir mücadele.”

“Shuden!” dedi bir ses. “Alışılmış hayran halkanla çevrili olmadığım görüyorum.” “İyi akşamlar, Lord Roial,” dedi Shuden yaşlı adam yaklaşırken hafifçe eğilerek. “Evet, eşlikçimin sayesinde birçoğundan kaçınabilnıeyi başardım.”

“Ah, latif Prenses Sarene," dedi Roial elini öperek. “Görünüşe göre siyah için olan hevesiniz sönmüş.”

"Zaten baştan o kadar da güçlü değildi, lordum,” dedi Sarene reverans yaparak. “Tahmin ederim,” dedi Roial gülümseyerek. Sonra tekrar Shuden’e döndü. "İyi talihinin farkına varmamış olmanı umuyordum, Shuden. Ben de prensesi çalıp birkaç sülüğü kendimden uzak tutmuş olabilirdim.”

Sarene şaşkınlıkla yaşlı adama baktı.

Shuden kıkırdadı. “Lord Roial, belki de, Arelon’da ilgisi benimkinden çok arzulanan tek bekâr. Kıskandığımdan değil elbette. Ekselansları ilginin birazını benden uzaklaştırıyor.”

“Siz mi?” diye sordu Sarene cılız yaşlı adama bakarak. “Kadınlar sizinle mi evlenmek istiyor?” Sonra, terbiyesini hatırlayıp sözlerinin uygunsuzluğuna şiddetle kızararak geç kalmış bir “lordum,” ekledi.

Roial güldü. “Beni gücendirmekten dolayı endişelenme, genç Sarene. Benim yaşımdaki adamlar pek rağbet görmez. Sevgili Eoldess’im yirmi yıldır ölü ve hiç oğlum yok. Servetim birine geçmek zorunda ve ülkedeki her evlenmemiş kız bu gerçeğin farkında. Bana sadece birkaç yıl katlanacak, sonra beni gömüp paramı yemesine yardımcı olacak şehvetli, genç bir âşık bulacak.”

“Lordum çok olumsuz,” diye belirtti Shuden.

"Lordun çok gerçekçi,” diye homurtuyla söylendi Roial. “Ama kabul etmeliyim ki, bu genç kurabiyelerden birini yatağıma girmeye zorlama fikri cezbedici. Hepsinin benim onlara kadınlık görevlerini yaptıramayacak kadar yaşlı olduğumu düşündüklerini biliyorum, ama yanlış düşünüyorlar. Eğer servetimi çalmalarına izin vereceksem, en azından bunun için çalışmaları gerekecek.”

Shuden bu yorum üzerine kızarsa da Sarene sadece güldü. “Biliyordum. Sen gerçekte kart bir zamparadan başka bir şey değilsin.”

“Öyle olduğumu kabul ediyorum,” diye onayladı Roial gülümseyerek. Sonra Hrathen’den tarafa bakarak devam etti. “Zırhlarla kaplı dostumuz neler yapıyor?” “Beni sadece zehirli varlığıyla rahatsız ediyor, lordum,” diye cevapladı Sarene. “Ona dikkat et, Sarene,” dedi Roial. “Sevgili Lord Telrii’mizin ani iyi talihi sadece şanstan ibaret değil.”

Shuden’in gözlerinde şüphe belirdi. “Dük Telrii, Derethi'ye bağlılık bildirmiş değil.”

“Açıkça değil, hayır,” diye kabul etti Roial. “Ama kaynaklarım o ikisi arasında bir şeyler olduğunu söylüyor. İnsan, Telrii’nin tam olarak neyin reklamını yaptığım ve neden bizim onun ne kadar zengin olduğunu görmemizi istediğini merak ediyor. ”

"İlginç bir düşünce, lordum,” dedi Sarene.

“Sarene?” diye odanın öbür ucundan Eshen’in sesi geldi. “Canım, buraya gelebilir misin?”

“Ah, hayır,” dedi Sarene, ona gelmesi için el sallayan kraliçeden tarafa bakarak. “Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsunuz?”

“Merak ettim,” dedi Roial gözlerinde bir ışıltıyla.

Sarene kraliçenin hareketine karşılık verdi ve kraliyet çiftine yaklaşarak kibarca reverans yaptı. Shuden ve Roial da fark ettirmeden takip ederek onları duyabilecekleri bir yerde durdular.

Sarene yaklaşırken Eshen gülümsedi. “Canım, ben de tam kocama bu sabah bulduğun fikirden bahsediyordum. Hani spor yapmakla ilgili olan.” Eshen hevesle başını krala doğru eğdi.

“Bu saçmalık da nedir, Sarene?" diye sordu kral. “Kılıçlarla oynayan kadınlar?” "Majesteleri şişmanlamamızı istemezler, değil mi?” diye sordu Sarene masumane.

“Hayır, elbette istemem,” dedi kral. “Ama daha az yiyebilirsiniz.”

“Ama ben spor yapmayı o kadar seviyorum ki, Majesteleri.”

Iadon derin, dertli bir nefes aldı. “Ama kesinlikle siz kadınların yapabileceği başka bir spor çeşidi olmalı?”

Sarene gözleri yaşarmaya yakınmış gibi görünmeye çalışarak gözlerini kırpıştırdı. “Ama, Majesteleri, ben çocukluğumdan beri bunu yapıyorum. Muhakkak ki kralın aptal, kadınca bir meşgaleye karşı bir itirazı olmayacaktır.”

Kral durup onu gözledi. Bu son seferde fazla kaçırmış olabilirdi. Sarene en iyi umutsuz beyinsizlik görüntüsünü takındı ve gülümsedi.

Sonunda kral sadece kafasını salladı. "Öf, ne istersen yap, kızım. Akşamımı mahvetmeni istemiyorum.”

“Kral çok bilge,” dedi Sarene reverans yapıp gerileyerek.

“Bunu unutmuştum,” diye fısıldadı Shuden tekrar ona katıldığında. “Bu rolü sürdürmek oldukça güç olmalı.”

"Arada bir yararlı oluyor,” dedi Sarene. Bir habercinin krala yaklaşmakta olduğunu fark ettiğinde neredeyse uzaklaşmak üzereydiler. Elini Shuden’in kolu üstüne koyarak hâlâ Iadon’u duyabileceği bir yerde kalmak istediğini belirtti.

Haberci Iadon’un kulağına bir şeyler fısıldadı ve kralın gözleri öfkeyle açıldı. "Ne!"

Adam tekrar fısıldamak için uzandı, ancak kral onu geri itti. “Söyle şunu be adam. Tüm bu fısıldaşmalara dayanamıyorum.”

“Daha bu hafta oldu, Majesteleri," diye açıklama yaptı adam.

Sarene yavaşça daha yakına geldi.

“Ne kadar garip,” diye hafifçe şiveli bir ses geldi onlardan tarafa. Hrathen kısa bir mesafe uzakta duruyordu. Onlardan tarafa bakmıyordu, ama bir şekilde sesini krala doğru yöneltmekteydi; sanki sözlerini başkalarının duymasına özellikle izin verirmiş gibi. “Kralın önemli meseleleri boş akıllıların duyabileceği bir yerde tartışacağını sanmazdım. Böyle insanların olaylardan ötürü kafaları o kadar karışır ki, onlara bu fırsatı tanımak bile haksızlıktır.”

Sarene’nin etrafındaki çoğu kişi gyornun yorumunu duymamış gibi göründü. Ancak kral duymuştu. Iadon bir an Sarene’ye dikkatle baktı, sonra haberciyi kolundan yakalayıp geride irkilmiş bir Eshen bırakarak hızla odadan dışarı yürüdü. Sarene kralın gidişini izlerken Hrathen’in gözleri onunkilerle buluştu ve tekrar yanındakilere dönmeden önce hafifçe gülümsedi.

"Buna inanabiliyor musunuz?" diye burnundan soludu Sarene. “Bunu kasıtlı yaptı!”

Shuden başını salladı. "Çoğunlukla, leydim, hilelerimiz aleyhimize döner." “Gyorn bu konuda iyi,” dedi Roial. “Birinin aldatmacasını kendi yararına kullanabilmek, her zaman ustalık gerektirir."

“Çoğunlukla, şartlar ne olursa olsun, en faydalı olanın kendin gibi olmak olduğunu düşünmüşümdür,” dedi Shuden. “Ne kadar çok farklı yüze bürünürsek, işler o kadar çok karışır.”

Roial gülümseyerek hafifçe başını salladı. “Doğru. Sıkıcı belki, ama doğru.” Sarene onları doğru düzgün dinlemiyordu bile. Oyuna getirenin kendi olduğunu varsaymıştı, bunun ona verdiği dezavantajı hiç fark etmemişti. "Bu aldatmaca can sıkıcı," diye kabul etti. Sonra içini çekti ve tekrar Shuden’e döndü. “Ama buna saplanmış durumdayım, en azından kral konusunda. Ama dürüst olmak gerekirse, nasıl davranırsam davranayım, kralın beni başka bir şekilde göreceğinden şüpheliyim.” “Büyük ihtimalle haklısınız,” dedi Shuden. “Kral kadınlar konusunda oldukça basiretsiz."

Kral birkaç saniye sonra yüzü kararmış ve duyduğu haberler her ne ise keyfini kaçırmış olduğu belli olarak döndü. Haberci rahatlamış bir ifadeyle kaçtı ve o giderken, odaya yeni giren bir şekil Sarene’nin gözüne çarptı. Dük Telrii, âdeti olduğu üzere, parlak kırmızılar ve altınlar içindeydi ve parmakları ışıldayan yüzüklerle süslüydü. Sarene onu dikkatle izledi, ama gyorn Hrathen’e katılmadı; selam bile vermedi. Hatta, rahibi inatla görmezden gelip, saygılı ev sahibi rolünü takınarak her misafir grubunu sırayla ziyaret etti.

“Haklısınız, Lord Roial,” dedi Sarene sonunda.

Roial Shuden’le olan konuşmasından başını kaldırdı. "Hımm?"

“Dük Telrii,” dedi Sarene adama doğru başıyla işaret ederek. "Onunla gyornun arasında bir şey var.”

“Telrii, baş belası biri,” dedi Roial. “Asla onun amaçlarını keşfetmeyi tam olarak başaramadım. Bazı zamanlarda küpünü doldurmak için paradan başka hiçbir şey istemezmiş gibi görünüyor. Başka zamanlarda...”

Telrii, sanki onu incelediklerini fark etmiş gibi Sarene’nin grubundan tarafa döndüğünde, Roial sessizleşti. Telrii gülümseyerek, yanında Atara’yla onlardan tarafa ilerledi.

“Lord Roial,” dedi pürüzsüz, adeta umursamaz sesiyle. “Hoş geldiniz. Ve Majesteleri. Uygun şekilde tanıştırıldığımızı sanmıyorum.”

Roial Telrii'yi saygıyla selamladı. Şarabını yudumlayan Telrii, Roial’la hoşbeş ederken Sarene reverans yaptı. Dükte şaşırtıcı derecede bir... aldırmazlık vardı. Bazı az sayıda asil onunla gerçekten ilgilenirken, diğerleri en azından ilgili gibi görünecek kadar terbiyeliydiler. Telrii böyle bir imtiyaz göstermiyordu. Ses tonu hakaret derecesinde olmasa da küstahtı ve tavırları ilgisizdi. İlk hitabın dışında, belirlenebilir bir öneminin olmadığından gözle görülür şekilde emin olmuş gibi Sarene’yi tamamen görmezden geldi.

Sonunda dük yavaş yavaş uzaklaştı ve Sarene gidişini kızgınlıkla izledi. Eğer tiksindiği bir şey varsa, bu da görmezden gelinmekti. Sonunda içini çekerek eşlikçisine döndü. “Pekâlâ, Lord Shuden. Sosyeteye karışmak istiyorum. Hrathen bir hafta önde olabilir, ama onun benden önde kalmasına izin vereceksem, Domi lanet okusun."

GEÇ olmuştu. Shuden saatler önce ayrılmak istemişti; ama Sarene, yüzlerce insanla konuşup çıldırmış gibi yeni tanıdıklar edinerek ilerleme

kaydetmekte kararlıydı,. Shuden tanıdığı herkesle onu tanıştırmıştı. İsimler ile yüzler hızla birbirine karışıyordu. Ancak tekrar karşılaşmalar tanıdıklık getirecekti.

En sonunda, günün olaylarından tatmin olmuş ve Shuden'in onu saraya geri götürmesine izin vermişti. Shuden onu bırakırken yorgun bir ifadeyle iyi geceler dilemiş ve bir dahaki sefer onu baloya götürecek olanın Ahan olmasından dolayı mutlu olduğunu eklemişti. "Eşliğiniz harikaydı," diye açıkladı, "ama ben size ayak uyduramıyorum! "

Bazen Sarene'nın ***kendisi*** de kendine ayak uydurmaya zorlanıyordu. Saraya resmen yalpalayarak girdi, yorgunluk ve şarap yüzünden o kadar uykuluydu ki gözlerini zor açık tutabiliyordu.

Koridorda bağrışlar yankılandı.

Sarene kaşlarını çattı, bir köşeyi döndüğünde ise etrafta koşuşup birbirlerine bağıran ve neticede büyük bir baş ağrısına neden olan kralın muhafızlarını buldu.

"Neler oluyor?" diye sordu başını tutarak.

"Birileri bu gece saraya girmiş," diye açıkladı bir muhafız. "Doğruca kralın yatak odasından geçmişler."

"Kimseye bir şey oldu mu?" diye sordu Sarene birden ayılarak. Iadon ve Eshen, o ve Shuden'den saatler önce partiden ayrılmışlardı.

"Domi'ye şükür ki, hayır," dedi muhafız. Sonra iki askere döndü. "Prensesi odasına götürüp kapısında nöbet bekleyin," diye emretti. "İyi geceler, Majesteleri. Merak etmeyin, artık yoklar."

Sarene, muhafızların tangırdayan zırh ve silahlan ile koridorlardan art arda koşarak geçmelerinin, bağrışlarının ve koşuşturmalarının farkında olarak içini çekti. Bu kadar şamata varken, ne kadar yorgun olursa olsun iyi bir gece geçirebileceğinden şüpheliydi

15. BÖLÜM

GECELERİ her yer tekdüze bir karanlığa gömüldüğü zaman, Hrathen neredeyse Elantris'in ihtişamını görebiliyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzüne doğru siluetleri yükselen harap binalar, umutsuzluk örtülerini üzerinden atarak anılara; beceri ve özenle inşa edilmiş, her taşın işlevsel bir sanat eseri olduğu bir şehrin anılarına dönüşüyordu. Gökyüzüne parmaklar gibi uzanarayıldızları gıdıklayan kulelerin ve yaşlı tepeler gibi yayılan kubbelerin anıları.

Ama bunların hepsi bir göz aldatmacasıydı. Büyüklüğünün arkasında hep enkaz olmuştu, artık açığa çıkmış olan pis bir çıban. Dış gücün, erdem belirtisi olduğunu sanmak ne kadar kolaydı. Altınla sırmalanmış kâfirliklerin arkasını görmek ne kadar basitti.

“Rüya görmeye devam et, Elantris,” diye fısıldadı Hrathen, şehrin etrafını çeviren büyük duvann tepesinde yürümeye devam etmek için dönerek. “Eskiden ne olduğunu hatırla ve günahlarını karanlığın örtüsü altında saklamaya çalış. Yarın güneş doğacak ve bir kez daha her şey gözler önüne serilecek.”

"Lordum? Bir şey mi dediniz?”

Hrathen döndü. Ağır mızrağım omzuna dayamış, solgun meşalesi neredeyse sönmüş, yanından geçmekte olan muhafızı zar zor fark etmişti. “Hayır. Kendi kendime konuşuyordum.”

Muhafız başını sallayarak devriyesine devam etti. Bu hafta neredeyse her gece Elantris'i ziyaret ederek duvarlarında düşünceli bir şekilde volta atan Hrathen'e alışmaya başlamışlardı. Bu defasında ayrı bir sebebi varsa da, çoğu gece sadece yalnız kalıp düşünmek için buraya geliyordu. Onu şehre

çekenin ne olduğunu bilmiyordu. Bir kısmı meraktı. Elantris'i güçlü olduğu zamanlarda hiç görmemişti ve herhangi bir şeyin, böyleşine muhteşem bir şehrin bile Fjorden'in gücüne tekrar tekrar, önce askeri sonra da ilahiyat açısından, nasıl dayanmış olabileceğini anlayanı ıvordu.

Aynca Elantris'te yaşayan insanlara (veya her ne iseler) karşı bir sorumluluk hissediyordu. Onları kullanıyordu, takipçilerini birleştirmek için bir düşman olarak öne sürüyordu. Suçlu hissediyordu: Görmüş olduğu Elantrianlar şeytan değil, korkunç bir hastalıktan muzdarip garibanlardı. Lanetlenmeyi değil, acınmayı hak ediyorlardı. Yine de onun şeytanları olacaklardı, çünkü bunun Arelon'u birleştirmenin en kolay ve zararsız yolu olduğunu biliyordu. Eğer Duladel'de yapmış olduğu gibi halkı hükümetlerine karşı kışkırtırsa katliam olacaktı. Bu yolla da kan akacaktı, ama Hrathen çok daha az olacağını umuyordu.

Ah Yüce Jaddeth, *İmparatorluğu'na hizmet etmek için nasıl yükleri üstümüze almamız gerekiyor,* diye düşündü Hrathen kendi kendine. Dini adına hareket etmiş olmasının önemi yoktu veya binlerce ve binlerce ruhu kurtarmış olmasının. Duladen'de yarattığı yıkım, Hrathen'in ruhunu bir değirmen taşı gibi eziyordu. Ona güvenmiş olan insanlar ölüydü ve bütün bir ülke karmaşaya gömülmüştü.

Ama Jaddeth'in fedakârlıklara ihtiyacı vardı. O'nun hükmünün haşmetiyle kıyaslandığında bir adamın vicdanı neydi ki? Şimdi bir ülke Jaddeth'in dikkatli gözetimi altında birleşmişken biraz suçluluğun ne önemi vardı? Hrathen yapmış olduğu şeyin yaralarını daima taşıyacaktı; ama bir adamın acı çekmesi, tüm bir ülkenin kâfirliğe devam etmesinden iyiydi.

Hrathen, Elantris'e arkasını dönüp Kae'nin göz kırpan ışıklarından tarafa baktı. Jaddeth ona bir fırsat daha vermişti. Bu kez işler farklı olacaktı. Tehlikeli bir ihtilal olmayacak, bir sınıfın öbürüne karşı dönmesiyle bir kan gölü oluşmayacaktı. Hrathen, Iadon devrilip yerine daha kabul edilebilir bir adam geçene kadar dikkatle baskı uygulayacaktı. Ondan sonra Arelon asil sınıfı kolayca dönerdi. Stratejisinin günah keçisi oldukları için gerçekten zarar görecek olanlar sadece Elantrianlardı.

Bu iyi bir plandı. Zaten zayıf ve çatlaklarla dolu olan bu Arel hükümetini fazla çaba harcamadan yıkabileceğine emindi. Arelon halkı o kadar eziliyordu ki onlar daha Iadon'un düşüşünün haberini bile alamadan hızla yeni bir hükümeti başa geçirebilirdi. İhtilal yok. Her şey temiz olacaktı.

Tabii eğer bir hata yapmazsa. Kae’nin etrafındaki çiftlikler ve şehirleri ziyaret etmişti, halkın kabul etme kapasitesinin ötesinde baskı altında olduğunu biliyordu. Eğer onlara fazla şans tanırsa ayaklanıp tüm asil sınıfını katlederlerdi. Bu olasılık onu rahatsız ediyordu, en çok da eğer gerçekleşirse bundan faydalanacağını bildiği için. İçindeki mantıklı gyorn yıkımı safkan bir atmış gibi sürerek tüm bir ülkeyi Derethi takipçilerine dönüştürmek için kullanırdı.

Hrathen içini çekti ve dönerek yürüyüşüne devam etti. Duvardaki yolun bu kısmı muhafızlar tarafından temiz tutuluyordu; ancak çok uzaklaşırsa koyu, yağlı bir pislikle kaplı yerlere gelirdi. Buna neyin sebep olduğundan emin değildi, ama merkezi kapı kesiminden uzaklaşıldığında duvarı tamamen kaplamış gibi görünüyordu.

Ancak pisliğe ulaşmadan önce, yolun üstünde dikilen bir grup adam gürdü. Gece bunu gerektirecek kadar soğuk olmadığı halde pelerin giyiyorlardı. Belki giysilerinin onları daha tanınmaz hale getirdiğini düşünüyorlardı. Ancak eğer niyetleri bu idiyse, belki de Dük Telrii parlak lavanta renkli ve gümüş işlemeli bir pelerinden başka bir şey seçmiş olmalıydı.

Hrathen materyalizme kafasını salladı. *Jaddeth'in amaçlarım gerçekleştirmek için birlikte çalışmak zorunda olduğumuz adamlar...*

Hrathen yaklaşırken Dük Telrii ne kapüşonunu indirdi, ne de uygun şekilde eğildi; gerçi elbette Hrathen ikisini de yapmasını beklememişti. Ancak dük adamlarına bir baş işareti yaptı ve onlar da İkiliye mahremiyet bırakacak şekilde çekildi.

Hrathen, duvann parmaklığına dayanmış ve Kae şehrine tepeden bakmakta olan Dük Telrii’nin yanına gitmek için ilerledi. Şehrin ışıklan kırpışıyordu, şehirde o kadar çok zengin vardı ki lamba yağı ve mum boldu. Hrathen gece olduğunda Elantris kadar kararan bazı büyük şehirler görmüştü.

“Neden seninle buluşmak istediğimi sormayacak mısın?” diye sordu Telrii.

“Planımızla ilgili şüphe duymaya başladınız," dedi Hrathen basitçe.

Telrii görünüşe göre Hrathen’in onu bu kadar kolayca anlamasına şaşırmış gibi durakladı.

“Eh, evet. Eğer zaten bunu biliyorsan, belki sen de şüphe duymaya başlamış-smdır.”

“Kesinlikle hayır,” dedi Hrathen. “Tavrınız, böyle gizlice görüşmeyi istemeniz sizi ele veriyor.”

Telrii yüzünü astı. O her konuşmaya egemen olmaya alışkın bir adamdı. Tereddütlü olmasının sebebi bu muydu? Hrathen onu gücendirmiş miydi? Hayır, Telrii’nin gözlerine baktığında Hrathen sebebin bu olmadığını görebiliyordu. Telrii başlangıçta, Fjorden'le anlaşma yapmaya hevesliydi ve kesinlikle bu gece verdiği partiden zevk almış görünüyordu. Değişen neydi?

Bu fırsatın kaçmasına izin veremem, diye düşündü Hrathen. Sadece daha fazla zamanı olsaydı. Uç aylık zaman sınınndan geriye seksen günden az kalmıştı. Eğer ona bir yıl tanınmış olsaydı, daha incelikle ve dikkatle çalışabilirdi. Ancak böyle bir lüksü yoktu ve Telrii’yi kullanarak açık bir saldın, iktidarda pürüzsüz bir değişim için en iyi şansıydı.

“Neden sizi rahatsız edenin ne olduğunu bana söylemiyorsunuz?" dedi Hrathen.

"Evet, peki,” dedi Telrii dikkatle. “Sadece Fjorden’le çalışmak istediğimden emin değilim.”

Hrathen bir kaşını kaldırdı. “Önceden böyle bir kararsızlığınız yoktu.”

Telrii kapüşonunun altından Hrathen’i süzdü. Karanlık ay ışığında doğum izi sadece gölgelerin bir parçasıymış gibi görünüyordu ve yüz hadanna uğursuz bir hava katıyordu veya en azından pahalı kostümü etkiyi berbat ediyor olmasa katacaktı.

Telrii yüzünü astı. “Bu gece partide bazı ilginç şeyler duydum, Gyorn. Gerçekten de yıkılmasından önce Duladen’e atanmış olan sen miydin?”

Ah, demek buymuş, diye düşündü Hrathen. “Oradaydım.”

“Ve şimdi de buradasın,” dedi Telrii. "Bir asilin bu haberlerle neden rahatsız olduğunu merak mı ediyorsun? Tüm cumhuriyetçi sınıfı, Duladen’in yönetici kesimi, o devrimde katledildi! Ve kaynaklarım ***senin*** bununla gayet ilişkili olduğunu iddia ediyor."

Belki de adam Hrathen'in düşündüğü kadar aptal değildi. Telrii'nin sıkıntısı geçerli bir nedene dayanıyordu, Hrathen’in incelikle konuşması gerekliydi. Onlardan biraz uzakta duran Telrii’nin muhafızlarını başıyla işaret etti. “Bu askerleri nereden buldunuz, lordum?"

Telrii durakladı. "Bunun konuyla ne alakası var?”

“Beni mazur görün,’’ dedi Hrathen.

Telrii dönerek askerlere göz attı. “Onları Elantris Şehir Muhafızları’ndan ayarladım. Korumam olmaları için kiraladım.”

Hrathen başıyla onayladı. “Peki kaç tane böyle muhafızınız var?”

"On beş,” dedi Telrii.

“Becerilerini nasıl değerlendiriyorsunuz?”

Telrii omzunu silkti. “Yeterince iyilerdir, sanırım. Onları hiç gerçekten dövüşürken görmedim.”

"Bu büyük ihtimalle ***hiç*** dövüşmemiş oldukları için,” dedi Hrathen. “Burada, Arelon’daki askerlerin hiçbiri savaş görmemiş.”

"Ne demeye çalışıyorsun, Gyorn?” diye sordu Telrii hırçınlaşarak.

Hrathen dönerek duvarın tabanı yakınındaki Elantris Şehir Muhafızları karakoluna doğru başıyla işaret etti. “Muhafızlar ne kadar, yaklaşık beş yüz kişi kadar mı? Belki de yedi yüz? Eğer yerel kolluk kuvvetlerini ve sizinki gibi kişisel korumaları da eklersek, Kae şehrinde en fazla bin asker vardır. Bunlar Lord Eondel’in alaylarına eklendiğinde bile hâlâ yakınlarda bin beş yüzden çok daha az sayıda profesyonel asker var.”

“Yani?” diye sordu Telrii.

“Gerçekten de Wyrn’in Arelon’un kontrolünü ele geçirmek için bir ihtilale ihtiyaç duyacağını mı düşünüyorsunuz?”

“Wyrn’in bir ordusu yok,” dedi Telrii. “Fjorden’in sadece temel bir savunma kuvveti var.”

"Fjorden’den bahsetmedim,” dedi Hrathen. “Wyrn’den bahsediyorum, Yaratımın Vekili, Shu-Dereth’in lideri. Hadi Lord Telrii, burada dürüst olalım. Hrovell’de kaç asker var? Ya Jaador’da? Svorden’de? Doğu’nun diğer ülkelerinde? Bunlar kendilerini Derethi’ye adamış halklar. Wyrn’in emriyle silahlanmayacaklarını mı düşünüyorsunuz?”

Telrii durakladı.

Hrathen dükün gözlerinden her şeyi yavaş yavaş anlamakta olduğunu gördü. Adamın işin yarısından bile haberi yoktu. Gerçekte, Wyrn’in Arelon’u fethetmek için yabancılardan oluşacak bir orduya bile ihtiyacı yoktu. Yüksek rahipler dışında çok az kişinin Wyrn’in emrindeki ikinci,

daha güçlü kuvvetten haberi vardı: manastırlar. Yüzyıllar boyunca Derethi rahipliği keşişlerini savaş, suikast ve... başka sanatlarda eğitmişti. Arelon'un savunması o kadar zayıftı ki sadece tek bir manastırın personeli büyük ihtimalle ülkeyi fethedebilirdi.

Hrathen Dakhor manastırında eğitilen... keşişlerin savunması* AreWun us türe salınmasının düşüncesiyle titredi. Aşağıya, zırhının altındaki kolunda orada

geçirmiş olduğu zamanın izlerini taşıyan yere göz attı. Ancak bunlar Telrii'ye açıklanabilecek şeyler değildi.

“Lordum," dedi Hrathen dobra dobra. “Ben burada, Arelon'dayım; çünkü Wvrn halka barışçıl bir şekilde imana gelme şansı tanımak istiyor. Eğer ülkeyi ezmek isteseydi ezerdi. Bunun yerine beni gönderdi. Benim tek amacım Arelon halkını döndürmek için bir yol bulmak. ”

Telrii yavaşça başını salladı.

“Bu ülkenin dinini değiştirmenin ilk adımı, hükümetin Derethi davasına iyi gözle baktığından emin olmak. Bu iktidarda bir değişim gerektiriyor, tahta yeni bir kralın kovulması gerekiyor. ”

“O zaman sözünü alıyorum?” dedi Telrii.

"Taht sizin olacak,” dedi Hrathen.

Telrii başıyla onayladı, beklediğinin bu olduğu belliydi. Bundan önce Hrathen'in vaatleri belirsizdi, ama artık söz vermemeye cesaret edemezdi. Vaadi Telrii'ye, Hrathen'in tahtı devirmek istediğine dair sözlü kanıt veriyordu; hesaplanmış bir risk, ancak Hrathen böyle hesaplarda çok iyiydi.

"Sana karşı duranlar olacak,” diye uyardı Telrii.

"Örneğin?”

“Sarene denen kadın,” dedi Telrii. “Görünen aptallığı açıkça bir rol. Kaynaklarım senin hareketlerine sağlıksız bir ilgi duymakta olduğunu söylüyor ve bu akşam partimde senin hakkında sorular soruyordu.”

Adam o kadar gösterişçi, o kadar rezil görünüyordu ki Telrii'nin bu kurnazlığı Hrathen'i şaşırttı. Ama belli ki onda biraz olsun yetenek vardı. Bu hem bir avantaj, hem de bir dezavantaj olabilirdi.

“Kız hakkında endişelenmeyin,” dedi Hrathen. "Sadece sağladığımız parayı alm ve bekleyin. Fırsatınız yakında gelecek. Kralın bu gece aldığı haberleri duydunuz mu?”

Telrii durakladı ve sonra başını sallayarak onayladı.

"Olaylar söz verildiği gibi ilerliyor," dedi Hrathen. "Şimdi sadece sabırlı olmamız gerek."

"Pekâlâ," dedi Telrii. Hâlâ çekinceleri vardı, ama belli ki Hrathen'in mantığı açıkça verilmiş taht sözüyle birleştiğinde onu ikna etmeye yeterli olmuştu. Dük beklenmedik bir saygı ifadesi göstererek Hrathen'e başını eğdi. Sonra korumalarına elini sallayarak uzaklaşmak için hareketlendi.

"Dük Telrii," dedi Hrathen aklına bir fikir gelerek.

Telrii duraklayarak geri döndü.

"Askerlerinizin hâlâ Elantris Şehir Muhafızları arasında arkadaşları var mı?" diye sordu Hrathen.

Telrii omzunu silkti. "Sanırım vardır."

"Adamlarınızın maaşını iki katına çıkarın," dedi Hrathen Telrii'nin korumalarının duyamayacağı kadar alçak sesle. "Elantris Şehir Muhafızları hakkında iyi konuşun ve adamlarınıza eski dostlarıyla vakit geçirebilmeleri için izin verin. Mu-

hafızlar arasında sizin, kendisine sadakat gösterenleri ödüllendiren bir adam olarak ünlenmeniz geleceğiniz açısından... faydalı olabilir."

"Adamlarıma zam yapmam için kaynak sağlayacak mısın?" diye sordu Telrii dikkatlice.

Hrathen gözlerini devirdi. "Peki, tamam."

Telrii başıyla onayladı ve korumalarına katılmak için yürüyerek gitti.

Hrathen dönüp duvara yaslanarak tekrar Kae'ye doğru baktı. Basamaklara geri dönüp aşağı inmeden önce kısa bir süre beklemesi gerekecekti. Telrii hâlâ Derethi'ye bağlılığını açığa vurmak hakkında endişeliydi ve açıkça Hrathen'le görüşürken görünmek istemiyordu. Adam fazlasıyla endişeleniyordu, ama belki de , şu an için dindarmışçasına muhafazakâr görünmesi onun için daha iyiydi.

Telrii'nin Sarene'den bahsetmiş olması Hrathen'i rahatsız etmişti. Her nedense, ona bunun için kasten bir sebep vermemiş olsa da, şımarık Teo prenses Hrathen'e karşı cephe almaya karar vermişti. Bu, bir açıdan, ironikti; o bilmiyordu ama, Hrathen onun can düşmanı değil, en büyük müttefikiydi. Halkı o veya bu şekilde imana gelecekti. Ya Hrathen'in

insancıl teşviklerine karşılık verecekler ya da Fjor orduları tarafından yok edileceklerdi.

Hrathen asla onu bu gerçeğe ikna edebileceğini sanmıyordu. Gözlerindeki güvensizliği görüyordu, Hrathen her ne derse desin anında yalan olduğunu varsayacaktı. İçten içe kendi dininin aşağı olduğunu bilen birinin mantıksız nefretiyle ondan tiksiniyordu. Korathi öğretileri Doğu’nun her büyük ülkesinde kurumuştu, tıpkı Arelon ve Teod’da da kuruyacağı gibi. Shu-Korath çok zayıftı, iktidarsızdı. Shu-Dereth güçlü ve kuvvetliydi. Tıpkı aynı toprak parçası için mücadele eden iki bitki gibi Shu-Dereth, Shu-Korath’ı boğacaktı.

Hrathen kafasını salladı, güvenli bir zamana kadar bekledi ve sonunda duvardan yürüyerek aşağıdaki Kae’ye geri dönen basamaklara ulaşmak için döndü. Basamaklara vardığında, aşağıdan gelen ağır bir gümleme duyduğunda şaşırarak durdu. Ses sanki şimdi şehir kapıları kapatılmış gibi geliyordu.

“Bu neydi?” diye sordu Hrathen, ışıldayan meşalelerin ışığında halka olarak duran birkaç muhafıza yaklaşarak.

Muhafızlar omuz silkti, ama biri aşağıdaki kararmış avluda yürüyen iki şekle işaret etti. "Kaçmaya çalışan birini yakalamış olmalılar.”

Hrathen alnını kırıştırdı. “Bu sık oluyor mu?”

Muhafız başını salladı. “Çoğu kaçmayı denemek için fazlasıyla akılsız. Arada sırada tüymeyi deneyen biri çıkar, ama onları hep enseleriz.”

"Teşekkür ederim,” dedi Hrathen, muhafızları arkada bırakarak şehre olan uzun inişine başladı. Merdivenlerin dibinde ana muhafız karakolunu buldu. Yüzbaşı içerideydi, sanki yeni uyandırılmış gibi gözleri uykuluydu.

‘‘Bir sorun mu var, yüzbaşı?” diye sordu Hrathen.

Yüzbaşı şaşırarak döndü. “Ah, bu sizsiniz, Gyorn. Hayır, bir sorun yok. Sadece yapmaması gereken bir şeyi yapan teğmenlerimden biri.”

“Bazı Elantrianları tekrar şehre sokmak gibi mi?” diye sordu Hrathen.

Yüzbaşının yüzü asıldı, ama başını sallayarak onayladı. Hrathen adamla birkaç kez karşılaşmıştı ve her karşılaşmalarında birkaç sikkeyle yüzbaşının açgözlülüğünü beslemişti. Adam neredeyse onundu.

“Bir dahaki sefere, yüzbaşı, size farklı bir seçenek önerebilirim,” dedi Hrathen kemerine uzanıp bir kese çıkararak.

Hrathen, Wym Wulfden'in yüzüyle damgalanmış olan altın vvymingleri[1] keseden çıkarmaya başladığında, yüzbaşının gözleri parladı.

“Bu Elantrianlardan birini, dinsel sebeplerle yakından incelemek istiyordum,” diye açıklama yaptı Hrathen, masaya bir sikke yığını dizerek. "Gelecek sefer yakalanan Elantrian tekrar şehre atılmadan önce yolu benim tapınağıma düşerse minnettar olurum."

“Sanırım bu ayarlanabilir, lordum,” dedi yüzbaşı hevesli bir elle masadaki sikkeleri süpürerek.

“Kimsenin bunun hakkında bir şey bilmesi gerekmez elbette,” dedi Hrathen.

"Elbette, lordum.”

16. BÖLÜM

RAODEN bir keresinde Ien’i serbest bırakmaya çalışmıştı. O zamanlar yalın biçimde akıllı, ama saf niyetli küçük bir oğlandı. Öğretmenlerinin birinden köleliği öğrenmişti ve bir şekilde akima Seonlann istekleri dışında tutuldukları fikrini takmıştı. O gün gözünde yaşlarla Ien’e gitmiş ve Seona özgürlüğünü kabul ettirmeye çalışmıştı.

“Ama ben özgürüm, genç efendi,” diye cevap vermişti Ien ağlayan çocuğa. "Hayır değilsin,” diye itiraz etmişti Raoden. “Sen kölesin, insanlar sana ne derse onu yapıyorsun.”

“Yapmak istediğim için yapıyorum, Raoden.”

“Neden? Özgür olmak istemiyor musun?”

"Ben hizmet etmek istiyorum, genç efendi," diye açıklamıştı teskin edercesine yanıp sönerek. “Benim özgürlüğüm burada, sizinle birlikte olmakta.” “Anlamıyorum.”

“Siz olaylara bir insan gibi bakıyorsunuz, genç efendi,” demişti Ien hoşgörülü ve bilge sesiyle. “Siz rütbe ve ayrım görüyorsunuz, dünyayı her şey ya sizin üstünüz ya da astınız olacak şekilde düzenlemeye çalışıyorsunuz. Bir Seon için üst veya ast yoktur, sadece sevdiklerimiz vardır. Ve biz sevdiklerimize hizmet ederiz.” Raoden'in içerlemiş cevabı, “Ama sana maaş bile verilmiyor!" şeklinde olmuştu. "Ama veriliyor, genç efendi. Benim maaşım bir babanın gururu ve bir annenin sevgisi. Benim ödemem sizin büyümenizi izlemenin tatmini."

Raoden’in bu sözleri anlamasından önce uzun yıllar geçmişti, ama hep aklında kalmışlardı. Büyürken sevginin birleştirici gücü üstüne sayısız Korathi vaazları dinleyerek bilgilendikçe, Raoden Seonları yeni bir açıdan görmeye başlamıştı. Hizmetkâr, hatta dost olarak bile değil; çok daha derin ve güçlü bir şey olarak. Sanki Seonlar Domi’nin kendisinin bir tezahürü, Tanrı’nın kullarına olan sevgisinin yansımalarıydılar. Hizmetleri sayesinde onlar, cennete sözde efendilerinin asla gerçekten anlayamayacağı kadar daha yakındılar.

"En sonunda özgürsün, dostum,” dedi Raoden solgun bir gülümsemeyle Ien'in uçuşup salınmasını izlerken. Hâlâ Seondan ufacık bir tanıma belirtisi bile alamamıştı, ama Ien Raoden’in yakınlarında kalır gibiydi. Shaod Ien’e her ne yaptıysa, sesinden fazlasını almıştı. Zihnini de bozmuştu.

“Sanırım onda neyin yanlış olduğunu biliyorum,” dedi Raoden, az ilerde, gölgede oturan Galladon'a. Alıştıkları çalışma yerlerinden Kahar tarafından, defalarca özür dilenerek, çıkarılmış olduklarından, kiliseden birkaç bina aşağıda, bir çatının tepesindeydiler. Yaşlı adam ilk geldiği günden beri hırsla temizlik yapmaktaydı ve artık son cilanın zamanı gelmişti. Sabah erkenden mahcup bir şekilde, ama ısrarla, işini bitirebilmek için herkesi dışarı atmıştı. Galladon kitabından başını kaldırdı. " Kimde? Seonda mı?"

Bir zamanlar bir bahçe duvarı olan şeyde karnının üstünde yatan Raoden, Ien’i izlediği yerden başıyla onayladı. “Aon’u tamam değil.”

“Ien,” dedi Galladon düşünceyle. “Bu iyileştirme. Kolo?”

“Doğru. Yalnız artık onun Aon’u tam değil, çizgilerinde küçük kırıklıklar ve renginde de yer yer açılmalar var.”

Galladon homurdandı, ama daha fazla bir şey söylemedi, Aonlar veya Seonlar-la Raoden kadar ilgili değildi. Raoden tekrar AonDor kitabını incelemeye dönmeden önce, birkaç saniye daha Ien'i izledi. Ancak Galladon kendiliğinden yeni bir konu açmadan önce fazla ilerleyemedi.

“En çok neyi özlüyorsun, sule?” diye sordu Dula dalgınca.

“En çok özlediğim? Dışarıdan mı?”

“Kolo,” dedi Galladon. “Eğer yapabilseydin, buraya, Elantris’e getireceğin tek şey ne olurdu?”

“Bilmiyorum,” dedi Raoden. “Düşünmem gerekir. Peki ya senin?”

“Evim,” dedi Galladon hüzünlü bir sesle. “Kendim inşa ettim, sule. Her ağacı kendim devirdim, her tahtasını kendim yaptım, her çiviyi ben çaktım. Güzeldi, hiçbir köşk veya saray bir insanın kendi elinin ürünüyle yanşamaz.”

Raoden kulübeyi aklında canlandırarak başıyla onayladı. En şiddetle özlediği şey neydi? Bir kralın oğluydu ve bu nedenle sahip olduğu pek çok şey vardı. Ancak bulabildiği cevap kendisini de şaşırttı.

“Mektuplar," dedi. “Bir deste mektup getirirdim.”

“Mektup mu, sule?” Belli ki beklediği cevap bu değildi. “Kimden?”

“Bir kızdan.”

Galladon güldü. “Bir kadın mı, sule? Senin romantik bir tip olduğunu hiç düşünmemiştim.”

“Sadece sizin Duladel romanlarınızın karakterlerinden biri gibi dramatikçe surat asarak etrafta gezinmiyor olmam, bu tür şeyleri pek düşünmediğim anlamına gelmiyor."

Galladon savunmak istercesine ellerini kaldırdı. "Bana DeluseDoo yapma, sule. Ben sadece şaşırdım. Kimdi bu kız?"

“Onunla evlenecektim," diye açıkladı Raoden.

“Esaslı kadın olmalı.”

"Olmalı,” diye katıldı Raoden. “Keşke onunla görüşebilmiş olsaydım.”

"Onunla hiç görüşmedin mi?"

Raoden kafasını salladı. “Mektuplar bu yüzdendi, dostum. Teod'da yaşıyordu; aslını istersen, kralın kızıydı. Yaklaşık bir yıl önce bana mektup göndermeye başladı. Çok güzel yazıyordu, kelimeleri öyle bir incelikle süslenmişti ki cevap vermemek elimden gelmedi. Yaklaşık beş ay boyunca yazıştık, sonra bana evlenme teklif etti.”

“O mu sana teklif etti?” diye sordu Galladon.

“Hiç utanmadan," dedi Raoden gülümseyerek. “Elbette, bunun politik bir amacı vardı. Sarene, Teod ve Arelon arasında sıkı bir bağ kurulsun istiyordu.”

“Sen de kabul mü ettin?”

“İyi bir fırsattı," diye açıkladı Raoden. “Reod’dan beri Teod, Arelon’a olan mesafesini korudu. Ayrıca, o mektuplar baş döndürücüydü. Bu

geçtiğimiz yıl... zor oldu. Babam Arelon’u yıkımına götürmeye kararlı görünüyordu, ayrıca muhalefete sabırla karşılık veren bir adam da değildir. Ama ne zaman yüküm çok ağır gibi görünse, Sarene’den bir mektup gelirdi. Onun da bir Seonu vardı ve resmen nişanlanmamızdan sonra, düzenli olarak konuşmaya başladık. Akşamlan arardı, Ien’den gelen sesi beni büyülerdi. Bazen bağlantıyı saatlerce açık tuttuğumuz olurdu.”

“Romanın birinden bir karakter gibi surat asarak gezmemekle ilgili ne söylemiştin?” dedi Galladon gülümseyerek.

Raoden homurdanarak kitabına döndü. “İşte cevabını aldın. Eğer herhangi bir şeyi getirebilseydim, o mektupları isterdim. Evlilik hakkında gerçekten heyecanlanmıştım, birlik sadece Derethi’nin Duladen’i işgal etmesine tepki olarak doğmuş olsa da.”

Bir sessizlik oldu.

“Demin ne demiştin, Raoden?” diye sordu Galladon sonunda alçak bir sesle.

“Ne? Mektuplar hakkında mı?”

“Hayır. Duladen hakkında.”

Raoden durakladı. Galladon Elantris’e “birkaç ay" önce girdiğini iddia etmişti, ama Dulalar olayları hafife almalanyla meşhurdu. Duladen Cumhuriyeti altı aydan biraz uzun bir süre önce yıkılmıştı...

“Bildiğini sanıyordum,” dedi Raoden.

“Ne, sule? Neyi bildiğimi sanıyordun?” diye heyecanla sordu.

“Üzgünüm, Galladon,” dedi Raoden acımayla. Galladon'a dönerek oturdu. “Duladen Cumhuriyeti yıkıldı.”

“Hayır,” diye nefes verdi Galladon gözleri büyüyerek.

Raoden başını salladı. “On yıl önce Arelon’daki gibi bir ihtilal oldu, ama daha da vahşiydi. Cumhuriyetçi sınıfı tamamen yok oldu ve bir krallık kunıldu."

“İmkânsız... Cumhuriyet güçlüydü, hepimiz cumhuriyete çok inanırdık."

“Dünya değişir, dostum,” dedi Raoden kalkıp Galladon'un omzuna elini kovmak için yürürken.

"Cumhuriyet değil, sule,” dedi Galladon gözleri dalarak. "Hepimizin kimin yönetimde olacağı konusunda söz hakkı vardı, sule. Neden buna karşı

ayaklanılsın?” Raoden başını salladı. “Bilmiyorum, dışarı çok az bilgi sızdı. Duladen’de karışık bir süreç yaşandı; bu nedenle, Fjor rahipleri öne çıkıp gücü ele geçirebildi.”

Galladon başını kaldırdı. “Bu Arelon’un başının belada olduğu anlamına gelir. Biz hep Derethi’vi sınırınızdan uzak tutacak şekilde oradaydık.”

“Bunun farkındayım.”

“Jesker’e ne oldu?” diye sordu. “Dinimiz, ona ne oldu?”

Raoden sadece kafasını salladı.

“Bir şeyler biliyor olmalısın]”

“Duladen’in resmi dini şimdi Shu-Dereth,” dedi Raoden sessizce. “Üzgünüm.” Galladon’un gözleri düştü. “O zaman artık yok.”

“Hâlâ Gizemler var,” diye cansız bir şekilde belirtti Raoden.

Galladon’un yüzü karardı, gözleri sertti. "Gizemler Jesker’le aynı şey değil, sule. Gizemler kutsal olan şeylerle alay edilmesi. Bir sapkınlık. Sadece yabancılar, Dor hakkında gerçek bir anlayıştan tamamen yoksun olanlar, Gizemleri uygular.” Raoden, onu nasıl teselli edeceğinden emin olamayarak elini yas tutan adamın omzunda tuttu. “Bildiğini sanıyordum,” dedi tekrar, kendini umutsuz hissederek. Galladon sadece üzgün gözlerle boş boş bakarak inledi.

RAODEN Galladon’u çatıda yalnız bıraktı, iri Dula kederiyle baş başa kalmak istemişti. Başka ne yapacağından emin olamayan Raoden, düşüncelere dalmış bir şekilde kiliseye döndü. Dikkati uzun süre dağınık kalmadı.

“Kahar, bu muhteşem! ” diye haykırdı Raoden, hayret içinde etrafına bakınarak. Yaşlı adam temizlemekte olduğu köşeden başını kaldırarak baktı. Yüzünde derin bir gurur ifadesi vardı. Kilise pislikten arınmıştı; geride kalan temiz, beyazımsı gri renkte mermerdi. Batı pencerelerinden içeri güneş ışığı doluyor, ışıltılı zeminden yansıyarak tüm kiliseyi neredeyse kutsal bir ışıkla aydınlatıyordu. Neredeyse her yüzey derin olmayan rölyeflerle kaplıydı. Sadece bir santim derinliği olan ayrıntılı kabartmalar, pislikle kaplanarak görünmez olmuşlardı. Raoden parmaklarını minik şaheserlerden biri üzerinde gezdirdi, insanların yüzlerindeki ifadeler o kadar detaylıydı ki sanki canlı gibiydiler.

“Bunlar inanılmaz,” diye fısıldadı.

“Orada olduklarını bile bilmiyordum, lordum,” dedi Kahar aksayarak gelip Raoden’in yanında dururken. “Temizlemeye başlayana kadar onları görmedim ve sonra da ben zemini bitirene kadar gölgelerde kayboldular. Mermer o kadar pürüzsüz ki ayna yerine kullanılabilir ve pencereler tam da ışığı yakalayacak şekilde yerleştirilmişler. ’’

“Peki rölyefler tüm odanın etrafını çevreliyor mu?”

“Evet, lordum. Aslında oymaların olduğu tek bina bu değil. Arada bir karşınıza üzerinde oymalar olan bir duvar veya mobilya parçası çıkabilir. Büyük ihtimalle, Reod’dan önce Elantris’te sık bulunuyorlardı.”

Raoden başıyla onayladı. “Burası tanrıların şehriydi, Kahar.”

Yaşlı adam gülümsedi. Elleri pislikle kararmıştı ve kuşağından yarım düzine eskimiş temizlik bezi sarkıyordu. Ama mutluydu.

"Şimdi ne olacak, lordum?” diye sordu hevesle.

Raoden hızla düşünerek durakladı. Kahar kilisenin pisliğine, bir rahibin günaha karşı takındığı kutsal gazaba denk bir hırsla saldırmıştı. Aylar, belki de yıllardır ilk defa Kahar’a ihtiyaç duyulmuştu.

“İnsanlarımız yakınlardaki binalarda yaşamaya başladılar, Kahar,” dedi Raoden. "Eğer her buluştuğumuzda insanlar içeriyi çamura bulayacaksa, burada yaptığın tüm temizlik ne işe yarar?”

Kahar düşünceli bir şekilde başıyla onayladı. “Kaldırım taşlan bir sorun,” diye mırıldandı. “Bu büyük bir proje, lordum.” Ancak bundan gözü yılmamıştı.

"Biliyorum,” diye onayladı Raoden. "Ama bu çok önemli. Pislik içinde yaşayan insanlar pislik gibi hissedecektir, eğer biz şimdiye kadar olduğumuzdan daha iyi olacaksak temiz olmamız gerekecek. Bunu yapabilir misin?”

“Evet, lordum.”

“İyi. Sana işi hızlandırmak için birkaç işçi ayarlayacağım.” Son birkaç günde Raoden’in grubu, Elantris’teki insanlann Karata’nın ona katıldığını duymasıyla oldukça artmıştı. Sokaklarda yalnız başlarına başıboş hayaletler gibi dolaşan Elant-rianlann pek çoğu, deliliği engellemek için son çare olarak ümitsizce Raoden’in ekibine gelmeye başlamıştı.

Kahar’ın kırışık yüzü son bir kez kiliseye doğru çevrildi, hayranlık ve tatminle etrafına bakındıktan sonra gitmek için geriye döndü.

"Kahar,” diye seslendi Raoden.

“Evet, lordum?”

“Ne olduğunu gördün mü? Sırrın yani?”

Kahar gülümsedi. “Günlerdir aç değilim, lordum. Bu dünyanın en harika hissi, artık acının bile farkına varmıyorum.”

Raoden başını salladı ve Kahar gitti. Adam dertlerine büyülü bir çözüm arayarak gelmiş, ama çok daha basit bir cevap bulmuştu. Başka şeyler daha önemli hale geldiğinde, acı gücünü kaybediyordu. Kahar’ın kurtarılması için Onun bir iksire veya Aon’a ihtiyacı yoktu, sadece yapacak herhangi bir şeye ihtiyacı vardı.

Raoden diğer yontmalara hayranlıkla bakarak parlayan odada gezindi. Ancak belli bir rölyefin sonuna ulaştığında durakladı. Kısa bir mesafe boyunca taş boştu, beyaz yüzeyi Kahar’ın dikkatli eli tarafından parlatılmıştı. Aslında o kadar parlaktı ki Raoden yansımasını görebiliyordu.

Sersemleyerek durdu. Mermerden dışarı bakan yüz ona yabancıydı. Neden bu kadar az kişinin onu tanıyabildiğini merak etmişti; Arelon’un prensi idi, yüzü pek çok uzak çiftlikte bile bilinirdi. Elantrianlarm, sadece Elantris’te bir prens bulmayı beklemedikleri için “Ruh” ile Raoden'i eşleştirmeyi düşünemediklerini varsavmış-tı. Ancak şimdi yüzündeki değişiklikleri gördüğünde, insanlann onu tanımamasının başka bir sebebinin daha olduğunu anladı.

\üz hatlarında, bir zamanlar olduğu şeyin ipuçları vardı. Ancak değişiklikler dramatikti. Sadece iki hatta geçmişti, ama saçı şimdiden dökülmüştü. Derisinde olağan Elantris lekeleri vardı, ama birkaç hafta önce ten renginde olan yerler bile düz bir griye dönmüştü. Derisi az da olsa kırışıyordu, özellikle de dudaklarının çevresinde ve gözleri çökük bir hal almaya başlıyordu.

Bir zamanlar, kendi dönüşümünden önce, Elantrianları etleri yırtık ve çürüyen canlı cesetler olarak kurgulamıştı. Bu doğru değildi, Elantrianlar derileri kırışıp kararsa da etlerinin ve vücut yapılarısın çoğunu koruyordu. Çürüyen cesetlerden ziyade, kuruyan kabuk gibiydiler. Yine de, dönüşüm bir zamanlar varsaydığı kadar dramatik olmasa da bunu kendinde görmek şoke ediciydi.

“Bizler zavallı bir halkız, değil mi?” diye sordu Galladon kapı ağzından. Raoden başını kaldırarak cesaretlendirircesine gülümsedi. “Olabileceğinin

en kötüsü değil, dostum. Değişikliklere alışabilirim.”

Galladon homurdanıp kiliseden içeri girdi. “Temizlikçi adamın iyi iş yapıyor, sule. Bu yer neredeyse Reod’dan kurtulmuş gibi.”

“En güzel yanı bu sırada temizleyicisini kurtarmış olması, dostum.”

Galladon başını sallayarak onayladı ve duvarın yanında dışarıdaki kilisenin bahçe kısmını temizleyen kalabalık insan ekibine bakan Raoden’e katıldı. "Sürüler halinde geliyorlar, değil mi sule?”

“Bir ara sokakta yaşamdan fazlasını önerdiğimizi duyuyorlar. Artık kapıları izlememiz bile gerekmiyor. Karata kurtarabildiği herkesi bize getiriyor.”

“Hepsini nasıl meşgul tutmayı düşünüyorsun?” diye sordu Galladon. “Bu büyük bahçe neredeyse tamamen temizlendi.”

“Elantris çok büyük bir şehir, dostum. Onları meşgul tutacak bir şeyler bulacağız.”

Galladon gözlerinden okunamayan bir ifadeyle insanların çalışmasını izledi. Kederini yenmiş gibi görünüyordu, en azından şu an için.

“İşlerden bahsetmişken,” diye başladı Raoden. “Yapmanı istediğim bir şey var.”

“Benim aklımı acıdan uzak tutmak için mi, sule?”

“Öyle de düşünebilirsin. Ama bu proje, çamur temizlemekten biraz daha önemli.” Raoden, Galladon'a takip etmesi için eliyle işaret ederek odanın arka köşesine gitti ve duvardaki gevşek bir taşı çekip çıkardı. İçeriye uzanıp bir düzine küçük mısır kesesi çıkardı. "Bir çiftçi olarak, bu tohumun kalitesini nasıl değerlendirirsin?”

Galladon ilgiyle bir taneyi aldı, rengini ve sertliğini test ederek elinde birkaç kez çevirdi. “Kötü değil,” dedi. "Gördüğümün en iyisi değil, ama kötü de değil.” “Ekim mevsimi neredeyse gelecek, değil mi?"

“Son zamanlarda ne kadar sıcak olduğuna bakarak, zaten gelmiş olduğunu söyleyebilirim."

"İyi,” dedi Raoden. “Bu mısır bu delikte fazla dayanmayacak ve onu güvenip de açıkta bırakamıyorum.”

Galladon başını salladı. “Bu işe yaramayacak, sule. Tohumun ürün vermesi

zaman alır. Bu insanlar gördükleri ilk küçük filizleri söküp yiyecekler.”

"Sanmıyorum,” dedi Raoden avucunda birkaç mısır tanesini çevirerek. "Zihinleri değişiyor, Galladon. Artık hayvanlar gibi yaşamak zorunda olmadıklarını görebiliyorlar."

“İyi bir mahsul için yeterli yer yok,” diye itiraz etti Galladon. "Bir bahçeden biraz fazlası gerekecek.”

“Bu küçük miktarı ekmek için yeterli yer var. Gelecek yıl daha fazla mısırımız olacak, belki ondan sonra yer için endişelenmeye başlayabiliriz. Saray bahçelerinin oldukça geniş olduğunu duydum, tahminimce onları kullanabiliriz."

Galladon başını salladı. “Bu ifadedeki sorun, sule, ‘gelecek yıl’la ilgili olan kısım. Bir ‘gelecek yıl’ olmayacak. Kolo? İnsanlar Elantris’te o kadar dayanamaz.” “Elantris değişecek,” dedi Raoden. “Eğer biz olmazsak, bizden sonra gelenler gelecek mevsimde ekim yapar.”

“Hâlâ işe yarayacağından şüpheliyim.”

“Eğer her gün haksız olduğunu ispatlamasa güneşin yükseleceğinden de şüphelenirsin," dedi Raoden gülümseyerek. “Sadece bir dene."

"Pekâlâ, sule,” dedi Galladon içini çekerek. “Sanırım otuz günün daha dolmadı.” Raoden gülümsedi, mısırı arkadaşına verirken bir elini Dulanın omzuna koydu. “Unutma; geçmiş, geleceğimiz olmak zorunda değil.”

Galladon mısırı gizlendiği yere geri koyarken başıyla onayladı. “Buna birkaç gün daha ihtiyacımız olmayacak. O bahçeyi sürmek için bir yol bulmam gerekecek.”

“Efendi Ruh!” diye hafifçe Saolin’in sesi geldi, yukarıda kendine iğreti bir gözcü kulesi inşa ettiği yerden. “Biri geliyor.”

Raoden ayağa kalktı ve Galladon aceleyle taşı yerine yerleştirdi. Bir an sonra Karata’nm adamlarından biri odaya daldı.

“Lordum,” dedi adam, “Leydi Karata, derhal gelmenizi rica ediyor!”

“SEN bir aptalsın, Dashe!” diye bağırdı Karata.

Karata’nın ikinci komutanı olan aşırı iri ve bol kaslı adam, sadece silahlarını kuşanmaya devam etti.

Sarayın kapı ağzında dikilen Raoden ve Galladon'un kafaları karışmıştı. Giriş holündeki adamların en az on tanesi, Karata’nm takipçilerinin

neredeyse üçte ikisi, savaşa hazırlanıyorlarmış gibi görünüyordu.

“Sen yeni arkadaşınla rüya görmeye devam edebilirsin, Karata,” diye cevapladı Dashe terslenerek, "ama ben daha fazla beklemeyeceğim, özellikle o herif çocukları tehdit ederken.”

Raoden yavaş yavaş onlara yaklaşarak Horen adında ince kollu, tedirgin bir adamın yanında durakladı. Horen çatışmadan kaçınan türde biriydi ve Raoden bu tartışmada tarafsız olduğunu tahmin etmişti.

“Ne oluyor?” diye sordu sessizce.

“Dashe’nin gözcülerinden biri, Aanden’in bu gece sarayımıza bir saldın düzen-

leveceğini duymuş,” diye fısıldadı Horen, liderlerinin tartışmasını izlerken. “Das-he aylardır Aanden'e saldırmak istiyordu. Bu da tam ihtiyacı olan bahane.”

“Bu adamları ölümden çok daha kötü bir kadere götürüyorsun, Dashe,” diye uyardı Karata. “Aanden’in senden çok adamı var.”

“Onların silahı yok,” diye cevap verdi Dashe, gürültüyle paslı bir kılıcı kınına sokarken. “Üniversitede sadece kitaplar vardı ve onları zaten yedi.”

“Ne yapmakta olduğunu bir düşün,” dedi Karata.

Dashe tahta gibi suratıyla açık açık, "Düşündüm Karata. Aanden bir deli, onunla sınırımızı paylaşırken rahat edemeyiz. Eğer beklenmedik bir anda saldırırsak onu kalıcı olarak durdurabiliriz. Ancak o zaman çocuklar güvende olacak,” dedi.

Hemen ardından, Dashe acımasız sözde askeri grubuna döndü ve başını salladı. Grup kararlı adımlarla yürüyerek kapıdan çıktı.

Karata, Raoden’e döndü, yüzü kızgınlık ve ihanetin acısıyla karışmıştı. “Bu intihardan daha beter, Ruh.”

“Biliyorum," dedi Raoden. “O kadar azız ki tek bir kişiyi bile kaybetmeyi göze alamayız, bu Aanden’in takipçilerinden biri olsa da. Bunu durdurmalıyız.”

“Gitti bile,” dedi Karata arkasındaki duvara yaslanarak. “Dashe’yi iyi bilirim. Artık onu kimse durduramaz.”

“Bunu kabul etmem mümkün değil, Karata.”

“SULE, eğer sormamda bir sakınca yoksa, Doloken adına ne yapmayı planlıyorsun?”

Raoden, Galladon ve Karata’mn yanında ikisine zor ayak uydurarak uzun adımlarla koşuyordu. “Hiçbir fikrim yok,” diye itiraf etti. “Hâlâ o kısım üstünde çalışıyorum."

“Tam tahmin ettiğim gibi,’’ diye mırıldandı Galladon.

“Karata, Dashe hangi yoldan gidecek?” diye sordu Raoden.

“Üniversiteyle bitişik bir bina var,” diye cevapladı Karata. “Bir süre önce arka duvarı çöktü ve taşların bir kısmı bitişik olduğu üniversite duvarında bir delik açtı. Dashe’nin oradan girmeye çalışacağına eminim, Aanden’in o gedikten haberi olmadığını tahmin ediyor."

“Bizi oraya götür,” dedi Raoden. “Ama farklı bir yoldan git. Yolda Dashe’yle karşılaşmak istemiyorum."

Karata başını sallayarak onayladı ve onları bir yan sokağa yönlendirdi. Bahsettiği bina alçak ve tek katlı bir binaydı. Duvarlarından biri üniversiteye o kadar yakın inşa edilmişti ki Raoden’in mimarın ne düşünmüş olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Bina yıllara iyi dayanamamıştı, korkunç şekilde eğrilse de hâlâ bir çatısı vardı, ama tüm bina çökmenin eşiğinde gibiydi.

Binaya yaklaşırken tedirgindiler ve bir kapı ağzından içeri kafalarını uzattılar. Binanın iç tarafı tamamen boştu. Dikdörtgen şeklindeki binanın merkezine yakın bir yerde duruyorlardı, yıkık duvar sollarında az bir mesafe ileride ve başka bir kapı ağzı da sağlarında biraz ilerideydi.

Galladon sessizce sövdü. “Buna güvenmiyorum.”

"Ben de,” dedi Raoden.

"Hayır, burada daha fazla bir şeyler var. Bak, sule,” Galladon binanın iç destek kirişlerine işaret etti. Yakından bakınca, Raoden zaten zayıflamış olan tahtalarda taze kesik izleri olduğunu fark etti. “Tüm bu bina çökmesi için ayarlanmış.”

Raoden başını sallayarak onayladı. “Görünüşe göre Aanden, Dashe’nin sandığı kadar habersiz değilmiş. Belki Dashe tehlikeyi fark edip başka bir girişi kullanır.” Karata hemen başını iki yana salladı. “Dashe iyi adamdır, ama aklında hep tek bir şey olur. Yukarı bakmaya zahmet bile etmeksizin bu binanın ortasından yürüyüp geçecektir.”

Raoden lanet ederek, kapı aralığının yanında düşünmek için çömeldi. Ancak kısa sürede zamanı doldu: Yaklaşan sesler vardı. Bir an sonra ise Dashe, ileride Raoden’in sağındaki kapıda belirdi.

Dashe’yle yıkık duvarın arasındaki yolda duran Raoden, derin bir nefes alıp seslendi. “Dashe, dur! Bu bir tuzak, bina çökmeye ayarlanmış!”

Adamlarının yansı şimdiden binaya girmiş olan Dashe durdu. Odanın üniversite tarafından bir uyan çığlığı geldi ve molozun arkasında bir grup adam belirdi. Aanden’in tanıdık ve bıyıklı yüzünü taşıyan kişi, ellerinde yıpranmış bir yangın baltası taşıyordu. Aanden bir meydan okuma çığlığı atarken odanın içine atlayıp baltasını destek kirişine doğru kaldırdı.

“Taan, dur!” diye bağırdı Raoden.

Aanden tam baltasını savurduğu anda, gerçek adını duymaktan şaşırarak durdu. Gevşek sahte bıyığının yansı, düşecekmiş gibi sarktı.

“Onunla anlaşmaya çalışma!” diye uyardı Dashe, adamlannı odadan geri çekerek. “O deli."

“Hayır, onun deli olduğunu sanmıyorum,” dedi Raoden, Aanden’in gözlerini inceleyerek. “Bu adam deli değil, sadece kafası kanşık.”

Aanden, elleri baltanın sapında gittikçe gerginleşerek birkaç kez gözlerini kırptı. Raoden çaresizce bir çözüm aradı ve odanın merkezine yakın geniş, taştan bir masanın kalıntıları gözüne çarptı. Domi'ye sessiz bir dua mırıldanıp dişlerini sıkarak Raoden ayağa kalkıp binanın içine doğru yürüdü.

Arkasından Galladon küfretti ve Karata nefesini tuttu. Çatı uğursuzca gıcırdadı.

Raoden, baltası savrulmaya hazır dikilen Aanden’e baktı. Gözleri Raoden’i odanın merkezine doğru takip etti.

“Haklıyım, değil mi? Sen deli değilsin. Çevrendekilere delice saçmaladığını duydum, ama herkes saçmalayabilir. Deli bir adam parşömenleri yemek için kaynatmayı düşünemez ve bir delinin tuzak hazırlayacak kadar öngörüsü olmaz.”

“Ben Taan değilim," dedi Aanden sonunda. "Ben Aanden’im. Elantris Baronu!” “Eğer öyle diyorsan," dedi Raoden, kefeninin yeninden kalanlan alıp çökmüş masanın üstüne sürterek. "Gerçi neden Taan yerine Aanden olmak **istoyov'efcmi** hayal edemiyonım. Ne de olsa burası Elantris.”

'Bunu biliyorum!" dedi sinirlenerek Aanden. Raoden ne derse desin, bu adam dengesizdi. Balta her an inebilirdi.

"Öyle mi? ‘ diye sordu Raoden. “Gerçekten Elantris’te, tanrıların şehrinde yaşamanın ne demek olduğunu anlıyor musun?" Masaya dönerek Aanden’e sırtını verdi, hâlâ siliyordu. “Elantris, güzelliğin şehri, sanatın şehri... ve heykeltıraşlığın şehri.” Geriye çekilerek şimdi temizlenmiş olan masanın üstünü açığa çıkardı. Masa da, aynı kilisenin duvarları gibi incelikli oymalarla kaplıydı.

Aanden’in gözleri kocaman açıldı ve balta elinden sarktı.

“Bu şehir bir taş oymacısının rüyası, Taan,” dedi Raoden. “Dışarıda kaç sanatçının Elantris’teki kayıp güzellikten yakındığını duydun? Bu binalar heykel sanatına adanmış muhteşem anıtlar. Böyle bir fırsatla karşılaştığında kimin heykeltıraş Taan olmak yerine Baron Aanden olmayı seçeceğini merak ediyorum."

Balta tangırtıyla yere düştü. Aanden afallamıştı.

“Yan tarafındaki duvara bak, Taan,” dedi Raoden sessizce.

Adam döndü ve parmaklarını çamurda gizlenmiş rölyefe sürttü. Kol yenini kaldırdı, çamuru ovalarken kolu titriyordu. “Merhametli Domi,” diye fısıldadı. “Bu çok güzel.”

“Fırsatı düşün, Taan,” dedi Raoden. “Dünyanın tüm heykeltıraşları içinde sadece sen Elantris’i görebiliyorsun. Sadece sen onun güzelliğine tanık olup ustalarından ders alabilirsin. Sen Opelon’daki en şanslı adamsın."

Titreyen bir el bıyığı söküp attı. "Ve ben bunu yok edecektim,” diye mırıldandı. “Yıkacaktım...”

Daha sonra Aanden başını öne eğip ağlayarak bir külçe halinde yere çöktü. Raoden minnetle nefesini verdi ve sonra tehlikenin daha bitmediğini fark etti. Aanden’in birliğindeki adamlar taşlar ve çelik çubuklarla silahlıydı. Dashe ve adamları, binanın yakın zamanda üzerlerine çökmeyeceğinden emin, tekrar odaya girdiler.

Raoden iki grubun ortasında durdu. “Durun!” diye emretti, iki tarafa da birer kolunu kaldırarak. Durdular, ama tedbirliydiler.

“Siz ne yapıyorsunuz? Taan’ın kavrayışı size bir şey öğretmedi mi?”

“Kenara çekil, Ruh...” diye uyardı Dashe kılıcını sallayarak.

"Çekilmem!” dedi Raoden. “Sana bir soru sordum, demin olan şeyden hiçbir şey öğrenmedin mi?”

“Biz heykeltıraş değiliz," dedi Dashe.

“Bu önemli değil. Elantris’te yaşamaktan ötürü sahip olduğunuz fırsatı anlamıyor musunuz?” diye karşılık verdi Raoden. “Burada, dışarıdaki hiç kimsenin asla sahip olamayacağı bir fırsatımız var, biz özgürüz.”

“Özgür mü?" diye burun kıvırdı Aanden’in grubundan biri.

“Evet, özgür,” dedi Raoden. “Ezelden beri, insan sadece ağzını doldurmak için mücadele etti. Yemek hayatın tek çaresiz amacı, dünyevi aklın ilk ve son düşüncesi. Bir insan hayal kurmadan önce yemeli ve sevmeden önce midesini doldurmalı.

Ama bizler farklıyız. Biraz açlık karşılığında, zamanın başlangıcından beri tüm canlı varlıkları zapt etmiş olan bağlardan serbest kalabiliriz.”

Silahlar biraz indi, ama Raoden sözlerini mi düşünüyorlar, yoksa sadece kafaları mı karıştı emin olamıyordu.

"Neden mücadele edelim? Neden öldürmekle uğraşalım? Dışanda zenginlik için savaşıyorlar, en sonunda yiyecek almak için kullanılan zenginlik. Toprak için savaşıyorlar, yiyecek yetiştirmek için toprak. Tüm mücadelenin kaynağı yemek. Ama bizim bunlara ihtiyacımız yok. Vücutlarımız soğuk, giysi veya barınağa pek ihtiyaç duymuyor ve yemek yemeden de yaşamaya devam edebiliyoruz. Bu inanılmaz[1].”

İki grup dikkatle birbirini süzdü. Felsefi tartışma, düşmanlarının görüntüsüyle baş edemiyordu.

"Ellerinizdeki o silahlar, onlar dış dünyaya ait,” dedi Raoden. “Elantris’te onlara gerek yok. Unvanlar ve sınıflar, bunlar başka yerler için olan fikirler.

“Beni dinleyin] O kadar azız ki tek birinizi kaybetmeye dayanamayız. Gerçekten de değer mi? Kusulan birkaç anlık nefrete karşılık, bir sonsuzluk boyu **301**?” Raoden’in sözleri sessiz odada yankılandı. Sonunda bir ses gerginliği bozdu. “Ben sana katılacağım,” dedi Taan ayağa kalkarak. Sesi biraz titriyordu, ama yüzü kararlıydı. “Elantris’te yaşayabilmek için deli olmam gerektiğini sanıyordum, ama beni güzelliği görmekten alıkoyan da delilikti. Silahlarınızı indirin.”

Bu emri tereddütle karşıladılar.

“İndirin dedim!” Taan’ın sesi sertleşti, kısa ve göbekli şekli birden otoriter bir hale geldi. "Burayı hâlâ ben yönetiyorum.”

“Bizi Baron Aanden yönetiyordu,” dedi adamlardan biri.

“Aanden aptalın biriydi,” dedi Taan içini çekerek, “ve onu takip eden herkes de öyle. Bu adamı dinleyin; onun konuşmasında, benim sahte maiyetimde asla olmadığı kadar asillik var.”

"Öfkenizden vazgeçin,” diye yalvardı Raoden. “Size umut vermeme izin verin.” Arkasından bir tangırtı geldi. Dashe’nin taşlara düşen kılıcı. “Bugün öldürmeyeceğim,” dedi kararlı bir şekilde ve gitmek için döndü. Adamları bir an Aanden’in grubunu süzdü, ama sonra liderlerine katıldılar. Kılıç odanın ortasında terk edilmiş olarak kaldı.

Aanden, yani Taan, Raoden’e gülümsedi. “Her kimsen, teşekkür ederim.”
“Benimle gel, Taan,” dedi Raoden. “Görmen gereken bir bina var.”

17. BÖLÜM

SARENE omzunda uzun ve siyah bir torbayla uzun adımlarla sarayın dans salonuna girdi. İçerideki kadınlardan birkaç hayret nidası yükseldi.

"Ne var?” diye sordu.

“Kıyafetin, canım,” diye cevap verdi Daora sonunda. “Bu kadınlar böyle şeylere alışkın değil.”

"Erkek kıyafetine benziyor!” diye haykırdı gerdanı öfkeyle titreyen Seaden.

Sarene şaşırarak önce üstündeki gri tuluma, sonra tekrar toplanmış kadınlara baktı. “Eh, üstünüzdeki elbiselerle dövüşmeyi beklemiyordunuz ya?” Ancak kadınların yüzlerini inceledikten sonra, beklediklerinin tam olarak bu olduğunu gördü.

“Gitmen gereken daha uzun bir yol var, Kuzen,” diye sessizce uyardı Lukel arkasından salona girip odanın uzak ucunda bir sandalyeye oturmadan önce.

“Lukel? Sen burada ne yapıyorsun?” diye sordu Sarene.

"Bunun kesinlikle bu haftanın en eğlendirici tecrübesi olmasını bekliyorum,” dedi sandalyesine kurulup ellerini başının arkasında kavuştururken. "Bunu Wyrn'in hâzinesindeki tüm altın için bile kaçırmazdım.”

"Ben de,” diye ilan etti Kaise’nin sesi. Küçük kız Sarene’yi ittirip geçerek sandalyelere doğru koşturdu. Ancak Daorn yan taraftan fırlayarak Kaise’nin gözüne kestirmiş olduğu sandalyeye zıpladı. Kaise ayağını küskünlükle yere vurdu, sonra duvar boyunca sıralanmış tüm sandalyelerin tamamen aynı olduğunu fark etti ve başka birini seçti.

"Üzgünüm,” dedi Lukel utanmış gibi omuz silkerek. “Benim başıma kaldılar.”

“Kardeşlerine iyi davran, canım,” diye azarladı Daora.

“Evet, anne,” diye karşılık verdi Lukel hemen.

Aniden beliren izleyiciler yüzünden biraz bozulan Sarene, potansiyel öğrencilerine döndü. Nakış grubundaki tüm kadınlar, mağrur Daora ve dağınık kafalı Eshen

bile gelmişti. Sarene’nin kıyafeti ve hareketleri onları rahatsız etmiş olabilirdi, ama özgürlüğe duydukları açlık alınganlıklarından daha büyüktü.

Sarene omzundaki torbanın kayarak ellerine düşmesine izin verdi. Bir tarafı çıtçıtlıydı ve Sarene torbayı açıp içine uzanarak antrenman kılıçlarından birini çıkardı. Uzun, ince kılıç torbadan kurtulurken hafif metalik bir sürtünme sesi çıkardı ve toplanmış kadınlar ürkerek geri çekildi.

"Bu bir Sayr,” dedi Sarene havada bir iki kesme hareketi yaparak. “Hangi ülkede olduğunuza bağlı olarak kmeer veya jedaver de denir. Bu kılıçlar ilk kez Jaador'da öncü birlikler için hafif silahlar olarak üretildi, ama sadece birkaç yıldan sonra kullanılmaz oldular. Ancak sonra, kılıçlar onları zarafet ve inceliklerinden dolayı takdir eden Jaadoryan asilleri tarafından kabul edildi. Jaador’da düellolar sık olur, hızlı ve zarif sayr eskrimi oldukça büyük beceri gerektirir."

Cümlelerinin noktalama işaretleri olarak birkaç saplama ve savurma hareketi yaptı; gerçek bir dövüşte asla kullanmayacağı, ancak yine de güzel görünen hareketler. Kadınlar büyülenmişti.

“Eskrimi, sizinle aynı kadına kur yapmaya karar veren adamı öldürmenin bir yolu yerine bir spora ilk dönüştürenler, Dulalardı,” diye devam etti Sarene. “Ucuna bu küçük topuzu taktılar ve kılıcın ağzını körelttiler. Bu spor cumhuriyetçiler arasında kısa zamanda oldukça sevilir hale geldi. Dula tarafsızlığı çoğunlukla ülkeyi savaşların dışında tuttuğu için, askeri uygulaması olmayan bir dövüş tarzı onlara çekici geldi. Kör ağız ve uç dışında, vücuttaki belirli noktalara vurmayı yasaklayan kurallar da eklediler.

“Eskrim, Elantrianlar dövüşü andıran herhangi bir şeyi hoş karşılamadıkları için Arelon’u atladı, ancak Teod’da gayet iyi karşılandı. Tek bir önemli değişiklik dışında: Kadınlar için olan bir spor haline geldi. Teo erkekleri, normal kılıç dövüşü veya atlı mızrak dövüşü gibi daha fiziksel karşılaşmalarını tercih ederler. Ancak bir kadın için sayr

kusursuzdur. Hafif kılıç kıvraklığımızın tamamını kullanmamıza izin verir ve,” bir gülümsemeyle Lukel’e göz atarken ekledi, “daha üstün olan zekâmızdan da yararlanmamızı sağlar."

Bununla birlikte, Sarene ikinci kılıcını çıkararak grubun en önünde duran genç Torena’ya fırlattı. Kırmızımsı altın rengi saçlı kız, kafası karışmış gibi görünerek kılıcı yakaladı.

“Kendini savun,” diye uyardı, kılıcını kaldırıp bir saldın duruşuna geçen Sarene.

Torena beceriksizce Sarene’nin duruşunu taklit etmeye çalışarak kılıcı kaldırdı. Sarene saldırır saldırmaz, Torena bir şaşkınlık ciyaklamasıyla duruşunu bırakıp vahşi, iki elli savuruşlarla saynnı salladı. Sarene kolaylıkla vurarak kızın kılıcını uzaklaştırdı ve doğrudan göğüslerinin arasına bir saplama hareketi yaptı.

“Öldün,” diye bilgilendirdi kızı Sarene. “Eskrim fiziksel güce dayanmaz, beceri ve hassaslık gerektirir. Sadece tek el kullanın, böylece kontrolünüz ve kavrayışını/ daha iyi olur. Vücudunuzu biraz yana döndürün. Böylece saldın **mesafeniz** daha fazla olur ve darbe almanız zorlaşır.”

Konuşurken Sarene daha önceden yaptırdığı bir grup ince sopayı çıkardı. Elbette bunlar, gerçek bir kılıç yerine kullanmak için oldukça yetersizdi. Ancak silahtar, egzersiz sayrlarını bitirene kadar idare edeceklerdi. Tüm kadınlar birer silah edindikten sonra, Sarene onlara nasıl hamle yapacaklarını öğretmeye başladı.

Zor bir işti, Sarene’nin tahmin ettiğinden çok daha zor. Kendisini iyi bir eskrimci kabul ederdi; ancak asla bilgiye sahip olmanın, bu bilgiyi başkalarına aktarmaktan tamamen farklı olabileceği aklına gelmemişti. Kadınlar, silahlarını Sarene’nin fiziksel olarak imkânsız olacağını düşündüğü şekilde tutma yolları bulabiliyor gibi görünüyorlardı. Çılgınca hamle yapıyorlardı, gelen kılıçlardan korkuyorlardı ve ayaklan elbiselerine dolaşıyordu.

Sonunda Sarene onları hamleleri üstünde çalışmaları için yalnız bıraktı. Düzgün kıyafetleri ve yüz maskeleri olmadan birbirlerine karşı egzersiz yapmaları için onlara güvenemezdi. Bir iç çekişle Lukel’in yanına oturdu.

‘‘Yorucu bir iş mi, kuzen?” diye sordu Lukel, belli ki bir elbise içinde kılıç kullanmaya çalışan annesinin görüntüsünün tadını çıkarıyordu.

“Hiç sorma,” dedi Sarene alnını silerek. “Bir deneme yapmak istemediğine emin misin?”

Lukel ellerini kaldırdı. “Arada sırada göze batıyor olabilirim, kuzen; ama aptal değilim. Kral Iadon bunun gibi sözde alçaltıcı bir aktivitede yer alan her erkeği kara listeye alacaktır. Kralın kara listesinde olmak eğer Eondel’sen sorun olmaz, ama ben basit bir tüccarım. Kraliyetin hoşnutsuzluğunu kaldıramam.”

“Eminim öyledir,” dedi Sarene kadınların hamlelerinde uzmanlaşmaya çalışmalarını izlerken. “Onlara pekiyi öğretebildiğimi sanmıyorum.”

“Benim yapabileceğimden daha iyi,” dedi Lukel omzunu silkerek.

"Ben daha iyisini yapabilirdim,” diye bildirdi Kaise oturduğu sandalyeden. Küçük kız, belli ki kendini tekrarlayıp duran hareketleri izlemekten sıkılmaya başlamıştı.

“Ya, öyle mi?” diye sordu Lukel kuru kuru.

“Elbette. Onlara karşı saldırıları veya Uygun Duruşu öğretmedi ve turnuva kurallarına ise değinmeye bile zahmet etmedi.”

Sarene bir kaşını kaldırdı. “Eskrimden anlıyor musun?”

“Hakkında bir kitap okudum,” dedi Kaise çalımla. Sonra onu Sarene’nin yığınından almış olduğu bir sopayla dürtmekte olan Daorn’un eline vurarak uzaklaştırmak için döndü.

“Üzücü olan şey, büyük olasılıkla gerçekten okumuş olması,” dedi Lukel, içini çekerek. “Sadece sana hava atmaya çalışabilsin diye."

“Sanmm Kaise hayatımda gördüğüm en zeki küçük kız olmalı,” diye itiraf etti Sarene.

Lukel omzunu silkti. “Zeki olabilir, ama seni çok fazla etkilemesine izin verme. O hâlâ sadece bir çocuk. Bir kadın gibi anlayabiliyor olabilir, ama hâlâ küçük bir kız gibi tepki veriyor."

"Yine de onun hayret verici olduğunu düşünüyorum," dedi Sarene, iki çocuğun oynamasını izlerken.

“Evet, orası öyle,” diye katıldı Lukel. “Bir kitabı yalayıp yutmak Kaise’in sadece birkaç saatini alıyor ve dil öğrenme yeteneği inanılacak gibi değil. Bazen Daorn için üzülüyorum. Elinden gelenin en iyisini yapıyor, ama sanırım bazen kendini yetersiz hissediyor; eğer fark

etmediysen söyleyeyim, Kaise zorba olabiliyor. Zeki veya değil, onlar hâlâ çocuk ve onlara göz kulak olmak hâlâ eziyet."

Sarene çocukların oynamalarını izledi. Erkek kardeşinin elinden sopayı kapmış olan Kaise, Sarene’nin öğretmiş olduğu yöntemlerin komik bir taklidi gibi kesme ve saplama hareketleriyle Daorn’u odanın etrafında kovalıyordu. İzlerken Sarene’nin gözleri kapı ağzına takıldı. Kapı açıktı ve iki şekil kadınların antrenman yapmasını izliyordu.

Lordlar Eondel ve Shuden görülmüş olduklarını fark edip odaya girerlerken hanımlar sessizleşti. İki adam, yaş farkları büyük olsa da, söylentilere göre hızla iyi arkadaş olmaktaydılar. İkisi de Arelon’da biraz olsun dışlanmışlardı; Shuden koyu derili bir yabancıydı, Eondel ise sırf varlığıyla bile rahatsız edermiş gibi görünen eski bir asker.

Eondel’in varlığı kadınlar için tatsızsa, Shuden’inki bunu dengelemekten fazlasını yapıyordu. Yakışıklı Jindoiz lordun onları izlemiş olduğunu fark ettiklerinde eskrimcilerden ciddi bir panik dalgası geçti. Daha genç olan kızlardan birkaçı, heyecanla fısıldaşarak destek için arkadaşlarının kollarını kavradılar. Shuden’in kendisi de bu ilgiden dolayı kızardı.

Ancak Eondel kadınların tepkilerini görmezden geldi. Potansiyel eskrimcilerin arasında düşünceli gözlerle dolaştı. Sonunda boştaki bir tahta çubuğu aldı ve bir eskrim duruşuna geçerek bir dizi savurma ve saplama hareketi yaptı. Silahı test ettikten sonra, kendi kendine başını salladı; silahı kenara koydu ve kadınlardan birine doğru ilerledi.

“Tahtayı bu şekilde tut,” diye talimat verdi kadının parmaklarını düzelterek.

“O kadar sıkı tutuyordun ki esnekliğini yitirdin. Şimdi başparmağını silahın doğru yönde kalması için kabzanın tepesine yerleştir, geri adım at ve hamle yap.”

Atara, Eondel’in bileğine dokunmaya cesaret etmiş olmasına bozularak itaat etti. İnanılmaz bir şekilde, hamlesi düz ve hedefi iyiydi. Bu, kimseyi Atara’mn kendisinden daha fazla şaşırtmayan bir olaydı.

Eondel grubun içinde dikkatlice, vücut ve ayak duruşlarıyla silah tutuşlarını düzelterek ilerledi. Her kadını sırayla inceleyip, her birine yaşamakta oldukları birkaç sorun için öğütler verdi. Sadece birkaç dakikalık kısa bir eğitimden sonra, kadınların hamleleri Sarene’nin olabileceğini düşündüğünden çok daha kararlı ve isabetli hale gelmişti.

Eondel tatmin olmuş gözlerle kadınlardan uzaklaştı. “Umarım araya girmem sizi gücendirmemiştir, Majesteleri.”

"Kesinlikle hayır, lordum,” diye onu temin etti Sarene, gerçi bir parça kıskançlık da hissetmişti. Kendisine, üstün beceriyi gördüğünde kabul edecek kadar kadın olması gerektiğini söyledi.

‘'Belli ki yeteneklisiniz,” dedi orta yaşlı adam. "Ama başkalarını eğitmekte pek tecrübeniz yok gibi.”

Sarene başını salladı. Eondel bir ordu komutanıydı, büyük ihtimalle onlarca yılını, acemileri dövüşmenin temelleri konusunda eğiterek geçirmişti. "Eskrim hakkında oldukça bilgilisiniz, lordum.’’

“İlgimi çekiyor,” dedi Eondel, “ve Duladen’i birkaç defa ziyaret etmiştim. Dulalar eskrim yapamadığı sürece bir adamın dövüş becerisi olduğunu kabullenmeyi reddediyorlar, kaç savaş kazanmış olursa olsun.”

Sarene kalktı ve uzanıp egzersiz sayrlarını çekti. "O zaman kapışmak ister miydiniz, lordum?” diye sordu kayıtsızca, elindeki kılıçları test ederken.

Eondel şaşırmış göründü. “Ben... Ben daha önce hiçbir kadınla karşılaşmadım, Majesteleri. Uygun olacağını sanmıyorum.”

“Saçmalık,” dedi ona bir kılıç fırlatarak. “Kendinizi savunun.”

Sonra ona tekrar itiraz etme fırsatı tanımadan Sarene saldırdı. Eondel bu ani saldırıyla şaşırarak önce bocaladı. Ancak kısa zamanda savaşçı eğitimi kontrolü ele aldı ve Sarene’nin saldırısını inanılmaz bir beceriyle savuşturmaya başladı. Söylemiş olduklarından dolayı Sarene, Eondel’in eskrim bilgisinin yüzeysel olacağını varsaymıştı. Hatalıydı.

Eondel kendini kararlılıkla maça adadı. Kılıcı havada o kadar hızlı savruluyordu ki takip etmek imkânsızdı ve sadece yılların eğitim ve tatbikatları Sarene’ye nereden savunma yapacağını söylüyordu. Oda birbirine çarpan metallerin sesiyle çınladı ve kadınlar iki öğretmenleri şiddetli bir dövüşe tutuşmuş olarak odada hareket ederken, duraklayarak şaşkın bir şekilde seyrettiler.

Sarene, Eondel kadar iyi biriyle karşılaşmaya alışkın değildi. Sadece onun kadar uzun olması Sarene’nin menzil avantajını karşılamakla kalmıyordu, ayrıca tüm hayatını dövüşerek geçirmiş bir adamın eğitim ve reflekslerine sahipti. İkili, kadınlan, sandalyeleri ve diğer rastgele nesneleri

diğerinin saldırılarını engellemek için kullanarak kalabalığın arasından geçtiler. Kılıçları önce ileri atılıp, sonra karşılamak için geri fırlayarak şakırdadı ve savruldu.

Eondel onun için fazla iyiydi. Sarene onun karşısında durabiliyordu, ama savunmayla o kadar meşguldü ki saldırmaya zamanı kalmıyordu. Yüzünden aşağı ter akarken, odadaki herkesin onu izlemekte olduğunun şiddetle farkına vardı.

O anda Eondel'de bir değişiklik oldu. Duruşu azıcık zayıfladı ve Sarene refleks olarak saldırdı. Ucu topuzlu kılıcı Eondel'in savunmalarını aşarak boynuna dayandı. Eondel hafifçe gülümsedi.

"Pes etmek dışında bir seçeneğim yok, leydim," dedi Eondel.

Aniden Sarene, Eondel'i başkalarının önünde onu kötü göstermemek için bariz bir şekilde onun kazanmasına izin vermek zorunda kalacağı bir duruma soktuğu için çok utandı. Eondel eğildi ve Sarene kendini aptal hissederek kalakaldı.

Odanın yan tarafına doğru yürüdüler ve performanslarına iltifat eden Lukel den

birer kupa kabul ettiler. Sarene içerken bir şeyin farkına vardı. Burada, Arelon'da geçirdiği zamanı pek çok politik konuda yaptığı gibi bir yarışmaymış gibi düşünüyordu. Karmaşık, ancak zevkli bir oyun.

Arelon farklıydı. Eondel onun kazanmasına izin vermişti, çünkü onun imajını korumak istemişti. Onun için bu bir oyun değildi. Arelon onun vatanıydı, halk onun halkıydı ve onları korumak için her türlü fedakârlığı yapardı.

Bu kez farklı, Sarene. Eğer başarısız olursan, bir ticaret anlaşmasını veya inşaat haklarını kaybetmeyeceksin. Hayatlar kaybedeceksin. Gerçek insanların hayatlarını. Bu ayıltıcı bir düşünceydi.

Eondel kaşları şüpheyle kalkmış olarak kupasını süzdü. "Bu sade su mu?" diye sordu Sarene'ye dönerek.

"Su size iyi gelir, lordum."

"Ben bundan o kadar emin değilim," dedi Eondel. "Nereden getirdiniz?"

"Kaynattırdım, sonra da tadını geri kazanması için iki kova arasından akıttırdım," dedi Sarene. "Egzersiz yapmaya çalışırlarken kadınların sarhoş sersemliğiyle birbirlerinin üstüne devrilmesine izin veremezdim."

"Arel şarabı o kadar güçlü değil, kuzen,” diye belirtti Lukel.

“Yeterince güçlü,” diye cevap verdi Sarene. “İçin, Lord Eondel. Susuzluktan kurumanızı istemeyiz.”

Eondel memnunsuz görüntüsünü korusa da suyu içti.

Sarene egzersizlerine geri dönmelerini emretmek üzere tekrar öğrencilerine döndü. Ancak onların dikkati başka bir şeye odaklanmıştı. Lord Shuden odanın arka tarafında duruyordu. Oldukça yavaş, narin bir şekilde bazı hareketleri uygularken gözleri kapalıydı. Elleri kontrollü daireler çizerek hareket ederken ve vücudu da bunlara cevap verircesine kayarken gergin kasları dalgalanıyordu. Hareketleri yavaş ve kesin olsa da teri derisinin üzerinde parlıyordu.

Bir dans gibiydi. Shuden bacaklarını iyice yukarı kaldırıp, ayağını yere koymadan önce, parmaklarını ileri uzatarak uzun adımlar atıyordu. Kolları hep hareket halindeydi, kasları sanki görünmez bir güce karşı mücadele ediyormuş gibi sıkıca gerilmişti. Shuden gittikçe gerilimi daha da artarmış gibi adımları hoplamalara dönüşerek ve kolları savrularak hızlandıkça hızlanıyordu.

Kadınlar sessizlik içinde izliyordu, gözleri kocaman olmuştu ve birden fazlasının ağzı açık kalmıştı. Odadaki tek ses Shuden’in hareketlerinin rüzgârından ve ayaklarının yere vurmasından geliyordu.

Son bir zıplamadan sonra ayakları aynı anda yere vurarak, kollan dışa doğm açık ve elleri düz şekilde yere indiğinde aniden durdu. Kollarını kapanmakta olan çok ağır bir kapının kanatları gibi göğsünün üstünde katladı. Sonra başını eğdi ve derince nefes verdi.

Sarene mırıldanmadan önce sessizliğin bir an asılı kalmasına izin verdi. "Merhametli Domi, artık onların yoğunlaşmasını ***asla*** sağlayamam."

Eondel sessizce güldü. “Shuden ilginç bir oğlan. Kadınların onu kovalayıp durmalarından tekrar tekrar şikâyet ediyor, ama hava atma arzusunu da dizginleyemi-

yor. Her şeye rağmen o halâ bir erkek ve hâlâ da oldukça genç.”

Sarene, Shuden ayinini tamamlayarak dönüp mahcuplukla ne kadar ilgi çekmiş olduğunu fark ettiğinde, başını sallayarak onayladı. Shuden gözleri yerde, hızla kadınların arasından yolunu bularak, Sarene ile Eondel’e katıldı.

"Bu... beklenmedikti," dedi Sarene, Shuden Lukel'den bir kupa suyu kabul ederken.

"Oziir diliyorum, Leydi Sarene," diye cevap verdi Shuden yudumların arasında. "Sizin karşılaşmanız bende de egzersiz yapma isteği uyandırdı. Herkes kendi egzersizleriyle çok meşgul olacağından kimsenin beni fark etmeyeceğini düşündüm." "Kadınlar seni her zaman fark ediyor, dostum," dedi Eondel gümüş çizgilerle ağarmış başını sallayarak. "Bir dahaki sefer hayranlık duyan kadınlar tarafından hırpalanmaktan şikâyet ettiğinde, bu küçük gösteriyi hatırlatacağım."

Shuden tekrar kızarıp kabullenmeyle başını eğdi.

"O egzersiz neydi?" diye sordu Sarene merakla. "Hiç onun gibi bir şey görmemiştim."

"Buna ChayShen diyoruz," diye açıklama yaptı Shuden. "Bir çeşit ısınma, bir savaşa hazırlanırken vücudu ve zihni odaklamak için kullanılan bir yöntem." "Etkileyici," dedi Lukel.

"Ben sadece bir amatörüm," dedi Shuden alçakgönüllülükle başını eğerek. "Hız ve odaklanmada eksiklerim var. Jindo'da o kadar hızlı hareket edebilen adamlar var ki izlerken başınız döner."

"Pekâlâ, hanımlar," diye ilan etti Sarene, çoğu hâlâ Shuden'e gözlerini dikmiş olan kadınlara dönerek. "Lord Shuden'e gösterisi için sonra teşekkür edersiniz. Şu anda yapmanız gereken hamle egzersizleri var. Sizin sadece birkaç dakikacık çalıştıktan sonra gitmenize izin vereceğimi düşünmeyin!"

Sarene sayrını alıp antrenmanı tekrardan başlatırken çeşitli itiraz iniltileri geldi.

"YARIN hepsinin her yeri ağrıyacak," dedi Sarene gülümseyerek.

"Bunu öylesine tutkulu söylüyorsunuz ki leydim, duyan bu olaydan zevk aldığınızı düşünür," dedi Ashe konuşurken ışığı hafifçe yanıp sönerek.

"Onlara iyi gelir," dedi Sarene. "Bu kadınların pek çoğu o kadar şımartılmışlar ki hayatlarında bir dikiş iğnesinin batmasından daha büyük bir acı çekmemişler." "Antrenmanı kaçırdığım için üzüldüm," dedi Ashe. "Onlarca yıldır ChayShen izlememiştim."

"Daha önceden ChayShen görmüş müydün?"

"Ben pek çok şey gördüm, leydim," diye cevap verdi Ashe. "Bir Seonun ömrü çok uzundur."

Sarene başını salladı. Arka planda Elantris'in devasa duvarı yükselirken, Kae'de bir sokaktan aşağı yürüyorlardı. Düzinelerce sokak satıcısı, o geçerken giysilerinden saray maiyetinin bir üyesi olduğunu fark ederek şevkle mallarını sundular. Kae'nin var olma sebebi Arel asil sınıfını desteklemekti ve şatafatlı zevklere gayet iyi hitap ediyordu. Altın kaplanmış tabaklar, egzotik baharatlar ve pahalı giysilerin

hepsi, onun dikkatini çekebilmek için birbirleriyle yarışmaktaydı. Ama bunların çoğu, onu sadece iliklerine kadar hasta hissettiriyordu.

Anladığı kadarıyla, bu satıcılar Arelon'da kalan tek gerçek orta sınıftı. Kae'de Kral Iadon'un beğenisi ve bir umut unvan kazanabilmek için rekabet ediyorlardı; çoğunlukla rakiplerinin ve birkaç köylünün hakkı ile kendi haysiyetlerinin pahasına olsa da. Arelon hızla ateşli, neredeyse dehşet içinde bir materyalizmin hüküm sürdüğü bir ülke haline geliyordu. Artık başarı sadece zenginlik ve başarısızlık sadece fakirlik getirmiyordu, gelir kişinin fiilen köle olarak satılmaya ne kadar yakın olduğunu belirliyordu.

Sarene satıcılardan kurtulmak için elinden geleni yapsa da bu onların cesaretini pek az kırdı. Sonunda bir köşeyi dönüp Korathi kilisesini gördüğünde rahatladı. Yolun kalanını koşarak geçme arzusuna direndi ve geniş binanın kapılarına ulaşıp içeri girene kadar hızını korudu.

Bağış kutusuna Teod'dan yanında getirdiği paranın neredeyse geri kalan son kısmı olan birkaç bozuk para attı ve rahibi aramaya gitti. Kilise Sarene'ye huzurlu gelmişti. Sert ve resmi, kalkanlar, mızraklar ve arada bir de goblenlerle süslenen Derethi tapınaklarının aksine, Korathi kiliseleri daha rahattı. Büyük ihtimalle cemaatin yaşlı üyeleri tarafından bağışlanmış olan birkaç yorgan duvarlarda asılıydı ve onların altında filizleri bahar havasına göz atmak için kafalarını uzatmış olan çiçek ve bitkiler diziliydi. Tavan alçak ve kubbesizdi, ama pencereler içerinin sıkışık görünmesini engellemeye yetecek şekilde büyük ve genişti"Merhaba, çocuğum," dedi bir ses odanın yan tarafından. Rahip Omin uzaktaki pencerelerin birinin yanında ayakta durmuş şehre bakıyordu.

"Merhaba, Peder Omin," dedi Sarene reverans yaparak. "Sizi rahatsız etmiyorum ya?"

"Elbette hayır, çocuğum," dedi Omin gelmesi için el sallayarak. "Gel, nasılsın? Dün gece seni vaazda göremedim."

“Üzgünüm, Peder Omin,” dedi Sarene biraz kızararak. “Katılmam gereken bir balo vardı.”

“Ah. Kendini suçlu hissetme, çocuğum. Sosyalleşmek, özellikle de kişi şehirde yeniyse, hafife alınmaması gereken bir şeydir.”

Sarene gülümsedi ve kilise sıralarının arasından yürüyerek pencerenin yanındaki kısa rahibe katılmak için ilerledi. Rahibin kısa boyu çoğunlukla bu kadar belirgin değildi, Omin, kilisenin ön tarafında kendi boyuna uyacak bir kürsü inşa ettirmişti ve vaaz verdiği sırada boyunu algılamak zordu. Ancak Sarene adamın yanında durduğunda, tepesinde yükseliyormuş gibi hissetmekten kendini alamıyordu. Bir Arel için bile aşırı derecede kısaydı, kafasının tepesi Sarene’nin göğsü hizasına ancak geliyordu.

"Bir şeyler seni rahatsız mı ediyor, çocuğum?" diye sordu Omin. Neredeyse keldi ve belinden beyaz bir kemerle bağlanmış bol bir cübbe giyiyordu. Çarpıcı mavi gözleri dışında, Omin’deki tek renk, boynundaki Aon Omi şeklinde oyulmuş yeşim Korathi kolyesiydi.

İyi bir adamdı. Bu Sarcne’nin pek çok kişi için söyleyemeyeceği bir şeydi, rahipler de dahil. Teod'da onu kesinlikle çileden çıkaran birkaç tanesi vardı. Ancak Omin düşünceli ve babacandı, düşüncelerinin sürüklenmesine izin vermek gibi sinir bozucu bir huyu olsa da. Bazen o kadar dikkati dağılırdı ki birinin onun konuşmasını beklediğini fark edene kadar dakikalar geçerdi.

“Başka kime sorabileceğimden emin değildim, Peder,” dedi Sarene. “Bir Dulluk Çilesi gerçekleştirmem gerekiyor, ancak kimse bunun ne olduğunu anlatmıyor.” "Ah, bu yeni gelen biri için kafa karıştırıcı olabilir,” dedi Omin saçsız parlak kafasını sallayarak.

“Neden kimse bana açıklama yapmıyor?”

“Bu Elantrianlann yönetimde olduğu zamanlardan kalma yarı dinsel bir ayin,” diye açıkladı Omin. “Elantris'i ilgilendiren her şey Arelon’da tabu, özellikle de müminler için.”

“E peki, benden ne beklendiğini nasıl öğreneceğim o zaman?" diye sordu Sarene sabrı tükenerek.

“Sinirlenme, çocuğum,” dedi Omin yatıştınrcasına. “Bu bir tabu, ama adetten dolayı, öğretiden değil. Domi’nin benim merakını gidermeme herhangi bir itirazı olacağını sanmıyorum.”

“Teşekkür ederim, Peder,” dedi Sarene rahat bir nefes vererek.

“Kocan öldüğüne göre, kederini açıkça göstermen beklenir,” diye açıkladı Omin. “Yoksa insanlar onu sevmemiş olduğunu düşünür.”

“Ama onu gerçekten sevmedim ki. Onunla tanışmadım bile.”

“Öyle de olsa, bir Çile çekmen uygun olur. Bir Dulluk Çilesi’nin ağırlığı, kadının evliliğinin onun için ne kadar önemli olduğunun ve kocasına ne kadar saygı duyduğunun bir göstergesidir. Çile çekmemek, bir yabancı için bile, kötü bir işaret sayılabilir. ”

“Ama bu putperest bir ayin değil mi?”

“Aslında değil," dedi Omin başını sallayarak. “Bunu Elantrianlar başlattı, ama bunun dinleriyle bir ilgisi yoktu. Bu sadece değerli ve şefkatli bir âdete dönüşen bir hayırseverlik göstergesiydi."

Sarene kaşlarını kaldırdı. “Doğrusunu söylemek gerekirse, Elantrianlar hakkında bu şekilde konuştuğunu duyduğuma şaşırdım, Peder.”

Omin’in gözleri parladı. “Sadece Derethi artethleri Elantrianlardan nefret ediyor diye, bu Domi’nin de onlardan nefret ettiği anlamına gelmez, çocuğum. Onların tanrı olduklarına inanmıyorum ve çoğu kendi ihtişamları hakkında şişirilmiş fikirlere sahipti, ama içlerinde birkaç tanesi arkadaşımdı. Shaod hem iyi, hem kötü; hem bencil, hem de özverili kişileri alırdı. Tanıdığım en soylu insanlardan bazdan o şehirde yaşardı. Onlara ne olduğunu gördüğümde çok üzülmüştüm.” Sarene durakladı. “Domi miydi, Peder? Dedikleri gibi Elantrianları Domi mi lanetledi?"

“Her şey Domi’nin iradesine göre olur, çocuğum,” diye cevap verdi Omin. “Ancak, ben ‘lanetin’ doğru kelime olduğunu düşünmüyorum. Bazı zamanlarda,

Domi dünyaya felaketler göndermeyi uygun bulur; bazı zamanlarda da en masum çocuklara ölümcül bir hastalık verir. Bunlar Elantris'e olan şeyden daha fazla lanet değil, bu sadece dünyanın hali. Her şey ilerlemeli ve ilerleme her zaman düz bir yol değildir. Bazen düşmemiz gerekir, kimi zaman yükseliriz. Bazıları servet kazanırken diğerleri acı çekmelidir, çünkü birbirimize destek olmayı öğrenmemizin tek yolu budur. Kişi kutsandığında, hayatı onun kadar kolay olmayanlara yardım etmek onun ayrıcalığıdır. Birlik çekişmeden doğar, çocuğum."

Sarene durakladı. “O zaman Elantrianlarm, yani onlardan geriye kalanların, şeytan olduğunu düşünmüyorsunuz?"

“Fjorlerin değimiyle Svrakiss mi?" diye sordu Omin eğlenerek. “Hayır, gerçi yeni gyornun öğrettiğinin bu olduğunu duyuyorum. Korkarım onun sözleri sadece nefret getirecek.”

Sarene düşünerek yanağına vurdu. “Onun istediği de bu olabilir."

“Bu ne amaca hizmet edebilir?”

“Bilmiyorum,” diye karşılık verdi Sarene.

Omin kafasını iki yana salladı. “Tanrı’nın herhangi bir inananının, bir gyorn bile olsa, böyle bir şey yapacağına inanamam." Bu konuyu düşünürken kaşlarını hafifçe çatarak dalgın bir görüntüye büründü.

“Peder?” diye sordu Sarene. “Peder?”

İkinci dürtüklemede Omin sanki hâlâ orada olduğunu fark ettiği için şaşırmış gibi kafasını salladı. “Affedersin, çocuğum. Neden bahsediyorduk?”

“Bana Dulluk Çilesi’nin ne olduğunu anlatmayı bitirmediniz," diye hatırlattı Sarene. Ufak tefek rahiple konuşurken konunun dağılması fazlasıyla sık olan bir şeydi.

“Ah, evet. Dulluk Çilesi. Basitçe, çocuğum, ülkeye bir çeşit iyilik yapman gerekiyor. Kocanı ne kadar çok sevdiysen ve konumun ne kadar yüksekse, Çilenin o kadar pahalı olması gerekir. Pek çok kadın köylülere yiyecek veya kıyafet dağıtıyor. Katılımın ne kadar kişisel olursa uyandıracağın izlenim de o kadar iyi olur. Çile bir hizmet yöntemi, yüce olanlara alçak gönüllülüğü hatırlatmanın bir yolu.

“Ama parayı nereden bulacağım?” Yeni babasından ne şekilde harçlık isteyebileceğinden tam emin olamamıştı.

“Para mı?” diye sordu Omin şaşırarak. “Ama sen Arelon’daki en zengin insanlardan birisin. Bunu bilmiyor muydun?"

“Ne?”

“Prens Raoden’in mirası sana kaldı, çocuğum,” diye açıkladı Omin. “O çok zengin bir adamdı, babası bundan emin olmuştu. Kral Iadon’un iktidarı altında veliaht prensin bir dükten daha az zengin olması iyi olmazdı. Aynı şekilde, eğer gelini de müthiş derecede zengin olmasaydı, onun için çok

büyük bir utanç kaynağı olurdu. Tek yapman gereken, sarayın hazinedarıyla konuşmak,; eminim ki o seninle ilgilenecektir."

“Teşekkür ederim, Peder," dedi Sarene küçük adama sevgi dolu bir kucaklama vererek. “Yapmam gereken işler var.”

"Ziyaret etmene sevindim, çocuğum," dedi Omin tekrar düşünceli gözlerle şehre bakarak. “Ben bunun için buradayım." Ancak Sarene, bu yorumu yapmasından kısa süre sonra Omin’in bir kez daha aklının içindeki uzun yollarda dolaşmaya dalarak onun varlığını tamamen unuttuğunu görebiliyordu.

ASHE her zamanki sabrıyla havada asılı durarak kapının dışında onu bekliyordu.

“Neden endişelendiğini anlamıyorum," dedi Sarene ona. “Omin Elantris’i severmiş, senin kilisesine girmene bir itirazı olmayacaktır.”

Ashe hafitçe vanıp söndü. Yıllar önce Shu-Korath’ın patriği Seinalan tarafından bir kiliseden dışarı atıldığı günden beri bir Korathi kilisesine girmemişti.

"Önemli değil, leydim," dedi Ashe. “Hissediyorum ki rahipler ne derlerse desinler, onlarla birbirimizin gözüne görünmezsek daha mutlu oluruz.”

“Katılmıyorum, ama bunu tartışacak değilim,” dedi Sarene. “Konuşmamızdan herhangi bir şey duydun mu?”

“Seonların çok iyi kulakları vardır, leydim."

“Sizin kulağınız filan yok,” diye belirtti Sarene. “Ne düşünüyorsun?”

“Kulağa ley dimin şehirde namının yürümesi için iyi bir yolmuş gibi geliyor.”

“Tam da benim düşüncelerim.”

“Bir şey daha var, leydim. İkiniz Derethi gyornu ve Elantris hakkında konuştunuz. Geçen gece şehri incelediğim sırada, Gyorn Hrathen’in Elantris duvarında gezindiğini gördüm. Birkaç gecedir gidiyorum ve iki seferdir onu orada buldum. Elantris Şehir Muhafızları’nın yüzbaşısıyla arası oldukça iyi gibi görünüyor.

“O şehirle ne yapmaya çalışıyor?” dedi Sarene bıkkınlıkla.

“Bu beni de şaşırtıyor, leydim.”

Sarene gyornun hareketleri ve Elantris hakkında bildiklerinden bir sonuç çıkarmaya çalışırken yüzünü astı. Hiçbir bağlantı kuramıyordu. Ancak düşündükçe başka bir şeyin farkına vardı. Belki de diğer sorunlarından birini çözerken aynı anda gyorna rahatsızlık verebilirdi.

“Belki de ne yapıyor olduğunu bilmeden de onu engelleyebilirim,” dedi.

“Bilseniz kesinlikle yardımı olurdu, leydim.”

“Böyle bir lüksüm yok. Ama şunu biliyoruz: Eğer gyorn insanların Elantris’ten nefret etmesini istiyorsa, benim işim bunun aksinin olduğunu görmek.”

Ashe durakladı. “Ne planlıyorsunuz, leydim?"

“Göreceksin," dedi Sarene gülümseyerek. “Önce odama geri dönelim. Bir süredir babamla konuşmak istiyordum.”

“’ENE? Aradığına memnun oldum. Senin için endişeleniyordum.” Eventeo’nun parlayan kafası önünde havada asılı duruyordu.

“İstediğin zaman beni aratabilirdin, baba,” dedi Sarene.

“Rahatsız etmek istemedim, tatlım. Özgürlüğüne ne kadar düşkün olduğunu biliyorum.”

"Özgürlük şu anda görevimden sonra geliyor, **baba,”** dedi Sarene. “Ülkeler devriliyor, birbirimizin duygulan hakkında endişelenecek vaktimiz yok.”

"Bir daha olmaz,” dedi babası gülerek.

“Teod'da neler oluyor, baba?"

“Durum iyi değil,” diye uyardı Eventeo sesi alışılmadık şekilde kararırken. “Bunlar tehlikeli zamanlar. Bir tane daha Jesker Gizem tarikatını bastırmak zo-nında kaldım. Bir tutulma yaklaştığında hep yenileri türüyor gibi.”

Sarene titredi. Gizem tarikatları babasının uğraşmayı sevmediği acayip bir gruptu. Ancak sesinde çekince vardı, onu başka bir şey daha rahatsız ediyordu. “Bundan fazlası var, değil mi?”

“Korkarım ki öyle, ’Ene," diye itiraf etti babası. “Daha kötü bir şey.”

“Ne?”

“Ashgress’i biliyor musun? Fjorden büyükelçisi?”

“Evet,” dedi Sarene yüzünü asarak. “Ne yaptı? Ortalık yerde sana karşı ithamlarda mı bulundu?”

“Hayır, daha kötü.” Babasının yüzü tedirgindi. “Gitti.”

“Gitti mi? Ülkeden mi? Fjorden’in elçilerini tekrar gönderebilmek için harcadığı tüm zahmetten sonra mı?”

“Bu doğru, ’Ene,” dedi Eventeo. “Tüm maiyetini aldı, limanda son bir konuşma yaptı ve bizi bırakıp gitti. Olayda rahatsız edici bir kesinlik havası vardı.”

“Bu iyi değil,” diye katıldı Sarene. Fjorden Teod’da resmi varlığını korumakta aşırı ısrarcı olmuştu. Eğer Ashgress gittiyse, Wyrn’den bizzat gelen bir emre cevap olarak gitmişti. Bu onların Teod’dan büsbütün umudu kestikleri anlamına geliyor olmalıydı.

“Korkuyorum, 'Ene,” dedi Eventeo. Kelime Sarene’yi hiçbir şeyin yapamayacağı kadar ürküttü. Babası tanıdığı en güçlü adamdı.

"Böyle şeyler söylememelisin.”

“Sadece sana, ’Ene,” dedi Eventeo. "Durumun ne kadar ciddi olduğunu anlamanı istiyorum.”

"Biliyorum,” dedi Sarene. “Anlıyorum. Burada, Kae'de bir gyorn var.”

Babası daha önce ondan hiç duymadığı birkaç küfür mırıldandı.

“Sanırım onunla başa çıkabilirim, baba,” dedi Sarene hızla. “Gözümüzü birbirimiz üstünde tutuyoruz."

“Hangisi bu?”

“Adı Hrathen.”

Babası tekrar küfretti, bu kez daha da şiddetle. “İdos Domi, Sarene! Bunun kim olduğunu biliyor musun? Hrathen çöküşünden altı ay önce Duladan’e atanan gyorndu.”

“Kim olduğunu tahmin etmiştim.”

“Senin orda olmanı istemiyorum, Sarene," dedi Eventeo. “O adam tehlikeli. Duladen’deki ihtilalde kaç kişi öldü biliyor musun? On binlerce ölü vardı." “Biliyorum, baba.”

“Senin için bir gemi gönderiyorum. Son duruşumuzu burada, hiçbir gyornun hoş karşılanmadığı bir yerde yapacağız.”

"Buradan ayrılmıyorum, baba,” dedi Sarene kararlılıkla.

"Sarene, mantıklı ol.” Eventeo’nun sesi ondan bir şey yapmasını her istediğinde aldığı sessiz, ayartıcı tona büründü. Çoğunlukla istediğini alırdı, Sarene’yi ikna etmeyi başarabilen birkaç kişiden biriydi. “Herkes Arel iktidarının ne kadar sallantıda olduğunu biliyor. Eğer bu gyorn Duladen’i devirebildiyse, Arelon’a da aynısını yapmakta hiç zorlanmayacaktır. Tüm ülke sana karşı döndüğünde, onu durdurmayı umamazsın."

“Durum nasıl olursa olsun kalmam gerekiyor, baba."

“Onlara ne sadakat borcun var, Sarene?” diye yalvardı Eventeo. “Hiç tanımadığın bir kocaya? Senin olmayan bir halka?”

“Ben krallarının kızıyım.”

“Sen burada da bir kralın kızısın. Ne farkı var? Burada insanlar seni tanıyor ve sana saygı duyuyorlar.”

“Beni tanıyorlar, baba, ama saygı...” Sarene hasta hissetmeye başlayarak oturdu. Eski duyguları geri dönüyordu, onu baştan memleketini terk etmeye gönüllü yapan, bildiği her şeyi yabancı bir ülke için geride bırakmaya iten duygular. “Anlamıyorum, ’Ene.” Babasının sesi açılıydı.

Sarene gözlerini kapatarak içini çekti. “Ah, baba, sen asla göremedin. Senin için ben bir sevinç kaynağıydım, güzel ve zeki kızın. Kimse sana benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü söylemeye cesaret edemezdi.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye emretti Eventeo, şimdi bir kralın sesiyle konuşuyordu.

“Baba, ben yirmi beş yaşındayım ve kaba, sinsi ve çoğu zaman saldırganım. Hiçbir erkeğin asla bana talip olmadığını fark etmiş olmalısın.”

Babası bir an cevap vermedi. “Bunun hakkında düşünmüştüm,” diye sonunda itiraf etti.

“Ben kralın evde kalmış kızıydım, kimsenin yaklaşmak istemediği bir cadaloz,” dedi Sarene sesindeki acıyı gizlemeye çalışıp başarısız olarak. "Erkekler arkamdan gülerdi. Kimse bana romantik amaçlarla yaklaşmaya cesaret edemezdi, çünkü her kim olursa olsun akranları tarafından tefe konulacağını iyi bilirdi.”

“Ben sadece senin özgürlüğüne düşkün olduğunu, onların hiçbirini zamanını harcamaya değer bulmadığını düşünmüştüm.”

Sarene alayla güldü. “Beni seviyorsun, baba; hiçbir ebeveyn kızının güzel olmadığını itiraf etmek istemez. İşin doğrusu, hiçbir erkek zeki bir

kadın istemiyor.” “Bu doğru değil,” diye hemen itiraz etti babası. “Annen çok zeki.”

“Sen bir istisnasın, baba. Bu yüzden göremiyorsun. Bu dünyada güçlü bir kadın istenen bir şey değil, her zaman kıtadan çok daha ileri olduğunu iddia ettiğim Teod’da bile. Orada da işler çok farklı değil, baba. Kadınlarına daha çok özgürlük verdiklerini söylüyorlar, ama hâlâ özgürlük en baştan 'vermek' için onlara aitmiş gibi bir izlenim var.

"Teod’da evde kalmış bir kızım. Burada, Arelon'da ise dul bir kadınım. Bu çok büyük bir fark. Teod’u ne kadar çok sevsem de, sürekli olarak kimsenin beni istemediği bilgisiyle yaşamak zorunda kalırım. En azından burada; kendimi birinin beni politik amaçlarla bile olsa istemiş olduğuna inandırmaya çalışabilirim."

“Sana başka birini bulabiliriz."

"Sanmıyorum, baba,” dedi Sarene sandalyesinde arkasına yaslanırken başını sallayarak. “Şimdi Teorn'un çocukları olduğuna göre, kocamın tahta çıkmasının hiçbir yolu yok, ki bu Teod’da herhangi birinin benimle evlenmeyi düşünmesinin tek sebebiydi. Derethi kontrolü altındaki hiç kimse bir Teo’yla evlenmeyi düşünmeyecektir. Bu da geride sadece evlilik sözleşmemin beni tekrar evlenmekten alıkoyduğu Arelon’u bırakıyor. Hayır, baba, artık benim için kimse yok. Yapabileceğimin en iyisi, buradaki konumumu kullanmak. Hiç değilse Arelon’da hareketlerimin ileride evlenilebilirliğimi nasıl etkileyeceğinden endişe duymadan bir miktar saygı görebilirim.”

“Anlıyorum,” dedi babası. Sarene sesindeki hoşnutsuzluğu hissedebiliyordu. “Baba, sana benim için endişelenmemeni hatırlatmam mı gerekiyor?” diye sordu. “İlgilenmemiz gereken çok daha büyük sorunlarımız var.”

“Senin için endişelenmeden edemiyorum, Leky Sopası. Sen benim tek kızımsın.” Sarene kafasını salladı, ağlamaya başlamadan önce konuyu değiştirmeye kararlıydı. Birden babasının aklındaki idealize edilmiş imajım yok etmiş olduğu için çok utanarak, konuşmanın yönünü değiştirecek herhangi bir şey aradı. “Kiin Amca burada, Kae’de.” |

Bu işe yaradı. Seon bağlantısının öbür tarafından sert bir nefes çekişi duydu. "Benim yanımda onun adını anma, ’Ene.’’

“Ama...”

“Hayır.”

Sarene içini çekti. “Pekâlâ, o zaman bunun yerine bana Fjorden’den bahset. Sence Wyrn ne planlıyor?”

"Bu sefer hiçbir fikrim yok,” dedi Eventeo, dikkatinin başka tarafa çekilmesine izin vererek. "Devasa bir şey olmalı. Kuzeyde ve güneyde sınırlar Teo tüccarlara kapanıyor ve büyükelçilerimiz kaybolmaya başladı. Neredeyse hepsini geri çağırmak üzereyim.”

"Ya casusların?”

“Onlar da aynı hızla kayboluyorlar,’’ dedi babası. “Bir aydan fazladır Velding’e kimseyi sokmayı başaramadım ve Wym ile gyornların orada ne işler çevirdiğini ancak Domi bilir. Bugünlerde casusları Fjorden’e göndermek, neredeyse ölüme göndermekle eşit.”

“Ama yine de gönderiyorsun,” dedi Sarene sessizce, babasının sesindeki acının kaynağını anlayarak.

"Göndermek zorundayım. Elde edilecek bilgi sonunda binlerce kişiyi kurtarabilir. Ancak o bile bunu benim için hiç kolaylaştırmıyor. Sadece Dakhor’a birini sokabilmeyi isterdim."

“Manastır mı?"

"Evet," dedi Eventeo. "Diğer manastırların ne işe yaradığını biliyoruz. Rath-bore suikastçı, Fjeldor casus, diğerlerinin çoğu ise sıradan savaşçılar yetiştiriyor. Ama Dakhor beni endişelendiriyor. O manastır hakkında bazı korkunç hikâyeler duydum ve neden herhangi birinin, Derethi bile olsa, öyle şeyler yapacağını aklım almıyor."

“Fjorden savaş için hazırlanıyor olabilir mi?"

“Bilemem, öyle değilmiş gibi görünüyor; ama kim bilir. Wyrn ha diyince bizden tarafa çok uluslu bir ordu gönderebilir. Küçük bir teselli olarak, bizim bu gerçeği anlamadığımızı düşündüğünü sanıyorum. Ne yazık ki, bu bilgi beni zor bir duruma sokuyor."

“Ne demek istiyorsun?”

Babasının sesi tereddütlüydü. "Eğer Wyrn bize savaş ilan ederse, bu Teod’un sonu olur. Doğu ülkelerinin birleşik gücüne karşı duramayız, ’Ene. Oturup halkımın katledilmesini izlemeyeceğim.”

“Teslim olmayı mı düşünüyorsun?” diye sordu Sarene kızgınlıkla.

“Bir kralın görevi halkını korumaktır. Dönmekle halkımın yok edilmesine izin vermek arasında seçim yapmam gerekirse, dönmeyi seçmem gerekir.”

“Jindoizler kadar korkak olmuş olursun,” dedi Sarene.

“Jindoizler akıllı bir halk, Sarene,” dedi babası sesi sertleşerek. “Hayatta kalmak için yapmaları gerekeni yaptılar.”

“Ama bu vazgeçmek anlamına gelir!”

“Yapmamız gerekeni yapmak anlamına gelir,” dedi babası. “Daha bir şey yapmayacağım. İki ülke kaldığı sürece umudumuz var. Ancak eğer Arelon düşerse, teslim olmak zorunda kalırım. Tüm dünyayla savaşamayız, ’Ene, bu bir kum tanesinin okyanusla savaşmasından farklı olmaz.”

“Ama...” Sarene’in sesi soldu. Babasının içinde olduğu durumu görebiliyordu. Fjorden’le savaş meydanında karşılaşmak boşa çabalamak olurdu. Dön veya öl: iki seçenek de tiksindiriciydi, ama dönmenin daha mantıklı bir seçim olduğu belliydi. Ancak içinden küçük bir ses, ölümleri gerçeğin fiziksel güçten daha üstün olduğunu kanıtlayacaksa bunun için ölmeye değer olduğunu söylüyordu.

Babasının bu seçimi yapmak zorunda kalmayacağından emin olması gerekiyordu. Eğer Hrathen’i durdurabilirse, sonra belki Wyrn’i de durdurabilirdi. En azından bir süre için.

“Kesinlikle kalıyorum, baba,” diye ilan etti.

“Biliyorum, ’Ene. Tehlikeli olacak.”

"Bunu anlıyorum. Ama eğer Arelon düşerse büyük ihtimalle Teod’da olacakları görmektense, ölü olmayı tercih ederim."

"Dikkatli ol ve gözünü o gyorndan ayırma. Ha, bir de; eğer Wyrn'in neden Iadon’un gemilerini batırdığını öğrenirsen bana haber ver.”

“Ne?" dedi Sarene şoke olarak.

“Bilmiyor muydun?”

“Neyi bilmiyor muydum?” diye sordu Sarene.

“Kral Iadon, neredeyse tüm ticaret filosunu kaybetti. Resmi kayıtlar saldırıların Dreok Cruslıthroat'un* donanmasından geride kalan korsanların işi olduğunu iddia ediyor. Ama benim kaynaklarım batan gemileri Fjorden’e bağlıyor.” “Demek buydu!" dedi Sarene.

“Neydi?"

“Dört gün önce bir partideydim," diye açıkladı Sarene. “Bir hizmetkâr krala bir mesaj getirdi ve her ne idiyse kralı oldukça rahatsız etti.”

“Bu doğru zaman aralığına denk geliyor," dedi babası. “Ben de iki gün önce öğrendim."

“Neden Wyrn masum tüccar gemilerini batırır ki?” diye merak etti Sarene. “Eğer... İdos Domi! Eğer kral gelirini kaybederse, tahtını yitirme tehlikesiyle karşılaşır!”

“Tüm bu unvanın paraya bağlı olması saçmalığı doğru mu?”

“Delice, ama doğru,” dedi Sarene. “Iadon gelirini koruyamayan asillerin unvanını elinden alıyor. Eğer kendi gelir kaynağını kaybederse, bu iktidarının temelini yok eder. Hrathen bir isyan çıkarmaya bile zahmet etmeden, Iadon’u Shu-Dereth’i kabul etmeye daha gönüllü başka biriyle değiştirebilir.”

“Mümkün görünüyor. Iadon iktidar için böyle anlamsız bir temel uydurarak kendi kaşındı.”

“Büyük ihtimalle Telrii’dir,” dedi Sarene. “Bu yüzden o balo için o kadar harcama yaptı, dük mali açıdan güçlü olduğunu göstermek istiyor. Eğer harcamalannın arkasında dağ gibi yığılmış Fjor altınları yoksa, çok şaşırırım.”

“Ne yapacaksın?"

“Onu durduracağım,” dedi Sarene. “Her ne kadar beni incitse de. Iadon'u gerçekten sevmiyorum, baba.”

“Ne yazık ki görünüşe göre Hrathen müttefiklerimizi bizim için seçmiş.” Sarene başını sallayarak onayladı. “Beni Elantris ve Iadon’un yanma koydu, çok imrenilesi bir konum değil.”

“Hepimiz Domi’nin bize verdikleriyle elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırız.”

“Bir rahip gibi konuşuyorsun.”

“Son zamanlarda çok dindar olmak için sebeplerim oldu.”

Sarene cevap vermeden önce sözlerini tartarken yanağına vurarak bir an düşündü. “Akılhca bir seçim, baba. Eğer Domi’nin bize yardım edeceği varsa, bu şimdi olmalı. Teod’un sonu, Shu-Korath’ın sonu anlamına gelir.”

“Belki bir süre için,” dedi babası. “Gerçek asla yenilemez, Sarene. İnsanlar bunu arada sırada unutsa bile.”

Crushthroat: Boğaz ezen-Ç.N

SARENE yataktaydı ve ışıklar sönüktü. Ashe odanın uzak ucundaki duvarın önünde, sadece Aon Ashe’nin ana hatlarının zar zor görüneceği kadar sönmüş bir şekilde asılı duruyordu.

Babasıyla olan konuşması bir saat önce sona ermişti, ama ima ettikleri büyük olasılıkla aylar boyunca aklını kurcalayacaktı. Asla teslim olmanın bir seçenek olduğunu düşünmemişti, ama şimdi kaçınılmaz gibi görünüyordu. Bu ihtimal onu korkutuyordu. Wym’in Derethi’ye dönse bile babasının iktidarda kalmasına izin vermesinin pek olası olmadığını biliyordu. Ayrıca Eventeo’nun, eğer halkını kurtaracaksa, hayatını seve seve feda edeceğini de biliyordu.

Kendi hayatı ve Teod’la ilgili karmaşık anıları hakkında da düşündü. Krallık en çok sevdiği şeyleri içeriyordu: babası, erkek kardeşi ve annesi. Başkent olan liman şehri Teoin’in çevresindeki ormanlar da başka bir tatlı anıydı. Karın manzarayı nasıl kapladığını hatırladı. Bir sabah uyandığında dışarıdaki her şeyin güzel bir buz tabakasıyla kaplı olduğunu görürdü, ağaçlar kış sabahının ışığında mücevherler gibi parlardı.

Ancak Teod ona acı ve yalnızlığını da hatırlatıyordu. Toplum tarafından dışlanmasını ve erkekler önünde küçük düşüşünü temsil ediyordu. Erken yaşlarda hızlı bir aklı ve daha hızlı bir dili olduğunu belli etmişti, ikisi de onu diğer kadınlardan ayırıyordu. Diğer kadınların bazıları da zeki olmadığından değil; onlar sadece bunu evlenene kadar saklayacak kadar akıllıydı.

Tüm erkekler aptal bir kadın istemiyordu, ama pek çoğu zihinsel açıdan kendilerinden üstün olduğunu varsaydıkları kadınların yakınında kendilerini rahat hissetmiyordu. Sarene, kendine ne yapmakta olduğunu fark edene kadar onu kabul edebilecek gibi olan birkaç erkek de zaten evlenmişti. Çaresizlik içinde saraydaki erkeksi ününü keşfetmişti ve onunla ne kadar alay ettiklerini öğrendiğinde, yerin dibine girmişti. Ondan sonra işler sadece daha da kötüye gitmişti ve o da sadece yaşlanmıştı. Neredeyse her kadının on sekiz yaşına kadar en azından nişanlandığı bir memlekette, o yirmi beş yaşında kart bir kadındı. Çok uzun, sınk gibi ve münakaşacı bir kız kurusu.

Kendini suçlaması bir gürültüyle kesildi. Ancak koridor veya pencereden değil, odasının içinden gelmişti. İrkildi, nefesi boğazında tıkanarak kendini öteye fırlatmaya hazır bir şekilde doğrulup oturdu. Ancak ondan sonra sesin aslında odasından değil, odasının yan duvarından geldiğini fark etti. Şaşkınlık içinde kaşlarını çattı. Öbür tarafta başka oda yoktu, Sarene'nin odası sarayın en uçundaydı. Şehre bakan bir penceresi vardı.

Gürültü tekrarlanmadı ve endişelerine rağmen biraz uyumaya kararlı olan Sarene kendine bunun sadece binanın oturması olduğunu söyledi.

1

Fjorden parası (çn).

18. BÖLÜM

DİLAF biraz dalgın görünerek kapıdan içeri girdi. Sonra Hrathen’in masasının önündeki sandalyede oturan Elantriam gördü.

Bu şok neredeyse onu öldürüyordu.

Hrathen, Dilaf’ın nefesi duyulabilir şekilde boğazında tıkanır, gözleri kalkanlar kadar büyür ve yüzünün rengi Hrathen’in zırhından çok da farklı olmayan bir tona dönerken gülümsedi. “Hruggath Ja!” diye bağırdı Dilaf şaşkınlık içinde, Fjorca küfür kolayca ağzından dökülmüştü.

Hrathen, küfre gücenmekten ziyade Dilaf a bu kadar kolaylıkla gelmesine şaşırmış olduğundan kaşlarını kaldırdı. Fjorden kültürü gerçekten artethe derinden işlemişti.

“Diren’e merhaba de, Arteth,” dedi Hrathen siyah-gri yüzlü Elantriana eliyle işaret ederek. “Ve lütfen Ulu Jaddeth’in adını bir küfür olarak kullanmaktan kaçın. Bu edinmiş olmamam tercih edeceğim bir Fjor âdeti.”

“Bir Elantrian!”

“Evet," dedi Hrathen. “Çok güzel, Arteth. Ve hayır, onu ateşe veremezsin."

Hrathen, Dilaf ın Elantriana ters ters bakmasına hafifçe gülümseyerek sandalyesinde biraz arkasına yaslandı. Dilaf’ı odaya çağırırken ne çeşit bir tepki alacağını gayet iyi biliyordu ve bu hareketinden ötürü de kendini biraz olsun adi hissediyordu. Ancak bu, anın tadını çıkarmasına engel değildi.

Sonunda Dilaf, Hrathen’e nefret dolu bir bakış atsa da bunu hızla zar zor kontrol altında tuttuğu bir itaatkârlık ifadesiyle maskeledi. “Onun burada ne işi var, hrodenim?”

"Düşmanımızın yüzünü öğrenmenin iyi olacağını düşündüm, Arteth," dedi Hrathen ayağa kalkıp korkmuş Elantriana doğru yürüyerek. İki rahip elbette Fjorca konuşuyordu. Elantrianm gözlerinde, bir çeşit vahşi korkunun yanında şaşkınlık vardı.

Hrathen adamın yanında çömeldi ve şeytanını inceledi. “Hepsi kel mi, Dilaf?“ diye ilgiyle sordu.

"Başlangıçta değil," dive cevap verdi arteth asık suratla. "Korathi köpekleri onları şehre hazırlarken genelde tüm saçları yerinde olur. Derileri de daha solgundur. "

Hrathen uzanarak adamın yanağını yokladı. Derisi sert ve kösele gibiydi. Elantrian onu korkmuş gözlerle izliyordu. “Bu siyah lekeler... Bunlar bir Elantrianı ayırt eden şey mi?”

‘ Bu ilk işaret, hrodenim," dedi Dilaf durgunca. Ya Elantriana alışmaya başlıyordu ya da sadece ilk nefret patlamasını aşmış ve daha sabırlı, için için yanan bir tiksinti şekline geçmişti. "Çoğunlukla bir gecede olur. Lanetlenen uyandığında, tüm vücudunda kara lekeler vardır. Derinin geri kalanı zamanla bundaki gibi grimsi kahverengiye dönüşür. ”

“Mumyalanmış bir cesedin derisi gibi,” diye işaret etti Hrathen. Daha önce birçok kere Svorden’deki üniversiteyi ziyaret etmişti ve orada inceleme için tutulan cesetlerden haberi vardı.

“Çok benzer,” diye katıldı Dilaf sessizce. “Deri tek işaret değil, hrodenim. İçleri de çürük.”

“Bunu nasıl anlayabiliyorsun?”

“Kalpleri atmıyor,” dedi Dilaf. “Ve zihinleri çalışmıyor. On yıl önceki ilk günlerde, henüz hepsi o şehre kilitlenmemişken hikâyeler vardı. Birkaç ay içinde zar zor hareket edebilir hale geldikleri bir komaya giriyorlar, acılarını sayıklamaktan başka bir şey yapmıyorlar.”

“Acılan mı?”

“Ruhlanmn Ulu Jaddeth’in ateşiyle yanmasının acısı,” diye açıkladı Dilaf. “Akıllarını tamamen yutana kadar içlerinde birikiyor. Bu onların cezası.”

Hrathen başını sallayarak Elantriana sırtını döndü.

“Ona dokunmamalıydınız, hrodenim,” dedi Dilaf.

“Senin, Ulu Jaddeth’in müminlerini koruyacağını söylediğini sanıyordum,” dedi Hrathen. "Korkmam gereken ne var?”

“Tapmağa kötülük getirdiniz, hrodenim.”

Hrathen homurdandı. “Bu binada kutsal olan hiçbir yan yok, Dilaf, senin de bildiğin gibi. Shu-Dereth’le ittifak kurmamış bir ülkede kutsanmış yer olamaz.” “Elbette,” dedi Dilaf. Her nedense gözlerinde hevesli bir ifade belirmekteydi. Dilaf’ın gözlerindeki bakış Hrathen’i huzursuz etti. Belki de artethin Elantrian-la aynı odada bulunduğu zamanı en aza indirmek en iyisi olacaktı.

“Seni akşamki vaaz için hazırlıklan yapmana ihtiyacım olduğu için çağırdım/' dedi Hrathen. “Kendim yapamam, bu Elantrianı sorgulayarak biraz zaman geçirmek istiyorum.”

“Emredersiniz, hrodenim,” dedi Dilaf hâlâ Elantrianı gözleyerek.

“Gidebilirsin, Arteth,” dedi Hrathen sertçe.

Dilaf sessizce hırladı ve Hrathen’in emrini yerine getirmek üzere hızla odadan fırladı.

Hrathen tekrar Elantriana döndü. Yaratık, Dilaf'ın dediği gibi “akılsız” görünmüyordu. Elantrianı getiren muhafız yüzbaşısı yaratığın adını bile söylemişti, bu ise onun konuşabildiği anlamına gelirdi.

“Beni anlayabiliyor musun, Elantrian?” diye sordu Hrathen Aonikie.

Diren durakladı, sonra başını sallayarak onayladı.

"İlginç," dedi Hrathen düşünceli bir şekilde.

"Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu Elantrian.

“Sadece sana birkaç soru sormak," dedi Hrathen, tekrar masasına dönüp yerine oturarak. Yaratığı ilgiyle incelemeye devam etti. Çok çeşitli yolculuklarının hiçbirisinde böyle bir hastalığa rastlamamıştı.

“Sizin hiç... yemeğiniz var mı?" diye sordu Elantrian. Yemek kelimesini söylerken gözlerinde ufak bir vahşilik kırıntısı vardı.

“Eğer sorularıma cevap verirsen seni Elantris’e bir sepet dolusu peynir ve ekmekle göndermeye söz veririm.”

Bu yaratığın ilgisini çekti. Gayretle başını salladı.

Çok aç, diye düşündü Hrathen merakla. *Ve Dilaf'ın dediği neydi*? *Kalp atışı yok mu? Belki de hastalık metabolizmaya bir şey yaparak kalbin*

gözlenemeyecek kadar hızlı atmasını sağlıyor, bir şekilde iştahı da artıran bir şey?

“Şehre atılmadan önce neydin, Diren?” diye sordu Hrathen.

“Köylüydüm, lordum. Aor Çiftliği’nin tarlalarında çalışırdım.”

“Ve ne kadar zamandır Elantriansın?”

“Sonbaharda atılmıştım,” dedi Diren. “Yedi ay? Sekiz mi? Takip edemedim..."

Demek Dilaf’ın diğer iddiası olan Elantrianlarm birkaç ay içinde komaya girmesi de yanlıştı. Hrathen, bu yaratığın onun işine yarayabilecek ne çeşit bir bilgisi olabileceğine karar vermeye çalışarak düşünceli bir şekilde oturdu.

“Elantris nasıl bir yer?”

“Korkunç bir yer, lordum,” dedi Diren aşağı bakarak. “Çeteler var. Eğer yanlış yere giderseniz sizi kovalar veya yaralarlar. Kimse yeni gelenlere bir şey anlatmıyor, bu yüzden eğer dikkatsizseniz pazar kısmına girersiniz... Bu iyi değil. Ve şimdi yeni bir çete daha var, sokaklarda bildiğim Elantrianlardan birkaçı öyle diyor. Dördüncü, öbürlerinden daha güçlü bir çete.”

Çeteler. Bu, en azından basit yapılı da olsa bir topluma işaret ediyordu. Hrathen kendi kendine kaşlarını çattı. Eğer çeteler Diren’in ima ettiği kadar acımasızlarsa, belki onları takipçileri için Svrakiss örneği olarak gösterebilirdi. Ancak kayıtsız Diren’le konuştukça Hrathen, belki de lanetlemelerini uzaktan yapmaya devam etmesinin daha iyi olacağını düşünmeye başlıyordu. Eğer Elantrianlarm herhangi bir kesimi de bu adam kadar zararsızsa, Kae halkı büyük ihtimalle "iblis Elantrianlar konusunda hayal kırıklığına uğrardı.

Sorgulamaya devam ettikçe Hrathen, Diren’in daha fazla işe yarar bir şey bilmediğini fark etti. Elantrian Shaod’un nasıl olduğunu açıklayamıyordu, ona uyurken olmuştu. “Ölü” olduğunu, bu da her ne demekse ve yaralarının artık ivıleşme-diğini iddia ediyordu. Hrathen’e derisindeki bir kesiği bile gösterdi. Ancak yara kanamıyordu ve bu nedenle Hrathen sadece derinin iyileşirken iyi kaynamadığından şüphelendi.

Diren, Elantrian "büyüsü” hakkında da hiçbir şey bilmiyordu. Başkalarının havaya büyülü çizgiler çekebildiğini gördüğünü iddia etti, ama

Diren bunun nasıl yapılacağını bilmiyordu. Aç, ama çok aç olduğunu biliyordu. Bunu birkaç defa tekrarladı ve iki defa daha çetelerden korktuğundan bahsetti.

Öğrenmek istediği şeyi öğrendiği konusunda tatmin olan Hrathen, Diren'i getirmiş olan muhafız yüzbaşısını çağırttı. Elantris vahşi bir yerdi, ama vahşet yöntemleri umut kırıcı şekilde insaniydi.

Elantris Şehir Muhafızlan'nm yüzbaşısı yaltaklanarak içeri girdi. Kaim eldivenler giyiyordu ve Elantrianı uzun bir sopayla dürterek sandalyesinden kaldırdı. Yüzbaşı hevesle Hrathen'den bir kese parayı kabul etti ve Hrathen ona Diren için bir sepet yiyecek satın aldırmaya söz verdirdiğinde başını sallayarak onayladı. Yüzbaşı mahkûmunu odadan zorla çıkanrken Dilaf, Hrathen'in kapısında belirdi. Arteth avının gidişini bir hayal kırıklığı ifadesiyle izledi.

“Her şey hazır mı?” diye sordu Hrathen.

“Evet, hrodenim,” dedi Dilaf. “İnsanlar şimdiden ayin için gelmeye başladılar.”

“İyi," dedi Hrathen, sandalyesinde arkasına yaslanıp düşünce içinde parmaklarını kilitledi.

“Bir şey sizi rahatsız mı ediyor, hrodenim?”

Hrathen başını salladı. “Sadece bu akşamki konuşmam için plan yapıyordum. İnanıyorum ki planlarımızın sonraki basamağına geçmemizin zamanı geldi.”

“Sonraki basamak mı, hrodenim?”

Hrathen başıyla onayladı. “Sanırım Elantris'e karşı olan duruşumuzu başarıyla ortaya koyduk. Kitleler onları uygun bir şekilde güdülediğinde her zaman etraflarında şeytanlar bulmaya hazırdır.”

“Evet, hrodenim.”

“Nefretimizin bir sebebi olduğunu unutma, Arteth,” dedi Hrathen.

“Takipçilerimizi birleştiriyor: Onlara ortak bir düşman veriyor.”

“Doğru,” dedi Hrathen kollarını masasının üstüne yerleştirerek. “Ancak başka bir sebep daha var. En az onun kadar önemli bir sebep. Şimdi halka nefret edecekleri bir şey verdiğimize göre, rakiplerimiz ile Elantris arasında bir ilişki yaratmalıyız.”

“Shu-Korath," dedi Dilaf fesat bir gülümsemeyle.

“Yine doğru. Yeni Elantrianları hazırlayanlar Korathi rahipleri; bu ülkenin düşmüş tanrılarına gösterdiği acımanın arkasındaki sebep onlar. Eğer Korathi hoşgörüsünün rahiplerini Elantrian sempatizanı yaptığını ima edersek, halkın Elantris’e olan nefreti bu defa Shu-Korath'a kayacaktır. Korathi rahiplerinin önünde iki seçenek olacak: Ya onlara karşı olan suçlamalarımızı kabul edecekler ya da bizimle beraber Elantris’e karşı cephe alacaklar. Eğer ilkini seçerlerse halk onlara karşı dönecek. Eğer İkincisini seçerlerse de bu onları teolojik olarak bizim kontrolümü-

ze sokar. Ondan sonra, birkaç basit müzayaka onların güçsüz ve önemsiz görünmelerine sebep olacak.”

“Kusursuz,” dedi Dilaf. "Ama bu yeterince hızla gerçekleşecek mi? Çok az zaman var. ”

Hrathen irkilerek hâlâ gülümseyen artethi inceledi. Hrathen’in zaman sınırını bu adam nasıl biliyor olabilirdi? Bilemezdi, fikir yürütüyor olmalıydı.

“İşe yarayacak,” dedi Hrathen. "Krallıkları istikrarsız ve dinleri sallantılıyken insanlar yeni bir liderlik kaynağı arayacaklar. Shu-Dereth kayan kumların ortasında bir kaya gibi olacak.”

“Güzel bir benzetme, hrodenim.”

Hrathen asla Dilaf’ın böyle laflarla kendisiyle alay edip etmediğini anlayamı-yordu. “Senin için bir görevim var, Arteth. Bu geceki vaazında bağlantıyı kurmanı istiyorum, halkı Shu-Korath’a karşı döndür.”

"Hrodenim bunu kendisi yapmayacak mı?”

“Ben senden sonra konuşacağım ve benim konuşmam mantık önerecek. Ancak sen daha tutkulusun ve Shu-Korath için olan tiksintileri kalplerinden gelmeli.”

Dilaf onayladı ve emre itaat edeceğini belirtir şekilde başını eğdi. Hrathen elini sallayarak konuşmanın bittiğine işaret etti ve arteth gerileyerek çıkıp arkasından kapıyı kapattı.

DİLAF her zamanki tutkusuyla konuştu. Tapınağın dışında, Hrathen’in kalabalığın binaya sığamayacak kadar büyük hale geldiği zaman yaptırdığı kürsüde ayakta duruyordu. Ilık bahar geceleri böyle toplantılar için

uygundu ve güneşin batışının yarım aydınlığı meşalelerle birleştiğinde görünürlük ile gölgenin doğru bir karışımım yaratıyordu.

İnsanlar Dilaf'ı, söylediklerinin büyük bir kısmı yinelemelerden oluşsa da kendilerinden geçerek dinlediler. Hrathen vaazlarını hazırlarken saatler harcardı, heyecan yaratmak için katılan orijinallik ile pekiştirmek için olan yinelemeleri dikkatle birleştirirdi. Dilaf sadece konuşuyordu. Elantris'e karşı aynı ithamları sıralamasının veya Jaddeth'in imparatorluğuna aynı ağdalı övgüleri okumasının bir farkı olmuyor, insanlar onu yine de dinliyordu. Artethin konuşmalarını bir hafta dinlemesinin ardından Hrathen kendi kıskançlığını görmezden gelmeyi öğrenmişti, en azından bir yere kadar. Kıskançlığı gururla değiştirmişti.

Dinlerken Hrathen artethin etkililiği için kendini kutladı. Dilaf, Hrathen'in emrettiği gibi yaparak Elantris hakkındaki normal sayıklamalarıyla başlamış ve sonra açıktan açığa Shu-Korath'ı suçlamaya geçmişti. Kalabalık duygularının yönlendirilmesine izin vererek onunla birlikte hareket etti. Tıpkı Hrathen'in planladığı gibiydi, Dilaf'ı kıskanması için hiçbir sebep yoktu. Dilaf*m ham yeteneği olabilirdi, ama onun arkasındaki usta Hrathen'di.

Dilaf'ın onu şaşırttığı ana kadar kendine bunu söylemeye devam etti. Vaaz ivi ilerliyordu, Dilaf'ın gazabı kalabalığı Korathi olan her şeye karşı nefretle dolduruyordu. Ama sonra Dilaf dikkatini tekrar Elantris'e çevirirken akışın yönü değişti

İlk önce Hrathen buna hiç önem vermedi, Dilaf'ın vaazları sırasında iflah olmayan bir tatın ucunu kaçırma eğilimi vardı.

"Ve şimdi, bakın!" diye birden emretti Dilaf. "Svrakisse bakın! Gözlerine bakın ve nefretiniz şekil bulsun! Hepiniz içinizde yanan Jaddeth'in öfkesini besleyin!"

Hrathen kanının donduğunu hissetti. Dilaf sahnenin yan tarafına işaret ettiğinde, bir çift meşale aniden alev aldı. Elantrian Diren bir kazığa bağlanmış, başı eğik duruyordu. Yüzünde önceden orada olmayan kesikler vardı.

"Düşmanı görün!" diye çığlık attı Dilaf. "Bakın, görün! Kanı akmıyor! Damarlarında kan dolaşmıyor ve göğsünde kalp atmıyor. Filozof Grondkest tüm insanların eşit olduğunu kanlarının ortak olmasıyla görebilirsiniz demedi mi? Peki ya kanı olmayan ne olacak? Ona ne diyeceğiz?"

"İblis!” diye haykırdı kalabalığın bir üyesi.

"Şeytan!”

"Svrakiss!” diye çığlık attı Dilaf.

Kalabalık galeyana geldi, her üyesi sefil hedefe kendi suçlamalarını bağırıyordu. Elantrianın kendisi vahşi, hayvani bir tutkuyla çığlık attı. Bu adamın içinde bir şey değişmişti. Hrathen onunla konuştuğunda Elantrianın cevapları hevessiz, ancak anlaşılırdı. Şimdi gözlerinde akıldan hiç iz yoktu, sadece acı vardı. Yaratığın sesi cemaatin öfkesinin gürültüsüne rağmen Hrathen’e kadar ulaştı.

“Beni yok edin!” diye yalvardı Elantrian. “Acıyı bitirin! Yok edin beni!”

Sesi Hrathen’i şoke ederek kapıldığı sersemleme durumundan çıkardı. Bir şeyi anında fark etti: Dilaf'ın bu Elantrianı toplum önünde katletmesine izin verilemezdi. Hrathen’in aklında Dilaf’ın kalabalığının bir güruh haline gelmesinin, bir ortak tutku anında Elantrianı yakmalarının görüntüsü belirdi. Bu her şeyi yok ederdi: Iadon, kurban bir Elantrian olsa bile, toplu linç gibi vahşi bir olaya katlanmazdı. Bu olayda çok fada kaos kokusu vardı; on yıl önce bir hükümeti yıkmış olan kaos.

Hrathen kürsünün bulunduğu sahnenin yan tarafında, bir rahip grubunun içinde ayakta duruyordu ve Dilaf kürsünün önündeydi, konuşurken kollan ileriye açılmıştı.

"Yok edilmeleri gerek!” diye çığlık attı Dilaf. “Her biri! Kutsal ateş tarafından anndırılmalılar!”

Hrathen kürsüye fırladı. “Ve öyle de olacak!" diye bağırdı artethin lafını keserek.

Dilaf sadece bir an için durakladı. Yan tarafa dönüp yanan bir meşale tutan daha düşük rütbeli bir rahibe başıyla bir işaret yaptı. Dilaf, büyük ihtimalle Hrathen’in idamı engelleyecek bir şey yapamayacağını, en azından kalabalığın gözünde kendi inanılırlığını zayıflatmadan bir şey yapamayacağını varsayıyordu.

Bu defa değil, Arteth, diye düşündü Hrathen. ***Ne istersen onu yapmana izin vermeyeceğim.*** Dilaf’ı yalanlayamazdı, Derethi safları arasında bir ayrılık varmış gibi görünmeden bunu yapamazdı.

Ancak Dilaf’ın demiş olduklarını bükmesi mümkündü. Bu belli konuşma becerisi Hrathen'in uzmanlık alanlarındandı.

"Ama bunun ne faydası olacak?” diye bağırdı Hrathen, çığlık atan kalabalığın üzerinden sesini duyurmaya çabalayarak. Elantriana lanetler savurarak, idamın beklentisiyle kabararak öne çıkıyorlardı.

Hrathen dişlerini sıktı, Dilaf’ı itekleyip geçerek ilerlemekte olan rahibin elindeki meşaleyi kaptı. Hrathen, Dilaf’ın kızgınlıkla tısladığını duydu, ama artethi görmezden geldi. Eğer kalabalığın kontrolünü ele geçiremezse, onlar ileri atılıp Elantriana kendileri saldıracaktı.

Hrathen meşaleyi yükseğe kaldırdı, tekrar tekrar kaldırıp indirdi ve kalabalığın zevkle çığlık atmasına sebep olarak bir çeşit ilahi ritim oluşturdu.

Ve ritmin vuruşları arasında sessizlik vardı.

“Size tekrar soruyorum, Arel halkı!” diye kükredi Hrathen kalabalık yeni bir çığlık için sessizleşirken.

Durakladılar.

“Bu yaratığı öldürmenin ne faydası olacak?” diye sordu Hrathen.

“Bu bir iblis!” diye bağırdı kalabalıktaki bir adam.

“Evet!” dedi Hrathen. “Ama o zaten işkence çekiyor. Jaddeth'in kendisi bu iblise lanetini verdi. Ölüm için yalvarışını dinleyin! Yapmak istediğimiz bu mu? Yaratığa istediğini mi vermeliyiz?”

Hrathen gergince bekledi. Kalabalığın bazı üyeleri alışkanlıktan “Evet!” diye bağırsa da, diğerleri durakladı. Kalabalıkta şaşkınlık belirdi ve gerginliğin birazı söndü.

"Svrakiss bizim düşmanımız,” dedi Hrathen; şimdi daha kontrollü konuşuyordu, sesi tutkulu değil, sertti. Sözleri insanları daha da sakinleştirdi.

“Ancak onları cezalandırmak bize düşmez. Bu Jaddeth’in zevki! Bizim başka bir görevimiz var.

“Bu yaratık, bu iblis, Korathi rahiplerinin acımanızı istediği şey işte bu! Arelon’un Doğu ülkelerine kıyasla neden daha fakir olduğunu merak ediyor musunuz? Bu Korathi’nin aptallığından muzdarip olduğunuz için. Jindo ve Svorden gibi ülkelerin zenginlik ve kutsanmışlığından yoksun olmanızın sebebi bu. Korathi fazla yumuşak. Bu yaratıkları yok etmek bizim görevimiz olmayabilir, ama onlara bakmak da bizim görevimiz değil!

Kesinlikle onlara acımamız veya Elantris gibi büyük, zengin bir şehirde yaşamalarına katlanmamız da gerekmez.”

Hrathen meşaleyi söndürdü ve sonra rahiplere zavallı Elantrianı aydınlatan ışıklara da aynısını yapmaları için işaret etti. O meşaleler sönerken Elantrian görünürden kayboldu ve kalabalık sakinleşmeye başladı.

“Hatırlayın,” dedi Hrathen. "Elantrianlara bakan Korathi. Şimdi bile, Elantri-anların iblis olup olmadığı sorulduğunda hâlâ kaçamak cevap veriyorlar. Korathiler şehrin eski görkemine döneceğinden korkuyorlar, ama biz daha iyisini biliyoruz. Jaddeth’in lanetini telaffuz ettiğini biliyoruz. Lanetliler için merhamet yok!

“Dertlerinizin kaynağı Shu-Korath. Elantris’i koruyan ve destekleyen şev o. Korathi rahipleri Arelon'da hüküm sürdüğü müddetçe, Elantris lanetinden asla kurtulamayacaksınız. Bu yüzden size diyorum ki, gidin! Tanıdıklarınıza öğrendiklerinizi anlatın ve onları da Korathi kâfirliklerinden sakınmaya teşvik edin!”

Sessizlik oldu. Sonra, hoşnutsuzluklarının hedefi başarıyla değiştirilmiş olan insanlar, bağırarak onaylamaya başladılar. Hrathen onaylayarak bağırmalarını ve sonunda da dağılmaya başlamalarını dikkatle izledi. Kin dolu nefretlerinin çoğu dağılmıştı. Hrathen rahatlayarak içini çekti. Korathi rahiplerine veya kiliselerine gece yarısı saldırıları olmayacaktı. Dilaf’ın konuşması kalıcı zarar vermek için fazla geçici, fazla hızlıydı. Felaket engellenmişti.

Hrathen, Dilaf a göz atarak döndü. Hrathen kontrolü ele geçirdikten sonra sahneden inmişti ve şimdi kalabalığının dağılmasını huysuz bir öfke içinde izliyordu.

Hepsini kendisinin fanatik kopyalarına çevirecekti, diye düşündü Hrathen. Yalnız, onlann tutkusu an geçtiğinde çabucak sönerdi. Onlara daha fazlası gerekliydi. Bilgiye ihtiyaçları vardı, histeriye değil.

"Arteth,” dedi Hrathen sertçe, Dilaf’ın dikkatini çekmek için. "Konuşmamız gerek.”

Arteth kendini ters ters bakmaktan alıkoydu ve başıyla onayladı. Elantrian hâlâ ölüm için çığlık atıyordu. Hrathen başka bir çift artethe dönerek eliyle Elantrianı işaret etti. "Yaratığı alın ve benimle bahçelerde buluşun.”

Hrathen, Dilaf a döndü ve Derethi tapmağının arka tarafındaki kapıya doğru başıyla ters yönü işaret etti. Dilaf emredildiği gibi yaparak bahçelere doğru ilerledi. Hrathen giderken kafası karışmış Elantris Şehir Muhafız yüzbaşının yanından geçerek Dilaf ı takip etti.

“Lordum?” diye sordu adam. “Genç rahip şehre dönmemden önce bana yetişti. Yaratığı geri istediğinizi söyledi. Bir hata mı yaptım?”

“Sorun yok,” dedi Hrathen tersleyerek. “Karakoluna geri dön, Elantrianla biz ilgileneceğiz.”

ELANTRİAN sebep olmaları gereken korkunç acıya rağmen alevleri memnuniyetle karşılar gibiydi.

Dilaf yan tarafta durmuş, yağa bulanmış Elantrianın üstüne meşaleyi atmış olan el kendisinin değil Hrathen’inki olmasına rağmen şevkle izliyordu. Hrathen, acı çığlıkları sonunda kükreyen ateş tarafından susturulana kadar zavallı yaratığın yanmasını izledi. Yaratığın vücudu alevden dillerin içinde kolayca yanar gibiydi, fazla kolayca.

Hrathen, duygu aptalca olmasına rağmen Diren’e ihanet etmiş olduğu için suçluluğun içine battığını hissediyordu. Elantrian gerçekten bir şeytan olmayabilirdi, ama kesinlikle Jaddeth’in lanetlediği bir yaratıktı. Hrathen’in Elantriana hiçbir borcu yoktu.

Yine de, yaratığı yakmak zorunda kaldığı için pişmanlık hissediyordu. Ne yazık ki, Dilaf’ın kesiklerinin Elantrianı delirttiği belliydi ve onu şehre bu haliyle geri göndermek söz konusu olamazdı. Alevler tek seçenekti.

Hrathen, alevler onu tamamen yutana kadar acınacak haldeki adamın gözlerini izledi.

“Ve Jaddeth’in gazabının yanan ateşi onları arındıracak/’ diye fısıldadı Dilaf, ***Do-Deretti***den alıntı yaparak.

"Hüküm sadece Jaddeth’e aittir ve sadece onun tek hizmetkârı Wym tarafından ifa edilir,” diye alıntıladı Hrathen aynı kitaptaki başka bir pasajdan. “Beni bu yaratığı öldürmeye zorlamamalıydın.”

“Bu kaçınılmazdı,” dedi Dilaf. “Eninde sonunda her şey Jaddeth’in iradesi önünde eğilmeli. Ve onun iradesi tüm Elantris’in yanması. Ben sadece kaderi takip ediyorum."

“Sayıklamalarınla neredeyse o kalabalığın kontrolünü kaybediyordun, Arteth,” diye tersledi Hrathen. “Bir ayaklanma çok dikkatle planlanmalı ve

uygulanmalıdır, yoksa düşmanlarına olabileceği kadar yaratıcılarına karşı da dönmesi mümkündür.”

“Ben... anın heyecanına kapıldım,” dedi Dilaf. “Ama tek bir Elantrianı öldürmek onları ayaklandırmazdı.”

“Bunu bilmiyorsun. Ayrıca, Iadon’a ne olacak?”

“O nasıl itiraz edebilir?” dedi Dilaf. “Kaçan Elantrianlarm yakılabilecek olması onun kendi emri. Asla Elantris’in lehine bir duruş sergilemez.”

“Ama bize karşı bir duruş sergileyebilir!” dedi Hrathen. “Bu yaratığı toplantıya getirerek hata yaptın.”

“İnsanların nefret ettikleri şeyin ne olduğunu görmeye hakkı vardı."

“İnsanlar henüz bunun için hazır değil,” dedi Hrathen sertçe. “Onların nefretini şekilsiz tutmak istiyoruz. Eğer şehri harap etmeye başlarlarsa, Iadon vaazlarımıza bir son verir.”

Dilaf’ın gözleri kısıldı. “Sanki kaçınılmazı engellemeye çalışır gibi konuşuyorsunuz, hrodenim. Bu nefreti siz beslediniz, bunun neden olacağı ölümlerin sorumluluğunu almak istemiyor musunuz? Nefret ve tiksinti uzun süre ‘şekilsiz’ kalamaz, bir çıkış bulur.”

“Ama bu çıkış ***ben*** karar verdiğim zaman olacak," dedi Hrathen soğukça. "Sorumluluğumun farkındayım, Arteth; ancak senin bunu algılayabildiğinden emin değilim. Az önce bana bu Elantrianı öldürmenin Jaddeth tarafından takdir edilmiş olduğunu söyledin, senin beni zorlayarak sadece Jaddeth’in çizdiği kaderi takip ettiğini. Peki hangisi olacak? Ayaklanmayla sebep olduğum ölümler benim suçum mu olacak, yoksa sadece Jaddeth’in iradesinin tezahürü mü? Ben bu şehrin insanları için tam mesuliyet almak zorunda kalırken, sen nasıl masum bir hizmetkâr olabilirsin?”

Dilaf keskince nefes verdi. Ancak ne zaman yenildiğini biliyordu. Sertçe eğildi ve dönerek tapınağa girdi.

Hrathen sessiz bir öfke içinde artethin gidişini izledi. Dilaf’ın bu geceki hareketleri düşüncesiz ve aptalcaydı. Hrathen’in otoritesini mi zayıflatmaya çalışıyordu, yoksa sadece bağnaz tutkularının mı esiriydi? Eğer İkincisiyse, neredeyse çıkacak olan ayaklanma Hrathen’in hatasıydı. Ne dc olsa Dilaf’ı etkili bir alet olarak kullandığı için kendisiyle o kadar gurur duymuştu.

Hrathen katasım sallayarak gergin bir netes verdi. Bu akşam Dilaf'ı yenmişti, ama aralarındaki gerginlik büyüyordu. Görünür olarak tartışmaya cesaret edemezlerdi. Derethi saflarında ayrılık söylentileri güvenilirliklerini zayıflatırdı.

Arteth hakkında bir şeyler yapmam gerekecek, diye karar verdi Hrathen teslimiyetle. Dilaf fazlasıyla sorun haline geliyordu.

Karar verilmiş olarak Hrathen gitmek için döndü. Ancak dönerken gözleri tekrar Elantrianın kararmış kalıntılarına takıldı ve kendine rağmen titredi.

Adamın yakılmayı gönüllü olarak kabul etmesi Hrathen'in aklına anılarını getirmişti. Uzun zamandır kafasından kovmaya çalıştığı anılar. Acının, kurbanların ve ölümün anıları.

Dakhor'un anıları.

Kararmış kemiklere arkasını dönerek tapınağa doğru yürüdü. Bu akşam tamamlaması gereken bir iş daha vardı.

SEON, Hrathen'in emriyle yükselerek kutusundan çıktı. Hrathen içinden kendini azarladı: Bu bir hafta içinde ikinci defa yaratığı kullanışıydı. Seona güvenmek, kaçınılması gereken bir şeydi. Ancak Hrathen amacına ulaşmak için başka bir yol düşünemiyordu. Dilaf haklıydı, zaman çok kıttı. Arelon'a gelişinden beri on dört gün geçmişti bile ve ondan önce de bir haftayı yolculuk yaparak geçirmişti. Ona verilen zamandan geriye sadece yetmiş gün kalmıştı ve bu geceki cemaatin kalabalığına rağmen, Hrathen Arelon'un sadece minik bir yüzdesini imana getirmişti.

Sadece bir gerçek ona umut veriyordu: Arelon'un asil sınıfı Kae'de yoğunlaşmıştı. Iadon'un sarayından uzak olmak politik intihardı, kral unvanları kasıtlı olarak bahşedip geri alıyordu ve iyi tanınmak aristokraside sağlam bir yeri garantilemek için gerekliydi. Wym kitleleri imana getirip getirmediğiyle ilgilenmiyordu, asil sınıfı diz çöktüğü sürece ülke Derethi sayılırdı.

Bu yüzden Hrathen'in bir şansı vardı, ama hâlâ yapması gereken çok iş bulunuyordu. Önemli bir kısmı Hrathen'in aramak üzere olduğu adama bağlıydı. Aradığı kişi bir gyorn değildi, bu da Hrathen'in Seon kullanmasını biraz alışılmışın dışına çıkarıyordu. Ancak Wyrn ona Seonuyla başka insanları ***aramamasını*** asla emret-memişti, bu nedenle Hrathen bu kullanımını mantığa vurabiliyordu.

Seon hızla cevap verdi ve kısa sürede Forton’un kepçe kulaklı, faremsi yüzü Seonun ışığında belirdi.

“Kim o?” diye sordu Hrovell ülkesinde konuşulan sert Fjorca lehçesinde.

"Benim, Forton.”

“Haşmetlim Hrathen?” diye sordu Forton şaşkınlıkla. “Haşmetlim, uzun zaman oldu.”

“Biliyorum, Forton. Umarım iyisindir.”

Adam mutlulukla güldü, gerçi kahkahası hızla bir öksürük nöbetine dönüşmüştü. Forton’un kronik bir öksürüğü vardı, Hrathen’in çekmeye meraklı olduğu çeşitli maddeler sebebiyle oluştuğundan emin olduğu bir durum.

“Elbette, Haşmetlim,” dedi Forton öksürüklerinin arasında. “Ne zaman iyi ol-

madım ki?” Porton hayatından tamamıyla hoşnut olan bir adamdı, ki bu da çekmeye meraklı olduğu çeşitli maddeler sebebiyle oluşan bir durumdu. “Sizin için ne yapabilirim?"

“İksirlerinden birine ihtiyacım var, Forton,” dedi Hrathen.

“Elbette, elbette. Ne yapması gerekiyor?”

Hrathen gülümsedi. Forton eşi benzeri olmayan bir dâhiydi, Hrathen’in onun garipliklerine katlanmasının sebebi buydu. Adamın sadece bir Seonu yoktu, ayrıca Jesker dininin kırsal bölgelerde sık rastlanan dejenere olmuş Gizemlerin de sadık bir takipçisiydi. Hrovell resmi olarak Derethi bir ülke olsa da çoğu kısmı denetlenmesi zor, az nüfuslu ve geri kalmış yerlerdi. Köylülerin pek çoğu dindarlıkla Derethi törenlerine katılır, sonra ise eşit bir dindarlıkla gece yarısı Gizem ayinlerinde yerlerini alırlardı. Forton’un kendisi şehrinde bir çeşit ermiş olarak kabul görürdü, ancak Hrathen’le konuştuğunda, her zaman bir Derethi inanç gösterisi sunardı.

Hrathen ne istediğini açıkladı ve Forton tekrarladı. Forton çoğunlukla uyuşturucularının etkisi altında olsa da, ilaçların, zehirlerin ve iksirlerin yapımında çok başarılıydı. Hrathen, Sycla’da Forton’un yeteneğine denk olabilecek başka bir adamla karşılaşmamıştı. Acayip adamın karışımlarından biri, politik bir düşman tarafından zehirlendiği zaman Hrathen’i tekrar sağlığına kavuşturmuştu. Yavaş etki eden maddenin panzehirinin olmadığı söylenirdi.

“Bu sorun olmayacak, Haşmetlim,” diye söz verdi Forton, Hrathen'e kaim şivesiyle. Hrovenlerle yıllardır uğraşıyor olsa da Hrathen hâlâ onları anlamakta zorluk çekiyordu. Pek çoğunun, Fjorden’de dillerinin saf, doğru bir şeklinin olduğundan haberinin bile olmadığına emindi.

“İyi,” dedi Hrathen.

“Evet, tek yapmam gereken, zaten sahip olduğum iki formülü birleştirmek olacak,” dedi Forton. “Ne kadar istiyorsunuz?”

“En az iki doz. Sana standart ücretini ödeyeceğim.’’

“Benim gerçek ücretim, Ulu Jaddeth’e hizmet ettiğimi bilmektir,” dedi adam dindarca.

Hrathen gülme arzusunu bastırdı. Gizemlerin Hrovell halkı üstündeki etkisinin ne kadar fazla olduğunu biliyordu. Bu tatsız bir tapınma şekliydi; cazibeli kılmak için insan kurbanı ve doğurganlık ayinleri gibi bazı sapıklıklar katılmış, bir düzine farklı inancın sinkretik[1] bir karışımıydı. Ancak Hrovell başka bir günün işiydi. İnsanlar Wyrn’in emrettiğini yapıyordu ve Fjorden’e rahatsızlık yaratmak için politik olarak fazlasıyla önemsizdiler. Elbette ruhları ciddi bir tehlike içindeydi: Jaddeth cahillere gösterdiği hoşgörüyle tanınmazdı.

Başka bir gün, dedi Hrathen kendi kendine. ***Başka bir gün***.

"Haşmetlimin bu iksire ne zaman ihtiyacı olacak?"

“Sorun burada, Forton. Ona hemen ihtiyacım var.”

“Neredesiniz?"

“Arelon'davım.’’

“Oo, iyi,” dedi Forton. “Haşmetlim sonunda o kâfirleri imana getirmeye karar vermiş.”

“Evet," dedi Hrathen ufak bir gülümsemeyle. “Biz Derethiler Arellere karşı yeterince sabır gösterdik."

“Eh, Haşmetlim daha uzak bir yer seçemezdi," dedi Forton. “iksiri bu gece bitirip sabahleyin göndersem bile, gelmesi en azından iki hafta sürecek.”

Hrathen gecikmeden rahatsız oldu, ama başka seçeneği yoktu. “O zaman öyle yap, Forton. Bu kadar kısa süre içinde yaptığın için seni ödüllendireceğim.”

'‘Jaddeth’in gerçek bir kulu, O’nun imparatorluğuna hizmet etmek için elinden geleni yapacaktır, Haşmetlim.”

Eh, en azından Derethi öğretisini biliyor, diye düşündü Hrathen, aldırmaz bir tavırla.

“Başka bir şey var mıydı, Haşmetlim?” diye sordu Forton, hafifçe öksürerek.

‘‘Hayır. İşe başla ve iksirleri olabildiğince çabuk gönder."

“Evet, Haşmetlim. Derhal işe başlayacağım. İhtiyacınız olduğu anda bana dua etmekten çekinmeyin.”

Hrathen yüzünü astı, bu ufak kusurunu unutmuştu. Belki de Forton’un Derethi öğretisindeki uzmanlığı o kadar da sağlam değildi. Forton, Hrathen’in bir Seonu olduğunu bilmiyordu, sadece bir gyornun Jaddeth’e dua edebildiğini ve Jaddeth’in de onun sözlerini Seonlar içinden gönderdiğini varsayıyordu. Sanki Ulu Jaddeth bir postacıymış gibi.

“İyi geceler, Forton,” dedi memnuniyetsizliğini sesinden uzak tutarak. Forton bir uyuşturucu bağımlısı, bir kâfir ve de bir ikiyüzlüydü. Ama yine de paha biçilmez bir kaynaktı. Hrathen uzun zaman önce, eğer Jaddeth gyornlarının Seonlarla iletişim kurmasına katlanıyorsa, o zaman kesinlikle Hrathen’in Forton gibi adamları kullanmasına da katlanacağına karar vermişti.

Sonuç olarak tüm insanları Jaddeth yaratmıştı. Kâfirleri bile.

19. BÖLÜM

ELANTRİS şehri ışıl ışıl parlıyordu. Taşların kendileri sanki içlerinde hir ateş yanıyormuş gibi ışıldıyordu. Yıkılmış kubbeler onarılmıştı; pürüzsüz, yumurtaya benzeyen yüzeyleri açmış çiçekler gibi göz alabildiğince uzanıyordu. İnce kuleler havayı ışıktan çizgiler gibi yarıyordu. Duvar artık bir engel değildi, çünkü kapıları kalıcı olarak açık bırakılmıştı; korunma değil, uyum içindi. Duvar bir şekilde şehrin bir parçasıydı, o olmadan Elantris'in tam olamayacağı bütünün hayati önem taşıyan bir elemanı.

Ve güzellik ile görkemin içinde Elantrianlar vardı. Vücutları aynı şehir gibi içsel bir ışıkla parlıyordu, derileri gümüşün parlak ve solgun bir tonundaydı. Metal gibi değil, daha çok... saf. Saçları beyazdı, ama yaşlıların yıpranmış, soluk grisi veya sarısı değildi. Bu çok yüksek bir sıcaklıkta ısıtılmış çeliğin alevli beyazıydı. Pislikten arınmış, güçlü, odaklanmış bir beyaz renk.

Tavırları da eşit derecede göz alıcıydı. Elantrianlar şehirlerinin içinde mutlak bir kontrol havasıyla hareket ediyorlardı. Erkekler yakışıklı ve uzundu, kısa olanları bile ve kadınlar da yadsınamayacak kadar güzeldi, sade olanları bile. Aceleleri yoktu, yürümekten çok geziniyorlardı ve karşılaştıklarına selam vermekte hızlıydılar. Ancak içlerinde bir güç vardı. Gözlerinden yayılıyor ve hareketlerinin içinde belli oluyordu. Bu varlıklara neden tanrı olarak tapınıldığını anlamak kolaydı.

Elantrianlar kadar belirgin olan Aonlar vardı. Antik runlar şehri kaplıyordu; duvarlara kazınmış, kapılara çizilmiş ve tabelalara yazılmışlardı. Çoğunluğu etkisizdi, büyülü bir amaçları olmayan basit işaretler. Ancak diğerlerinin enerji taşıdığı belliydi. Şehir boyunca üzerlerine Aon Tia oyulmuş büyük metal plakalar duruyordu ve arada bir Elantrianın biri yaklaşıp elini şeklin merkezine yerleştiriyordu. Elantrianın

vücudu birden yanıp sönüyor ve şehrin başka bir bölgesine anımla nakil olurken dairesel bir ışık patlamasıyla kayboluyordu.

Görkemin ortasında Kac halkından küçük hir aile vardı. Kıyafetleri /en^ın vo güzel, konuşmaları eğitimliydi, ama derileri parlamıyordu. Şehirde başka şuadan insanlar da vardı, Elantrianlar kadar çok olmasalar da sayıları epey fazlaydı. Bu, oğlana tanıdık bir referans vererek onu rahatlatıyordu.

Baba etrafına güvensiz bakışlar atarak genç oğlunu sıkıca tutmuş, kucağında taşıyordu. Herkes Elantrianlara tapınmazdı, bazıları şüpheciydi. Oğlanın annesi kocasının kolunu gergin parmaklarla kavradı. On yıldan uzun zamandır Kae'de vaşannş olduğu halde Elantris'in içine hiç girmemişti. Oğlanın babasının aksine, güvensizden çok endişeliydi. Oğlunun yarası için endişeleniyordu, oğlu ölümün eşiğinde olan her anne gibi kaygılıydı.

Birden oğlan bacağında bir acı hissetti. Yoğun ve kör ediciydi, uyluğundaki parçalanmış kemik ve iltihaplı yaradan kaynaklanıyordu. Yüksek bir yerden düşmüştü ve bacağı o kadar berbat kırılmıştı ki kırılan kemikler deriyi yararak dışarı çıkmıştı.

Babası en iyi doktor ve cerrahları kiralamıştı, ama enfeksiyonu durdurmayı başaramamışlardı. Kemik, en azından on iki yerden kırılmış olduğu göz önüne alındığında, olabildiğince iyi yerleştirilmişti. İltihaplanma olmasaydı bile oğlan hayatının geri kalanında topallayacaktı. İltihaplanma varken... bacağın kesilmesi tek yol gibi görünüyordu. Doktorlar gizlice bu çözüm için bile çok geç olduğundan korkmuşlardı; yara bacağın üst kısırımdaydı ve iltihap büyük ihtimalle gövdeye de yayılmıştı. Baba gerçeği söylemelerini istemişti. Oğlunun ölmekte olduğunu biliyordu. Ve bu yüzden, bir ömür boyu tanrılarına duyduğu güvensizliğe rağmen Elantris'e gelmişti.

Onu kubbeli bir binaya götürdüler. Kapı hiç ses çıkarmadan kendi kendine içeri doğru kayarak açılırken, oğlan neredeyse acısını unuttu. Babası aniden tekrar fikrini değiştirecekmiş gibi kapının önünde durdu, ama annesi ısrarla adamın koluna asılıyordu. Babası başını sallayarak onayladı, kafasını eğdi ve binaya girdi.

Duvarlarda parlayan Aonlardan ışık saçılıyordu. Beyaz saçları uzun ve gür olan bir kadın yaklaştı, gümüşsü yüzünde cesaret verici bir gülümseme vardı. Babasının güvensizliğini görmezden geldi, çocuğu tereddüt içindeki

kollarından alırken gözleri sevgi doluydu. Oğlanı dikkatle yumuşak bir hasıra yatırdı ve uzun ince işaret parmağını boşluğa doğrultmuş olarak elini oğlanın üstünde havada tuttu.

Elantrian elini yavaşça hareket ettirdi ve hava parlamaya başladı. Işıktan bir çizgi parmağını takip etti. Havada bir yırtık gibiydi, yoğun bir enerji yayan bir hat. Sanki küçük bir çatlaktan, ışıktan bir nehir zorla çıkmaya çalışır gibiydi. Oğlan gücü hissedebiliyor, özgür kalmak için şiddetle kabardığını algılayabiliyordu; ancak bu kadar küçük bir kısmının kaçmasına izin veriliyordu. Bu küçük kısım bile o kadar parlaktı ki ışık yüzünden zor görebiliyordu.

Kadın dikkatle çizerek Aon Ien'i tamamladı; ama bu sadece Aon Ien değildi, daha karmaşıktı. Temeli tanıdık iyileştirme Aon'uydu, ama kenarlarında düzinelerce çizgi ve eğriler vardı. Oğlanın alnı kırıştı. Öğretmenleri ona Aonları öğretmişti ve kadının bunu bu kadar büyük ölçüde değiştirmiş olması garip görünüyordu.

Güzel Elantrian karmaşık yapının yan tarafına son bir işaret koydu ve Aon daha da yoğun parlamaya başladı. Oğlan önce bacağında bir yanma hissetti, sonra yanma vücuduna yayıldı. Bağırmaya başladı, ama ışık birden kayboldu. Oğlan

şaşkınlıkla gözlerini açtı, Aon len'in izi hâlâ gözlerinin önünde yanıyordu. Aşağı bakarak gözlerini kırptı.

Yara gitmişti. İzi hile kalmamıştı.

Ama hâlâ acıyı hissedebiliyordu. Acı onu yakıyor, kesiyor, ruhunu titretiyordu. Gitmiş olmalıydı, ama gitmemişti.

"Şimdi dinlen, küçüğüm," dedi Elantrian sıcak bir sesle onu geri yatırarak. Annesi mutluluktan ağlıyordu ve babası bile tatmin olmuş gibi görünüyordu. Oğlan onlara çığlık atmak, bir şeylerin yanlış olduğunu bağırmak istedi. Bacağı iyileşme-mişti. Yara hâlâ oradaydı.

Hayır! Bir yanlışlık var*[1]*, demeye çalıştı, ama söyleyemedi. Konuşamıyordu...

"HAYIR!" diye bağırdı Raoden, ani bir hareketle doğrulup oturarak. Karanlıkta kafası karışmış bir şekilde birkaç kez gözlerini kırptı. Sonunda elini başına koyarak birkaç derin nefes aldı. Acı değişmeden duruyordu, o kadar güçleniyordu ki artık rüyalarını bile bozmaya başlamıştı. Sadece üç haftadır Elantris'te olmasına rağmen, şimdi düzinelerce minik yarası ve

beresi vardı. Her birini keskin bir şekilde hissedebiliyordu ve hepsi birden birleşerek akıl sağlığına karşı amansız bir saldırıya dönüşüyorlardı.

Raoden inledi, öne uzanarak acıyla savaşırken bacaklarına sarıldı. Vücudu artık terleyemiyordu, ama titrediğini hissedebiliyordu. Dişlerini kenetleyip kapatarak acı dalgasına karşı gıcırdattı. Yavaşça, zahmetli bir şekilde kontrolünü tekrar kazandı. En sonunda bacaklarını bırakıp ayağa kalkabilene kadar, işkence içindeki vücudunu yatıştırarak acıyı geri püskürtmeye devam etti.

Gittikçe kötüye gidiyordu. Henüz bu kadar kötü olmaması gerektiğini biliyordu, daha Elantris'e geleli bir ay bile olmamıştı. Ayrıca acının sürekli olması gerektiğini de biliyordu veya en azından herkesin ona söylediği buydu. Ama onun için dalgalar halinde geliyormuş gibi görünüyordu. Hep oradaydı, bir zayıflık anında üstüne atlamaya hep hazırdı.

İçini çekerek Raoden odasının kapısını itip açtı. Elantrianlarm uyumasını hâlâ garip buluyordu. Kalpleri atmıyor, nefes alma ihtiyacı hissetmiyorlardı. Neden uykuya gereksinimleri vardı ki? Ancak diğerleri ona hiçbir cevap veremiyordu. Tüm gerçek uzmanlar, on yıl önce ölmüştü.

Böylece, Raoden uyudu ve uykuyla birlikte de rüyalar geldi. Bacağını kırdığında sekiz yaşındaydı. Babası onu şehre getirmekte gönülsüzdü, Reod öncesinde bile Iadon Elantris'ten şüphe duyardı. Yaklaşık on iki yıldır ölü olan Raoden'in annesi ısrar etmişti.

Çocuk Raoden ölüme ne kadar yaklaştığını anlamamıştı. Ancak acıyı hissetmiş ve acının gidişinin huzurunu tatmıştı. Hem şehrin, hem de sakinlerinin güzelliğini hatırlıyordu. Iadon ayrılırlarken Elantris hakkında sert konuşmuştu ve Raoden hararetle sözlerine karşı çıkmıştı. Bu Raoden'in hatırlayabildiği kadarıyla bahasına karşı ilk tavır alışıydı. Ondan sonra ise birçok defa daha olmuştu.

Raoden ana kilise odasına girerken, Raoden'in odasının yanındaki eşlikçi konumundan aynlan Saolin, Raoden'in yanında yürümeye başladı. Son hafta içinde, asker bir grup gönüllü adamı toplayarak onlardan bir muhafız ekibi oluşturmuştu.

“Dikkatinden dolayı gururumun okşandığını biliyorsun, Saolin," dedi Raoden. “Ama bu gerçekten gerekli mi?"

“Bir lordun onur muhafızına ihtiyacı vardır, Efendi Ruh," diye açıklama yaptı Saolin. “Sizin yalnız başınıza dolaşmanız doğru olmaz.”

“Ben bir lord değilim, Saolin,” dedi Raoden. "Ben sadece bir liderim. Elantris’te bir asil sınıfı olmayacak.”

“Anlıyorum, lordum,” dedi Saolin başıyla onaylayarak, belli ki sözlerindeki çelişkiyi görmüyordu. “Ancak şehir hâlâ tehlikeli bir yer.”

“Nasıl istersen, Saolin,” dedi Raoden. “Ekim nasıl gidiyor?”

"Galladon toprağı sürmeyi bitirdi,” dedi Saolin. “Ekici gruplarını zaten düzenlemişti.”

“Bu kadar uzun uyumamalıydım,” dedi Raoden kilise penceresinden bakıp güneşin ne kadar yükseldiğini fark ederek. Saolin arkasında, binadan çıkarak bahçelere giden taştan düzgün bir yol boyunca yürüdü. Kahar ve ekibi taşları temizlemişti ve sonra Taan’ın takipçilerinden biri olan Dahad, taş işçiliğindeki becerilerini kullanarak taşları yeniden dizmişti.

Ekim çoktan başlamıştı. Galladon dikkatli bir gözle işi idare ediyordu, huysuz sesi herhangi bir hatayı göstermekten çekinmezdi. Ancak Dulada bir huzur havası vardı. Bazı insanlar başka seçenekleri olmadığı için çiftçi olurdu, ama Galladon işten gerçekten zevk alır gibi görünüyordu.

Raoden ilk gün Galladon’u kurumuş et parçasıyla nasıl cezbettiğini net olarak hatırladı. O zaman arkadaşının acısı zar zor kontrol altındaydı. Raoden o ilk günlerde birkaç sefer Duladan korkmuştu. Şimdi bu korkudan geriye hiçbir şey kalmamıştı. Raoden bunu, Galladon’un gözlerinde ve tavırlarında görebiliyordu. Kahar’ın dediği şekliyle “sim” bulmuştu. Şimdi Raoden için tek korkması gerektiği kişi kendisiydi.

Teorileri onun beklediğinden bile fazla işe yarıyordu, ama kendinden başka herkes üstünde. Onu takip eden düzinelerce kişiye amaç ve huzur getirmişti, ama kendisi için aynı şeyi yapamıyordu. Acı hâlâ onu yakıyordu. Her sabah uyandığında onu tehdit ediyor ve bilincinin yerinde olduğu her saniye onunla kalıyordu. O diğerlerinin hepsinden daha azimliydi, Elantris’in başarılı olduğunu görmekte en kararlı olan oydu. Günlerini dolduruyor, acısını düşünmemek için bir anını bile boş bırakmıyordu. Ama hiçbir şey işe yaramıyordu. Acı artmaya devam etti.

“Lordum! Dikkat edin!” diye bağırdı Saolin.

Raoden, karanlık bir geçitten hırlayarak fırlamış çıplak göğüslü bir Elantrian ona doğru koşarken sıçradı. Raoden’in vahşi adam paslı demir bir çubuğu kaldırıp doğrudan onun yüzüne savururken geriye adım atacak vakti anca oldu.

Bir anda çıplak çelik belirdi ve Saolin'in kılıcı darbeyi engelledi. Hayvani saldırgan durarak, yeni düşmanı görmek için döndü. Ama çok yavaş hareket etmişti. Saolin'in usta eli doğrudan vahşi adamın karnını deşen bir saplamayla öne atıldı.

Sonra böyle bir darbenin bir Elantrianı durdurmaya yetmeyeceğini bilen Saolin, güçlü bir ters vuruşla deli adamın kafasını gövdesinden ayırdı. Hiç kan yoktu.

Ceset yere devrildi ve Saolin güven verici, dişleri eksik bir gülümseme göndererek kılıcıyla Raoden'i selamladı. Sonra yakındaki bir sokaktan onlara doğru saldırıya geçmekte olan bir grup vahşiyle yüzleşmek için döndü.

Serseme dönmüş olan Raoden geriye doğru tökezledi. “Saolin, dur! Çok fazlalar!”

Neyse ki Saolin'in adamları gürültüyü duymuştu. Saniyeler içinde beş kişi, Saolin, Dashe ve diğer üç asker, saldırıyı karşılamak için oradaydılar. Düşmanın bahçelerin kalan kısmına giden yolunu kapatacak şekilde etkili bir hat oluşturarak, eğitimli askerlerin koordinasyonuyla dövüştüler.

Shaor'un adamlarının sayısı daha fazlaydı, ama onların öfkesi askeri etkinliğe denk olamazdı. Hararetleri onları aptallaştırıyordu, bireysel olarak saldırıyorlardı. Saniyeler içinde savaş bitmişti, geri kalan birkaç saldırgan hızla koşarak kaçtı.

Saolin düzgünce kılıcını temizledi ve sonra diğerleriyle birlikte döndü. Eşgüdümlü bir şekilde Raoden'i selamladılar.

Tüm savaş neredeyse Raoden'in takip edebileceğinden daha hızlı olup bitmişti. “İyi iş çıkardınız," diyebildi sonunda.

Yan tarafından Galladon'un ilk saldırganın başsız cesedi yanında çömeldiği yerden bir homurdanma geldi. “Burada mısırımızın olduğunu duymuş olmalılar,” diye mırıldandı Dula. “Zavallı rulolar.”

Raoden yerdeki düşmüş çılgınlan incelerken ciddiyetle başını salladı. Dört tanesi, eğer Elantrian olmasalar hepsi öldürücü olan çeşitli yaralannı tutarak yerde yatıyordu. Şu durumlannda, sadece acı içinde inleyebiliyorlardı. Raoden bir tanı-dıklık sızısı hissetti. Acının neye benzediğini biliyordu.

“Bu devam edemez,” dedi sessizce.

“Bunu nasıl durdurabileceğini bilmiyorum, sule," diye cevap verdi Galladon yanından. “Bunlar Shaor’un adamlan, kendisinin bile üzerlerinde fazla kontrolü yok.”

Raoden başını salladı. "Elantris halkını kurtarıp da hayatlannm her gününde sa-vaşmalan için ***bırakmayacağım.*** Ölüm üzerine kurulu bir toplum yaratmayacağım. Shaor’un takipçileri insan olduklannı unutmuş olabilirler, ama ben unutmadım.”

Galladon yüzünü astı. "Karata ve Aanden için, uzak olmakla birlikte anlaşma olasılığı vardı. Shaor başka bir hikâye, sule. Bu adamlarda bir insanlık kınntısı bile kalmamış. Onlarla anlaşamazsın.”

"O zaman onlara insanlıklannı geri vermem gerekecek,” dedi Raoden.

“Peki, sule, bunu nasıl yapmayı düşünüyorsun?”

“Bir yol bulacağım.” Raoden, düşmüş bir vahşinin yanına çömeldi. Aklının arka tarafındaki bir kıpırtı, onu yakın bir zamanda bu adamı tanıdığı konusunda uyardı. Raoden emin **olamıyordu;** ama bu adamın, Dashe’nin baskın teşebbüsü sırasında gördüğü Taan’ın takipçilerinden biri olabileceğini düşünüyordu.

Demek doğru, diye düşündü Raoden, midesinde bir düğümle. Taan’ın tikip-çilerinin pek çoğu Raoden’e katılmak için gelmişti, ama büyük bir kısmı yoktu. İçinden bir ses katılmayanların çoğunun yollarının Elantris’in pazar kısmına düştüğünü ve Shaor’un vahşilerine katıldıklarını fısıldanıyordu. Raoden, bunun o kadar da olanaksız olmadığını fark etti. Ne de olsa bu adamlar alenen dengesiz olan Aanden’i takip etmeye istekliydiler. Shaor’un tayfası bundan sadece kısa bir adım ötedeydi.

“Efendi Ruh?” diye sordu Saolin tereddüt içinde. “Bunlarla ne yapmalıyız?”

Raoden acıyan gözlerini yerdekilere çevirdi. “Artık bizim için bir tehlike değiller, Saolin. Onları diğerlerinin yanına koyalım.”

AANDEN’İN çetesiyle olan başarısı ve bunu izleyen grubunun sayısındaki artıştan kısa süre sonra, Raoden en baştan beri yapmak istediği bir şeyi yaptı.

Elantris’in düşenlerini toplamaya başladı.

Onları sokaklardan ve hendeklerden topladı; hem yıkılmış, hem de sağlam binaları araştırdı ve Elantris’te acısına teslim olmuş her kadın, erkek

ve çocuğu bulmaya çalıştı. Şehir büyüktü ve Raoden'in iş gücü kısıtlıydı, ama şimdiden yüzlerce kişi toplamışlardı. Raoden, başlangıçta bir buluşma yeri olmasını planlamış olduğu geniş ve açık bir yapı olan ve Kahar'ın temizlediği ikinci binaya yerleştirilmelerini emretti. Yitikler hâlâ acı çekecekti, ama en azından bunu biraz haysiyetleriyle yapabilirlerdi.

Ve bunu yalnız yapmak zorunda da kalmayacaklardı. Raoden grubunun üyelerinden Yitikleri ziyaret etmelerini rica etmişti. Çoğunlukla aralarında gezinen, yatıştırıcı bir şekilde onlarla konuşan ve bu şartlar altında onları ellerinden geldiğince rahat ettirmeye çalışan bir çift Elantrian oluyordu. Bu çok fazla bir şey değildi, ama hiç kimse Yitiklerin arasında uzun zaman kalmaya katlanamıyordu; ancak Raoden bunun faydası olduğuna kendini ikna etmişti. Kendi önerisine uyarak Düşmüşler Salonu'nu günde en az bir defa ziyaret ediyordu ve ona durumları iyiye gidiyor gibi görünüyordu. Yitikler hâlâ inliyor, mırıldanıyor veya boş boş bakıyorlardı; ama eskiden daha sesli olanları sessizleşmiş gibi duruyordu. Salon bir zamanlar korku dolu çığlıklar ve yankıların yeriyken, artık sessiz mırıldanmalar ve çaresizliğin durgun mekânıydı.

Raoden, düşmüş deli adamlardan birini taşımalarına yardım ederken, Yitiklerin arasından ciddiyetle geçti. Yerleştirilecek sadece dört tane vardı, Saolin'in kafasını uçurmuş olduğu beşinci adamın gömülmesini emretmişti. Onların görebildiği kadarıyla bir Elantrian kafası gövdesinden tamamen ayrıldığında ölüyordu. En azından kafası kopmuş olanların ne gözleri hareket ediyor, ne de dudakları konuşmaya çalışıyordu.

Yitiklerin arasında yürürken Raoden sessiz mırıldanmalarını dinledi.

"Ne güzel, eskiden ne güzel..."

"Hayat, hayat, hayat, hayat, hayat..."

"Ah Domi, neredesin? Ne zaman bitecek? Ah Domi...

Çoğunlukla bir süre sonra sözleri, onu da delirtmesin veya daha kötüsü kendi

vücudundaki acıyı uyandırmasınlar diye duymazdan gelmek zorunda kalıyordu. Ien de oradaydı, görmeyen kafaların etrafında uçuşup, düşmüş bedenlerin arasında mekik dokuyordu. Seon odada çok fazla zaman geçiriyordu. Bu ilginç bir şekilde uygundu.

Ciddi ve düşüncelerini kendine saklamaktan memnun, sessiz bir grup olarak salonu terk ettiler. Raoden sadece Saolin'in kefenindeki yırtığı fark

ettiğinde konuştu.

"Yaralanmışsın!’’ dedi Raoden şaşırarak.

“Hiç önemli değil, lordum,” dedi Saolin aldırmazlıkla.

"Bu tür bir tevazu dışarıda normal olabilir, Saolin ama burada değil. Özrümü kabul etmelisin."

“Efendim,” dedi Saolin ciddiyetle. “Bir Elantrian olmak, sadece benim bu yarayı taşıdığım için daha fazla şeref duymamı sağlıyor. Bu yarayı insanlarımızı korurken aldım.”

Raoden dönerek salona azap dolu bir bakış attı. “Sadece seni buna bir adım daha yaklaştırıyor...”

“Hayır, efendim. Öyle olduğunu sanmıyorum. Bu insanlar bir amaç bulamadıkları için acılarına teslim oldular. Çektikleri işkence anlamsızdı ve hayatta bir amaç bulamayınca insan hayattan vazgeçmeye meyillidir. Bu yara acıtabilir, ancak çektiğim her acı bana onları şerefle kazandığımı hatırlatacak. Bu o kadar da kötü bir şey değil, sanırım.”

Raoden yaşlı askeri saygılıyla süzdü. Dışarıda büyük ihtimalle emekliliği yakındı. Shaod’un bir eşitleyici olduğu Elantris’te ise herhangi biri gibi görünüyordu, însan görünüşten yaşı anlayamıyordu, ama bilgelikten anlayabilirdi.

“Bilgece konuşuyorsun, dostum," dedi Raoden. “Fedakârlığını alçakgönüllülükle kabul ediyorum.’’

Konuşma kaldırım taşlarına çarpan ayakların sesiyle bölündü. Bir an sonra Karata koşarak görünür oldu, ayaklan kilise bölgesinin dışından taze pislikle kaplıydı. Kahar küplere binecekti: Karata ayaklannı temizlemeyi unutmuştu ve Kahar’m temiz kaldırım taşlarına çamur bulaştırıyordu. Karata’nın şu anda pisliği umursamadığı belliydi. Kimsenin eksik olmadığından emin olmak için grubu inceledi. "Shaor’un saldırdığını duydum. Hiç kayıp var mı?”

“Beş. Hepsi onların tarafında,” dedi Raoden.

"Burada olmalıydım,” dedi bir küfürle Karata. Son birkaç gündür, azimli kadın, kendi insanlarının kilise bölgesine taşınmasını idare etmekteydi. Merkezi, birleşmiş bir grubun daha etkili olacağına katılıyordu ve kilise bölgesi daha temizdi. Gariptir ki, sarayı temizleme fikri onun aklına asla

gelmemişti. Elantrianlann pek çoğu için pislik hayatın değişmez bir parçasıydı.

“Yapacak önemli işlerin var,” dedi Raoden. “Shaor’un saldıracağını önceden tahmin edemezdin."

Karata cevabı beğenmedi, ama daha fazla şikâyet etmeden Raoden’in yanında yürümeye başladı.

"Şuna hak, sule,” dedi diğer yanındaki Galladon, hafifçe gülümseyerek. "Bunun mümkün olabileceğini asla düşünemezdim."

Raoden başını kaldırarak Dulanın bakışını izledi. Taan yolun kenarına çömel-mi§, kısa bir duvardaki oymaları çocuksu bir hayranlıkla incelemekteydi. Bodur gövdeli eski baron, tüm haftayı kilise bölgesindeki her oymayı, heykeli ve rölyefi listeleyerek geçirmişti. Kendi sözleriyle şimdiden “en azından bir düzine yeni teknik ' keşfetmişti. Taan’daki değişiklik ve liderlik konusundaki ani ilgisizliği dikkate değerdi. Karata, Raoden’inki son söz olmakla birlikte, hâlâ grupta etki sahibiydi ve yetkisinin çoğunu elinde tutmuştu. Ancak Taan artık emir verme zahmetine girmiyordu, çalışmalarıyla fazla meşguldü.

Raoden’e katılmaya karar vermiş olan takipçileri bunu umursuyor gibi görünmüyordu. Taan şimdi “maiyetinin" yaklaşık yüzde otuzunun, küçük gruplar halinde azar azar gelerek Raoden’in ekibine katılmış olduğunu tahmin ediyordu. Raoden ötekilerin çoğunun yalnızlığı seçmiş olmasını umuyordu, Taan’ın geniş grubunun yüzde yetmişinin Shaor’a katılması fikrini çok rahatsız edici buluyordu. Karata’nın tüm grubu Raoden’e katılmıştı, ama onun çetesi üçü içinde en etkili olsa da hep en küçük olandı. Shaor’un çetesi hep en büyük çete olmuştu, sadece üyeleri diğer çetelere saldırmak için gereken birlik ve hevesten yoksundu. Arada bir onlara verilen yeni gelenler, Shaor’un adamlarının kana susamışlığını dindirmeye yetiyordu.

Artık değil. Raoden deli adamlara müsamaha göstermeyecek, masum yeni gelenlere işkence etmelerine izin vermeyecekti. Karata ve Saolin, şimdi şehre atılan herkesi alarak onları güven içinde Raoden’in grubuna getiriyordu. Şimdiye dek Shaor’un adamlarının tepkisi iyi olmamıştı ve Raoden sadece daha da kötüye gideceğinden korkuyordu.

Onlar hakkında bir şey yapmam gerekecek, diye düşündü. Ancak bu, başka bir günün sorunuydu. Şu anda ilgilenmesi gereken çalışmalar vardı.

Kiliseye vardıklarında Galladon tekrar ekim işine döndü; Saolin’in adamları nöbet yerlerine dağıldı ve Karata, önceki itirazlarına rağmen, saraya geri dönmesi gerektiğine karar verdi. Kısa bir süre sonra sadece Raoden’le Saolin kalmıştı.

Savaş ve geç saate kadar uyumaktan dolayı gün ışığının yarısı boşa gitmişti bile ve Raoden çalışmalarına kararlılıkla saldırdı. Galladon ekim yapar ve Karata sarayı tahliye ederken, Raoden, AonDor hakkında elinden geldiğince çok şeyi ortaya çıkarmayı kendine görev edinmişti. Şekillerin antik büyüsünün Elantris’in düşüşünün sırrını sakladığına gittikçe daha fazla ikna oluyordu.

Kilisenin pencerelerinin birinden içeri uzanarak, masanın üstünde duran kalın AonDor kitabını çekerek aldı. Kitap şimdiye kadar onun umduğu kadar yararlı olmamıştı. Bir kılavuz kitabı değil, AonDor’la ilgili garip veya ilgi çekici bir dizi olayın incelemesiydi. Ne yazık ki, aşırı ileri düzeydeydi. Kitabın çoğu olmaması gereken şeyler hakkında örnekler veriyordu ve bu nedenle Raoden AonDor’un çalışmasını çözebilmek için tersten mantık yürütmek zorunda kalıyordu.

Şimdiye kadar çok az şey belirleyebilmişti. Aonların sadece başlangıç noktası, yani çizildiğinde bir etki oluşturabilecek en basit şekiller oldukları gittikçe daha

da belirgin hale geliyordu. İleri düzeyde AonDor, merkeze temel bir Aon çizerek başlıyor ve etrafına bazen sadece çizgiler ve noktalardan ibaret olan başka şekillerin eklenmesiyle devam ediyordu; aynı rüyasındaki genişletilmiş iyileştirme Aon'u gibi. Nokta ve çizgiler koşullardı, gücün odaklanmasını daraltıyor veya genişletiyorlardı. Örneğin bir şifacı, dikkatlice çizerek hangi organın iyileştirileceğini, organa tam olarak ne yapılması gerektiğini ve bir iltihabın nasıl temizleneceğini belirleyebiliyordu.

Raoden okudukça Aonları daha az mistik semboller olarak görüyordu. Daha çok matematiksel hesaplamalar gibi görünüyorlardı. Tek gerekenler titremeyen bir el ve şekillerin nasıl yazıldığının bilgisi olduğundan, hemen her Elantrian Aonları çizebilirdi; ancak AonDor ustaları merkezi Aon’un etrafına hızla ve doğru şekilde düzinelerce küçük değişiklik ekleyebilen kişilerdi. Ne yazık ki, kitap okuyucusunun kapsamlı bir AonDor bilgisine sahip olduğunu varsayıyor ve en temel kavramları atlıyordu. İçindeki birkaç

şekil o kadar inanılmaz derecede karmaşıktı ki Raoden çoğunlukla metne danışmadan temel Aon’un hangisi olduğunu bile söyleyemiyordu.

“Eğer 'Doru kanalize etmenin' ne demek olduğunu bir açıklasaydı!” diye haykırdı Raoden, terimi tekrar tekrar kullanan özellikle sinir bozucu bir kısmı yeniden okurken.

“Dor mu, sule?” diye sordu Galladon, ekim işlerine sırtını dönerek. "Bu Dula-ca bir terime benziyor.”

Raoden oturduğu yerde doğruldu. Kitapta “Dor” anlamında kullanılan işaret, sık kullanılanlardan biri değildi; gerçekten Aon bile değil, sadece fonetik bir gösterimdi. Sanki kelime başka bir dilden çevrilmiş gibiydi.

"Galladon, haklısın!” dedi Raoden. “Bu kesinlikle Aonik bir kelime değil.” “Elbette değil. İçinde bir tek sesli harf var, Aon olamaz.”

“Bu basite indirgeyen bir söyleyiş tarzı, dostum."

“Ama doğru. Kolo?”

“Evet, sanırım öyle,” dedi Raoden. “Şimdi bunun önemi yok, önemli olan Dor. Ne demek olduğunu biliyor musun?”

“Eh, eğer aynı kelimeyse Jesker’deki bir şeye atıfta bulunuyordur.” “Gizemlerin bununla ne ilgisi var?” diye sordu Raoden şüpheyle.

“Doloken, sule!” diye kızdı Galladon. “Sana söyledim, Jesker ve Gizemler aynı şey değil! Opelon’da ‘Jesker Gizemleri’ denilen şey, Duladel diniyle Shu-Keseg’le olduğundan daha fazla akraba değil.”

“Tamam, anladım,” dedi Raoden ellerini kaldırarak. “Şimdi bana Dor’dan bahset.”

“Anlatması zor, sule,” dedi Galladon bir sırık ve birkaç taştan yaptığı eğreti çapaya dayanarak. “Dor görülmeyen güçtür; her şeyin içindedir, ama dokunulamaz. Hiçbir şeyi etkilemez, ama her şeyi kontrol eder. Nehirler neden akar?”

“Çünkü su diğer her şey gibi aşağı doğru çekilir. Dağlardaki buzlar erir ve suyun gidecek bir yeri olması gerekir."

Doğru, dedi Galladon. "Şimdi başka bir soru. Suyun akmayı ***istemesini*** sağlayan şey nedir?”

“İstemesi gerektiğinden haberim yoktu.”

“Gerekir ve sebebi Dor’dur,” dedi Galladon. "Jesker sadece insanların Dor’u hissedememe yeteneğinin veya lanetinin, olduğunu öğretir. Eğer bir kuşu ebeveynlerinden ayırır ve evinde büyütürsen yine de uçmayı öğreneceğini biliyor musun?”

Raoden omuz silkti.

“Nasıl öğrendi, sule? Ona uçmayı kim öğretti?”

“Dor mu?" diye sordu Raoden şüpheyle.

"Evet, doğru.”

Raoden gülümsedi, açıklama işe yarar olmak için fazlasıyla dinsel gizem içeriyordu. Ama sonra rüyasını, o kadar uzun zaman önceki olayın hatıralarını düşündü. Elantrian şifacı Aon’unu çizdiğinde sanki parmağının ötesinde havada bir yırtık açılıyor gibiydi. Raoden hâlâ o yırtığın arkasındaki kükreyen düzensiz gücü, Aon'dan fışkırıp çıkarak ona ulaşmaya çalışan devasa kuvveti hissedebiliyordu. Raoden’i boğmak, kendisinin bir parçası haline getirene kadar ezmek istiyordu. Ama şifacının dikkatle inşa edilmiş Aon’u gücü kullanılabilir bir şekilde kanalize etmişti ve güç onu yok etmek yerine Raoden’in bacağını iyileştirmişti.

O güç, her ne idiyse, gerçekti. Zayıf da olsa kendi çizdiği Aonların da arkasında, oradaydı. “Cevap bu olmalı... Galladon, işte biz bu yüzden hâlâ hayattayız!”

“Ne saçmalıyorsun, sule?” dedi Galladon işinden hoşgörüyle başını kaldırarak"İşte bu yüzden vücutlarımız çalışmadığı halde yaşamaya devam ediyoruz!” dedi Raoden heyecanla. "Görmüyor musun? Yemek yemiyoruz, ama hareket etmeye devam edecek enerjiyi buluyoruz. Elantrianlarla Dor arasında bir bağlantı olmalı; vücutlarımızı besliyor, hayatta kalmamız için gereken enerjiyi bize veriyor.”

“Peki, neden kalplerimizi hareket ettirecek ve derimizin griye dönmesini engellemeye yetecek kadar vermiyor?”

“Çünkü güç bela yetiyor," diye açıklama yaptı Raoden. “AonDor artık çalışmıyor, bir zamanlar şehri yürütmüş olan güç minik bir sızıntıya indirgenmiş. Önemli olan şey, tamamen ***yok olmuş*** değil. Zayıf olsalar ve bir şey yapmasalar da hâlâ Aon çizebiliyoruz ve vücutlarımız vazgeçmişken akıllarımız yaşamaya devam ediyor. Sadece AonDor’u onararak tekrar tam gücüne kavuşmasını sağlamanın bir yolunu bulmalıyız.”

“Ha, o kadar mı?” diye sordu Galladon. “Yani bozulmuş olan şeyi mi düzeltmemiz gerekiyor?”

“Sanırım öyle,” dedi Raoden. “Önemli olan şey, bizimle Dor arasında bir bağlantı olduğunu fark etmek, Galladon. Sadece o kadar da değil, bu ülkeyle Dor arasında da bir çeşit bağlantı olmalı.”

Galladon kaşlarını çattı. “Bunu nasıl söylüyorsun?”

"Çünkü AonDor sadece Arelon'da geliştirildi, başka hiçbir yerde değil, dedi Raoden. "Metinde, kişi Elantris’ten uzağa gittikçe AonDor güçlerinin zayıfladığı

söyleniyor. Ayrıca, Shaod sadece Arelon da yaşayan insanları alıyor. Teoları da alabiliyor, ama sadece o an Arelon'da yaşıyorlarsa. Bir de arada bir Dula alıyor.” “Bak bunu fark etmemiştim.”

"Bu ülke, Arel halkı ve Dor arasında bir çeşit bağlantı var, Galladon,” dedi Raoden. "Arelon’da ne kadar yaşarsa yaşasın, bir Fjorun Shaod tarafından alındığını duymadım. Dulalar karışık bir ırk: yarı Jindoiz, yarı Aonik. Duladen’deki çiftliğin neredeydi?”

Galladon kaşlarını çattı. “Kuzeyde, sule.”

“Arelon sınırındaki kısım," dedi Raoden zaferle. “Ülkeyle ve Aonik kanımızla bir ilgisi var.”

Galladon omuz silkti. "Kulağa mantıklı geliyor, sule, ama ben sadece basit bir çiftçiyim. Ben böyle şeylerden ne anlarım?”

Raoden bu yoruma cevap vermeye zahmet etmeyerek homurdandı. “Ama neden? Bağlantı ne? Belki de Fjorler haklıdır, belki Arelon lanetlidir."

“Hipotezler uydurmaya devam et, sule,” dedi Galladon işine geri dönerek. “Ama ben bunda pek ampirik fayda görmüyorum.”

“Pekâlâ, tamam. Sen bana basit bir çiftçinin ‘ampirik’ kelimesini nereden öğrendiğini söyler söylemez hipotezlerimi bırakacağım.”

Galladon cevap vermedi, ama Raoden Dulanın hafifçe güldüğünü duyar gibi oldu.

20. BÖLÜM

BAKALIM seni anlamış mıyım, sevgili Prenses/' dedi Ahan tombul bir parmağı havada. “Bizden Iadon’a ***yardım*** etmemizi mi istiyorsun? Ne kadar da aptalım, ben o arkadaşı sevmediğimizi sanıyordum.”

“Sevmiyoruz,” diye onayladı Sarene. "Krala mali açıdan yardım etmemizin kişisel duygularımızla bir ilgisi yok.”

“Maalesef Ahan’a katılmak zorundayım, Prenses,” dedi Roial ellerini öne doğru açarak. “Bu ani değişiklik neden? Krala şimdi yardım etmenin ne faydası olacak?” Sarene sıkıntıyla dişlerini sıktı. Ama sonra, yaşlı dükün gözlerinde bir parıltı yakaladı. O biliyordu. Söylentilere göre dükün pek çok kralınla kadar geniş bir casus ağı vardı, Hrathen’in ne yapmaya çalışıyor olduğunu fark etmişti. Soruyu ona karşı çıkmak için değil, açıklama yapma fırsatı sağlamak için sormuştu. Sarene, dükün kurnazlığından memnunluk duyarak yavaşça nefes verdi.

“Birisi kralın gemilerini batınyor,” dedi Sarene. “Sağduyu babamın casuslarının raporlarını doğruluyor. Dreok Crushthroat’m adamlan gemileri batırıyor olabilir, ancak Dreok'un gemilerinin çoğunluğu on beş yıl önce Teod tahtını ele geçirmeye çalıştığında yok edildi ve filosunun kalıntıları da çoktan kayboldu. Bu batırmaların arkasında Wym olmalı.”

“Pekâlâ, bu kadarını kabul ediyoruz,” dedi Ahan.

"Fjorden aynca Dük Telrii’ye ekonomik destek sağlıyor,” diye devam etti Sarene.

“Buna dair hiçbir kanıtınız yok, Majesteleri,” diye belirtti Eondel.

“Hayır, yok," diye kabul etti Sarene, lordlann oturdukları sandalyelerin arasında dolaşırken. Sonunda bu toplantıyı Kae’nin Korathi kilisesinin bahçelerinde yapmaya karar vermişlerdi, zemin yeni bahar çimleriyle

yumuşaktı ve Sarene nin etrafında tur atabileceği bir masa yoktu. Sarene toplantının ilk kısmında sandalyesinde kalmayı başarabilse de sonunda ayağa kalkmıştı. Ayaklarının üzerindeyken

başkalarına hitap etmeyi daha kolay buluyordu. Bunun biraz endişeli bir davranış gibi göründüğünün farkındaydı, ama boyunun ona bir otorite havası da kattığını biliyordu.

“Ama mantıklı varsayımlarım var,” dedi Sarene. Eondel, “mantıklı” kelimesini takip eden her şeye olumlu yaklaşırdı. “Hepimiz Telrii'nin geçen hafta verdiği baloya katıldık. O balo için pek çok kişinin bir yılda kazandığından fazla para harcanmış olmalı.”

“Savurganlık her zaman zenginliğin işareti değildir,” diye belirtti Shuden. “Bir köylü kadar fakir olup da çöküşün karşısında zenginlik aldatmacasını korumak için göz alıcı hareketler yapan adamlar gördüm.” Shuden’in sözlerinde doğruluk payı vardı. Örneğin bu toplantıya katılmakta olan Lord Edan, tam olarak Shuden’in söylediği şeyi yapıyordu.

Sarene yüzünü astı. “Bu kadar acil olmasına rağmen, hiçbirinizin bu toplantıyı ayarlayamaması nedeniyle, bu son hafta oldukça çok boş vaktim oldu. Ben de etrafa bakındım.” Asillerin hiçbiri bu sözlerinden sonra Sarene’yle göz göze gelemedi. Sonunda onları bir araya getirebilen oydu. Ama ne yazık ki, Kiin ve Lukel önceden ayarlanmış başka bir randevu nedeniyle katılamamıştı. “Her neyse, söylentilere göre, Telrii’nin hesapları son iki hafta içinde aşın şekilde kabarmış ve Fjorden’e gönderdiği sevkiyatların hepsi, ister nadir bulunan baharatlar, isterse de inek gübresi olsun, muhteşem kâr getiriyormuş.”

“Dükün Shu-Dereth’e dönmemiş olduğu gerçeği duruyor ama," diye belirtti Eondel. “Hâlâ dindarca Korathi ayinlerine katılıyor.”

Sarene kollarını bağlayıp düşünürken yanağına vuruyordu. “Eğer Telrii açıkça Fjorden’le ittifak kurmuş olsaydı, kazançlan şüphe uvandınrdı. Hrathen bu kadar aşikâr hareket etmek için fazlasıyla kurnaz. Fjorden’in dükten ayn durması ve Telrii'nin dindarca muhafazakâr görünmesine izin vermesi çok daha akıllıca olur. Hrathen’in son zamanlarda kaydettiği ilerlemelere rağmen, geleneksel bir Korathi'nin tahtı ele geçirmesi bir Derethi’den çok daha kolay olur.

“Tahtı alacak, Wym’le olan anlaşmasına da ***ondan sonra*** uyacak,” diye onayladı Roial.

“Bu da bizim, Iadon’un kısa zamanda tekrar para kazanmaya başlamasını sağlamamız için önemli bir neden,” dedi Sarene. “Ülke kuruyor, Telrii'nin bu önümüzdeki muhasebe döneminde, vergilerle bile Iadon’dan fazla kazanması gayet olası. Kralın tahttan feragat edeceğinden şüpheliyim. Ancak eğer o zaman Telrii bir darbe düzenleyecek olursa, diğer asiller onun tarafını tutabilir.”

“Buna ne diyorsun, Edan?” diye sordu Ahan kaygılı barondan tarafa güçlü bir kahkaha yollarken. “Birkaç ay içinde unvanını tek kaybeden kişi sen olmayabilirsin, yaşlı Iadon’un kendisi de sana katılabilir.”

“Eğer izin verirseniz, Kont Ahan, bunun olmadığından emin olmak bizim görevimiz,” dedi Sarene.

“Bizim ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu Edan endişeyle. "Krala hediye mi gönderelim? Bunun için fazladan param yok.”

“Hiçbirimizin yok, Edan," diye cevapladı Ahan elleri geniş göbeğinin üstünde dinlenirken. "Eğer ‘fazladan’ olsaydı, değerli olmazdı, değil mi?”

“Ne demek istediğini biliyorsun, Ahan,” diye payladı Roial. “Ve ben prensesin aklındakinin hediye olduğundan şüpheliyim."

‘‘Aslını isterseniz, önerilere açığım beyler,” dedi Sarene ellerini öne açarak. "Ben bir politikacıyım, tüccar değilim. Para kazanma konusunda son derece amatörüm.”

“Hediyeler işe yaramayacaktır,” dedi Shuden düşünceli bir şekilde, ellerini çenesinin önünde kenetleyerek. “Kral servetini çalışıp ter dökerek ve dolap çevirerek kazanmış, gururlu bir adam. Asla sadaka kabul etmeyecektir, tahtını korumak için bile olsa. Ayrıca, tüccarlar hediyelere karşı şüpheleriyle meşhurdur.”

“Ona gerçekle gidebiliriz,” diye önerdi Sarene. “Belki o zaman yardımımızı kabul eder.”

“Bize inanmayacaktır,” dedi Roial ağarmış başını iki yana sallayarak. “Kral son derece düz bir adam, Sarene. Sevgili Lord Eondel’den bile fazla. Komutanlar düşmanlarının üstesinden gelebilmek için soyut düşünmek zorundadırlar, ama Ia-don... Hayatı boyunca bir kez olsun soyut bir düşüncesi olduğundan cidden şüphe ederim. Kral şeyleri göründüğü gibi kabul eder, özellikle de onun olması gerektiğini düşündüğü gibi görünüyorlarsa.”

“Bu da Leydi Sarene’nin, neden Majestelerini görünüşteki akılsızlığıyla kandı-rabildiğini açıklıyor,” diye onayladı Shuden. “Onun aptal olmasını bekliyordu ve leydi beklentilerine uygun göründüğünde, onu görmezden geldi; rolü korkunç bir şekilde abartılı olduğu halde.”

Sarene bu yoruma karşı çıkmamayı seçti.

“Korsanlar Iadon'un anladığı bir şey,” dedi Roial. “Nakliyat dünyasında anlamlılar; bir şekilde, her tüccar kendisini bir korsan kabul eder. Ancak hükümetler farklıdır. Kralın gözüne, bir krallığın, değerli mallarla dolu gemileri batırması anlamlı görünmez. Kral, savaş ne kadar sert olursa olsun, tüccarlara asla saldırmayacaktır. Ve onun bildiği kadarıyla, Arelon ile Fjorden iyi dostlar. Kae’ye Derethi rahiplerinin girmesine ilk izin veren oydu ve o gyorna, ziyarete gelen bir asile tanınan her özgürlüğü tanıdı. Wyrn’in onu tahttan indirmeye çalıştığına onu ikna edebileceğimizi hiç sanmıyorum.”

“Gemilerinin batmasının Wyrn’in işi olduğunu kanıtlayarak Fjorden’in suçlu olduğunu gösterebiliriz,” diye önerdi Eondel.

“Çok uzun sürecektir, Eondel,” dedi Ahan gıdığını sallayarak. “Ayrıca Iadon’un fazla gemisi kalmadı, onları aynı sularda tekrar riske atacağını sanmıyorum.”

Sarene başını sallayarak onayladı. “Ayrıca Wyrn’le bir bağlantı kurmamız da çok zor olacaktır. Büyük ihtimalle bu iş için Svord savaş gemilerini kullanıyordur, Fjorden’in donanma namına pek bir şeyi yok.”

“Dreok Crushthroat da Svord muydu?" diye sordu Eondel kaşını çatarak.

“Ben Fjor olduğunu duymuştum,” dedi Ahan.

“Hayır,” dedi Roial. “Sanırım Aonik olması gerekiyordu, değil mi?

"Her neyse,” dedi Sarene sabırsızca, yeşil bahçe zeminini adımlarken konuşmayı konu üstünde tutmaya çalışarak. "Lord Ahan gemilerini tekrar o sularda riske atmayacağını söyledi, ama kralın onları bir yerlere göndermek zorunda olduğu belli."

Ahan başını sallayarak onayladı. "Şimdi durmaya cesaret edemez, bahar en iyi alışveriş mevsimlerinden. İnsanlar tüm kışı renksiz kıyafetler ve daha renksiz akrabalarıyla geçirdiler. Karlar erir erimez biraz para saçmaya hazır olacaklardır. Bu pahalı, renkli ipeklerin en çok prim yapacağı zaman ve ipek Iadon’un en iyi mallarından biri.

"Gemilerinin batması bir felaket. Iadon sadece gemileri kaybetmedi, tüm o ipeklerden elde edeceği kazancı da kaybetti, diğer kargodan bahsetmeye bile gerek yok. Pek çok tüccar, yılın bu zamanında, eninde sonunda satabileceklerini bildiklerinden neredeyse kendilerini batıracak kadar mal stoklarlar.”

“Majesteleri açgözlülük etti,” dedi Shuden. "Gittikçe daha çok gemi aldı ve hepsine parasının yettiğince ipek yükledi.”

"Hepimiz açgözlüyüz, Shuden,” dedi Ahan. “Unutma, senin ailen servetini Jindo’dan gelen baharat yolunu düzenleyerek kazandı. Siz herhangi bir sevkiyat bile yapmadınız, sadece yollar yapıp onları kullanan tüccarlardan ücret aldınız.” "Tekrar ifade edeyim, Lord Ahan,” dedi Shuden. “Kral açgözlülüğünün onu aptallaştırmasına izin verdi. Felaketler, her iyi tüccarın önceden önlem alması gereken şeyler. Asla kaybetmeyi göze alamayacağın şeyi naklettirme.”

"İyi söyledin," diye onayladı Ahan.

"Her neyse, eğer kralın sadece bir iki gemisi kaldıysa, onlar sağlam gelir getirmek zorunda,” dedi Sarene.

"‘Sağlam’ uygun kelime değil, canım,” dedi Ahan. “‘Olağanüstüyü dene. Iadon’un bu küçük felaketi telafi etmesi için bir mucize gerekecek, özellikle de Telrii onarılamaz şekilde onu küçük düşürmeden önce.”

“Ya Teod’la bir anlaşma yaparsa?” diye sordu Sarene. "İpekler için aşırı kârlı bir sözleşme?"

“Belki,” dedi Ahan omzunu silkerek. “Bu akıllıca."

“Ama mümkün değil,” dedi Dük Roial.

“Neden?” diye sordu Sarene. "Teod’un buna gücü yeter.’

“Çünkü Iadon asla böyle bir anlaşmayı kabul etmeyecektir,” diye açıkladı dük. “O, gerçek olamayacak kadar müthiş olan bir sözleşmeyi kabul etmek için fazlasıyla tecrübeli bir tüccar.”

“Katılıyorum,” dedi Shuden, başıyla onaylayarak. “Kral, Teod’un sırtından korkunç bir kâr elde etmeye karşı olmayacaktır; ama sadece sizi dolandırmakta olduğunu düşünürse.”

Diğerleri Shuden’in açıklamasına başlarını sallayarak katıldılar. Jindoiz gruptaki en genç kişi olsa da Shuden hızla Roial kadar, hatta belki ondan bile fazla, kurnaz olduğunu kanıtlamaktaydı. Bu becerisi, hak edilmiş

dürüstlük ünüyle birleştiğinde, ona yaşının ötesinde bir saygı kazandırmaktaydı. Dürüstlüğü kurnazlıkla birleştirebilen bir adam, gerçekten güçlü bir adamdı.

"Bu konu hakkmda daha fazla düşünmemiz gerekecek," dedi Roial. "Ama çok uzun süre değil. Bu sorunu hesap gününe kadar çözmeliyiz, yoksa Iadon yerine Telrii'vle uğraşıyor olacağız. Eski dostum ne kadar rezil olsa da, Telrii'yle şansımızın daha az olacağını biliyorum. Özellikle de arkasında Fjorden olursa."

"Herkes ekimlerinde konuştuğumuz şeyi yapıyor mu?" diye sordu Sarene asiller ayrılmaya hazırlanırken.

"Kolay olmadı," diye kabul etti Ahan. "Ustabaşlarım ve ufak asillerimin hepsi fikre itiraz ettiler."

"Ama yaptınız."

"Yaptım," dedi Ahan.

"Ben de," dedi Roial.

"Başka seçeneğim yoktu," diye mırıldandı Edan.

Shuden ve Eondel, ikisi de ses çıkarmadan başlarını sallayarak onayladılar. "Ekime geçen hafta başladık," dedi Edan. "Sonuçları görmemize ne kadar var?" "Sizin için umuyorum ki önümüzdeki üç ay içinde, lordum," dedi Sarene.

"Bu genellikle bir ürünün ne kadar iyi olacağını tahmin etmeye yetecek bir süre," dedi Shuden.

"Ben hâlâ insanların özgür olup olmadıklarını düşünmelerinin ne faydası olacağını göremiyorum," dedi Ahan. "Aynı tohumlar ekiliyor ve bu nedenle de aynı ürün çıkmalı."

"Şaşıracaksınız, lordum," diye söz verdi Sarene.

"Artık gidebilir miyiz?" diye sivrice sordu Edan. Hâlâ bu toplantıları Sarene'nin yönetmesi fikrinden rahatsızlık duyuyordu.

"Bir soru daha, lordlanm. Dulluk Çilem üstünde düşünüyordum, sizlerin de fikrinizi duymak isterim."

Bu yorumun üstüne erkekler birbirlerine rahatsızca bakarak yerlerinde kıpırdanmaya başladılar.

“Ee, hadi ama,” dedi Sarene memnunsuzlukla yüzünü asarak, “sizler yetişkin erkeklersiniz. Bu çocukça Elantris korkunuzu aşın.”

“Bu Arelon’da son derece hassas bir konu, Sarene,” dedi Shuden.

“Eh, görünüşe göre Hrathen bundan endişe duymuyor,” dedi. “Hepiniz ne yapmaya başladığını duydunuz.”

“Shu-Korath ile Elantris arasında bir ilişki kuruyor,” dedi Roial başını sallayarak. “Halkı Korathi rahiplerine karşı çevirmeye çalışıyor."

“Ve biz onu durduramazsak başarılı olacak,” dedi Sarene, “ki bu da sizin şu alınganlığınızı aşıp Elantris sanki yokmuş gibi davranmayı kesmenizi gerektiriyor. Şehir gyornun planlannın büyük bir parçası.”

Gür çimenli Korathi bahçesinde oturmakta olan lordlar, birbirlerine anlamlı bakışlar attılar. Sarene’nin gyoma gereksiz yere dikkat gösterdiğini düşünüyorlardı. Iadon’un iktidarını büyük bir problem olarak görüyorlardı, ama din onlara somut bir tehlike gibi görünmüyordu. Din ve savaşın neredeyse aynı şey olduğunu anlamıyorlardı, en azından Fjorden söz konusu olduğunda.

“Bu konuda bana güvenmeniz gerekecek, lordlarım,” dedi Sarene. "Hrathen’in entrikaları önemli. Kralın her şeyi somut olarak gördüğünü söylediniz, Hrathen onun tam tersi. O her şeyi sahip olduğu potansiyelle görüyor ve amacı Arelon'u da Fjorden’in himayesi altına almak. Eğer Elantris’i bize karşı kullanıyorsa, buna cevap vermeliyiz.”

“Sadece o kısa Korathi rahibin ona katılmasını sağlayın,” diye önerdi Ahan. “Onları aynı tarafa koyun, böylece kimse Elantris’i kimseye karşı kullanamaz.” “Omin bunu yapmaz, lordum,” dedi Sarene kafasını sallayarak. “Elantrianlara karşı bir düşmanlığı yok ve asla onları şeytan olarak damgalamaya razı olmayacaktır.” "Sadece biraz...” dedi Ahan.

“Merhametli Domi adına, Ahan,” dedi Roial. “Hiç onun vaazlarına katılmıyor musun? Adam bunu asla yapmaz.”

“Katılıyorum,” dedi Ahan içerleyerek. “Sadece belki krallığına hizmet etmeye gönüllü olabileceğini düşündüm. Sonuçlarına katlanabiliriz.”

"Hayır, lordum,” dedi Sarene ısrarla. “Omin kilisenin adamı, iyi ve dürüstlerinden biri hem de. Onun için gerçek tartışmaya açık bir şey değil, pazarlığa da. Korkarım başka seçeneğimiz yok. Elantris’in tarafını tutmalıyız.”

Bu sözle Eondel ve Edan’ınkiler de dahil olmak üzere birkaç yüz bembeyaz oldu.

"Bu uygulaması pek kolay bir önerme olmayabilir, Sarene," diye uyardı Roial. “Bizim çocukça davrandığımızı düşünebilirsin; ama buradaki dört kişi, Arelon’daki en zeki ve açık fikirli adamlar arasında. Eğer onların Elantris hakkında rahatsız olduklarını görüyorsan, Arelon’un kalan kısmının daha da beter olduğunu anlamalısın.”

“Bu duyguyu değiştirmemiz gerekiyor, lordum,” dedi Sarene. “Ve benim Dulluk Çilem bizim için bir fırsat. Elantrianlara yiyecek götüreceğim.’'

Bu defa Shuden ve Roial’dan bile tepki almayı başardı.

“Seni doğru mu duydum, canım?” diye sordu Ahan titrek bir sesle. “Elantris’e mi gireceksin?”

"Evet,” dedi Sarene.

“Bir içkiye ihtiyacım var,” diye bildirdi Ahan, şarap matarasının tıpasını açarak. “Kral buna asla izin vermez,” dedi Edan. "Elantris Şehir Muhafızlarının bile içeri girmesine izin vermiyor.”

“Haklı,” diye katıldı Shuden. “Asla o kapılardan geçemezsiniz, Majesteleri.” “Kralla uğraşmayı bana bırakın,” dedi Sarene.

“Hilen bu kez işe yaramayacak, Sarene,” diye uyardı Roial. "Hiçbir aptallık, kralı sana şehre girme izni vermeye ikna edemez."

"Bir şeyler düşüneceğim,” dedi Sarene, olduğundan daha emin konuşmaya çalışarak. “Bu sizin derdiniz değil, lordum. Ben sizden sadece bana yardım edeceğinize dair söz istiyorum.”

"Yardım etmek mi?” diye sordu Ahan çekinceyle.

“Elantrianlara yiyecek dağıtmama yardım edin,” dedi Sarene.

Ahanın gözleri yuvalarından fırlayacaktı. "Yardım etmek mi?" diye tekrarladı. ‘İçeride mi?”

“Amacım şehrin gizemini dağıtmak,” diye açıkladı Sarene. “Bunun için asil sınıfını içeri girip Elantrianlar hakkında dehşet verici hiçbir şeyin olmadığını kendi gözleriyle görmeye ikna etmeliyim."

“Bu kadar olumsuz konuştuğum için üzgünüm,” diye başladı Eondel. “Ama Leydi Sarene, ya varsa? Ya Elantris hakkında söylenen her şey doğruysa?”

Sarene durakladı. “Ben onların tehlikeli olduğuna inanmıyorum, Lord Eondel. Şehre ve halkına baktım. Elantris hakkında korkutucu olan hiçbir şey yok, en azından yaşayanlarına gösterilen davranış dışında hiçbir şey. Canavarlar veya Elantrian yamyamlığı hakkındaki hikâyelere inanmıyorum. Ben sadece hor görülmüş ve kötü davranılmış kadınlar ve erkeklerden oluşan bir topluluk görüyorum.”

Eondel ikna olmuş gibi görünmedi, diğerleri de.

“Bakın, ilk önce ben gidip bunu deneyeceğim,” dedi Sarene. “Siz lordlarımın bana ilk birkaç günden sonra katılmasını istiyorum.”

“Neden biz?” diye sordu Edan bir inlemeyle.

“Çünkü bir yerden başlamam gerekiyor,” diye açıklama yaptı Sarene. “Eğer siz lordlanm şehre girmeye cesaret ederseniz, diğerleri itiraz ettiklerinde kendilerini aptal hissederler. Aristokratlarda sürü psikolojisi vardır, eğer biraz ivme oluşturabilirsem, o zaman çoğunun en az bir kere benimle gelmesini sağlayabilirim. Sonra Elantris hakkında korkunç olan hiçbir şey olmadığını, halkının ise sadece yemek isteyen zavallı garibanlar olduğunu görecekler. Hrathen’i basit bir gerçekle yenebiliriz. Ona yiyecek verdiğiniz için size teşekkür ederken gözlerindeki yaşları gördükten sonra bir adamı öcü gibi görmek zor olacaktır.”

“Bu tartışma anlamsız zaten," dedi Edan, Elantris’e girme düşüncesiyle eli seğirerek. “Kral asla onun içeri girmesine izin vermez.”

“Peki ya verirse?” diye sordu Sarene hızla. “O zaman gidecek misin, Edan?"

Baron tuzağa düştüğünü anlayarak şaşkınlıkla gözlerini kırptı. Sarene cevap vermesi için bekledi, ama Edan inatla soruya cevap vermeyi reddetti.

“Ben gelirim,” diye ilan etti Shuden.

Sarene Jindoize gülümsedi. İkinci kez Sarene’ye yardım etmeyi ilk öneren kişi olmuştu.

“Eğer Shuden kabul ettiyse, herhangi birimizin hayır demeye dilinin varacağından şüpheliyim,” dedi Roial. "İznini al, Sarene. Sonra bunu daha ayrıntılı tartışırız.”

“BELKİ de biraz fazla iyimserdim,” diye kabul etti Sarene, Iadon’un çalışma odasına açılan kapıların önünde dururken. Az ileride bir çift muhafız durmuş şüpheyle onu izliyorlardı.

“Ne yapacağınızı biliyor musunuz, leydim?” diye sordu Ashe. Seon toplantı boyunca, başka kimsenin kulak misafiri olmadığından emin olmak için kilise duvarlarının hemen dışında ve toplantıyı da duyabileceği bir mesafede uçmuştu.

Sarene kafasını salladı. Ahan ve diğerleriyle yüzleşirken kabadayılık etmişti, ama şimdi bunun ne kadar yersiz bir his olduğunu fark ediyordu. Iadon’un onların yardımını kabul etmeyi bırak, kendisine Elantris'e girme izni vermeye nasıl ikna edeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Babamla konuştun mu?” diye sordu Ashe'ye.

“Konuştum, leydim,” diye cevap verdi Ashe. “Size gereken her türlü parasal desteği sağlayacağını söyledi.”

"Pekâlâ,” dedi Sarene. “Hadi gidelim.” Derin bir nefes aldı ve askerlere doğru ilerledi. "Babamla konuşacağım,” diye ilan etti.

Muhafızlar birbirlerine göz attı. “Ee, bize kimseyi...”

“Bu emir aile için geçerli değil, asker,” dedi Sarene ısrarla. “Eğer kraliçe kocasıyla konuşmak için gelseydi, onu geri çevirir miydiniz?”

Muhafızlar kafaları karışarak surat astılar, Eshen büyük ihtimalle ziyarete gelmiyordu. Sarene neşeli kraliçenin Iadon’dan uzak durmaya meyilli olduğunu fark etmişti. Aptal kadınlar bile bunun yüzlerine karşı söylenmesinden gocunuyordu.

“Sadece kapıyı aç, asker,” dedi Sarene. “Eğer kral benimle konuşmak istemezse, beni dışarı atar ve siz de bir dahaki sefere beni içeri almamanız gerektiğini bilirsiniz."

Muhafızlar tereddüt içinde kaldılar ve Sarene basitçe onları iterek aralarından geçip kapıyı kendisi açtı. Muhafızlar belli ki ısrarcı kadınlarla uğraşmaya alışkın değillerdi, özellikle de kraliyet ailesinden olanlarla... Geçmesine izin verdiler.

Iadon masasından başını kaldırdı, Sarene’nin daha önce hiç taktığını görmediği bir gözlük burnunun ucunda dengede duruyordu. Gözlüğü hızla çıkardı ve birkaç fatura yığınını dağıtacak şekilde ellerini sinirle masaya vurarak ayağa kalktı.

“Beni toplum içinde bezdirdiğin yetmedi mi de çalışma odama da gelmen gerekti?” diye gürledi. “Eğer bu kadar aptal, cılız bir kız olduğunu

bilseydim, o anlaşmayı asla imzalamazdım. Git başımdan kadın, beni işimle yalnız bırak!"

“Bak sana ne diyeceğim, baba," dedi Sarene açık sözlülükle. "Ben nispeten anlaşılır bir konuşmayı sürdürebilme yetisine sahip, zekâ sahibi bir insanmış gibi davranacağım. Sen de aynısını yap.”

Bu lafla Iadon’un gözleri kocaman açıldı ve suratı parlak bir kırmızıya döndü. "Rag Domi!” diye küfretti, o kadar ağır bir küfür ki Sarene sadece iki defa duymuştu. “Beni kandırdın, kadın. Beni aptal gibi gösterdiğin için senin kafam kestirebilirim.”

“Çocuklarını öldürmeye başla, baba; insanlar sorular sormaya başlayacaktır.” Iadon’un tepkisini Raoden’in kayboluşuyla ilgili bir ipucu görebilmek için dikkatle inceledi, ancak hayal kırıklığına uğradı. Iadon bu yorumu neredeyse hiç dikkate almadı.

“Seni hemen şimdi Eventeo’ya geri göndermeliyim,” dedi.

“Olur, gitmek beni de memnun eder," diye yalan söyledi Sarene. "Ama şunu anla ki eğer ben gidersem Teod’la olan anlaşmanı kaybedersin. Son zamanlarda ipeklerini Fjorden’e satma konusundaki şansın düşünülünce, bu senin için hir sorun olabilir.”

Iadon hu yorumla dişlerini gıcırdattı.

“Dikkatli olun, leydim," diye fısıldadı Ashe. “Onu fazla tedirgin etmeyin. Erkekler çoğunlukla gururu mantıktan önde tutar.”

Sarene başını salladı. “Sana bir çıkış yolu sağlayabilirim, baba. Sana bir anlaşma önermeye geldim.’’

"Senden gelen herhangi bir anlaşmayı kabul etmek için ne sebebim var, kadın?” diye tersledi Iadon. “Neredeyse bir aydır buradasın ve şimdi tüm bu zaman boyunca beni kandırmış olduğunu görüyorum.”

"Bana güveneceksin, baba, çünkü donanmanın yüzde yetmiş beşini korsanlara kaptırdın. Eğer beni dinlemezsen, birkaç kısa ay içinde tahtını da kaptırabilirsin.” Iadon şaşkınlığını gizleyemedi. “Sen bunları nereden biliyorsun?”

“Herkes biliyor, baba,” dedi Sarene hafife alarak. “Bu tüm sarayın ağzında. Hepsi senin gelecek vergi döneminde devrilmeni bekliyor.”

“Biliyordum!” dedi Iadon gözleri öfkeyle büyürken. Terlemeye başlayarak saray mensuplarına lanet etti ve maiyetinin onu tahttan inmiş

olarak görme arzularına küfretti.

Sarene şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Yorumu böyle güçlü bir tepki beklemeden, Iadon'un dengesini bozmak için öylesine söylemişti. ***Paranoyak bul*** diye düşündü. ***Neden daha önce kimse bunu fark etmedi?*** Ama Iadon'un kendini toplama hızı ona bir ipucu verdi. Iadon paranoyaktı, ama bunu çok iyi gizliyordu. Sarene'nin onun duygularını sarsma şekli kontrolünü zayıflatmış olmalıydı.

"Bir anlaşma mı öneriyorsun?" diye sordu kral.

"Evet," dedi Sarene. "Şu anda Teod'da ipek yüksek fiyattan gidiyor, baba. Biri krala ipek satarak epey kâr edebilir. Bazı ailevi ilişkileri de göz önüne alırsak, Eventeo'yu ülkesinde ipek ticareti haklarını sadece sana ayırması için ikna edebilirsin."

Iadon'un öfkesi kâr kokusu alınca soğudu ve şüphelendi. İçindeki tüccar derhal anlaşmayı sorunlara karşı araştırmaya başladı. Sarene hüsranla dişlerini sıktı: Aynı öbürlerinin ona dediği gibiydi. Iadon teklifini asla kabul etmezdi, teklifte çok fazla hile kokusu vardı.

"İlginç bir öneri," diye kabul etti. "Ama ne yazık ki ben..."

"Ben, elbette, karşılığında bir şey isteyeceğim," diye hızla düşünerek lafını böldü Sarene. "Bunu Eventeo ile senin aranda anlaşmayı sağladığım için bir ücret olarak adlandır."

Iadon durakladı. "Ne çeşit bir ücretten bahsediyoruz?" diye sordu tedbirlice. Bir takas, hediyeden farklıydı. Tartılabilir, ölçülebilir ve bir yere kadar güvenilebilirdi.

"Elantris'e girmek istiyorum," diye ilan etti Sarene.

"Ne?"

"Bir Dulluk Çilesi çekmem gerekiyor," dedi Sarene. "Bu yüzden de Elantrian-

lara yiyecek dağıtacağım."

"Bunu yapmak için ne gibi bir sebebin olabilir, kadın?

"Dinsel sebepler, baba," diye açıkladı Sarene. "Shu-Korath bize düşmüş olanlara yardım etmemizi öğretir ve bana Elantrianlardan daha düşük olan birini gösteremeyeceğine eminim."

"Bu söz konusu olamaz," dedi Iadon. "Elantris'e giriş kanunen yasak."

"Senin yaptığın bir kanun, baba,” diye iğneleyerek belirtti Sarene. “Ve bu yüzden istisnalara izin verebilirsin. İyi düşün: Servetin ve tahtın bu cevabına bağlı olabilir."

Iadon anlaşmayı gözden geçirirken duyulur şekilde dişlerini gıcırdattı. “Elantris’e yiyecekle girmek istiyorsun? Ne kadar süreyle?”

“Prens Raoden’in karısı olarak görevimi yerine getirdiğime ikna olana kadar,” dedi Sarene.

“Yalnız mı gideceksin?"

"Benimle gelmeye gönüllü olanlarla gideceğim.”

Iadon homurdandı. "Bu ön şartı yerine getirecek herhangi birini bulmakta sorun yaşarsın.”

“Bu benim sorunum, senin değil.”

“Önce o şeytan Fjor halkımı güruhlara çeviriyor, şimdi de sen aynısını yapacaksın,” diye mırıldandı kral.

“Hayır, baba,” diye düzeltti Sarene. “Ben onun tam tersini istiyorum. Karmaşa sadece Wyrn’e fayda sağlar. Sen neye inanırsan inan, benim tek amacım Arelon’da istikrar görmek.”

Iadon bir an daha düşünmeye devam etti. “Bir defada muhafızlar hariç on kişiden fazla değil,’’ dedi sonunda. "Elantris’e toplu ziyaretler istemiyorum. Öğlenden bir saat önce girecek ve öğlenden bir saat sonra çıkmış olacaksın. İstisnasız.” “Tamam,” diye kabul etti Sarene. “Kral Eventeo'yu arayıp anlaşmanın detaylarını düzenlemek için benim Seonumu kullanabilirsin.”

“İTİRAF etmeliyim ki leydim, bu oldukça akıllıcaydı.” Sarene odasına giderken Ashe yanında havada süzülerek ilerliyordu.

Sarene, Iadon Eventeo’yla konuşurken arabuluculuk yaparak kalmıştı. Babasının sesi oldukça fazla miktarda “Umanm ne yaptığını biliyorsundur, ‘Ene,” içeriyordu. Eventeo nazik ve iyi bir kraldı, ama para işlerinde berbattı; kraliyet hesaplarını tutmak için bir ordu dolusu muhasebeci çalıştırırdı. Iadon bir kere babasının yetersizliğini fark ettiğinde kudurmuş bir avcının hevesiyle saldırmıştı ve sadece Sarene’nin varlığı Iadon’un Teod’un tüm vergi gelirlerini bir ticaret çılgınlığıyla sömürüp kurutmasını engellemişti. Şu haliyle, Iadon onları ipeğini gerçek değerinin dört katına satın almaya ikna etmişti. Sarene giderken kral o kadar mutluluk saçıyordu ki neredeyse aldatmacası için onu affetmiş gibi görünüyordu.

“Akıllıca?” diye sordu Sarene Ashe’nin yorumunun üstüne masumlukla. “Ben?” Ashe yumuşakça kıkırdadı. “Oyuna getiremediğiniz kimse var mı, leydim?* “Babam,” dedi Sarene. "Bildiğin gibi beşte üç benden istediğini alıyor."

“O da sizin hakkınızda aynı şeyi söylüyor, leydim,” diye belirtti Ashe.

S;nvne gülümsedi ve yatmaya hazırlanmak için odasının kapısını itip açtı. “Bu gerçekten de o kadar da akıllıca değildi, Ashe. Sorunlarımızın birbirinin çözümü olduğunu fark etmiş olmamız gerektirdi. Birisi bit yeniği olmayan bir öneri, öbürü getirisi olmayan bir istek.”

Ashe odadan içeri süzülürken dağınık halini görerek memnuniyetsizlik sesleri çıkardı.

"Ne oldu?" diye sordu Sarene geride kalan son yas işareti olan üst kolundaki sivah kurdeleyi çözerken.

“Oda yine toparlanmamış, leydim,” diye açıkladı Ashe.

“Ben çıkarken o kadar dağınık bırakmış değilim ya,” dedi Sarene alınarak. “Hayır, Majesteleri çok tertipli bir kadın,” diye katıldı Ashe. “Ancak saray hizmetçileri görevlerinde gevşek davranıyor olmalılar. Bir prensese uygun itibar gösterilmelidir. Eğer onların işlerini ihmal etmelerine izin verirseniz kısa zamanda size saygı duymayı bırakırlar.”

“Sanırım bunu fazla abartıyorsun, Ashe,” dedi Sarene başını sallayarak. Elbisesini çıkararak geceliğini hazırladı. “Şüpheci olanın ben olmam gerekiyor, hatırladın mı?”

“Bu hizmetkârlarla ilgili bir konu leydim, asillerle değil,” dedi Ashe. “Siz çok zeki bir kadın ve iyi bir politikacısınız ama sınıfınızın sık rastlanan bir zayıflığını açığa vuruyorsunuz: Hizmetkârların düşüncelerine önem vermiyorsunuz. ”

“Ashe!" diye itiraz etti Sarene. “Ben her zaman babamın hizmetkârlarına saygı ve nezaketle davrandım.”

“Belki de bunu tekrar ifade etmeliyim, leydim,” dedi Ashe. “Evet, kaba önyargılarınız yok. Ancak hizmetkârların sizinle ilgili olan düşüncelerine dikkat etmiyorsunuz, her zaman aristokrasinin hakkınızdaki düşüncelerinden haberdar olduğunuz gibi değil.”

Sarene en ufak bir huysuzluk izi bile göstermemeye çalışarak geceliğini başından geçirdi. “Ben her zaman adil olmaya çalıştım.”

“Evet, leydim, ancak siz asil sınıfının bir çocuğusunuz; etrafınızdaki çalışanları görmezden gelecek şekilde yetiştirildiniz. Ben sadece hizmetçilerin size saygı göstermemesinin, asillerin saygı göstermemesi kadar zararlı olabileceğini hatırlamanızı öneriyorum.”

“Pekala,” dedi Sarene içini çekerek. “Anladım. Bana Meala’yı bul, ne olduğunu bilip bilmediğini soracağım.”

“Evet, leydim.”

Ashe pencereye doğru uçtu. Ancak o çıkmadan önce Sarene son bir yorum yaptı.

“Ashe? Halk Raoden'i seviyordu, değil mi?” diye sordu.

“Elimizdeki tüm bilgilere göre öyle, leydim. Onların fikirleri ve ihtiyaçlarıyla çok yakından ilgilenmesiyle bilinirdi.”

“O benim bir prenses olduğumdan daha iyi bir prensti, değil mi?” diye sordu sesi düşerek.

"Ben bunu söylemezdim, leydim,” dedi Ashe. "Siz çok iyi kalpli bir kadınsınız ve her zaman hizmetçilerinize iyi davranırsınız. Kendinizi Raoden'le kıyaslamayın, hatırlamanız gereken sizin bir ülkeyi yönetmek için hazırlanıyor olmadığınız ve halk tarafından sevilmenizin bir gereklilik olmaması. Prens Raoden taht veliahtıydı ve tebaasının duygularını anlaması hayati önem taşıyordu."

“Onun insanlara umut verdiğini söylüyorlar,” dedi Sarene düşünceler içinde. “Köylülerin Iadon’un saçma sapan sıkıntılarına eninde sonunda Raoden’in tahta çıkacağını bilerek katlandığını. Eğer prens aralarına girip onlara cesaret vererek ruhlarını tazelemese ülkenin yıllar önce çökmüş olacağını.”

“Ve artık o yok,” dedi Ashe sessizce.

“Evet, o gitti," diye katıldı Sarene sesi ilgisiz. “Acele etmemiz gerek, Ashe. Hiçbir işe yaramadığım hissine kapılıp duruyorum, ben ne yaparsam yapayım ülkenin felakete sürüklendiği hissine. Sanki ben bir tepenin eteğinde devasa bir kayanın yuvarlanarak beni ezmeye gelişini izlerken onu çakıl taşlan fırlatarak savuşturmaya çalışıyorum.”

“Güçlü olun, leydim,” dedi Ashe derin, mağrur sesiyle. “Tannntz Arelon ve Teod Wyrn’in topuğunun altında ezilirken oturup izlemeyecektir.”

“Ben prensin de izliyor olduğunu umuyorum,” dedi Sarene. “Sence benimle gurur duyar mıydı, Ashe?”

“Çok gurur duyardı, leydim.”

“Ben sadece beni kabul etmelerini istiyorum," diye açıkladı kulağa ne kadar aptalca gelmesi gerektiğini fark ederek. Neredeyse otuz yılını onun sevgisine hiç karşılık verdiğini hissedemeden bir ülkeyi severek geçirmişti. Teod ona saygı duymuştu ama o saygıdan sıkılmıştı. Arelon’dan daha farklı bir şey istiyordu. “Edecekler, Sarene," diye söz verdi Ashe. “Onlara zaman ver. Edecekler.” “Teşekkür ederim, Ashe,” dedi Sarene sessizce iç çekerek. “Aptal bir kızın feryatlarına katlandığın için teşekkür ederim."

“Kralların ve rahiplerin karşısında güçlü olabiliriz, leydim, ama yaşamak endişelere ve kararsızlıklara sahip olmaktır,” diye cevap verdi Ashe. ‘‘Onlan içeride tutarsanız, geride kalbi hiçbir duygunun yer edemeyeeği kadar nasıl tutmuş bir insan bırakarak sizi kesinlikle yok ederler.”

Bununla birlikte Seon, hizmetçi Meala’yı aramak için pencereden dışarı uçarak çıktı.

MEALA gelene kadar Sarene kendini toparlamıştı. Gözyaşı yoktu, sadece düşünce içinde harcanan zaman vardı. Bazen her şey ona çok fazla geliyordu ve güvensizliği köpürerek içinden taşıyordu. Ashe ve babası böyle zamanlarda hep onu desteklemek için orada oluyorlardı.

“Ah, eyvah,” dedi Meala odanın halini incelerken. Zayıf ve epey gençti, kesinlikle Sarene’nin saraya ilk taşındığında görmeyi beklediği şey değildi. Meala bir baş hizmetçiden çok babasının muhasebecilerinden birine benziyordu.

“Üzgünüm, leydim,” diye özür diledi Meala Sarene’ye solgun bir gülümseme

göndererek. “Bu benim aklıma bile gelmemişti. Bu akşam bir kız daha kaybettik ve sizin odanızı temizlemenin onun işleri arasında olduğu hiç dikkatimi çekmedi.” “Kayıp mı, Meala?” diye sordu Sarene endişeyle.

“Bir kaçak, leydim,” diye açıkladı Meala. “Gitmemeleri gerek, biz de tüm diğer köylüler gibi sözleşmeli hizmetkârlarız. Ama her nedense sarayda hizmetçileri tutmakta zorlanıyoruz. Neden olduğunu Domi bilir, ülkedeki hiçbir hizmetkâra buradakinden daha iyi davranılmıyor.”

“Kaç tane kaybettiniz?” diye sordu Sarene merakla.

"O, bu yıl dördüncüydü," dedi Meala. “Hemen buraya birini göndereceğim.” “Hayır, bu gece zahmet etme. Sadece tekrar olmayacağından emin ol." “Elbette, leydim,” dedi Meala reverans yaparak.

“Sağol.”

“İŞTE yine!” dedi Sarene heyecanla yatağından fırlayarak. Ashe anında en şiddetli ışığıyla yandı ve kararsız bir şekilde duvarın yanında kımıldandı.

“Leydim?”

“Sessiz ol,” diye emretti Sarene kulağını penceresinin altındaki taş duvara dayayıp kazınma sesini dinleyerek. “Sen ne diyorsun?”

“Ben diyorum ki leydimin akşam yemeğinde yediği her ne idiyse kendisine iyi gelmemiş,” diye fikrini söyledi Ashe kısaca.

“Oradan kesinlikle bir gürültü geldi,” dedi Sarene alayı görmezden gelerek. Ashe sabahlan o kalktığında hep uyanık olsa da, uykuya daldıktan sonra rahatsız edilmeyi sevmezdi.

Sarene komodinine uzanıp üstünde duran bir parşömen parçasını aldı. Kalem ve mürekkeple uğraşma zahmetine girmek istemeyerek üstüne ince bir kömür parçasıyla bir işaret çizdi.

“Bak,” diye ilan etti kağıdı Ashe’nin görmesi için kaldırarak. "Sesler hep haftanın aynı günlerinde geliyor: MaeDal ve OpeDal.”

Parlayan Aon'u yıldız ışığı dışında odadaki tek aydınlık kaynağı olan Ashe süzülerek yaklaştı ve kağıda baktı. “İki kez MaeDal, iki kez de OpeDal günlerinde olmak üzere toplam dört kere duymuşsunuz,” dedi kuşkuyla. “Bu pek de ‘hep aynı günlerde geliyor' yargısına varmak için yeterli bir sebep değil, leydim.”

“Aman, sen zaten benim bunlan uydurduğumu düşünüyorsun,” dedi Sarene parşömeni tekrar masasına bırakarak. “Ben de Seonlann harika duyma yetilerinin olduğunu sanırdım.”

“Fakat uyurken değil, leydim,” dedi Ashe, şu anda tam olarak yapıyor olması gereken şeyin bu olduğunu ima ederek.

“Burada bir geçit olmalı,” diye karar verdi Sarene taştan duvan etkisizce vurarak yoklarken.

“Eğer öyle diyorsanız, leydim.”

“Diyorum,” dedi Sarene ayağa kalkıp penceresini incelerken. ‘‘Bu pencerenin etrafında duvarın ne kadar kalın olduğuna bak, Ashe.” Duvara yaslanıp kolunu

açarak pencereden dışarı uzattı. Parmak uçları dış kenardan zor kıvrılıyordu. Duvarın gerçekten bu kadar kalın olması gerekli mi?"

‘‘Oldukça koruma sağlıyor, leydim.”

“Bir geçit için yetecek kadar yer de sağlıyor.”

“Çok ince bir geçit,” diye cevap verdi Ashe.

‘‘Doğru/’ diye yüksek sesle düşündü Sarene eğilerek pencerenin alt yüzeyini gözüyle aynı hizaya getirip bakarken. “Yukarı eğimleniyor. Geçit bu kattaki pencereler ile birinci kattakilerin arasından yukan eğimlenerek geçecek şekilde inşa edilmiş olmalı.”

“Ama o yönde sadece...”

“Kralın odaları var,” diye bitirdi Sarene. “Bir gizli geçit başka nereye gider ki?” “Kralın haftada iki kez gecenin ortasında gizli gizli bir yerlere gittiğini mi ima ediyorsunuz, leydim?”

“Saat tam on birde,” dedi Sarene odasının köşesindeki büyük ayaklı duvar saatine göz atarak. “Hep aynı saatte oluyor."

“Kralın böyle bir şey için ne gibi bir sebebi olabilir?"

“Bilmiyorum,” dedi Sarene düşünce içinde parmağıyla yanağına vurarak. “Eyvah,” diye mırıldandı Ashe. “Leydim bir şeyler karıştırıyor, değil mi?” “Her zaman,” dedi Sarene yatağına geri dönerken tatlılıkla. “Işığını söndür, bâzılarımız biraz uyumak istiyor.”

21 BÖLÜM

HRATHEN, odasında olduğunda çoğu zaman olduğu gibi üstünde zırhı yerine kırmızı bir Derethi cübbesi ile masasında oturuyordu. Beklediği gibi kapı çaldı.

“Gir," dedi. Arteth Thered içeri girdi. Thered Fjordell ırkının iyi bir örneğiydi, güçlü ve uzun bir yapısı vardı, koyu saçlıydı ve yüz hatları köşeliydi. Manastırdaki eğitim günlerinden dolayı hâlâ sıkı kaslıydı.

“Haşmetlim,” dedi adam uygun bir saygı işaretiyle eğilip dizlerinin üstüne çökerek.

“Arteth,” dedi Hrathen parmaklarını önünde kenetleyerek. “Burada geçirdiğim zamanda yerel rahipleri gözlemledim. Senin Jaddeth’in krallığına olan hizmetlerinden etkilendim ve sana bu tapınağın baş artethlik konumunu önermeye karar verdim.”

Thered şaşırarak yukarı baktı. “Haşmetlim?”

“Yeni bir baş arteth atamak için Fjorden’den yeni bir grup rahibin gelmesini beklemem gerekeceğini düşünüyordum,” dedi Hrathen. “Ama dediğim gibi, sen beni etkiledin. Konumu sana önermeye karar verdim.”

Ve elbette, diye ekledi içinden, *bekleyecek zamanım yok. Diğer görevlere odak-lanabilmem için birinin tapınak işlerini idare etmesine ihtiyacım var.*

“Haşmetlim...” dedi adam, belli ki mahcup olmuştu. “Bu konumu kabul edemem."

Hrathen dondu. ***“Ne?”*** Hiçbir Derethi rahibi böyle güçlü bir konumu reddet-mezdi.

“Özür dilerim, Haşmetlim," diye tekrarladı adam başını eğerek.

“Bu karar için ne sebebin var, Arteth?" diye hesap sordu Hrathen.

“Verebileceğim bir sebep yok, Haşmetlim. Ben sadece... Benim bu konumu almam uygun olmaz. Çekilebilir miyim?"

Hrathen elini salladı, rahatsız olmuştu. Thered gibi bir adam gururunu nasıl bu

kadar hızla kaybetmişti? Hırs öylesine temel bir Fjordell özelliğiydi ki... Gerçekten Fjon Kae'deki rahipleri bu kadar fazla mı zayıflatmıştı?

Veya... Bu adamın konumu reddetmesinin ardında başka bir sebep mi vardı? Hrathen’in içindeki dırdırcı bir ses, sürgün edilmiş Fjon’un bunda bir suçu olmadığını fısıldıyordu. Dilaf. Thered’in reddiyle Dilaf’ın bir ilgisi vardı.

Bu düşünce büyük ihtimalle sadece paranoyaydı, ama Hrathen’i gündemindeki diğer konuya geçmeye teşvik etti. Dilaf’la ilgilenilmesi gerekiyordu, Elantrianla olan numarasına rağmen artethin diğer rahipler üstündeki etkisi gittikçe artıyordu. Hrathen masasındaki bir çekmeceye uzanarak ufak bir zarf çıkardı. Dilaf konusunda bir hata yapmıştı. Bir fanatiğin şevkini yönlendirmek mümkündü; ama Hrathen’in şu anda bunu yapmak için ne zamanı, ne de enerjisi vardı. Tüm bir krallığın geleceği, Hrathen’in odaklanabilme yeteneğine bağlıydı ve o Dilaf ın ne kadar dikkat gerektireceğinin farkına varamamıştı.

Bu devam edemezdi. Hrathen’in dünyası kontrol ve tahmin edilebilirlik üzerine kuruluydu, dini mantıksal bir şekilde yerine getirilirdi. Dilaf, Hrathen’in buzunun üstüne dökülen bir kap kaynar su gibiydi. Sonunda ikisi de zayıflayıp rüzgârdaki buhar gibi dağılmış olacaktı. Ve onlar olmayınca da Arelon ölecekti.

Hrathen zırhını giyip odasından ayrılarak kilise kısmına girdi. Birkaç ricacı sessizce diz çökmüş dua ediyordu ve rahipler meşgul bir şekilde gidip geliyordu. Tapınağın tonozlu çatısı ve güçlü mimarisi tanıdıktı, Hrathen’in en huzurlu olması gereken yer burasıydı. Ancak çok sık olarak Hrathen kendisini Elantris duvarlarının üstüne kaçarken yakalıyordu. Kendine, duvara sadece yüksekliğinden dolayı, ona Kae’ye tepeden bakabileceği bir konum sağladığı için gittiğini söylese de başka bir sebebi olduğunu biliyordu. Kısmen de olsa, Elantris’in Dilaf’ın asla gönüllü olarak gitmeyeceği bir yer olduğunu bildiği için gidiyordu.

Dilaf’ın odası, Hrathen’in kendisi de uzun yıllar önce bir artethken içinde barınmış olduğu gibi ufak bir hücreydi. Hrathen odasının sade tahta kapısını açarak girerken Dilaf masasından başım kaldırdı.

“Hrodenim?” dedi arteth şaşkınlıkla ayağa kalkarak. Hrathen onun odasını nadiren ziyaret ederdi.

“Senin için önemli bir görevim var, Arteth,” dedi Hrathen. “Başka kimseye güvenemeyeceğim bir görev.”

"Elbette, hrodenim,” dedi Dilaf itaatkârca başını eğerek. Ancak gözleri şüpheyle kısılmıştı. "Sadakatle hizmet ediyorum, çünkü biliyorum ki beni Ulu Jaddeth’in kendisine bağlayan zincirin bir parçasıyım.”

“Evet,” dedi Hrathen dikkate almaksızın. “Arteth, bir mektubu götürmene ihtiyacım var.”

“Bir mektup mu?” diyerek şaşkınlık içinde yukarı baktı Dilaf.

“Evet,” dedi Hrathen düzce. “Wyrn’in bizim buradaki ilerlememizden haberdar olması hayati önem taşıyor. Onun için bir rapor yazdım, ancak bu raporun içinde tartışılan konular son derece hassas. Eğer kaybolursa, onarılamaz bir /.arar görebiliriz. Raporu bizzat götürmen için seni seçtim, odivim.”

“Bu haftalar alır, hrodenim!"

"Biliyorum. Bir süre için senin hizmetlerinden mahrum kalmam gerekecek, ama hayati önem taşıyan bir görevle meşgul olduğun bilgisi beni rahatlatacak.”

Dilaf, ellerini masasının üstüne hafifçe yerleştirerek gözlerini aşağı çevirdi. "Hrodenimin emrettiği gibi gidiyorum."

Hrathen hafifçe yüzünü asarak durakladı. Dilaf’ın kaçması mümkün değildi, hroden-odiv ilişkisi geri dönülemeyecek şekilde bağlayıcıydı. Efendisi emrettiğinde kişi itaat ederdi. Yine de, Hrathen, Dilaf tan daha fazla bir şeyler beklemişti. Bir çeşit dalavere mesela. Ya da bu görevden sıyrılmak için bir deneme.

Dilaf mektubu bir itaat havasıyla kabul etti. ***Belki de Dilaf'ın en baştan beri istediği buydu,*** diye fark etti Hrathen. ***Fjorden’e girmek için bir yol.*** Bir gyornun odivi olarak konumu ona Doğu’da güç ve saygınlık kazandırırdı. Belki de Dilaf’ın Hrathen’e zorluk çıkarmış olmasının tek sebebi Arelon’dan çıkmaktı.

Hrathen döndü ve yürüyerek yeniden tapınağın boş vaaz salonuna çıktı. Olay onun umduğundan bile çok daha acısız olmuştu. Bir rahatlama iç çekişini bastırdı, odasına doğru yürürken adımları biraz daha güven doluydu.

Arkasından bir ses geldi. Dilaf ın sesi. Hafifçe, ama yine de sesi duyulacak şekilde konuşmuştu. “Haberciler gönder,” diye dorvenlerin birine emir verdi arteth. “Sabah Fjorden’e gitmek için ayrılıyoruz.”

Hrathen neredeyse yürümeye devam edecekti. Gittiği sürece Dilaf’ın ne planladığı veya yaptığı neredeyse umurunda olmayacaktı. Ancak Hrathen’ın liderlik konumlarında geçirdiği zaman, bir politikacı olarak geçirdiği zaman, böyle bir lafın geçip gitmesine izin verebilmesi için çok uzundu. Özellikle de Dilaf tan.

Hrathen hızla döndü. “Biz mi? Ben sadece sana emir verdim, Arteth.”

“Evet, Haşmetlim,” dedi Dilaf. “Ancak kesinlikle benim odivlerimi geride bırakmamı bekliyor olamazsınız.”

“Odivlerin mi?” diye sordu Hrathen. Derethi kilisesinin resmi bir üyesi olarak Dilaf da aynı Hrathen gibi odiv yemini ettirerek tüm insanları Jaddeth’e bağlayan zinciri devam ettirebilirdi. Ancak adamın kendi odivlerini alabilecek olması Hrathen’in aklına bile gelmemişti. Bunun için nasıl zaman bulabilmişti?

“Kim, Dilaf?” diye sordu Hrathen keskin bir şekilde. "Kimleri odivin yaptın?”

“Birkaç kişi, hrodenim,” diye kaçamak cevap verdi Dilaf.

“İsimler, Arteth.”

Böylece Dilaf isimleri saymaya başladı. Çoğu rahip bir veya iki odiv alırdı, gyornlann birkaçının on taneye kadar vardı. Dilaf ınkiler otuzdan fazlaydı. Hrathen dinledikçe daha da şaşkına döndü. Şaşkın ve kızgındı. Bir şekilde, Dilaf Hrathen’in en faydalı takipçilerinin tümünü, Waren ve pek çok diğer asil de dahil olmak üzere, odivi yapmıştı.

Dilaf listesini bitirerek hain bir alçakgönüllülükle gözlerini yere çevirdi.

“İlginç bir liste,” dedi Hrathen yavaşça. “Ve yanına kimleri almayı planlıyorsun, Arteth?”

“Elbette ki hepsini, Haşmetlim,” dedi Dilaf masumane. “Eğer bu mektup Haş

metlimin ima ettiği kadar önemliyse, ona uygun korumayı sağlamalıyım.”

Hrathen gözlerini kapattı. Eğer Dilaf adını saydığı tüm kişileri yanında götürürse bu Hrathen’i tüm destekçilerinden yoksun bırakırdı. Elbette, bu gidecekleri varsayılırsa. Odiv bağı fazlasıyla talepkârdı; çoğu sıradan Derethi inananı, rahiplerin çoğu bile, daha az bağlayıcı olan krondet konumuyla bağlıydı. Bir krondet hrodeninin öğütlerini dinlerdi, ama kendisine söyleneni yapmak için ahlaki bir zorunluluğu yoktu.

Odivlerini kendisiyle birlikte Fjorden’e götürmek Dilaf’ın hakkıydı. Hrathen’in artethin yeminli takipçileriyle ne yapacağı üzerinde hiç kontrolü yoktu, DilaPa onları geride bırakmasını emretmek çok ciddi bir protokol ihlali olurdu. Ancak eğer Dilaf onları almaya kalkarsa şüphesiz ki bir felaket olurdu. Bu adamlar Shu-Dereth’e yeniydi, Dilaf a üzerlerinde ne kadar güç verdiklerinden haberleri yoktu. Eğer arteth onları Fjorden’e sürüklemeye kalkarsa, onu takip etmemeleri hiç olası değildi.

Ve eğer bu olursa, Hrathen’in her birini aforoz etmesi gerekirdi. Shu-Dereth Arelon’da mahvolurdu.

Dilaf, Hrathen’in iç çekişmesini fark etmemiş gibi hazırlıklarına devam etti. Çok zorlu bir çekişme olduğundan değil, Hrathen ne yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Dilaf dengesizdi. Blöf yapıyor olması mümkündü, ama Hrathen’in çabalarını böyle kindar bir karşılıkla yok etmesi de eşit derecede olasıydı.

Hrathen çenesi zonklayana kadar dişlerini sıktı. Hrathen, Dilaf m Elantrianı yakma girişimini durdurmuş olabilirdi, ama arteth belli ki Hrathen'in bir sonraki hareketinin ne olacağını tahmin etmişti. Hayır, Dilaf Fjorden’e gitmek istemiyordu. Dengesiz olabilirdi, ama Hrathen’in varsaydığından çok daha hazırlıklıydı.

“Bekle,” diye emir verdi Hrathen, Dilaf ın habercisi gitmek üzere döndüğünde. Eğer o adam tapınağı terk ederse her şey mahvolurdu. "Arteth, fikrimi değiştirdim.”

“Hrodenim?” diye sordu Dilaf, kafasını odasının kapısından dışarı uzatarak.

‘'Fjorden’e gitmeyeceksin, Dilaf.”

“Ama Haşmetlim...”

“Hayır, sensiz yapamam.” Bu yalan Hrathen’in içinin sıkışmasına neden oldu. “Mesajı göndermesi için başka birini bul.”

Bununla Hrathen dönerek odasına doğru uzun adımlarla yürüdü.

"Ben, her zaman olduğu gibi, hrodenimin mütevazı hizmetkârıyım," diye fısıldadı Dilaf, odanın akustiği sözlerini doğrudan Hrathen'in kulaklarına taşıyordu.

HRATHEN yine kaçtı.

Düşünmeye ihtiyacı vardı, zihnini toparlamaya. Birkaç saatini odasında hem kendisine, hem de Dilaf a kızarak geçirirken sıcak basmıştı. Sonunda daha fazla dayanamadı ve kendini Kae'nin gece çökmüş sokaklarına attı.

Çoğunlukla yaptığı gibi yolunu Elantris duvarına doğru çevirdi. Sanki insanlann yaşam alanından yukarıda olmak ona hayata dair daha iyi bir bakış açısı saklayabilirmiş gibi yüksekte olmak istiyordu.

"Birkaç bozukluk bağışlar mıydınız, efendim?” diye yalvardı bir ses.

Hrathen şaşkınlık içinde durdu, o kadar kafası dağınıktı ki ayaklarının dibinde duran paçavralar içindeki dilenciyi fark etmemişti. Adam yaşlıydı ve karanlıkta gözlerini kısarak yukarısındaki Hrathen’e bakmasından gözlerinin iyi görmediği belliydi. Hrathen, ilk defa Kae’de hiç dilenci görmemiş olduğunun farkına vararak durdu.

Kıyafeti yaşlı adamdan hiç de iyi olmayan genç biri topallayarak köşeyi döndü. Oğlan yüzü bembeyaz kesilerek donakaldı. “Ona değil, seni yaşlı aptal!” diye tısladı. Sonra Hrathen’e dönerek hızla konuştu. “Üzgünüm lordum. Babamın bazen aklı gider ve bir dilenci olduğunu sanır. Lütfen bizi affedin.” Yaşlı adamın kolunu kavramak üzere ilerledi.

Hrathen, emredercesine elini kaldırdı ve genç bir ton daha beyazlayarak durdu. Hrathen, afallayarak sırıtan yarı bunamış yaşlı adamın yanına çömeldi. “Söyle bana, yaşlı adam, neden şehirde bu kadar az sayıda dilenci görüyorum?” diye sordu Hrathen.

“Kral şehrinde dilenmeyi yasaklıyor, iyi efendim,” dedi adam karga gibi bir sesle. “Bizim sokaklarında olmamamız yüksek bir refahın işareti değil. Eğer bizi bulursa, çiftliklere geri gönderiyor.”

“Çok konuşuyorsun,” diye uyardı genç, korkulu yüzünden yaşlı adamı terk ederek fırlayıp gitmeye çok yakın olduğu okunuyordu.

Yaşlı dilenci sözünü bitirmemişti. “Evet, iyi efendim, bizi yakalamasına izin vermemeliyiz. Şehrin dışında saklanırız biz, evet.”

“Şehrin dışında mı?” diye bastırdı Hrathen.

“Kae buradaki tek şehir değil, biliyorsunuz. Eskiden hepsi de Elantris’in çevresinde yer alan dört tane vardı, ama öbürleri kurudu. Bu kadar küçük bir alanda, bu kadar çok kişi için yeteri kadar yiyecek yok, dediler bize. Biz harabelerde saklanırız.”

“Sizin gibi çok fazla kimse var mı?” diye sordu Hrathen.

“Hayır, fazla yok. Sadece çiftliklerden kaçacak cesareti olanlar var.” Yaşlı adamın gözlerinde hülyalı bir bakış belirdi. “Ben hep dilenci değildim, iyi efendim. Elantris’te çalışırdım. Marangozdum, en iyilerinden. Ama maalesef iyi bir çiftçi olamadım. Kral o konuda haksız çıktı, iyi efendim; beni tarlalarda çalışmaya gönderdi, ama ben bunun için çok yaşlıydım ve sonunda kaçtım. Buraya geldim. Şehirdeki tüccarlar, onlar bize para verir bazen. Ama sadece gece çökünce dilenebiliriz ve asla yüksek soylulardan para istemeyiz. Hayır, efendim, onlar krala söylerler.”

Yaşlı adam gözlerini kısarak sanki gencin neden bu kadar kaygılı olduğunu ilk kez fark edermiş gibi Hrathen’e baktı. “Siz pek tüccara benzemiyorsunuz, iyi efendim,” dedi tereddütle.

“Değilim,” diye cevap verdi Hrathen adamın avucuna bir kese para bırakarak. "Bu senin için.” Sonra ilkinin yanına ikinci bir kese daha koydu. “Bu da diğerleri için. İyi geceler, yaşlı adam.”

"Teşekkür ederim, iyi efendim!" diye haykırdı adam.

“Jaddeth’e teşekkür et," dedi Hrathen.

“Jaddeth kim, iyi efendim?"

Hrathen başını eğdi. “Yakında öğreneceksin, yaşlı adam. Öyle ya da böyle, öğreneceksin."

ELANTRİS duvarının tepesinde rüzgâr kesik kesik ve güçlüydü ve Hrathen’in pelerinini neşeyle kamçılıyordu. Serin bir okyanus rüzgârıydı, denizin ve deniz hayatının tuzlu kokusunu taşıyordu. Hrathen yanan iki meşalenin arasında ayakta durmuş, alçak korkuluğa dayanarak Kae’ye tepeden bakıyordu.

Elantris’in koskoca kütlesine kıyasla şehir çok büyük değildi, ama çok daha iyi tahkim edilmiş olabilirdi. Eski tatminsizliğinin geri döndüğünü

hissetti. Kendisini koruyamayacak bir yerde olmaktan nefret ediyordu. Belki bu görevle ilgili hissettiği stresin bir kısmı da bundandı.

Tüm Kae boyunca ışıklar parlıyordu, şehrin resmi sınırını oluşturan alçak duvar boyunca dizilmiş olanlar da dahil olmak üzere çoğunluğu sokak lambalarıydı. Duvar kusursuz bir daire şeklinde gidiyordu; o kadar kusursuz ki, herhangi başka bir şehir olsa Hrathen buna dikkat ederdi. Burada sadece düşmüş Elantris'in görkeminin başka bir kalıntısıydı. Kae o iç duvann ötesine taşmıştı, ama eski sınır duruyordu: Şehrin merkezini çevreleyen bir ateş çemberi.

"Bir zamanlar çok daha hoştu," dedi arkasında bir ses.

Hrathen şaşırarak döndü. Yaklaşan ayak sesleri duymuştu, ama bunun sadece devriye gezen muhafızlardan biri olduğunu varsaymıştı. Bunun yerine basit gri bir cüppe giyen kısa ve kel bir Arel buldu., Kae'deki Korathi dininin başı Omin'di.

Omin, kenara yaklaşarak şehre bakmak için Hrathen'in yanında durakladı. "Elbette, o eskidendi; hâlâ Elantris yönetirken. Şehrin düşüşü büyük ihtimalle ruhlarımız için iyiydi. Yine de, o günleri huşuyla hatırlamaktan kendimi alamıyorum. Tüm Arelon'da hiç kimsenin yiyeceksiz kalmadığını biliyor muydun? Elantrianlar taşı mısıra ve toprağı ete dönüştürebiliyordu. Bunları hatırladığımda düşünüyorum. Şeytanlar bu dünyada bu kadar iyilik yapabilir miydi? Hatta yapmayı isterler miydi?"

Hrathen cevap vermedi. Sadece rüzgâr saçlarını kanştırırken kollan bağlı olarak korkuluğun yanında durdu. Omin sessizleşti.

"Beni nasıl buldun?" diye sonunda sordu Hrathen.

"Gecelerini burada geçirdiğin iyi biliniyor," diye açıkladı bodur rahip. Kollarını korkuluğun üstüne zor koyabiliyordu. Hrathen, Dilaf'ı kısa kabul ederdi; ama bu adamın yanında arteth dev gibi dunırdu. "Destekçilerin buraya, aşağılık Elantri-anları nasıl yeneceğini planlamak için geldiğini söylüyor," diye devam etti Omin, "Rakiplerin ise zaten lanetlenmiş olan bir halkı suçladığın için suçlu hissettiğinden buraya geldiğini söylüyor."

Hrathen döndü ve küçük adamın gözlerine baktı. "Peki sen ne söylüyorsun?"

"Ben bir şey söylemiyorum," dedi Omin. "Bu merdivenleri neden tırmandığın beni ilgilendirmiyor, Hrathen. Ancak, sen kendin onlara

yalnızca acıdığın halde neden Ehmtrianlara karşı nefret vaaz ettiğini merak ediyorum."

Hrathen hemen cevap vermedi, zırh eldivenli parmağını taş korkuluğa vurarak tekrarlayan tıklama sesleri çıkardı. “Bir kere kendini alıştırdıktan sonra o kadar da zor değil,” dedi sonunda. “Bir adam eğer isterse kendisini nefret etmeye zorlayabilir, özellikle de kendini bunun daha büyük bir iyilik için olduğuna ikna ederse."

"Az olanlann ezilmesi, çoğunluğa kurtuluş mu getirecek?” diye sordu Omin yüzünde hafif bir gülümsemeyle, sanki bu fikri gülünç bulurmuş gibi.

“Alay etmesen iyi edersin, Arel,” diye uyardı Hrathen. “Çok az seçeneğiniz var ve ikimiz de en az acılı olanının benim yaptığımı yapmanı gerektireceğini biliyoruz."

“Bende olmadığı halde nefret kusmak mı? Bunu asla yapmayacağım, Hrathen.” “O zaman önemsiz hale geleceksiniz,” dedi Hrathen basitçe.

“Olması gereken bu mu o zaman?”

“Shu-Korath uslu ve mütevazı, rahip,” dedi Hrathen. “Shu-Dereth canlı ve dinamik. Sizi durgun bir havuzdan kükreyerek geçen bir sel gibi süpürecek."

Omin yine gülümsedi. “Sanki gerçek inat ederek değiştirilebilecek bir şeymiş gibi davranıyorsun, Hrathen.”

“Doğru veya yanlıştan bahsetmiyorum, ben sadece fiziksel kaçınılmazlığa atıfta bulunuyorum. Fjorden’e karşı duramazsınız ve Fjorden’in yönettiği yerde Shu-Dereth geçerli olur.”

1

Birbirinden ayrı düşünce, inanış veya öğretileri kaynaştırmaya çalışan felsefe veya bu

felsefeye sahip kişi (çn).

“Kişi hareketler ile gerçeği birbirinden ayıramaz, Hrathen," dedi Omin kel kafasını sallayarak. “Fiziksel olarak kaçınılmaz veya değil, gerçek tüm şeylerin üstünde yükselir. Kimin en iyi orduya sahip olduğundan, kimin en uzun vaazları verebildiğinden ve hatta kimin en çok rahibi olduğundan bağımsızdır. Aşağı itilebilir, ama her zaman yüzeye çıkacaktır. Gerçek asla yıldıramayacağın tek şeydir.”

“Peki ya gerçek Shu-Dereth ise?" diye sorguladı Hrathen.

“O zaman başarılı olacaktır,” dedi Omin. “Ama ben buraya seninle tartışmak için gelmedim.”

“Ya?" dedi Hrathen kaşlarını kaldırarak.

“Hayır,” dedi Omin. “Ben buraya sana bir soru sormak için geldim.”

“O zaman sor, rahip; sonra beni düşüncelerimle yalnız bırak.”

"Ben ne olduğunu bilmek istiyorum,” diye başladı Omin düşünceler içinde. “Ne oldu, Hrathen? İmanına ne oldu?”

“İmanım mı?” diye sordu Hrathen şoke olarak.

“Evet," dedi Omin. Sözleri yumuşak, neredeyse dolambaçlıydı. “Bir noktada imanın olmuş olmalı, yoksa bir gyorn olacak kadar uzun süre rahiplik yapmazdın. Ama bir yerlerde kaybetmişsin. Vaazlarını dinledim. Mantık ve tam anlayış duyuyorum, kararlılıktan bahsetmeye bile gerek yok. Ama hiç iman duymuyorum ve ona ne olduğunu merak ediyorum.”

Hrathen dişleri arasından derin bir nefes çekerek yavaşça tısladı. "Git,” diye sonunda emretti dönüp rahibe bakmaya zahmet bile etmeden.

Omin cevap vermedi ve Hrathen döndü. Arel adam zaten gitmişti, duvardan aşağı teklifsiz bir yürüyüşle ilerliyordu, sanki Hrathen’in orada olduğunu unutmuş gibiydi.

Hrathen o gece duvarda uzun bir süre durdu.

22. BÖLÜM

RAODEN azar azar ilerleyerek yavaşça köşeden baktı. Terliyor olması gerekirdi; gerçekten de bu hareketi siyah Elantris pisliğini yüzüne yaymak dışında bir işe yaramasa da alnını silip duruyordu. Çürüyen tahta bir çite dayanmış, karşı sokağı tehlike arayarak gözlerken dizleri hafifçe titredi.

“Sule, arkanda!”

Raoden, Galladon’un uyarısıyla şaşırıp dönerken çamur kaplı kaldırım taşlarında ayağı kaydı ve yere düştü. Bu düşüş onu kurtardı. Tutunmak için çabalarken, yukarısından bir şeyin vınlayarak geçtiğini hissetti. Üstüne atlamış olan deli adam, havaya çürük tahta parçalan saçarak çite çarpıp parçaladığında, ıskaladığı için öfkeyle uludu.

Raoden tökezleyerek ayağa kalktı. Vahşi çok daha hızlı hareket ediyordu. Kel ve neredeyse çıplak olan adam, tahtalara kudurmuş bir köpek gibi hırlayarak çitin kalanım parçalayıp yolunu açarken uludu.

Galladon’un kalası doğrudan adamın yüzüne çarptı. Sonra adam afallamışken, Galladon yerden bir kaldırım taşı kaptı ve adamın kafasının yan tarafına vurdu. Vahşi yere yıkıldı ve kalkmadı.

Galladon doğruldu. “Bir şekilde gittikçe güçleniyorlar, sule,” dedi kaldırım taşını yere atarak. “Acıyı neredeyse hissetmez gibiler. Kolo?”

Raoden sinirlerini yatıştırırken başıyla onayladı. “Haftalardır yeni gelen birini ele geçiremediler. Çaresizleştikçe daha da hayvani bir duruma geliyorlar. Dövüş sırasında ölümcül yaraları bile görmezden gelecek kadar gözü dönen savaşçılar duymuştum.” Raoden, Galladon saldırganın vücudunu numara yapıp yapmadığını kontrol etmek için bir sopayla dürterken durakladı.

“Belki de acıyı durdurmanın son sırrını bulmuşlardır,” dedi Raoden sessizce.

“Tek yapmaları gereken, insanlıklarından tamamen vazgeçmek,” dedi Galladon kafasını sallayarak. Eskiden Elantris pazarı olan yerden gizlice ilerlemeye devam ettiler. Paslanmış metal yığınlarını ve Aonlarla süslenmiş ezik seramikleri geçtiler. Bir zamanlar güçlü büyülere inanılmaz fiyatlar isteyen bu yerdeki döküntüler, muhteşem etkiler yaratırdı. Şimdi ise Raoden’in ayağının altında gürültüyle çatırdamamaları için kaçınması gereken engellerden biraz fazlasıydılar.

“Saolin’i getirmeliydik,” dedi Galladon sessizce.

Raoden başını salladı. “Saolin harika bir asker ve iyi bir adam, ama gizlilikten hiç nasibini almamış. Onu yaklaşırken ben bile duyabiliyorum. Ayrıca, o muhafızlarından bir grubu da getirmekte ısrar ederdi. Benim kendimi koruyabileceğime inanmayı reddediyor.”

Galladon önce yerdeki vahşiye, sonra da Raoden’e alaycı gözlerle baktı. “Öyle diyorsan öyledir, sule."

Raoden hafifçe gülümsedi. “Pekâlâ,” diye kabul etti, "burada olması faydalı olabilirdi. Ama adamları beni pohpohlamakta ısrar ederdi. Dürüstçe konuşmak gerekirse, bu tür şeyleri geride, babamın sarayında bıraktığımı sanıyordum.”

“İnsanlar önemli buldukları şeyleri korurlar,” dedi Galladon omzunu silkerek. “Eğer itiraz edecek idiysen, kendini bu kadar yeri doldurulamaz yapmamalıydın. Kolo?”

“Haklısın,” dedi Raoden içini çekerek. “Gel hadi.”

Shaor’un bölgesine sızmaya devam ederlerken sessizleştiler. Galladon, Raoden gizlice pazar kısmına sızarak Shaor’la yüzleşme planını anlattığında, saatlerce itiraz etmişti. Dula bunun çılgınca, anlamsız, tehlikeli ve açıkça salaklık olduğunu söylemişti. Ancak Raoden’in tek başına gitmesine de izin verecek değildi.

Raoden planın büyük ihtimalle çılgınca, anlamsız ve Galladon’un dediği tüm diğer şeyler olduğunu biliyordu. Shaor’un adamları ikinci bir kez düşünmeden onları paramparça ederdi, zihinsel durumları göz önüne alındığında bir kere bile düşünmemeleri olasıydı. Ama geçen hafta boyunca Shaor’un adamları üç defa daha bahçeyi ele geçirmeye çalışmıştı. Saolin’in

adamları gittikçe daha çok yara edinirken, Shaor’un adamları daha da vahşi ve çılgın hale gelir gibi görünüyordu.

Raoden kafasını salladı. Asker sayısı artıyor olsa da, takipçilerinin çoğu fiziksel olarak zayıftı. Ancak Shaor’un adamları korkutucu derecede güçlüvdü ve her biri savaşçıydı. Öfkeleri onlara güç veriyordu ve Raoden’in takipçileri daha uzun süre onlara karşı duramazlardı.

Raoden, Shaor'u bulmak zorundaydı. Eğer sadece adamla bir konuşabilirse bir anlaşmaya varabileceklerinden emindi. Shaor’un kendisinin akınlara asla katılmadığı söylenirdi. Herkes gruba "Shaor’un adamları” diyordu, ama hiç kimse Shaor’un kendisini gördüğünü hatırlamıyordu. Diğerlerinden ayırt edilemeyecek başka bir manyak olması tamamen mümkündü. Veya Shaor denilen adamın uzun zaman önce Yitiklere katılmış olması ve grubun liderleri olmadan devam ediyor olması da mümkündü.

Yine de, bir şey Raoden’e Shaor’un hâlâ hayatta olduğunu söylüyordu. Veya sadece Raoden öyle olduğuna inanmak istiyordu. Yüzleşebileceği bir düşmana ihtiyacı vardı, vahşiler etkili bir şekilde yenilmek için fazlasıyla dağınıktı ve Raodcn'in askerlerinden sayı olarak oldukça üstünlerdi. Shaor var olmadığı, Shaor ile anlaşv-lamadığı ve Shaor adamlannı kontrol edemediği sürece, Raoden’in grubu ciddi bir sorunla karşı karşıyaydı.

“Artık yaklaştık,” diye fısıldadı Galladon son bir sokağa yaklaşırlarken. Bir yanlarında hareketlenme oldu ve geçip gitmiş gibi görünene kadar kaygıyla beklediler.

‘'Banka," dedi Galladon sokağın karşısındaki büyük binaya başıyla işaret ederek. Yapı büyük ve kutu gibiydi, duvarları pisliğin normalde sebep olduğundan bile daha koyuydu. “Elantrianlar burayı yerel tüccarların servetlerini saklamalan için yapmıştı. Elantris’in içindeki bir banka, Kae’de olan bir tanesinden çok daha güvenli görünürdü."

Raoden başıyla onayladı. Bazı tüccarlar, babası gibi, Elantrianlara güvenmemiş-ti. En sonunda, onların servetlerini şehrin dışında saklama konusundaki ısrarlarının akıllıca olduğu ortaya çıkmıştı. “Sence Shaor orada mıdır?”

Galladon omzunu silkti. “Eğer ben bir üs seçecek olsam, bunu seçerdim. Büyük, savunulabilir, heybetli. Bir diktatör için mükemmel.”

Raoden başıyla onayladı. “Hadi gidelim o zaman.”

Banka kesinlikle zapt edilmişti. Ön kapının civarındaki pislik, sık geçen ayakların iziyle aşınmıştı ve yapının arka tarafından gelen sesleri duyabiliyorlardı. Galladon sorgularcasına Raoden'e baktı ve Raoden başını salladı. İçeri girdiler.

İçerisi de dışarısı kadar renksizdi, düşmüş Elantris için bile fazlasıyla donuk ve bayat. Kalın bir Aon Edo ile oyulmuş geniş bir daire olan kasa kapısı açıktı ve sesler içeriden geliyordu. Raoden derin bir nefes alarak son çete lideriyle yüzleşmeye hazırlandı.

"Yemek getirin!" diye figan etti tiz bir ses.

Raoden dondu. Kenardan boynunu uzatarak kasanın içine göz attı ve şaşkınlıkla geri sıçradı. Odanın arka tarafında, görünüşe göre altın külçelerinden oluşan bir yığının üstünde oturan bozulmamış, lekesiz ve pembe bir elbise giyen küçük bir kız vardı. Uzun, Aonik san saçları vardı, ama derisi tüm diğer Elantrianlar gibi siyah ve griydi. Paçavralar giyinmiş sekiz adam kolları tapınmayla açık, önünde diz çökmüştü.

"Yemek getirin!" diye tekrarladı kız talepkâr bir sesle.

"Kafamı kesip beni Doloken'e gönderin," diye sövdü Galladon. "Bu ne be?"

"Shaor," dedi Raoden hayret içinde. Sonra gözleri tekrar odaklandı ve kızın gözlerini ona dikmiş olduğunu fark etti.

"Öldürün!" diye çığlık attı Shaor.

"İdos Domi!" diye ciyaklayan Raoden dönüp kapıya doğru koşmaya başladı.

"EĞER zaten ölü olmasaydın, sule, seni ben öldürürdüm," dedi Galladon.

Raoden yorgunca bir duvara yaslanırken başıyla onayladı. Zayıflıyordu. Galladon onu bunun olacağına dair uyarmıştı: Bir Elantrianın kasları en çok ilk ayının sonlarına doğru atrofiye uğrardı. Egzersiz yapmak bunu engelleyemiyordu. Akıl çalıştığı ve et çürümediği halde vücut ölü olduğundan emindi.

Eski numaralar en işe yarar olanlarıydı. Sonunda Shaor'un adamlarından yıkık

bir duvara tırmanıp bir çatının tepesinde saklanarak kurtulmuşlardı. Deli adamlar köpekler gibi davranıyor olabilirlerdi, ama kesinlikle bir tazmin koku duyusunu edinmemişlerdi. Raoden ve Galladon'un saklandıkları yerin

yanından yanm düzine defa geçmişler ve yukarı bakmayı hiç akıl etmemişlerdi. Tutkuluydular, ama pek akıllı değillerdi.

“Shaor küçük bir ***kız,"*** dedi Raoden hâlâ şaşkınlık içinde.

Galladon omzunu silkti. “Ben de anlamıyorum, şule.”

“Yok, ben anlıyorum. Sadece inanamıyorum. Önünde eğilmelerini görmedin mi? O kız, Shaor... O onların tanrısı, canlı bir put. Daha ilkel bir hayat tarzına gerilemişler ve ilkel bir din de edinmişler.”

“Dikkatli ol, sule,” diye uyardı Galladon, “pek çok kişi Jesker’e de ‘ilkel’ bir din dedi.”

“Pekâlâ," dedi Raoden tekrar hareket etmeye başlamalarının gerektiğini işaret ederek. “Belki de ‘basit’ demeliydim. Olağanüstü bir şey buldular: Uzun san saçlı bir çocuk ve buna tapınılması gerektiğine karar verdiler. Onu bir sunağın üstüne yerleştirdiler ve o da onlardan taleplerde bulunuyor. Kız yiyecek istiyor, onlar da onun için yiyecek buluyorlar. Sonra, görünüşe göre kız da onları kutsuyor.”

“Peki ya o saç?”

“O bir peruk,’’ dedi Raoden. “Kızı tanıdım. Arelon’daki en zengin düklerden birinin kızıydı. Asla saçı çıkmadı, bu yüzden babası ona bir peruk yaptırdı. Sanınm rahipler kızı buraya atmadan önce peruğu çıkarmayı akıl edemediler.”

“Shaod onu ne zaman almıştı?”

“İki yıldan uzun süre önce," dedi Raoden. “Babası, Dük Telrii, olayı gizli tutmaya çalıştı. Her zaman kızının dioniadan öldüğünü iddia etti, ama hep bir sürü söylenti vardı."

“Görünüşe göre, hepsi doğruymuş.”

“Görünüşe göre,” dedi Raoden kafasını sallayarak. “Onunla sadece birkaç kez karşılaştım. Adını bile hatırlayamıyorum, Aon Soi temelli bir şeydi. Soine veya onun gibi bir şey. Tek hatırladığım, hayatımda gördüğüm en şımank, en katlanılmaz çocuk olduğu."

“O zaman, büyük ihtimalle bir tanrıça olarak kusursuzdur,“ dedi Galladon yüzünü alaycı bir ifadeyle buruşturarak.

“Eh, bir konuda haklı çıktın,” dedi Raoden. “Shaor’la konuşmak işe yaramayacak. Dışarıda mantıksızdı, şimdi büyük ihtimalle on kat beterdir. Onun tek bildiği aç olduğu ve o adamların ona yemek getirdiği.”

“İyi akşamlar, efendim,” dedi bir gözcü onlar bir köşeyi dönüp insanlann ‘Yeni Elantris’ demeye başladığı Elantris’in onlara ait olan kısmına yaklaşırlarken. Dion adlı sağlam bir genç olan gözcü, Raoden yaklaşırken mızrağını sıkıca kavrayarak hazır ola geçti. “Yüzbaşı Saolin kaybolmanızdan oldukça rahatsız oldu.“

Raoden başını sallayarak onayladı. “Özür dileyeceğime emin olabilirsin, Dion *

Raoden ve Galladon ayakkabılarını çıkarıp duvarda dizili olan diğer birkaç kiri» çiftin yanına bıraktılar ve arkada bırakmış olduklan temiz ayakkabıları giydiler. Av-nca pisliğin becerebildikleri kadarını temizlemek için kullandıkları bir kova su da vardı. Kıyafetleri hâlâ kirliydi, ama yapabilecekleri başka bir şey yoktu: Raoden’in organize ettiği çeşitli toplama gruplarına rağmen kumaş ender bulunuyordu.

Ne kadar çok şey buldukları şaşırtıcıydı. Evet, çoğu paslı veya çürüktü; ama Elantris devasa bir yerdi. Biraz organizasyon ve biraz teşvikle metal mızrak başlarından hâlâ ağırlık taşıyabilen mobilyalara kadar çok sayıda işe yarar eşya bulmuşlardı.

Saolin’in yardımıyla Raoden şehrin nispeten savunulabilir bir kısmını Yeni Elantris olarak ayırmıştı. Bölgeye sadece on bir sokak çıkıyordu ve hatta bölgenin yansını çevreleyen, asıl yapılış amacı hakkında hiçbir fikirlerinin olmadığı küçük bir duvar bile vardı. Raoden her sokağın ucuna yaklaşan yağmacılara karşı birer gözcü koymuştu.

Bu sistem onları alt edilmekten koruyordu. Neyse ki Shaor’un adamları küçük gruplar halinde saldırmaya meyilliydi. Raoden’in muhafızlan yeterince erken uya-rdabildikleri sürece toplanıp herhangi bir grubu yenebilirdi. Ama eğer Shaor daha büyük ve çok yönlü bir saldırı hazırlarsa, sonuç felaket olurdu. Raoden’in zayıflamış adamlar, kadınlar ve çocuklardan oluşan grubu vahşi yaratıklara karşı duramazdı. Saolin becerebilecek olanlara temel dövüş tekniklerini öğretmeye başlamıştı, ama savaşçılannm antrenman yaralannın Shaor’un saldırılanndan daha zararlı olmaması için sadece en güvenli ve basit eğitim yöntemlerini kullanabiliyordu.

Ama insanlar dövüşün o kadar ileri gideceğini hiç sanmıyordu. Raoden onun hakkında ne dediklerini duymuştu. Tıpkı Aanden ve Karata’ya yaptığı gibi, “Efendi Ruh”un bir şekilde Shaor’u da onların tarafına çekmenin bir yolunu bulacağına inanıyorlardı.

Kiliseye doğru yürürlerken Raoden, birden boğucu bir baskıyla üstüne çöken birkaç düzine yara ve beresinin acısıyla kendini hasta hissetmeye başladı. Sanki vücudu parlayan bir ateşle kaplıydı; eti, kemiği ve ruhu ısı tarafından tüketiliyordu.

“Onları hayal kırıklığına uğrattım,” dedi sessizce.

Galladon başını salladı. “Her zaman ilk denemede istediğimizi elde edemeyiz. Kolo? Bir yol bulacaksın. Asla bu kadar ilerleme kaydedebileceğini düşünmezdim.”

Şanslıydım. Şanslı bir aptal, diye düşündü Raoden acı onu ezerken.

“Sule?” diye sordu Galladon birden Raoden’e endişeyle bakarak. “Sen iyi misin?”

*Güçlü olmalıyım. Güçlü olmama ihtiyaçları var***.** İçsel bir meydan okuma iniltisiyle, Raoden ıstırabın sisleri arasından sıyrılarak zayıfça gülümsemeyi başardı. "İyiyim.”

“Senin böyle göründüğünü hiç görmemiştim, sule.”

Raoden yakındaki bir binanın taş duvarına yaslanırken başını salladı. “İyi olacağım. Ben sadece, Shaor hakkında ne yapacağımızı merak ediyordum. Onunla anlaşamayız ve adamlarını yenecek gücümüz yok...”

“Bir şeyler düşünürsün,” dedi Galladon, belli ki arkadaşını cesaretlendirme isteği her zamanki karamsarlığına üstün gelmişti.

Veya hepimiz öleceğiz, diye düşündü Raoden, taştan duvarın köşesini kavrayan elleri gerilirken. *Bu defa temelli olarak.*

Bir iç çekişle Raoden kendini duvardan iterek uzaklaştırırken, taş parmaklarının altında parçalandı. Raoden dönüp şaşkınlık içinde duvara baktı. Kahar tarafından yakın zamanda temizlenmişti ve beyaz mermer güneşte ışıldıyordu. Raoden’in parmaklarının ezdiği yer hariç.

“Düşündüğünden güçlü mü çıktın?" diye sordu Galladon sırıtarak.

Raoden kırık duvarı eliyle süpürürken kaşlarını kaldırdı. Taş dökülüp gitti.

“Bu mermer süngertaşı kadar yumuşak!”

“Elantris,” dedi Galladon. "Burada çürüme hızlı oluyor.”

“Evet ama, mermer?”

“Her şey. İnsanlar da.”

Raoden taştaki kırık noktaya başka bir kayayla vurdu, darbeyle küçük parçacıklar ve kıymıklar şelale gibi yere döküldü. “Hepsi birbiriyle bir şekilde ilintili, Galladon. Dor Elantris’le bağlantılı, aynı Arelon’un kendisiyle de olduğu gibi.”

“Ama Dor bunu neden yapsın, sule?” diye sordu Galladon başını sallayarak. “Şehri neden yok etsin?”

“Belki Dor değildir,” dedi Raoden. “Belki de Dor’un birden ***yok oluşudur.*** Büyü yani Dor, bu şehrin bir parçasıydı. Her taş kendi ışığıyla yanardı. O güç gittiğinde, şehir boş kaldı. Derisi için fazla büyüyen bir nehir sürüngeninin atılmış kabuğu gibi. Taşlar boş.”

“Bir taş nasıl boş olabilir?” diye sordu Galladon şüphe içinde.

Raoden bir parça daha mermer koparıp parmaklan arasında ezdi. “İşte böyle, dostum. Kaya Dor’la kaynaşmış olarak o kadar uzun zaman geçirdi ki Reod tarafından tamir edilemez şekilde zayıflatıldı. Bu şehir gerçekten bir ceset, ruhu kaçmış.

Tartışmaları, yorgunluktan tükenmiş olan Mareshe’nin yaklaşmasıyla bölündü. “Efendi Ruh!” dedi aceleyle.

“Ne oldu?” diye sordu Raoden endişeyle. “Bir saldırı daha mı?

Gözlerinde şaşkınlık olan Mareshe, kafasını salladı. Hayır. Farklı bir şey, efendim. Ne anlam vereceğimizi bilemedik. İşgal ediliyoruz."

“Kim tarafından?”

Mareshe yarım bir gülümsemeyle omuz silkti. “Bir prenses olduğunu düşünüyoruz.”

RAODEN yanında Galladon'la her zamanki çatıda çömelmişti. Bina yeni gelenler için kapıları izlemek üzere bir gözlem alanına dönüştürülmüştü. Raoden bu konumdan avluda neler olduğunu gayet iyi görebiliyordu.

Elantris şehir duvarının tepesinde bir kalabalık toplanmıştı. Şehir kapısı açıktı. Bu bile başlı başına hayret vericiydi: Normalde yeni gelenler içeri atıldtktan sonra kapılar, sanki muhafızlar bir an için bile açık durmasından korkarmış gibi hemen kapatılırdı.

Ancak kapıların önünde daha da serseme çevirici bir görüntü **durmaktaydı**

Yanına sokulmuş duran bir grup iyi giysili adam ile büyük bir at arabası avlunun ortasında duruyordu. Sadece bir kişi önünde görmekte olduğu

şeyden korkmamış gibi görünüyordu: Uzun sarı saçları olan uzun boylu bir kadın. Tüm vücudunu kaplayan düz, kahverengi bir elbise giyiyordu ve sağ koluna bağlanmış siyah bir eşarp vardı. Elini atlardan birinin boynuna kaldırmış, sinirli hayvanı okşuyordu. Keskin yüzünde güçlü gözler vardı ve pis, çamurla kaplı avluyu incelerken hesaplayan bir ifadeyle bakıyordu.

Raoden nefes verdi. “Onu sadece Seondan görmüştüm," diye mırıldandı. "Bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.”

“Onu tanıyor musun, sule?” diye sordu Galladon şaşırarak.

“Sanınm ben... onunla evliyim. Bu sadece Teod Kralı Eventeo’nun kızı Sarene olabilir.”

“O burada ne anyor?” diye sordu Galladon.

“Daha önemlisi,” dedi Raoden, “burada yanında Arelon’un en güçlü asillerinden bir düzinesiyle ne yapıyor? Arkaya yakın duran yaşlı adam Dük Roial, bazıları onun krallıktaki en güçlü ikinci adam olduğunu söylüyor.”

Galladon başını sallayarak onayladı. “Ve genç Jindoizin de Kaa Çiftliği Baronu Shuden olduğunu sanıyorum.”

Raoden gülümsedi. “Ben senin basit bir çiftçi olduğunu sanıyordum.” "Shuden’in kervan yolları Duladen’in tam ortasından geçer, sule. Hayatta olup da onun adını bilmeyen tek Dula yoktur.”

“Ah,” dedi Raoden. “Kontlar Ahan ve Eondel de onunla birlikte oradalar. Domi adına, bu kadın ne planlıyor?”

Sanki Raoden’in sorusuna cevap verirmiş, gibi Prenses Sarene Elantris’i incelemesini bitirdi. Dönüp arabanın yanına yürüdü ve endişeli asilleri tahammülsüz bir el sallayışla kovaladı. Sonra uzanıp at arabasını kaplayan kumaşı çekerek arabanın içindekileri ortaya çıkardı.

Araba yiyecekle doluydu.

"İdos Domi!” diye lanet etti Raoden. “Galladon, bir sorunumuz var.”

Galladon yüzünü asarak onu inceledi. Gözlerinde açlık vardı. "Doloken adına ne saçmalıyorsun, sule? Bu yiyecek ve içimden bir ses bana onun yiyeceği bize dağıtacağını söylüyor. Bunun neresi yanlış olabilir?”

“Dulluk Çilesini çekiyor olmalı,” dedi Raoden. “Sadece bir yabancı Elantris’e gelmeyi düşünür.”

“Sule,” dedi Galladon hemen, “bana ne düşündüğünü söyle.”

“Zamanlama yanlış, Galladon,” diye açıkladı Raoden. “İnsanlarımız daha yeni bir bağımsızlık hissi kazanmaya başlıyor. Geleceğe odaklanarak acılarını unutmaya başlıyorlar. Eğer şimdi biri onlara yiyecek dağıtırsa, diğer her şeyi unuturlar. Kısa bir süre için beslenecekler, ama Dulluk Çilesi sadece birkaç hafta sürer. Ondan sonra tekrar acı, açlık ve kendine acımaya dönüş. Oradaki prensesim uğruna çalıştığımız her şeyi yok edebilir.”

‘‘Haklısın,” diye fark etti Galladon. “O yiyeceği görene kadar neredeyse ne kadar aç olduğumu unutmuştum.”

Raoden inledi.

"Ne?”

"Shaor bunu duyunca ne olacak? Adamları o arabaya kurt sürüsü gibi saldıracak. Eğer bir tanesi bir kont veya baronu öldürürse, bunun ne kadar zarar vereceği belli olmaz. Babam Elantris’e sadece hakkında düşünmek zorunda kalmadığı için katlanıyor. Eğer bir Elantrian asillerinden birini öldürürse, hepimizin kökünü kazımaya karar vermesi gayet mümkün.”

İnsanlar avlunun etrafındaki sokaklarda beliriyordu. Hiçbiri Shaor’un adamlarıymış gibi görünmüyordu. Bunlar şehirde hayaletler gibi gezerek kendi başlarına yaşayan yorgun, gariban Elantrianların şekilleriydi. Gittikçe daha çoğu Raoden’e katılmaktaydı; ama şimdi hazır yiyecek varken, Raoden kalanını asla alamazdı. Acı ve lanetlenmişlikleri içinde kaybolmuş olarak, düşünce veya amaçlan olmaksızın var olmaya devam edeceklerdi.

“Ah, sevgili prensesim,” diye fısıldadı Raoden. “Büyük olasılıkla niyetin iyidir, ama bu insanlara yiyecek vermek onlara yapabileceğin en kötü şey.”

MARESHE merdivenlerin dibinde bekliyordu. “Onu gördünüz mü?” diye sordu kaygıyla.

“Gördük,” dedi Raoden.

"Ne istiyor?”

Raoden cevap veremeden kararlı ve dişi bir ses avludan seslendi. "Bu şehrin zorbalarıyla konuşacağım: Kendilerine Aanden, Karata ve Shaor diyenlerle. Kendinizi bana gösterin.”

“Nereden...” diye sordu Raoden şaşırarak.

“Dikkat çekici derecede iyi bilgilendirilmiş, değil mi,” diye belirtti Mareshe.

“Gerçi biraz güncelliğini yitirmiş ama,’’ diye ekledi Galladon.

Raoden hızla düşünürken dişlerini gıcırdattı. “Mareshe, Karata’ya bir haberci gönder. Bizimle üniversitede buluşmasını söyle.”

‘‘Evet, efendim," dedi adam bir haberci çocuğa el sallayarak.

“Bir de,” dedi Raoden, "Saolin askerlerinin yarısını da alarak bizimle orada buluşsun. Shaor’un adamlarına karşı gözünü açık tutması gerekecek.”

"Efendim isterse, ben kendim gidip onları çağırabilirim,” diye önerdi her zaman etkilemek için fırsat kollayan Mareshe.

“Hayır,” dedi Raoden. “Senin Aanden olma alıştırması yapman gerekiyor.”

23. BÖLÜM

HEM Eondel, hem de Shuden onunla birlikte gelmekte ısrar ettiler. Eondel hem rehberlerini, hem de eşlikçileri olan Elantris Şehir Muhafızları'nı eşit miktarda şüpheyle izlerken bir elini hep kılıcının üstünde tuttu. Arel davranış kuralları ne derse desin kılıcını her zaman yanında taşırdı. Kendileri adına muhafızlar, sanki Elantris'e girmek her gün yaptıkları bir şeymiş gibi kayıtsız görünme işini iyi yapıyorlardı. Ancak Sarene onların tedirginliklerini hissedebiliyordu.

İlk başta herkes karşı çıkmıştı. Kendisinin, zorbalarıyla görüşmek için Elantris'in derinliklerine götürülmesine izin vermesi düşünülemezdi. Ancak Sarene şehrin zararsız olduğunu kanıtlamakta kararlıydı. Eğer diğer asilleri kapılardan girmeye ikna edecekse kesinlikle içeride kısa bir yolculuğa itiraz edemezdi.

“Neredeyse vardık,” dedi rehberleri. Uzun bir adamdı, boyu neredeyse topuklu ayakkabı giymiş olan Sarene'yle eşitti. Derisinin gri kısımları gördüğü diğer Elantrianlarınkinden daha açık tonluydu; ama bu onun önceden mi açık derili olduğu, yoksa Elantris'te diğerlerinden daha az zamandır bulunduğu anlamına mı geldiğini bilmiyordu. Shaod tarafından yok edilmeden önce yakışıklı olduğunu tahmin ettiği oval bir yüzü vardı. Bir hizmetkâr değildi, yürüyüşü fazlasıyla gururluydu. Sarene, basit bir haberci gibi davranıyor olsa da, Elantris'in çete liderlerinden birinin güvenilir dalkavuklarından biri olduğunu tahmin etti.

“Adın ne?” diye sordu Sarene tonunu tarafsız tutmaya çalışarak. Ashe'nin kaynaklarına göre, bu adam içeri yeni atılanları köleleştirerek şehri diktatörler gibi yöneten üç gruptan birinin üyesiydi.

Adam hemen cevap vermedi. “Bana Ruh diyorlar,” dedi bir süre sonra.

*Bir zamanlar olduğu kişinin hayaleti gibi olan bu adam için uygun bir isim,*diye düşündü Sarene.

Bu Ruh denilen adamın, onu eskiden Elantris’in üniversitesi olduğu şeklinde bilgilendirdiği büyük bir binaya yaklaştılar. Sarene binayı alıcı gözle inceledi. Şeh-

rin kalanını da kaplayan garip, kahverengimsi yeşil pislikle kaplıydı ve bir zamanlar muhteşem bir bina olmuş olsa da şimdi sadece başka bir viraneydi. Sarene, rehberleri binaya girerken tereddüt etti. Sarene’nin görebildiği kadarıyla, üst kat yıkılmayı ciddi ciddi düşünmekteydi.

Sarene, Eondel’e bir bakış fırlattı. Orta yaşlı adam endişeliydi, düşünce içinde çenesini ovuyordu. Sonra omzunu silkerek Sarene’ye doğru başını eğdi. ***Buraya kadar geldik...*** der gibi görünüyordu.

Böylece Sarene, bel vermekte olan tavanı düşünmemeye çalışarak, arkadaşları ve askerlerden oluşan grubunun önünde binaya girdi. Neyse ki fazla uzağa gitmeleri gerekmedi. İlk odanın arka tarafında, koyu derili yüzleri loş ışıkta zar zor görülebilen bir grup Elantrian ayakta duruyordu. İki tanesi, başlarını diğerlerinden birkaç ayak yükseğe çıkaracak şekilde parçalanmış bir masanın kalıntıları gibi olan bir şeyin üstünde durmaktaydı.

“Aanden?” diye sordu Sarene.

“Ve Karata,” diye cevap verdi görünüşe göre bir kadın olan ikinci şekil, gerçi kel kafası ve kırışmış yüzü bir erkeğinkinden hemen hemen ayırt edilemezdi. “Bizden ne istiyorsunuz?”

“Siz ikinizin düşman olduğunuz şeklinde bilgilendirilmiştim." dedi Sarene şüphe içinde.

“Yakın zamanda bir ittifakın faydalarını fark ettik,” dedi Aanden. Dikkatli gözleri olan kısa bir adamdı, küçük yüzü bir kemirgeninki gibi büzülmüştü. Adamın çalımlı, kendini beğenmiş tavırları tam olarak Sarene’nin beklediği gibiydi.

“Peki ya Shaor diye bilinen adam?” diye sordu Sarene.

Karata gülümsedi. “Bahsetmiş olduğumuz faydalardan biri.”

“Öldü mü?”

Aanden başını salladı. "Elantris’i artık biz yönetiyoruz, Prenses. Ne istiyorsunuz?”

Sarene hemen cevap vermedi. Üç çete liderini birbirlerine karşı kullanmayı planlamıştı. Birleşik bir düşmanın önünde kendini farklı bir şekilde takdim etmesi gerekecekti. “Size rüşvet vermek istiyorum,’’ dedi dobra dobra.

Kadın ilgiyle kaşlarını kaldırdı, ama küçük adam kabadayılık yaptı. Senin rüşvetine ne ihtiyacımız var, kadın?”

Sarene bu oyunu çok fazla kereler oynamıştı. Aanden ciddi politikaya alışkın olmayan bir kişinin ilgisiz görüntüsünü kullanıyordu. Babasının kordiplomatik görevlisi olarak hizmet verdiği zaman boyunca, düzinelerce kere bunun gibi adamlarla karşılaşmıştı. Ve onlardan çok sıkılmıştı.

"Bak,” dedi Sarene, "dürüst olalım: Belli ki bu işte pek iyi değilsin ve bu yüzden uzun pazarlıklar sadece zaman kaybı olur. Ben Elantris halkına yiyecek getirmek istiyorum ve siz bunun onlar üstündeki gücünüzü zayıflatacağını düşünerek bana direneceksiniz. Büyük ihtimalle şu anda bile benim adaklarımdan kimin faydalanıp kimin faydalanmayacağını nasıl kontrol edebileceğinizi çözmeye çalışıyorsunuz."

Adam rahatsızlıkla kıpırdandı ve Sarene gülümsedi. “Size bu yüzden riış\oi

vereceğim. İnsanların serbestçe gelip yiyecek almalarına izin vermek için ne istiyorsunuz?”

Aanden belli ki nasıl devam edeceğinden emin olamayarak durakladı. Ancak kadın kararlı bir şekilde konuştu. “Taleplerimizi yazmak için bir kâtibin var mı?”

“Var,” dedi Sarene, Shuden’e kâğıt ve kalemini çıkarması için işaret ederek.

Liste genişti, Sarene’nin beklediğinden çok daha geniş ve pek çok garip şey içeriyordu. Silah, hatta belki altın istemelerini beklemişti. Ancak Karata’nın talepleri kumaşla başladı ve çeşitli tahıllar, bazı işlenmiş metal plakalar, odun parçaları ve samanla devam ederek yağ ile bitti. Mesaj açıktı: Elantris’in yönetimi güç veya zenginlik değil, temel ihtiyaçların kontrolüne dayanıyordu.

Sarene talepleri kısaca onayladı. Eğer sadece Aanden’le uğraşıyor olsa daha azı için tartışırdı, ama bu Karata dobra, tereddütsüz bir kadındı, pazarlık etmek için pek sabn olmayan biriydi.

“Hepsi bu kadar mı?" diye sordu Sarene, Shuden son talebi de yazarken.

“Bunlar ilk birkaç gün için yeterli olacak,” dedi Karata.

Sarene gözlerini kıstı. “Pekâlâ. Ama uymanız gereken bir kuralım var. Kimseyi avluya gelmekten alıkoyamazsınız. Eğer istiyorsanız, şehri zorbalar olarak yönetin, ama en azından insanlann dolu bir mideyle acı çekmesine izin verin.”

“Söz veriyorum,” dedi Karata. “Kimseyi engellemeyeceğim.”

Sarene toplantının bittiğini işaret ederek başıyla onayladı. Karata onları kapılara geri götürmesi için bir rehber atadı; bu kez rehber Ruh değildi. O geride kaldı, Sarene binayı terk ederken şehrin iki zorbasına yaklaşıyordu.

“BU yeterince iyi miydi, efendim?” diye sordu Mareshe hevesle.

“Mareshe, bu kusursuzdu,” diye cevapladı ayrılmakta olan prensesi tatminle izleyen Raoden.

Mareshe alçakgönüllülükle gülümsedi. "Elimden gelenin en iyisini yaptım, efendim. Pek rol yapma tecrübem olmadı, ama düşünüyorum ki kararlı ve tehditkâr bir lideri uygun şekilde oynadım.”

Raoden, Karata’yla göz göze geldi. Huysuz kadın gülmemek için kendini zor tutuyordu. Çalımlı zanaatkâr kusursuzdu; ne kararlı, ne de tehditkârdı. Dışandaki insanlar Elantris’i sert, hırsız zorbalar tarafından yönetilen kanunsuz bir mekân olarak görüyordu. Mareshe ile Karata, tam olarak prenses ve yol arkadaşlarının görmeyi beklediği şeyi betimlemişti.

“Bir şeyden şüphelendi, sule,” dedi Galladon odanın yan tarafındaki gölgelerin arkasından çıkarken.

“Evet, ama ne olduğunu bilmiyor," dedi Raoden. “Bırakalım, ‘Aanden’ ve Karata'nın arkasından bir şeyler çevirdiğini düşünsün, bunun bir zaran olmaz.”

Galladon, kel kafası loş ışıkta parlayarak hafifçe başını salladı.

“Bunun ne gereği var? Neden onu kiliseye getirmeyelim, gerçekten ne olduğumuzu görmesine izin vermeyelim?”

“İsterdim, Galladon," dedi Raoden. "Ama sırrımızın yayılmasına izin veremeyiz. Arelon halkı Elantris’e sadece Elantrianlar bu kadar zavallı olduğu için müsamaha gösteriyor. Eğer uygar bir toplum oluşturmakta olduğumuzu görürlerse, korkuları yüzeye çıkar. İnleyen bir garibanlar sürüsü bir şey, öldürülemeyen bir canavarlar ordusu başka şey.”

Karata bir şey demeksizin başını salladı. Ebedi şüpheci Galladon, sanki ne düşüneceğinden emin değilmiş gibi sadece başını salladı.

“Ama belli ki çok kararlı. Kolo?” diye sordu sonunda Sarene'yi kastederek. “Gerçekten de öyle,” diye katıldı Raoden. Sonra eğlenerek devam etti. “Ve benden pek hoşlandığını sanmıyorum.”

“Senin bir zorbanın adamı olduğunu düşünüyor,” diye belirtti Karata. “Hoşlanması mı gerekirdi?”

“Doğru,” dedi Raoden. “Ama sanırım anlaşmamıza benim tüm dağıtımlarına katılabileceğimi söyleyen bir madde eklemeliyiz. Gözümü hayırsever prensesimizin üstünde tutmak istiyorum. Bana herhangi bir şeyi birkaç sebep olmadan yapacak biriymiş gibi görünmedi, ayrıca çilesini neden burada Elantris’te çekmeye karar verdiğini merak ediyorum.”

"BU iyi gitti,” dedi Eondel rehberlerinin tekrar Elantris’in içinde kaybolmasını izlerken.

"Ucuz kurtuldunuz," diye ona katıldı Shuden. “İstedikleri şeyler fazla masraf olmadan edinilebilir.”

Sarene parmaklarım arabanın tahtadan yan tarafına sürterken hafifçe başını salladı. “Sadece onlar gibi insanlarla uğraşmaktan nefret ediyorum.”

“Belki de onları fazla sert yargılıyorsunuzdur,” dedi Shuden. "Zorbalardan ziyade çok zor olan hayatlarında ellerinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan insanlara benziyorlar.”

Sarene başını salladı. "Ashe’nin bana anlattığı hikâyelerden bazılarını dinlemelisin, Shuden. Muhafızlar, yeni Elantrianlar şehre atıldıkları zaman çetelerin köpekbalıkları gibi üzerlerine çöktüğünü söylüyor. Bu şehre giren azıcık kaynak da çete liderlerine gidiyor ve onlar da geri kalan insanları açlıktan ölmeye yakın halde tutuyorlar.”

Shuden bir kaşını kaldırarak Sarene’nin bilgi kaynağı olan Elantris Şehir Muhafızları’na baktı. Grup tembelce mızraklarına yaslanmış, asiller arabayı boşaltmaya başlarken ilgisiz gözlerle izliyorlardı.

“Pekâlâ,” diye kabul etti Sarene, arabaya tırmanıp Shuden’e bir kutu sebzeyi uzatırken. “En güvenilir kaynak olmayabilirler, ama önümüzde kanıt var." Yan sokaklarda toplanmış olan şekillere doğru işaret ederek kolunu salladı. "Boş gözlerine ve endişeli adımlarına bak. Bunlar korku içinde yaşayan bir halk, Shuden. Bunu daha önce Fjorden, Hrovell ve yarım

düzine başka yerde gördüm. Ben ezilmiş bir halkın neye benzediğini biliyorum.”

"Doğru.” diye kabul etti Shuden, Sarene'den kutuyu alırken, "ama ‘liderler’ de benim gözüme daha iyi durumdaymış gibi görünmedi. Belki onlar da ezenler değil, sadece eşit miktarda ezilenlerdir."

“Belki," dedi Sarene.

“Leydim,” diye itiraz etti Eondel, Sarene başka bir kutuyu alıp Shuden’e iletirken. “Sizin geride durup da arabayı bizim boşaltmamıza izin vermenizi dilerdim. Bu kesinlikle uygun değil.”

“İyi olacağım, Eondel,” dedi Sarene ona da bir kasa vererek. “Hiç hizmetkâr getirmememin bir sebebi var. Hepimizin işe katılmasını istiyorum. Bu sizi de içeriyor, lordum,’’ diye ekledi Sarene, dinlenmek için kapılara yakın gölgeli bir nokta bulmuş olan Ahan’a doğru bir baş işareti yaparak.

Ahan içini çekti ve kalkıp badi badi yürüyerek gün ışığına çıktı. Baharın bu kadar erken bir günü için hava fazlasıyla ısınmıştı ve güneş tepelerinde parlıyordu. Gerçi onun ısısı bile sonsuz Elantris çamurunu kurutmayı başaramamıştı.

“Umarım fedakârlığımı takdir ediyorsundur, Sarene,” diye haykırdı şişman Ahan. “Bu çamur kesinlikle pelerinimi mahvediyor.”

“Size müstahaktır,” dedi Sarene konta bir kutu kaynamış patatesi verirken. “Ucuz bir şey giymenizi söylemiştim.”

“Ucuz bir şeyim ***yok,*** canım,” dedi Ahan asık bir suratla kutuyu kabul ederken. “Yani bana Neoden’in düğünü için giydiğin o cübbeye gerçekten para verdiğini mi söylemek istiyorsun?” diye sordu Roial gülerek yaklaşırken. “Turuncunun o tonunun var olduğundan bile haberim yoktu, Ahan.”

Kont yüzünü asarak elindeki kutuyu arabanın ön tarafına taşıdı. Sarene, Roial’a bir kutu vermedi, Roial da bir tane almak için yaklaştı. Birinin dükün bir topallamayla yürümekte olduğunu fark etmesi birkaç gün önce sarayda büyük haber olmuştu. Söylentilere göre bir sabah yataktan kalkarken düşmüştü. Roial’ın dinç havası bazen, onun aslında çok yaşlı bir adam olduğunu hatırlamayı zorlaştırıyordu.

Sarene almak için eller belirdikçe kutuları vererek bir ritim tutturdu, bu nedenle diğerlerine yeni bir şeklin katılmış olduğunu ilk başta fark etmedi. Son kutulara yaklaşırken yükü kabul eden adama bakacak oldu. Yüzü tanıdığında neredeyse şaşkınlıktan kutuyu düşürecekti.

. “Sen!” dedi afallayarak.

Ruh diye bilinen Elantrian, gülümseyerek kutuyu şaşkınlıktan donmuş parmaklarından aldı. “Burada olduğumu fark etmenin ne kadar süreceğini merak ediyordum.”

“Ne kadardır...”

“Eh, şu anda yaklaşık on dakika oldu,” diye cevap verdi. “Siz arabayı boşaltmaya başladıktan az sonra geldim.”

Ruh kutuyu alarak diğerlerinin yanına istifledi. Sarene arabanın arkasında sessizce aptallaşmış olarak kaldı, onun koyu ellerini Shuden’in kahverengi elleriyle karıştırmış olmalıydı.

Önünde biri boğazını temizledi ve Sarene irkilerek Eondel’in bir kutu için bek-

İçmekte olduğunu fark etti. Sarene aceleyle itaat etti.

"O neden burada?" diye merak etti kutuyu Eondel’in kollarına bırakırken.

“Efendisinin ona dağıtımı izlemesi için emir verdiğini iddia ediyor. Görünüşe göre, Aanden sana, senin ona güvendiğinden fazla güvenmiyor.”

Sarene son iki kutuyu da indirdi ve sonra atlayarak arabanın arkasından indi. Ama kaldırım taşlarına yanlış açıda çarptı ve çamurda kaydı. Geriye devrilirken ellerini sallayarak ciyakladı.

Neyse ki bir çift el onu yakalayarak dengesini düzeltti. "Dikkatli ol,” diye uyardı Ruh. ‘‘Elantris’te yürümek biraz alışkanlık gerektiriyor.”

Sarene kollarını onun yardımsever tutuşundan kurtardı. “Teşekkürler,” diye mırıldandı, prensese hiç de yakışmayan bir sesle.

Ruh bir kaşını kaldırdı ve sonra Arel lordlarının yanında ayakta durmak için ilerledi. Sarene, Ruhun onu yakaladığı dirseğindeki yeri ovalayarak içini çekti. Dokunuşunda garip bir şefkat var gibiydi. Böyle hayalleri dağıtmak için kafasını salladı. Dikkatini gerektiren daha önemli şeyler vardı. Elantrianlar yaklaşmıyordu.

Artık daha fazla sayıdaydılar, belki elli tane, gölgelerde tereddüt içindeki kuşlar gibi birikmişlerdi. Bazılarının çocuk olduğu belliydi, ama çoğu aynı belirlene-mez yaştaydı, kırışmış Elantrian derileri hepsini Roial kadar yaşlı gösteriyordu. Hiçbiri yiyeceğe yaklaşmadı.

"Neden gelmiyorlar?” diye sordu Sarene kafası karışarak.

“Korkuyorlar,” dedi Ruh. "Ve inanmıyorlar. Bu kadar çok yiyecek onlara hayal gibi görünüyor olmalı, şüphesiz akıllarının onlara yüzlerce kez oynadığı şeytani bir numara.” Yumuşakça, hatta şefkatle konuşuyordu. Kelimeleri zorba bir diktatörün sözleri değildi.

Ruh uzanarak kutulardan bir şalgam seçti. Sanki kendisi de gerçekliğinden emin değilmiş gibi gözünü dikip bakarak şalgamı hafifçe elinde tuttu. Gözlerinde açlık vardı, haftalardır iyi bir yemek görmemiş olan bir adamın açlığı. Sarene irkilerek, bu adamın da ayrıcalıklı konumuna rağmen diğerleri kadar yokluk içinde olduğunu fark etti. Üstelik sabırla düzinelerce yiyecek dolu kutunun indirilmesine yardım etmişti.

Ruh sonunda şalgamı kaldırarak bir ısırık aldı. Sebze ağzında çatırdadı, Sarene tadının nasıl olabileceğini tahmin ediyordu: Çiğ ve acı. Ancak adamın gözlerinden bunun ona bir ziyafet gibi geldiği okunuyordu.

Ruhun yiyeceği kabul etmesi, diğerlerine de onay verir gibi göründü ve kalabalık öne atıldı. Elantris Şehir Muhafızları, sonunda olanları fark ederek hızla Sarene ve diğerlerinin etrafını çevirdiler, mızrakları tehditle dışarı doğru uzatılmıştı.

"Burada, kutuların önünde bir açıklık bırakın,” diye emir verdi Sarene.

Muhafızlar ayrılarak Elantrianların bir seferde birkaç tane olmak üzere yaklaşmalarına izin verdiler. Sarene ve lordlar, bitkin garibanlara yiyecek dağıtarak kutuların arkasında durdular. Ahan bile işe girişirken sızlanmayı kesti ve ciddi b\r sessizlik içinde yiyeceği paylaştırmaya başladı.

Sarene onun, kafası kel ve dudakları kırışıklarla buruşmuş olmakla birlikte kü-çiik bir kız olduğunu tahmin ettiği birine bir torba verdiğini gördü. Kız yersiz bir masumiyetle gülümsedi ve sonra seğirterek uzaklaştı. Ahan işine devam etmeden önce bir an durakladı.

İşe yarıyor, diye düşünen Sarene, rahatlamıştı. Eğer burası Ahan’ı bile duygu-landırabilivorsa, o zaman asil sınıfının kalanına da aynısını yapabilmesi mümkündü.

Çalışırken Sarene, Ruh denen adamın kalabalığın arkasına yakın bir yerde dikildiğini gördü. Onu incelerken düşünceli görünen Ruh'un eli çenesini tutuyordu. Sanki... endişeli gibi görünüyordu. Ama neden? Onun endişelenecek neyi vardı ki? İşte o anda, Ruh un gözlerine bakarken Sarene gerçeği fark etti. O bir uşak değildi. Lider oydu ve bir nedenle de bu gerçeği ondan gizleme ihtiyacı hissetmişti.

Böylece Sarene, birinin ondan bir şeyler gizlediğini fark ettiğinde hep yaptığı şeyi yaptı. Gizlediği şeyin ne olduğunu öğrenmeye çalıştı.

“ONUNLA ilgili bir şeyler var, Ashe,” dedi Sarene sarayın önünde durmuş boş arabanın uzaklaşmasını izlerken. Öğleden sonra yaptıkları tüm işe rağmen sadece üç öğün dağıtmış olduklanna inanmak zordu. Yarın öğlene kadar hepsi bitmiş olacaktı, tabii eğer şimdiden bitmediyse.

"Kim, leydim?" diye sordu Ashe. O yiyecek dağıtımını duvarın üstünde, Iadon'un durmakta olduğu yerin yakınından izlemişti. Elbette ona eşlik etmek istemişti, ama Sarene buna izin vermemişti. Seon onun, Elantris ve liderleri hakkın-daki temel bilgi kaynağıydı ve onunla kendisi arasında belirgin bir bağ kurulmasını istememişti.

"Rehber,” diye açıkladı Sarene, dönüp kralın sarayının geniş, goblenlerle süslenmiş kapılarından içeri yürürken. Iadon, Sarene'nin zevkine göre goblenleri fazlasıyla seviyordu.

“Ruh denilen adam mı?”

Sarene başım sallayarak onayladı. “Öbürlerinin emirlerine uyuyormuş gibi davrandı, ama o bir hizmetkâr değil. Aanden, görüşmemiz sırasında sanki onayını beklermiş gibi ona bakışlar atıp durdu. Sence liderlerin isimlerini yanlış öğrenmiş olabilir miyiz?”

“Bu mümkün, leydim” diye kabul etti Ashe. “Ama konuştuğum Elantrianlar çok emin görünüyordu. Karata, Aanden ve Shaor en azından bir düzine defa duyduğum isimlerdi. Hiç kimse Ruh denilen bir adamdan bahsetmedi.”

“Bu insanlarla yakın zamanda konuştun mu?” diye sordu Sarene.

“Aslında, çabalarımı muhafızlar üzerinde yoğunlaştınyordum,” dedi Ashe, bir ulak hızla yanından geçerken kenara kayarak. İnsanların Seonlara karşı, herhangi birine yapılsa kinci kabul edilebilecek bir görmezden gelme eğilimi oluyor. Ashe buna hiç şikâyet etmeden katlanıyordu, çünkü böylece konuşmalar bile bölünmüyordu.

“Elantrianlar isimlerden fazla bir şey vermeye gönüllü değildi, leydim. Ancak muhafızlar fikirlerini belirtmekte çok hızlıydılar. Tüm gün şehri izlemek dışında

yapacak pek az şeyleri var. Onların gözlemlerini öğrendiğim isimlerle bir araya getirerek size anlattıklarımı oluşturdum."

Sarene bir an mermer bir sütuna yaslanarak durdu. “O bir şeyler saklıyor.” "Eyvah,” diye mırıldandı Ashe. “Leydim, kendinizi fazla zorluyor olabileceğinizi düşünmüyor musunuz? Gyorna karşı durmaya, saray kadınlarını erkek baskısından kurtarmaya, Arelon ekonomisini kurtarmaya ve Elantris’i beslemeye karar verdiniz. Belki de bu adamın sırrını incelenmeden korunmasına izin verebilirsiniz.” “Haklısın," dedi Sarene. “Ben Ruh’la uğraşmak için fazla meşgulüm. Bu yüzden onun neler çevirdiğini ***sen*** bulacaksın."

Ashe içini çekti.

“Şehre geri dön,” dedi Sarene. "Fazla içlere gitmene gerek kalmaz, bir sürü Elantrian kapıların yakınında oyalanıyor olmalı. Onları Ruh hakkında sorgula ve Karata ile Aanden arasındaki ittifak hakkında bir şeyler öğrenip öğrenemeyeceğine bak.”

“Evet, leydim.”

“Elantris’i belki de yanlış değerlendirmiş olmamızdan şüpheleniyorum.” “Bilmiyorum, leydim," dedi Ashe. "Çok vahşi bir yer. Ben bile birkaç canavarca olaya tanık oldum ve pek çoğunun sonuçlarını gördüm. Şehirdeki herkes çeşitli yaralar taşıyor ve inlemelerine bakılırsa, yaralarının pek çoğunun ağır olduğunu tahmin ediyorum. Şiddet sık yaşanan bir şey olmalı.”

Sarene dalgınlıkla başını salladı. Ancak Ruh’u ve onun ne kadar çarpıcı bir şekilde vahşi olmadığını düşünmekten kendini alamıyordu. Lordlarla, sanki o lanetlenmiş ve onu içeri kilitleyenler de onlar değilmiş gibi dostça konuşarak onları yatıştırmıştı. Sarene, günün sonunda neredeyse ondan hoşlanmaya başladığını fark etmişti; ama kendisiyle oynuyor olmasından endişeliydi.

Bu yüzden kendine pek çok katil ve zorbanın isterlerse gayet arkadaş canlısı gibi görünebileceğini hatırlatarak, Ruh’a karşı ilgisiz, hatta soğuk davranmıştı. Ancak kalbi bu adamın içten olduğunu söylüyordu. Her erkek gibi o da bir şeyler saklıyordu, ama dürüst olarak Elantris’e yardım etmek

istiyordu. Her nedense, Sarene’nin onun hakkında olan görüşüyle özellikle ilgilenir gibiydi.

Ve sarayın giriş kısmından kendi odasına doğru yürürken Sarene, kendini ***onun kendisi*** hakkında ne düşündüğünü umursamadığına ikna etmek için epey uğraşmak zorunda kaldı.

24. BÖLÜM

ALTINDA durmakta olduğu parlak güneş ışığı yüzünden Hrathen'i kan kırmızı zırhı içinde sıcak basmıştı. Duvarın tepesinde ayakta durmuş, zırhı ışıkta parlayarak ne kadar heybetli görünüyor olabileceğini düşünerek kendini avuttu. Elbette, hiç kimse ona bakmıyordu, herkes uzun Teo prensesin yiyeceğini dağıtmasını izliyordu.

Sarene'nin Elantris'e girme kararı tüm şehri şoke etmiş ve ardından kralın buna izin vermesi ise bir kere daha herkesi şaşkınlığa boğmuştu. Elantris duvarları, asiller ve tüccarlar kendilerini duvarın üstündeki açık yürüyüş yoluna atarken erkenden dolmuştu. Svord tarzı bir köpekbalığı dövüşünü izlemeye gelmiş gibi görünen adamlar, pek çok kişinin heyecan verici bir felaketle sonuçlanacağını tahmin ettiği olayı iyice görebilmek için duvardan sarkıyorlardı. Genel olarak, Elantris vahşilerinin, içeri girmesinden sonra birkaç dakika içinde prensesi parçalayıp sonra da yiyecekleri düşünülüyordu.

Hrathen teslimiyetle, Elantris'in canavarlarının uysallıkla gelerek değil prensesi, tek bir muhafızı bile yemeyi reddetmelerini izledi. İblisleri rollerini yerine getirmeyi reddediyordu ve Hrathen kalabalığın yüzlerindeki hayal kırıklığı ifadesini görebiliyordu. Prensesin hamlesi ustacaydı, adı gerçek olarak bilinen acımasız tırpanla Hrathen'in şeytanlarını iğdiş ediyordu. Şimdi Sarene'nin kişisel aristokratları Elantris'e girerek cesaretlerini kanıtladığına göre, gurur diğerlerini de bunu yapmaya zorlayacaktı. İnsanlar acıdıkları şeyden korkamayacakları için Elantris'e karşı olan nefret buharlaşacaktı.

Bugün hiçbir prensesin yenilip yutulmayacağı belli olur olmaz, insanlar olaya ilgilerini kaybetti; duvarın uzun merdiveninden sürekli ve tatminsiz bir sızıntı halinde geri inmeye başladılar. Hrathen onlara katılarak basamaklardan aşağı indi ve Derethi tapınağının da orada olduğu Kae'nin merkezine doğru döndü. Ancak o yürürken bir at arabası yanma yanaştı. Hrathen arabanın yan tarafındaki Aon u tanıdı: Aon Rii.

Araba yavaşlayarak durdu ve kapısı açıldı. Hrathen sadece bir an için durakladı ve sonra içeri tırmanarak Dük Telrii'nin karşısına oturdu.

Dük belli ki mutlu değildi. “Seni o kadın hakkında uyardım. Şimdi insanlar asla Elantris'ten nefret etmeyecekler. Ve eğer Elantris'ten nefret etmezlerse, Shu-Korath'tan da nefret etmezler.”

Hrathen elini salladı. “Kızın çabalan önemsiz.”

“Dediğinin nasıl doğru olabileceğini anlamıyorum."

“Bunu ne kadar sürdürebilir?” diye sordu Hrathen. “Birkaç hafta, en fazla bir ay? Şu anda, gezintileri bir yenilik ama bu kısa zamanda silinecek. Bu yiyecek dağıtımlarını sürdürmeye çalışsa bile, gelecekte asil sınıfından çoğu kişinin ona eşlik etmeye gönüllü olacağından şüpheliyim.”

“Zarar verildi," dedi Telrii ısrarla.

“Hiç de değil,” dedi Hrathen. “Lord Telrii, ben Arelon'a geleli sadece birkaç hafta oldu. Evet, kadın bize bir terslik çıkarmış olabilir, ama bunun ufak bir rahatsızlık olduğunu göreceksiniz. Asillerin yanardöner bir grup olduğunu siz de benim kadar iyi biliyorsunuz. Elantris'e olan ziyaretlerini unutmaları sizce ne kadar sürecek?”

Telrii ikna olmuş gibi görünmedi.

“Ayrıca,” dedi Hrathen başka bir taktik deneyerek, “Elantris'le ilgili olan işim planımızın sadece küçük bir parçası. Odaklanmamız gereken şey, Iadon'un tahtının sallantıda olması ve gelecek vergi döneminde başına gelecek olan utanç.”

“Kral yakın zamanda Teod'dan bazı yeni anlaşmalar buldu,” dedi Telrii.

“Bunlar onun zararını karşılaması için yeterli olmayacak,” dedi Hrathen hafife alarak. “Mali durumu sakatlandı. Asil sınıfı, onlann zenginlik seviyelerini korumaları için ısrar ederken aynı standardı kendine uygulamayan bir kralı asla kabul etmeyecektir.

“Yakında kralın zenginliğinin azalmasıyla ilgili söylentileri yaymaya başlayabiliriz. Yüksek konumlu asillerin çoğu onun gibi tüccar, rakiplerinin durumunun nasıl olduğunu öğrenmek için bazı yollar bulacaklardır. Iadon’un tam olarak ne kadar zararda olduğunu görecek ve şikâyet etmeye başlayacaklar.”

"Şikâyetler beni tahta çıkarmaz,” dedi Telrii.

“Şikâyetlerin ne yapabileceğine şaşınrsınız," dedi Hrathen. “Aynca, bir taraftan da eğer tahtı siz alacak olursanız Arelon’a Doğu’yla kârlı bir ticaret anlaşması sağlayacağınızı ima etmeye başlayacağız. Size uygun belgeleri sağlayabilirim. Herkese yetecek kadar para olacak ve bu Iadon’un henüz sağlamayı başaramadığı bir şey. Halkınız bu ülkenin finansal yıkımın eşiğinde olduğunu biliyor. Fjorden sizi bundan kurtarabilir.”

Telrii yavaşça başıyla onayladı.

Evet, Telrii, diye düşündü Hrathen karşısındakine belli etmeden içini çekerek, *bu senin anlayabileceğin bir şey, değil mi? Eğer asil sınıfım imana getiremezsek, onları her zaman satın alabiliriz.*

Taktik Hrathen’in ima ettiği kadar kesin değildi, ama bu açıklama Hrathen başka planlar yaparken bir süre Telrii’yi oyalayacaktı. Bir kere kralın iflas ettiği ve Telrii’nin zengin olduğu bilinir olduğunda, iktidarda beklenmedik olmakla birlikte kolay bir değişim, hükümete uygulanacak çeşitli başka... baskılarla sağlanabilirdi.

Prenses yanlış entrikayı karşılamıştı. O, Hrathen’in planını bozmuş olduğu için kendini zeki sanarak Elantrianlara yiyecek dağıtırken, Iadon’un tahtı çökecekti.

"Seni uyarıyorum, Hrathen," dedi Telrii birden. “Benim bir Derethi piyonu olduğumu düşünme. Planlarına uyuyorum, çünkü bana söz verdiğin zenginliği sağlamayı başarabildin. Ancak oturup da senin beni istediğin yöne iteklemene izin vermeyeceğim.’’

“Bunu hayal bile etmezdim, Ekselansları," dedi Hrathen yumuşak bir şekilde.

Telrii başıyla onaylayarak arabacıya durma emri verdi. Daha Derethi tapınağına olan yolu yanlamamışlardı bile.

“Benim konağım o yönde,” dedi Telrii çalımla bir yan sokağa işaret ederek. “Sen tapınağına olan yolun geri kalanını yürüyebilirsin."

Hrathen çenesini sıktı. Bir gün bu adam, Derethi memurlarına uygun saygıyı göstermeyi öğrenmek zorunda kalacaktı. Ancak şimdilik, Hrathen sadece arabadan indi.

Yol arkadaşlığı göz önüne alındığında, Hrathen zaten yürümeyi tercih ederdi.

"ARELON[1] DA böyle bir tepkiyi daha önce hiç görmemiştim," diye belirtti bir rahip.

"Katılıyorum," dedi yanındaki. "On yıldan uzun zamandır imparatorluğa Kae'de hizmet ediyorum. Daha önce asla bir yılda birkaç taneden fazla imana gelen olduğunu görmemiştim."

Hrathen, Derethi tapınağına girerken rahiplerin yanından geçti. Onu çok az ilgilendiren, düşük seviyeli alt rahiplerdi; onları sadece Dilaf yüzünden fark etmişti.

"Uzun zaman oldu," diye katıldı Dilaf. "Ama Korsan Dreok Crushthroat, Teod'a saldırdıktan kısa bir süre sonra Arelon'da imana gelenlerde patlama olduğu bir zamanı hatırlıyorum."

Hrathen yüzünü astı. Dilaf'ın yorumu hakkında bir şey onu rahatsız etmişti. Kendini yürümeye devam etmeye zorladı, ama gerideki artethe de bir bakış attı. Dreok Crushthroat, Teod'a on beş yıl önce saldırmıştı. Dilaf'ın böyle bir şeyi çocukluğundan hatırlaması mümkündü, ama o zamanlarda Arelon'da din değiştiren insanlann sayılannı nereden bilebilirdi?

Arteth Hrathen'in varsaydığından daha yaşlı olmalıydı. Çok daha yaşlı. Dilaf'ın yüzünü aklından incelerken, Hrathen'in gözleri büyüdü. Dilaf'ı yirmi beş yaşından büyük olamayacak şekilde değerlendirmişti, ama şimdi artethin yüzünde yaşının ipuçlannı fark edebiliyordu. Ama sadece ipuçları. Dilaf, gerçekte olduklarından yıllarca daha genç görünen az sayıdaki ender kişiden biri olmalıydı. "Genç" Arel rahip tecrübesizlik numarası yapıyordu, ama planları ve çevirdiği dolaplar gizli bir olgunluğu gözler önüne seriyordu. Dilaf, insanları inanmaya teşvik ettiğinden çok daha deneyimliydi.

Ama bunun anlamı neydi? Hrathen başını sallayarak kapısını açıp odasına girdi. Dilaf ın tapınak üstündeki gücü, Hrathen uygun ve istekli bir yeni baş arteth bulmaya çabalarken artıyordu. Üç adam daha konumu

reddetmişti. Bu artık şüpheden fazla bir şeydi; Hrathen, Dilaf ın bu konuyla bir ilgisi olduğundan emindi.

Varsaymış olduğundan daha yaşlı, diye düşündü Hrathen. *Ayrıca Kae'deki rahipler üzerinde uzun zamandır etki sahibi oldu.*

Dilaf, Kae’deki orijinal Derethi inananlarının pek çoğunun, aslında onun güney Arelon’daki kişisel tapmağından geldiğini iddia etmişti. O Kae’ye geleli ne kadar olmuştu? Dilaf geldiğinde Fjon baş artethti, ama Fjon’un şehirdeki liderliği uzun bir zaman sürmüştü.

Dilaf, büyük ihtimalle yıllardır şehirdeydi. Tüm bu zaman boyunca da büyük ihtimalle öbür rahiplerle, onları etkilemeyi öğrenerek ve üzerlerinde otorite kurarak ilişki içinde olmuştu. Ve Dilaf m Shu-Dereth için olan şevki düşünülünce, şüphesiz ki Kae’deki artethlerin sadece en etkili ve muhafazakâr olanlarını yandaşları olarak seçmişti.

Ve onlar da tam olarak, Hrathen’in ilk geldiğinde şehirde kalmasına izin verdiği adamlardı. Daha az sadakati olan rahipleri uzaklaştırmıştı ve Dilaf ın aşırı şevkinden gücenecek veya rahatsız olacak olanlar onlardı. Farkına varmaksızın, Hrathen tapınaktaki rahipleri Dilaf ın işine gelecek şekilde elemişti.

Hrathen bu yeni keşfi onu rahatsız ederken masasına oturdu. Yeni bir baş arteth bulmakta zorlanmasına şaşırmamak gerekirdi. Geride kalanlar Dilafı iyi tanıyordu; ya onun üstünde bir konuma gelmekten çekiniyorlardı ya da kenara çekilmek için Dilaf tan rüşvet almışlardı.

Hepsi üstünde bu derece etkisi olamaz, diye düşündü Hrathen sertçe. *Sadece aramaya devam etmeliyim. Eninde sonunda rahiplerden biri konumu alacak.*

Yine de, Dilaf’ın şaşırtıcı etkililiğinden endişeliydi. Artethin Hrathen’i aşan iki sağlam gücü vardı. İlk olarak, Dilaf ın hâlâ Hrathen’in imana getirdiklerinin en güçlüleri üzerinde odiv yeminleri nedeniyle gücü vardı. İkinci olarak ise artethin tapınaktaki resmi olmayan liderliği gitgide daha da güçleniyordu. Hrathen vaktinin çoğunu vaazlar vererek ve asillerle görüşerek harcadığı ve bir baş arteth de olmadığı için Dilaf, Arelon’daki Derethi kilisesinin günlük işleri üzerindeki gücü ele yavaş yavaş geçirmekteydi.

Ve hepsinin ötesinde; Hrathen'in yüzleşmek istemediği daha rahatsız edici, Sarene’nin çilesinden veya Dilafın entrikalarından da lazla zayıflatıcı

bir sorun vardı. Hrathen, onlar gibi dış güçlerle yüzleşebilir ve galip gelebilirdi.

Ancak içsel sallantısı bambaşka bir konuydu.

Küçük bir kitabı aramak için masasının çekmecelerine uzandı. Sayısız başka taşınma sırasında yapmış olduğu gibi kitabı çekmeceye yerleştirdiğini hatırlıyordu. Yıllardır kitaba bakmamıştı, ama sahip olduğu çok az şey vardı, bu yüzden hiç kendini kitaptan kurtulacak kadar fazla yüklü hissetmemişti.

Sonunda onu buldu. Aradığı yeri bulana kadar yaşlanan sayfalarını karıştırdı.

Amaç buldum, diye yazıyordu kitapta. *Önceden yaşıyordum, ama neden* ol*duğunu bilmiyordum. Şimdi bir yönüm var. Bu her yaptığıma görkem katıyor. Ulu Jaddeth'in imparatorluğunda hizmet ediyorum ve hizmetim doğrudan O'na bağlanıyor. Ben önemliyim.*

Derethi dinindeki rahipler ruhsal tecrübelerini kaydetmek için eğitilirlerdi, ama Hrathen bu belli konuda hiç gayretli olmamıştı. Bunun da dâhil olduğu kişisel kayıtları sadece birkaç girişi içeriyordu. Yıllar önce rahipliğe katılma kararını almasından sadece birkaç hafta sonra yazmıştı. Dakhor manastırına girmesinden hemen önce.

İmanına ne oldu, Hrathen?

Omin'in soruları Hrathen'in düşüncelerini zehirliyordu. Aklında Korathi rahibin, inançlarına ne olduğunu bilmeyi talep ederek, vaazlarının arkasındaki amacı bilmeyi talep ederek fısıldadığını duyuyordu. Hrathen görevlerini sadece tanıdık oldukları için yerine getirir olmuş, bir ***kinik***[1] haline mi gelmişti? Öğretileri ruhsal bir arayış yerine mantıksal bir meydan okumaya mı dönüşmüştü?

Kısmen de olsa, öyle olduğunu biliyordu. Bir ülke dolusu kâfiri imana getirmek için gereken düşünce, planlama ve çabadan hoşlanıyordu. Dilaf onu rahatsız ettiği halde, Arelon'daki bu zorlukları canlandırıcı buluyordu.

Peki ya Hrathen denilen oğlana ne olmuştu? Ya imana, bir zamanlar hissetmiş olduğu neredeyse düşüncesiz tutkuya ne olmuştu? Bunu zar zor hatırlayabiliyordu. Hayatının o kısmı çabucak geçmişti, imanı yanan bir alevden rahatlatıcı bir sıcaklığa dönüşmüştü.

Hrathen neden Arelon’da başarılı olmak istiyordu? Bu nam için miydi? Arelon’u imana getiren adam, Derethi kilisesinin resmi tarih günlüğünde uzun süre hatırlanırdı. İtaatkâr olma arzusundan mıydı? Ne de olsa, doğrudan Wyrn’in kendisinden gelmiş bir emir vardı. Gerçekten Derethi'ye dönmelerinin insanlar için iyi olacağını mı düşünüyordu? Arelon’da, Duladen’de sebep olduğu katliam gibi bir tanesine neden olmadan başarılı olmakta kararlıydı. Peki ama, bu gerçekten de hayatları kurtarmak istediği için miydi? Yoksa bu sakin fethin daha zor; dolayısıyla da daha büyük bir meydan okuma olduğunu bildiği için miydi?

Kalbi onun için duman dolu bir oda kadar bulanıktı.

Dilaf yavaşça kontrolü ele geçiriyordu. Bu kendi başına, Hrathen’in kendi kötü önsezisine kıyasla o kadar da korkutucu değildi. Ama ya Dilaf Hrathen’i devirmeye çalışmakta haklıysa? Ya Arelon Dilaf’ın kontrolünde daha iyi durumda olacaksa? Dilaf kanlı bir devrimin neden olacağı ölümlerden endişe duymazdı, o ilk imana gelmeleri bir katliam gerektirse de halkın eninde sonunda Shu-Dereth sayesinde daha iyi olacağını bilirdi.

Dilaf’ın imanı vardı. Dilaf yaptığı şeye inanıyordu. Hrathen’in neyi vardı?

Artık bundan emin değildi.

25. BÖLÜM

Düşünüyorum da, belki onun da bizim kadar bu yiyeceğe ihtiyacı vardır,” dedi Raoden, ufak tefek Torena'ya şüpheci bir gözle bakarak. Ahan’ın kızı, kırmızımsı altın rengi saçlarını koruyucu bir eşarbın altında toplamıştı ve ortalama Arel asil kadınının pahalı gardırobu düşünüldüğünde büyük ihtimalle hizmetçilerinin birinden ödünç almak zorunda kalmış olduğu basit mavi bir elbise giyiyordu.

“Ona iyi davran,” diye emretti Sarene, Raoden’e arabadan bir kutu verirken. “Gelecek kadar cesur olan tek kadın o, gerçi onun da kabul etmesinin tek sebebi Shuden’e sordurmuş olmam. Eğer o kızı korkutup kaçırırsan, diğerlerinin hiçbiri asla gelmez.”

“Evet, Majesteleri,” dedi Raoden hafifçe eğilerek. Görünüşe göre bir haftadır birlikte yiyecek dağıtmak Sarene’nin ona karşı olan nefretini biraz yumuşatmış gibiydi, ama hâlâ soğuk davranıyordu. Yorumlarına cevap veriyor, hatta onunla muhabbet de ediyordu; ama Ruhun kendisiyle arkadaş olmasına izin vermiyordu.

Bu hafta Raoden’e gerçeküstü bir şekilde ürkütücü gibi görünmüştü. Elant-ris’teki zamanını yabancı ve yeni olana alışmaya çalışarak geçirmişti. Ancak bu hafta kendini tanıdık olanla yeniden tanıştırmak zorunda kalmıştı. Bu, bir şekilde daha kötüydü. Elantris’i acısının kaynağı olarak kabul edebilirdi. Arkadaşlarını aynı şekilde görmek ise tamamen başka bir şeydi.

Şimdi bile Shuden, Torena denen kızın yanında dikiliyordu; ona yiyecek sırasına yaklaşması için cesaret verirken eli dirseğindeydi. Shuden, Raoden’in en iyi arkadaşlarından biri olmuştu; ciddi Jindoiz ile o, Arelon’un devlet sorunları hakkındaki görüşlerini tartışarak saatler geçirmişlerdi. Şimdi Shuden onu zar zor fark ediyordu. Bu Eondel, Kiin,

Roial ve hatta Lukel için bile böyle olmuştu. Yakışıklı Prens Raoden'in yoldaşları olmuşlardı, ama asla Ruh olarak bilinen lanetli yaratığın değil.

Yine de, Raoden bundan alınmayı uygun bulmuyordu. Onları kendisini tanımadıkları için suçlayamazdı, artık o bile kırışık derisi ve cılız vücuduyla kendisini

zor tanıyabiliyordu. Sesi bile farklıydı. Bir şekilde, kendi hilesi onu arkadaşlarının habersizliğinden daha çok üzüyordu. Sağ olduğunun haberi Arelon'u yok edebileceğinden onlara kim olduğunu söyleyemezdi. Raoden kendi popülerliğinin baba-smınkini geçtiğini çok iyi biliyordu; Elantrian veya değil, onu takip etmeye istekli olanlar çıkardı. İç savaşın kimseye faydası olmazdı ve bittiğinde Raoden büyük ihtimalle kendisini idam edilmiş bulurdu.

Hayır, kesinlikle gizli kalmaya devam etmesi gerekliydi. Kaderini bilmeleri dostlarına sadece şaşkınlık ve acı verirdi. Ancak kimliğini gizlemek dikkat gerektiriyordu. Yüzü ve sesi değişmişti, ama tavırları aynıydı. Onu çok iyi tanımış olan herhangi birinden uzak durmaya dikkat ediyor, neşeli ve dost canlısı davranıyor, ancak açık olmamaya çalışıyordu.

Bu da kendini Sarene'ye yöneltiyor olmasının bir sebebiydi. Sarene onu önceden tanımıyordu ve bu nedenle onun etrafındayken numarasından vazgeçebilirdi. Bir şekilde, bu bir çeşit testti. Farklı politik zorunlulukları araya girmeksizin, karı koca olarak nasıl geçinmiş olacaklarını görmek istiyordu.

İlk duygulan doğruymuş gibi görünüyordu. Ondan hoşlanıyordu. Mektupların ima ettiği şeyleri, Sarene kanıtlıyordu. Arel saray hayatından alışmış olduğu kadınlar gibi değildi. Güçlü ve kararlıydı. Unvanı ne kadar yüksek olursa olsun, bir erkek ona hitap ettiğinde gözlerini aşağı çevirmiyordu. Kolayca ve doğal olarak emir veriyordu ve bir erkeğin dikkatini çekmek için asla zayıflık numarası yapmıyordu.

Ve lordlar onu takip ediyordu. Eondel, Shuden ve hatta Dük Roial, yargılarda ona riayet ediyorlar ve emirlerine sanki o kralmış gibi karşılık veriyorlardı. Gözlerinde de asla bir mutsuzluk ifadesi olmuyordu. Sarene emirlerini nazikçe veriyor ve onlar doğal olarak cevap veriyorlardı. Raoden sadece şaşkınlıkla gülümseyebiliyordu. Onun bu adamlann güvenini kazanması yıllar sürmüştü. Sarene ise bunu sadece birkaç hafta içinde başarmıştı.

Her yönden etkileyiciydi: Zeki, güzel ve güçlü. Şimdi eğer sadece Raoden onu kendisinden nefret etmemeye ikna edebilseydi...

Raoden içini çekerek işe geri döndü. Shuden dışında günün tüm asilleri sürece yeniydi. Çoğunluğu fazla önemli olmayan küçük asillerdi, ama yeni katılan birkaç önemli isim de vardı. Örneğin Dük Telrii, bir kenarda durmuş, arabayı boşaltma işlemini tembel gözlerle izliyordu. Kendisi işe katılmamıştı, ama yerini doldurması için bir uşak getirmişti. Belli ki Telrii herhangi bir gerçek zahmetten kaçınmayı tercih ediyordu.

Raoden kafasını salladı. Asla dükten fazla hoşlanmamıştı. Bir defasında adama kendilerinin krala karşı olan muhalefetine katılmaya ikna edilebileceğini umarak yaklaşmıştı. Telrii sadece esneyerek Raoden'in ona desteği için kaç para vermeye gönüllü olduğunu sormuş ve Raoden kalkıp giderken arkasından gülmüştü. Raoden asla Telrii'nin soruyu gerçekten açgözlülükten mi, yoksa sadece onun bu talebe nasıl tepki vereceğini bildiğinden mi sorduğuna karar verememişti.

Raoden diğer asillere döndü. Çoğunlukla olduğu gibi, yeni gelenler boşaltmış olduklan arabanın yanında küçük, endişeli bir küme halinde dikiliyorlardı. Şimdi

sıra Raoden'deydi. Gülümseyerek yaklaştı ve kendini tanıştırarak ellerini, çoğunlukla sahiplerinin arzusuna karşılık olarak, sıktı. Ancak sadece birkaç dakikalık konuşmanın ardından asillerin gerginlikleri sönmeye başladı. Onları yemeyecek olan en azından bir Elantrianın olduğunu görebiliyorlardı ve Shaod diğer yiyecek dağıtanların hiçbirini almadığından, bulaşma korkularından vazgeçebilirlerdi.

Asil grubu Raoden'in cana yakın dürtüklemelerine karşı koyamayarak rahatladı. Asilleri ortama alıştırmak onun kendi üstüne aldığı bir görevdi. İkinci gün, Sarene'nin Shuden ve Raoden'in eski çevresinin dışında olan asiller üstünde kesinlikle o kadar etkisinin olmadığı belli olmuştu. Eğer Raoden devreye girmeseydi ikinci grup büyük ihtimalle hâlâ arabanın etrafında donmuş olarak dikilmeye devam ediyor olurdu. Sarene ona çabalan için teşekkür etmemişti, ama hafif bir minnettarlıkla başını eğmişti. Bundan sonra, Raoden'in tüm asil gruplarına, İkincisine yaptığı gibi yardımcı olacağı varsayılmıştı.

Elantris'te inşa etmek için uğraşmış olduğu her şeyi tek başına yok etmekte olan şeye katkıda bulunuyor olması Raoden'e garip geliyordu. Ancak devasa bir olay çıkarmadan Sarene'yi durdurmak için yapabileceği

bir şey yoktu. Ayrıca, Mareshe ve Karata’nın “iş birlikleri” sayesinde, hayati önem taşıyan malzemeler elde ediliyordu. Raoden'in, Sarene’nin Çilesi bittikten sonra pek çok şeyi yeniden inşa etmesi gerekecekti; ama bu aksiliklere değecekti. Elbette, o kadar uzun süre sağ kaldığı varsayılırsa.

Gelişigüzel düşünce, birden acılannın farkına varmasına neden oldu. Her zamanki gibi onunlaydılar, etini yakıp iradesini aşındırıyorlardı. Her birinin kendine ait koyulmamış bir ismi, farklı birer ıstırap hissi olsa da, artık acılarını saymıyordu. Anlayabildiği kadarıyla, onun acısı diğer herkesinkinden daha hızlı ivmeleniyordu. Kolundaki bir sıyrığı omzundan parmaklarına kadar inen bir yarık gibi hissediyordu ve başlangıçta çarpmış olduğu ayak parmağı ta dizine kadar çıkan bir ateşle kavruluyordu. Sanki yalnızca tek bir aydır değil de bir yıldır Elantis’teymiş gibiydi.

Veya belki de acısı daha güçlü değildi. Belki sadece kendisi diğerlerinden daha zayıftı. Her iki durumda da daha uzun süre dayanması mümkün olmayacaktı. Yakında, bir veya belki iki ay içinde, acısından uyanmayacağı ve onu Düşmüşler Salonu’na yatırmak zorunda kalacakları bir gün gelecekti. Orada, sonunda tüm sadakatini kıskanç ıstırabına verebilecekti.

Böyle düşünceleri uzağa iterek kendini yiyecek dağıtmaya başlamaya zorladı. İşin onun dikkatini dağıtmasına izin vermeye çalıştı ve bunun biraz faydası oldu. Ancak acı hâlâ içinde; gölgelerde gizlenmiş, kırmızı gözlerinde şiddetli bir açlıkla izleyen bir hayvan gibi pusudaydı.

Her Elantrian, içi yenmeye hazır çeşitli farklı şeylerle doldurulmuş ufak hir torba alıyordu. Bugünün kısmeti de tüm diğer günlerinki gibiydi, ama şaşırtıcı bir şekilde Sarene biraz Jindoiz ekşi kavunu bulmayı başarmıştı. Raoden’in yanındaki bir kasada parıldayarak duran yumruk büyüklüğündeki kırmızı meyveler, daha mevsimlerinin gelmemiş olması gerçeğine meydan okuyorlardı. Raoden her torbaya bir tane atıyor ve ardından biraz buğulanmış mısır, çeşitli sebzeler ve kü<;ük

bir somun ekmek ekliyordu. Elantrianlar adakları teşekkür ederek, ancak açgözlülükle alıyorlardı. Çoğu yemeğini alır almaz yalnızlık içinde yemek için arabanın yanından hızla uzaklaşıyorlardı. Hâlâ kimsenin yemeği ellerinden almayacağına inanamıyorlardı.

Raoden çalışırken önünde tanıdık bir yüz belirdi. Galladon, Elantris paçavralarını ve topladıkları pis Elantris çerçöpünden yapılmış bir pelerin giymişti. Dula torbasını uzattı ve Raoden bunu dikkatle normal miktarın beş katıyla doldurulmuş bir tanesiyle değiştirdi. O kadar doluydu ki onu tek bir

zayıflamış Elantrian eliyle kaldırmak zordu. Galladon, pelerininin kenarı torbayı rastgele gözlerden saklayacak şekilde kolunu uzatarak aldı. Sonra kalabalığa karışarak gitti.

Saolin, Mareshe ve Karata da gelerek Galladon'unki gibi birer torba alacaklardı. Saklayabildiklerini tutacak, kalanını da Yitiklere vereceklerdi. Düşmüşlerin bazıları hâlâ yiyeceği algılayabiliyordu ve Raoden düzenli yemenin onların aklını onarmaya yardımcı olacağını umuyordu.

Ancak bu şimdiye kadar işe yaramamıştı.

KAPILAR gürültüyle kapandı ve ses Raoden'e Elantris'teki ilk gününü hatırlattı. O zamanki acısı sadece duygusaldı ve o da nispeten zayıftı. Eğer gerçekten neye bulaşmakta olduğunu anlamış olsaydı, hemen o anda oraya kıvrılıp Yitiklere katılmış olurdu.

Dönerek sırtını kapıya verdi. Mareshe ve Galladon, avlunun ortasında Sarene'nin Karata'nın son taleplerine uyarak geride bıraktığı yerdeki çeşitli kutulara bakıyorlardı.

"Lütfen bana bunları nakletmek için bir yol bulduğunuzu söyleyin," dedi Raoden arkadaşlarına katılarak. Son birkaç defasında, zayıflamış Elantrian kasları çabaya itiraz ederken, kutuları Yeni Elantris'e teker teker taşımak zorunda kalmışlardı.

"Elbettte buldum," dedi Mareshe burnunu çekerek. "En azından, işe yaraması ***gerekir."***

Küçük adam bir moloz yığınının arkasından ince bir metal plaka çıkardı. Dört kenarı da hafifçe yukarı doğru kıvnlmıştı ve ön tarafına bağlanmış üç ip vardı.

"Bir kızak mı?" diye sordu Galladon.

"Altı yağla kaplı," diye açıklama yaptı Mareshe. "Elantris'te paslı veya çürümüş olmayan hiç tekerlek bulamadım, ama bunun işe yaraması gerekir. Bu sokaklardaki çamur hareket ettirmemiz için gerekli kayganlığı sağlayacaktır."

Galladon, belli ki alaycı bir yorumunu yutarak homurdandı. Mareshe'nin kızağı ne kadar az işe yararsa yarasın, kapıdan kiliseye kadar bir düzine kere gidip gelmekten daha kötü olamazdı.

Aslında kızak nispeten iyi işe yaradı. Ancak kızağın altındaki yağ zamanla kayboldu ve sokaklar kaldırım taşlarının sökük olduğu yerlerden

kaçınamayacakları kadar daraldı. Ve elbette kızağı Yeni Elantris'in çamursuz sokaklarında sürüklemek daha da zor olmuştu. Ancak sonuç olarak, Galladon bile kızağın onlara epeyi zaman kazandırdığını kabul etmek zorunda kaldı.

"Kedi olalı bir fare tuttu," diye homurdandı Dula, kızağı kilisenin önüne çektiklerinde.

Mareshe aldırışsızca 'hıh'ladı, ama Raoden gözlerindeki mutluluğu görebiliyordu. Galladon ısrarla küçük adamın becerikliliğini kabullenmeyi reddediyordu. Dula, Mareshe'nin egosunu daha fazla şişirmek istemediğini bahane ediyordu, fakat bu Raoden'in neredeyse olanaksız kabul ettiği bir şeydi.

"Bakalım prenses bu defa bize ne göndermeye karar vermiş," dedi Raoden ilk kutuyu açarken.

"Yılanlara dikkat et," diye uyardı Galladon.

Raoden gülerek kapağı kaldırım taşlarının üstüne attı. Kutuda hepsi hasta edecek kadar parlak turuncu renkli birkaç top kumaş vardı.

Galladon yüzünü astı. "Sule, bu benim hayatım boyunca gördüğüm en iğrenç renk olmalı."

"Katılıyorum," dedi Raoden gülümseyerek.

"Pek hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyorsun."

"Yok, tamamıyla tiksindim," dedi Raoden. "Ben sadece bizden hıncını çıkarmak için bulduğu yollan görmekten hoşlanıyorum."

Raoden kumaşı bir ucundan tutup kaldırarak alıcı gözle incelerken, Galladon homurdanarak ikinci kutuya geçti. Galladon haklıydı, bu özellikle cafcaflı bir renkti. "Çete liderleri" ile Sarene arasındaki talepler ve taleplerin karşılanması bir çeşit oyun haline gelmişti: Mareshe ve Karata isteklerini nasıl ifade edeceklerine karar vermek için saatler harcıyorlardı, ama Sarene her zaman istediklerini onlara karşı çevirmenin bir yolunu buluyor gibiydi.

"Hah, işte buna bayılacaksın," dedi Galladon ikinci kutunun içine kafasını sallayarak bakarken.

"O ne?"

"Bu çeliğimiz," diye açıkladı Dula. Geçen sefer yirmi çelik plaka istemişlerdi ve Sarene hemen yirmi tane o kadar ince metal plaka getirmişti

ki neredeyse havada bırakılınca süzüleceklerdi. Bu defa çeliği ağırlıkla istemişlerdi.

Galladon kutunun içine uzanıp bir avuç dolusu çivi çıkardı. Eğrilmiş çiviler.

"Bunlardan burada binlerce olmalı.”

Raoden güldü. “Eh, eminim onlarla yapacak bir şey bulabiliriz.” Neyse ki, demirci Eonic, Raoden’e sadık kalan birkaç Elantriandan biriydi.

Galladon çivileri şüpheci bir omuz silkişle kutuya geri attı. Malların kalanı o kadar da kötü değildi. Yiyecek bayattı, ama Karata yenilebilir olmasını şart koşmuştu. Yağ yakıldığında acı bir koku yayıyordu, Raoden'in prensesin bu yağı nereden bulduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve bıçaklar keskindi, ama saplan yoktu.

“En azından tahta kutulan neden istediğimizi fark etmedi,” dedi Raoden kapların kendilerini incelerken. Tahta iyi ve güçlüydü. Kutulan parçalayıp ayırarak tahtayı pek çok amaç için kullanabilirlerdi.

"Eğer sırf bize kıymık batsın diye tahtaları zımparalatmadıysa şaşırmam,” dedi Galladon bir ip yumağını bir uç bulup yığını çözmeye başlamak için kurcalarken.

"Eğer kaderinde o kadın vardıysa, sule, Domi seni buraya göndererek kutsamış."

“Prenses o kadar da kötü değil,” dedi Raoden, Mareshe yeni malzemelerini kataloglamaya başlarken kenara çekilerek.

“Ben bunun garip olduğunu düşünüyorum, efendim,” dedi Mareshe. “Neden bizi kızdırmak için bu kadar zahmete giriyor? Anlaşmamızı bozmaktan korkmuyor mu?”

“Sanırım gerçekte ne kadar güçsüz olduğumuzdan şüpheleniyor, Mareshe,” dedi Raoden kafasını sallayarak. "Taleplerimizi sözünden dönmüş olmamak için karşılıyor, ama bizi mutlu etmek de istemiyor. İnsanların onun dağıttığı yiyeceği kabul etmesini engelleyemeyeceğimizi biliyor. ”

Mareshe başını sallayarak onaylayıp listesine geri döndü.

“Gel hadi, Galladon,” dedi Raoden, Yitikler için olan yiyecek torbalarını alarak. “Gidip Karata’yı bulalım.”

YENİ Elantris şimdi boş görünüyordu. Bir defasında, tam Sarene’nin gelişinden önce, yüzden fazla insan toplamışlardı. Şimdi çocuklar ve Yitikler sayılmazsa, yirmi kişi ancak kalmıştı. Kalanların çoğu da Elantris’e yeni gelen, Saolin ve Mareshe gibi Raoden’in “kurtardığı” kişilerdi. Onlar Yeni Elantris’in dışında bir hayat bilmiyorlardı ve onu geride bırakmaya gönülsüzlerdi. Diğerleri, yollarını Yeni Elantris’e kendiliklerinden çevirmiş olanlar, Raoden’in amacına sadece hafif bir bağlılık duymuşlardı. Sarene onlara “daha iyi” bir şey önerir önermez gitmişlerdi: Şimdi çoğu, gelecek dağıtımı bekleyerek kapının yakınındaki sokaklarda duruyorlardı.

“Üzücü. Kolo?” dedi Galladon artık temiz, ama boş olan evlere göz atarak.

“Evet,” dedi Raoden. "Potansiyeli vardı, sadece bir hafta için bile olsa."

“Tekrar o noktaya geleceğiz, sule,” dedi Galladon.

“Onların tekrar insan olmalarına yardım edebilmek için o kadar uğraştık ve şimdi ne öğrendilerse terk ettiler. Ağızları açık, bekliyorlar. Sarene, ‘üç öğün’ torbalarının aslında sadece birkaç dakika dayandığını fark ediyor mudur, diye merak ediyorum. Prenses açlığı durdurmaya çalışıyor, ama insanlar yemeği o kadar hızla yutup bitiriyorlar ki birkaç saat kendilerini hasta hissedip, günün kalanında da aç kalıyorlar. Bir Elantrianın vücudu sıradan bir insanınki gibi çalışmıyor.”

“Bunu söyleyen şendin, sule,’’ dedi Galladon. "Açlık psikolojik. Vücutlarımızın yemeğe ihtiyacı yok, bizi Dor hayatta tutuyor.”

Raoden başıyla onayladı. “Eh, en azından patlamıyorlar.” Fazla yemek yemenin, Elantrianların midelerinin patlamasına sebep olabileceğinden endişelenmişti. Neyse ki, bir Elantrianın midesi bir kere dolduğunda, sindirim sistemi çalışmaya başlıyordu. Elantrian sindirim sistemi de kaslar gibi uyanlara hâlâ cevap veriyordu.

Sonunda bir duvarı halinden memnun bir şekilde son nakliyatta onun için getirttikleri bir fırçayla ovalamakta olan Kahar’ın yanından geçene kadar yürümeye devam ettiler. Yüzü huzurlu ve soğukkanlıydı, yardımcılarının gitmiş olduğunun pek farkına varmamış gibi görünüyordu. Ancak geçerlerken Raoden ve Galladon'un farkına vararak eleştiren gözlerle baktı.

"Efendim neden üstünü değiştirmedi?” diye sordu iğneleyerek.

Raoden, başını eğip üstündeki Elantrian paçavralarına baktı. “Daha zamanım olmadı, Kahar.”

"Maare Hanım’ın size uygun bir kıyafet dikmek için harcadığı onca emeğe rağmen mi, efendim?” diye sordu Kahar ciddiyetle.

“Pekâlâ,” dedi Raoden gülümseyerek. "Karata’yı gördün mü?”

“Düşmüşler Salonu’nda, efendim, Yitiklerle birlikte.”

RAODEN ve Galladon, yaşlı temizlikçinin sözünü dinleyerek, Karata’yı bulmak için devam etmeden önce üzerlerini değiştirdiler. Raoden giyer giymez böyle yaptıklarına memnun oldu. Yeni ve temiz giysiler giymenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Çamur ve çöp kokmayan veya kahverengi bir pislik tabakasına bulanmamış giysiler. Elbette renkleri pek imrenilecek gibi değildi, Sarene seçimlerinde oldukça uyanıktı.

Raoden ufak bir parça parlatılmış çelikle kendini inceledi. Gömleği sarı üzerine mavi çizgiliydi, pantolonu parlak kırmızı ve yeleği hastalıklı bir yeşil renkteydi. Sonuç olarak, şaşkın bir tropik kuş çeşidine benziyordu. Tek tesellisi, kendisi ne kadar salak görünse de Galladon’un çok daha beter olmasıydı.

İri, koyu derili Dula, üstündeki pembe ve açık yeşil kıyafete kaderine boyun eğmiş bir ifadeyle bakıyordu.

“Bu kadar suratsız durma, Galladon,” dedi Raoden bir kahkaha atarak. “Siz Dulaların cafcaflı kıyafetlere bayılmanız gerekmiyor mu?”

“O aristokrasi için geçerli: Vatandaşlar ve cumhuriyetçiler. Ben bir çiftçiyim, pembe tam olarak benim gurur okşayıcı kabul edeceğim bir renk değil. Kolo?” Sonra başını kaldırarak kısık gözlerle Raoden'e baktı. “Eğer benim bir kathari meyvesine benzememle ilgili tek bir yorum yaparsan, bu tuniği çıkarıp seni onunla asarım.”

Raoden kıkırdadı. “Bir gün, bana tüm Dulaların soğukkanlı olduğunu söyleyen âlimi bulup bir hafta seninle aynı odada kilitli kalmaya zorlayacağım, dostum.

Galladon cevap vermeyi reddederek homurdandı.

"Hadi gel,” dedi Raoden kilisenin arka odasından çıkarlarken önden giderek. Karata’yı elinde bir iğne ve uzun bir iplikle Düşmüşler Salonu’nun önünde otururken buldular. Saolin giysisinin yenini geriye çekmiş, tüm kolu boyunca uzanan derin bir kesiği gözler önüne sererek önünde oturuyordu. Akan kan yoktu, ama derisi koyu ve kaygandı. Karata etkili bir şekilde yarığı dikerek kapatıyordu.

"Saolin!” diye haykırdı Raoden. "Ne oldu?”

Asker utançla yere baktı. Acı çekiyormuş gibi görünmüyordu, ama kesik o kadar derindi ki normal bir adam uzun süre önce acı ve kan kaybından bayılmış olurdu. “Ayağım kaydı, efendim ve onlardan biri de beni yakaladı.”

Raoden hoşnutsuzlukla yaraya göz attı. Saolin'in askerleri Yeni Elantris’in $eri kalanı kadar azalmamıştı; yeni buldukları sorumluluklarını hızla terk ötmeyecek türde, çetin bir gruptular. Ancak sayıları asla çok fazla olmamıştı ve Shaor’un

bölgesinden avluya açılan sokakları izleyecek sayıda adamları ancak vardı. Her gün Elantris’in geri kalanı Sarene’nin adaklarıyla tıkınırken, Saolin ve adamları Shaor’un yaratıklarının avluyu basmalarını engellemek için acı bir mücadele veriyordu. Bazen, uzaktan ulumalar duvulabiliyordu.

"Üzgünüm, Saolin," dedi Raoden, Karata dikmeye devam ederken.

“Önemli değil, efendim,” dedi asker cesurca. Ancak öncekilerden farklı olarak, kolundaki bu yara kılıç varasıydı.

“Efendim...” diye başladı Saolin, Raoden’in gözlerinden başka tarafa bakarak. “Ne oldu?”

“Bugün bir adam daha kaybettik. Onları zar zor geride tutabildik. Şimdi ben de olmadan... eh, epey zorluk yaşayacağız. Benim çocuklar iyi savaşçılar ve de iyi donanımlılar, ama daha uzun süre dayanmayı başaramayız.”

Raoden başını sallayarak onayladı. “Bir şeyler düşüneceğim.” Adam umutla başını salladı ve kendini suçlu hisseden Raoden devam etti. "Saolin, böyle bir kesiği nasıl aldın? Shaor’un vahşi adamlarının taşlar ve sopalardan başka bir şey kullandığını hiç görmemiştim.”

“Değiştiler, efendim,” dedi Saolin. “Artık bazılarının kılıcı var ve ne zaman adamlarımdan biri düşse, silahını elinden alıyorlar.”

Raoden şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Gerçekten mi?”

“Evet, efendim. Bu önemli mi?”

“Çok. Bu, Shaor’un adamlarının bizim inanmamızı istedikleri kadar hayvani olmadıkları anlamına gelir. Uyum sağlamaya yetecek kadar akılları var. En azından vahşiliklerinin bir kısmı numara.”

“Doloken gibi bir numara,” dedi Galladon bir homurtuyla.

“Belki de numara değil,” dedi Raoden. “Bu şekilde davranıyorlar, çünkü bu acıyla baş etmekten daha kolay. Ama eğer onlara başka bir seçenek sunabilirsek, bunu kabul edebilirler. ”

“Basitçe onların avluya girmelerine izin verebiliriz, efendim,” dedi Saolin tereddütle, Karata dikişini bitirirken hafifçe homurdanarak. Kadın yetenekliydi, kocasıyla küçük bir paralı asker grubunda bir hemşire olarak hizmet verirken tanışmıştı.

“Hayır,” dedi Raoden. “Asillerin bir kısmını öldürmeleri gibi bir tehlike olmasaydı bile, Elantris Şehir Muhafızları onları katlederdi.”

“Bizim istediğimiz de bu değil mi, sule?" diye sordu Galladon gözlerinde kötü bir parıltıyla.

“Kesinlikle değil,” dedi Raoden. “Sanırım Prenses Sarene'nin bu çilesinin arkasında ikincil bir sebep daha var. Her gün sanki onları Elantris’e alıştırmak istermiş gibi yanında başka asiller getiriyor.”

“Bu ne işe yarayacak?" diye sordu Karata, dikiş malzemelerini kaldırırken ilk kez konuşarak.

“Bilmiyorum,” dedi Raoden. “Ama bu onun için önemli. Eğer Shaor’un adamları asillere saldırırsa, bu prenses her ne elde etmeye çalışıyorsa onu yok eder-

ler. Prensesi tüm Elantrianlarm onun gördükleri kadar uysal olmadığı konusunda uyarmaya çalıştım, ama bana inandığını sanmıyorum. Sarene’nin işi bitene kadar Shaor’un adamlarını onlardan uzak tutmamız gerekecek.’’

“Ki bu da?..” diye sordu Galladon.

"Domi bilir ne zaman,” diye cevap verdi Raoden, başını sallayarak. "Bana söylemiyor, onu bilgi almak için her dürtükleyişimde şüpheleniyor.”

"Peki o zaman, sule,” dedi Galladon, Saolin’in yaralı koluna bakarak. “Onu kısa zamanda durdurmanın bir yolunu bulsan iyi olur. Ya bu ya da prensesi birkaç düzine gözü dönmüş manyakla uğraşmaya hazırlamalısın. Kolo?”

Raoden başını sallayarak onayladı.

MERKEZDE bir nokta, onun beş altı santim üstünden geçen bir çizgi ve sağ tarafından geçen bir çizgi daha: Aon Aon, tüm diğer Aonlann başlangıç noktası. Raoden parmakları arkalarında ışıltılı izler bırakarak hassasça ve

hızla hareket ederken çizmeye devam etti. Merkez noktanın etrafındaki kutuyu tamamladı ve sonra onun çevresine iki büyük daire çizdi. Aon Tia, seyahat anlamına gelen sembol.

Raoden bununla da kalmadı. Kutunun köşelerinden çıkan iki uzun çizgi çizdi: Aon’un sadece onu etkilemesini sağlayacak olan koşul; sonra yan tarafına tam olarak göndereceği mesafeyi belirleyen dört daha küçük Aon daha ekledi. Üst kısmını kesen bir dizi çizgi Aon’u, etkisini Raoden hazır olduğunu belirtecek şekilde merkezine dokununcaya kadar bekletmesi için ayarladı.

Her çizgi veya noktayı kesin olarak koydu, uzunluk ve büyüklük hesaplamalar için çok önemliydi. Bu nispeten basit bir Aon’du, hiç de kitabın tarif ettiği inanılmayacak kadar karmaşık şifa Aonları gibi bir tanesi değildi. Yine de, Raoden artan yeteneğiyle gurur duyuyordu. Tia'yı onu tam olarak on gövde boyu kadar uzağa taşıyacak şekilde ayarlayan dörtlü Aon serisini mükemmelleştirmek günlerini almıştı.

Parlayan deseni, yanıp sönerek tamamen etkisiz bir şekilde yok olana dek yüzünde bir tatmin gülümsemesiyle izledi.

“Geliştiriyorsun, sule," dedi Galladon pencere eşiğine davanmış kilisenin içine bakarak.

Raoden başını salladı. “Daha gidecek uzun bir yolum var, Galladon.

Dula omzunu silkti. Galladon, Raoden’i AonDor egzersizi yapmanın anlamsız olduğuna ikna etmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Başka ne olursa olsun, Raoden her gün birkaç saati Aonlarını çizmekle geçiriyordu. Bu onu rahatlatıyordu, Aonları çizerken acısını daha az hissediyordu ve o birkaç kısa saat içinde uzun zamandır hissettiğinden çok daha huzurlu oluyordu.

“Ekinler nasıl?” diye sordu Raoden.

Galladon arkasını dönerek bahçeye baktı. Mısır sapları hâlâ kısa, filizden biraz daha halliceydiler. Raoden saplarının kurumaya başladığını görebiliyordu. Geçen hafta boyunca Galladon’un işçilerinin çoğunluğu kaybolmuştu ve şimdi minik çiftliklerinde çalışmak için sadece Dula kalmıştı. Her gün bitkilerine su getirmek

için kuyuya birkaç kere gidip geliyordu, ama tek başına fazla taşıyamıyordu ve Sarene'nin onlara vermiş olduğu kova akıtıyordu.

'‘Yaşayacaklar,” dedi Galladon. "Karata’va bir dahaki siparişte gübre istemeyi hatırlat.”

Raoden başını salladı. “Bunu yapamayız, dostum. Kral bizim kendi yiyeceğimizi yetiştirdiğimizi bilmemeli.”

Galladon yüzünü astı. “O zaman sanırım biraz dung da işimizi görür.”

“Çok belli.”

“E o zaman balık iste,” dedi. "Aniden canının trike çektiğini iddia edersin.” Raoden içini çekerek başıyla onayladı. Bahçeyi kendi evinin arkasına koymadan önce keşke biraz daha düşünmüş olsaydı, çürüyen balık kokusu iple çekeceği bir şey değildi.

"O Aon’u kitaptan mı öğrendin?” diye sordu Galladon, pencereden içeri uzanırken rahat bir duruşu vardı. “Ne yapması gerekiyor?”

“Aon Tia mı?” diye sordu Raoden. “Tia bir nakil Aon’u. Reod’dan önce o Aon bir kişiyi Elantris’ten dünyanın öbür ucuna gönderebilirdi. Kitap onun en tehlikeli Aonlardan biri olduğunu iddia ediyor.”

“Tehlikeli mi?”

“Seni göndereceği uzaklıktan çok emin olmalısın. Eğer seni tam olarak on ayak uzağa göndermesini söylersen, on ayak uzakta ne olduğuna bakmadan tam olarak öyle yapar. Kolaylıkla taştan bir duvarın içinde belirebilirsin.”

“O zaman kitaptan çok şey öğreniyorsun?”

Raoden omzunu silkti. “Bazı şeyler. Çoğunlukla ipuçları.” Kitabın sayfalarını geriye doğru çevirerek işaretlemiş olduğu bir sayfayı buldu. “Bu olaydaki gibi. Reod’dan yaklaşık on yıl kadar önce, bir adam karısını Elantris’e inmesini tedavi ettirmek için getirmiş. Ancak Elantrian şifacı, Aon Ien’i birazcık yanlış çizmiş. Ve şekil kaybolmak yerine parlayıp zavallı kadını kırmızımsı bir ışıkla yıkamış. Kadın derisinde kara lekeler ve kısa sürede dökülen güçsüz saçlarla kalmış. Tanıdık geldi mi?”

Galladon ilgiyle bir kaşını kaldırdı.

"Kısa bir süre sonra ölmüş,” dedi Raoden. “Kendini bir binanın tepesinden atmış, acının çok fazla olduğuna dair çığlık atıyormuş.”

Galladon yüzünü astı. “Şifacı neyi yanlış yapmış?”

“Yanlıştan çok bir atlamaymış,” dedi Raoden. “Üç temel çizgiden birini eklemeyi unutmuş. Aptalca bir hata, ama bu kadar şiddetli bir etki oluşturmaması gerekirdi.” Raoden sayfayı düşünceli bir şekilde inceleyerek durakladı. “Bu sanki tıpkı...”

“Sanki tıpkı ne, sule?”

“Şimdi, Aon tamamlanmamıştı, değil mi?”

“Kolo.”

"O zaman, belki iyileştirme başladı, ama talimatları tamam olmadığından bitemedi,” dedi Raoden. “Peki ya hata yine Dor’a erişebilen geçerli bir Aon yaratabildi, ama başladığı şeyi bitirecek kadar enerjiyi sağlayamadıysa?

"Ne ima ediyorsun, sule?”

Raoden'in gözleri kocaman açıldı. “Ölü olmadığımızı söylüyorum, dostum.”

"Kalp atışı yok. Nefes yok. Kan yok. Seninle daha fazla aynı fikirde olamazdım.”

“Hayır, gerçekten,” dedi Raoden gittikçe heyecanlanarak. “Görmüyor musun? Vücutlarımız bir çeşit yarım dönüşümde hapis kaldı. Süreç başladı, ama bir şey onu engelledi; aynı o kadının şifasında olduğu gibi. Dor hâlâ bizim içimizde, başladığı şeyi bitirmek için gereken enerji ve yönlendirmeyi bekliyor.”

“Seni takip edebildiğimden emin değilim, sule,” dedi Galladon tereddütle.

Raoden dinlemiyordu. “Bu yüzden vücutlarımız asla iyileşmiyor, sanki zaman içinde tek bir anda kısılı kalmışız gibi. Bir buz kütlesindeki balık gibi donmuş olarak. Acı geçmiyor, çünkü vücudumuz zamanın geçmediğini düşünüyor. Dönüşümlerinin sonucunu bekleyerek sıkışıp kalmışlar. Saçımız dökülüyor, ama yerini almak için hiçbir şey büyümüyor. Derimiz Shaod’un başladığı, ancak sonra gücü tükenerek durduğu yerlerde kara lekelere dönüşüyor.”

“Bu bana biraz mantık sıçraması gibi görünüyor, sule,” dedi Galladon.

“Öyle,” diye katıldı Raoden. “Ama doğru olduğuna eminim. Bir şey Doru ***engelliyor,*** bunu Aonlarımın içinden hissedebiliyorum. Enerji geçmeye çalışıyor, ama arada bir şey var; sanki Aon desenleri uyumsuzmuş gibi.”

Raoden başını kaldırarak arkadaşına baktı. “Ölü değiliz, Galladon ve lanetli de değiliz. Sadece tamamlanmamışız.”

“Harika, sule," dedi Galladon. “Şimdi sadece niye olduğunu bulmak zorundasın.”

Raoden başıyla onayladı. Artık biraz daha fazla anlıyorlardı; ama gerçek gizem, Elantris’in düşüşünün arkasındaki sebep, hâlâ belli değildi.

“Ama,” diye devam etti Dula, tekrar bitkileriyle ilgilenmek için sırtını dönerken, “kitabın yardımcı olmasına sevindim."

Raoden, Galladon yürüyerek uzaklaşırken kafasını yana doğru eğdi. “Bekle bir dakika, Galladon.”

Dula yüzünde soru soran bir ifadeyle döndü.

“Gerçekten benim çalışmalarımı umursamıyorsun, değil mi? ’ diye sordu Raoden. “Sen sadece kitabının işe yarayıp yaramadığını bilmek istiyordun.

“Bu neden umurumda olsun ki?” diye dudak büktü Galladon.

“Bilmiyorum,” dedi Raoden. “Ama çalışma odan hakkında her zaman çok korumacıydın. Kimseye göstermedin ve kendin bile oraya hiç gitmiyorsun. O yer w kitapları hakkında bu kadar kutsal olan ne?"

"Hiçbir şey,” dedi Dula omuz silkerek. "Sadece oranın mahvolduğunu görmek istemiyorum."

“Orayı en başta nasıl buldun ki zaten?” diye sordu Raoden, pencereye yürüyüp pervazına yaslanarak. "Elantris’te sadece birkaç aydır bulunduğunu söylüyorsun, ama her yol ve sokağı bilir gibi görünüyorsun. Beni doğrudan Shaor’un bankama götürdün ve pazar kısmı tam olarak öylesine keşfe çıkılacak bir yer değil."

Raoden konuştukça Dula gittikçe daha da huzursuzlamyordu. Sonunda mırıldandı: “Bir adam hiçbir şeyi kendine saklavamaz mı, Raoden? Her şeyi benden sökerek çıkarmak zorunda mısın?"

Raoden arkadaşının ani tepkisiyle şaşırarak geriye çekildi. “Affedersin,” diye kekeledi, sözlerinin ne kadar suçlayıcı çıkmış olduğunu fark ederek. Galladon gelişinden beri ona sürekli destek vermişti. Utanmıştı; Raoden, Dulayı yalnız bırakmak üzere döndü.

“Babam Elantriandı,” dedi Galladon sessizce.

Raoden durdu. Yan tarafta arkadaşını görebiliyordu. İri Dula yeni sulanmış toprağa oturmuştu ve önündeki küçük bir mısır sapına bakıyordu.

“Taşınacak kadar büyüyünceye dek onunla yaşadım,” dedi Galladon. “Ben her zaman bir Dulanın Arelon’da, halkından ve ailesinden uzakta yaşamasının yanlış olduğunu düşündüm. Sanırım Dor bu yüzden bana da aynı laneti vermeye karar verdi.

“Her zaman Elantris’in şehirlerin en kutsanmışı olduğunu söylerlerdi, ama babam burada asla mutlu değildi. Sanırım cennette bile uyum sağlayamayan birileri olur. Bir âlim oldu, sana gösterdiğim çalışma odası onundu. Ancak Duladen asla aklından çıkmadı, ikisi de Elantris'te işe yaramasa da çiftçilik ve tarım üzerine çalıştı. Çöpü yiyeceğe dönüştürebilirken neden çiftçilik yapasın?”

Galladon içini çekerek uzandı ve bir parça toprağı alıp parmaklarının arasında sıkıştırdı. Bir an için toprağı parmakları arasında ovalayarak yere geri dökülmesine izin verdi.

“Bir sabah yatakta annemi yanında ölmek üzere bulduğunda şifa çalışmış olmayı diledi. Bazı hastalıklar o kadar hızlı bastırır ki Elantris bile onları durduramaz. Babam benim bildiğim tek bunalımlı Elantrian oldu. İşte ondan sonra onların tannlar olmadığını anladım, çünkü bir tanrı asla böyle bir ıstırap hissedemezdi. Eve geri dönemezdi; ne kadar güzel olurlarsa olsunlar, eskinin Elantrianları da şimdi bizim olduğumuz kadar sürgündeydi. İnsanlar kendilerinden o kadar üstün bir şeyle birlikte yaşamak istemez, kendi değersizliklerinin böylesine görünür bir işaretine katlanamazlar.

“Ben Duladen’e döndüğümde mutlu olmuştu. Bana bir çiftçi olmamı söyledi. Onu kutsal bir şehirde, tekrar sıradan bir adam olabilme özgürlüğünden başka hiçbir şey istemeyen zavallı, yalnız bir tanrı olarak bıraktım. Ben gittikten yaklaşık bir yıl sonra öldü. Elantrianların kalp ölümü gibi basit şeylerden ölebildiğini biliyor muydun? Sıradan insanlardan çok daha uzun yaşıyorlardı, ama hâlâ ölebilirlerdi. Özellikle de eğer isteklilerse. Babam kalp ölümünün işaretlerini biliyordu, iyileştirilmeye gidebilirdi; ama çalışma odasında kalıp kaybolmayı seçti. Aynı o çizmekle o kadar zaman harcadığın Aonlar gibi.”

“Yani Elantris’ten nefret mi ediyorsun?” diye sordu Raoden, arkadaşına yaklaşmak için açık pencereden sessizce dışarı tırmanarak. O da küçük bitkinin karşısından Galladon’a bakabileceği bir şekilde oturdu.

“Nefret?” diye sordu Galladon. “Hayır, nefret etmiyorum; bu Dula yolu değil-

Elbette, Elantris’te buruk bir babayla büyümek beni pek iyi bir Dula yapmadı. Bunu fark ettin: İşleri halkımın alacağı kadar hafife alamıyorum. Her şeyde bir bozukluk görüyorum. Elantris’in pisliği gibi. Halkım davranışlarımdan dolayı benden kaçınırdı ve Shaod beni aldığında neredeyse memnun olmuştum. Çiftçiliğimi ne kadar sevsem de Duladen’e uyum sağlayamıyordum. Ben bu şehri hak ediyorum, o da beni hak ediyor. Kolo?”

Raoden nasıl cevap vereceğinden emin değildi. “Sanırım şu anda iyimser bir yorumun sana pek faydası olmaz.”

Galladon hafifçe gülümsedi. “Kesinlikle hayır. Siz iyimserler, bunalımlı bir insanın onu neşelendirmeye çalışmanızı istemediğini anlayamıyorsunuz. Bu bizi hasta ediyor.”

"O zaman doğru olan bir şey söylememe izin ver dostum,” dedi Raoden. “Seni takdir ediyorum. Buraya uygun olup olmadığını bilmiyorum, hiçbirimizin uygun olduğunu da sanmıyorum. Ama yardımına değer veriyorum. Eğer Yeni Elantris başarılı olursa, bu senin, kendimi bir binadan aşağı atmamı engelleyecek şekilde orada olduğun için olacak.”

Galladon derin bir nefes aldı. Yüzü hiç de mutluluk dolu değildi, ancak minnet duyduğu belliydi. Hafifçe başıyla onayladı, sonra kalkarak onun da kalkmasına yardım etmek için Raoden’e elini uzattı.

RAODEN yattığı yerde rahatsızca döndü. Yatak namına pek bir şeyi yoktu, sadece kilisenin arka odasında duran bir battaniye yığını vardı. Ancak onu uyanık tutan konforsuzluk değildi. Başka bir sorun vardı, aklının arkasındaki bir endişe. Önemli bir şeyi ıskalamıştı. Daha erken saatlerde yaklaşmış olmalıydı ve şimdi bilinçaltı ona rahat vermiyor, bağlantıyı kurmasını talep ediyordu.

Ama bu neydi? Hangi zar zor farkına varılmış olan ipucu Raoden’in yakasını bırakmıyordu? Galladon’la olan konuşmasından sonra, Raoden Aon çalışmasına dönmüştü. Sonra şehirde etrafa bakınmak için kısa bir tur atmıştı. Her şey sessizdi, Shaor’un adamları Yeni Elantris’e saldırmayı bırakıp, bunun yerine Sarene’nin ziyaretlerinin vaat ettiği daha parlak potansiyele odaklanmışlardı.

Galladon'la olan konuşmasıyla ilgili olması gerekir, diye karara vardı Raoden. Aonlarla veya belki de Galladon'un babasıyla ilgili bir şey. O zamanlar bir Elantrian olmak nasıl bir şey olabilirdi? Gerçekten de bir insan bu muhteşem duvarların içinde bunalıma girmiş olabilir miydi? Muhteşem harikalar yaratabilecek olduğu halde kim bunu bir çiftçinin basit hayatıyla takas ederdi? O zamanlar her şeyin güzel olmuş olması gerekirdi, ne güzel...

"Merhametli Domi adına!" diye bağırdı Raoden, aniden battaniyelerinin arasında doğrulup oturarak.

Birkaç saniye sonra, yataklarını kilisenin ana odasına sermekte olan Saolin ve Mareshe kapısından içeri daldılar. Galladon ve Karata da onların arkasında f.ula uzakta değillerdi. Raoden'i afallamış bir şekilde otururken buldular.

"Sule?" diye sordu Galladon dikkatle.

Raoden ayağa kalkarak uzun adımlarla odadan çıktı. Kafaları tamamen karışmış olan maiyeti de onu takip etti. Raoden bir feneri yakmak için birazcık durakladı, Sarene'nin yağının acı kokusu yüzünden kılı bile kıpırdamadı. Gecenin içinde yürürken yönünü Düşmüşler Salonu'na çevirmişti.

Adam oradaydı, pek çok Yitik gibi hâlâ geceleri de mırıldanıyordu. Küçük ve buruşuktu, derisi o kadar çok yerde kırış kırış olmuştu ki bin yaşında gibi görünüyordu. Sesi alçak bir mantrayı fısıldıyordu.

"Ne güzel," diyordu törpü gibi bir sesle. "Eskiden ne güzel..." ipucu Galladon'la olan konuşmasında filan gelmemişti. Asıl Yitiklere yiyecek getirdiği kısa ziyareti sırasında gelmişti. Raoden adamın mırıldanmalarını düzinelerce kez duymuştu ve asla bağlantıyı kuramamıştı.

Raoden adamın iki omzuna birer elini koydu. "Ne güzel olan neydi?"

"Ne güzel..." diye mırıldandı adam.

"Yaşlı adam," diye yalvardı Raoden. "Eğer bu vücudunda ruh diye bir şey kaldıysa, en ufak bir parça mantıklı düşünce kırıntın varsa, lütfen söyle bana. Neden bahsediyorsun?"

"Eskiden ne güzel..." diye devam etti adam gözleri havaya bakarak.

Raoden bir elini kaldırdı ve adamın gözlerinin önünde çizmeye başladı. Daha Aon Rao'yu yeni bitirmişti ki adam nefesi kesilerek uzanıp elini şeklin merkezinden geçirdi.

“Biz eskiden ne güzeldik. Saçlarım ne ak, derim ışıkla parlak. Aonlar kanatla-nırdı parmaklarımda. Aonlar ne güzeldi...” diye fısıldadı adam.

Raoden arkasından gelen birkaç şaşkınlık nidası duydu. “Yani,” dedi Karata arkadan yaklaşarak, “tüm bu zaman boyunca?..”

“On yıl,” dedi Raoden hâlâ yaşlı adamın küçük vücuduna destek olarak. "Bu adam Reod’dan önce Elantriandı.”

“İmkânsız,” dedi Mareshe. “Çok uzun zaman oldu.”

“Başka nereye gideceklerdi ki?” diye sordu Raoden. "Elantrianların bazılarının şehrin ve hükümetin düşüşünden sonra sağ kaldığını biliyoruz. Elantris'e kilitlendiler. Bazıları kendilerini yakabilmiş ve diğer birkaçı kaçabilmiş olabilir, ama kalanı hâlâ burada olmalı. Birkaç yıldan sonra akıl ve güçlerini kaybederek Yitik haline gelmiş olmalılar... sokakla unutulmuş olarak yatarak.”

“On yıl,” diye fısıldadı Galladon. “On yıllık işkence.”

Raoden yaşlı adamın gözlerine baktı. Kırışık ve çatlaklarla dolmuşlardı ve sanki sert bir darbe almış gibi sersemlemiş görünüyorlardı. AonDor’un sırları bu adamın aklının içinde bir yerlerde gizliydi.

Adamın Raoden’in kolunu kavrayışı, tüm vücudu çabayla titrerken neredeyse fark edilemeyecek şekilde sertleşti. Azapla dolu gözleri Raoden’in yüzüne odaklanırken, üç kelime dudaklarından zorla tıslayarak çıktı.

"Beni. Dışan. Götür.”

“Nereye?” diye sordu Raoden kafası karışarak. “Şehrin dışına mı?”

"Göle.”

"Ne demek istediğini bilmiyorum, yaşlı kişi," diye fısıldadı Raoden. Adamın gözleri kapıya bakacak şekilde hafifçe hareket etti.

“Karata, o feneri al,” diye emretti Raoden, yaşlı adamı kucaklayıp kaldırarak. “Galladon, bizimle gel. Mareshe, Saolin; burada kalın. Diğerlerinden herhangi birinin uyanıp da hepimizi gitmiş bulmasını istemiyorum.”

“Ama..." diye başladı Saolin, ama sesi düştü. Doğrudan bir emri tanımıştı.

Parlak bir geceydi, gökyüzünde dolunay vardı ve fener neredeyse gerekli değildi. Raoden yaşlı Elantrianı dikkatle taşıdı. Artık adamın kolunu kaldırarak işaret edecek gücünün olmadığı belliydi ve bu yüzden Raoden her yol aynmmda durup dönmeleri gerektiğini anlatan bir işaret arayarak yaşlı adamın gözlerini inceliyordu.

Bu yavaş ilerleyen bir süreçti ve Elantris'in tam kıyısında olan yıkık bir binaya vardıklarında neredeyse sabah olmuştu. Bina diğeri pek çoklan gibi görünüyordu, ama çatısının çoğu kısmı sağlamdı.

“Buranın eskiden ne olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu Raoden.

Galladon bir an hatıralarını yoklayarak düşündü. “Aslında, sanırım biliyorum, sule. Bu Elantrianlar için bir çeşit buluşma yeriydi. Babam arada bir buraya gelirdi, ama hiçbir zaman benim ona eşlik etmeme izin vermezdi.”

Karata açıklaması üzerine Galladon'a şaşırmış bir bakış attı, ama sorularını başka bir zaman için sakladı. Raoden yaşlı Elantrianı boş binanın içine taşıdı. İçerisi boş ve sıradandı. Raoden yaşlı adamın yüzünü inceledi. Adam yere bakıyordu.

Galladon dizinin üstüne çöküp zemini araştırırken enkazı temizledi. “Burada bir Aon var.”

“Hangisi?”

“Sanırım Rao.”

Raoden alnını kırıştırdı. Aon Rao'nun anlamı basitti: “Ruh” veya “ruhsal enerji" anlamına geliyordu. Ancak AonDor kitabı ondan ender olarak bahsediyordu ve Aon'un ne çeşit bir büyülü etki oluşturması gerektiğini hiç açıklamıyordu.

"Üstüne bastır,” diye önerdi Raoden.

“Deniyorum, sule,” dedi Galladon bir homurtuyla. "Bir işe yararmış gibi...” Dulanın lafı, zeminin bir kısmının aşağı düşmeye başlamasıyla kesildi. Büyük taştan blok gıcırdayarak yere gömülürken ciyaklayıp aceleyle geri kaçtı. Karata boğazını temizleyerek duvardaki bastırmış olduğu bir Aon'u işaret etti: Aon Tae, "açmak” anlamına gelen antik sembol.

“Burada bir merdiven var, sule,” dedi Galladon kafasını delikten içeri sokarak. Basamaklardan aşağı indi ve Karata fenerle onu izledi. Yaşlı Yitiği onlara uzattıktan sonra Raoden de merdiveni takip etti.

“Akıllıca mekanizma,” diye belirtti Galladon devasa taş bloğu alçaltmış olan çark dizisini inceleyerek. “Mareshe olsa şimdi çıldırıyor olurdu. Kolo?"

“Ben bu duvarlarla daha çok ilgiliyim," dedi Raoden, güzel duvar resimlerine bakarak. Oda dikdörtgen şeklinde ve alçaktı, sekiz ayak yüksekliğinde ancak vardı; ama duvarlardaki resimler ve çift sıra oymalı kolonlarıyla muhteşem şekilde süslenmişti. "Feneri yukarı kaldır.”

Duvarlar, iki boyutlu siluetleri çeşitli etkinliklerle meşgul olan derileri gümüş renkli ve beyaz saçlı şekillerle kaplıydı. Bazıları devasa Aonların önünde eğiliyordu; diğerleri ise başları eğik, sıra halinde yürüyorlardı. Şekillerde bir resmiyet havası vardı.

“Burası kutsal bir yer," dedi Raoden. “Bir çeşit tapınak.”

“Elantrianlar arasında bir din mi?" diye sordu Karata.

“Öyle bir şey olmalı,” dedi Raoden. "Belki de kendileri kutsallıklarından Arelon’un kalanının olduğu kadar emin değildi." Galladon’a sorgulayan bir bakış attı.

“Babam asla dinden bahsetmezdi,” dedi Dula. “Ama onun halkı pek çok sır saklardı, kendi ailelerinden bile.”

“O tarafta,” dedi Karata dikdörtgen şeklindeki odanın uzak ucuna doğru işaret ederek. Duvarda tek bir resim vardı. Büyük, ayna gibi mavi oval bir şekli betimliyordu. Bir Elantrian onun karşısında durmuştu, kollan açık ve gözleri kapalıydı. Mavi diske doğru uçuyor gibi görünüyordu. Duvarın kalan kısmı siyahtı, ama ovalin öbür tarafında büyük, beyaz bir küre vardı.

“Göl.” Yaşlı Elantrianın sesi alçak, ama ısrarcıydı.

“Yan çizilmiş,” diye farkına vardı Karata. “Bak, bir göle doğru düşüyor.”

Raoden başını sallayarak onayladı. Resimdeki Elantrian uçmuyor, düşüyordu. Oval bir gölün yüzeyiydi, kenarlanndaki çizgiler ise kıyısını betimliyordu.

“Sanki su bir çeşit geçit olarak kabul ediliyormuş gibi,” dedi Galladon kafası yana eğik.

“Ve bizim onu gölün içine atmamızı istiyor,” dedi Raoden, fark ederek. “Galladon, hiçbir Elantrianın cenazesini gördün mü?”

“Asla," dedi Dula kafasını sallayarak.

“Gelin,” dedi Raoden kafasını eğip yaşlı adamın gözlerine bakarken. Israrla bir yan geçide işaret ediyorlardı.

Kapının arkasındaki oda ilkinden bile daha inanılmazdı. Karata titrek bir elle fenerini kaldırdı.

“Kitaplar,” diye fısıldadı Raoden heyecanla. Fenerin ışığı, karanlığa uzanan raflar ve raflar dolusu kitabın üstüne düşüyordu. Üçlü inanılmaz bir zaman duygusu algılayarak devasa odada gezindiler. Kitaplıklar tozla kaplıydı ve adımları arkala-nnda ayak izleri bıraktı.

“Burayla ilgili garip bir şeyi fark ettin mi, sule?” diye sordu Galladon yumuşakça.

“Pislik yok,” diye fark etti Karata.

“Pislik yok,” diye katıldı Galladon.

“Haklısınız,” dedi Raoden hayretle. Yeni Elantris’in temiz sokaklarına o kadar alışmıştı ki, onları o hale getirmek için ne kadar emek harcanmış olduğunu neredeyse unutmuştu.

“Bu şehirde o çamurla kaplı olmayan tek bir yer görmüş değilim, sule, dedi Galladon. “Babamın çalışma odası bile ben orayı temizlemeden önce pislikle kaplıydı.

Burada bir şey daha var, dedi Raoden geri dönüp odanın taştan duvarına bakarak. "Yukarı bakın.”

“Fener,” dedi Galladon şaşırarak.

"Duvarlarda sıralılar.”

“Ama neden Aonları kullanmamışlar?” diye sordu Dula. "Diğer her yerde kullanmışlar.”

"Bilmiyorum,” dedi Raoden. "Giriş hakkında da aynı şeyi merak ettim. Eğer onları şehrin içinde anında nakledebilecek Aonlar yapabiliyorlarsa, o zaman kesinlikle bir kayayı alçaltacak bir tane de yapabilirlerdi.”

"Haklısın,” dedi Galladon.

“Bir nedenle burada AonDor yasaklanmış olmalı,” diye tahminde bulundu Karata, kütüphanenin uzak ucuna ulaştıklarında.

“Aon da yok, pislik de. Tesadüf mü?” diye sordu Galladon.

“Belki,” dedi Raoden, yaşlı adamın gözlerini kontrol ederek. İsrarla duvardaki küçük bir kapıya işaret ediyorlardı. Üstüne, ilk odadaki duvar resmine benzeyen bir sahne oyulmuştu.

Galladon kapıyı çekip açarak kayaya oyulmuş, uzun, görünüşe göre sonsuz gibi bir geçidi ortaya çıkardı. “Bu hangi Doloken’e gidiyor?”

"Dışarı,” dedi Raoden. “Adam bizden onu Elantris’in dışına çıkarmamızı istedi.”

Karata parmaklarını pürüzsüzce oyulmuş duvarlarda gezdirerek geçidin içine yürüdü. Raoden ve Galladon onu takip ettiler. Yol kısa zamanda dikleşti, bu yüzden zayıf Elantrian vücutlarını dinlendirmek için sık sık mola vermek zorunda kaldılar. Eğim basamaklara dönerken yaşlı adamı sırayla taşıdılar. Yolun sonuna ulaşmaları bir saatten fazla sürdü: Sade tahta bir kapı, oymasız ve süslemesiz.

Galladon kapıyı itip açarak şafağın zayıf ışığına çıktı. "Dağın üstündeyiz,” diye haykırdı şaşkınlıkla.

Raoden geçitten dışarı çıkıp, dağın yan tarafına oyulmuş kısa bir platformda yürüyerek arkadaşının yanına geldi. Platformun ötesinde dik bir bayır vardı, ama Raoden aşağı zikzaklar çizerek inen yolun ipuçlarını görebiliyordu. Bayırın dibinde Kae şehri duruyordu ve onun da ötesinde Elantris denen devasa dikilitaş vardı.

Raoden Elantris’in gerçekten ne kadar büyük olduğunun hiç farkına varmamıştı. Kae’yi bir köy gibi gösteriyordu. Elantris’in çevresinde, bir zamanlar Kae nin de yapmış olduğu gibi büyük şehrin gölgesine yerleşmiş diğer şehirler olan üç Dış Şehir’in hayalet gibi yıkıntıları duruyordu. Artık hepsi terk edilmişti. Elantris’in büyüleri olmadan Arelon’un böyle bir nüfus yoğunluğunu kaldırabilmesinin yolu yoktu. Şehirlerin yaşayanları zorla yerlerinden edilmiş, Iadon’un işçi ve çiftçileri haline getirilmişlerdi.

"Sule, sanırım arkadaşımız sabırsızlanıyor.”

Raoden başını eğip Elantriana baktı. Adamın gözleri ısrarla platformdan yukarıya çıkan geniş bir yola işaret ederek gidip geliyordu. “Daha çok tırmanış,’’ dedi Raoden içini çekerek.

"Fazla değil,” dedi Karata yolun tepesinden. "Hemen burada sona eriyor."

Raoden başını sallayarak kısa mesafeyi tırmandı ve platformun yukarısındaki sırtta Karata'ya katıldı.

"Göl," diye fısıldadı adam tükenmiş bir tatminle.

Raoden yüzünü buruşturdu. "Göl" ancak on ayak genişliğindeydi, daha çok bir havuz gibiydi. Suyu billur gibi bir maviydi ve Raoden suya girilip çıkılabilecek hiçbir yer göremiyordu.

"Şimdi ne olacak?" diye sordu Galladon.

"Onu içine koyacağız," diye tahminde bulundu Raoden, Elantrianı havuza indirmek için dizlerinin üstüne çökerek. Adam bir an için koyu safir rengi suda durdu, sonra ise mutluluk dolu bir nefes verdi. Ses Raoden'in içinde bir hasret uyandırdı; hem fiziksel, hem de zihinsel acılarından özgür olmak için derin bir arzu. Yaşlı Elantrianın gözleri tekrar canlanarak kırışıkları biraz azalır gibi oldu.

O gözler bir an içleri şükranla parlayarak Raoden'i yakaladı. Sonra adam eridi.

"Doloken!" diye küfretti Galladon, adam bir bardak adolis çayındaki şeker gibi çözülürken. Bir andan bile daha kısa bir sürede adam gitmişti; geride et, kemik veya kandan hiç iz kalmamıştı.

"Ben olsam dikkatli olurdum, prensim," diye önerdi Karata.

Raoden aşağı bakarak havuzun kenarına ne kadar yakın olduğunu fark etti. Acısı çığlık attı, vücudu sanki rahatlamaya ne kadar yakın olduğunu biliyormuş gibi titredi. Tek yapması gereken, içeri devrilmekti...

Raoden ayağa kalkarak çağıran havuzdan hafifçe sendeleyerek uzaklaştı. Hazır değildi. Acı onu ele geçirene kadar hazır olmayacaktı. İradesi kaldığı müddetçe çabalayacaktı.

Galladon'un omzuna bir elini koydu. "Ben Yitik olduğumda, beni buraya getirin. Beni acı içinde yaşatmayın."

"Sen daha Elantris'te yenisin, sule," dedi Galladon dudak bükerek. "Yıllarca dayanacaksın."

Acı dizlerini titreterek Raoden'in içinde kabardı. "Sadece bana söz ver, dostum. Bana, beni buraya getireceğine yemin et."

"Yemin ederim, Raoden," dedi Galladon ciddiyetle, gözleri endişeliydi.

Raoden başını sallayarak onayladı. “Gelin, şehre dönmek için uzun bir yolumuz

1

Kinizm: İnsanın erdem ve mutluluğa, hiçbir değere bağlı olmadan, bütün gereksinmelerden sıyrılarak kendi kendine erişebileceğini savunan felsefi öğreti (çn).

26. BÖLÜM

SARENE’NİN yük arabası tekrar Kae’ye giderken kapılar gümleyerek kapandı. “Liderin o olduğuna emin misin?” diye sordu Sarene.

Ashe hafifçe aşağı yukarı sallandı. “Haklıydınız, leydim. Çete liderleri hakkındaki bilgim güncelliğini yitirmiş. Bu yeni gelene Efendi Ruh diyorlar. Yükselişi yeni bir olay; çoğu insan bir ay önce adını bile duymamış, gerçi bir adam da Efendi Ruh ile Shaor’un aynı kişi olduğunu iddia etti. Söylentiler hem Karata’yı, hem de Aanden’i yendiğinde hemfikir. Görünüşe göre, ikinci karşılaşma bir çeşit devasa savaş gibi bir şeyleri içermiş.”

“O zaman benim görüşmekte olduğum kişiler sahte,” dedi Sarene, arabanın arkasına binmiş giderken yanağına parmağıyla vurarak. Bu bir prenses için hiç de uygun bir ulaşım biçimi değildi, ama günün asillerinden hiçbiri ona at arabalannda bir yer teklif etmemişti. Shuden’e sormaya niyet etmişti, ama o da ortadan kaybolmuştu: Genç Torena, bu konuda Sarene’den hızlı davranmıştı.

“Görünüşe göre öyleler, leydim. Kızdınız mı?” Ashe soruyu dikkatlice sordu. Sarene’nin Ruh’la ilgili takıntısını hâlâ gereksiz bir zaman kaybı olarak gördüğünü oldukça net bir şekilde belli etmişti.

“Hayır, pek değil. Her türlü politik karşılaşmada bir miktar hile beklemen gerekir.” Veya en azından öyle dedi. Politik gereklilik veya değil, Ruh'un ona karşı dürüst olmasını istiyordu. Ona gerçekten güvenmeye başlamıştı ve bu onu endişelendiriyordu.

Her nedense Ruh ona itimat etmeyi seçmişti. Diğerlerinin etrafında neşeli ve güler yüzlüydü, ama hiçbir adam bu kadar tek taraflı iyimser olamazdı. Sadece Sarene’yle konuştuğu zamanlar daha dürüst oluyordu. Sarene

gözlerindeki acıyı, açıklanmayan üzüntüleri ve endişeleri görebiliyordu. Bu adam, diktatör veya değil, Elantris’i önemsiyordu.

Tüm Elantrianlar gibi Ruh da insandan çok ceset gibiydi: Derisi solgun ve kuru, kafası ve kaşları tamamen kılsızdı. Ancak Sarene’nin tiksintisi her gün, o şehre

alıştıkça azalıyordu. Elantrianlarda güzellik görebilecek noktaya gelmemişti, ama en azından artık varlıkları yüzünden fiziksel olarak hasta hissetmiyordu.

\ ine de kendini Ruh’un arkadaşlık çabalarına karşı soğuk kalmaya zorluyordu. Politikada, kendine bir rakibe karşı duygusal olarak açık olma izni veremeyecek kadar çok zaman harcamıştı. Ve Ruh ne kadar cana yakın olsa da kesinlikle bir rakipti. Onunla oynuyordu; kendisi Sarene’nin dağıtımlarını bizzat idare ederken, dikkatini dağıtmak için de sahte çete liderleri öne sürüyordu. Sarene anlaşmalarına uyup uymadığından bile emin olamıyordu. Onun bildiği kadarıyla, yiyecek almasına izin verilen kişiler, sadece Ruh’un takipçileri olabilirdi. Belki de, Sarene farkında olmaksızın ona şehir üzerinde mutlak hâkimiyet kurmasında yardım ediyor olduğu için Ruh o kadar iyimser görünüyordu.

Araba özellikle büyük bir tümseğe çarptı ve Sarene arabanın tahta tabanında sertçe hopladı. İki kutu yığının tepesinden devrildi ve neredeyse onun üstüne düşüyorlardı.

“Shuden’i tekrar gördüğümüz zaman,” diye mırıldandı Sarene asık suratla kalçasını ovalarken, "onu tekmelememi hatırlat.”

“Evet, leydim," dedi Ashe ilgisizce.

FAZLA uzun beklemesi gerekmedi. Ne yazık ki, fazla tekmeleme şansı da bulamadı. Eğer isterse büyük ihtimalle Shuden’i şişleyebilirdi, ama o da Sarene’yi saray kadınları arasında çok popüler hale getirmezdi. Bunun kadınların eskrim egzersizleri için seçtikleri günlerden biri olacağı tutmuştu ve Shuden genelde olduğu gibi, kendisi ender olarak katılmakla birlikte, toplantıya gelmişti. Neyse ki, ChayShen alıştırması yapmaktan da kendini alıkoyabiliyordu. Kadınlar şu halde bile yeteri kadar onunla ilgili oluyorlardı.

“Gerçekten de ilerleme kaydediyorlar,” dedi Eondel, kadınların birbirlerine karşı egzersiz yapmalarını takdirle izlerken. Her birinin çelikten bir antrenman kılıcı ve bir çeşit üniforması vardı. Üniformalar Sarene’nin

giymiş olduğu tulum gibiydiler, ama bellerinden aşağı sanki bir eteği taklit edermiş gibi kısa bir kumaş parçası sarkıyordu. Kumaştan halka ince ve faydasızdı, ama kadınlan rahat ettiriyordu, bu yüzden de Sarene bir şey demiyordu; ne kadar aptal göründüklerini düşünürse düşünsün.

“Şaşırmış gibi konuşuyorsun, Eondel,” dedi Sarene. “Benim öğretme yeteneğimden o kadar mı şüphen vardı?’’

Mağrur savaşçı durakladı. “Hayır, Majesteleri, ben asla...”

“Size sataşıyor, lordum,” dedi Lukel, yaklaşırken Sarene’nin kafasına rulo yapılmış bir kâğıt parçasıyla vurarak. “Böyle şeylerin yanına kalmasına izin vermemelisiniz. Bu sadece onu cesaretlendirir.”

“Bu da ne?” dedi Sarene kâğıdı Lukel’in elinden kaparak.

“Sevgili kralımızın gelir rakamları,” diye açıklama yaptı Lukel, cebinden parlak kırmızı bir ekşi kavun çıkarıp bir ısırık alırken. Hâlâ nasıl olup da mevsiminin gelmesinden tam bir ay önce meyveyi ithal edebildiğini açıklamamıştı ve bu gerçek ticaret camiasının kalanını kıskançlıktan kudurtuyordu.

Sarene rakamlara göz gezdirdi. "Başarabilecek mi?"

“Zar zor,” dedi Lukel gülümseyerek. “Ama Teod'daki kazançları vergi gelirleriyle birleştiğinde onu utançtan kurtarmaya yetecek kadar yüksek olmalı. Tebrikler, kuzen, monarşiyi kurtardın.”

Sarene kâğıdı tekrar rulo yaptı. "Eh, bu endişelenmemiz gereken bir şey eksildi demektir.”

“İki,” diye düzeltti Lukel, yanağından aşağıya meyvenin pembe suyundan bir damla akarken. "Sevgili dostumuz Edan ülkeden kaçtı.”

“Ne?” diye sordu Sarene.

“Bu doğru, leydim,” dedi Eondel. “Ben de haberleri daha bu sabah aldım. Baron Edan’ın toprakları güney Arelon’da, Yarık’ın kıyısında; yakın zamanda yağan yağmurlar, onun tarlalarında da toprak kaymalarına sebep oldu. Edan zararın neresinden dönülse kâr olacağına karar vermiş olmalı, son olarak Duladen’e doğru giderken görülmüş.”

“Ve yakında oradaki yeni monarşinin Arel asalet unvanlarından pek de etkilenmediğini keşfedecek,” diye ekledi Lukel. “Düşünüyorum da, Edan’dan iyi bir çiftçi olacak, sen ne dersin?”

“Ağzını sil,” dedi Sarene azarlayan bir bakışla. “Başka birini şanssızlığı yüzünden alaya almak ayıptır.”

“Şanssızlık Domi’nin emriyle gelir,” dedi Lukel.

"Sen en başından beri Edan’ı sevmedin,” dedi Sarene.

“Tabansız, kendini beğenmişin biriydi ve eğer cesaretini toplayabilmiş olsa bize ihanet ederdi. Sevilecek neyi vardı?” diye devam etti Lukel, kendinden memnun bir sırıtışla meyvesini kemirmeye devam ederek.

“Eh, en azından birileri kesinlikle bu öğleden sonra kendisiyle gurur duyuyor, diye belirtti Sarene.

“İyi bir iş anlaşması yaptıktan sonra hep böyle olur, Majesteleri,” dedi Eondel. “Daha en azından bir hafta çekilmez olacak."

“Sen sadece Arel piyasasını izle,” dedi Lukel. “Köşeyi döneceğim. Her neyse, Iadon, Edan’ın baronluğunu satın alabilecek kadar zengin birini aramakla meşgul; bu yüzden bir süre seni rahatsız etmesiyle ilgili endişelenmen gerekmeyecek.

“Keşke aynı şeyi senin için de söyleyebilseydim,” diye karşılık verdi Sarene, tekrar dikkatini dövüşen öğrencilerine çevirirken. Eondel haklıydı: İlerleme kaydediyorlardı. Yaşı ilerlemiş olanları bile enerji dolu görünüyordu. Sarene elini kaldırarak dikkatlerini çekti ve antrenman kesildi.

“Çok iyi gidiyorsunuz,” dedi Sarene oda sessizleşirken. “Etkilendim, bazılarınız şimdiden Teod’da tanıdığım pek çok kadından daha iyisiniz.”

Kadınlarda Sarene’nin övgülerini dinlerken genel olarak memnun görünüyorlardı.

“Ancak beni rahatsız eden bir şey var," dedi Sarene volta atmaya başlayarak. “Ben siz kadınların gücünüzü kanıtlamaya niyetli olduğunuzu, arada bir nakışlı bir yastık örtüsü yapmaktan daha başka bir işe de yaradığınızı göstermek istediğinizi

sanıyordum. Ancak, şimdiye kadar sadece bit iniz bana gerçekten Arelon’da işlerin değişmesini istediğini gösterdi. Torena, onlara bugün ne yaptığını söyle."

İnce kız Sarene adını söylediğinde hafifçe cıyakladı ve sonra mahcup bir ifadeyle ahbaplarına baktı. “Seninle Elantris’e geldim?"

“Evet,” dedi Sarene. “Bu odadaki her kadını birkaç defa davet ettim, ancak sadece Torena’nm Elantris’te bana eşlik edecek cesareti vardı.”

Sarene rahatsız olmuş kadınları incelemek için volta atmayı kesti. Hiçbiri ona bakmıyordu, işbirliğinden dolayı suçlu hissedermiş gibi görünen Torena bile.

“Yarın tekrar Elantris’e gideceğim ve bu sefer sıradan muhafızlar dışında hiçbir erkek bana eşlik etmeyecek. Eğer gerçekten bu şehre kocalarınız kadar güçlü olduğunuzu göstermek istiyorsanız, bana eşlik edeceksiniz.”

Sarene olduğu yerde dikilerek kadınlara baktı. Kafalar tereddütle kalktı, gözler onun üstüne çevrildi. Geleceklerdi. Ölümüne korkuyorlardı, ama geleceklerdi. Sarene gülümsedi.

Ancak gülümseme sadece yarı samimiydi. Askerlerinin önündeki bir komutan gibi kadınların önünde ayakta dikilirken bir şeyin farkına vardı. Yine oluyordu.

Aynı Teod’daki gibiydi. Gözlerinde saygıyı görebiliyordu, şimdi kraliçe bile tavsiye için Sarene’ye bakıyordu. Ancak ona ne kadar saygı duysalar da, onu asla kabul etmeyeceklerdi. Sarene bir odaya girdiğinde sessizlik çöküyordu; o çıktığında ise konuşmalar tekrar başlıyordu. Sanki Sarene’nin onların basit konuşmalarının ötesinde olduğunu düşünür gibiydiler. Kendisini olmak istedikleri şeyin bir örneği olarak ortaya koymakla, kendini onlardan soyutlamış oluyordu.

Sarene dönerek kadınları antrenmanlarıyla baş başa bıraktı. Erkekler de aynıydı. Shuden ve Eondel ona saygı duyuyor, hatta onu bir arkadaş olarak kabul ediyorlardı; ama asla onun hakkında romantik düşünceleri olmayacaktı. Her ne kadar asillerin evlilik oyunlarından canının sıkıldığını iddia etse de Shuden, Torena’nın kur yapmasına karşdık veriyordu; ancak bir kez olsun Sarene’ye bakmamıştı. Eondel ondan çok daha yaşlıydı, ama Sarene onun kendisine karşı olan duygularını hissedebiliyordu. Saygı, hayranlık ve hizmet etme isteği. Sanki Sarene’nin bir kadın olduğunun farkında bile değil gibiydi.

Sarene artık evli olduğunu biliyordu ve böyle şeyler hakkında düşünmemesi gerekirdi, ama kendisini evliymiş gibi düşünmekte zorlanıyordu. Bir düğün olmamıştı ve kocasını hiç tanımamıştı. Bir şeyler arzuluyordu, asla böyle bir şeye karşılık vermeyecek olsa da en azından

erkeklerin bir kısmının onu çekici bulduğuna dair bir işaret. Bu önemsiz bir noktaydı, Arelon erkekleri onu saydıkları kadar ondan korkuyordu da.

Ailesinin dışında kimseden sevgi görmeden büyümüştü ve görünüşe göre bu şekilde de devam edecekti. En azından Kiin ve onun ailesi vardı. Yine de, eğer Arelon’a kabul edilmeyi arzulayarak gelmişse, o zaman bunda başansız olmuştu. Saygıyla yetinmesi gerekecekti.

Sarene’nin arkasından derin, cızırtılı bir ses geldi ve döndüğünde Kiin in Lukel ve Eondel’e katılmış olduğunu gördü.

“Amca?” diye sordu. “Sen burada ne arıyorsun?”

"Eve gittim ve bomboş olduğunu gördüm,” dedi Kiin. “Bir adamın tüm ailesini çalmaya cesaret edecek tek kişi var.”

“Sarene bizi çalmadı, baba,” diyerek dalga geçti Lukel. "Biz sadece yine Hrag usulü ot çorbası yapacağını duyduk.”

Kiin bir zamanlar çenesinde sakal çıkan yeri ovuşturarak neşeli oğlunu bir an için süzdü. "İyi bir satış yapmış o zaman?”

“Çok kârlı bir satış,” dedi Eondel.

"Domi bizi korusun,” diye homurdandı Kiin, kalın vücudunu yakındaki bir sandalyeye yerleştirerek. Sarene yanındaki sandalyeye oturdu.

“Kralın öngörülen gelirlerinin haberini aldın mı, ’Ene?” diye sordu Kiin.

“Evet, amca.”

Kiin başını salladı. “Hiç Iadon’un başarısıyla cesaret bulacağım günü göreceğimi düşünmemiştim. Onu kurtarma planın işe yaradı ve duyduğum kadarıyla, Eondel ve diğerlerinin ibret alınacak kadar ürün almaları bekleniyor.”

“O zaman neden bu kadar endişeli görünüyorsun?” diye sordu Sarene. “Yaşlanıyorum, ’Ene; yaşlı adamlar endişelenmeye meyillidir. Son zamanlarda senin Elantris’e olan gezintilerin yüzünden endişeleniyorum. Eğer orada sana bir şey olursa, baban beni asla affetmez.”

"Zaten yakın zamanda affedeceği de yok ya,” dedi Sarene düşünmeksizin.

Kiin homurdandı. “İşte o doğru.” Sonra ondan tarafa gözlerini şüpheyle çevirerek durdu. “Bunun hakkında ne biliyorsun?"

“Hiçbir şey,” diye itiraf etti Sarene. “Ama senin benim bilgisizliğimi düzelteceğini umuyorum.”

Kiin başını salladı. “Bazı şeyler bilinmeden kalırsa daha iyi olur. Baban da, ben de gençliğimizde epey bir aptaldık. Eventeo büyük bir kral olabilir, ama acınası bir kardeş. Elbette, ben de yakın zamanda kardeşlik sevgimden dolayı herhangi bir ödül alacak değilim.”

“Ama ne oldu?"

“Bir... anlaşmazlık yaşadık."

“Ne çeşit bir anlaşmazlık?”

Kiin kükreyen, kulak tırmalayıcı kahkahasını attı. “Hayır, ’Ene. Ben senin şuradaki leyleklerin kadar kolay oyuna gelmem. Sen bunu merak etmeye devam et. Ve surat asma.”

“Ben asla surat asmam,” dedi Sarene sesinin çocuk gibi çıkmasını engellemek için büyük çaba sarf ederek. Sonunda amcasının daha fazla bilgi vermeyeceği belli olduğunda, Sarene konuyu değiştirdi. “Kiin Amca, Iadon’un sarayında hiç gizli geçit var mı?”

“Eğer yoksa Üç Bakireler kadar şaşırırım,” diye cevap verdi Kiin. “Iadon hayatımda tanıdığım neredeyse en paranoyak adam. O ev dediği kalede en azından bir düzine kaçış yolu olmalı.”

Sarene, Kiin’in evinin de kralınki kadar kale gibi olduğunu belirtme amısunu

bastırdı. Konuşma durgunlaştığında Kiin, Eondel’e Lukel’in ekşi kavun anlaşması hakkında som sormak için döndü. Bir süre sonra, Sarene kalkıp sayrını aldı ve antrenman sahasına çıktı. Eskrim duruşuna geçti ve tek kişilik bir egzersizi uygulamaya başladı.

Kılıcı, artık rutin haline gelmiş olan tekrar tekrar yapılmış hareketlerle atıldı ve savruldu, kısa süre sonra da aklı gezinmeye başladı. Ashe haklı mıydı? Elantris ve gizemli hâkimi tarafından dikkatinin dağıtılmasına izin mi veriyordu? Daha önemli görevlerinin ucunu kaçıramazdı: Hrathen bir şey planlıyordu ve Telrii’nin de kendini göstermeye çalıştığı kadar umursamaz olması mümkün değildi. İzleyip halletmesi gereken çok şey vardı ama kendine kolayca yüklendiğinin farkına varacak kadar da politikada deneyimliydi.

Ancak gittikçe Ruh’la daha fazla ilgilenir oluyordu. Politik açıdan onun dikkatini üzerinde tutabilecek kadar becerikli birini bulmak ender görülen bir şeydi, ama Arelon’da iki tane bulmuştu. Bir açıdan, Ruh gyorndan bile daha ilgi çekiciydi. Hrathen ve o düşmanlıkları konusunda gayet dürüst olsalar da, Ruh aynı anda hem eski bir arkadaş gibi davranırken, hem de bir yandan ona karşı duruyor ve onu oyuna getiriyordu. En endişe verici olan kısım ise Sarene’nin neredeyse buna aldırmamasıydı.

Sarene taleplerini işe yaramaz maddelerle karşıladığında, Ruh öfkelenmek yerine etkilenmiş gibi görünüyordu. Hatta gönderdiği kumaşın rengi hakkında konuştuklarında indirimle satışlardan alınmış olması gerektiğine işaret ederek Sarene’ye tutumluluğundan dolayı iltifat bile etmişti. Onun alaycılığına aldırmaksızın Ruh her şeyde arkadaş canlısı davranıyordu.

Ve Sarene kendisinin de ona cevap verdiğini hissediyordu. Orada, lanetli şehrin ortasında, en sonunda onu kabul etmeye gönüllü gibi görünen bir kişi vardı. Sarene onun akıllıca yorumlarına gülebilir, gözlemlerine katılabilir ve endişelerini paylaşabilir olmayı diliyordu. O daha fazla meydan okudukça, Ruhun gözü daha da az korkuyordu. Aslında Sarene’nin meydan okumasını takdir eder gibi görünüyordu.

“Sarene, canım?” Daora’mn alçak sesi düşüncelerini böldü. Sarene kılıcıyla son bir savuruş yaparak sersemlemiş bir şekilde doğruldu. Yüzünden aşağı ter akıyor, yakasının iç tarafından kayıyordu. Egzersizinin temposunun ne kadar arttığını fark etmemişti.

Sarene sayrının ucunu yere dayayarak rahatladı. Daora’nın saçı muntazam bir topuzla toplanmıştı ve üniforması terle lekeli değildi. Çoğunlukla olduğu gibi, Daora her şeyi zarafetle yapıyordu, egzersizi bile.

“Konuşmak ister miydin, canım?” diye sordu Daora anlayışlı bir sesle. Ayakların yere vuruşu ve kılıçların çarpışması konuşmalarını meraklı kulaklardan gizleyecek şekilde odanın yan tarafında duruyordu.

“Ne hakkında?” diye sordu Sarene şaşkınlıkla.

“Bu bakışı daha önce gördüm, çocuğum,” dedi Daora avutmak istercesine. “O sana uygun değil. Ama elbette bunu sen de fark ettin, değil mi?

Sarene’nin rengi attı. O nasıl bilebilirdi? Bu kadın düşünceleri okuyabiliyor muydu? Ama sonra Sarene yengesinin bakışlarını izledi.

Daora beraberce gülmekte olan Shuden ve Torena'ya bakıyordu. Genç kız Shuden'e birkaç basit hamleyi göstermekteydi.

"Bunun zor olduğunu biliyorum, Sarene," dedi Daora. ‘‘Sevilme şansının olmadığı bir evlilikle kilitlenmiş olmak... Kocanı asla tanımamak veya rahatlatan sevgisini hissedememek. Belki, birkaç yıl sonra, burada, Arelon'daki yerin daha sağlam olduğunda... gizli bir ilişki için kendine izin verebilirsin. Ancak şu an bunun için çok erken."

Daora'nın gözleri Shuden'in beceriksizce kılıcı düşürüşünü izlerken yumuşadı. Normalde ağırbaşlı olan Jindoiz, hatasına katıla katıla gülüyordu. "Ayrıca, çocuğum," diye devam etti Daora, "o başka birine ait."

"Sen benim?.." diye başladı Sarene.

Daora, Sarene'nin koluna elini koyarak hafifçe sıktı ve gülümsedi. "Bu son birkaç gündür gözlerindeki o bakışı görüyorum, ayrıca kızgınlığı da görüyorum. Bu iki duygu genç kalplerin sandığından çok daha sık bir arada olur."

Sarene başını sallayarak hafifçe güldü. "Seni temin ederim, yenge," dedi şefkatli, ama kararlı bir şekilde, "Lord Shuden'de gözüm yok."

"Elbette, canım," dedi Daora kolunu okşayarak. Sonra da uzaklaştı.

Sarene kafasını sallayarak bir içecek almak için ilerledi. Daora'mn onda gördüğünü iddia ettiği bu "işaretler" neydi? Kadın genellikle çok dikkatliydi, bu defasında bu kadar feci şekilde yanlış bir değerlendirme yapmasına ne sebep olmuştu? Sarene, Shuden'den hoşlanıyordu elbette, ama duygusal olarak değil. O çok sessizdi, Eondel gibi o da onun zevki için biraz fazla katıydı. Sarene ne zaman onunla arasına mesafe koyacağını bilecek bir erkeğe ihtiyacı olduğunun gayet farkındaydı, ama Sarene'nin onu istediği şekilde oynatmasına da izin vermemeliydi.

Omzunu silken Sarene, Daora'nın hatalı varsayımlarını aklından çıkardı ve Ruh'un en son ve en detaylı talep listesini tam olarak nasıl çarpıtacağı hakkında düşünmek için oturdu.

27. BÖLÜM

HRATHEN uzun, çok uzun bir süre kâğıda gözlerini dikti. Bu Derethi casusları tarafından hazırlanmış olan Kral Iadon'un mali durumunun analiziydi.

Bir şekilde, Iadon kaybettiği gemiler ve kargosuna rağmen toparlanmıştı. Telrii kral olmayacaktı.

Hrathen, hâlâ içeri girerek notu bulduğunda giymekte olduğu zırhının içindeydi. Kâğıt afallamış parmaklarında hareketsiz duruyordu. Belki başka endişelerle de karşı karşıya olmasa, bu haber onu bu kadar şoke etmezdi; hayatı boyunca pek çok bozulan planla baş etmişti. Ancak kâğıdın altında, yerel artethlerin listesi vardı. Baş arteth konumunu her birine teker teker önermiş ve hepsi reddetmişti. Konumu alabilecek tek bir adam kalmıştı.

Iadon'un toparlanması, Hrathen'in kontrol hissini temsil eden yıkılmakta olan duvardan düşen bir başka tuğlaydı. Dilaf tapınağı neredeyse yönetiyordu, organize ettiği toplantı ve vaazların yarısını Hrathen'e haber bile vermiyordu. Dilaf'ın kontrolü Hrathen'in elinden söküşünde bir kincilik vardı. Belki arteth hâlâ Elantrian tutsakla ilgili olaydan dolayı kızgındı veya belki de Dilaf sadece Sarene'nin Elantrianları insanlaştırması nedeniyle oluşan kızgınlık ve hıncını Hrathen'den çıkarıyordu.

Her ne sebeple olursa olsun, Dilaf gücü ele geçiriyordu. İncelikliydi, ama kaçınılmaz gibi görünüyordu. Kurnaz arteth, adi organizasyon konularının "Haşmetlim hrodenin zaman harcamasına değmeyecek'' olduğunu iddia ediyordu. Bu bir yere kadar son derece doğru bir iddiaydı. Gyomların günlük tapmak işleriyle nadiren fazla ilgisi olurdu ve Hrathen her şeyi kendi başına yapamazdı. Dilaf boşlukları doldurmak için öne çıkıyordu. Eğer Hrathen pes edip de Dilaf'ı baş arteth atayarak beklenen hareketi yapmazsa bile, nihai sonuç aynı olacaktı.

Hrathen, Arelon üstündeki kontrolünü yitiriyordu. Asiller artık onun yerine Dilaf'a gidiyordu ve Derethi takipçilerinin sayısı çoğalıyor olsa da yeterince hızla

artmıyordu. Sarene bir şekilde Telrii'yi tahta çıkarma planını bozmuştu ve şehre yapılan ziyaretlerden sonra, Kae halkı artık daha fazla Elantrianları iblis olarak görmeyecekti. Hrathen, Arelon'daki gelişmeler açısından kötü bir örnek sergiliyordu.

Hepsinin üzerinde Hrathen'in dalgalanan imanı yükseliyordu. Bu imanını sorgulamanın zamanı değildi. Hrathen bunu anlıyordu. Ancak hissetmek yerine anlamak, sorununun kaynağı zaten buydu. Artık belirsizliğin tohumu kalbinde kök salmış olduğu için onu kolayca kökünden söküp atamıyordu.

Her şey çok fazlaydı. Birden odası onun üstüne çöküyormuş gibi göründü. Duvarlar ve tavan gittikçe daha da yakınına gelerek, sanki ağırlıkları altında onu ezeceklermiş gibi büzüldüler. Hrathen kaçmaya çalışarak tökezledi ve mermer zemine devrildi. Hiçbir şey işe yaramıyordu, hiçbir şey ona yardım edemezdi.

Hrathen, zırhı derisine garip açılarda batarken acıyı hissederek inledi. Dizleri üstüne çöktü ve dua etmeye başladı.

Bir Shu-Dereth rahibi olarak Hrathen, her hafta saatlerini dua etmek için harcıyordu. Ancak o dualar farklıydı; iletişimden çok bir çeşit meditasyon, düşüncelerini düzene sokmanın bir yoluydu. Bu defa Hrathen yalvardı.

Yıllardan beri ilk kez kendisini yardım için yalvarırken buldu. Hrathen, bu kadar uzun zamandır hizmet etmekten neredeyse unutmuş olduğu o Tanrıya uzandı; Bir mantık ve anlayış silsilesiyle kendinden uzaklaştırdığı Tanrıya, O'nun dünyadaki gücünü artırmak için çalıştığı halde kendi hayatında etkisiz hale getirdiği Tanrıya...

İlk kez olarak, Hrathen kendi başına görevini yerine getirmeye uygun olmadığını hissetti. İlk kez olarak yardıma ihtiyacı olduğunu itiraf etti.

Ne kadar süre dizlerinin üstünde yardım, şefkat ve merhamet için içtenlikle dua ederek durduğunu bilmiyordu. En sonunda kapısından gelen bir tıklamayla silkinerek kendinden geçmiş haldeki yalvarışından ayrıldı.

“Gel,” dedi dikkati dağılmış bir şekilde.

“Rahatsız ettiğim için özür diliyorum, Haşmetlim,” dedi düşük rütbeli bir alt rahip kapıyı aralayarak. "Ama bu az önce sizin için geldi.” Rahip küçük

bir kutuyu odanın içine itti ve sonra kapıyı kapattı.

Hrathen, bacakları titreyerek kalktı. Duasına öğlenden önce başladığı halde dışarısı karanlıktı. Gerçekten de niyaz halinde o kadar uzun zaman mı kalmıştı? Biraz sersemlemiş olan Hrathen, kutuyu alıp masasına koydu ve kapağını bir hançerle kanırtarak açtı. Kutunun içinde, kırılmasın diye samanların arasına yerleştirilmiş dört küçük şişe vardı.

Haşmetlim Hrathen, diye yazıyordu notta. *İstemiş olduğunuz zehir burada. Tüm etkileri tam olarak sizin belirttiğiniz gibi. Sıvının yutulması gerekli ve kurbanda yaklaşık sekiz saat sonrasına kadar hiçbir belirti görülmeyecek.*

Her şey için Ulu Jaddeth'e şükürler olsun.

Forton, eczacı ve Wym'in sadık tebaası.

Hrathen küçük şişelerden birini alarak içindeki koyu sıvıya merakla baktı. Gece geç saatte Forton'la yapmış olduğu konuşmayı neredeyse unutmuştu. Zehri

Dilaf a vermek için istediğini belli belirsiz hatırlar gibiydi. O plan artık işe yaramazdı. Daha göz alıcı bir şeye ihtiyacı vardı.

Hrathen bir an için küçük şişesi içindeki zehri elinde çevirerek çalkaladı, sonra tıpayı çekip çıkararak hepsini birden tek bir dikişte içti.

İKİNCİ KISIM

ELANTRİS'İN

ÇAĞRISI

28. BÖLÜM

EN zor kısım okumaya nereden başlayacağına karar vermekti. Kitap rafları görüş alanının dışına kadar uzanıyordu, sanki içlerindeki bilgi de sonsuza dek uzanırmış gibiydi. Raoden ihtiyaç duyduğu ipuçlarının, bu engin sayfa denizinin içinde bir yerlerde olduğundan emindi, ama onları bulmak gerçekten de yıldırıcı bir iş gibi görünüyordu.

Keşfi yapan Karata olmuştu. Odada, girişin tam karşısındaki kısmında alçak bir raf buldu. Yaklaşık otuz ciltten oluşan bir set, tozların içinde bekleyerek rafta oturuyorlardı. İçlerinde kütüphanenin çeşitli satır ve sütunlarıyla ilgili numaralardan oluşan bir sınıflandırma sistemini anlatıyorlardı. Bunu kullanarak Raoden kolayca AonDor’la ilgili kitapları buldu. Bulabildiği en az karmaşık cildi seçerek çalışmaya koyuldu.

Raoden kütüphanenin bilgisini kendisi, Galladon ve Karata'yla sınırladı. Sadece Aanden’in kitap kaynatmasının bir tekrarını engellemek istediğinden değildi, ayrıca binada bir kutsallık hissi sezinliyordu. Ziyaretçiler tarafından işgal edileceği, anlayışsız parmaklar tarafından kitapların düzeninin bozulacağı, huzurunun yok edileceği bir yer değildi.

Mareshe ve Saolin’e basitleştirilmiş bir açıklama yaparak havuzu da bir sır olarak sakladılar. Raoden'in kendi hasreti onu havuzun ne kadar tehlikeli olduğuna karşı uyarıyordu. Havuzun ölümcül kucaklamasını arzulayan, yok oluşun rahat-latıcılığına kavuşmak isteyen bir parçası vardı. Eğer insanlar ıstıraplarından kaçabilmek için kolay ve acısız bir yol olduğunu bilseler, pek çoğu bir an olsun durup düşünmeden giderlerdi. Şehir nüfusu birkaç ay içinde tükenirdi.

Elbette ki bunu yapmalarına izin vermek bir seçenekti. Raoden’in diğerlerini huzurdan alıkoymaya ne hakkı vardı? Yine de, Raoden Elantris’ten vazgeçmek için daha çok erken olduğunu düşünüyordu. Sarene’nin yiyecek dağıtmaya başlamasından önceki haftalarda, Elantris’in acılarını ve açlığını unutabileceğim görmüştü. Elantrianlar dürtülerinin ötesine geçebilirdi, onlar için yok oluş dışında da bir kaçış vardı.

Ama onun için değil. Acı her geçen günle kabarıyordu. Dor’dan güç çekiyor, her saldırısıyla onu teslim olmaya biraz daha yaklaştırıyordu. Neyse ki dikkatini dağıtmak için kitaplar vardı. O kadar uzun zamandır aradığı basit açıklamaları en sonunda keşfetmiş olarak, kitapları hipnotize edici bir tutkuyla inceliyordu.

Karmaşık Aon eşitliklerinin nasıl birlikte çalıştıklarını okudu. Bir çizgiyi Aon’un kalanına oranla birazcık daha uzun çizmenin çok büyük etkileri oluyordu. İki Aon eşitliği aynı şekilde başlayabilir, ancak bir dağın tepesinden azıcık farklı açılarda yuvarlanan iki taş gibi sonuç olarak tamamen farklı şeyler yapabiliyorlardı. Hepsi sadece birkaç çizginin uzunluğunu değiştirerek oluyordu.

AonDor teorisini kavramaya başladı. Dor aynı Galladon’un onu tarif ettiği gibiydi: Sıradan algıların biraz ötesinde, güçlü bir depodaki su gibi. Tek arzusu kaçmaktı. Kitaplar Dor’un basınçla dolu bir yerde var olduğunu ve bu yüzden enerjinin yüksek yoğunluklu bir bölgeden düşük yoğunluklu bir bölgeye doğru akarak herhangi bir geçerli açıklıktan dışarı fışkırdığını açıklıyordu

Ancak doğası gereğince Dor, fiziksel dünyaya sadece uygun boyut ve şekilde olan geçitlerden girebiliyordu. Elantrianlar çizimleriyle yarıklar oluşturarak Dor'a kaçabileceği bir yer sağlayabiliyorlardı ve bu çizimler enerjinin belirdiğinde ne şekil alacağını belirliyordu. Ancak eğer tek bir çizgi bile yanlış orantılıysa, Dor çıkmakta başarısız olurdu, aynı yuvarlak bir delikten zorla geçmeye çalışan bir kare gibi. Bazı teorisyenler bu süreci “frekans” ve “atma uzunluğu” gibi tanıdık olmayan kelimeler kullanarak tarif ediyorlardı. Raoden kütüphanenin küflü sayfalarında ne büyük bir bilimsel dehanın gizlenmekte olduğunu anlamaya ancak başlayabiliyordu.

Yine de, tüm çalışmalarına rağmen hayal kırıcı bir şekilde, AonDor'un çalışmayı bırakmasına neyin sebep olduğunu bulmakta başarılı olamıyordu. Belki de artık Dor, bir kare yerine bir üçgen olmuştu ve Raoden kaç tane kare şeklinde Aon çizerse çizsin, enerji geçemiyordu. Dor'daki ani değişikliğe neyin sebep olabileceği ise onu aşıyordu.

“O buraya nasıl girdi?” diye sordu Galladon, Raoden'in düşüncelerini bölerek. Dula ışığı kitapların üstüne gölgeler düşürerek bir kitaplığın tepesinde süzülen Seon Ien'e doğru işaret etti.

“Bilmiyorum,” dedi Raoden, Ien'in birkaç kere havada daire çizmesini izleyerek.

“Kabul etmeliyiz, sule. Senin Seonun ürkütücü.”

Raoden omzunu silkti. “Tüm deli Seonlar bu şekilde.”

"Evet, ama öbürleri çoğunlukla insanlardan uzak duruyor.” Galladon, Ien'i gözlerken hafifçe titredi. Seon, çoğunlukla olduğu gibi, Galladon'a gözle görülür olarak bir dikkat göstermedi; ama Ien Raoden'e yakın kalmayı sever gibi görünüyordu.

“Peki, her neyse,” dedi Galladon, “Saolin seni soruyor.”

Raoden onaylayarak başını salladı ve kütüphanenin arka tarafındaki pek çoğundan biri olan ufak masadan kalkarken kitabını kapattı. Kapı ağzında Galladon'a katıldı. Dula kapıyı kapatıp Seonu karanlıkta kilitli bırakmadan önce Ien e son bir rahatsız bakış fırlattı.

"BİLEMİYORUM, Saolin,” dedi Raoden tereddütle.

“Efendim, fazla seçeneğimiz yok," dedi asker. “Adamlarımın çok fazla yarası var. Bugün Shaor'a karşı durmak anlamsız olur, vahşi adamlar bizi ittirip yollarından çekerken gülmek için bir an anca dururlar."

Raoden içini çekerek başıyla onayladı. Asker haklıydı: Shaor'un adamlarını Sarene'den uzak tutmaya devam edemezlerdi. Her ne kadar Saolin sol eliyle dövüşmekte oldukça ustalaşmış olsa da basitçe avluyu koruyacak sayıda savaşçıları kalmamıştı. Ayrıca, Shaor’un adamları vahşilikleriyle git gide daha da tehlikeli hale geliyordu. Avluda yiyecek olduğunu sezebildikleri belliydi ve yemeğe ulaşmaktaki başarısızlıkları onları daha da derin bir delilik seviyesine itmiş gibiydi.

Raoden onlar için yiyecek bırakmayı da denemişti, ama bu sadece kısa bir süre için dikkatlerini dağıtıyordu. Önce tıkınıyorlar, ondan sonra öncekinden bile daha öfkeli olarak saldırmaya devam ediyorlardı. Tek bir hedefi olan saplantısal bir amaç tarafından güdüleniyorlardı: Avludaki yiyecek arabasına ulaşmak.

Eğer sadece daha fazla askerimiz olsaydı! diye düşündü Raoden hüsranla. Shaor’un adamlarının sayısı görünüşe göre sabit kalırken, o insanlarından pek çoğunu Sarene’nin adaklan yüzünden kaybetmişti. Raoden ve Galladon, ikisi de Saolin'in savaşçılarına katılmayı önermişlerdi; ama kır saçlı yüzbaşı bunu duymamış olmayı tercih etti.

“Liderler savaşmaz,” demişti kırık burunlu adam basitçe. “Siz fazla değerlisiniz.”

Raoden adamın haklı olduğunu biliyordu. Raoden ve Galladon asker değillerdi, Saolin’in dikkatle eğitilmiş askerlerinin düzenini bozmaktan başka pek bir şey yapamazlardı. Çok az seçenekleri kalmıştı ve görünüşe göre Saolin’in planı birkaç kötü seçeneğin içinde en iyisiydi.

“Pekâlâ,” dedi Raoden. “Yapın.”

“Emredersiniz, efendim," dedi Saolin hafifçe eğilerek. “Hazırlıklara başlayacağım, prenses gelene kadar sadece birkaç dakikamız var.”

Raoden, bir baş eğmeyle Saolin’e izin verdi. Askerin planı son şans olarak başvurulan çaresiz bir tuzak denemesiydi. Shaor’un adamları her gün ayrılıp farklı yönlerden avluya girmeye çalışmadan önce, aynı yoldan gelmeye meyillilerdi ve Saolin onları yaklaşırlarken pusuya düşürmeyi planlamıştı. Riskliydi, ama büyük ihtimalle bu son şanslarıydı. Askerler oldukları şekilde savaşmaya devam edemezlerdi.

“O zaman, sanırım artık gitmeliyiz,” dedi Raoden.

Galladon başını sallayarak onayladı. Dönüp avluya doğru yürürlerken Raoden yapmış olduğu seçimden dolayı rahatsız olmaktan kendini

alamıyordu. Eğer Saolin kaybederse, Shaor’un vahşileri avluya varırdı. Eğer Saolin kazanırsa, bu Raoden’in koruyabilmiş olması gereken kişiler olan düzinelerce Elantrianın ölmesi veya işe yaramaz hale gelmesi anlamına gelirdi, iki tarafta da.

Her iki durumda da bu benim başarısızlığım, diye düşündü Raoden.

SARENE bir şeylerin yanlış olduğunu görebiliyordu, ama bunun nc olabileceğinden emin değildi. Ruh sinirliydi, arkadaş canlısı muhabbeti sönüktü. Sarene’den değildi, başka bir şeydi. Belki de liderliğin külfetlerinden biri.

Ona sorunun ne olduğunu sormak istiyordu. Artık tanıdık hale gelmiş olan yiyecek dağıtım rutinini uygularken Ruhun kaygılı olması onu endişelendiriyordu. Arabadan bir kutuyu kabul etmek için her yaklaştığında Sarene gözlerine bakıyor ve gerginliğini görüyordu. Kendini sorun hakkında Ruh’a soru sormaya zorlaya-mıvordu. Çok uzun süre soğukluk numarası yapmıştı, arkadaşlık çabalarını geri çevirerek çok fazla zaman harcamıştı. Aynı Teod’da olduğu gibi, kendisini bir role kilitlemişti. Ve aynı önceki sefer olduğu gibi, kendi üstüne yüklemiş olduğu umursamazlıktan nasıl kaçacağını tam bilemeyerek kendine küfretti.

Neyse ki, Ruh onunla aynı çekingenliği paylaşmıyordu. Asiller adakları dağıtmak için toplanırken Ruh, Sarene’yi bir kenara çekti; ana gruptan sadece kısa bir mesafe öteye yürümüşlerdi.

Sarene merakla onu inceledi. “Ne var?”

Ruh, dönüp arkasındaki aralarında birkaç kadının da bulunduğu, Elantrianların yaklaşıp yiyeceklerini alması için bekleyen asillere göz attı. Sonunda Sarene’ye döndü. “Bugün bir şeyler olabilir," dedi.

“Ne?” diye sordu Sarene kaşlarını çatarak.

“Tüm Elantrianların burada olanlar kadar uysal olmadığını söylemiş olduğumu hatırlıyor musun?”

"Evet,” dedi Sarene yavaşça. ***Numaran ne, Ruh? Ne oyun oymuyorsun***? O kadar dürüst, o kadar açık sözlü görünüyordu ki. Buna rağmen, onunla sadece oynadığından endişelenmekten kendini alamıyordu.

“Ee, sen sadece...” dedi Ruh. “Sadece hazır ol. Muhafızlarını yakında tut.”

Sarene yüzünü astı. Ruhun gözlerinde yeni bir duygu görüyordu, daha önce onda görmediği bir şey. Suçluluk.

O, uğursuz sözlerini Sarene'nin aklında çınlarken bırakarak yiyecek sırasına gitmek için arkasını döndüğünde, Sarene'nin bir parçası birdenbire soğuk davranmış olduğuna şükretti. Ruh ondan bir şey gizliyordu, büyük bir şey. Politik hisleri onu dikkatli olması için uyarıyordu.

Ancak Ruh her ne bekliyordu ise, gelmedi. Onlar yiyecek dağıtmaya başlayana kadar, Ruh biraz olsun rahatlayarak güler yüzle konuşmaya başlamıştı. Sarene ortada hiçbir şey yokken Ruhun büyük bir şey varmış gibi yaptığını düşünmeye başladı.

Sonra çığlıklar başladı.

RAODEN ulumayı duyduğunda lanet ederek elindeki yiyecek torbasını düşürdü. Yakındı, çok fazla yakın. Bir an sonra etrafı sarılmış olan Saolin, bir yan sokağın ağzında belirdi. Asker dört farklı rakibe karşı kılıcını vahşice sallıyordu. Vahşilerden biri Saolin'in bacaklarına bir lobutla vurdu ve asker düştü.

Sonra Shaor'un adamları tepelerine binmişti.

Her ara sokaktan dışarı döküldüler: Neredeyse iki düzine uluyan çılgın adam. Elantris Şehir Muhafızları şaşkınlıkla sıçrayarak kapının yakınında rahat rahat yapıyor oldukları aylaklığı kestiler, ama çok yavaşlardı. Shaor'un adamları, ağızlan vahşice açık, aristokrat ve Elantrianlardan oluşan gruba doğru atıldılar.

Sonra Eondel belirdi. Bir şans eseri, Sarene'ye bugünün gezisinde eşlik etmeyi seçmişti ve her zaman olduğu gibi, güvenlik için geleneği yok sayarak, kılıcını kuşanmıştı. Bugün için, ihtiyatlılığı çok yerinde olmuştu.

Shaor'un adamları direniş beklemiyorlardı ve komutanın savrulan kılıcının önünde birbirleriyle çarpışarak tökezlediler. Bunca yıla rağmen, Eondel dinç bir ustalıkla savaştı, iki vahşinin kafalarını bir nefes alimlik sürede kesmişti. Eondel'in sağlıklı kaslarla savrulan silahı kolayca Elantrian etini yanyordu. Onun saldırısı vahşi adamlan muhafızlar da dövüşe katılana kadar yavaşlattı, hemen onun yanında bir hat oluşturdular.

En sonunda, tehlike içinde olduklannı fark ettiklerinde, asiller çığlık atmaya başladı.

Neyse ki kapılardan sadece birkaç adım uzaktaydılar ve karmaşadan kolaylıkla kaçtılar. Kısa süre sonra, sadece Raoden ve Sarene savaşın arasından birbirlerine bakarak kalmışlardı.

Shaor’un adamlarından biri tahıl lapası içeren karton bir kutuyu devirerek ayaklannın dibine düştü. Yaratığın karnı belinden boynuna kadar yanlmıştı ve kolları beyaz lapa ezmesini kaldmm taşlannın pisliğiyle kanştırarak sakarca savruldu.

O yukarı bakarken, dudaklan titremeye başladı.

“Yemek. Biz sadece biraz yemek istedik. Yemek...” dedi vahşi bir Yitiğin mant-rasına başlayarak.

Sarene aşağıdaki yaratığa baktı, sonra geriye bir adım attı. Tekrar başını kaldırıp Raoden’e baktığında, gözleri ihanete uğramışlığın buzlu öfkesiyle parlıyordu.

“Onlardan yemeği esirgedin, değil mi?” dedi talepkâr bir sesle.

Raoden herhangi bir mazeret göstermeden yavaşça başını sallayarak onayladı. “Evet.”

“Seni zorba’ Seni kalpsiz despot!” diye tısladı Sarene.

Raoden, Shaor’un çaresiz adamlarına bakmak için döndü. Bir açıdan, Sarene haklıydı. “Evet. Öyleyim.”

Sarene geriye bir adım daha attı. Ancak ayağı bir şeye takıldı. Raoden önce onu yakalamak için uzandı, ama sonra ayağının neye takılmış olduğunu fark ederek durdu. Bu bir yiyecek torbasıydı, Raoden’in Yitikler için hazırlamış olduğu fazla doldurulmuş torbalarından biri. Aşağı baktığında, Sarene’de şafak attı.

“Neredeyse sana güvenmeye başlamıştım,” dedi acıyla. Sonra askerler geri çekilirken, kapılara doğru fırlayarak gitmişti. Shaor’un adamları takip etmedi, bunun yerine asillerin terk etmiş oldukları ödüllere atıldılar.

Raoden, geriye adım atarak yiyecekten uzaklaştı. Shaor'un adamlan kirli elleriyle dağılmış yiyeceklere saldınp tıkınırken onu fark etmiş gibi bile görünmediler. Raoden onları yorgun gözlerle izledi. Her şey bitmişti. Asiller bir daha Elantris’e

girmeyecekti. En azından hiçbiri ölmemişti.

Sonra Raoden, Saolin’i hatırladı. Fırlayarak avlu boyunca koşup arkadaşının yanında diz çöktü. Yaşlı asker görmeden gökyüzüne bakıyor,

mırıldanırken kafası ileri geri sallanıyordu. “Efendimi başarısızlığa uğrattım. Efendim Ruhu başarısızlığa uğrattım. Başarısız, başarısız, başarısız...”

Raoden başını kederle eğerek inledi. ***Beti ne yaptım?*** diye düşünürken yeni doğan Yitiğe çaresizce sarıldı.

Raoden, Shaor’un adamlarının yiyeceğin son kalan kısmını da alıp tüymelerinin ardından uzun süre sonrasına kadar üzüntüsü içinde kaybolmuş olarak orada kaldı. Ancak sonunda, beklenmedik bir ses onu acısından kopardı.

Elantris kapıları tekrar açılıyordu.

29. BÖLÜM

LEYDİM, yaralı mısınız?” Ashe’nin derin sesi ilgiyle doluydu.

Sarene gözlerini silmeye çalıştı, ama gözyaşları gelmeye devam etti. ‘‘Hayır/’ dedi sessiz hıçkırıklarının arasından. "Ben iyiyim.”

Belli ki ikna olmamış olan Seon, görünürde herhangi bir yara izi var mı diye bakarak yavaşça Sarene’nin etrafında yarım bir daire çizdi. Araç hızla onları saraya geri götürürken, araba penceresinin ötesinden evler ve dükkânlar hızla geçti. At arabasının sahibi olan Eondel, geride, kapılarda kalmıştı.

"Leydim,” dedi Ashe ses tonu dolaysızdı. "Sorun ne?”

“Haklıydım, Ashe,” dedi Sarene gözyaşlarının arasından aptallığına gülmeye çalışarak. “Mutlu olmam gerekir. En başından beri onun hakkında haklıymışım.”

“Ruh mu?”

Sarene başını sallayarak onayladı, ondan sonra başını koltuğun arka tarafına yaslayarak arabanın tavanına baktı. “İnsanları yiyecekten uzak tutuyordu. Onları görmeliydin, Ashe. Açlıkları onları delirtmişti. Ruhun savaşçıları onları avludan uzak tutuyordu, ama sonunda karşı koyacak kadar acıkmış olmalılar. Nasıl başara-bildiklerini hayal bile edemiyorum; ne silah, ne de zırhları yoktu. Sadece açlıkları vardı. O inkâr etmeye bile çalışmadı. Sadece orada ayaklarının dibinde gizlice fazla yiyecek doldurduğu bir torbayla dikilip planlarının mahvoluşunu izledi."

Sarene ellerini yüzüne kaldırarak hüsran içinde başını tuttu. “Neden bu kadar ***aptalım***?”

Ashe endişeyle yanıp söndü.

‘‘Ne yapmakta olduğunu biliyordum. Neden haklı olduğumu bulmak beni rahatsız ediyor?”

Sarene derin bir nefes almaya çalıştı, ama boğazında takıldı. Ashe haklıydı: Kendisinin Ruh ve Elantris’e çok fazla kapılmasına izin vermişti. Şüpheleri üzerine hareket etmek yerine fazlasıyla duygusal davranmıştı.

Sonuç felaketti. Asil sınıfı Elantrianların acısına ve perişanlığına karşılık ver-mişti. Korathi ılımlı anlayış öğretileri etkilerini kanıtlayarak uzun zamandır sürdürülen önyargıları zayıflatmıştı. Ama şimdi asiller sadece saldırıya uğramış olduklarını hatırlayacaklardı. Sarene sadece, hiçbiri zarar görmemiş olduğu için Domi’ye şükredebilirdi.

Sarene’nin düşünceleri penceresinin dışından gelen zırh tıngırtısı sesleriyle bölündü. Sarene soğukkanlılığını becerebildiği kadarıyla geri kazanarak gürültüye neyin sebep olduğunu görmek için başını pencereden dışarı uzattı. Üniformaları siyah ve kırmızı, zincir ve deriler kuşanmış adamlar çift sıra halinde arabasının yanından uygun adım yürüyerek geçiyordu. Bunlar Iadon’un kişisel muhafızlarıydı ve Elantris’e doğru gidiyorlardı.

Acımasız suratlı savaşçıları izlerken, Sarene’nin tüyleri diken diken oldu. “İdos Domi,” diye fısıldadı. Bu adamlann gözlerinde sertlik vardı, öldürmeye hazırlardı. Katletmeye.

İLK başta, arabacı Sarene’nin daha hızlı sürmesi için verdiği emirlerine karşı koydu, ama kararlı bir Teo prensesine direnmeyi çok az adam kolayca başarabilirdi. Kısa süre sonra saraya vardılar ve Sarene arabacının araba merdivenini indirmesini beklemeden aşağı atladı.

Saray personeli arasındaki ünü yayılıyordu ve çoğu o koridorlardan azametle ilerlerken önünden çekilmeleri gerektiğini biliyordu. Iadon’un çalışma odasının önündeki muhafızlar da ona alışmaya başlamışlardı ve onun için kapıyı itip açarlarken teslim olmuş bir şekilde iç çektiler.

O girerken kralın yüzü gözle görülür şekilde asıldı. “Konu her ne ise, bekleyecek. Bir krizle karşı...”

Sarene açık avuçlarıyla kalem rafını devirip ahşabı titreten bir gümlemeyle Iadon’un masasına koydu. “Kutsal Domi’nin adına, sen ne halt ettiğini zannediyorsun?”

Iadon’un yüzü ayağa kalkarken sıkkın bir öfkeyle kızardı. “Saray maiyetimin üyelerine bir saldırıda bulunuldu! Cevap vermek benim

görevim.”

“Bana görev diye martaval okuma, Iadon,” diye karşıladı Sarene. “Zaten Elantris’i yok etmek için on yıldır bir bahane arıyorsun, sadece halkın batıl inançları şimdiye kadar seni engelledi.”

“Ee, yani?” diye sordu Iadon soğukça.

"Sana bu bahaneyi veren ben olmayacağım!” dedi Sarene. “Adamlarını geri çek."

Iadon homurdandı. “Herkesten çok senin karşılığımın çabukluğunu takdir etmen gerekir, Prenses. O saldırıyla hakarete uğrayan senin onurundu.”

“Ben kendi onurumu korumayı mükemmel bir şekilde başarabilirim, ***Iadon.*** O askerler şu son birkaç haftada elde etmiş olduğum her şeyin tam zıddı şekilde hareket ediyorlar.”

"Aptalca bir işti zaten," diye ilan etti Iadon, bir deste kâğıdı masaya bırakarak. En üstteki kâğıt bu hareketle dalgalandı ve Sarene karalanmış emirleri okuyabildi. Sert ve uğursuz “Elantris” ve "imha etme” kelimeleri göze batıyordu.

“Odana geri dön, Sarene," dedi kral. “Her şey birkaç saat içinde sona erecek.”

İlk kez olarak Sarene, nasıl görünüyor olabileceğinin farkına vardı; yüzü kırmızı ve gözyaşlarıyla yol yol olmuş, basit tek renkli elbisesi ter ve Elantris pisliğiyle lekelenmiş ve çözülmek üzere olan topuz şeklindeki saçı darmadağınık.

Sarene, krala tekrar bakıp da gözlerindeki tatmini gördüğünde zayıflık anı kayboldu. Elantris'teki tüm o zavallı ve açlıktan ölen insanları katledecekti. Ruh’u öldürecekti. Hep onun yüzünden.

"Şimdi beni dinle, Iadon,” dedi Sarene, sesi keskin ve soğuk. Kralın gözlerini yakalayıp neredeyse 180 cm olan boyunu kendinden kısa adamın tepesinde bir kule gibi yükselmek için kullandı. “Askerlerini Elantris’ten ***çekeceksin.*** O insanları rahat ***bırakacaksın.*** Yoksa ben insanlara senin hakkında bildiklerimi anlatmaya başlayacağım.”

Iadon hıhladı.

“Karşı mı koyacaksın, Iadon?” diye sordu. “Sanırım herkes gerçeği öğrendiğinde daha faklı hissedersin. Zaten senin bir aptal olduğunu düşündüklerini biliyorsun. Sana boyun eğermiş gibi davranıyorlar, ama sen

işin aslını biliyorsun. Kalbinin o fısıldayan kısmında, itaatlerinin aslında seninle alay etmek için olduğunu biliyorsun. Kaybettiğin gemilerden haberleri yok mu sanıyorsun? Kendi aralarında, yakında nasıl krallarının bir baron kadar fakir olacağına gülmediklerini mi sanıyorsun? Evet, biliyorlar. ***Gerçekte*** nasıl kurtulduğunu öğrendiklerinde, onların yüzüne nasıl bakacaksın, Iadon? Onlara gelirini benim nasıl kurtardığımı, Teod'daki bağlantıları nasıl sana benim verdiğimi, tacını nasıl ***benim*** koruduğumu gösterdiğimde?..”

Konuşurken, her sözünün yanında noktalama işareti olarak parmağını Iadon'un göğsüne sapladı. Sarene'nin boyun eğmez bakışı altında ezilen Iadon'un alnı boncuk boncuk terledi.

“Sen bir aptalsın, Iadon,” diye tısladı. "Ben biliyorum, asillerin biliyor ve dünya da biliyor. Büyük bir ülkeyi aldın ve açgözlü ayaklarının altında ezdin. İnsanları köleleştirdin ve Arelon'un onurunu lekeledin. Ve tüm bunlara rağmen, ülken daha da fakirleşmeye devam ediyor. Hatta kral olan sen bile o kadar fukarasın ki, sadece Teod'dan gelen bir sadaka sayesinde tacını elinde tutabiliyorsun.”

Iadon ürküp, cesareti kırılmış olarak geri çekildi. Kendini beğenmiş havası Sarene'nin öfkesi karşısında eriyip giderken, kral küçülür gibi görünüyordu.

“Nasıl görünecek, Iadon?” dedi fısıldayarak. “Tüm maiyetin bir kadına borçlu olduğunu bildiğinde nasıl hissedeceksin? Hem de aptal bir kıza? Afişe olacaksın. Herkes senin ne olduğunu bilecek. Güvensiz, önemsiz, beceriksiz bir sakattan başka hiçbir şey.”

Iadon küt diye sandalyesine çöktü. Sarene eline bir kalem verdi.

“İptal et,” diye emir verdi.

Sayfanın alt kısmına emrin geri alındığını karalayıp kişisel mührüyle damgalarken Iadon'un parmaklan titriyordu.

Sarene kâğıdı elinden kaptı ve uzun adımlarla odadan çıktı. “Ashe, o askerleri durdur. Onlara yeni emirlerin yolda olduğunu söyle.”

"Evet, loyclim,” diye cevap verdi Seon ve koridordan aşağı bir pencereye doğru dörtnala koşan bir attan bile daha hızlı bir şekilde hareket ederek fırladı.

“Sen!” diye emretti Sarene rulo yapmış olduğu kâğıtla göğüs zırhına vurduğu askere. "Bunu Elantris’e götür.”

Adam kâğıdı kararsızca kabul etti.

“Koş!” diye emir verdi Sarene.

Asker koştu.

Sarene kollarını bağlayarak adamın koridordan aşağı koşuşunu izledi. Sonra ikinci muhafıza gözünü dikmek için döndü. Muhafız bakışının altında huzursuzca kıpırdandı.

“Ee, ben onun oraya vardığından emin olayım,” diye kekeledi adam ve arkadaşının arkasından fırladı.

Sarene bir an dikildi, sonra kralın çalışma odasına dönerek kapıları çekip kapattı. Sandalyesine yığılmış, dirseklerini masanın üstüne koymuş ve başını ellerinin arasına almış olan Iadon’la baş başa kalmıştı. Kral kendi kendine sessizce hıçkırıyordu.

SARENE Elantris’e varana kadar yeni emirler çoktan gelmişti. Iadon’un muhafızları kararsız bir şekilde kapıların önünde bekliyorlardı. Sarene onlara saraya geri dönmelerini söyledi; ama yüzbaşıları saldırmama emri aldığını, ancak geri dönme emri almadığını iddia ederek reddetti. Kısa bir süre sonra bir haberci tam olarak bunu yapmalarını söyleyen emirlerle geldi. Yüzbaşı Sarene’ye hırçın bir bakış attıktan sonra adamlara saraya geri dönme emri verdi.

Sarene bir süre daha kalarak aşağıdaki avluya bakabilmek için zahmetli tırmanışı yaparak duvarın tepesine çıktı. Önünde kırılmış kutulardan oluşan çıkıntılı bir hat ile ters çevrilmiş olan yiyecek arabası terk edilmiş bir şekilde meydanın ortasında duruyordu. Vücutlar da vardı, cesetleri pisliğin içinde çürüyen saldırgan grubunun ölü üyeleri.

Sarene kaskatı kesilerek dondu. Cesetlerden biri hâlâ hareket ediyordu. Taş korkuluktan eğilerek aşağıda yatan adama baktı. Uzaklık çoktu, ama Sarene yine de adamın bacaklarının belirgin hatlarını görebiliyordu: Göğsünden 3.5 m kadar uzakta. Güçlü bir darbe adamı belinden ikiye bölmüştü. Böyle bir yaradan sağ kurtulması mümkün değildi. Ancak yine de, imkânsız bir şekilde, kolları çaresiz bir rastgelelikle havada sallanıyordu.

“Merhametli Domi,” diye fısıldayan Sarene’nin eli, parmakları küçük Korathi kolyesini ararken göğsüne uzandı. İnanmayan gözlerle avluyu taradı. Diğer vücutların bazıları da korkunç yaralara rağmen kımıldıyordu.

Elantrianların zaten ölü olduğunu söylüyorlar, dedi Sarene bazı şeylerin farkına vararak. *Onların zihinleri dinlenmeyi reddeden ölüler olduğunu söylüyorlar.* İlk kez olarak gözleri açılan Sarene, Elantrianların yiyecek olmadan nasıl sağ kaldıklarını fark etti. *Yemeğe ihtiyaçları yok.*

Ama o zaman neden yiyorlardı?

Sarene başını sallayarak akimı hem şaşkınlıktan, hem de aşağıdaki debelenen cesetlerden temizlemeye çalıştı. Bunu yaptığı sırada gözleri başka bir şeklin üstüne düştü. Şekil Elantris duvarının gölgesinde diz çökmüştü, duruşu bir şekilde inanılmaz bir hüzün hissine işaret ediyordu. Sarene, duvarın üstündeki yoldan ilerlerken elini taş korkuluk boyunca sürükleyerek şekilden tarafa çekildiğini hissetti. Onun tepesine ulaştığında durdu.

Bir şekilde bu siluetin Ruha ait olduğunu biliyordu. Başı eğik, kolları arasındaki bir vücuda sıkıca sarılmış, ileri geri sallanıyordu. Mesaj açıktı: Bir zorba bile onu takip eden kişileri sevebilirdi.

Seni kurtardım, diye düşündü Sarene. *Kral seni yok edecekti, ama ben senin hayatını kurtardım. Bu senin için değildi, Ruh. Bu üzerlerinde hükmettiğin tüm o gariban insanlar içindi.*

Ruh onu fark etmedi.

Sarene ona kızgın kalmaya çalıştı. Ama aşağıya bakarak onun ıstırabını hissederken Sarene yalan söyleyemezdi, kendine bile. Günün olayları birkaç sebep için onu rahatsız ediyordu. Planları bozulduğu için kızgındı. Zavallı Elantrianlan daha fazla besleyemeyeceği için pişmandı. Asil sınıfın Elantris'i bu olayla hatırlayacakları için memnun değildi.

Ama bir daha asla onu tekrar göremeyeceği için de hüzünlüydü. Zorba veya değil, iyi bir adam gibi görünmüştü. Belki... Belki de Elantris gibi bir yerde sadece bir zorba yönetimde olabilirdi. Belki de o, insanların elinde olanın en iyisiydi.

Her ne olursa olsun, Sarene onu büyük ihtimalle bir daha asla görmeyecekti. Bir deri bir kemik kalmış vücuduna rağmen, o kadar hayat dolu ve canlı olan gözlerine bakamayacaktı. O gözlerde artık asla çözemeyeceği bir karmaşıklık vardı.

Her şey bitmişti.

KAE’DE güvende hissettiği tek yerde teselli aradı. Kiin ona kapıyı açtı ve sonra kollarına düşerken onu sıkıca tuttu. Gayet duygusal bir gün için son derece utanç verici bir sondu. Ancak kucaklama buna değiyordu. Sarene daha bir çocukken amcasının kucaklamakta çok iyi olduğuna karar vermişti, kalın kollan ve kocaman göğsü uzun ve sırık gibi bir kızı bile sarmalamaya veterlivdi.

Sarene bir kez daha ağladığı için kendisini hayal kırıklığına uğratmış olarak gözlerini silerken, sonunda onu bıraktı. Kiin yalnızca omzuna büyük bir el koyarak onu ailenin kalanının, Adien de dâhil, masanın etrafında oturmakta olduğu yemek odasına doğru yönlendirdi.

Lukel, heyecanlı heyecanlı konuşmaktaydı; ama Sarene’yi görünce sustu. “Aslanın adını söylersen," dedi bir Jindoiz atasözünü alıntılayarak, “ziyafet çekmeye gelir.”

Adien'in tekin olmayan, yeterince odaklayamadığı gözleri Sarene’nin yüzünü buldu. "Buradan Elantris’e altı yüz yetmiş iki adım var,” diye fısıldadı.

Bir an sessizlik oldu. Sonra Kaise sandalyesinin üstüne zıpladı. “Sarene! Gerçekten seni yemeye kalktılar mı?”

Hayır, Kaise,” diye cevap verdi Sarene, bir sandalye bulurken. "Sadece getirdiğimiz yiyecekleri istiyorlardı.”

“Kaise, kuzenini rahat bırak,” diye emretti Daora sertçe. “Zorlu bir gün geçirdi."

“Ve ben de kaçırdım,” dedi Kaise suratsızca sandalyesine pat diye çökerken. Sonra kızgın gözlerini erkek kardeşine çevirdi. ***“Sen*** neden hastalanmak zorunday-dın ki?”

“Benim suçum değildi,” diye itiraz etti hâlâ biraz solgun olan Daorn. Savaşı kaçırmış olduğu için pek hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu.

“Susun, çocuklar,” diye tekrarladı Daora.

“Önemli değil," dedi Sarene. “Bunun hakkında konuşabilirim.”

“Peki o zaman,” dedi Lukel. “Doğru mu?”

“Evet,” dedi Sarene. “Bazı Elantrianlar bize saldırdı, ama kimse bir zarar görmedi; en azından, bizim tarafımızdan olan kimse.”

“Hayır,” dedi Lukel. “O değil, kral hakkmdakini diyorum. Gerçekten de bağırarak ona boyun eğdirdin mi?”

Sarene kendini hasta hissetti. “O yayıldı mı?”

Lukel güldü. “Sesinin ta ana salona kadar ulaştığını söylüyorlar. Iadon hâlâ çalışma odasını terk etmedi.”

“Biraz kendimi kaptırmış olabilirim,” dedi Sarene.

“Doğru şeyi yaptın, canım,” diye ona güvence verdi Daora. “Iadon, o şöyle bir hapşırınca sarayın zıplamasına çok fazla alıştı. Büyük ihtimalle birisi çıkıp ona karşı durduğunda ne yapacağını bilmiyordu.”

"O kadar da zor değildi," dedi Sarene başını sallayarak. “Tüm afra tafrasının altında, Iadon kendine çok güvensiz.”

“Çoğu erkek öyledir, canım,” dedi Daora.

Lukel kıkırdadı. “Kuzen, biz sen olmadan ne yapıyorduk? Hayat sen yelken açarak buraya gelip de bizim için onu karıştırmaya karar verene kadar ne sıkıcıydı.” “Ben biraz daha az karışık kalmış olmasını tercih ederdim,” diye mırıldandı Sarene. “Iadon kendine geldiğinde buna çok iyi tepki vermeyecek."

“Eğer çizgiyi aşarsa, her zaman ona tekrar bağırabilirsin," dedi Lukel.

“Hayır,” dedi Kiin boğuk sesinde ciddiyetle. “Sarene haklı. Krallar toplum önünde azarlanmayı kaldıramazlar. Bunların hepsi geçtiğinde, işler bizim için çok daha zorlaşmış olabilir. ”

“Ya öyle olur ya da Iadon sadece vazgeçerek Sarene lehine tahttan feragat eder,” dedi Lukel kahkaha atarak.

“Tıpkı babanızın korkmuş olduğu gibi,” diye belirtti Ashe’nin tok sesi pencereden içeri uçarak girerken. “O her zaman Arelon'un sizinle başa çıkamayacağından endişelenmişti, leydim."

Sarene zayıfça gülümsedi. “Geri döndüler mi?”

“Döndüler,” dedi Seon. Sarene onu Iadon’un muhafızları olur da emirlerini görmezden gelmeye karar verirler diye takip etmesi için göndermişti. Yüzbaşı

derhal kralı görmeye gitti. Majesteleri kapısını açmayı reddettiğinde ise ayrıldı."

“Bir askerin kralının bir çocuk gibi avaz avaz ağladığını görmesi iyi olmaz," diye belirtti Lukel.

“Her neyse,” diye devam etti Seon. “Ben..."

Kapıdaki ısrarlı bir çalmayla Ashe’nin sözü bölündü. Kiin kayboldu ve sonra yanında neşeli Lord Shuden’le geri döndü.

“Leydim,” dedi Shuden, Sarene’ye hafifçe eğilerek. Sonra Lukel’e döndü. “Az önce çok ilginç bir haber duydum."

“Hepsi doğru,” dedi Lukel. “Sarene’ye sorduk.”

Shuden kafasını salladı. “Haberler onunla ilgili değil.”

Sarene endişeyle yukarı baktı. “Bugün daha başka ne olmuş olabilir?” Shuden’in gözleri pırıldadı. “Shaod'un dün gece kimi aldığını asla tahmin edemezsiniz.”

30. BÖLÜM

HRATHEN dönüşümünü saklamaya çalışmadı. Lanetlenmişliğini tüm tapınağın gözleri önüne sererek odasından ağırbaşlılıkla çıktı. Dilaf sabah ayininin ortasındaydı. Kısa Arel rahibin dehşete düşerek şaşkınlık içinde gerilemesini görmek saç ve deri renginin kaybına değerdi.

Kısa bir süre sonra Korathi rahipleri Hrathen için geldi. Ona bozulmuş şeklini saklaması için bol, örtücü beyaz bir cüppe verdiler ve sonra onu şimdi boş olan tapmaktan dışarı çıkardılar. Hrathen, gözleri ilk kez açıkça ondan nefret ederek hücresinden onu izleyen şaşkın Dilaf’ı gördüğünde, kendi kendine gülümsedi.

Korathi rahipleri onu kiliselerine götürdüler, soydular ve şimdi kara lekelerle dolu olan vücudunu Aredel nehrinden gelen suyla yıkadılar. Sonra onu kalın, paçavra gibi kumaş parçalarından yapılmış beyaz bir kefene sardılar. Onu yıkayıp giydirdikten sonra rahipler geriye çekilerek Omin’in yaklaşmasına izin verdiler. Kısa ve kelleşmekte olan Arel Korathilerinin lideri, Hrathen'i göğsüne Aon Omi’yi çizerek sessizce kutsadı. Arel adamın gözlerinde tatminin izi bile yoktu.

Bundan sonra Hrathen’i ilahiler okuyarak şehir sokaklarından geçirdiler. Ancak Elantris’in kendisine vardıklarında Iadon’un renklerini giyen büyük bir bölük askerin yollarını kapatmakta olduğunu gördüler. Askerler elleri silahlarında dikiliyor ve aralarında alçak sesle konuşuyorlardı. Hrathen onları şaşkınlıkla inceledi, savaş için hazırlanan adamları tanımıştı. Diğer rahipler Hrathen’i muhafız karakolunun yanındaki Aon Omi ile süslenmiş bir bekleme yeri olan alçak bir binaya sokarlarken Omin, Elantris Şehir Muhafızlarının yüzbaşısıyla bir süre için tartıştı.

Hrathen iki nefes nefese kalmış muhafız koşturarak gelip Iadon’un askerlerine rulo yapılmış bir kâğıt sayfasını verirlerken odanın küçük penceresinden izledi. Yüzbaşı kâğıdı okuyunca yüzü asıldı ve haberciyle tartışmak için döndü. Bundan sonra Omin dönerek beklemeleri gerekeceğini açıkladı.

Ve beklediler. İki saatin büyük kısmı boyunca.

Hrathen rahiplerin insanları Elantris’e günün sadece belli bir zamanında attık-

larını duymuştu, ama görünüşe göre hu özel bir an değil, bir zaman aralığıydı. En sonunda rahipler Hrathen’in eline küçük bir sepet yiyecek tutuşturdular, zavallı tanrılarına son bir dua ettiler ve onu şehir kapılarından içeri ittiler.

Şehrin içinde kafası kel ve derisi geniş siyah lekelerle kaplanmış olarak dikildi. Bir Elantrian. Şehir göz hizasında da duvardan göründüğünün aynısıydı: Kirli, çürümüş ve berbat. Onun için burada hiçbir şey yoktu. Arkasını dönerek yetersiz yiyecek sepetini kenara attı ve dizleri üzerine çöktü.

“Ey Jaddeth, Tüm Evrenin Efendisi,” diye başladı sesi gür ve sağlam. “Şimdi imparatorluğundaki bir hizmetkârın ricasını duy. Bu kokuşmuşluğu kanımdan temizle. Bana hayatı geri ver. Kutsal bir gyorn olarak konumumun tüm ağırlığıyla sana yalvarıyorum.”

Bir cevap gelmedi. Bu yüzden, Hrathen duayı tekrarladı. Tekrar ve tekrar ve tekrar...

31. BÖLÜM

SAOLİN havuza gömülürken gözlerini açmadı, ama mırıldanmayı kesti. Bir an için suda aşağı yukarı sallandı ve sonra sert bir nefes alarak ellerini göğe doğru kaldırdı. Ondan sonra eriyerek mavi sıvıya karıştı.

Raoden olayı ciddiyet içinde izledi. Tüm aksi kanıtlara rağmen, kır saçlı askerin bilincini kazanacağını umarak üç gün beklemişlerdi. Kazanmamıştı. Onu havuza kısmen yarası çok korkunç olduğundan ve kısmen de Raoden, Saolin'in asla Düşmüşler Salonu'na girmeyeceğini bildiği için getirmişlerdi. "Efendim Ruhu başarısızlığa uğrattım," mantrası onun için çok fazla olurdu.

"Gel, sule," dedi Galladon. "O gitti."

"Evet, gitti," dedi Raoden. ***Ve bu benim suçum.*** Bir kez olsun, vücudunun yükleri ve acdan ruhununkilere kıyasla önemsiz göründü.

ONA geri döndüler. Önce damla damla, sonra bir sel gibi. Sarene'nin geri dönmeyeceğini anlamaları ve inanmaları günler sürmüştü. Artık sadaka yoktu; artık yemek, beklemek ve yine yemek yoktu. Sonra sanki aniden bir bilinçsizlikten uyanmış gibi, bir zamanlar, çok uzun zaman önce de değil, hayatlarının bir amacı olduğunu hatırlayarak geri geldiler.

Raoden onlan eski işlerine geri gönderdi: Temizlik, çiftçilik ve inşaat. Uygun alet ve malzemeler sayesinde işleri kasıtlı bir boşa zaman harcama çabasına daha az, Yeni Elantris'in tekrar inşası için verimli bir yola daha çok benzer haline gelmişti. Bölük pörçük çatılar daha sağlam, işe yarar şeylerle değiştirildi. Daha fazla mısır tohumu ikinci bir ekim fırsatı sağladı, ilkinden çok daha geniş ve iddialı bir ekim. Yeni Elantris'in etrafındaki kısa duvar güçlendirildi ve genişletildi. Gerçi o an için Shaor'un adamları sessiz

kalmaktaydı. Ama Raoden, Sarene’nin arabasından topladıkları yiyeceğin fazla dayanmayacağını biliyordu. Vahşi adamlar geri dönecekti.

Sarene’den sonra ona gelenlerin sayısı, önceden onu takip edenlerden çok daha fazlaydı. Raoden sebep olduğu aksiliklere rağmen, Sarene'nin Elantris’e olan ziyaretlerinin nihai olarak faydalı olduğunu kabul etmek zorundaydı. İnsanlara açlıkları ne kadar acı verirse versin, sadece karınlarım doyurmanın yeterli olmadığını kanıtlamıştı. Mutluluk, sadece rahatsızlık eksikliğinden fazlasıydı.

Böylece ona geri döndüklerinde, artık yiyecek için çalışmıyorlardı. Eğer çalışmazlarsa dönüşecekleri şeyden korktukları için çalışıyorlardı.

“O burada olmamalı, Galladon,” dedi Raoden, Fjor rahibini teraslı çatının üstündeki gözlem noktalarından incelerken.

“Bunun o gyom olduğuna emin misin?” diye sordu Galladon.

“O duasında öyle diyor. Ayrıca bu kesinlikle bir Fjor. O cüssesi, Aonik olmak için fazlasıyla iri.”

“Shaod, Fjorları almaz,” dedi Galladon inatla. “Sadece Arelon, Teod ve arada bir Duladen’den olan insanları alır."

“Biliyorum,” dedi Raoden sıkıntı içinde arkasına yaslanarak. “Belki de bu sadece yüzdelerdendir. Arelon’da pek fazla Fjor olmaz, belki de asla alınmıyor olmalarının sebebi budur.”

Galladon başını salladı. “Peki o zaman, neden Jindoizler asla alınmıyor? Baharat yolu boyunca yaşayan pek çok Jindoiz var."

“Bilmiyorum,” dedi Raoden.

“Şunun dua edişine bak, şule,” dedi Galladon hor görerek. “Sanki kalan kısmımız bunu zaten denememiş gibi."

“Ne kadar süre bekleyeceğini merak ediyorum."

“Üç gün oldu bile,” dedi Galladon. “Acıkmaya başlıyor olmalı. Kolo?”

Raoden başını sallayarak onayladı. Üç gün boyunca neredeyse aralıksız dua ettikten sonra bile gyornun sesi gürdü. Diğer her şey bir yana, Raoden adamın kararlılığını takdir etmek zorundaydı.

“Eh, sonunda bir yere varamadığını fark ettiğinde onu bize katılması için davet edeceğiz,” dedi Raoden.

“Bir sorunumuz var, şule,” diye uyardı Galladon. Raoden, Dulanın işaret ettiği tarafa baktı ve gyornun solundaki gölgelerde birkaç birbirine sokulmuş şeklin olduğunu fark etti.

Raoden, Shaor’un adamlarının ara sokaktan sinsice çıkışlarını izlerken lanet etti. Görünüşe göre, yiyecekleri Raoden’in tahmin ettiğinden bile daha hızlı tükenmişti. Büyük ihtimalle avluya artık aramak için gelmişlerdi, ama çok daha umut verici bir şey bulmuşlardı: Gyornun ayaklarının dibindeki hâlâ dolu olan adak sepeti.

“Gel hadi,” diye ısrar etti Raoden, çatıdan aşağı inmek için dönerken. Eskiden olsa, Shaor’un adamları doğrudan yiyeceğe gidecek olurdu. Ancak yakın zamanlarda olan olaylar, vahşi adamları değiştirmişti. Aynm yapmaksızın yaralamaya başlamışlardı, sanki onlara karşı olan ağız sayısı ne kadar az olursa, yiyecek bulma şanslarının o kadar fazla olacağını fark etmiş gibiydiler.

“Bir gyorna yardım ettiğim için Doloken beni yaksın,” diye mırıldandı Galladon takip ederken.

No vazık kı. o ve Raoden fazlasıyla yavaş hareket ediyorlardı. Çok geç kalmışlardı... Ama gyorn a değil Shaor’ıın adamlarını kurtarmaya...

Raoden, ilk vahşi gyornun sırtına atlarken binanın köşesini döndü. Fjor, ayaklan üzerine fırladı ve neredeyse insan ötesi bir hızla hareket ederek Shaor’un adamını kafasından yakaladı. Gyorn rakibinin boynunu kırarken bir çatırtı duyuldu, sonra onu tahta kapılara doğnı fırlattı. Diğer ikisi birlikte saldırdılar. Biri onu avlu boyunca bir paçavra yığını gibi savuran güçlü bir döner tekmeyle karşılaştı. Diğeri suratına üst üste üç hızlı yumruk ve beline bir tekme yedi. Çılgın adamın uluması, gyorn kafasının yan tarafına bir tekme daha indirirken bir iniltiyle kesildi.

Ağzı yarı açık kalan Raoden sendeleyerek durdu.

Galladon homurdandı. “Tahmin etmeliydim. Derethi rahipleri kendilerine mukayyet olabilirler. Kolo?”

Raoden rahibin rahatça dizleri üstüne dönüp dualarına kaldığı yerden devam etmesini izlerken yavaşça başını sallayarak onayladı. Raoden tüm Derethi rahiplerinin yoğun bir fiziksel eğitimden geçmelerini gerektiren Fjorden’in adı çıkmış manastırlarında eğitildiğini duymuştu. Ancak orta yaşlı bir gyornun becerilerini muhafaza etmiş olabileceği aklına gelmezdi.

Hâlâ hareket edebilen iki vahşi adam sürünerek uzaklaşırlarken, gyornun onu fırlattığı yerde yatmakta olan diğeri kırık boynuyla acınacak halde mızıldanıyordu.

“Bu bir israf,” diye fısıldadı Raoden. “O adamları Yeni Elantris’te kullanabilirdik."

“Bizim bu konuda ne yapabileceğimizi bilemiyorum," dedi Galladon kafasını sallayarak.

Raoden doğrularak yüzünü Elantris’in pazar kısmına çevirdi. “Ben biliyorum,” dedi kararlılıkla.

SHAOR’UN bölgesinin içine o kadar doğrudan ve hızlı girdiler ki fark edilmeden önce neredeyse bankaya varmışlardı. Shaor’un adamları ulumaya başladığında Raoden karşılık vermedi; amacına odaklanmış olarak, kararlı bir şekilde yürümeye devam etti. Galladon, Karata ve Dashe ona eşlik etmekteydi. Karata’nın eski ikinci komutanı Raoden’in tarafında kalmış olan son birkaç tecrübeli savaşçıdan biriydi. Her biri tedirgince kollannda orta büyüklükte birer çuval taşıyordu.

Shaor’un adamları kaçış yollarını keserek onları takip etti. Son birkaç hafta boyunca verdikleri kayıplar düşünüldüğünde, Shaor’un çetesinde sadece birkaç düzine kadar adam kalmış olabilirdi, ancak o birkaç tanesi de gölgelerin içinde kayar ve çoğalır gibi görünüyorlardı.

Galladon, Raoden’e endişeli bir bakış fırlattı. Raoden onun ne düşünmekte olduğunu tahmin edebiliyordu. ***Ne yaptığından Doloken kadar emin olsan iyi olur, sule...***

Raoden çenesini sertçe sıktı. Tek bir umudu vardı: İnsan ruhunun akılcı doğasına olan inancı.

Shaor, tıpkı önceden olduğu gibiydi. Adamlarının ganimetlerinin birazını ona vermiş oldukları kesin olduğu halde, bu attığı çığlıklardan hiç belli olmuyordu.

"Bana yemek getirin!” diye feryat etti, sesini bankaya girmeden çok daha önce duyabiliyorlardı. "Yemek istiyorum!”

Raoden ufak grubuna bankanın içine doğru önderlik etti. Shaor’un geri kalan takipçileri arkalarından yavaşça ilerleyerek içeri doluştular, tanrıçalarının kaçınılmaz olarak vereceği davetsiz misafirleri öldürme emrini bekliyorlardı.

Raoden önce davrandı. Öbürlerine başıyla işaret etti ve hepsi çuvallarını yere attılar. Bankanın düzgün olmayan zeminine mısır saçıldı, taneler çatlak ve yarıklara düştü ve pisliğe bulandı. Arkalarından uğultular geldi ve Raoden yanındakilere Shaor'un adamları mısırın üstüne çökerken kenara çekilmelerini işaret etti.

"Öldürün!" diye bağırdı Shaor geç kalmıştı, çünkü takipçileri mısırı ağızlarına tıkıştırmakla fazla meşguldü.

Raoden ve diğerleri geldikleri kadar kolayca gittiler.

İLKİ Yeni Elantris'e sadece birkaç saat sonra yaklaştı. Raoden daha uzun binalardan birinin çatısında yakmış oldukları büyük ateşin yanında ayakta duruyordu. Alevler kıymetli odun parçalarının pek çoğuna mal oluyordu ve Galladon en baştan karşı çıkmıştı. Raoden itirazları duymazdan geldi. Shaor'un adamlarının bağlantıyı kurmak için, onları insanlığa geri getirecek sıçramayı yapabilmeleri için ateşi görmeleri gerekiyordu.

İlk vahşi adam akşamın karanlığı içinden belirdi. Sinsice hareket ediyordu, duruşu sinirli ve hayvaniydi. İçinde kalan birkaç avuç mısırı kavramış olarak yırtık bir çuvalı kucaklamıştı.

Raoden savaşçılarına geri çekilmelerini işaret etti. "Ne istiyorsun?" diye sordu deliye.

Adam boş boş ona baktı.

"Beni anladığını biliyorum," dedi Raoden. "Uzun süredir burada olamazsın, en fazla altı ay. Bu konuşmayı unutmak için yeterli bir süre değil, kendini buna inandırmaya çalışsan bile."

Adam ellerindeki çamur parlayarak çuvalı uzattı.

"Ne?" diye ısrar etti Raoden.

"Pişir," dedi adam en sonunda.

Bankaya dökmüş oldukları şey mısır tohumuydu, baharda ekmek için kış boyunca sertleşmeye bırakılmıştı. Ne yaparlarsa yapsınlar, Shaor'un adamları büyük acı duymaksızın çiğnemeyi veya yutmayı başaramazdı.

Ve böylece Raoden, terk edilmiş akıllarının gerisinde bir yerlerde, bu adamların bir zamanlar insan olduklarını hatırlayacaklarını ummuştu. Uygarlığı ve yemek pişirme becerisini anımsayacaklarını ummuştu. İnsanlıklarıyla yüzleşeceklerini ummuştu.

"Senin için yemeğini ben pişirmeyeceğim,” dedi Raoden. “Ama senin pişirmene izin veririm.”

32. BÖLÜM

O zaman siyah giymeye geri döndün, öyle mi canım?” diye sordu Dük Roial, onun arabaya binmesine yardım ederken.

Sarene başını eğip elbisesine baktı. Eshen’in ona gönderdiklerinden biri değil, Shuden’in Duladen’den geçen kervanlarından birisiyle getirtmesini rica ettiği bir elbiseydi. Şu anki Arel moda akımlarının çoğuna göre nispeten dardı, vücuduna sıkıca sarılıyordu. Yumuşak kadife minik gümüş desenlerle nakışlanmıştı ve yaka yerine omuz ve üst kollarını örten bir şal vardı.

“Bu aslında mavi, Ekselansları,” dedi. “Ben asla siyah giymem.”

“Ah.” Yaşlı adam koyu kestane bir iç ceket ile beyaz bir takım elbise giymişti. Kıyafet başındaki dikkatle yapılmış beyaz saçlanna iyi uyuyordu.

Arabacı kapıyı kapatarak yerine tırmandı. Kısa bir an sonra baloya gitmek için yola çıkmışlardı.

Sarene sabırlı, ama mutsuz bir ruh haliyle dışarıdaki Kae’nin kararmış sokaklarına baktı. Elbette baloya katılmayı reddedemezdi, Roial baloyu onun önerisi üzerine veriyordu. Ancak Sarene o planları bir hafta önce yapmıştı, Elantris’te gelişen olaylardan önce. Son üç gününü, zamanını duygularını düzene sokmak ve planlarını tekrar organize etmek için çabalayarak ve düşüncelere dalarak geçirmişti. Arkasında bir sebep olsa da, gece eğlenceleriyle uğraşma zahmetine girmek istemiyordu.

“Huzursuz görünüyorsunuz, Majesteleri,” dedi Roial.

“Önceki günün olaylarının etkisini hâlâ tam olarak atlatamadım, Ekselansları, dedi Sarene koltuğunda arkasına yaslanarak.

“O gün oldukça bunaltıcıydı,” diye onayladı Roial. Sonra başını arabanın penceresinden dışarı uzatarak gökyüzünü kontrol etti. “Amaçlarımız için

güzel bir gece.”

Sarene dalgın dalgın başını sallayarak onayladı. Artık tutulmanın gorulur olup olmayacağı onu ilgilendirmiyordu. Iadon’un önündeki azarından beri bütün saray

onun yakınında ayağını denk almaya başlamıştı. Kiin’in tahmin ettiği gibi sinirlenmek yerine, Iadon sadece ondan uzak duruyordu. Ne zaman Sarene bir odaya girse, kafalar başka tarafa çevriliyor ve gözler yere dönüyordu. Sanki o bir canavarmış gibiydi, sanki onlara azap çektirmesi için gönderilmiş kindar bir Svrakiss’miş gibi.

Hizmetkârlar da daha iyi değildi. Eskiden itaatkârlarken, şimdi siniyorlardı. Akşam yemeği geç gelmişti ve her ne kadar aşçı hizmetçi kadınlarından birinin aniden kaçmış olduğunu iddia etse de, Sarene bu bahanenin kimsenin korkunç prensesin gazabıyla yüzleşmek istemediği için olduğuna emindi. Tüm bu durum Sarene’yi sinirlendiriyordu. *Kutsal Domi adına,* diye merak etti, *neden bu ülkedeki herkes kendinden emin bir kadından bu kadar çekiniyor?*

Elbette bu kez, kadın veya değil, krala yapmış olduğu şeyin fazlasıyla cüretli olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Sarene sadece öfkeyle kendini kaybetmenin bedelini ödüyordu.

“Pekâlâ, Sarene,” diye ilan etti Roial. "Bu kadarı yeter."

Sarene sıçrayarak başını kaldırıp yaşlı dükün sert yüzüne baktı. “Affedersiniz, Ekselansları?”

“Dedim ki, bu kadar yeter. Tüm anlatılanlara göre, son üç gününü odanda surat asarak geçirmişsin. Elantris’teki o saldırının duygusal olarak ne kadar rahatsız edici olduğu umurumda değil, bunu atlatmaksın; hem de çabuk. Neredeyse köşküme geldik.”

“Affedersiniz?" dedi tekrar afallamış olarak.

"Sarene," diye devam etti Roial sesini yumuşatarak, “senin liderliğini biz istemedik. Sen zorlayarak içeri girdin ve kontrolü ele geçirdin. Böyle olduğu halde, şimdi duyguların incindi diye bizi bırakamazsın. Otoriteyi kabul ettikten sonra her an sorumluluğu almak için hazır olmalısın, canın bunu yapmak istemediği zamanlarda bile.”

Birden dükün bilgeliğiyle mahcup olan Sarene, bakışlarını utançla indirdi. “Üzgünüm.”

“Ah, Prenses,” dedi Roial, “bu son birkaç haftada sana çok fazla bel bağlar olduk. Kalplerimize sızdın ve ben de dâhil başka hiç kimsenin yapamayacağı bir şey yaptın: Bizi birleştirdin. Shuden ve Eondel sana neredeyse tapıyorlar, Lukel ve Kiin iki durgun kaya gibi yanında duruyorlar, ben incelikli entrikalarını zor çözebiliyorum ve hatta Ahan bile senin hayatında gördüğü en enfes genç kadın olduğunu söylüyor. Şimdi bizi bırakma, sana ihtiyacımız var.”

At arabası Roial’m arazisindeki yoldan ilerlerken, Sarene biraz kızararak kafasını salladı. “Ama ne kaldı ki, Ekselansları? Benim hiçbir katkım olmaksızın Derethi gyornu etkisiz hale geldi ve Iadon da bastırılmış gibi görünüyor. Bana tehlike zamanı geçmiş gibi geliyor."

Roial beyaz, fırça gibi bir kaşını kaldırdı. “Belki. Ama Iadon ona çoğunlukla atfettiğimizden daha zekidir. Kralın bazı korkunç kör noktalan var, ama on yıl önce kontrolü ele geçirecek kadar becerikliydi ve tüm bu zaman boyunca asil sınıfını birbirlerinin boğazında tutmayı başardı. Ve gyorna gelince...”

Roial arabanın penceresinden yanlarına park etmekte olan bir araca baktı. İçeride tamamen kırmızılar giyinmiş kısa boylu bir adam vardı. Sarene, Hrathen’e yardımcısı olarak hizmet etmiş olan genç rahibi tanıdı.

Roial yüzünü astı. “Sanırım Hrathen’i eşit derecede tehlikeli başka bir düşmanla değişmiş olabiliriz.”

“O mu?” diye sordu Sarene şaşkınlıkla. Elbette genç adamı Hrathen’in yanında görmüştü, hatta görünüşteki şevki de dikkatini çekmişti. Ancak hesapçı gyorn kadar tehlikeli olabilmesi hiç de mümkün görünmüyordu, değil mi?

“Bir süredir bu adamı izliyorum," dedi dük. “Adı Dilaf; o bir Arel, bu da büyük olasılıkla Korathi olarak yetiştirildiği anlamına gelir. Bir dinden dönenlerin, çoğunlukla o dine karşı hiçbir yabancının olamayacağı kadar nefret dolu olduğunu fark ettim.”

“Haklı olabilirsiniz, Ekselansları," diye kabul etti Sarene. “Planlarımızı değiştirmek zorunda kalacağız. Bu adamla Hrathen’le uğraştığımız şekilde başa çıkamayız.”

Roial gözlerinde hafif bir ışıltıyla gülümsedi. “İşte hatırladığım kız burada. Gel, kendi partime geç kalmam uygun olmaz.”

Roial tutulma izleme partisini nispeten alçak gönüllü olan köşkü sebebiyle evin arkasındaki arazide yapmaya karar vermişti. Arelon’daki en zengin üçüncü adam için dük, dikkate değer şekilde tutumluydu.

“Ben sadece on yıldır bir düküm, Sarene,” diye açıklama yapmıştı Roial, Sarene ilk kez evine ziyarete geldiğinde, “ama tüm hayatım boyunca bir iş adamı oldum. Müsriflikle para kazanamazsın. Bu ev bana uygun, daha büyük bir tanesinde kaybolacağımdan korkarım.”

Ancak köşkünü çevreleyen arazi gayet genişti, Roial’ın biraz savurganca olduğunu kabul ettiği bir lüks. Dük bir doğaseverdi ve dışarıda arazisini gezerek evinin içinde harcadığından daha çok zaman harcardı.

Neyse ki hava, güneyden ılık bir esinti getirerek ve tamamen bulutsuz bir gökyüzü sağlayarak, dükün planlarına uymaya karar vermişti. Yıldızlar gökyüzünü siyah bir tuval üstüne sıçramış boya damlaları gibi kaplamıştı ve Sarene büyük Aon takımyıldızlarını izlemekte olduğunu fark etti. Rao tam tepelerinde parlıyordu, kenarlarında dört daire ve ortasında da bir nokta olan bir kare. Onun kendi Aon’u, Ene, ufukta zar zor görünecek şekilde çömelmişti. Dolunay ağır ağır doruk noktasına doğru yükseliyordu. Sadece birkaç saat içinde tamamen kaybolacaktı. Veya en azından astronomların iddia ettiği buydu.

“Peki,” dedi Roial koluna girmiş olarak yanında yürürken, “bana tüm bunların neyle ilgili olduğunu söyleyecek misin?”

“Tüm bunların neyle ilgili olduğu derken?”

“Balo,” dedi Roial. “Bunu bana geçici bir kapris yüzünden düzenlettirdiğini iddia edemezsin. Tarih ve yer konusunda fazlasıyla kesindin. Ne planlıyorsun?” Sarene içinde entrika ateşi tekrar tutuşurken gülümsedi. Neredeyse partiyi unutmuştu, ama şimdi düşündükçe daha da heyecanlanıyordu. Bu gece bitmeden

önce Sarene, onu neredeyse Arelon’a geldiğinden beri rahatsız eden bir sorunun cevabını bulmayı umuyordu.

“Diyelim ki sadece tutulmayı başkaları eşliğinde izlemek istedim," dedi muzip bir gülümsemeyle.

"Ah, Sarene, her daim dramatik. Hayatının çağrısını kaçırmışsın, canım, bir aktris olmalıydın...”

“Aslına bakılırsa, bir defasında bunu düşündüm,” dedi Sarene hatırlayarak. “Elbette, o zamanlar on bir yaşındaydım. Teoin'e bir grup tiyatrocu gelmişti. Onları izledikten sonra, ailemi büyüdüğümde bir prenses olmak yerine bir aktris olmaya karar verdiğime dair bilgilendirdim."

Roial güldü. “Sevgili kızı ona bir gezgin oyuncu olmak istediğini söylediğinde yaşlı Eventeo’nun yüzünü görmek isterdim.”

“Babamı tanır mısınız?”

“Gerçekten, Sarene,” dedi Roial gücenerek. “Tüm hayatım boyunca yaşlı ve bunak olmadım. Seyahat ettiğim bir zaman vardı ve her iyi tüccarın Teod’da birkaç bağlantısı vardır. Babanın huzuruna iki kez çıktım ve her ikisinde de kıyafetimle alay etti.”

Sarene kıkırdadı. “Ziyarete gelen tüccarlara karşı acımasızdır.”

Roial’ın arazisinin ortasında üstü süslemeli tahtadan çatıyla örtülmüş geniş, avlu gibi bir çimenlik alan vardı. Çalı duvarlı patikalar pistten uzaklaşarak yeni açmaya başlayan çiçek tarhlarına, üzerlerinde köprüler olan havuzcuklara ve heykel sergilerine doğru gidiyordu. Çimenlik alanı meşaleler çevreleyerek tam bir aydınlatma sağlıyordu. Elbette bunlar tutulmadan önce söndürülecekti. Ancak, eğer işler Sarene’nin planladığı gibi giderse, o bunu görmek için orada olmayacaktı.

“Kral!” diye haykırdı Sarene. “O burada mı?”

“Elbette,” dedi Roial, alanın bir tarafındaki üstü kapalı heykel bahçesine işaret ederek. Sarene, yanında Eshen’le içeride olan Iadon’un şeklini belli belirsiz seçebiliyordu.

Sarene rahatladı. Gecenin aktivitesinin tüm amacı Iadon du. Elbette, kralın gururu düklerinden biri tarafından verilen bir baloyu kaçırmasına izin vermezdi. Eğer Telrii’nin partisine katıldıysa, Roial'mkine de katılacağı kesindi.

“Kralın küçük Sarene’nin entrikalarıyla ne ilgisi olabilir acaba?” diye kendi kendine düşüncelere daldı Roial. “Belki de o yokken odasını kurcalaması için birini göndermiştir. Belki de Seonunu?”

Ancak o anda Ashe süzülerek kısa bir mesafe ileride belirdi. Sarene Roial’a muzip bir bakış attı.

“Pekâlâ, belki de Seon değildi,” dedi Roial. “O zaten fazla bariz olurdu.”

"Leydim,” dedi Ashe yaklaşırken selam verircesine havada yukarı aşağı hareket ederek.

“Ne buldun?" diye sordu Sarene.

“Aşçı gerçekten de bu öğleden sonra bir hizmetçi kadın kaybetmiş, levdim. Yakın zamanda kralın taşradaki malikânelerinden birine taşman erkek kardeşiyle birlikte olmak için kaçtığını iddia ediyorlar. Ancak adam onu hiç görmediğine yemin ediyor."

Sarene yüzünü astı. Belki de aşçı ve emrindekileri yargılamakta hızlı davranmıştı. “Pekâlâ. İyi iş çıkardın."

“Bu neyle ilgiliydi?” diye sordu Roial şüpheyle.

“Hiçbir şey,” dedi Sarene bu defa tamamen dürüstçe.

Ancak Roial bilmiş bilmiş başını sallayarak onayladı.

Cin fikirli olduğunun bilinmesinin yarattığı sorun, diye düşündü Sarene bir iç çekmeyle, *herkesin her zaman bir şeyler planlıyor olduğunu düşünmesi.*

“Ashe, gözünü kralın üstünde tutmanı istiyorum,” dedi Sarene, Roial’ın meraklı gülümsemesinin farkında olarak. “Büyük ihtimalle zamanının çoğunu partinin ayrıcalıklı kısmında geçirecek. Eğer hareket etmeye karar verirse, hemen bana söyle.”

“Evet, leydim,” dedi Ashe ve meşalelerden birinin yanında, alevin ışığının kendi ışığını maskeleyeceği göze çarpmayan bir konum bularak oraya süzüldü.

Roial yine başını salladı. Belli ki Sarene’nin planlarını çözmeye çalışırken harika zaman geçiriyordu.

“Peki, siz kralın özel toplantısına katılmak istiyor musunuz?" diye sordu Sarene, dükün dikkatini başka tarafa çekmeye çalışarak.

Roial kafasını salladı. “Hayır. Her ne kadar Iadon’un senin önünde kıvranmasını izlemek bana iyi gelecek olsa da kendini her zaman ayrıcalıklı tutma şeklini hiç tasvip etmedim. Ayrıca senin sayende, ben ev sahibiyim ve ev sahibinin misafirlerin arasına karışması gerekir. Aynca, bu gece Iadon'un etrafında olmak katlanılmaz olacaktır. Baron Edan'ın yerine getirmek için birini arıyor ve partideki her küçük asil unvanı almak için birbiriyle yarışacak.”

“Nasıl isterseniz,” dedi Sarene, Roial’m onu bir grup müzisyenin çaldığı ve birkaç çiftin dans ettiği, ancak çoğu kişinin kenarda durup konuşmakta olduğu duvarsız alana doğru yönlendirmesine izin vererek.

Roial kıkırdadı ve Sarene onun bakışını izledi. Shuden ve Torena, dans pistinin merkezine yakın bir yerde, tamamen birbirlerine kapılmış olarak dönüyorlardı.

“Neye gülüyorsunuz?" diye sordu Sarene, genç Jindoizle ateş saçlı kızı izlerken.

“Genç adamlann ikiyüzlülüklerinin ortaya serilmesi bu ileri yaşımın zevklerinden biri,” dedi Roial kötü bir gülümsemeyle, “asla yakalanmasına izin vermeyeceğine yemin ederek geçen tüm bu yıllardan, kadınların onu baştan çıkartma çabalarından şikâyet ederek geçen sonsuz sayıdaki balodan sonra; kalbi ve aklı her diğer erkeğinki kadar kesin bir şekilde lapaya döndü.

“Siz alçak bir yaşlı adamsınız, Ekselansları.”

“Ve olması gereken de bu," diye bilgilendirdi Roial. “Alçak genç adamlar değersizdir ve nazik yaşlı adamlar sıkıcıdır. Gel, bize içecek bir şeyler alayım."

Dük uzaklaştı ve Sarene kendini genç çiftin dans edişini izlerken buldu. Shuden’in gözlerindeki bakış o kadar hasta edici derecede hülyalıydı ki Sarene başka tarafa bakmak zorunda kaldı. Belki de Daora'nın sözleri Sarene’nin kabul et-

meye gönüllü olmadığı kadar hedefe yakındı. Sarene kıskanıyordu, ama Shuden’le herhangi bir romantizm olasılığını istediğinden değil. Ancak o Arelon’a geldiğinden beri Shuden onun en hevesli destekçilerinden biri olmuştu. Onun tamamen farklı bir sebepten olsa bile, dikkatini başka bir kadına verişini izlemek zordu.

Başka bir sebep daha vardı; daha derin, daha dürüst bir sebep. Shuden'in gözlerindeki o bakışı kıskanıyordu. Onun kur yapma, âşık olma ve romantizmin aptallaştırıcı zevklerine kapılma fırsatını kıskanıyordu.

Bunlar Sarene'nin ergenliğinin erken zamanlarından beri hayalini kurduğu ideallerdi. Sarene böyle şeylere asla sahip olamayacağını biliyordu. Önce saldırgan kişiliğini lanetleyerek isyan etmişti. Saray erkeklerine tehditkâr göründüğünü biliyordu ve bu yüzden, kısa bir süre için, kendini daha itaatkâr, daha yumuşak başlı bir kişiliğe bürünmeye

zorlamıştı. Graeo adındaki genç bir kontla olan nişanı ve neredeyse evlenecek olması bunun sonucuydu.

Hâlâ adamı, adamdan ziyade oğlanı, acıyarak hatırlıyordu. Sadece Graeo akranlarının önünde rezil olma riskini göze alarak yeni, sakin tabiatlı Sarene'ye bir şans vermeye gönüllü olmuştu. Birliktelikleri sevgiden değildi, ama Sarene zayıf iradesine rağmen Graeo'dan hoşlanmıştı. Onda çocuksu bir çekingenlik havası vardı; doğru olan şeyi yapmak için abartılı bir istek, insanların çoğunun olan biteni ondan çok daha iyi anladığı bir dünyada başarılı olma arzusu.

Sonunda nişanı bozmuştu; donuk akıllı Graeo'yla yaşamak onu delirteceği için değil de, adil davranıyor olmadığını fark ettiği için yapmıştı bunu. Kendi boyunu çok aşan bir işe girişmekte olduğunun gayet farkında olan Graeo'nun basit saflığından faydalanıyordu. Son anda reddedilmiş olmanın aşağılanmasını yaşaması, hayatının kalan kısmını onu boğacak olan bir kadınla geçirmesinden daha iyiydi.

Bu karar onun evlenmemiş bir kız kurusu olarak kaderini belirlemişti. Graeo'yla sırf onu bir aptal gibi göstermek için oynadığına dair söylentiler yayıldı ve utanç içindeki genç adam saray hayatını terk edip sonraki üç yılını topraklarında bir münzevi gibi yaşayarak geçirmişti. Bundan sonra, hiçbir erkek kralın kızma kur yapmaya cesaret etmemişti.

Sarene bu noktada Teod'dan kaçmış, kendini babasının kordiplomatik görevlerine vermişti. Fjorden'in kendisinden Svord başkenti Seraven'e kadar Opelon un tüm büyük şehirlerinde elçi olarak hizmet vermişti. Arelon'a gitme olasılığı onun ilgisini elbette çekmişti, ama babası yasağı konusunda son derece kararlıydı. Değil tek kızını göndermek, casuslarının bile ülkeye girmesine zar zor izin veriyordu.

Yine ***de,*** diye düşündü Sarene içini çekerek, ***en sonunda başarabildim.*** Buna değdiğine karar verdi; Raoden'le olan nişanı ne kadar korkunç bir şekilde bitmiş olsa da iyi bir fikirdi. Bir süre için, birbirlerine mektuplar gönderirlerken, Sarene kendine tekrar umut etme izni vermişti. En sonunda umutlan yıkılmış olsa da, hâlâ o umudun hatırasına sahipti. Bu bile, o zamana kadar elde etmeyi ummuş olduğundan fazlasıydı.

“Sanki en iyi arkadaşın az önce ölmüş gibi görünüyorsun," diye belirtti Roial, döndüğünde Sarene'ye bir kadeh mavi Jaadoryan şarabı vererek.

" Hayır, sadece kocam,” dedi Sarene içini çökerek.

Ha,” dedi Roial anlayan bir baş sallayışla. ‘‘Belki de başka bir yere geçmeliyiz, genç baronumuzun saadetini bu kadar açıkça göremeyeceğimiz bir ver."

"Harika bir öneri, Ekselansları,” dedi Sarene.

Roial ona bu güzel partiden dolayı iltifat edenlere başıyla selam vererek dans pistinin dış sınırı boyunca ilerlediler. Sarene’nin, yaşlı adamın yanında gezdiği sırada arada bir yanlarından geçtikleri asil kadınların kötü bakışları yüzünden şaşkınlığı git gide arttı. Bu düşmanlığın arkasındaki sebebi hatırlaması birkaç dakika sürdü: Roial’ın Arelon’daki en evlenilebilir adam statüsünü tamamen unutmuştu. Kadınların pek çoğu dükün yanında kimse olmayacağını umarak gelmişlerdi. Büyük ihtimalle, yaşlı adamı nasıl gözüne girmeye kararlı olarak köşeye kıstıracaklarını uzun uzadıya planlamışlardı. Sarene bu olasılığı tamamen yok etmişti.

Roial, Sarene’nin yüzünü inceleyerek hafifçe güldü. ‘‘Fark ettin o zaman, değil mi?”

“Asla parti vermemenizin sebebi bu, değil mi?”

Dük başını sallayarak onayladı. “Başka bir adamın balosunda onlarla uğraşmak ne kadar zor olsa da, bu cadalozlar bana soluk aldırmazken iyi bir ev sahibi olmak neredeyse imkânsız.”

“Dikkatli olun, Ekselansları,” dedi Sarene. “Shuden de beni bir baloya götürdüğünde tam olarak aynı şeyden şikâyet etmişti ve bakın sonu ne oldu.”

“Shuden baştan yanlış yaptı,” dedi Roial. “O sadece kaçtı; herkes ne kadar hızlı koşarsan koş, her zaman senden hızlı birinin çıkacağını bilir. Öbür taraftan ben, kaçmıyorum. Onların o açgözlü minik akıllarıyla oynamaktan çok daha fazla zevk alıyorum.”

Sarene’nin eleştirel cevabı tanıdık bir çiftin yaklaşmasıyla kesildi. Lukel her zamanki şık kıyafetini giymişti: Altın işlemeli mavi bir yelek ve taba rengi pantolon. Öte yandan koyu saçlı kansı Jalla, yüksek kesimli yakasına bakılırsa Jindoiz olması gereken eflatun renkli sade bir elbise içindeydi.

“İşte bu hayatta gördüğüm en uyumsuz çiftlerden biri,” dedi Lukel, geniş bir gülümsemeyle düke eğilirken.

“Ne?” diye sordu Roial. “Aksi yaşlı bir dük ile güzel ve genç arkadaşı mı?”

“Ben daha çok boy farkı kastetmiştim, Ekselansları,” dedi Lukel bir kahkahayla.

Roial bir kaşını kaldırarak yukarı baktı, Sarene ondan bir baş daha uzundu. “Benim yaşımda, ne bulabilirsen onu alırsın.”

“Sanırım o, yaşınız ne olursa olsun geçerli, Ekselansları,” dedi Lukel başını eğerek güzel, siyah gözlü karısına bakarken. “Bizler kadınlar bize neyi uygun görürlerse onu kabul etmek ve kendimizi bunun için kutsanmış hissetmek zorundayız.”

Sarene kendini kötü hissetti. Önce Shuden, şimdi de Lukel. Kesinlikle bu gece mutlu çiftlerle uğraşacak ruh halinde değildi.

Onun durumunu hisseden dük, Lukel’e bahçenin diğer kısımlarındaki yiyecekleri kontrol etmesi gerektiğine dair bir bahane uydurdu. Roial, Sarene’yi ışıklandı-

rılmış dans pistinden uzaklaştırıp tekrar arazinin titreşen meşalelerinin aydınlattığı karanlık gökyüzünün altındaki kısmına çıkarırken, Lukel ve Jalla danslarına geri döndüler.

"Bunun üstesinden gelmen gerekecek, Sarene,’’ dedi dük. "Sağlam bir ilişki içinde olan biriyle her karşılaştığında kaçıp gidemezsin.”

Sarene gençlik aşkının pek de sağlam olmadığını belirtmemeye karar verdi. ‘‘Ben her zaman böyle olmam, Ekselansları. Sadece zorlu bir hafta geçirdim. Bana birkaç gün daha verin, tekrar her zamanki taş kalpli halime geri döneceğim.”

Sarene'nin burukluğunu hisseden Roial, akıllıca bu yoruma karşılık vermemeye karar verdi. Bunun yerine tanıdık bir sesin kahkahasını takip ederek yan tarafa göz attı.

Görünüşe göre, Dük Telrii partinin krala ait özel bölümüne katılmamaya karar vermişti. Hatta aslında durum tam tersiydi. Geniş bir asil topluluğunu eğlendirerek Iadon’un özel toplantısının olduğu çardağın karşı tarafındaki çitle çevrili küçük bir avluda duruyordu. Sanki neredeyse kendine ait özel bir ufak parti başlatıyor gibiydi.

“Bu iyi bir işaret değil,” dedi Roial sessizce, Sarene’nin kendi düşüncelerini seslendirerek.

"Katılıyorum,” dedi Sarene. Telrii’nin dalkavuklarını konumlarını algılamaya çalışarak hızlıca saydı, sonra tekrar partinin Iadon’a ait olan

kısmına göz attı. Sayılar yaklaşık olarak eşitti, ama Iadon daha yüksek seviyeli asillere hâkim gibi görünüyordu, en azından şimdilik.

“Bu kralın karşısındaki azarlamanın başka bir beklenmedik etkisi,” dedi Roial. “Iadon’un konumu daha sallantılı hale geldikçe, diğer seçenekler daha da cezbedi-ci görünmeye başlıyor.”

Sarene, Telrii ahenkli ve umursamaz sesiyle tekrar gülerken yüzünü astı. Kulağa hiç de en önemli destekçisi —Gyorn Hrathen— yeni devrilmiş bir adamın sesi gibi gelmiyordu.

“Ne planlıyor?” diye merak etti Sarene. “Şimdi tahtı nasıl alabilir ki?”

Roial sadece başını salladı. Bir an daha düşünce içinde durduktan sonra başını kaldırarak havaya konuştu. “Evet?”

Sarene, Ashe yaklaşırken döndü. Ondan sonra hayret içinde bunun Ashe olmadığının farkına vardı. Bu başka bir Seondu.

“Bahçıvanlar misafirlerinizden birinin havuza düştüğünü bildiriyorlar, lordum,” dedi Seon, yaklaşırken neredeyse yere kadar inerek. Sesi kesin ve duygusuzdu.

“Kim?” diye sordu Roial kıkırdayarak.

“Lord Redeem, Ekselansları,” diye açıklama yaptı Seon. “Görünüşe göre şarabı fazla kaçırmış.”

Sarene gözlerini kısarak parlayan Aon’u seçebilmek için ışık topunun derinliklerine araştırarak baktı. Aon’un Opa olduğunu düşündü.

Roial içini çekti. “Büyük ihtimalle balıkların korkudan ödünü patlatmıştır. Teşekkür ederim, Opa. Redeem’e birkaç havlu verildiğinden ve eğer ihtiyacı varsa da

evine gitmesi için bir araba ayarlandığından emin ol. Belki de gelecek sefer alkol ve havuzu birbirine karıştırmaz.”

Seon bir kez daha resmiyetle havada alçalıp yükseldi ve sonra efendisinin emirlerini yerine getirmek üzere uçarak uzaklaştı.

"Bana hiç bir Seonunuz olduğunu söylememiştiniz, lordum,” dedi Sarene. “Asillerin çoğunun var, Prenses," dedi Roial, “ama artık gittiğimiz her yere onları da yanımızda götürmek âdetimiz değil. Seonlar Elantris’i çağrıştırıyorlar.” “O zaman hep burada, evinizde mi kalıyor?”

Roial başını sallayarak onayladı. “Opa, mülklerimdeki bahçeleri idare ediyor. Ben bunun uygun olduğunu düşünüyorum, ne de olsa adı ‘çiçek’ anlamına geliyor.” Sarene, Opa’nın sesindeki katı resmiyeti merak ederek yanağına vurdu. Teod’da görmüş olduğu Seonlar, kişilikleri nasıl olursa olsun, efendileriyle çok daha samimiydi. Belki de bu burada, yaratıldıkları varsayılan ülkede, Seonlar şimdi şüphe ve memnunsuzlukla karşılandıkları içindi.

“Gel,” dedi Roial koluna girerek. “Yemek masalarını kontrol etmek istediğimi söylediğimde ciddiydim.”

Sarene uzaklaştırılmasına izin verdi.

“Roial, seni yaşlı ahmak,” diye seslendi yaygaracı bir ses, onlar yemek masalarına yaklaşırken. “Şoke oldum. Meğer gerçekten de bir partinin nasıl verildiğini biliyormuşsun! Hepimizi o ev dediğin kutuya tıkıştırmaya çalışacağından korkmuştum.”

“Ahan,” dedi Roial. “Seni yiyeceğin yanında bulacağımı tahmin etmeliydim.” Şişman kont, san bir cüppeye sannmıştı ve elinde bir tabak dolusu kraker ve kabuklu deniz ürünü vardı. Ama karısının tabağında sadece birkaç dilim meyve vardı. Seaden, Sarene’nin eskrim derslerine katıldığı haftalar boyunca oldukça fazla kilo vermişti.

“Elbette, bir partinin en iyi kısmı burasıdır!” dedi kont kahkaha atarak. Sonra Sarene’ye başını eğerek devam etti. “Majesteleri, sizi bu yaşlı serserinin ahlakınızı bozmasına izin vermemeniz konusunda uyarırdım, ama sizin aynısını ona yapıyor olduğunuzdan da bir o kadar endişeliyim.”

“Ben mi?” dedi Sarene sahte bir alınganlıkla. “Benim ne zararım olabilir?” Ahan homurdandı. “Krala sor,” dedi ağzına bir kraker tıkarken. “Aslında, bana da sorabilirsin. Şu zavallı karıma ne yaptığına bak: Yemek yemeyi reddediyor!” “Ben meyvemin tadını çıkarıyorum, Ahan,” dedi Seaden. “Bence sen de biraz denemelisin.”

“Belki buradaki işimi bitirdikten sonra bir tabak da ondan denerim," diye hıh-ladı Ahan. “Ne yaptığını görüyor musun Sarene? Eğer bunun karımın endamını mahvedeceğini bilseydim, bu ‘eskrim’ işine asla onay vermezdim.”

“Mahvetmek mi?” diye sordu Sarene şaşkınlık içinde.

“Ben güney Arelon’danım, Prenses," dedi Ahan biraz daha midye almak için uzanarak. “Bizim için yuvarlak güzeldir. Bazılarımız kadınlarının

açlıktan ölen okullu oğlanlar gibi görünmesini istemiyor.” Sonra Ahan biraz fazla boşboğazlık

etnıiş olabileceğini fark ederek durakladı. "Elbette sözüm meclisten dışarı.” Sarene yüzünü astı. Ahan gerçekten de iyi bir adamdı, ama çoğunlukla düşünmeden konuşuyor veya hareket ediyordu. Nasıl uygun bir cevap vereceğinden emin olamayan Sarene bocaladı.

Harika Dük Roial imdadına yetişti. "Neyse, Ahan, bizim devam etmemiz gerekiyor. Selamlamam gereken birçok misafirim var. Ha, bir de; kervanına acele etmesini söylemek isteyebilirsin.”

Ahan, Roial, Sarene’yi uzaklaştırmaya başlarken başını kaldırıp baktı. “Kervan mı?” diye sordu birden çok ciddileşerek. “Ne kervanı?”

"Elbette ki Duladen’den Svorden'e ekşi kavun taşıtmakta olduğun kervan,” dedi dük önemsemez bir tavırla. “Ben kendim bir hafta önce onlardan bir posta gönderdim. Yarın sabaha varıyor olmalı. Üzgünüm, ama dostum, kervanın doymuş bir pazara varacak; senin kavunlarının biraz fazla olgunlaşmış olacağı gerçeğine değinmiyorum bile.”

Ahan elindeki tabak gevşeyip de deniz ürünleri fark edilmeksizin aşağıdaki çimenlere dökülürken küfretti. "Domi adına, bunu nasıl başardın?”

“Oh, bilmiyor muydun?” diye sordu Roial. “Genç Lukel’in girişiminde yan ortaktım. Onun geçen haftaki nakliyatından gelen tüm olgunlaşmamış meyvelerini ben aldım. Svorden’e varana kadar olgunlaşmış olurlar.”

Ahan alçak bir sesle gülerek başım salladı. “Beni yine yakaladın, Roial. Ama sen gör bak: Bugünlerin birinde sonunda seni yakalayacağım ve o kadar şaşıracaksın ki bir hafta kendi yüzüne bakamayacaksın!”

“Sabırsızlıkla bekliyorum,” dedi Roial yemek masalanm geride bırakırlarken. Sarene arkalarında Seaden’in kocasını haşlayan sesi yükselirken kıkırdadı. "Siz gerçekten de söyledikleri kadar iyi bir iş adamısınız, değil mi?”

Roial alçak gönüllülükle ellerini açtı. Sonra dedi ki, "Evet. O kadar iyiyim." Sarene güldü.

“Ancak,” diye devam etti Roial, “senin o genç kuzenin üstünlüğüyle beni utandırıyor. O ekşi kavun nakliyatını nasıl sır olarak saklayabildiğiyle ilgili hiçbir fikrim yok. Duladen’deki ajanlanmın beni böyle şeylerden haberdar

etmesi gerek. İşe sadece Lukel’in anapara için bana gelmesi sayesinde girebildim.”

“O zaman, sizin yerinize Ahan’a gitmemiş olması iyi bir şey.”

“Gerçekten de iyi bir şey,” diye katıldı Roial. “Öyle yapmış olsaydı Ahan m dilinden hiçbir zaman kurtulamazdım. Ahan, yirmi yıldır bana üstün gelmeye çalışıyor; elbet bir gün, sadece onu gıcık etmek için çok zekiymiş gibi davrandığımı anlayacak ve ondan sonra hayat eskisinin yarısı kadar eğlenceli olmayacak.”

Roial’ın muhteşem bahçelerinin tadım çıkararak ve misafirlerle konuşarak yürümeye devam ettiler. Erken açan çiçek tarhları meşaleler, fenerler ve hatta mumlarla kurnazca aydınlatılmıştı. En etkileyici olanı pembe ve beyaz çiçekler açmış dallan arkadan fenerlerle aydınlatılan dert ağaçlarıydı. Sarene o kadar kevif-lenmişti ki neredeyse zamanı unutmuştu. Sadece Ashe’nin aniden belirmesi ona gecenin gerçek amacını hatırlattı.

“Leydim!” diye haykırdı Ashe. "Kral partiyi terk ediyor!”

"Emin misin?" diye sordu Sarene dikkati dert ağacı çiçeklerinden hemen uzaklaşarak.

"Evet, leydim,” dedi Ashe. "Tuvalete gideceğini iddia ederek sinsice ayrıldı, ancak onun yerine arabasını çağırdı.”

“Affedersiniz, Ekselansları,” dedi Sarene kısaca Roial’a. “Gitmem gerekiyor.” "Sarene?" diye sordu Roial şaşırarak, Sarene dönüp eve doğru yürürken. Sonra daha acil olarak tekrar arkasından seslendi. “Sarene! Gidemezsin!”

"Özür dilerim, Ekselansları, ama bu önemli!"

Roial onu takip etmeye çalıştı, ama Sarene’nin bacakları daha uzundu. Ayrıca, dükün ev sahipliği yapması gereken bir parti vardı. Kalkıp da bunun ortasında ortadan kaybolamazdı.

Sarene, Roial’ın evinin köşesini kralın arabasına tırmanışını görmek için tam zamanında döndü. Lanet etti, neden o da kendine bir araba ayarlamayı düşünememişti? El koymak için bir araç arayarak çılgınca etrafına bakındı. Kralın arabası atların nalları kaldırım taşlannda takırdayarak uzaklaşırken olası bir adayı gözüne kestirdi. “Leydim!” diye uyardı Ashe. “Kral o arabada değil.”

Sarene dondu. “Ne?”

“Obür taraftan inerek araba yolunun uzak ucundaki gölgelerin arasında kayboldu. Araba bir aldatmaca."

Sarene, Seonun sözünden şüphe etmeye gerek görmedi; onun duyuları bir in-sanmkilerden çok daha keskindi. “Hadi gidelim,” dedi o yönde ilerleyerek. “Gizlilik için uygun giyinmedim, gözünü kralın üstünde tutup bana nereye gittiğini söylemen gerekecek.”

“Evet, leydim,” dedi Ashe ışığını neredeyse gözle görülmeyecek bir seviyeye indirerek kralın peşinden uçarken. Sarene yavaşlayarak takip etti.

Ashe krala yakın kalarak ve Sarene daha az dikkat çekecek bir uzaklıktan takip ederek bu şekilde yürümeye devam ettiler. Roial’ın köşkünü çevreleyen araziyi çabucak aştılar ve Kae şehrine girdiler. Iadon sadece arka sokaklardan geçiyordu ve Sarene ilk kez olarak kendini tehlikeye atıyor olabileceğini fark etti. Hava karardıktan sonra kadınlar yalnız dolaşmazdı, Opelon’daki en güvenli şehirlerden biri olan Kae’de bile. En azından yarım düzine kez geri dönmeyi düşündü, bir defasında sarhoş bir adam karanlıkta yalpalayarak yanından geçerken neredeyse panik içinde kaçacak gibi olmuştu. Ancak ilerlemeye devam etti. Iadon’un neler çevirdiğini bulmak için tek bir şansı olacaktı ve merakı korkusundan daha güçlüy-dü... En azından şimdilik.

Tehlikeyi hisseden Ashe, Sarene’ye kralı onun yalnız başına izlemesini önerdi, ama Sarene kararlılıkla devam etti. Sarene’nin huylarına alışkın olan Seon daha fazla üstelemedi. Sarene’ye göz kulak olmak için elinden gelenin en iyisini yaparken bir yandan da Iadon’u takip ederek ikisi arasında mekik dokudu.

En sonunda Seon yavaşladı ve tedirgin bir salmışla Sarene’ye geri döndü. “Şimdi lağımlara girdi, leydim.”

"Lağımlara mı?” diye sordu Sarene inanamayarak.

“Evet, leydim. Ve yalnız da değil, partiyi terk ettikten hemen sonra iki pelerinli adamla buluştu ve lağımın ağzında yarım düzine kişi daha onlara katıldı.”

“Onları hemen takip etmedin mi?” diye sordu Sarene hayal kırıklığıyla. "Şimdi onları asla takip edemeyeceğiz.”

“Bu talihsiz bir durum, leydim.”

Sarene kızgınlık içinde dişlerini gıcırdattı. “Pislikte izler bırakacaklardır,” diye karar vererek uzun adımlarla ilerledi. “İzleri takip edebilirim.”

Ashe tereddüt etti. “Leydim, dükün partisine dönmeniz konusunda ısrar etmeliyim.”

“Olacak şey değil, Ashe.”

“Sizin güvenliğiniz benim en önemli sorumluluğum, leydim,” dedi Ashe. “Sizin gecenin ortasında gidip lağımlarda gezinmenize izin veremem, sizin bu kadar gelmenize izin vermekle hata ettim. Bunu daha da ileriye gitmeden durdurmak benim görevim.”

“Peki, bunu nasıl yapacaksın?” diye sordu Sarene sabırsızlıkla.

“Babanızı arayabilirim.”

“Babam Teod’da yaşıyor, Ashe,” diye belirtti Sarene. “O ne yapabilir?"

“Gidip Lord Eondel veya diğerlerinden birini bulabilirim.”

“Ve beni tek başıma lağımlarda kaybolmaya mı bırakacaksın?”

“Asla bu kadar aptalca bir şey yapmazsınız, leydim," diye ilan etti Ashe. Sonra durakladı ve Aon’u neredeyse şeffaf olacağı kadar solarak kararsızca havada asılı durdu. “Pekâlâ,” diye kabul etti en sonunda. "Gerçekten de o kadar aptalsınız.” Sarene gülümsedi. “Gel hadi, o izler ne kadar tazeyse onları takip etmen o kadar kolay olacaktır.”

Seon küskünce kısa bir mesafe ileride kirli, mantarlarla kaplı bir kemerle son bulan sokaktan aşağı doğru ilerledi. Sarene lağım pisliğinin elbisesine vereceği zararı hiç umursamadan kararlılıkla ilerliyordu.

Ay ışığı sadece ilk köşeyi dönmelerine kadar sürdü. Sarene bir an için boğucu, nemli karanlıkta kendisinin bile asla bu izsiz labirente kılavuzu olmadan girecek kadar aptal olmadığını fark ederek durdu. Neyse ki Sarene, Ashe'yi blöfle ikna etmeyi başarmıştı; ama Ashe’nin onun sahip olduğunu düşündüğü küstah aptallık seviyesi yüzünden gücenmiş olması gerekip gerekmediğinden emin değildi.

Ashe ışığını hafifçe artırdı. Lağım, Elantris’in büyüsünün Kae'deki her eve akan su sağladığı günlerin kalıntısıydı ve içi boş bir tüp şeklindeydi. Şimdi lağımlar çöp ve insan atığı için bir depo olarak kullanılıyordu. Aredel Nehrinin periyodik olarak yatağının değiştirilmesiyle temizleniyordu, ancak koridorun tabanındaki ıslak pisliğin Sarene’nin bileklerine kadar yükseliyor olması belli ki bunun bir süredir yapılmadığını gösteriyordu. Sarene bu

çamurun neden oluşabileceğini düşünmek istemese de iğrenç, keskin koku çok kuvvetli bir ipucuydu.

Tüm tüneller Sarene’ye aynı görünüyordu. Ona güvence veren tek bir şev vardı: Seonun yön duygusu. Ashe taralından eşlik edilirken kaybolmak imkânsudu

\ aralıklar daima nerede olduklannı bilirdi ve önceden bulunmuş oldukları her yere tam olarak hangi yoldan gidileceğini belirleyebilirlerdi.

Ashe pisliğin yüzeyine yakın uçarak önden gidiyordu. “Leydim, kralın **Roial’m** partisinden gizlice kaçacağını nasıl anladığınızı öğrenmem mümkün mü?”

“Kesinlikle tahmin edebiliyor olmalısın, Ashe,” diye azarladı Sarene.

“Sizi temin ediyorum, leydim, denedim.”

“Peki, bugün günlerden ne?"

“MaeDal?” diye cevap verdi Seon, Sarene’ye bir köşeyi dönerken önderlik ederek.

“Doğru. Peki her hafta MaeDal günleri ne oluyor?”

Ashe hemen cevap vermedi. “Babanız Lord Eonden’le ShinDa oynuyor?” diye sordu, sesi alışılmadık şekilde asabi çıkıyordu. Gecenin olayları, özellikle de Sarene’nin savaşçı kişiliği, Ashe'nin müthiş sabrını bile zorluyordu.

“Hayır,” dedi Sarene. “Her MaeDal saat on birde odamın duvarından geçen geçitte tıkırtılar duyuyorum, kralın odasına giden geçit.”

Seon anlayışla küçük bir “ah” sesi çıkardı.

“Diğer başka gecelerde de gürültüler duydum,” diye açıklama yaptı Sarene. “Ama MaeDal sürekli olan tek gündü.”

“O zaman, Roial'a kralın programına sadık kalmasını bekleyerek bu gece bir parti verdirdiniz," dedi Seon.

“Evet,” dedi Sarene pislikte kaymamaya çalışarak. “Ve bunun geç saatte olan bir parti olması gerekiyordu ki insanlar en azından gece yansına kadar kalsın, ay tutulması kullanışlı bir bahane oldu. Kral partiye gelmek zorundaydı, gururu uzak durmasına izin vermezdi. Ancak haftalık randevusu önemli olmalı, çünkü ona katılmak için erken aynlmayı göze aldı."

“Leydim, bundan hoşlanmadım,” dedi Ashe. “Kral gecenin yansında lağımlarda ne iş çeviriyor olabilir?”

“İşte benim de bulmaya niyetli olduğum şey tam olarak bu,” dedi Sarene bir örümcek ağını bozarak. Tek bir düşünce onu karanlık ve pisliğin içinden ilerletiyordu, umut etmeye zar zor gönüllü olduğu bir olasılık. Belki Prens Raoden yaşıyordu. Belki Iadon onu zindanlara değil, lağımlara hapsetmişti. Belki de aslında Sarene bir dul olmayabilirdi.

İleriden bir ses geldi. “Işığını azalt, Ashe,” dedi. “Sanınm sesler duyuyorum."

Ashe neredeyse görünmez olarak öyle yaptı. Az ilerde bir kavşak vardı ve en sağdaki tünelden meşale ışığı kırpışıyordu. Sarene gizlice bakmayı amaçlayarak köşeye yavaşça yaklaştı. Ne yazık ki, tam kavşaktan önce zemindeki eğimin biraz arttığını fark etmemişti ve ayağı kaydı. Çaresizce kollannı sallayarak rampadan birkaç ayak aşağı kaydı ve sonunda durana kadar zar zor dengesini sağladı.

Bu hareket onu kavşağın tam ortasına getirmişti. Sarene yavaşça başını kaldırdı.

Kral Iadon onun tahmin ettiği kadar afallamış görünerek onun bakışlannı karşıladı.

"Merhametli Domi," diye fısıldadı Sarene. Kral bir sunağın arkasında durmuş,

ellinde kırmızı çizgilerle lekeli bir bıçağı kaldırmış olarak onunla yüz yüzeydi. Göğsüne sıvanmış kan dışında tamamen çıplaktı. İç organları sökülmüş genç bir kadının cesedi, gövdesi boynundan kasıklarına kadar yarılmış olarak sunağa bağlı yatıyordu.

Bıçak Iadon’un elinden aşağıdaki pisliğe boğuk bir cup sesiyle çarparak düştü. Ancak ondan sonra Sarene, onun arkasında dikilen kıyafetlerine Dulaca runlar işlenmiş bir düzine siyah cüppeli şeklin farkına vardı. Her biri uzun birer hançer taşıyordu. Birkaçı hızlı adımlarla ona yaklaştı.

Sarene vücudunun öğürme içgüdüsü ile aklının çığlık atması gerektiğine dair ısrarı arasında bocaladı.

Çığlık baskın geldi.

Geriye doğru sendeledi ve ayağı kayarak şapırtıyla çamurun içine düştü. Şekiller kukuletalarının altındaki gözlerinde hevesle onu yakalamak için

atıldılar. Sarene tekrar ayağa kalkmaya çalışırken hâlâ çığlık atarak çamurun içinde debelendi. Neredeyse sağından gelen ayak seslerini kaçırıyordu.

Sonra Eondel oradaydı.

Yaşlı generalin kılıcı solgun ışıkta parlayarak Sarene’nin bileğine uzanmakta olan bir kolu düzgünce uçurdu. Koridordan başka şekiller de geliyordu, Eondel’in alaylarının renklerini giyen adamlar. Ayrıca kırmızı cüppe giyen bir adam da vardı: Derethi rahibi Dilaf. O dövüşe katılmadı, ama yüzünde büyülenmiş bir bakışla kenarda durdu.

Şaşkınlıkla sersemlemiş olarak Sarene, bir kez daha ayağa kalkmaya çalıştı; ama sadece pislikte tekrar kaydığıyla kaldı. Bir el kolunu kavrayarak kalkmasına yardımcı oldu. Roial’ın kırışık yüzü Sarene’yi ayağa kaldırırken rahatlamayla gülümsedi.

“Belki de gelecek sefer bana ne planlıyor olduğunuzu söylersiniz, Prenses,” diye öneride bulundu.

“ONA sen söyledin,” dedi fark ederek Sarene, Ashe’ye suçlayıcı bir bakış attı.

“Elbette ben söyledim, leydim,” diye cevap verdi Seon, yanıtının noktalama işareti olarak hafifçe yanıp sönerek. Roial’ın çalışma odasında Ashe ve Lukel’le beraber oturuyordu. Sarene, dükün hizmetçilerinin birinden ödünç aldığı bir cüppe giyiyordu. Elbette ki çok kısaydı, ama lağım pisliğine bulanmış kadife elbiseden daha iyiydi.

"Ne zaman?” diye sordu Sarene, Roial’ın yumuşak kanepesine derince gömülecek şekilde geriye yaslanıp kendini bir battaniyeye sararken. Dük onun için bir banyo hazırlanmasını emretmişti ve saçları hâlâ gece havasında onu üşütecek kadar ıslaktı.

“Siz araba yolumdan ayrılır ayrılmaz Opa'yı aradı,” diye açıkladı Roial. üç dumanı tüten kupa taşıyarak odaya girerken. Oturmadan önce birini Sarene **ye,** birini de Lukel’e verdi.

“O kadar erken mi?”

Ne dersem diyeyim asla geri dönmeyeceğinizi biliyordum," dedi Ashe.

"Beni çok iyi tanıyorsun,” diye mırıldandı Sarene, içeceğinden bir yudum alırken. Fjor garhasıvdı ve bu da iyiydi: Daha henüz uykuya dalmayı göze alamazdı.

"Böyle bir kusurumun olduğunu tartışmadan kabul edeceğim, leydim,” dedi Ashe.

“O zaman neden beni lağımlara girmeden önce durdurmaya çalıştın?” diye sordu.

“Zaman kazanıyordum, leydim,” diye açıklama yaptı Ashe. “Dük bizzat gelmekte ısrar etti ve onun grubu yavaş hareket ediyordu.”

“Yavaş olabilirim, ama her ne planladıysan onu kaçırmaya niyetim yoktu, Sarene,” dedi Roial. “Yaşlılığın bilgelik getirdiğini söylerler, ama bana sadece acı verici bir meraklılık verdi.”

“Ya Eondel’in askerleri?” diye sordu Sarene.

“Zaten partideydiler,” dedi Lukel. Sarene’nin çamurla sıvanmış olarak gizlice Roial’ın evine girmeye çalıştığını gördüğü anda neler olup bittiğini öğrenmekte ısrar etmişti. “Bazılarının misafirlerle konuştuğunu görmüştüm.”

“Eondel’in subaylarını gelmeye davet ettim,” diye açıklama yaptı Roial, “veya en azından şehirde olan yarım düzine kadarını.”

“Pekâlâ,” dedi Sarene. “O zaman, ben ayrıldıktan sonra Ashe sizin Seonunuzu arayıp kralı takip etmekte olduğumu söyledi."

“Hatırladığım kadarıyla kelimeler tam olarak ‘aptal kız kendini öldürtecek’ şeklindeydi,” dedi Roial kıkırdayarak.

“Ashe!”

“Özür dilerim, leydim,” dedi Seon utançla yanıp sönerek. “Biraz sinirlerim bozuktu.”

“Her neyse,” diye devam etti Sarene, “Ashe, Roial’ı aradı ve o da partiden Eondel ve adamlarını topladı. Hepiniz Seonunuzun size rehberlik ettiği lağımlara kadar beni takip ettiniz.”

“Eondel çığlık attığını duyana kadar,” diye bitirdi Roial. "O adamın sadakatine sahip olduğun için çok şanslı bir hanımsın, Sarene.”

"Biliyorum,” dedi Sarene. “Bu bir haftada kılıcının işe yaradığını ikinci kez kanıtladı. Gelecek sefer Iadon’u gördüğümde, onu asil sınıfını askeri eğitimin onların altında bir şey olduğuna ikna ettiği için tekmelememi hatırlatın.”

Roial kıs kıs güldü. “Tekmelemek için sıraya girmen gerekebilir, Prenses. Şehirdeki rahiplerin; ister Derethi, isterse de Korathi olsun; kralın Jesker Gizemlerine karışmış olmasını yanına bırakacaklarından şüpheliyim.”

“Ve o zavallı kadını kurban etmesini,” dedi Ashe sessizce.

Tam olarak neyi tartışıyor olduklarını hatırladıklarında konuşmanın tonu alçaldı. Kanla kaplı sunağın ve sakininin görüntüsünü hatırlayan Sarene’nin tüyleri diken diken oldu. ***Ashe haklı,*** diye düşündü kasvetle. ***Bu şaka yapılacak zaman değil.***

“Kesin Gizemlerdi o zaman, öyle mi?” diye sordu Lukel.

Sarene başını sallayarak onayladı. “Gizemler bazen kurban vermeyi içerir. la-don bir şeyleri çok fena istemiş olmalı.”

"Derethi dostumuz konu hakkında biraz bilgili olduğunu iddia etti," dedi Roial. “Kralın Jesker ruhlarına onun adına birisini yok etmeleri için ricada bulunduğunu düşünüyor gibiydi.”

“Ben mi?” diye sordu Sarene battaniyeye rağmen soğuk hissederek.

Roial başını sallayarak onayladı. “Arteth Dilaf, talimatların sunağa o kadının kanıyla yazılmış olduğunu söyledi.”

Sarene titredi. “Eh, en azından artık saraydan kaybolan aşçı ve hizmetçilere ne olduğunu biliyoruz.”

Roial onayladı. “Iadon’un uzun zamandır, belki de Reod'dan beri, Gizemlere bulaşmış olduğunu tahmin ediyorum. Bu bulduğumuz grubun liderinin o olduğu kesin.”

“Ya öbürleri?” diye sordu Sarene.

“Küçük asiller,” dedi Roial. “Iadon ona meydan okuyabilecek kimseyi işe ka-rıştırmazdı.”

“Bekle bir dakika,” dedi Sarene kaşları çatılarak. “Peki o Derethi rahibi nereden geldi ki?”

Roial rahatsızlıkla başını eğerek kupasına baktı. “Bu benim hatam. Beni Eondel’in adamlarını toplarken gördü ve bizi takip etti. Epey acelemiz vardı, onunla uğraşacak zamanımız yoktu.”

Sarene huysuzlanarak içkisini yudumladı. Gecenin olayları kesinlikle onun planladığı gibi gelişmemişti.

Birden, Ahan badi badi yürüyerek kapıdan girdi. “Rag Domi, Sarene!” diye ilan etti. “Önce krala muhalefet ediyorsun, sonra onu kurtarıyorsun ve şimdi de onu tahtından indirdin. Lütfen ne istediğine bir karar verir misin?”

Sarene dizlerini göğsüne doğru çekerek bir inlemeyle başını dizleri arasına koydu. “Bunun üstünü kapatma şansımız yok o halde?”

“Hayır,” dedi Roial. “Derethi rahibi bundan emin olmak için şimdiden bunu şehrin yarısına ilan etti bile.”

“Şimdi Telrii’nin iktidarı ele geçireceği neredeyse kesinleşmiş oldu,” dedi Ahan başını sallayarak.

“Eondel nerede?” diye sordu Sarene, sesi battaniye yüzünden boğuk çıkmıştı.

“Kralı hapishaneye kilitliyor,” dedi Ahan.

“Ya Shuden?”

“Hâlâ kadınların güvenle evlerine vardıklarından emin oluyordur herhalde," dedi Lukel.

“Pekâlâ,” dedi Sarene kafasını kaldırıp gözüne düşen saçlarını çekerken. “Onlar olmadan devam etmemiz gerekecek. Beyler, ne yazık ki bu gece kısa süren huzurlu paydosumuzu yok ettim. Yapmamız gereken ciddi planlar var, ama önce işe hasar kontrolü yaparak başlamalıyız.”

33. BÖLÜM

BİR şey değişti. Hrathen görmekte olduğu hayallerin son kalıntılarını da temizleyerek gözlerini kırpıştırdı. Ne kadar zaman geçmiş olduğundan emin değildi. Şimdi hava kararmıştı; gece, çok yukansındaki Elantris duvarında yanan birkaç yalnız meşalenin dışında ürkütücü derecede siyahtı. Ay ışığı bile yoktu.

Son zamanlarda sürekli aynı yalvaran konumda durmaktan aklı bulanarak gittikçe daha da çok baygınlığa kapılıyordu. Üç gün, dua ederek geçirmek için çok uzun bir zamandı.

Susamıştı. Acıkmıştı da. Bunu bekliyordu, daha önce de oruç tutmuştu. Ancak bu defaki farklı gibiydi. Sanki vücudu onu bir şeye karşı uyarmak istermiş gibi bu açlık diğerlerinden daha acil görünüyordu. Elantris'in bu rahatsızlığıyla çok yakından ilgili olduğunu biliyordu. Şehirde bir çaresizlik havası vardı; şehrin her pis, çatlamış taşma sinmiş bir endişe hissi.

Birden gökyüzünde ışık belirdi. Hrathen yorgun gözlerini kırpıştırarak huşu içinde kafasını kaldırdı. Ay yavaşça karanlıktan beliriyordu. Önce orak şeklinde bir pırıltıydı başladı ve Hrathen izledikçe gitgide büyüdü. Bu gece bir ay tutulması olacağından haberi yoktu. Böyle şeylerle Duladen'den ayrıldığından beri ilgilenmez olmuştu. O ülkenin şimdi soyu tükenmiş olan putperest dini, göğün hareketlerine özel bir önem atfederdi ve Gizemlerle uğraşanlar çoğunlukla ayinlerini böyle gecelerde yaparlardı.

Elantris'in avlusunda çömelmiş dururken, Hrathen sonunda Jeskerleri doğaya dinsel bir hayranlıkla bakmaya itmiş olan şeyin ne olduğunu anladı. Göklerin solgun yüzlü tanrıçasında güzel bir şey, tutulmasında bir gizemlilik vardı. Şimdi Svordlu bilim adamlarının iddia ettiği gibi, basitçe gezegenin gölgesi altında kalmak yerine, başka bir yerlere giderek sanki bir

süre için gerçekten de kayboluyor-muş gibiydi. Hrathen neredeyse büyüsünü hissedebiliyordu.

Neredeyse. İlkel bir kültürün nasıl olup da belki aya tapınabileceğini anlayabi-

liyordu. Ama yine de merak etti: Tanrısı için hissediyor olması gereken huşu bu muydu? O Jaddeth'i, Jesker halkının aya karşı duymuş olduğu meraklı korku ve hayret karışımıyla göremediği için mi imanı kusurluydu?

Onun böyle duygulan asla olmayacaktı. O akılsızca hürmet etmeyi başaramazdı. O anlıyordu. Öğretilerini anlamadan bir tanrıya övgüler düzebilen adamlan kıskanıyor olsa bile, Hrathen olaylan dinden ayıramazdı. Jaddeth insanlara uygun gördüğü şekilde özellikler dağıtırdı ve Hrathen’e mantıklı bir zekâ verilmişti. O asla cahil bağlılıkla mutlu olamazdı.

Hrathen’in ummakta olduğu şey bu değildi. Ama bu bir cevaptı, o bunda huzur ve güç buldu. O bir fanatik değildi, asla aşırı duyguların esiri olmayacaktı. Sonuç olarak o, mantıklı olduğu için Derethi’ye takip ediyordu. Bunun yeterli olması gerekecekti.

Hrathen kurumakta olan dudaklarını yaladı. O Elantris’i terk edene kadar daha ne kadar zaman geçeceğini bilmiyordu, sürgünü daha günlerce sürebilirdi. Fiziksel gereklilik işaretleri göstermek istemiyordu, ama biraz gıdaya ihtiyacı olacağını biliyordu.

Uzanarak adak sepetini geri aldı. Çamurla kaplanmış olan adaklar bayatlıyor ve küfleniyordu. Hrathen yine de onları yedi, sonunda yemek yeme karannı aldığı anda azmi kırılmıştı. Hepsini silip süpürdü: Pörsük sebzeleri, küflü ekmeği, eti ve hatta Elantris’in çamurundaki uzun banyoları sonucu azıcık yumuşamış olan mısırın bir kısmını bile. En sonunda, tüm şarap matarasını tek bir dikişte içti.

Sepeti kenara fırlattı. Her ne kadar, önceki saldırıdan sonra onlardan başka kimse görmemiş olsa da yine de en azından artık leş yiyicilerin gelip de adaklannı çalmasından endişelenmesine gerek kalmamıştı. Dinlenme fırsatı için Jaddeth’e müteşekkirdi. O kadar zayıf ve susamış hale geliyordu ki bir saldırıyı daha karşı-layamamayabilirdi.

Artık ay neredeyse tamamen görünür olmuştu. Hrathen yenilenmiş bir azimle yukarı baktı. Tutkudan yoksun olabilirdi, ancak kararlılıktan nasibini bol bol almıştı. Şimdi nemlenmiş olan dudaklarını yalayarak Hrathen duasına tekrar başladı. Her zaman yapmış olduğu gibi, Ulu Jaddeth’in

imparatorluğuna hizmet etmek için elinden gelenin en iyisini yaparak devam edecekti.

Tanrı’nın ondan bekleyebileceği başka hiçbir şey olamazdı.

34. BOLUM

RAODEN, Shaor’un adamları hakkında yanılmıştı. Birkaçı o gece gözlerinde bir bilinç ışığı zayıfça parlayarak yiyeceklerini pişirmek için ona gelmişti. Kalanı, yani Shaor’un adamlarının çoğu, gelmemişti.

Onlar başka bir sebep yüzünden Raoden’e geldiler.

Raoden birkaç tanesini büyük bir taş bloğu Mareshe’nin kızaklarından birine yerleştirirlerken izledi. Akılları gitmişti; mantıklı düşünme yetileri her nasıl olduysa hayvani deliliklerine gömülü oldukları uzun süre içinde körelmişti. Birkaçı kısmen de olsa kendine gelmiş olmakla birlikte, kalanlar yararlı olabilecek gibi görünmüyordu. Ateş ile yemek pişirmek arasındaki bağlantıyı asla kuramadılar, sadece yutmayı beceremedikleri için öfkeli ve şaşkın bir şekilde mısır tanelerine uludular.

Hayır, bu adamlar Raoden’in tuzağına düşmemişti. Ancak yine de gelmişlerdi, çünkü Raoden onların tanrısını devirmişti.

Shaor’un bölgesine girmiş ve zarar görmeden kaçmıştı. Yiyecek üstünde gücü vardı; yemeği bir tanesi için yenilemez kılarken, bir diğeri için lezzetli yapabiliyordu. Askerleri Shaor’un adamlarını tekrar tekrar yenmişti. Onların basit ve yozlaşmış akıllarında, kendilerininkinden daha güçlü bir tanrıyla karşı karşıya kalınca yapılacak tek bir şey vardı: Dönmek.

Akıllarını düzeltmeyi denemesinin ertesi sabahında Raoden’e geldiler. Raoden Yeni Elantris’in kısa koruyucu duvarının çevresinde yürürken onların şehrin ana caddelerinin birinden sinsi sinsi yaklaştıklarını görmüştü.

Sonunda eşgüdümlü bir saldın yapmaya karar verdiklerini düşünerek alarm vermişti.

Ancak Shaor'un adamları savaşmaya gelmemişti. Ona bir hediye vermek için gelmişlerdi: Eski tannlannm kafası. Veya en azından, saçları. En öndeki vahşi, bukleleri koyu ve cansız Elantrian kanıyla lekelenmiş altın renkli peruğu Raoden'in ayaklarının dibine fırlatmıştı.

Çok aradıklan halde, Raoden'in takipçileri Shaor'un vücudunu asla bulamadılar.

Sonra düşmüş tanrıçalarının postu önlerindeki çamurun içinde yatarken, vahşi adamlar yüzlerini tapınmayla yere indirmişlerdi. Artık her konuda tam olarak Raoden ne söylerse onu yapıyorlardı. Bunun karşılığında o da onları, aynı sevilen bir ev hayvanına yapılacağı gibi, yemek lokmalarıyla ödüllendiriyordu.

İnsanları hayvan gibi kullanmak onu rahatsız ediyordu. Mantıklı akıllarını geri getirmek için başka çabalarda da bulundu, ancak sadece iki günden sonra bunun boş bir umut olduğunu anlamıştı. Bunun suçlusunun psikoloji veya Dor olması önemli değildi, bu adamlar akıllarından vazgeçmişlerdi. Ve mantıkları asla geri gelmeyecekti.

Hayret verici derecede yumuşak başlı, hatta uysaldılar. Acı onları etkilemiyor gibiydi ve verilen her görevi, ne kadar bayağı veya zahmetli olursa olsun, yapıyorlardı. Eğer Raoden onlara devrilene kadar bir binayı itmelerini söylese, günler sonra geri döndüğünde onları hâlâ avuçları hareketsiz taşa dayalı, aynı duvara yüklenirlerken bulurdu. Yine de, görünüşteki itaatkârlıklanna rağmen, Raoden onlara güvenmiyordu. Saolin'i öldürmüşlerdi, hatta eski efendilerini bile öldürmüşlerdi. Sadece şu anda tanrıları onlardan bunu talep ediyor olduğu için sakinlerdi.

“Kayana.” diye ilan etti Galladon, Raoden'e katılırken.

“Onlardan geriye pek bir şey kalmamış, değil mi?" diye onayladı Karata.

Kayana, Galladon'un onlara taktığı isimdi. “Deliler" anlamına geliyordu.

“Zavallılar,” diye fısıldadı Raoden.

Galladon başını sallayarak onayladı. “Bizi mi çağırttın, sule?”

“Evet, öyle. Benimle gelin.”

KAYANA ile artan iş güçleri sayesinde, Mareshe ve işçileri taştan yapılmış olan eşyaların bir kısmını tamir edebildiler ve böylece azalmakta

olan odun kaynaklarını da korumuş oldular. Raoden’in kilisedeki yeni masası, Taan’a heykeltıraşlık günlerini hatırlatmak için kullandığı masaydı. Ortasından harçla sıvanarak kapatılmış geniş bir çatlak geçiyordu ve oymaları aşınmıştı, ama bunun dışında dikkate değer derecede sağlamdı.

Masada birkaç kitap duruyordu. Son günlerde Yeni Elantris in yeniden yapılanması Raoden’in liderliğini gerektirerek onun saklı kütüphaneye gizlice kaçmasını zorlaştırıyordu, bu nedenle de Raoden birkaç cildi buraya getirmişti. İnsanlar onu kitaplarla görmeye alışkındı ve bu ciltlerin deri sırtları olduğu halde kitaplar hakkında onu sorgulamak akıllarına gelmemişti.

Gittikçe artan bir aciliyetle AonDor çalışıyordu. Acı büyümüştü. Bazı zamanlarda o kadar büyük bir gaddarlıkla saldırıyordu ki Raoden acıya karşı mücadele ederken yere yıkılıyordu. Hâlâ zar zor olmakla birlikte katlanılabilirdi, ancak daha da kötüye gidiyordu. O Elantris’e gireli bir buçuk ay olmuştu ve bir avın daha gelip geçişini göreceğinden şüphe ediyordu.

“Neden her AonDor detayını bizimle paylaşmakta ısrar ettiğini **anlamıyorum,** sule,” dedi Galladon, Raoden açık bir cilde doğru yaklaşırken. “Bize söylediklerinin yarısını zor anlıyorum.”

"Galladon, kendinizi hu şeyleri hatırlamak için ***zorlamalısınız,"*** dedi Raoden. “Sen istediğin kadar aksini iddia et, ben senin yeterli zekâya sahip olduğunu biliyorum.”

“Belki, ama bu hoşuma gittiği anlamına gelmez,” diye kabul etti Galladon. "AonDor senin hobin, benim değil.”

“Dinle dostum," dedi Raoden. “Lanetimizin sırrını AonDor’un sakladığını biliyorum. Zamanla, çalışarak, ihtiyacımız olan ipuçlarını bulabiliriz. Ama,” diye devam etti bir parmağını kaldırarak, “eğer bana bir şey olacak olursa, çalışmamı devam ettirecek birinin olması gerekir.”

Galladon homurdandı. “Sen bir Yitik olmaya, benim bir Fjora dönüşmeye olduğum kadar yakınsın. ”

İyi saklıyorum. "Bu önemli değil," dedi Raoden. “Bir yedeğimin olmaması aptalca olur. Bu şeyleri yazacağım, ama siz ikinizin benim söyleyeceklerimi duymanızı istiyorum.”

Galladon içini çekti. “Pekâlâ, sule, bu defa ne keşfettin? Bir Aon’un menzilini artırmak için yeni bir belirteç mi?”

Raoden gülümsedi. “Hayır, bu çok daha ilgi çekici. Elantris’in neden pislikle kaplı olduğunu buldum.”

Karata ve Galladon ilgilenir göründüler. “Gerçekten mi?” diye sordu Karata masadaki açık kitaba bakarak. “Burada mı anlatıyor?”

“Hayır, bu birkaç şeyin birleşimi,” dedi Raoden. “Ancak ana unsur tam burada.” Bir şekle işaret etti.

“Aon Ashe mi?” diye sordu Galladon.

“Doğru,” dedi Raoden. “Bildiğin gibi Elantrian derisi o kadar gümüşsüydü ki bazı insanlar parladığını iddia ederdi.”

“Parlardı,” dedi Galladon. “Çok parlak değildi, ama babam karanlık bir odaya girdiğinde onun silüetini görebilirdin.”

“İşte bunun arkasında Dor vardı,” diye açıkladı Raoden. “Her Elantrianın vücudu sürekli olarak Dor’la bağlantılıdır. Aynı bağlantı Elantris’in kendisiyle Dor’un arasında da vardı, ancak âlimler neden olduğunu bilmiyordu. Dor tüm şehri dolduruyor, taşların ve tahtaların sanki içlerinde sessiz bir ateş yanıyormuş gibi parlamasını sağlıyordu.”

“O zamanlar uyumak zor olmalı,” diye belirtti Karata.

“Kapanabiliyordu,” dedi Raoden. “Ama ışıldayan şehrin etkisi o kadar muhteşemdi ki pek çok Elantrian bunu doğal olarak kabul edip aydınlıkta uyumaya bile alışıyordu.”

“Ne kadar da büyüleyici," dedi Galladon pek de umursamadan. “Peki bunun pislikle ne ilgisi var?"

"Işıkla beslenen mantar ve küfler var, Galladon," diye açıklama yaptı Raoden. “Ancak Dor’un aydınlatması normal ışıktan farklıydı ve farklı bir küf çeşidine iyi geliyordu. Görünüşe göre, hemen her şeyin üstünde ince, şeffaf bir tabaka küf yetişiyordu. Elantrianlar bunu temizlemeye zahmet etmiyordu. Pratikte neredey-

se fark edilmezdi ve hatta parıltıyı bile güzelleştiriyordu. Küf sağlamdı ve fazla kirliliğe neden olmuyordu. Tabii ölene kadar.”

“Işık soldu..." dedi Karata.

“Ve küf çürüdü,” dedi Raoden, onaylayarak başını salladı. “Bir zamanlar küf tüm şehri kaplamış olduğundan, şimdi de pislik kaplıyor.”

“Peki bunun ne önemi var?” diye sordu Galladon esneyerek.

“Bu ağın başka bir ipliği,” diye açıkladı Raoden, “Reod geldiğinde ne olduğuna dair başka bir ipucu. Geriye doğru çalışmamız gerek, dostum. On yıl önce olmuş bir olayın sonuçlarını ancak şimdi öğrenmeye başlıyoruz. Belki Reod’un sebep olduğu her şeyi anladıktan sonra, ona neyin sebep olduğunu tahmin etmeye başlayabiliriz.”

“Pisliğin açıklaması mantıklı görünüyor, prensim” dedi Karata. “Her zaman o çamurda doğal olmayan bir şeyler olduğunu biliyordum. Yağmurda dışarıda durarak suyun zerre kadar temizlemeksizin taş bir duvarı dövüşünü izlemiştim.”

“Çamur yağlı ve suyu itiyor,” dedi Raoden. “Kahar’ın pisliği fırçayla temizlemenin ne kadar zor olduğundan bahsettiğini duydun mu?"

Karata cildin sayfalarını karıştırırken başını sallayarak onayladı. “Bu kitaplar çok bilgi içeriyor.”

“Evet, öyle,” dedi Raoden. "Gerçi bunları yazan âlimler sinir bozacak derecede anlaşılmaz olabiliyor. Belirli bir sorunun cevabım bulmak için çok fazla araştırma yapmak gerekiyor. ”

“Ne gibi bir soru?” diye sordu Karata.

Raoden yüzünü astı. "Mesela, Seonlann nasıl yapılacağından bahseden tek bir kitap bulamadım.”

“Hiç mi yok?” diye sordu Karata şaşkınlıkla.

Raoden başım salladı. “Ben her zaman Seonlann AonDor’la yaratıldığım var-saymıştım, ancak eğer öyleyse bile kitaplar nasıl olduğunu açıklamıyor. Pek çoğu meşhur Seonlann bir kişiden diğerine İletilmesi’nden bahsediyor, ama hepsi bu kadar.”

“İletilme ne?” diye sordu Karata kaşlarım çatarak.

“Seonu başka birine vermek,” dedi Raoden. “Eğer bir Seonun varsa, onu başka birine verebilirsin veya eğer sen ölecek olursan, Seonuna gidip kime hizmet etmesi gerektiğini söyleyebilirsin."

“Yani sıradan biri bir Seona sahip olabilir mi?” diye sordu Karata. “Ben sadece asiller için olduğunu sanıyordum.”

Raoden başım salladı. "Bu tamamen önceki sahibine bağlı.”

“Gerçi bir asilin Seonunu rastgele bir köylüye İletmesi pek de olası değil," dedi Galladon. “Seonlar da, zenginlik gibi, aile içinde kalmaya meyilli. Kolo?"

Karata kaşlarım çattı. “Peki... ya sahibi ölürse ve Seona kime gideceğini söylememişse ne olur?”

Raoden durakladı, sonra omzunu silkerek Galladon’a baktı.

"Bana bakma, sule,” dedi Galladon. “Benim asla bir Seonum olmadı.”

"Bilmiyorum,” diye itiraf etti Raoden. "Sanırım o zaman, yeni efendisini kendi kendine seçer.”

“Peki ya istemiyorsa?” diye sordu Karata.

"Seçme şansı olacağını sanmıyorum,” dedi Raoden. "Seonlar ve efendileriyle ilgili bir... şey var. Bağlılar, bir şekilde. Örneğin, Seonlar efendilerini Shaod aldığında deliriyorlar. Sanırım onlar hizmet etmek için yaratılmış, bu büyülerinin bir parçası.”

Karata başını sallayarak onayladı.

“Efendim Ruh!" diye seslendi yaklaşmakta olan bir ses.

Raoden bir kaşını kaldırarak kitabı kapattı.

“Efendim,” dedi Dashe aceleyle kapıdan içeri girerken. Uzun Elantrian endişeliden çok şaşırmış gibi görünüyordu.

“Ne oldu Dashe?" diye sordu Raoden.

“Şu gyorn, efendim,” dedi Dashe heyecanlı bir ifadeyle. “O iyileşti.”

35. BÖLÜM

BİR buçuk ay ve şimdiden kralı tahtından devirdin bile. Hiç kimse senin hızlı çalışmadığını söyleyemez, ’Ene.” Babasının sözleri neşeli olsa da, parlayan yüzü endişesini ele veriyordu. O da Sarene’nin bildiği gibi, devrilen bir iktidarı takip eden kargaşanın hem köylüler, hem de asiller için tehlikeli olabileceğini biliyordu.

“Eh, ben bunu ***hedeflememiştim*** ki,’’ diye itiraz etti Sarene. “Merhametli Domi adına, ben sersemi kurtarmaya bile çalıştım. Gizemlere bulaşmış olmamalıydı."

Babası kıkırdadı. “Seni asla oralara göndermemeliydim. Sen sadece düşmanlarımızı ziyaret etmene izin verirken bile yeterince kötüydün.”

“Beni buraya sen ‘göndermedin’, baba,” dedi Sarene. “Bu benim fikrimdi.’’

“Kızımın nazarında benim görüşlerimin bu kadar önem taşıdığını öğrendiğim için memnun oldum,” dedi Eventeo.

Sarene yumuşadığını hissetti. “Üzgünüm, baba,” dedi içini çekerek. “O zamandan beri çok gerginim... Ne kadar ***korkunç*** olduğunu bilmiyorsun."

“Yok, biliyorum. Ne yazık ki. Domi adına, Gizemler gibi bir canavarlık Jesker kadar masum bir dinden nasıl gelebildi?"

“Shu-Dereth ve Shu-Korath’m ikisinin birden tek bir küçük Jindoiz adamın öğretilerinden gelebilmesi gibi,” diye cevap verdi Sarene başını sallayarak.

Eventeo içini çekti. “O zaman Iadon öldü mü?"

“Bunu duydun mu?” diye sordu Sarene şaşkınlıkla.

“Yakın zamanda Arelon’a birkaç yeni casus gönderdim, ’Ene," dedi babası. “Tek kızımı, yok oluşun eşiğindeki bir ülkede en azından bir gözümü üstünde tutmadan bırakacak değilim."

“Kim?” diye sordu Sarene merakla.

"Bilmene gerek yok,” dedi babası.

“Bir Seonları olmalı," diye yüksek sesle düşündü Sarene. “Yoksa **Iadon‘dan** haberin olamazdı, o daha dün gece kendini astı."

“Sana söylemeyeceğim, ’Ene,” dedi Eventeo eğlenmiş bir ses tonuyla. "Eğer kim olduğunu bilirsen, kaçınılmaz şekilde kendi amaçların için onu kullanmaya karar verirsin. ”

"Peki,” dedi Sarene. “Ama tüm bunlar sona erdiğinde, bana kim olduğunu söylesen iyi olur."

“Adamımı tanımıyorsun.”

“Peki,” diye tekrarladı Sarene, umursamazlık numarası yaparak.

Babası güldü. “O zaman bana Iadon’dan bahset. Domi adına, nasıl bir ip bulabilmiş?"

“Bunu Lord Eondel ayarlamış olmalı,” diye tahmin etti Sarene, dirseklerini masasının üstüne koyarak dinlendirirken. “Kont bir savaşçı gibi düşünüyor ve bu gayet etkili bir çözüm oldu. Iadon’u tahttan inmesi için zorlamamıza gerek kalmadı ve intihan kraliyetin itibarını biraz da olsa geri getirdi.”

“Bugün biraz kana susamış gibiyiz, öyle mi ’Ene?”

Sarene titredi. “Sen bunu görmedin, baba. Kral o kızı sadece öldürmedi, o... bunu yapmaktan zevk de aldı.”

“Ah,” dedi Eventeo. “Kaynaklarım tahtı büyük ihtimalle Dük Telrii'nin alacağını söylüyor.”

“Bizim sözümüz geçerse, hayır,” dedi Sarene. “Telrii, Iadon’dan bile beter. Bir Derethi taraftarı olmasaydı bile rezil bir kral olurdu.”

“’Ene, bir iç savaşın kimseye faydası olmaz.”

“İş oraya varmayacak, baba,” diye söz verdi Sarene. “Bu insanların akıllarının askeri zihniyetten ne kadar uzak olduğunu anlamıyorsun. Elantrian koruması altında yüzlerce yıl yaşamışlar, şehir duvarlarındaki birkaç şişman muhafızın varlığının işgalcileri caydırmak için yeterli

olduğunu düşünüyorlar. Tek gerçek askerler Lord Eondel’in Kae'de toplanmalannı emrettiği alaylannda. Kimse farkına bile varama-dan tacı Roial’a giydirmemiz mümkün olabilir.”

“O zaman, onun arkasında birleştiniz, öyle mi?”

“Telrii’ye rakip olabilecek kadar zengin olan tek kişi o,” diye açıklama yaptı Sarene. “Iadon’un aptalca finansal-unvan sistemini ortadan kaldıracak kadar zamanım olmadı. İnsanlann alışkın olduğu şey bu. Bu yüzden de biz de onu kullanmak zorundayız, en azından şimdilik.”

Kapıdan gelen bir tıklamayı öğlen yemeği tepsisini taşıyan bir hizmetçi takip etti. Sarene, müttefiklerinin endişelerine rağmen, Roial’ın malikânesinde geçirdiği tek bir geceden sonra yaşamak için saraya geri dönmüştü. Saray bir semboldü ve Sarene bunun ona otorite kazandıracağını umuyordu. Hizmetçi tepsiyi masaya koydu ve çekildi.

“Bu öğle yemeği miydi?” Babasının yiyeceğe karşı altıncı bir hissi var gibi görünürdü.

“Evet,” dedi Sarene kendine bir parça mısır ekmeği keserken.

“İyi mi?”

Sarene gülümsedi. “Sormaman gerekir, baba. Sadece kendini üzeceksin.

Eventeo içini çekti. “Biliyorum. Annenin yeni bir takıntısı var: Hrag usulü ot çorbası.”

“İyi mi?” diye sordu Sarene. Annesi bir Teo diplomatın kızıydı ve gençlik yıllarının çoğunu Jindo’da geçirmişti. Sonuç olarak ise birtakım çok garip yemek alışkanlıkları kazanmıştı, tüm saraya ve personeline de zorla uyguladığı alışkanlıklar. “Berbat."

“Ne yazık," dedi Sarene. “Şimdi, ben o yağı nereye koydum?"

Babası inledi.

“Baba,” diye azarladı Sarene. “Kilo vermen gerektiğini biliyorsun.” Her ne kadar kral ne kas, ne de yağ açısından kardeşi Kiin kadar iri olmasa da; tıknazdan ziyade şişman olarak tanımlanabilirdi.

“Bunun neden olduğunu göremiyorum,” dedi Eventeo. “Duladen’de şişman insanların çekici kabul edildiğini biliyor muydun? Onlar Jindoizlerin sağlık kavramlarını hiç umursamıyorlar ve son derece de mutlular. Ayrıca, yağın adamı şişmanlattığı nerede kanıtlanmış?”

“Jindoizlerin ne dediğini biliyorsun, baba,” dedi Sarene. "Eğer yanıyorsa sağlıklı değildir.”

Eventeo içini çekti. “Bir kadeh şarap içmeyeli on yıl oldu.”

“Biliyorum, baba. Ben eskiden seninle yaşardım, hatırladın mı?”

“Evet, ama annen seni alkolden uzak tutmuyordu.”

"Ben fazla kilolu değilim," diye belirtti Sarene. “Alkol yanar.”

“Hrag ot çorbası da yanıyor,” diye cevap verdi Eventeo sesi biraz hmztrlaşarak. “En azından kavurduğun zaman. Ben denedim.”

Sarene güldü. “Annemin bu küçük deneyine pek iyi karşılık verdiğinden şüpheliyim.”

“Bana o bakışlarından birini attı. Annenin nasıl olduğunu biliyorsun.”

“Evet,” dedi Sarene annesinin yüz hatlarını hatırlayarak. Şu anda memleket hasreti hissetmeye başlamak için son birkaç yılda çok fazla diplomatik görevlerde bulunmuştu, ama Teod’a geri dönmek hoş olurdu. Özellikle de son birkaç haftayı doldurmuş olan sonsuz gibi görünen sürprizler ve felaketler silsilesi göz önünde bulundurulduğunda.

“Pekâlâ, ’Ene. Şimdi gidip ülke işleriyle ilgilenmem gerekiyor," dedi babası sonunda. “Arada bir zaman harcayıp da zavallı yaşlı babanı aradığın için memnunum, özellikle de tüm bir kraliyeti devirdiğin zaman haber vermek için. Ha, bir şey daha var. Iadon'un intihar ettiğini öğrenir öğrenmez, Seinalan en hızlı gemilerimden birine el koyarak Arelon’a yelken açtı. Birkaç gün içinde oraya varacak olmalı.” "Seinalan mı?” diye sordu Sarene şaşırarak. “Patriğin tüm bunlarla ne ilgisi var?”

“Bilmiyorum, bana söylemedi. Ama gerçekten de gitmek zorundayım, 'Ene. Seni seviyorum.”

"Ben de seni seviyorum, baba."

“BEN patrikle hiç karşılaşmadım," diye itiraf etti Roial, Kiin’in yemek odasında oturduğu koltuktan. "Peder Omin’e çok benzer mi?”

“Hayır,’ dedi Sarene kesinlikle. “Seinalan bir Derethi gyornunuı bile ona kıyasla alçak gönüllü görüneceği kadar kibirli, kendinden başka kimseye hizmet etmeyen egoistin biri.”

“Prensesi dedi Eondel kızgınlıkla. “Kilisemizin babası hakkında konuşuyorsunuz!”

“Bu ondan hoşlanmamı gerektirmez,” dedi Sarene.

Refleks olarak boynunun etrafındaki Korathi kolyesine uzanırken Eondel’in yüzü beyazladı.

Sarene yüzünü astı. “Kötülüğü savuşturmana gerek yok, Eondel. Sadece kilisesinin başına bir sersemi getirmeyi uygun gördü diye Domi’yi reddedecek değilim. Sersemlere de hizmet etmeleri için bir şans tanınması gerek.”

Eondel’in gözleri aşağıdaki eline kaydı, sonra da utanmış gibi görünerek elini aşağı indirdi. Ancak Roial, sessizce kendi kendine gülüyordu.

“Ne var?” diye sordu Sarene.

“Ben sadece bir şeyi düşünüyordum, Sarene,” dedi yaşlı adam gülümseyerek. “Kadın veya erkek, senin kadar dikbaşlı olan başka hiç kimseyle karşılaşmadım.” “O zaman çok korunaklı bir hayat yaşamışsınız, sayın düküm,” diye bilgilendirdi Sarene. “Lukel de nerede kaldı?”

Kiin’in masası, Roial’m çalışma odası kadar konforlu değildi; ama her nedense, hepsi en çok Kiin’in yemek odasında kendilerini evlerinde hissediyordu. Her ne kadar pek çok insan çalışma veya misafir odalanna kişisel detaylar ekleseler de, Kiin’in aşkı yemeği içindi ve yemek odası yeteneğini başkalarıyla paylaştığı yerdi. Kiin’in seyahatlerinden kalmış olan, kurumuş sebzelerden iri bir süs baltasına kadar her türlü şeyi içeren andaçların oluşturduğu dekor rahatlatıcı bir şekilde tanıdıktı. Asla bu konuda bir konuşma da olmuyordu, hepsi buluştuklarında doğal olarak bu odaya geliyordu.

Lukel sonunda geri dönmeye karar verene kadar birkaç saniye daha beklemeleri gerekti. En sonunda kapının açılıp kapandığını duydular ve az sonra kuzeninin cana yakın yüzü kapıda belirdi. Ahan ve Kiin de onunla birlikteydi.

“Ee?” diye sordu Sarene.

“Telrii kesinlikle tahtı almaya niyetli,” dedi Lukel.

“Alamaz, benim alaylarım Roial’ı desteklerken değil,” dedi Eondel.

“Ne yazık ki, sevgili generalim; alayların burada değil,” dedi Ahan kütlesini bir sandalyeye yerleştirirken “Emrinde bir düzine adam ancak var.”

“Bu Telrii’nin sahip olduğundan fazla," diye belirtti Sarene.

“Artık değil, hayır,” dedi Ahan. “Elantris Şehir Muhafızları konumlarını terk ederek Telrii’nin köşkünün önünde kamp kurdular.”

Eondel homurdandı. “Muhafızlar, önemlilermiş gibi yapmak isteyen ikinci sınıf oğullar kulübünden fazla bir şey değil.”

“Doğru,” dedi Ahan. “Ama o kulüpte ***altı yüzden fazla*** kişi var. Elliye karşı bir

sayı üstünlüğüyle ***ben*** bile senin alaylarına karşı savaşırım. Korkarım ki güç dengesi Telrii lehine kaydı.”

"Bu kötü,” diye katıldı Roial. “Telrii'nin daha üstün olan serveti önceden de bir sorundu, ama şimdi...”

“Bir yol olmalı,” dedi Lukel.

“Ben çıkar yol göremiyorum,” diye itiraf etti Roial.

Lordlar düşünce içinde yüzlerini astılar. Ancak iki gündür hepsi de tam olarak bu sorun üstüne düşünmekteydiler. Askeri üstünlükleri olmuş olsaydı bile, diğer aristokratlar daha az zengin adam olan Roial’ı desteklemekte tereddüt ederlerdi.

Sarene tüm lordları sırayla incelerken, gözleri Shuden üstüne düştü. O endişeliden ziyade tereddütlü görünüyordu.

“Ne var?” diye sordu Sarene sessizce.

“Sanırım ben bir yol bulmuş olabilirim,” dedi Shuden tereddüt içinde.

“Konuş be adam,” dedi Ahan.

“Sarene hâlâ çok zengin," diye açıkladı Shuden. “Raoden ona en azından beş yüz bin deo[1] bıraktı.”

“Bunu tartıştık, Shuden,” dedi Lukel. "Sarene’nin çok parası var, ama hâlâ Roial’ınkinden az.’’

“Doğru,” dedi Shuden. "Ama ***ikisi birden*** Telrii’ninkinden çok daha fazla olurlar.”

Oda sessizleşti.

“Evlilik sözleşmeniz teknik olarak geçersiz hale ***geldi,*** leydim,” dedi Ashe arkasından. “Iadon kendini öldürdüğü için taht üzerindeki hakları tüm soyuyla birlikte sona erdi. Başka birisi kral olduğu anda; bu ister Telrii, isterse de Roial olsun, anlaşma sona erecek ve siz artık bir Arel prensesi olmayacaksınız.”

Shuden başını sallayarak onayladı. “Eğer servetinizi Lord Roial’ınkiyle birleştirirseniz bu size sadece Telrii’ye karşı duracak parayı sağlamakla kalmaz, dükün talebini kanuni hale de getirir. Soyun Arelon’da önemli olmadığını düşünmeyin. Asiller sadakatlerini Iadon’un akrabalarından birine vermeye çok daha gönüllü olacaklardır.”

Roial’ın müşfik bir dedeninkiler gibi olan gözleri Sarene’ninkilerle buluştu. “Genç Shuden’in haklı olduğunu kabul etmeliyim. Evlilik tamamen politik olacaktır, Sarene.”

Sarene bir nefes aldı. Her şey çok hızlı oluyordu. “Anlıyorum, lordum. Yapılması gerekeni yapacağız.”

Ve böylece, sadece iki ay içinde, Sarene ikinci defa evlenmek üzere nişanlanmıştı.

“KORKARIM bu pek romantik değildi,’’ diye özür diledi Roial. Toplantı bitmişti ve Roial sağduyuyla Sarene’ye saraya dönerken eşlik etmeyi teklif etmişti.

Ashe de dahil diğerleri, ikisinin yalnız olarak konuşmaya ihtiyacı olduğunu fark etmişlerdi.

"Bu önemli değil, lordum," dedi Sarene hafifçe gülümseyerek. "Politik **evlilik**lerin bu şekilde olması gerekir: Kuru, zoraki; ancak son derece faydalı.”

"Çok pragmatiksin."

“Öyle olmak zorundayım, lordum."

Roial yüzünü astı. "‘Lordumlara’ geri dönmek zorunda mıyız, Sarene? Ben bunu aştığımızı düşünüyordum.”

"Üzgünüm, Roial," dedi Sarene. “Sadece kişisel varlığımı politik varlığımdan ayırmak zor geliyor. ”

Roial başını eğerek onayladı. “Söylediğin şeyi kastediyordum, Sarene. Bu tamamen gereklilikten doğan bir birliktelik olacak, herhangi bir başka açıdan kendini sorumluluk altında hissetmekten korkma.”

Sarene önden gelen at nallarının tıkırtılarını dinleyerek bir an sessizce oturdu. “Varis olmayacak.”

Roial sessizce güldü. “Hayır, Sarene. Sağ ol, ama hayır. Bu fiziksel olarak mümkün olsaydı bile, bunu kabul edemezdim. Ben yaşlı bir adamım ve birkaç yıldan daha uzun süre sağ kalmam mümkün değil. Bu kez, evlilik

sözleşmesi, senin ben öldükten sonra evlenmeni yasaklamayacak. Ben gittiğimde, sonunda kendi tercih edeceğin bir adamı seçebileceksin. O zamana kadar, Iadon’un aptal sistemini daha düzgün bir şeyle değiştirmiş olacağız ve taht üçüncü kocandan olan çocuklarına miras kalacak.”

Üçüncü kocan. Roial sanki kendisi şimdiden ölmüş ve Sarene de ikinci bir kez dul kalmış gibi konuşuyordu. “Eh,” dedi, “eğer işler ***gerçekten de*** senin önerdiğin gibi olursa, en azından o zaman bir koca bulmakta sorun yaşamam. Bunun içinde ben bile olsam, taht cezbedici bir ödül olur.”

Roial’ın yüzü sertleşti. “Bu da seninle tartışmak istediğim bir konuydu, Sarene.” “Ne?”

“Kendini çok sert yargılıyorsun. Konuşma şeklini duydum, kimsenin seni istemediğini varsayıyorsun.”

“İstemiyorlar,” dedi Sarene düzce. “Bana güven.”

Roial başını salladı. “Sen insanların karakterlerini çok iyi tahlil edebiliyorsun Sarene, ancak kendininki hariç. Çoğunlukla, kendimiz hakkında olan görüşlerimiz en gerçeklikten uzak olanlarıdır. Sen kendini yaşlı bir kız kurusu olarak görüyor olabilirsin, çocuğum; ancak sen ***gençsin*** ve de ***güzelsin.*** Sadece geçmişte şanssız olman, geleceğinden de vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez.”

Sarene’nin gözlerine baktı. Tüm o haşarı tavrına rağmen, bilgece bir anlayışa sahip bir adamdı. “Seni sevecek birini ***bulacaksın,*** Sarene," diye söz verdi Roial. “Sen bir ödülsün, bağlı olacağın tahttan bile daha değerli bir ödül.”

Sarene kızararak aşağı baktı. Yine de... Roial'ın sözleri cesaretlendiriciydi. Belki de Sarene için bir umut vardı. Büyük ihtimalle otuzlarının ortasında olacaktı, ama en azından doğru erkeği bulmak için bir şansı daha olacaktı.

"Her neyse," dedi Roial. "Eğer Telrii’yi yeneceksek, evliliğimizin yakın zamanda gerçekleşmesi gerekir."

"Ne öneriyorsun?”

“Iadon’un cenazesinin olacağı gün,” dedi Roial. “Teknik olarak, Iadon’un iktidarı o gömülene kadar bitmiyor."

Dört gün. Gerçekten de kısa bir nişanlılık olacaktı.

“Ben sadece, seni tüm bunlara maruz bırakmanın gerekliliğinden endişe duyuyorum,” dedi Roial. “Böylesine sıkıcı, yaşlı bir adamla evlenmeyi düşünmek kolay olmamalı.”

Sarene ses tonundaki tatlılığa gülümseyerek bir elini dükün elinin üstüne koydu. “Her şey göz önüne alındığında, lordum, sanırım ben nispeten şanslıyım. Bu dünyada zorla evlendirilmeyi gerçekten de bir onur kabul edeceğim çok az sayıda adam vardır.”

Roial gözleri parlayarak kırışık bir gülümseme gösterdi. “Ahan’m zaten evli olması ne kadar yazık, değil mi?”

Sarene elini çekerek Roial’ın omzuna vurdu. “Bir hafta için yeteri kadar duygusal şok yaşadım, Roial. Bir de benim midemi bulandırmazsan, minnettar olacağım.”

Dük uzun uzun güldü. Ancak neşesi yatıştığında, bunun yerini başka bir ses aldı: Bağırışlar. Sarene gerildi, ama bağnşlar öfke veya acı haykırışları değildi. Neşeyle dolu ve heyecanlanmış gibi geliyorlardı. Kafası karışarak arabanın penceresinden dışarı baktı ve karşıdaki bir sokaktan taşmakta olan bir insan kalabalığı gördü.

“Domi adına, bu ne?” diye sordu Roial.

Arabaları yaklaşarak Sarene’nin kalabalığın merkezindeki uzun boylu bir şekli görmesine izin verdi.

Sarene donakaldı. “Ama... Ama bu imkânsız!”

“Ne var?” diye sordu Roial gözlerini kısarak.

“Bu Hrathen," dedi Sarene fal taşı gibi açılmış gözlerle. “Elantris'ten çıkmış!” Sonra bir şeyin daha farkına vardı. Gyornun yüzü lekesizdi. Ten rengindeydi.

“Merhametli Domi! O iyileşmiş!”

36. BÖLÜM

HRATHEN bir hata yapmış olduğunu şafak sürgününün beşinci gününün işaretini verdiğinde anladı. Elantris'te ölecekti. Beş gün susuz kalmak için fazla uzun bir süreydi ve lanetlilerin şehrinde su bulamayacağını biliyordu.

Hareketlerinden dolayı pişmanlık duymuyordu, en mantıklı şekilde davranmıştı. Çaresiz bir mantık olsa da yine de mantıktı. Kae'de devam etmiş olsa her geçen günle daha da iktidarsız hale gelmiş olurdu. Hayır, burada susuzluktan ölmesi çok daha iyiydi.

Beşinci gün geçerken gittikçe daha da fazla hezeyan geçirmeye başladı. Bazı zamanlar Dilaf tepesinde dikilip gülüyor, başka zamanlarda ise bunu Teo prenses yapıyordu. Hatta bir defasında, aşağıdaki Hrathen'e bakarken yüzü tanrısal hayal kırıklığının ısısıyla kırmızı kırmızı yanan Jaddeth'in bizzat kendisini gördüğünü sandı. Ancak halüsinasyonlan kısa süre sonra değişti. Artık yüzler görmüyor, aşağılanmış ve reddedilmiş hissetmiyordu. Onların yerine çok daha korkunç bir şeyle karşı karşıya kalmıştı.

Dakhor'un anıları.

Bir kere daha manastırın karanlık, boş hücreleri etrafını sarıyordu. Kara taştan koridorlarda çığlıklar yankılanıyor, vahşi ıstırap bağrışları ağırbaşlı ilahilere karışıyordu. İlahilerin içinde garip bir güç vardı. Hrathen adlı oğlan, itaatkârca dizlerinin üstünde, bir dolaptan daha büyük olmayan bir hücrede yere çökmüş bekliyor, eninde sonunda onun için geleceklerini bilirken dehşete düşmüş gözlerinin yanından sel gibi ter akıyordu.

Rathbore Manastırı suikastçılar yetiştirirdi. Fjeldor Manastırı casuslar yetiştirirdi. Dakhor ise... Dakhor Manastırı iblis yetiştirirdi.

ÖĞLEDEN sonranın erken bir zamanında hezeyanı kesilerek bir süre için onu serbest bıraktı, tıpkı öldürücü darbeyi vurmadan önce kurbanının son

bir kez biraz daha kaçmasına izin veren bir kedi gibi. Keçeleşmiş kefeni yağlı zemine yapışmış

olan Hrathen, zayıflamış vücudunu sert taşlardan kaldırdı. Dertop olduğunu hatırlamıyordu. İçini çeken Hrathen, elini, tozu toprağı temizlemek için refleks olarak yapılan anlamsız bir çabayla kirli, pislikle lekelenmiş kafa derisi üzerinde gezdirdi. Parmaklan sert ve kılımsı bir şeye sürtündü. Yeni çıkan saç.

Hrathen şokun sağladığı anlık güçle doğrularak oturdu. Titreyen parmaklarla uzanıp adak şarabının küçük şişesini aradı. Pis bir kol yeniyle camı becerebildiği kadar sildi ve hayalete benzeyen yansımasına dikkatle baktı. Çarpılmış ve bulanıktı, ama yeterliydi. Lekeler gitmişti. Derisi, çamurla kaplanmış olsa bile, beş gün önce olduğu kadar lekesiz ve tazeydi.

Forton’un iksirinin etkisi sonunda geçmişti.

Hrathen bunun asla olmayacağını, Forton’un etkileri geçici yapmayı unutmuş olduğunu düşünmeye başlamıştı, Hroven adamın insanın vücudunun bir Elant-rianın işaretlerini taklit etmesini sağlayabilecek bir iksir yaratabilmiş olması bile yeterince hayret vericiydi. Ancak Hrathen, eczacıyı yanlış değerlendirmişti, etkiler beklenenden daha uzun sürmüş olsa da ondan istenileni tam olarak yapmıştı.

Elbette, eğer Hrathen kendini hızla Elantris’ten çıkaramazsa hâlâ ölebilirdi. Hrathen, bir coşkuyla adrenalin dalgasının desteklediği son gücünü toplayıp ayağa kalktı. “Buraya bakın!" diye yukarısındaki muhafız karakoluna doğru bağırdı. “Ulu Jaddeth’in gücüne ve görkemine şahit olun! Ben iyileştirildim!"

Cevap gelmedi. Belki de sesinin ulaşabilmesi için fazla uzaktı. Sonra duvarlar boyunca gözlerini gezdirirken bir şeyi fark etti. Hiç muhafız yoktu. Hiçbir gözcü veya muhafız grubu mızrakların uçlan varlıklarını ele verecek şekilde devriye gezmiyordu. Önceki gün oradaydılar... yoksa ondan önceki gün müydü? Son üç gün aklında bir bulanıklık haline gelmişti: Dualar, halüsinasyonlar ve arada bir de tükenmiş kestirmelerden oluşan uzun bir dizi.

Muhafızlar nereye gitmişti? Sanki çürümekte olan şehirden tehlikeli bir şey gelebilirmiş gibi, Elantris’i izlemeyi kutsal görevleri kabul ediyorlardı. Elantris Şehir Muhafızları işe yaramaz bir görevi yerine getiriyorlardı, ama

bu görev onlara ün kazandırıyordu. Muhafızlar asla konumlarından vazgeçmezlerdi.

Ancak geçmişlerdi. Hrathen gücün vücudundan akıp gidişini hissederek tekrar bağırmaya başladı. Eğer muhafızlar kapılan açmak için orada değillerse, Hrathen ölüme mahkûmdu. İroni aklını gıdıkladı: İyileşen tek Elantrian da bir grup beceriksiz, ihmalkâr muhafız yüzünden ölecekti.

Birden kapılar tıkırtıyla açıldı. Bir hayal daha mı? Ancak sonra aralıktan bir kafa içeri uzandı: Hrathen’in para yedirmekte olduğu açgözlü yüzbaşı.

“Lordum?..” diye sordu muhafız yüzbaşısı çekinerek. Sonra faltaşı gibi açılmış gözlerle Hrathen'i tepeden tırnağa inceleyerek sert bir nefes verdi. “Liitufkâr Domi! Doğruymuş. İyileşmişsiniz!”

“Ulu Jaddeth yakarışımı duydu, yüzbaşı," diye ilan etti Hrathen becerebildiği kadar gücünü toplayarak. “Elantris’in kirliliği vücudumdan temizlendi."

Yüzbaşının kafası bir an için kayboldu. Sonra bir grup temkinli muhafızı goz önüne sererek kapılar yavaşça tamamen açıldı.

"Gelin, lordum."

Hrathen ayağa kalktı, dizlerinin üstüne çökmüş olduğunu fark etmemişti bile ve titreyen bacaklarla kapıya doğru yürüdü. Dönerek elini bir tarafı kirli ve pislikle kaplı, öbür tarafı parlak ve temiz olan tahtaya koydu ve gerisindeki Elantris’e baktı. Birkaç birbirine sokulmuş şekil onu bir binanın tepesinden izliyorlardı.

“Lanetinizin tadını çıkarın, dostlarım,” diye fısıldadı Hrathen, sonra da muhafızlara kapıyı kapatmaları için işaret etti.

“Biliyorsunuz, gerçekten de benim bunu yapmıyor olmam gerekir,” dedi yüzbaşı. “Bir adam bir kere Elantris’e atıldığında...”

“Jaddeth, O’na itaat edenleri ödüllendirir, yüzbaşı,” dedi Hrathen. “Çoğunlukla da hizmetkârlarının elleriyle.”

Yüzbaşının gözleri parladı ve Hrathen birden adama rüşvet yedirmeye başlamış olduğu için çok memnun oldu. “Adamlarının geri kalanı nerede, yüzbaşı?”

“Yeni kralı koruyorlar,” dedi yüzbaşı gururla.

“Yeni kral mı?” diye sordu Hrathen.

“Çok şey kaçırdınız, lordum. Artık Arelon’a Lord Telrii hükmediyor. Veya en azından Iadon’un cenazesi biter bitmez edecek.”

Zayıflamış olan Hrathen, sadece şaşkınlık içinde dikilebildi. ***Iadon öldü mü? Telrii kontrolü ele mi geçiriyor?*** Beş gün içinde bu kadar etkili olaylar nasıl olmuş olabilirdi?

“Gel,” dedi Hrathen kesin bir tavırla. “Bunları bana tapmağa giderken yolda anlatabilirsin.”

O yürürken kalabalıklar etrafında toplandı, yüzbaşının bir at arabası yoktu ve Hrathen de bir tane bekleme zahmetine girmek istememişti. Şu an için, başarıya ulaşmış bir planın mutluluğu onu hareket ettirmeye yetiyordu.

Kalabalığın da faydası oluyordu. Haberler yayıldıkça tüm insanlar; ister hizmetkâr, isterse de tüccar veya asil olsun, iyileşmiş Elantriana bakmak için geliyorlardı. Herkes onu afallamadan tapınmaya kadar değişken bakışlarla süzerek onun önünde açılıyor, kimi ise huşuyla onun Elantrian kefenine dokunmak için uzanıyordu.

Kısa yolculuğu kalabalık olsa da olaysız geçti; bir an için bir yan sokağa baktığında, bir at arabasının penceresinden kafasını uzatmış olan Teo prensesini fark etmesi dışında. O anda Hrathen, gyorn rütbesine ulaştığı gün hissettiğine yakın bir tatmin duygusu hissetti. İyileşmesi sadece beklenmedik değil, aynı zamanda akıl edilemezdi. Sarene’nin buna karşı hazırlık yapmış olmasının hiçbir yolu yoktu. Bir kez olsun, bütün avantaj tamamıyla Hrathen’deydi.

Hrathen, tapınağa ulaştığı zaman ellerini kaldırarak kalabalığa döndü. Giysileri hâlâ lekeliydi, ama sanki pislik bir şeref madalyasıymış gibi onu gururla taşıyordu. Kirlilik onun ıstırabına işaret ediyor, bizzat cehennemin çukurlarına inip ruhu sağlam olarak geri dönmüş olduğunu kanıtlıyordu.

“Arelon halkı[1].” diye bağırdı. “Tanrı’nın var olduğuna bugün şahit olun! Kalp

ve ruhlarınızın tanrısal desteğin kanıtını sunabilen tek din tarafından yönlendirilmesine izin verin. Sycla’da tek Tanrı Ulu Jaddeth. Eğer bunun kanıtına ihtiyacınız varsa çürümeden arınmış olan ellerime, saf ve lekesiz olan yüzüme ve yeni çıkan saçla kaplı olan kafa derime bakın. Ulu Jaddeth beni denedi ve ben O'na itimat ettiğimde O da beni kutsadı. İyileştirildim!”

Ellerini indirdi ve kalabalık kükreyerek onu onayladı. Hrathen’in görünüşteki düşüşünden sonra pek çoğu büyük ihtimalle şüphe duymuştu,

ama yenilenmiş kararlılıkla geri döneceklerdi. Bundan sonra imana getirdiklerinin inancı, öncekilerin hepsinden daha sağlam olacaktı.

Hrathen tapınağa girdi ve kalabalık dışarıda kaldı. Hrathen, anın enerjisi sonunda beş günün yükü karşısında boyun eğerken, gittikçe artan bir bitkinlikle ilerledi. Sunağın önünde küt diye dizleri üstüne çöktü ve samimi bir duayla başını eğdi.

Mucizenin Forton’un iksirinin bir sonucu olması onu rahatsız etmiyordu. Hrathen pek çok mucize olarak adlandırılan şeyin aslında ya doğal ya da insan müdahalesiyle gerçekleşen şeyler olduğunu görmüştü. Tıpkı her şeyin arkasında O olduğu gibi, bunların da arkasında Jaddeth vardı; doğal olayları kullanarak insanların inancını artırıyordu.

Hrathen, ona planı düşünebilme kapasitesi ile uygulamanın yolunu verdiği ve planın başarılı olabilmesi için gereken ortamı sağladığı için Tanrıya şükürler etti. Yüzbaşının gelişi kesinlikle kutsal iradenin bir sonucuydu. Adamın tam da Hrathen’in ona ihtiyacı olduğu anda Telrii’nin yanından ayrılmış olması ve Hrathen’in bağnşlarmı kalın tahtanın ötesinden duyabilmesi bir tesadüf olmasının çok ötesindeydi. Jaddeth, Hrathen’i Shaod’la “lanetlemiş” olmayabilirdi, ancak kesinlikle planının başarısının arkasında O vardı.

Tükenmiş olarak Hrathen duasını bitirdi ve sendeleyerek ayaklan üstüne kalktı. Bunu yaparken arkasında bir tapınak kapısının açıldığını duydu. Döndüğünde karşısında Dilaf duruyordu. Hrathen içini çekti. Bu, biraz dinlenene kadar kaçınmayı umduğu bir yüzleşmeydi.

Ancak Dilaf, Hrathen'in önünde dizleri üstüne çöktü. “Hrodenim," diye fısıldadı.

Hrathen şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Evet, Arteth?”

“Sizden şüphe ettim, hrodenim,” diye itiraf etti Dilaf. “Ulu Jaddeth’in sizi beceriksizlik yüzünden lanetlediğini düşündüm. Ancak şimdi, sizin imanınızın benim tahmin etmiş olduğumdan çok daha güçlü olduğunu görüyorum. Neden gyorn konumunu almak için sizin seçildiğinizi biliyorum.”

“Özrün kabul edildi, Arteth,” dedi Hrathen bitkinliği sesinden uzak tutmaya çalışarak. “Tüm insanlar zorlu zamanlarında şüphe eder, sürgünümü takip eden günler sen ve diğer rahipler için zor olmuş olmalı.”

“Daha çok inancımız olmalıydı.”

"O zaman bu olaylardan ders alın, Arteth, ve gelecek sefer kendinize şüphe etme izni vermeyin. Gidebilirsin."

Dilaf gitmek için hareketlendi. Adam kalkarken Hrathen onun gözlerini inceledi. Orada saygı vardı, ama artethin göstermeye çalışıyor olduğu kadar tövbekarlık yoktu. Olan her şeyden çok kafası karışmış gibi görünüyordu, afallamış ve tedirgin olmuştu; ama memnun değildi. Savaş daha bitmemişti.

O an için Dilaf hakkında endişelenemeyecek kadar yorgun olan Hrathen, sendeleyerek odasına döndü ve kapıyı çekip açtı. Sanki imha edilmek için alınıp götürülmesi beklenir gibi eşyaları odanın bir köşesine yığılmıştı. Birden endişelenen Hrathen, yığına doğru fırladı. Seon sandığını bir giysi yığınının altında buldu, kilidi kırılmıştı. Hrathen kaygılı parmaklarla kapağını açıp içindeki çelik kutuyu çıkardı. Kutunun ön tarafı kazıntılar, çizikler ve çentiklerle kaplıydı.

Aceleyle Hrathen kutuyu açtı. Manivelaların birkaçı eğrilmişti ve kadran sıkışmıştı, bu nedenle kilidin tıkırtıyla açılmasını duyduğunda son derece rahatladı. Kaygılı ellerle kapağı kaldırdı. Seon istifi bozulmamış bir şekilde, kutunun içinde havada asılı duruyordu. Kalan üç iksir şişeciği de yanında yatıyordu: İki tanesi kırılmış ve içerdikleri sıvı kutunun dibine akmıştı.

“Senin üzerinden kurduğum son bağlantıdan bu yana kimse kutuyu açtı mı?” diye sordu Hrathen.

“Hayır, lordum,” diye cevapladı Seon, melankolik dişi sesiyle.

“İyi,” dedi Hrathen kapağı bir şaklamayla kapatarak. Ondan sonra yığından aldığı bir mataradan bir miktar şarap içti ve en sonunda yatağına yığılarak uykuya daldı.

UYANDIĞINDA hava kararmıştı. Vücudu hâlâ yorgundu, ama kendini kalkmaya zorladı. Planlarının hayati bir parçası bekleyemezdi. Çağırttığı rahip kısa bir süre sonra geldi. Rahip Dothgen, sağlam bir Fjor yapısı olan ve şişkin kasları kırmızı Derethi cüppesi üstünden bile fark edilebilen uzun boylu bir adamdı.

“Evet, Haşmetlim?” diye sordu Dothgen.

“Rathbore Manastırı'nda eğitildin, değil mi Arteth?” diye sordu Hrathen.

“Doğru, Haşmetlim,” diye cevap verdi adam tok bir sesle.

“Güzel," dedi Hrathen, son iksir şişeciğini kaldırarak. “Senin özel yeteneklerine ihtiyacım var.”

“Kimin için, Haşmetlim?” diye sordu rahip. Tıpkı her Rathbore mezunu gibi, Dothgen de eğitimli bir suikastçıydı. Hrathen’in, Dakhor’un onun için çok fazla olduğunu gördükten sonra gittiği yer olan Ghajan Manastırı’nda aldığı eğitimden çok daha özelleşmiş bir eğitim almıştı. Ancak bir gyorn veya ragnat Wyrn’in özel izni olmaksızın Rathbore eğitimli rahipleri kullanabilirdi.

Hrathen gülümsedi.

37. BÖLÜM

RAODEN çalışırken bastırdı. Acının şokuyla kesilen nefesini de duymadı, kasılma nöbetiyle sandalyesinden devrilmesini de hissetmedi. Tüm hissettiği acıydı, aniden ve hınçla dolu olarak tepesine çöken keskin bir ıstırap. Sanki onu canlı canlı yemek için vücudunun hem içine, hem de dışına yapışan milyonlarca minik böcek gibiydi. Kısa sürede vücudu hiç yokmuş gibi hissetti, onun ***vücudu*** acıydı. Tek hissi, tek duyusu oydu ve çığlıkları da tek sonuçtu.

Sonra ***onu*** hissetti. Zihninin gerisinde ne bir çatlağı, ne de bir gediği olan devasa, kaygan bir yüzey gibi duruyordu. Talepkârca bastırıyor, yere kazık çakan bir işçi gibi vücudundaki tüm sinirlere acı pompalıyordu. Muazzamdı. İnsanları, dağları, dünyaları değersiz gösteriyordu. Kötü değildi, hatta bilinçli bile değildi. Kükremiyor veya çalkalanmıyordu. Hareketsizdi, kendi korkunç ***basına*** yüzünden donmuştu. Hareket etmek, herhangi bir yere gitmek istiyordu, geriliminden kurtulmak için herhangi bir yol arıyordu. Ama hiç kurtuluş yoktu.

Güç geri çekilirken, Raoden'in görüşü yavaşça geri geldi. Kilisenin soğuk mermer zemininde yatıyor, altında olduğu masasına aşağıdan bakıyordu. Üstünde süzülen iki bulanık yüz vardı.

"Sule?" diye sordu ısrarlı bir ses, sanki çok uzaklardan gelir gibi. "Doloken! Raoden, beni duyabiliyor musun?"

Görüşü netleşti. Karata'nın genellikle sert olan yüz hatları endişeliyken Galladon'un beti benzi atmıştı.

"Ben iyiyim," dedi karga gibi bir sesle, Raoden utanç içinde. Onun ne kadar zayıf olduğunu, Elantris'te sadece bir ay kalmanın acısına bile katlanamadığını fark edeceklerdi.

İkisi onun oturmasına yardımcı oldular. Sandalyeye geçmek istediğini işaret etmeden önce, bir an yerde oturdu. Tüm vücudu ağrıyordu, sanki avm anda bir düzine farklı ağırlığı kaldırmaya çalışmış gibiydi. Rahatsız taştan sandalyesine yerleşirken inledi.

"Sule, ne oldu?" diye sordu Galladon, kaygıyla kendi sandalyesine geçerken. “Acı," dedi Raoden elleriyle baştnı kavrayıp dirseklerini masanın üstüne yerleştirmiş olarak. “Bir an için bana çok fazla geldi. Ama şimdi iyiyim, çekildi.” Galladon yüzünü buruşturdu. “Sen neden bahsediyorsun, sule?’’

“Acı,” dedi Raoden çileden çıkarak. “Kesiklerimin ve berelerimin acısı, Elantris 'teki hayatın belası olan acı.”

“Sule, acı dalgalar halinde gelmez,” dedi Galladon. “Hep sabit kalır.”

“Bana dalgalar halinde geliyor,” dedi Raoden yorgunca.

Galladon başını salladı. “Bu mümkün değil. Kolo? Acıya düştüğünde koparsın ve aklın gider. Bu her zaman böyle olur. Ayrıca, senin daha Yitik olmak için yeteri kadar yara ve bere edinmiş olmanın hiçbir yolu yok.”

“Bunu daha önce de söyledin, Galladon; ama benim için durum bu. Bir anda beni yok etmek istermiş gibi geliyor, sonra ise uzaklaşıyor. Belki de sadece ben acıyla başa çıkmakta diğer herkesten daha kötüyümdür.”

“Prensim," dedi Karata çekinerek, “parlıyordun.”

Raoden afallayarak başını kaldırıp ona baktı. “Ne?”

“Bu doğru, sule,” dedi Galladon. “Yere yıkıldıktan sonra parlamaya başladın. Aynı bir Aon gibi. Sanki tıpkı...”

Raoden’in ağzı şaşkınlıktan açık kaldı, “...sanki Dor ***benim*** içimden geçerek çıkmaya çalışır gibi.” Güç bir açıklık, bir çıkış arıyordu. Onu bir Aon gibi kullanmaya çalışmıştı. “Neden ben?”

“Bazı insanlar Dor’a diğerlerinden daha yakındır, sule,” dedi Galladon. “Elantris'te bazı insanlar diğerlerinden çok daha güçlü Aonlar yaratabilirdi ve bazıları güçle çok daha... samimi gibiydi.”

“Ayrıca, prensim, Aonları en iyi bilen sen değil misin?” diye sordu Karata. “Seni her gün onlan çalışırken görüyoruz.”

Raoden yavaşça başını sallayarak onayladı, neredeyse ıstırabını unutmuştu. “Reod sırasında en güçlü Elantrianların ilk düşenler olduğu söylenir. Kalabalıklar onları yakarken hiç karşı koymamışlar.”

“Sanki bir şey tarafından zaten alt edilmişler gibi. Kolo?” diye sordu Galladon. Ani ve ironik bir rahatlama Raoden’in aklını yatıştırdı. Acısı ne kadar canını yaksa da, güvensizliği onu daha çok endişelendirmişti. Yine de, hâlâ kurtulmuş değildi. “Nöbetler gittikçe kötüleşiyor. Eğer devam ederlerse, eninde sonunda beni ezecek. Eğer bu olursa...”

Galladon ciddiyetle başını sallayarak onayladı. “Yitiklere katılacaksın.”

“Dor boş yere bir kurtulma çabasıyla ruhumu parçalayarak beni yok edecek,” dedi Raoden. “O sadece bir güç ve benim uygun bir geçit olmayışım gerçeği onu denemekten alıkoymayacak. Dor beni aldığı zaman yemininizi hatırlayın.”

Galladon ve Karata başlarını sallayarak onayladılar. Onu dağlardaki havuza götüreceklerdi. Eğer düşecek olursa, onların onunla ilgilenecek olması Raoden’in devam etmesi için yeterliydi. Ve azıcık da olsa, başarısız olacağı günün fazla uzak olmamasını dilemeye de yeterliydi.

"Bunun olması gerekmez ama, sule,” dedi Galladon. “Yani diyorum ki o gyorn iyileşti. Belki bir şeyler oluyordur, belki bir şey değişmiştir.”

Raoden durakladı. “Tabii eğer gerçekten iyileştiyse.”

“Ne demek istiyorsun?" diye sordu Karata.

“Onu şehirden çıkarırlarken epey bir tantana vardı," dedi Raoden. “Eğer ben Wyrn olsaydım, dinime utanç getirmesi için bir Derethi Elantriamn ortalıkta olmasına izin vermezdim. Onu dışarı çıkarması için birini gönderir, sonra da herkese iyileşmiş olduğunu söyleyerek onu Fjorden’de bir yerlere saklardım.”

“Adama ‘iyileşmesinden’ sonra hiç yakından bir göz atamadık,” diye onayladı Karata.

Galladon’un konuşmanın aldığı bu yön yüzünden biraz boynu bükülmüş gibiydi. O da, Elantris’teki diğerleri gibi, Hrathen’in iyileşmesinden bir nebze de olsa umut bulmuştu. Raoden açıkça insanların iyimserliğini bozacak bir şey söylememişti, ama içten içe daha çekingendi. Gyorn gittiğinden beri başka kimse iyileşmemişti.

Umut veren bir işaretti; ama her nedense, Raoden bunun Elantris insanları için pek bir şey ifade edeceğinden şüpheliydi. Dışarıdan gelecek bir mucizeyi beklemeleri değil, çalışarak kendi hayatlarını iyileştirmeleri gerekirdi.

Raoden çalışmalarına geri döndü.

38. BÖLÜM

SARENE gyornu mutsuz gözlerle izledi. Hrathen artık vaazlarını Derethi tapınağında vermiyordu, bunun için çok fazla insan vardı. Bunun yerine şehrin kıyısında, o Kae'nin beş ayak yüksekliğindeki sınır duvarının üstünde ayakta dururken, takipçilerinin onu ayaklarının dibinde oturup dinleyeceği toplantılar düzenliyordu. Gyorn daha önce hiç sahip olmadığı bir canlılık ve şevkle vaaz veriyordu. Şu an için o bir azizdi. Shaod'la yüzleşmiş ve kendisinin Shaod'un lanetinden üstün olduğunu kanıtlamıştı.

Sarene kabul etmek zorundaydı ki, Hrathen etkileyici bir rakipti. Kırmızı zırhını kuşanmış olarak kalabalığın üstünde metalden kanlı bir heykel gibi yükseliyordu.

“Bir çeşit numara olmalı,” diye belirtti Sarene.

“Elbette numaraydı, kuzen,” dedi yanında dikilmekte olan Lukel. “Aksini düşünüyor olsaydık, gidip Shu-Dereth'e katılırdık. Kişisel olarak konuşursam, kırmızı bende berbat duruyor.”

“Yüzün çok pembe,” dedi Sarene dikkat etmeksizin.

“Eğer bu bir numara idiyse, Sarene," dedi Shuden, “bunun nasıl olduğunu anlamakta zorlanıyorum.”

Üçlü sabah toplantısının kıyısında duruyorlardı. Kralın cenazesinin yapılacağı günde bile Hrathen'in çekebildiği inanılmaz sayıdaki insanı kendi gözleriyle görmek için gelmişlerdi.

“Makyaj olabilir," dedi Sarene.

“Ayinsel yıkamadan kurtulabilen bir makyaj mı?” dedi Shuden.

“Belki rahipler de işin içindeydi,” dedi Lukel.

“Hiçbir Korathi rahibine rüşvet vermeyi denedin mi, Lukel?" diye sordu Shuden manalı bir şekilde.

Lukel huzursuz bir şekilde etrafına bakındı. “Bu soruya cevap vermemeyi tercih ediyorum, teşekkürler."

“Sen neredeyse mucizesine inanır gibi konuşuyorsun, Shuden,” dedi Sarene.

“Bu olasılığı görmezden gelmiyorum," dedi Shuden. "Neden Tanrı inananlarından birini kutsamasın? Dinsel ayrımcılık Shu-Keseg’e Korathi ve Derethi'yie eklenmiş bir şey."

Sarene içini çekti ve kalabalığın dış kısmındaki bulundukları yerden yolunu açarak bekleyen at arabalarına doğru ilerlerken, arkadaşlarına da başını sallayarak takip etmelerini işaret etti. Numara veya değil, Hrathen’in insanlar üstünde rahatsız edici derecede güçlü bir kontrolü vardı. Eğer bir Derethi yandaşını tahta oturtmayı başarabilirse, her şey biterdi. Arelon bir Derethi ülkesi haline gelirdi ve sadece Teod kalırdı. Gerçi büyük ihtimalle Teod da uzun süre dayanamazdı.

Yoldaşları da şüphesiz ki benzer düşünceler içindeydiler; hem Lukel, hem de Shuden düşünceli bir şekilde yürürken rahatsızlıkları yüzlerinden anlaşılıyordu. At arabasına sessizce, düşünceler içinde bindiler; ama sonunda Lukel’in atmacaya benzeyen yüzü sıkıntıyla O’na döndü.

“Ne demek yüzüm fazla pembe?” diye sordu incinmiş bir ses tonuyla.

GEMİNİN direği Teod kraliyet armasını taşıyordu: Mavi zemin üstünde altın renkli bir Aon Teo. Uzun ve ince, su üstünde bir Teo stright gemisinden daha hızlı giden bir araç yoktu.

Sarene, Patriğe kendisi bu limana çıktığında görmüş olduğu karşılamadan daha iyisini sağlamanın onun üstüne düşen bir görev olduğunu hissetmişti. Adamı sevmiyor olabilirdi, ama bu nezaketsizlik için bir mazeret değildi ve bu nedenle Shuden, Lukel, Eondel ve kontun askerlerinden bir kaçını şeref muhafızları olarak yanında getirmişti.

İnce gemi düzgünce iskeleye yanaştı ve gemiciler araç sağlama alınır alınmaz bir iskele tahtası yerleştirdiler. Mavi cüppeli bir şekil sağlam adımlarla gemicileri geçip iskele tahtasından aşağı indi. Bir düzineden fazla hizmetli ve düşük rütbeli rahip onu takip etti, patrik iyi bakılmayı seviyordu. Seinalan yaklaşırken, Sarene yüzüne kontrol altında bir nezaket maskesi yerleştirdi.

Patrik narin yüz hatları olan uzun bir adamdı. Altın sarısı saçları bir kadımnki-ler kadar uzundu ve arkasında dalgalanan devasa altın rengi pelerinine karışıyordu. Mavi cüppe o kadar çok altın iplikle işlenmişti ki bazen altındaki malzemeyi görmek zor oluyordu. Kıymetsizliğinize rağmen sabır göstermekte olduğunu bilmenizi isteyen bir adamın cömertçe toleranslı yüzüyle gülümsedi.

“Majesteleri!” dedi Seinalan yaklaşırken. “Yaşlı gözlerim tatlı yüzünüze bakmayalı çok uzun zaman oldu.” *r*

Sarene, patrik ve "yaşlı” gözlerinin önüpde reverans yaparken gülümsemek için elinden gelenin en iyisini yaptı. Seinalan kendini olduğundan daha yaşlı ve bilge gibi göstermek için çaba harcasa da yaşı kırktan fazla değildi.

“Hazretleri," diye karşılık verdi Sarene. “Bütün Arelon varlığınızla kutsandı."

Seinalan başını sallayarak onayladı, sanki onların tam olarak ne kadar şanslı olduğunu bildiğini söyler gibiydi. Shuden ve diğerlerine doğaı dündü. “Eşlikçilerim/, kimler?”

"Kuzenim Lukel ve Arelon’dan Baron Shuden ve Kont Eondel, Hazretleri." Her adam Sarene onları tanıtırken eğildi.

"Sadece baron ve kontlar mı?” diye sordu Seinalan hayal kırıklığıyla.

“Dük Roial selamlarını gönderiyor, Hazretleri,” dedi Sarene. "Kral **Iadon**’un cenazesini hazırlamakla meşgul.”

“Ah,” dedi Seinalan, gri tarafından dokunulmamış muhteşem saçları deniz rüzgârıyla savrulurken. Sarene pek çok kereler patriğinkilerin yansı kadar güzel bukleleri olmasını dilemişti. “Cenazeye katılmak için çok geç kalmadığımı umuyorum?"

“Hayır, Hazretleri,” dedi Sarene. “Cenaze bugün öğleden sonra olacak.”

“İyi," dedi Seinalan. “Hadi, şimdi bana konaklayacağım yeri gösterebilirsiniz.”

“BU... hayal kırıklığına uğratıcıydı,” diye itiraf etti Lukel, hep beraber arabala-nna geri döner dönmez. Patriğe Roial'ın nezaketi olarak kendine ait ayrı bir araba verilmişti ve bu hediye dükün yokluğu nedeniyle oluşan tatminsizliği biraz olsun gidermiş gibiydi.

“Pek de beklediğin gibi biri değil, değil mi?” dedi Sarene.

“Lukel’in demek istediği o değildi," dedi Shuden.

Sarene, Lukel’e göz attı. “O zaman ***ne demek*** istiyorsun?”

“Ben sadece daha eğlenceli bir şeyler bekliyordum,” dedi Lukel, omzunu sil-kerken ikiz saç lüleleri yanaklarından sekti.

“Sizin patriği tarif edişinizi duyduğundan beri bunu dört gözle bekliyordu, Majesteleri,” diye açıkladı Eondel, tatminsiz bir yüz ifadesiyle. “O, siz ikinizin daha çok... tartışacağını ummuştu.”

Sarene içini çekerek Lukel’e yakıcı bir bakış yolladı. “Sadece adamı sevmiyorum diye bu olay çıkaracağım anlamına gelmez, kuzen. Unutma, ben babamın baş diplomatlarından biriydim.”

Lukel boynunu eğerek başını salladı.

“İtiraf etmeliyim ki Sarene, patriğin kişiliği hakkında olan yargın yerinde gibi görünüyor,” dedi Shuden. “Bana sadece, böyle bir adamın bu kadar önemli bir konum için nasıl seçilebildiğini merak etmek kalıyor.”

“Kazara,” dedi Sarene dobra dobra. “Seinalan makamını yaklaşık on beş yıl önce, neredeyse senin yaşındayken kazandı. Bu Wulfden’in Wyrn olmasından hemen sonraydı ve Shu-Korath liderleri, onun canlılığından dolayı kendilerini tehdit altında hissettiler. Her nedense; en azından Wulfden kadar, hatta belki daha bile genç bir patrik seçmeleri gerektiğini akıllarına koydular. Sonuç Seinalan oldu.” Shuden bir kaşını kaldırdı.

“Tamamıyla katılıyorum,” dedi Sarene. “Ama onların da hakkını yemeyeyim. Wulfden’in Fjor tahtına çıkan en yakışıklı adamlardan biri olduğu söylenir ve Korathi liderleri de eşit derecede etkileyici olacak birini istediler.”

Lukel homurdandı. “Yakışıklı ve güzel tamamen farklı iki şey, kuzen. Bu adamı gören kadınlann yansı ona âşık olur, diğer yarısıysa sadece kıskanır.”

Konuşma boyunca Lord Eondel’in gittikçe daha da benzi atmıştı. En sonunda kızgınlığını dile getirebildi. "Hatırlayın, lordlanm ve leydim, bu Domi’nin seçilmiş kutsal temsilcisi.”

"Ve daha hoş bir temsilci de seçemezdi,” diye alay etti Lukel, böylece Sarene’den kaburgalarına bir dirsek kazandı.

“Yorumlarımızı daha saygılı tutmaya çalışacağız, Eondel,” diye özür diledi Sarene. “Zaten patriğin görünüşünün bir önemi yok. Ben neden geldiğiyle daha çok ilgileniyorum.”

“Bir kralın cenazesi yeterli bir sebep değil mi?" diye sordu Shuden.

“Belki de,” dedi Sarene araba Korathi kilisesinin önüne park ederken, ikna olmamıştı. "Gelin, Hazretleri’nin mümkün olduğunca çabuk yerine yerleştiğinden emin olalım. Cenazeye iki saatten az zaman kaldı ve ondan sonra da görünüşe göre evleniyorum.”

ORTADA belirgin bir veliaht olmadığı ve Eshen de kocasının utancı ve ardından gelen ölümü nedeniyle tamamen aklını oynatmış olduğu için cenaze düzenlemelerinin yükünü Roial üstlenmişti.

"Putperest katil veya değil, Iadon bir zamanlar benim arkadaşımdı,” diye açıklama yapmıştı dük. “Bu ülkeye ihtiyacı olduğu bir zamanda istikrar getirdi. Bu kadarı için bile, en azından düzgün bir cenazeyi hak ediyor.”

Omin ayin için Korathi kilisesini kullanmamalarını rica etmişti, bu nedenle de Roial kralın taht odasını kullanmaya karar vermişti. Bu seçim Sarene’yi biraz rahatsız etmişti, taht odası evliliğin de gerçekleşeceği yerdi. Ancak Roial eski kralın göçüşü ile yeni kralın yükselişinin ikisinin birden aynı odada gerçekleşmesinin sembolik olacağını düşünmüştü.

Dekorasyon zevkli ve sadeydi. Her zamanki gibi tutumlu olan Roial, ayarlamaları hem bir cenaze, hem de bir düğün için uygun olacak renklerle yapmıştı. Odanın sütunları beyaz kurdelelere sarılmıştı ve etrafta çoğunluğu beyaz gül veya ***abertinlerden*** oluşan çeşitli çiçek demetleri vardı.

Sarene yan tarafa bir gülümsemeyle bakarak odaya girdi. One yakın, sütunlardan birinin yanında, ilk gün resim sehpasını kurmuş olduğu nokta vardı. Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyordu, ama sadece bir aydan biraz fazla olmuştu. Boş kafalı bir kız olarak kabul edildiği günler çoktan geride kalmıştı, şimdi asil sınıfı ona korku ve saygıyla karışık duygularla bakıyorlardı. Burada önce kralı oyuna getiren, sonra onu bir aptal gibi gösteren ve en sonunda da tahtından deviren kadın vardı. Onu asla Raoden’i sevmiş oldukları gibi sevmeyeceklerdi, Sarene ise onların hayranlığını, sevginin yerini tutmayacak olsa da, kabul edecekti.

Yan tarafta Sarene, Dük Telrii’yi gördü. Bu defa kel, aşırı giyimli adam, sadece umursamaz değil, gerçekten de mutsuz görünüyordu. Roial, Sarene'le olan evliliğini süslü Telrii’ye bir karşılık düşünmek için çok az zaman bırakarak, sadece birkaç saat önce açıklamıştı. Sarene'nin gözleri Telrii’ninkilerle buluştu ve adamın duruşunda bir... kızgınlık hissetti. Sarene

ondan bir şeyler beklemişti, evliliklerini engellemek için bir çeşit deneme, ancak o hiçbir hareket yapmamıştı. Onu geride tutan neydi?

Roial'ın gelişiyle insanlar toparlandı ve kalabalık sessizleşti. Roial kralın tabutunun kapalı olarak yattığı odanın ön tarafına yürüdü ve konuşmaya başladı.

Kısa bir konuşmaydı. Roial, Iadon'un nasıl Elantris'in küllerinden bir ülke yarattığından ve onların hepsine unvanlarını verdiğinden bahsetti. Onlara zenginlik ve rahatın etkisiyle Domi'vi unutmamalarını öğütleyerek, kralla aynı hatayı yapmamaları için uyardı. Iadon'un ruhuyla Domi'nin ilgileneceğini ve bunun onları hiç ilgilendirmediğini hatırlatıp ölenin ardından kötü konuşulmamasını savunarak bitirdi.

Bununla birlikte, Eondel'in askerlerinden bir kısmına tabutu almaları için işaret etti. Ancak onlar daha birkaç adımdan fazla ilerleyemeden, başka bir şekil öne çıktı.

"Benim de ekleyecek bir şeyim var," diye ilan etti Seinalan.

Roial şaşkınlık içinde durakladı. Seinalan odaya kusursuz dişlerini göstererek gülümsedi. Kıyafetini buraya gelmeden önce değiştirmişti, şimdi ilkine benzer bir cüppe giyiyordu; ama bunda işlemeler yerine sırtından ve göğsünden aşağı inen geniş, altın bir şerit vardı.

"Elbette, Hazretleri," dedi Roial.

"Bu ne hakkında?" diye fısıldadı Shuden.

Sarene, Seinalan yürüyerek tabutun yanında durmak için ilerlerken sadece başını salladı. Seinalan kalabalığı kendini beğenmiş bir gülümsemeyle inceledi ve cüppesinin yeninden melodramatik bir hareketle bir parşömen çekip çıkardı.

"On yıl önce, tahta çıkmasından hemen sonra, Kral Iadon bana geldi ve bir beyanda bulundu," dedi Seinalan. "Belgenin altında onunkiyle beraber benim de mührümü görebilirsiniz. Bunu kendi cenazesinde veya yaratıldığı tarihten on beş yıl sonra, hangisi önce olursa o zaman, Arelon'da ilan etmemi istedi."

Roial, Sarene ve Shuden'in yanına gelene kadar odanın kenarlarından ilerledi. Gözlerinde merak ve endişe görünüyordu. Odanın ön tarafında, Seinalan parşömenin üstündeki mührü kırdı ve kâğıdı açtı.

“Arelonlu lordlanm ve leydilerim," diye okumaya başladı Seinalan, kâğıdı önünde sanki parlayan bir kutsal emanetmiş gibi tutarak. “İlk kralınız, Kaeli Iadon’un iradesi bilinsin. Domi’nin, atalarımın ve izliyor olabilecek tüm diğer tanrıların önünde resmi olarak yemin ediyorum ki bu beyanat meşrudur. Eğer ki ben öldüysem veya herhangi bir başka sebeple kralınız olmaya devam edemiyorsam, bilinsin ki bu beyanatı aklım ve iradem yerinde olarak yaptım ve bu belge ülkemizin kanunlarına göre bağlayıcıdır.

“Emrediyorum ki tüm asalet unvanları bu anda oldukları şekilde dondurulsun ve bu günden sonra başka ülkelerde de sık olarak görüldüğü gibi nesilden nesile, babadan oğla aktanlsın. Bir adamın asaletinin ölçütü artık zenginlik olmasın. Unvanlarına bu kadar uzun süre sahip olabilenler, buna haklan olduğunu kanıtlamıştır. İlişikteki belge, Teod'da geçerli olanların izinden gidilerek düzenlenmiş olan miras kanunları listesidir. Artık bu belge ülkemizin kanunu olsun.”

Seinalan, afallamış bir odanın önünde kâğıdı indirdi. Sarene’nin yanında verilen bir nefesin dışında hiç ses yoktu. Sonunda insanlar alçak, heyecanlı seslerle konuşmaya başladılar.

“Demek en başından beri planladığı buydu,” dedi Roial yumuşakça. “Sisteminin ne kadar dengesiz olduğunu biliyordu. Bunu ***kasıtlı*** olarak yaptı. Sırf kimlerin konumunu korumak için yeterince güçlü veya yeterince hain olacağını görmek için birbirlerini boğazlamalarına izin verdi.”

“Vicdansızca olmakla birlikte iyi bir plan,” dedi Shuden. “Belki de Iadon’un kurnazlığını hafife aldık.”

Seinalan hâlâ odanın ön tarafında durmuş, bilmiş bilmiş asillere bakıyordu. “Neden o?" diye sordu Shuden.

“Çünkü o mutlak,” dedi Sarene. "Hrathen bile patriğin sözlerini sorgulamaya cesaret edemez, en azından henüz değil. Eğer Seinalan emrin on yıl önce verildiğini söylüyorsa, Arelon’daki herkes onunla aynı fikirde olmak zorunda.”

Shuden başını sallayarak onayladı. “Bu bizim planlarımızı değiştiriyor mu?” “Kesinlikle hayır,” dedi Roial surat ifadesi öncekinden bile daha fazla kararmış olan Telrii’den tarafa bir bakış atarak. “Aksine iddiamızı güçlendiriyor, Iadon’un soyuyla olan birliğim daha da güvenilir olacak."

“Telrii hâlâ beni rahatsız ediyor,” dedi Sarene, patrik miras sistemini benimsemenin fazileti üstüne birkaç beylik laf eklerken. “Bu kesinlikle onun iddiasını zayıflatıyor, ama o bunu kabul edecek mi?”

“Etmek zorunda kalacak,” dedi Roial gülümseyerek. “Artık asil sınıfından hiç kimse onu takip etmeye cesaret edemez. Iadon’un beyannamesi onlara hepsinin istemiş oldukları şeyi bahşediyor: Kalıcı unvanlar. Asil sınıfı herhangi bir geçerli kan bağı iddiası olmayan bir adamı tahta oturtma riskine girmeyecektir. Iadon’un bildirisinin kanuniliğinin bir önemi yok, herkes bu sanki Kilise öğretisiymiş gibi davranacak.”

En sonunda, Eondel'in askerlerine ileri çıkıp tabutu alma izni verildi. Bir Arel kralının uygun bir şekilde gömülmesine dair hiçbir emsal bulamadığı için Roial, ken-dininkine en çok benzeyen kültüre dönmüştü: Teod. Teolar büyük törenleri tercih ediyor; çoğunlukla en büyük krallarını bir gemi dolusu zenginlikle, hatta belki de geminin kendisiyle birlikte gömüyorlardı. Böyle bir şey elbette ki Iadon için uygun değildi, bu nedenle Roial başka fikirler uyarlamıştı. Bir Teo cenaze töreni uzun, ağır bir süreçti ve çoğunlukla katılanların hazırlanan defin yerine varana kadar bir saat veya daha fazla yürümesini gerektirirdi. Roial ufak bir değişiklikle yeni âdet geliştirmişti.

Bir sıra at arabası sarayın önünde bekliyordu. Sarene’ye araçları kullanmak saygısızca görünmüştü, ama Shuden önemli bir noktaya değinmişti.

“Roial hemen bugün öğleden sonra tacı almak için harekete geçmeyi planlıyor,” diye açıklamıştı Jindoiz. “Arelon’un şımarık lord ve levdilerinin ta şehrin dışına kadar zorla yürümelerini talep ederek almdırmaya cesaret edemez.”

Hem zaten, diye eklemişti Sarene kendi kendine, ***nedetı saygısızlık*** ifitı ***endişelenelim? Bu, alt tarafı, sadece Iadon.***

At arabalarıyla defin yerine ulaşmak, sadece on beş dakika kadar sürmüştü. İlk bakışta büyük bir çukur kazılmış gibi görünüyordu, ancak dikkatli bir inceleme bunun aslında daha da derinleştirilmiş olmakla birlikte, yerdeki doğal bir çöküntü olduğunu belli ediyordu. Bir kez daha, seçimin arkasında Roial’ın tutumluluğu vardı.

Pek az resmiyetle, Roial tabutun çukura indirilmesini emretti. Büyük bir işçi grubu da çukurun üstüne toprak yığmaya başladı.

Sarene ne kadar çok sayıda asilin izlemek için kaldığına şaşırmıştı. Son zamanlarda hava, dağlardan soğuk bir rüzgâr getirerek serinlemişti. Havada bir pus asılıydı, bulutlar güneşin önünü kapatıyordu. Sarene asillerin pek çoğunun, ilk birkaç kürek toprak atıldıktan sonra birer ikişer uzaklaşmasını beklemişti.

Ama çalışmayı sessiz gözlerle izleyerek kaldılar. Bir kere daha siyah giyinmiş olan Sarene, soğuktan korunmak için şalını yüzüne çekti. Asillerin gözlerinde bir şey vardı. Iadon, Arelon'un ilk kralı olmuştu, iktidarı kısa olmakla birlikte bir geleneğin başlangıcıydı. İnsanlar Iadon'un adını yüzyıllar boyunca hatırlayacaklardı ve çocuklara tanrıları ölmüş olan bir memlekette onun nasıl iktidara çıkmış olduğu öğretilecekti.

Onun Gizemlere dönmüş olmasında şaşılacak bir yan var mıydı? Tüm gördükleriyle, Reod öncesi Elantris'in ihtişamı ve sonra da sonsuz olduğu varsayılan bir çağın ölümüyle, Iadon'un tanrıların memleketinde hüküm sürermiş gibi görünen kargaşayı kontrol altına almaya çalışmış olmasında şaşılacak bir şey var mıydı? Sarene nemli soğukta dikilmiş, toprağın tabutu yavaş yavaş örtmesini izlerken, Iadon'u birazcık da olsa daha iyi anladığını düşündü.

Yalnızca son kürek toprak atıldığı, höyüğün son parçasının toprağı düzleşti-rildiğinde Arel asil sınıfı sonunda gitmek için döndü. Gidişleri sessiz bir kafile şeklindeydi ve Sarene zar zor farkına vardı. Ender rastlanan öğleden sonra sisinde, bir süre daha kralın höyüğüne bakarak dikildi. Iadon gitmişti, Arelon'da yeni bir iktidarın zamanıydı.

Bir el hafifçe omzuna kondu ve Sarene dönerek Roial'ın teselli edici gözlerine baktı. "Hazırlanmamız gerek, Sarene."

Sarene başını sallayarak onayladı ve uzaklaştırılmasına izin verdi.

SARENE tanıdık olan, alçak tavanlı Korathi tapmağındaki sunağın önünde diz çökmüştü. Yalnızdı, evlilik yeminlerini etmeden önce gelinin Domi'ye son bir kez tek başına dua etmesi âdettendi.

Tepeden tırnağa beyazlara bürünmüştü. İlk düğünü için satın almış olduğu gelinliği giyiyordu; babasının seçmiş olduğu sade, yüksek yakalı bir elbise. Omuzlarına kadar uzanan beyaz ipekten eldivenler giyiyordu ve yüzü geleneksel olarak nişanlısının beklemekte olduğu koridora girene kadar kaldırılmayacak olan kalın bir duvakla örtülmüştü.

Ne hakkında dua edeceğinden emin değildi. Sarene kendini dindar kabul ederdi, ancak kesinlikle Eondel kadar sofu değildi. Yine de, Teod için verdiği savaş, aslında Korathi dini için yapılan bir savaştı. Domi'ye inanıyor ve O'nu saygıyla

anıyordu. Belki de, bir ihtimal, biraz fazla inatçı olabilirdi, ama rahiplerin ona öğretmiş olduğu öğretilere sadıktı.

Şimdi görünüşe göre Domi sonunda dualarına yanıt vermişti. Her ne kadar kesinlikle onun beklemiş olduğu gibi biri olmasa da, Sarene'ye bir koca bahşetmişti. ***Belki de,*** diye düşündü kendi kendine, ***biraz daha ayrıntılı dua etmiş olmalıydı.***

Ancak düşüncesinde hiç acılık yoktu. Hayatının büyük kısmı boyunca kaderinde sevgiden değil, politikadan doğan bir evlilik olacağını biliyordu. Roial babası, hatta dedesi olacak yaşta olmasına rağmen, gerçekten de hayatı boyunca karşılaşmış olduğu en düzgün adamlardan biriydi. Hem bundan çok daha eşitsiz resmi evlilikler de duymuştu, birkaç Jindoiz kralının yaşları on ikiye kadar düşebilen küçük kızları gelin olarak aldığı biliniyordu.

Böylece, duası bir teşekkür duası olmuştu. Bir kutsamayı gördüğünde tanırdı: Roial kocasıyken Arelon kraliçesi olacaktı. Ve eğer Domi birkaç yıl içinde Roial'ı ondan almaya karar verse bile, dükün sözünün doğru olduğunu biliyordu. Bir fırsatı daha olacaktı.

Lütfen, diye ekledi basit duasına kapanış olarak, ***sadece mutlu olalım.***

Çoğu asil sınıfından genç kızlar olan leydi refakatçileri dışarıda bekliyordu. Kaise küçük beyaz elbisesi içinde son derece ciddi görünüyordu, Torena da. Arabasına gittiği kısa yol boyunca Sarene'nin elbisesinin uzun, pelerin gibi kuyruğunu taşıdılar ve sonra indiğinde de o saraya girerken bunu tekrar yaptılar.

Taht odasının kapıları açıktı ve Roial beyaz bir takım elbise içinde odanın ön tarafına yakın bir yerde duruyordu. Niyeti tören biter bitmez tahta oturmaktı. Eğer dük iddiasını güçlü, sorgulanamaz bir şekilde yapmazsa, o zaman Telrii hâlâ kontrolü ele geçirmeye çalışabilirdi.

Minik Peder Omin tahtın yanında, kocaman ***Do-Korath*** kitabını tutarak ayakta duruyordu. Yüzünde hülyalı bir bakış vardı, küçük rahip belli ki düğünlerden hoşlanıyordu. Seinalan da onun yanında durmaktaydı, Sarene'nin ondan töreni yönetmesini istememiş olmasına içerlemişti. Ama

bu Sarene’nin pek umurunda değildi. Teod’da yaşarken her zaman onu evlendirecek olanın patrik olacağını var-saymıştı. Şimdi, gerçekten sevdiği bir rahibi kullanma fırsatı bulmuşken, bundan vazgeçecek değildi.

Odaya girdi ve tüm gözler ona doğru döndü. Düğünde cenazede olanlar kadar, hatta daha da fazla insan vardı. Iadon’un cenazesi önemli bir politik olaydı, ama Roial’ın evliliği daha da hayatiydi. Asil sınıfı, Roial’ın iktidara çıkışı sırasında uygun dalkavukça yağcılık seviyesini göstermiş olmaya en büyük önemi gösterecekti.

Gyorn Hrathen bile oradaydı. Sarene yüzünün bu kadar sakin görünmesinin garip olduğunu düşündü. Onun Roial’la olan evliliği Hrathen’in Arelon’u döndürme planlarının önünde büyük bir engel olacaktı. Ancak Sarene o an için Fjor rahibi aklından çıkardı. Bugün için uzun zamandır beklemişti ve her ne kadar bir zamanlar ummuş olduğu gibi olmasa da, bunun tadını çıkaracaktı.

En sonunda oluyordu. Tüm beklemelerden sonra, iki kez direkten döndükten sonra, Sarene gerçekten de evleniyordu. Hem korkutucu, hem de savunmacı olan

hu düşünceyle duvağını kaldırdı.

Çığlıklar hemen başladı.

Kafası karışmış, incinmiş ve şoke olmuş olan Sarene, belki de onda bir sorun olduğunu düşünerek duvağını çıkarmak için uzandı. Çıktığında saçları da onunla birlikte gitti. Sarene aptallaşarak elindeki uzun buklelere bakakaldı. Elleri titremeye başladı. Başını kaldırdı. Roial afallamıştı, Seinalan öfkelenmişti ve hatta Omin bile şaşkınlık içinde Korathi kolyesini kavramıştı.

Sarene’nin gözleri taht odasının iki yanındaki geniş aynalardan birini bulana kadar çılgınca döndü. Ona bakmakta olan yüz kendisinin değildi. Kara lekelerle bezenmiş, beyaz elbisesinin yanında kusurları daha da göze batarak belirginleşen tiksindirici bir şeydi. Sadece birkaç kaçak saç teli hâlâ hastalıklı kafa derisine tutunuyordu.

Anlaşılmaz ve gizemli, Shaod onu almıştı.

39. BÖLÜM

HRATHEN birkaç Korathi rahibinin afallamış prensesi sessizce odadan çıkarışını izledi. Ardından da "Ulu Jaddeth'in hükmü işte böyle," diye ilan etti.

Dük Roial, başını ellerinin arasına koyarak taht platformunun kıyısına oturmuştu. Genç Jindoiz baron, sanki rahipleri takip edip Sarene'yi serbest bırakmalarını talep etmek ister gibi görünüyordu ve asker Kont Eondel açıkça ağlıyordu. Hrathen onların üzüntülerinden zevk almadığını fark ettiği için şaşırmıştı. Prenses Sarene'nin düşüşü gerekliydi, ancak arkadaşlannm bir önemi yoktu veya en azından, bir önemleri olmaması gerekirdi. Peki, neden kendisinin Shaod'un önünde düşüşü için kimsenin gözyaşı dökmemiş olması onu rahatsız ediyordu?

Hrathen, zehrin etkisini çok geç göstereceğini ve Sarene ile Roial'ın sürpriz düğünlerinin sorun çıkmadan sona ereceğini düşünmeye başlamıştı. Elbette Sarene'nin düşüşü evlilikten sonra da eşit derecede felaket olurdu, tabii eğer Roial tahtı hemen bu akşam almayı planlamıyorduysa. Bu rahatsız edici bir olasılıktı. Neyse ki, Hrathen, asla böyle bir olasılığın gerçekleştiğini görmeyecekti.

Roial şimdi kendine taç giydiremezdi. Sadece kanuni hakkı yok değildi, zenginliği de hâlâ Telrii'ninkinden daha azdı. Hrathen evlilik sözleşmesini kontrol etmişti; bu sefer bir ölüm, evliliğe eşit ***değildi.***

Hrathen afallamış kalabalığın arasından insanları itekleyerek yolunu açıp çıkışa doğru ilerledi. Hızlı çalışması gerekliydi, Sarene'nin iksiri beş gün içinde etkisini yitirecekti. Dük Telrii o geçerken Hrathen'in gözlerini yakaladı ve saygılı bir gülümsemeyle başını eğdi. Adam Hrathen'in mesajını almış ve düğüne karşı bir harekette bulunmamıştı. Şimdi ise inancı ödüllendirilecekti.

Arelon’un fethi neredeyse tamamlanmıştı.

40. BÖLÜM

ORAYA, tırmanmak için bir yol olmalı,” dedi Raoden, Elantris şehir duvarına bakarken gözlerini gölgeleyerek. Yükseldiğinden beri geçen son birkaç saat içinde güneş sabah sisini yakıp dağıtmıştı. Ancak yanında fazla sıcaklık getirmemişti.

Galladon yüzünü astı. “Bu yapılabilir mi bilmiyorum, sule. Bu duvarlar epey bir yüksek. ”

“Unutuyorsun, dostum,” dedi Raoden. “Duvarlar insanları içeride tutmak için, hatta düşmanları dışarıda tutmak için bile yapılmadı. Eskinin Elantrianları duvarın dış tarafına merdivenler ve izleme platformları inşa ettiler, içeride de başkaları olmalı.”

Galladon homurdandı. Muhafızlar gizemli bir şekilde duvarlardan kaybolduğundan beri, Raoden yukarı çıkmanın bir yolunu bulmak istiyordu. Duvarlar Elatris'e aitti, dış dünyaya değil. Belki de duvarlardan Kae’de neler olup bittiğini anlayabilirlerdi.

Muhafızların dikkatsizliği onu rahatsız ediyordu. Bir açıdan kayboldukları için şanslılardı, birilerinin Yeni Elantris'i fark etme olasılığını azaltıyordu. Ancak Raoden, askerlerin duvardaki görev yerlerini bırakmaları için, sadece bir iki sebep düşünebiliyordu ve en olası olan da en endişe verici olanıydı. En sonunda Doğu işgale gelmiş olabilir miydi?

Raoden bir istilanın fazlasıyla mümkün olduğunu biliyordu. Wyrn, Reod sonrası Arelon gibi bir mücevherin sonsuza kadar taciz edilmeden kalmasına izin vermek için fazlasıyla fırsatçıydı. Fjorden eninde sonunda saldıracaktı. Ve eğer Arelon VVym’in saldırısıyla düşerse, o zaman Elantris yok edilirdi. Derethi rahipleri bundan emin olurdu.

Raoden korkularını diğer Elantrianlarla paylaşmadı, ancak onların etkisiyle hareket ediyordu. Eğer duvarlara gözcüler yerleştirebilirse, o zaman bir ordunun yaklaşmasından önceden haberi olurdu. Belki de erken uyarıyla Raoden'in insanlarını saklayacak zamanı olurdu. Elantris'in dışındaki üç boş, yıkık şehirden biri büyük olasılıkla en iyi şanslarıydı. Eğer fırsatı olursa, takipçilerini oraya götürecekti.

Hâlâ yardım edebilecek bir halde olursa tabii. Son dört günde Dor ona iki defa saldırmıştı. Neyse ki, acı güçlendikçe, onun kararlılığı da daha güçleniyordu. Çünkü artık en azından nedenini biliyordu.

"Orada," dedi Galladon bir çıkıntıya işaret ederek.

Raoden başını sallayarak onayladı. Taş sütunun bir merdiven boşluğu gizliyor olma ihtimali vardı. "Hadi gidelim."

Duvarın tepesinden bakan meraklı gözlerden gizlenmek için şehrin ortasında konumlanmış olan Yeni Elantris'ten uzaktaydılar. Burada, eski Elantris'te, çamur hâlâ her şeyi kaplıyordu. Raoden gülümsedi: Pislik ve çamur tekrar ona tiksindirici gelmeye başlamıştı. Bir süre için, neredeyse bunun ne kadar mide bulandırıcı olduğunu unutmuştu.

Fazla uzağa gidemediler. Galladon merdiven boşluğuna işaret ettikten kısa süre sonra, arkalarındaki bir yan sokaktan Yeni Elantris'ten gelen bir haberci çıktı. Adam Raoden'e el sallayarak hızlı adımlarla yaklaştı.

"Efendim Ruh," dedi adam.

"Evet, Tenrao?" diye sordu Raoden dönerek.

"Şehre yeni bir kişi atıldı, efendim."

Raoden başını sallayarak onayladı. Her yeni geleni bizzat karşılamayı tercih ediyordu. "Gidelim mi?" diye sordu Galladon'a.

"Duvarlar bekleyebilir," diye onayladı Dula.

YENİ gelenin bir kadın olduğu ortaya çıktı. Kadın sırtını kapılara vermiş oturuyordu, dizleri göğsüne doğru çekilmiş ve başı Elantris kefenine gömülmüştü.

"Bu kadın epey kavgacı, efendim," dedi yeni gelen içeri atıldığında gözcülük yapmakta olan Dashe. "Onu içeri atmalarından sonra tam on dakika kapılara bağırdı. Sonra adak sepetini duvara fırlatıp, şimdi durduğu şekilde yere çöktü."

Raoden başını sallayarak onayladı. Yeni gelenlerin pek çoğu amaçsızca gezinmek dışında bir şey yapabilmek için fazla afallamış olurdu. Bu kadın güçlüydü.

Raoden diğerlerine geride kalmaları için işaret etti, kalabalık bir grupla giderek kadını tedirgin etmek istemiyordu. Onun tam önüne gelene kadar uzun adımlarla ilerledi, sonra onunla göz göze gelmek için çömeldi.

‘‘Hey, selam," dedi cana yakın bir şekilde. "Berbat bir gün geçirmiş olduğunu tahmin ediyorum.”

Kadın başını kaldırıp baktı. Yüzünü gördüğünde Raoden neredeyse şaşkınlıktan dengesini kaybediyordu. Derisi lekeliydi ve saçı yoktu, ama aynı ince yüz ve yaramaz, yuvarlak gözler yerindeydi. Prenses Sarene. Karısı.

“Yarısından bile haberin yok, Ruh,” dedi küçük, ironik bir gülümseme dudaklarına yerleşirken Sarene.

“Bahse varım, seni anladığımı düşündüğünden fazla anlıyorumdur," dedi Raoden. “Ben işleri biraz daha az iç karartıcı hale getirmek için buradayım.”

"Ne?” diye sordu Sarene, sesi birden acılaşarak. “Rahiplerin bana verdiği adakları mı çalacaksın?"

"Eh, eğer gerçekten istiyorsan çalarım,” dedi Raoden. “Gerçi ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum. Birileri birkaç hafta önce bize birkaç büyük parti yiyecek gönderecek kadar nazikti."

Sarene düşman gözlerle onu inceledi. İhanetini unutmamıştı.

“Gel benimle,” dedi Raoden, elini uzatıp kalkmasını isteyerek.

“Aıtık sana güvenmiyorum, Ruh."

“Ne zaman güvendin ki?”

Sarene durakladı, sonra başını salladı. “İstemiştim, ama güvenmemem gerektiğini biliyordum.”

"O zaman bana hiçbir şans vermemişsin, değil mi?” Elini biraz daha yakınına uzattı. “Gel benimle.”

Sarene bir an için gözlerini inceleyerek ona baktı. En sonunda güzel, ince parmaklı elini uzatarak ilk defa Raoden'in elini tuttu ve onu ayağa kaldırmasına izin verdi.

1

Arelon para birimi (çn).

41. BÖLÜM

BU ani değişiklik aptallaştırıcıdan daha hafif bir kelimeyle tanımlanamazdı. Sanki Sarene karanlıktan gün ışığına çıkmış, acı sulardan ılık havaya fırlamış gibiydi. Elantris'in pisliği ve çamuru, ötesinde kaldırım taşlarının saf ve beyaz olduğu keskin bir çizgiyle sona eriyordu. Başka herhangi bir yerde sokağın duru temizliği fark edilebilir, ancak dikkate değer bulunmazdı. Burada, Elantris'in çürümüşlüğü arkasındayken ise, Sarene'ye sanki Domi'nin cennetine ayak basmış gibi geliyordu.

Taş kapının önünde durup şehrin içindeki şehre baktı, gözleri inanmazlıkla fal taşı gibi açılmıştı. İçeride insanlar konuşuyor ve çalışıyordu, her biri bir Elantri-anın lanetli derisini taşıyordu, ama her birinin yüzünde hoş birer gülümseme de vardı. Hiçbiri Sarene'nin Elantris'teki tek kıyafet çeşidinin o olduğunu düşündüğü paçavraları giymiyordu, kıyafetleri basit etek veya pantolonlar ve gömleklerden oluşuyordu. Kumaşlar çarpıcı derecede renkliydi. Şaşkınlık içinde, Sarene, bunların ***kendi*** seçmiş olduğu renkler olduğunu fark etti. Ancak, onun hakaret olarak görmüş olduğu renkleri insanlar sevinçle giyiyordu; parlak sarılar, yeşiller ve kırmızılar adeta onların sevinçlerinin altını çiziyordu.

Bunlar Sarene'nin sadece birkaç hafta önce gördüğü yemek için yalvaran zavallı yaratıklar değildi. Bunlar sanki efsanelerde anlatılan pastoral bir köye aitmiş gibi görünüyorlardı: Sarene'nin gerçek dünyada mantıksız olacağını düşündüğü iyi huylu bir neşeliliği ortaya koyan insanlar. Ancak herkesin gerçek dünyadan bile daha korkunç olduğunu bildiği tek yerde yaşıyorlardı.

"Ne?.."

Ruh genişçe gülümsedi, onu kapıdan içeri çekerek köye sokarken hâlâ elini tutuyordu. "Yeni Elantris'e hoş geldin, Sarene. Varsaymış olduğun

hiçbir şey bu noktadan sonra geçerli değil.”

“Bunu görebiliyorum.”

Elbisesi canlı yeşiller ve sarıların karışımı olan bodur bir Elantrian kadın vak-laştı. Alıcı gözle Sarene’yi inceledi. “Onun bedeninde bir şeyimiz olduğundan şüpheliyim, Efendi Ruh."

Ruh, Sarene’nin boyunu inceleyerek güldü. “Elinden gelenin en iyisini yap, Maare," dedi kapının yan tarafındaki alçak tavanlı bir binaya doğru yürüyerek. Kapı açıktı ve Sarene içerideki askılarda sıra sıra giysilerin asılı olduğunu görebiliyordu. Birden kendi üstündekilerin farkına vararak utançla doldu. Daha şimdiden beyaz kefeni çamur ve pislik içindeydi.

“Gel, hayatım,” dedi Maare onu ikinci binaya doğru yönlendirerek. “Ne yapabileceğimize bir bakalım.”

Anaç kadın eninde sonunda Sarene’ye nispeten uyan bir giysi buldu. En azından, bacaklannı sadece baldırının yarısına kadar gösteren mavi bir etek ve yanında parlak kırmızı bir bluz buldu. İç çamaşır bile vardı, ama onlar da renkli malzemelerden yapılmıştı. Sarene şikâyet etmedi, her şey üstündeki pislik içindeki kefenden iyiydi.

Giyindikten sonra Sarene, kendini odanın boy aynasında inceledi. Derisinin yansı hâlâ ten rengindeydi, ama bu sadece kara lekeleri daha dikkat çekici yapıyordu. Zamanla ten renginin solarak diğer Elantrianlar gibi gri hale geleceğini varsaydı.

“Bir dakika, ayna nereden geldi?" diye sordu tereddütle.

“Bu bir ayna değil, hayatım,” diye bilgilendirdi Maare, çorap ve ayakkabıları kurcalarken. “Bu etrafı ince çelik plakalarla sarılmış düz bir taş blok, sanırım bir masanın parçasıydı.”

Yakından baktığında Sarene çelik plakaların birbiri üstüne geldiği yerlerdeki izleri görebiliyordu. Her şey göz önüne alındığında, bir ayna olarak gayet güzel işe yarıyordu. Taş blok son derece düzgün olmalıydı.

“Ama nereden...” derken Sarene durdu. Bu kadar ince çelik plakaları nereden bulmuş olduklannı gayet iyi biliyordu. Bunları rüşvetinin bir parçası olarak, birkaç metal plaka istemiş olan Ruh’u alt etmekte olduğunu düşünerek Sarene kendisi göndermişti.

Maare bir an için kayboldu, sonra Sarene için çorap ve ayakkabılarla döndü. İkisi de ne gömleği, ne de eteğiyle aynı renktelerdi. “İşte burada,”

dedi kadın. “Bunları gidip erkeklerden aşırmak zorunda kaldım.”

Sarene eşyaları alırken kızardığını hissetti.

“Aldırma, hayatım,” dedi Maare kahkaha atarak. “Ayaklarının büyük olması çok mantıklı. Domi biliyor ya, tüm bu boyu kaldırabilmek için aşağıda fazladan desteğe ihtiyacın var. Hah, işte bu da son şey.”

Kadın uzun, eşarp gibi turuncu bir kumaş parçası uzattı. "Başın için,” dedi Maare, kendi kafasına sarılmış olan benzer bir kumaşa işaret ederek. “Saçı unutmamıza yardımcı oluyor."

Sarene eşarbı kabul edip kafasının etrafına bağlarken minnetle başını salladı. Ruh, kırmızı bir pantolon ve sarı bir gömlek giymiş olarak dışarıda onu bekliyordu.

O yaklaşırken gülümsedi.

“Çılgın bir gökkuşağı gibi hissediyorum," diye itiraf etti Sarene, başını eğerek üstündeki renk cümbüşüne bakarken.

Ruh güldü ve elini uzatarak onu şehrin derinliklerine doğru götürmeye devam etti. Bilinçsiz olarak, Sarene kendi ile onun boyunu birbiriyle kıyaslarken buldu. ***Benim için yeterince uzun,*** diye düşündü neredeyse dikkat bile etmeksizin, ***kıl payı oba bile.*** Sonra ne yapmakta olduğunu fark ederek gözlerini devirdi. Tüm dünyası başına yıkılmaktaydı ve onun tüm yapabildiği, yanında yürümekte olan adamı kesmekti.

“...hepimizin bahardaki seka kuşlan gibi göründüğümüz fikrine alışman gerekecek,” diyordu. "Renkler, onları bir süre giydikten sonra seni o kadar da rahatsız etmiyor. Aslını istersen, eski Elantris’in sıkıcı monotonluğundan sonra, onları oldukça canlandırıcı buluyorum.”

Yürürlerken Ruh ona Yeni Elantris’i anlattı. Fazla büyük değildi, belki toplamda elli bina, ancak sıkı yapısı Yeni Elantris’in daha kalabalık gibi durmasını sağlıyordu. Her ne kadar kasabada fazla insan olmasa da, en fazla beş veya altı yüz kişi, Sarene’nin etrafında her zaman hareket varmış gibiydi. Erkekler duvarlar veya çatılar üstünde çalışıyor, kadınlar dikiş dikiyor veya temizlik yapıyordu. Hatta sokaklarda koşturan çocuklar bile vardı. Shaod’un yetişkinlerin yanında çocuklan da alabileceği Sarene’nin hiç akima gelmemişti.

Geçerlerken herkes Ruh’a hoş karşılayan gülümsemelerle seslenerek selam veriyordu. Seslerinde gerçek kabul vardı, Sarene’nin bir lidere

nadiren verildiğini gördüğü sevgiyle dolu bir saygı düzeyini ortaya koyuyordu. Genel olarak çok sevilen babasının bile muhalifleri vardı. Elbette bu, bu kadar küçük bir nüfusla daha kolaydı; ama Sarene yine de etkilenmişti.

Bir noktada, taş bir blok üstünde oturan, yaşı belirsiz bir adamın yanından geçtiler; Elantris'te yüzlerden yaş belirlemek zordu. Kısaydı ve geniş bir göbeği vardı ve onları selamlamadı. Ancak dikkatsizliği bir kabalık işareti değildi, sadece elindeki küçük bir nesneye odaklanmıştı. Birkaç çocuk adamın etrafında dikilmiş, kamburunu çıkarmış olarak çalışmasını hevesle izliyorlardı. Sarene ve Ruh geçerlerken, adam nesneyi çocuklardan birine uzattı: Bu harika işlenmiş taştan bir attı. Kız neşeyle el çırptı ve heykelciği coşkulu parmaklarla aldı. Heykeltıraş aşağı uzanıp yerden yeni bir taş seçerken, çocuklar koşturarak uzaklaştı. Adam kısa bir aletle taşı kazımaya başladı. Sarene adamın parmaklarına yakından bakarken, bunun ne olduğunun farkına vardı.

"Çivilerimden biri!" dedi. "Sana gönderdiğim eğri çivilerden birini kullanıyor."

"Hımm?" diye sordu Ruh. "Ha, evet. Sana söylemem gerekir, Sarene, o ku-tudakilerle ne yapacağımızı bulmak epey zamanımızı aldı. Demircilik için aletlerimiz olsa bile, hepsini eritmek çok fazla yakıta mal olurdu. O çiviler en kurnaz yorumlamalarından biriydi."

Sarene'nin yüzü kızardı. Bu insanlar kaynaklardan yoksun bir şehirde hayatta kalma mücadelesi veriyordu ve o onlara eğri çiviler gönderecek kadar aşağılık davranmıştı. "Üzgünüm. Çelikten silah yapmanızdan korkmuştum."

"İhtiyatlı olmakta haklıydın," dedi Ruh. "Ne de olsa, en sonunda sana ihanet ettim."

"Eminim iyi bir sebebin vardı," dedi Sarene hızla.

"Vardı," dedi Ruh başını sallayarak. "Ama o anda pek bir önemi yoktu, değil mi? Benim hakkımda haklıydın. Ben bir zorbaydım, zorbayım. İnsanların bir kısmını yemekten mahrum ettim, anlaşmamızı bozdum ve bazı iyi adamların ölümüne sebep oldum."

Sarene sesi sertleşerek başını salladı. "Sen bir zorba ***değilsin.*** Bu toplum bunu kanıtlıyor. İnsanlar seni seviyor ve sevginin olduğu yerde zorbalık olamaz. "

İkna olmadığı gözlerinden okunan Ruh, yarım ağızla gülümsedi. Ancak ondan sonra, Sarene’yi okunamayan bir yüz ifadesiyle süzdü. “Eh, o zaman sanırım çilen sırasında geçen zaman tam bir kayıp olmamış. O haftalar boyunca çok önemli bir şeyi kazanmışım.”

“Kaynaklar mı?” diye sordu Sarene.

“Onlar da var.”

Sarene Ruh’la göz göze gelerek durakladı. Sonra tekrar heykeltıraşa baktı. "O kim?”

“Onun adı Taan,” dedi Ruh. “Gerçi sen onu Aanden ismiyle tanıyor olabilirsin. ”

“Çete lideri mi?” diye sordu Sarene şaşırarak.

Ruh başını sallayarak onayladı. “Taan, Shaod onu almadan önce Arelon’daki en başanlı heykeltıraşlardan biriydi. Elantris’e geldikten sonra bir süre için kendini kaybetti. Sonunda kendine geldi ama...”

Heykeltıraşı işiyle baş başa bıraktılar ve Ruh, Sarene’ye şehrin son birkaç kısmını gösterdi. “Düşmüşler Salonu” olarak adlandırdığı büyük bir binayı geçtiler ve Ruhun sesindeki keder Sarene’yi soru sormaktan alıkoydu. Ancak binanın çatısının üstünde uçuşan birkaç akılsız Shaod’lu Seonu görmüştü.

Sarene içine ani bir üzüntünün saplandığını hissetti. ***Ashe de şimdi böyle olmalı,*** diye düşündü, arada bir Elantris’te etrafta uçuşurken gördüğü deli Seonla-n hatırlayarak. Tüm bildiklerine rağmen, gece boyunca Ashe’nin onu bulacağını ummaya devam etmişti. Görünüşe göre, yeni Elantrianlar şehre sadece günde bir kere atıldığı için, Korathi rahipleri onu beklemesi için bir çeşit hücreye kilitlemiş-lerdi ve Sarene, Ashe'nin gelmesini dileyerek pencerenin yanında beklemişti.

Boşuna beklemişti. Düğündeki karmaşa da göz önüne alındığında, onu son gördüğü zamanı bile hatırlayamıyordu. Kiliseye girmek istemeyen Ashe, onu beklemek için önden taht odasına gitmişti. Oraya vardığında Ashe’yi odada uçuşurken görmüş müydü? Düğün kalabalığının diğer üyelerinin şoke olmuş sesleri arasında onun da sesini duymuş muydu? Yoksa sadece umudun hatıralarını bulandırmasına izin mi veriyordu?

Sarene kafasını salladı ve Ruh'un onu Düşmüşler Salonu’ndan uzaklaştırmasına izin verirken içini çekti. Geriye dönüp omzundan yukarıya

doğru göz atarak Ashe'nin orada olmasını ummaya devam ediyordu. O hep orada olurdu.

En azından ölü değil, diye düşündü kederini dağıtmaya çabalayarak. *Büyük ihtimalle, şehirde bir yerlerde. Onu bulabilirim... Belki bir şekilde yardım edebilirim.*

Yürümeye devam ettiler ve Sarene bilinçli olarak görüntülerin dikkatini dağıtmasına izin verdi, artık daha fazla Ashe’yi düşünmeye katlanamayacaktı. Kısa süre içinde, Ruh onu Sarene’nin yakından baktığında tarla olması gerektiğini fark ettiği birkaç açık alandan geçirdi. Toprakta dikkatle ekilmiş sıralar halinde minik filizler belirmekteydi ve birkaç adam yabani otları ayıklamak için aralarında dolaşıyordu. Havada belirgin bir koku vardı.

Sarene durakladı. “Balık?"

“Gübre,” dedi Ruh kıkırdayarak. “Seni alt etmeyi başardığımız tek sefer oydu. Göndermek için en yakındaki çürük balık fıçısını bulacağını bilerek trike istedik.’’

“Görünüşe göre, beni alt ettiğiniz seferler edemediklerinizden daha fazla," dedi Sarene, taleplere getirdiği kurnaz yorumlarıyla övünerek geçirdiği zamanı utançla hatırlarken. Görünen oydu ki, onun gönderdikleri ne kadar çarpıtılmış olsa da, Yeni Elantrianlar işe yaramaz hediyelerinin hepsi için kullanım alanları bulmuştu.

“Fazla seçeneğimiz yok, Prenses. Reod öncesi Elantris’ten kalan her şey ya çürük ya da bozuk; taşlar bile ufalanmaya başlıyor. Sen o gönderdiklerinin ne kadar kusurlu olduğunu düşünmüş olursan ol, onlar yine de şehirde kalmış olan her şeyden daha çok işe yaradı.”

“Hatalıydım,” dedi Sarene suratını asarak.

“Buna yine başlama,” dedi Ruh. “Eğer kendini sefil hissetmeye başlarsan, seni bir saat Galladon’la bir odaya kilitlerim. O zaman ***gerçek*** karamsarlığın ne olduğunu öğrenirsin.”

“Galladon kim?”

“Kapılarda bir an için görmüş olduğun iri arkadaş,” diye açıkladı Ruh.

“Dula mı?” diye sordu Sarene şaşkınlıkla; iri, geniş yüzlü ve ağır Duladen şivesiyle konuşan Elantrianı hatırlamıştı.

“Evet, o.”

"Karamsar bir Dula mı?” diye tekrarladı Sarene. “Böyle bir şeyi daha önce hiç duymadım.”

Ruh tekrar güldü ve onu geniş, görkemli bir binaya götürdü. Sarene’nin güzellik karşısında hayranlıktan nefesi kesildi. Bina narin, spiralli kemerlerle sıralanmıştı ve tabanı soluk beyaz mermerden inşa edilmişti. Duvar rölyefleri Teoras’taki Korathi kilisesindekilerden bile daha incelikliydi.

“Bu bir kilise,” dedi Sarene, parmaklarını incelikli mermer şekiller üzerinde gezdirirken.

"Evet, öyle. Sen nereden anladın?”

“Bu sahneler doğrudan, ***Do-Korath'Un,"*** dedi azarlayan gözlerle ona bakarak “Birisi kilise okulunda fazla dikkat göstermemiş olmalı.”

Ruh kendi kendine öksürdü. “Ee..."

"Beni gitmediğine ikna etmeye bile çalışma,” dedi Sarene tekrar oymalara dönerek. “Asil sınıfından olduğun belli. Dindar olmasaydın bile, sırf görüntüyü kurtarmak için kiliseye giderdin.”

“Leydim son derece akıllı. Ben de, elbette, Domi’nin alçak gönüllü bir kuluyum; ancak vaazlar sırasında arada bir aklımın gezindiğini itiraf edeceğim.”

“Peki, sen kimdin?” diye sordu Sarene sohbet tonunda, en sonunda birkaç hafta önce Ruh'la ilk kez tanıştığından beri onu rahatsız etmekte olan soruyu sorarak.

Ruh durakladı. “Ien Çiftliği Lordunun ikinci oğlu. Güney Arelon’daki çok ufak bir mülk.”

Bu gerçek olabilirdi. Sarene ufak Lordların adlarını ezberleme zahmetine girmemişti; dük, kont ve baronların isimlerinin çetelesini tutmak yeterince zor olmuştu. Bu bir yalan da olabilirdi. Ruh en azından orta seviyede bir politikacı gibi görünüyordu ve ikna edici bir yalanı nasıl söyleyeceğini bilirdi. Her ne idiyse, kesinlikle bazı müthiş liderlik becerileri edinmişti. Bunlar, Sarene’nin Arelon aristokrasisinde çoğunlukla eksik olduğunu gördüğü becerilerdi.

“Ne kadardır...” diye başladı duvara sırtını dönerek. Sonra nefesi boğazında takılarak dondu.

Ruh parlıyordu.

İçinde bir yerlerden hayalet gibi bir ışık büyümekteydi, Ruh’un göğsünün içinde yanan inanılmaz bir çeşit gücün önünde Sarene kemiklerinin silüetini görebiliyordu. Ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı, sonra ışık daha da parlarken titreyerek yere yıkıldı.

Sarene yanına koştu, sonra ise ne yapacağından emin olamadan durdu. Dişlerini sıktı, Ruhu yakalayarak spazmlarla tekrar tekrar soğuk mermer zemine vurmasını engellemek için kafasını kaldırdı. Sonra bir şey hissetti.

Kollarındaki tüyleri diken diken eden ve vücudu içinden soğuk bir titreme yollayan bir şey. Büyük, mümkün olamayacak kadar geniş bir şey ona bastırdı. Havanın kendisi bile etrafından bükülerek Ruh’un vücudundan kaçınır gibi görünüyordu. Sarene artık onun kemiklerini göremiyordu, çok fazla ışık vardı. Sanki Ruh saf beyazlığın içinde eriyor gibiydi; eğer kollarında ağırlığını hissetmese, gitmiş olduğunu zannederdi. Kasılmaları birden kesildi ve gevşeyerek yığıldı.

Sonra çığlık attı.

Tek bir nota, soğuk ve tekdüze, meydan okuyan bir bağırışla ağzından fırladı. Işık neredeyse anında kayboldu ve Sarene kalbi göğsünde deli gibi atarak, kolları endişeden terlerle kaplanmış, hızla ve derin derin nefes alırken kalakaldı.

Birkaç saniye sonra Ruh kırpıştırarak gözlerini açtı. Anlayış yavaş yavaş geri dönerken solgunca gülümsedi ve kafasını Sarene’nin koluna yaslayarak dinlendirdi. "Gözlerimi açtığımda, bu defa kesin öldüğümü sandım.”

“Ne oldu?” diye sordu Sarene tedirginlikle. “Gidip yardım getireyim mi?” “Hayır, bu sık rastlanan bir şey haline geldi.”

“Sık mı?” diye sordu Sarene yavaşça. "...Hepimiz için mi?”

Ruh güçsüz bir şekilde güldü. “Hayır, sadece bana. Dor un yok etmekte kararlı olduğu kişi benim.”

"Dor mu?” diye sordu Sarene. “Jesker’in bununla ne ilgisi var?”

Ruh gülümsedi. “Demek güzel prenses aynı zamanda bir ilahiyat âlimi de?"

“Güzel prenses pek çok şey biliyor," dedi Sarene hafife alarak. “Ben neden 'Domi'nin alçak gönüllü bir kulunun’ Jesker başruhunun onu yok etmek istediğini düşündüğünü merak ediyorum.”

Ruh oturmak için hareketlendi ve Sarene de ona yardımcı oldu. "AonDor’la ilgili,” diye açıklama yaptı yorgun bir sesle.

“AonDor mu? O bir kâfir efsanesi." Demin görmüş olduğu şeyden sonra, sesinde pek inanç yoktu.

Ruh bir kaşım kaldırdı. “Yani ölmeyen vücutlarla lanetlenmemizde mesele yok, ama eski büyümüzün çalışması mümkün değil, öyle mi? Seni bir Seonla görmemiş miydim?”

“O başka...” dedi Sarene sesi zayıfça kesilerek. Aklı tekrar Ashe'ye dönmüştü.

Ancak Ruh hemen tekrar dikkatini çekti. Elini kaldırdı ve havaya çizmeye başladı. Parmağının hareketiyle havada çizgiler belirdi.

Son on yıldır Korathi öğretileri Elantris büyüsünü önemsiz gibi göstermek için elinden gelenin en iyisini yapmaktaydı, Seonlara rağmen. Seonlar tanıdıktı, sanki Domi tarafından koruma ve huzur için gönderilmiş hayırsever ruhlar gibiydiler. Sarene, Elantris büyüsünün büyük çoğunluğunun bir hile olduğunu öğrenmiş ve inanmıştı.

Ancak şimdi başka bir olasılıkla karşı karşıya kalmıştı. Belki de hikâyeler doğruydu.

“Bana da öğret,” diye fısıldadı. “Öğrenmek istiyorum.”

SARENE’NİN en sonunda kendine ağlama izni vermesi daha geç, gecenin çökmesinden sonraydı. Ruh günün kalan kısmını ona AonDor hakkında bildiği her şeyi açıklayarak geçirmişti. Görünüşe göre, o bu konuda oldukça geniş bir araştırma yapmıştı. Sarene hem arkadaşlığından, hem de kafa dağıtmasını sağladığı için zevk alarak dinlemişti. Onlar farkına varana kadar, kilise pencerelerinin dışında akşam çöküyordu ve Ruh onun kalacağı yeri ayarladı.

Şimdi soğuktan titreyerek iki büklüm olmuş yatıyordu. Soğuk havaya rağmen, odadaki diğer iki kadın da battaniyeyle uğraşma zahmetine bile girmeden derince uyuyordu. Diğer Elantianlar sıcaklık değişimlerini Sarene kadar fark etmiyor gibi görünüyordu. Ruh vücutlarının bir çeşit durağanlık içinde kısılmış olduğunu, Dor’un onları dönüştürmeyi bitirmesini beklerken çalışmayı bıraktığını iddia etmişti. Yine de, hava Sarene’ye rahatsız edecek kadar soğuk geliyordu.

Bu kasvetli atmosfer de onun moraline iyi gelmiyordu. Sert taş duvara yaslanmışken bakışları hatırladı. O berbat bakışları. Çoğu diğer Elantrian geceleyin alınmıştı ve keşfedilmeleri sessizce olmuştu. Ancak Sarene tüm aristokrasinin önünde afişe olmuştu. Hem de kendi düğününde.

Bu rezil bir utançtı. Tek tesellisi, büyük ihtimalle onlardan hiçbirini bir daha asla görmeyecek olması olabilirdi. Bu az da olsa bir rahatlama sağlıyordu; ancak

aynı bakış açısıyla Sarene büyük olasılıkla asla babası, annesi veya kardeşini de göremeyecekti. Kiin ve ailesi artık onun için yoktu. Böylece, daha önce hiç hissetmemiş olduğu vatan hasreti, bir ömür boyu bastınlmışlığın şiddetiyle üstüne çöktü.

Bunun yanında, başarısızlığının bilgisi de vardı. Ruh ona dışarıyla ilgili haberleri sormuştu, ancak bu konunun onun için fazla acı verici olduğu ortadaydı. Telrii’nin herhalde şimdiden kral olmuş olduğunu ve bunun da Hrathen’in Arelon’un kalanını kolayca döndüreceği anlamına geldiğini biliyordu.

Gözyaşları sessizce geldi. Düğün için, Arelon için, Ashe’nin deliliği için ve sevgili Roial’ın hissetmiş olması gereken utanç için ağladı. En kötü olanı ise babasının düşüncesiydi. Bir daha asla onun nazik alaylarındaki sevgiyi hissedememek; asla onun sonsuz, kayıtsız şartsız onaylamasını algılayamamak fikri, kalbini yıldırıcı bir dehşet hissiyle dolduruyordu.

“Leydim?" diye fısıldadı tok, tereddütlü bir ses. “Bu siz misiniz?”

Şoke olan Sarene gözyaşlarının arasından baktı. Gaipten sesler mi duyuyordu? Öyle olmalıydı. Ashe’yi duymuş olması...

“Leydi Sarene?”

Bu Ashe’nin sesiydi.

Sonra onu gördü, Aon’u neredeyse görünmez olacak kadar solgun bir şekilde, pencerenin hemen dışında asılı duruyordu. “Ashe?” diye sordu tereddütlü bir hayretle.

“Ah, Kutsal Domi!” diye heyecanlandı Aon hızla yaklaşarak.

“Ashe!” dedi şaşkınlıkla donakalmış Sarene, gözlerini titreyen bir elle silerek. “Sen asla Tanrı’nın adını anmazdın!”

“Eğer beni size O getirdiyse, o zaman ilk Seonunu döndürdü demektir,” dedi Ashe heyecanla yanıp sönerek.

Sarene kendini uzanıp ışık topuna sarılmaya çalışmaktan zor alıkoyuyordu. “Ashe, sen konuşuyorsun! Senin konuşamaman gerekir, senin de...”

“...deli olmam gerekir,” dedi Ashe. “Evet, leydim, biliyorum. Ama yine de eskiden olduğumdan hiç farklı hissetmiyorum.”

“Bir mucize," dedi Sarene.

“Başka hiçbir şey değilse bile, hayrete değer bir şey,” dedi Seon. “Belki de Shu-Korath'a nasıl dönebileceğime bir ***bakmalıyım.”***

Sarene güldü. “Seinalan bunu duymayı bile reddeder. Elbette, onun onaylamaması bizi daha önce hiç durdurmadı, değil mi?”

“Hiçbir zaman, leydim."

Sarene sadece Ashe’nin tanıdık sesini duymanın tadını çıkarmaktan memnun olarak duvara yaslanıp dinlendi.

“Sizi bulduğum için ne kadar rahatlamış olduğumu hiç bilemezsiniz, leydim. İki gündür arıyorum. Başınıza korkunç bir şey gelmiş olduğundan korkmaya başlamıştım.”

“Geldi, Ashe,” dedi Sarene. Gerçi bunu söylerken gülümsemişti.

“Daha da korkunç bir şey demek istedim, leydim," dedi Seon. "Bu yerin yaratabildiği canavarlık çeşitlerini gördüm."

“Burası değişmiş, Ashe,” dedi Sarene. “Nasıl başardığını ben de tam bilmiyorum, ama Ruh, Elantris'e düzen getirmiş."

“Her ne yaptıysa, eğer bu sizi güvende tutuyorsa, bunun için ona şükürler olsun.”

Birden bir şey Sarene'nin dikkatini çekti. Eğer Ashe hayattaysa... Sarene’nin dış dünyayla bir bağı vardı. Kiin ve diğerlerinden tamamıyla soyutlanmış değildi.

“Diğer herkesin nasıl olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

“Hayır, leydim. Düğün dağıldıktan sonra, bir saati patriğin sizi serbest bıraktırmasını talep ederek harcadım. Sizin düşmüş olmanızdan dolayı üzülmüş olduğunu sanmıyorum. Ondan sonra, sizi kaybetmiş olduğumu fark ettim. Elantris kapılarına gittim; ama görünüşe göre, içeri atılmanızı görmek için çok geç kalmıştım. Ancak muhafızlara sizin nereye gittiğinizi sorduğumda, bana herhangi bir şey söylemeyi reddettiler. Elantrian olanlar

hakkında konuşmanın yasak olduğunu söylediler ve onlara sizin Seonunuz olduğumu söylediğim zaman, daha da rahatsız olarak benimle konuşmayı kestiler. Bilgi olmaksızın şehrin içine girmek zorunda kaldım. O zamandan beri sizi arıyorum.”

Sarene, temelde putperestliğin bir yaratımı olan ağırbaşlı Seonun Korathi dininin başıyla tartışmasını hayal ederek gülümsedi. "Şehre atılışımı görmek için çok geç kalmadın, Ashe. Çok ***erken*** gelmişsin. Görünüşe göre insanları sadece günün belli bir saatinden önce içeri atıyorlar ve düğün oldukça geç bir saatte oldu. Geceyi kilisede geçirdim ve beni bu öğleden sonra Elantris'e getirdiler.”

“Ah,” dedi Seon anlayışla havada aşağı yukarı hareket ederek.

“Gelecekte beni büyük olasılıkla burada, şehrin temiz kısmında bulabilirsin.”

“Burası ilginç bir yer,” dedi Ashe. "Daha önce buraya hiç gelmemiştim. Dışarıdan iyi gizlenmiş. Neden bu bölge diğerlerinden farklı?”

“Göreceksin,” dedi Sarene. “Yarın geri gel.”

“Geri gelmek mi, leydim?” dedi Ashe alınarak. "Sizden ayrılmaya niyetim yok.”

“Sadece kısa bir süre için, dostum," dedi Sarene. “Kae’den haberlere ihtiyacım var ve senin de diğerlerine benim iyi olduğumu söylemen gerek.”

“Evet, leydim.”

Sarene bir an durakladı. Ruh dışarıdaki kimsenin Yeni Elantris’ten haberinin olmaması için çok büyük çabalar harcamıştı ve Ashe’nin konuşacağı kişilere güveniyor olsa da, Sarene onun sırrına bu kadar düşüncesizce ihanet edemezdi. “Onlara beni bulduğunu söyle, ama burada gördüğün herhangi bir şeyden bahsetme.

"Evet, leydim,” dedi Ashe, kafasının karıştığını belli ederek. “Bir saniye, leydim Babanız sizinle konuşmak istiyor." Seon ışığı damla damla eriyerek Eventeo'nun geniş, oval kafasına dönüşürken yanıp sönmeye başladı.

“’Ene?" diye sordu Eventeo endişeden kendinden geçmiş olarak

“Buradayım, baba.”

“Oh, Domi’ye şükürler olsun!” dedi. "Sarene, sağ sağlim misin?”

“Ben iyiyim, baba," diye onu temin etti, gücü geri dönen Sarene. Birden Eventeo’nun sesini duyma umudu olduğu sürece, her yere gidebilir ve her şeyi yapabilir olduğunu anlamıştı.

“O Seinalan’a lanet olsun! Seni serbest bıraktırmayı denemedi bile. Eğer bu kadar dindar olmasaydım, ikinci bir kere düşünmeden onun başını vurdururdum.” “Adil olmalıyız, baba,” dedi Sarene. “Eğer bir köylünün kızı Elantris’e sürgün edilebiliyorsa, bir kralın kızı bundan muaf tutulamamalı.”

“Eğer bendeki raporlar doğruysa, hiç kimsenin o çukura atılmaması gerekir.” “Düşündüğün kadar kötü değil, baba,” dedi Sarene. “Açıklayamam, ama işler beklendiğinden daha umut verici.”

“Umutlu veya değil, seni oradan çıkarıyorum.”

“Baba, hayır!” dedi Sarene. “Eğer Arelon’a asker gönderirsen, sadece kalan tek müttefikimizi gücendirmez, Teod’u da savunmasız bırakırsın.”

“Eğer casusumun tahminleri doğruysa daha uzun süre müttefikimiz olmayacak,” dedi Eventeo. “Dük Telrii gücünü toparlamak için birkaç gün geçmesini bekliyor, ama herkes tahtı yakında onun alacağını biliyor. Ve Telrii ile o Gyorn Hrathen de çok sıkı fıkılar. Denedin ’Ene, ama Arelon gitti. Gelip seni alacağım, gerçekten de o kadar çok adama ihtiyacım olmayacak ve sonra da geri çekilip işgal için hazırlanacağım. Wyrn kaç adam gönderirse göndersin, asla donanmamızı aşamazlar. Teod denizlerdeki en iyi gemilere sahibiz.”

“Baba, sen Arelon’dan umudu kesmiş olabilirsin, ama ben bunu yapamam.” “Sarene, yine başlama,” dedi Eventeo uyararak. “Sen benim olduğumdan daha fazla Arel...”

“Bu konuda ciddiyim, baba,” dedi Sarene ısrarla. “Arelon’u terk etmeyeceğim.”

“İdos Domi, Sarene, bu delilik! Ben senin baban ve kralınım. Seni geri getireceğim; sen gelmeyi istesen de, istemesen de.”

Sarene kendini sakinleştirdi, zorlamak asla Eventeo’da işe yaramazdı. “Baba, sen bana cesur olmayı öğrettin,” dedi Sarene, sesinden sevgi ve saygının duyulmasına izin vererek. “Beni sıradan olandan daha güçlü bir şey yaptın. Bazı zamanlarda seni lanetledim, ama çoğunlukla cesaretlendirmen için şükran duydum. Bana kendim olma özgürlüğünü tanıdın. Benim seçme şansımı elimden alarak şimdi bunu inkâr mı edeceksin?”

Babasının beyaz kafası karanlık odada sessizce asılı durdu.

"Gitmeme izin verene kadar derslerin tamamlanmış olmayacak, baba,” dedi Sarene sessizce. “Eğer gerçekten de bana aşıladığın ideallere inanıyorsan, o zaman benim bu seçimi yapmama izin vereceksin.”

En sonunda babası konuştu. “Onları bu kadar çok mu seviyorsun, ’Ene?” “Onlar benim halkım oldular, baba.”

“İki aydan az oldu.”

“Sevgi zamandan bağımsızdır, baba. Arelon’da kalmalıyım. Eğer düşecekse, ben de onunla beraber düşmeliyim. Ama düşeceğini sanmıyorum, Telrii’yi durdurmak için bir yol olmak zorunda.”

“Ama sen o şehirde kısılıp kaldın, Sarene," dedi babası. “Oradan ne yapabilirsin?"

“Ashe bir haberci olarak hareket edebilir. Artık daha fazla onlara önderlik edemem, ama hâlâ yardımcı olabilirim. Olamasam bile, yine de kalmalıyım.”

“Anlıyorum,” dedi babası en sonunda derince içini çekerek. "Hayatın sana ait, Sarene. Ben her zaman buna inandım, arada bir unutmuş olsam bile.”

"Beni seviyorsun, baba. Sevdiğimiz şeyleri koruruz.”

“Evet, öyle,” dedi Eventeo. “Bunu asla unutma, kızım.”

Sarene gülümsedi. “Asla unutmadım.”

“Ashe,” diye emretti Eventeo, Seonun bilincini de konuşmaya çağırarak.

“Evet, kralım,” dedi Ashe, tok sesi hürmetkâr ve saygılıydı.

“Ona göz kulak olacak ve koruyacaksın. Eğer yaralanırsa, beni arayacaksın.” “Her zaman yaptığım ve her zaman da yapacağım gibi, kralım,” diye cevap verdi Ashe.

“Sarene, ben her hâlükarda donanmayı savunma konumuna getireceğim. Arkadaşlarına, Teo sularına yaklaşan her geminin soru sorulmaksızın batırılacağını haber ver. Tüm dünya bize karşı döndü ve ben halkımın güvenliğini riske atamam.” “Onları uyarırım, baba,” diye söz verdi Sarene.

“O zaman iyi geceler, ’Ene ve Domi seni kutsasın.”

42. BÖLÜM

HRATHEN tekrar kontrolü ele almıştı. Eski Svord destanlarından bir kahraman gibi fiziksel, zihinsel ve ruhsal olarak yeraltı dünyasına inmiş ve daha güçlü bir adam olarak dönmüştü. Dilaf’ın gücü kırılmıştı. Sadece şimdi Hrathen, Dilaf'ın onu bağlamak için kullandığı zincirlerin kendi kıskançlığı ve güvensizliğinden dövülmüş olduğunu görebiliyordu. Kendi inancının daha zayıf olduğu hissine kapılarak, Dilaf’ın tutkusu yüzünden kendini tehdit altında hissetmişti. Ancak şimdi kararlılığı sağlamdı, aynı Arelon’a ilk geldiğinde olduğu gibiydi. O, bu insanların kurtarıcısı ***olacaktı.***

Dilaf mutsuzlukla geri çekilmişti. Arteth gönülsüzce Hrathen’in açık izni olmaksızın toplantı veya vaazlar ayarlamamaya söz vermişti. Ve resmi olarak tapınağın baş artethi olarak isimlendirilmesinin karşılığında Dilaf, çok sayıdaki odivini de yeminlerinden azat ederek daha az bağlayıcı bir durum olan krondet yeminini ettirmeye de razı olmuştu. Ancak en büyük değişiklik artethin hareketlerinde değil, Hrathen’in kendine güvenindeydi. Hrathen kendi imanının da Dilaf’ınki kadar güçlü olduğunu bildiği sürece, arteth onu oyuna getirmeyi başaramazdı.

Ancak Dilaf, Elantris’in yok edilmesi arzusundan vazgeçmeyecekti. “Onlar melun!” diye ısrar etti arteth tapınağa doğru yürürlerken. Bu gecenin vaazı aşırı derecede etkili olmuştu, Hrathen artık yerel Arel asil sınıfının dörtte üçünün Derethi üyeleri veya yandaşlan olduğunu iddia edebilirdi. Telrii bu hafta içinde tahta çıkacaktı ve iktidarı biraz istikrar kazanır kazanmaz, Shu-Dereth’e döndüğünü açıklayacaktı. Arelon Hrathen’indi ve hâlâ Wyrn’in zaman sınırının bitmesine bir ay vardı.

“Elantrianlar üzerlerine düşeni yerine getirdiler, Arteth,” diye açıkladı Hrathen, Dilaf’a yürürlerken. Bu gece soğuktu, ama nefeslerini buharlaştıracak kadar değil.

“Neden onlar aleyhine vaaz vermemi yasaklıyorsunuz, Haşmetlim?” Dilaf’ın sesi açılıydı. Hrathen artık ona Elantrianlar hakkında konuşmayı yasaklamış ol-

duğu için, artethin konuşmalarının neredeyse etkisi kalmamış gibi görünüyordu.

"Artık Elantris aleyhine vaaz vermenin bir gereği yok,” dedi Hrathen, DilaPm öfkesine mantıkla karşılık vererek. “Nefretimizin bir sebebi olduğunu unutma. Artık ben Jaddeth'in Elantris üzerindeki mutlak gücünü kanıtlamış olduğuma göre, sonuç olarak kendi Tanrımız gerçekken, Domi'nin sahte olduğunu göstermiş olduk. İnsanlar bilinçaltında bunu anlıyorlar.”

“Ama Elantrianlar hâlâ melun.”

"Onlar pis, onlar kâfir ve onlar kesinlikle melunlar. Ancak şu anda, ayrıca önemsizler de. Derethi dininin kendisi üstünde yoğunlaşmalı, insanlara nasıl kendilerini sana veya diğer artethlerden birine sadakat yemini ederek Jaddeth’e bağlayacaklarını göstermeliyiz. Gücümüzü hissediyorlar ve onlara buna nasıl dahil olabileceklerini göstermek bizim görevimiz."

“Yani Elantris kendi haline mi bırakılacak?” diye sordu Dilaf.

“Hayır, kesinlikle değil,” dedi Hrathen. “Bu ülke ve kralı sıkıca Jaddeth’in egemenliğinin altında olduğu zaman, bununla ilgilenmek için yeteri kadar zamanımız olacak.”

Hrathen kendi kendine gülümseyerek kaşları çatık Dilaf a arkasını döndü.

Bitti, diye farkına vardı. ***Gerçekten de başardım, halkı kanlı bir devrim olmadan imana getirdim.*** Ancak daha işi bitmemişti. Arelon onundu, ama bir ülke hâlâ duruyordu.

Hrathen’in Teod için de planları vardı.

43. BÖLÜM

KAPI iç taraftan sürgülenerek kapatılmıştı, ama kapının tahtası da eski Elantris'in bir parçasıydı ve şehrin geri kalanını bürümüş olan aynı çürümeden o da nasibini almıştı. Galladon'un dediğine göre, çürümüş tahta neredeyse bir dokunuşla menteşelerinden ayrılmıştı. Arkasında basamaklarını on yıllık tozun kapladığı karanlık bir merdiven boşluğu vardı. Tozu bir çift ayak izi bozmuştu. Sadece Galladon'unkiler kadar büyük ayaklar tarafından bırakılmış olabilecek ayak izleri.

"Peki, en tepeye kadar çıkıyor mu?" diye sordu Raoden ıslak kapı kalıntılarının üstünden atlayarak.

"Kolo," dedi Galladon. "Ve tüm yol boyunca da arada bir ışık için açılmış yarıklar dışında taşla çevrili. Tek bir yanlış adım, seni taş basamaklardan aşağı, benim ***kamanın*** hikâyelerinden biri kadar uzun ve acılı bir yuvarlanışa gönderir."

Raoden başını sallayarak onayladı ve tırmanmaya başladığında Dula da arkasından onu takip etti. Reod'dan önce merdivenin Elantrian büyüsüyle aydınlatılıyor olması gerekirdi, ama şimdi karanlık sadece arada bir aralıklı yarıklardan gelen ince ışık mızraklarıyla bölünüyordu. Basamaklar yapının dış duvarından dolanarak yükseliyordu ve geçtikleri kıvrımların ortasındaki boşluktan aşağı göz atıldığında hayal meyal görülüyordu. Bir zamanlar bir tırabzan da vardı, ama o çürüyüp gideli uzun zaman olmuştu.

Elantrian vücutları zorlu egzersizi kaldıramadığı için sık sık durup dinlenmek zorunda kalıyorlardı. Ancak eninde sonunda tepeye ulaştılar. Buradaki tahta kapı daha yeniydi, büyük ihtimalle muhafızlar eskisi çürüyüp gittikten sonra bununla değiştirmişlerdi. Kol yoktu, bu gerçekte bir kapıdan çok bir engeldi.

"Benim gelebildiğim yer bu kadar, sule,” dedi Galladon. "Sadece devam etmek istiyorsam bir baltaya ihtiyacım olduğunu görmek için Doloken basamakları en tepeye kadar tırmandım."

"Biz de bunu o yüzden getirdik,” dedi Raoden, Taan’ın neredeyse bir binayı ka-

fasına yıkmak için kullanacağı baltanın ta kendisini çıkararak. İkili, sırayla tahtaya darbeler indirerek işe girişti.

Baltayla bile kapıyı kırıp açmak zor bir işti. Raoden sadece her biri tahtayı azıcık çentmekten başka bir şey yapmazmış gibi görünen birkaç savuruştan sonra yoruluyordu. Ancak sonunda tahtalardan birini gevşetebildiler ve bu zaferle cesaretlenerek en sonunda kapıdan sıkışarak da olsa geçebilecekleri kadar geniş bir delik açmayı başardılar.

Manzara harcanan çabaya değmişti. Raoden, Elantris duvarlarının tepesinde düzinelerce kez bulunmuştu, ancak Kae’nin görüntüsü asla gözlerine bu kadar hoş gelmemişti. Şehir sessizdi, görünüşe göre Raoden’in işgal korkuları yersizdi. Raoden başarı hissinin tadını gülümseyerek çıkardı. Sanki basit bir merdivene değil de bir dağa tırmanmış gibi hissediyordu. Elantris duvarları bir kez daha onları yaratanların eline geçmişti.

“Başardık,” dedi Raoden korkuluğa dayanarak.

“Yeterince uzun sürdü,” diye belirtti Galladon gelip yanında durarak.

"Sadece birkaç saat,” dedi Raoden hafifçe, işin acısı zaferin mutluğuyla kaybolmuş olarak.

"Kapıyı kırmayı kastetmedim. Üç gündür seni buraya getirmeye çalışıyorum.”

"Meşguldüm.”

Galladon homurdanarak kendi kendine bir şeyler mırıldandı.

“Ne dedin?”

“Dedim ki, ‘İki başlı bir ferrin, asla yuvasını terk etmez.’"

Raoden gülümsedi, bu Jindoiz deyimini biliyordu. Ferrinler konuşkan kuşlardı ve çoğunlukla Jindoiz bataklıklarında karşılıklı birbirlerine çığlık attıkları duyulabilirdi. Deyim yeni bir hobi bulan kişiler için kullanılırdı. Veya yeni bir aşk...

“E, hadi ama,” dedi Raoden, Galladon'a göz atarak. “Ben o kadar da kötü değilim.”

“Sule, son üç gündür siz ikinizi sadece biriniz tuvalete gittiği zamanlarda birbirinizden ayrı gördüm. Eğer kimse yokken seni kaçırmasam, şimdi o da burada olurdu.”

“Eh,” dedi Raoden kendini savunarak. “O benim ***kanttı."***

“Peki bir gün onu da bu gerçekten haberdar etmeyi düşünüyor musun?”

“Belki,” dedi Raoden yavaşça. “Onun herhangi bir yükümlülük hissetmesini istemem.”

“Hayır, elbette istemezsin.”

‘‘Galladon, dostum,” dedi Dulanm yorumlarıyla hiç istifi bozulmayan Raoden. “halkın senin romantiklikten ne kadar uzak olmadığını duysa, yerin dibine girerdi. Duladen dillere düşmüş melodramatik maceraların ve yasak aşkların yuvasıydı.

Galladon cevap olarak ortalama Dulanm romantizme meyilliliği hakkında ne düşündüğünü gösterecek şekilde hıhladı. Dönerek Kae şehrini taradı. “Pekâlâ, sule, işte buradayız. Şimdi ne yapacağız?”

“Bilmiyorum,” diye itiraf etti Raoden. “Beni gelmeye zorlayan şendin,

"Evet, ama bir merdiven aramak da ***senin*** fikrindi."

Raoden üç gün önceki kısa konuşmalarını hatırlayarak başını sallayıp onayladı. ***Gerçekten de o kadar oldu mu?*** diye merak etti. Ancak farkına varabilmişti. Belki Sarene’vle biraz fazla zaman geçiriyor olabilirdi. Ancak azıcık bile suçlu hissetmiyordu.

"Orada,” dedi Galladon gözlerini kısıp şehre doğru işaret ederek.

“Ne var?” dedi Raoden, Dulanın hareketini izleyerek.

“Bir bayrak görüyorum,” dedi Galladon. “Bizim kayıp muhafızlar.”

Raoden bu uzaklıktan sadece belli belirsiz bir kırmızılık izi algılayabiliyordu: Bir sancak. “Emin misin?”

“Kesinlikle," dedi Galladon.

Raoden gözlerini kısarak baktığında, sancağın üstünde dalgalandığı binayı tanıdı. “Orası Dük Telrii’nin köşkü. Elantris Şehir Muhafızlarının onunla ne gibi bir işi olabilir?”

“Belki de tutuklanmıştır,” dedi Galladon.

“Hayır,” dedi Raoden. “Muhafızlar bir kolluk kuvveti değil.”

“O zaman neden duvarları terk etsinler?” diye sordu Galladon.

Raoden başını salladı. “Emin değilim. Ancak bir şeyler çok yanlış.”

RAODEN ve Galladon düşüncelere dalmış olarak merdivenlerden indiler.

Muhafızlarla ilgili neler olup bittiğini öğrenmenin bir yolu vardı. Muhafızların kayboluşundan beri içeri atılan tek Elantrian, Sarene’ydi. Sadece O, şehirdeki politik durumu açıklayabilirdi.

Ancak Sarene hâlâ dışarısı hakkında konuşmamakta direniyordu. Sürgününden önceki birkaç günle ilgili herhangi bir şey son derece acı vericiydi. Onun incinmiş-liğini hissettiği için, Raoden onu konuşturmaya çalışmamıştı. Onunla aralarının açılmasını istemiyordu. İşin doğrusu, Sarene’yle geçirdiği zamandan gerçekten de hoşlanıyordu. Sarene’nin alaycı kurnazlığı Raoden’i gülümsetiyor, zekâsı onun ilgisini çekiyor ve kişiliği ona cesaret veriyordu. Görünürdeki tek düşünceleri bir elbisenin içinde ne kadar güzel durdukları olan kadınlarla on yıl uğraştıktan sonra, ki bu kendi zayıf iradeli üvey annesinin bu konuda başı çektiği bir zorlama aptallık durumuydu, Raoden ilk uyuşmazlık işaretinde sinip çekilmeyecek bir kadın için hazırdı. Hatırladığı kadarıyla, ölümünden önce annesinin olduğu gibi bir kadına...

Ancak o geri çekilmeyen kişilik de tam olarak Raoden’i dışarısı hakkında bilgi edinmekten alıkoyan şeydi. Hiçbir kurnazca ikna çabası veya doğrudan zorlama bile Sarene'nin ağzından tek bir isteksiz gerçeği sökemezdi. Ancak Raoden’in daha fazla nazik davranacak hali yoktu. Muhafızların garip hareketleri rahatsız ediciydi, iktidardaki herhangi bir değişim, Elantris için aşırı derecede tehlikeli olabilirdi.

Merdiven boşluğunun dibine ulaştılar ve şehrin merkezine doğru ilerlemeye devam ettiler. Yürüyüşleri nispeten uzundu, ama Raoden gördükleri şeyi düşünürken çabucak geçti. Elantris’in düşüşüne rağmen Arelon son on yılı nispeten barış içinde geçirmişti, en azından ulusal bir düzeyde. Güneyde bir müttefik, kuzeyde

okyanusta devriye gezen Teod donanması ve doğudaki dağlar sayesinde zayıflamış bir Arelon bile çok az dış tehditle karşı karşıyaydı. İçsel olarak, Iadon’un askeri güç üstünde sıkı bir denetimi vardı ve asilleri askeri

çatışmalardan ziyade politik ağız dalaşlarına girmeleri için cesaretlendiriyordu.

Raoden, babası bu gerçeği görmeyi reddetse bile barışın uzun süremeyeceğini biliyordu. Raoden'in Sarene'yle evlenme kararı, Arelon'a kısmen bile olsa Teo donanmasına erişim sağlayacak şekilde Teod'la resmi bir ittifaka girme olasılığından oldukça fazla etkilenmişti. Areller savaşa alışkın değildi, yüzyıllardır Elantrian korumasında barış içinde yaşamışlardı. Şu anki Wyrn, kısa süre içinde saldırmamakla aptallık ederdi. Tek ihtiyacı olan bir açıklıktı.

İç karışıklık bu açıklığı sağlardı. Eğer muhafızlar krala ihanet etmeyi seçmişlerse, sivil çatışma Arelon'u tekrar kargaşaya sürerdi ve Fjorlar böyle olaylardan faydalanmalarıyla meşhurdu. Raoden, bu duvarların ötesinde neler olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Sonunda o ve Galladon hedeflerine ulaştılar: Yeni Elantris değil de; kutsal mekâna giden geçit olan bodur, gösterişsiz bina. Galladon, Raoden'in Sarene'vi kütüphaneye götürdüğünü öğrendiğinde tek kelime bile etmemişti, hatta Dula sanki bu olayı bekliyormuş gibi görünmüştü.

Birkaç saniye sonra, Raoden ve Galladon, yürüyerek yeraltı kütüphanesine girdiler. Yakıt tasarrufu yaptıkları için sadece birkaç lamba yanıyordu, ancak Raoden Sarene'nin arka taraftaki odacıklardan birinde oturmakta olduğunu kolayca fark edebiliyordu, tam da onu bırakmış olduğu yerde bir kitabın üstüne eğilmişti.

Onlar yaklaşırken yüzü daha da netleşti ve Raoden tekrar kendini onun güzelliğine hayret etmekten alıkoyamazken buldu. Bir Elantriamn kara lekelerle kaplı derisi artık Raoden için önemsizdi, gerçekte neredeyse farkına bile varmıyordu. Aslında Sarene'nin vücudu Shaod'a dikkate değer bir şekilde uyum sağlıyor gibiydi. Çoğunlukla daha fazla bozulma izi sadece birkaç gün içinde görünür hale gelirdi: Deride beliren kırışık ve buruşuklar, kalan ten renginin solarak donuk bir beyaza dönüşmesi. Sarene'de bunların hiçbiri yoktu: Derisi Elantris'e ilk girdiği gün olduğu kadar canlı ve pürüzsüzdü.

Yaralarının olması gerektiği gibi acımaya devam etmediğini iddia ediyordu; ama Raoden bunun, Sarene asla Yeni Elantris'in dışında yaşamadığından olduğuna emindi. Yakın zamanda gelenlerin çoğu, işler ve olumlu ortam onların acılarına odaklanmalarını engellediği için en korkunç Elantrian acılarını hiç hissetmemişlerdi. Sarene'yi açlık da hiç

hırpalamamıştı; ama elbette o, herkesin günde en az bir kere yemek yeme fırsatının olduğu bir zamanda gelecek kadar şanslıydı. Yemek stokları bir aydan fazla dayanmayacaktı, ama idareli olmanın bir gereği yoktu. Açlık Elantrianlar için öldürücü değil, sadece rahatsızlık vericiydi.

Onda en güzel olan şey ise gözleriydi: Her şeyi keskin bir ilgiyle inceleyiş şekli. Sarene sadece bakmıyor, inceliyordu. O konuştuğunda sözlerinin arkasında düşünce vardı. Raoden’in Teo prensesinde en çekici bulduğu şey işte o zekâvdı

Onlar yaklaşırlarken başını kaldırdı, yüzünde heyecanlı bir gülümseme vardı. “Ruh’ Ne bulduğumu ***asla*** tahmin edemezsin.”

“Haklısın,” diye itiraf etti Raoden gülümseyerek, dışarısı hakkında bilgi edinme konusuna nasıl yaklaşacağından emin değildi. "Bu nedenle, basitçe bunu bana hemen söyleyebilirsin.”

Sarene kitabı kaldırarak Raoden’e sırtını gösterdi. ***Seor'un Politik Mitler Ansiklopedisi*** yazıyordu. Her ne kadar Raoden kütüphaneyi Sarene’nin AonDor’a olan ilgisini tatmin etmek için göstermiş olsa da, Sarene o konu hakkında çalışmayı, politik teori üzerine olan bir raf dolusu kitabın olduğunu fark ettiği anda ertelemişti. İlgisinin böyle kaymış olmasının bir sebebi, büyük ihtimalle AonDor'a olan kızgınlığından kaynaklanıyordu. Havaya Aonlar çizemiyordu, parmaklarının arkasında parlayan çizgilerin belirmesini bile sağlayamıyordu. Raoden de ilk başta hayrete düşmüştü, ama Galladon böyle şeylerin ender rastlanır olmadığını açıklamıştı. Reod’dan önce bile, bazı Elantrianların AonDor öğrenmeleri yıllar alabiliyordu. Eğer insan ilk çizgiye bile uygun olmayan bir eğimle başlarsa hiçbir şey belirmezdi. Asıl Raoden'in anında başarıya ulaşmış olması inanılır gibi değildi.

Ancak Sarene bunu öyle görmüyordu. O, bir şeyi öğrenmesi başka birinden uzun sürdüğünde sinirlenen türde biriydi. Aonları mükemmel olarak çizdiğini iddia ediyordu ve doğrusunu söylemek gerekirse, Raoden de çizimlerinde herhangi bir kusur göremiyordu. Şekiller ısrarla belirmeyi reddediyordu ve ne kadar çok olursa olsun, hiçbir prensessel öfke onları hizaya getiremiyordu.

Böylece, Sarene dikkatini politik kitaplara vermişti; gerçi Raoden eninde sonunda bunun olacağını tahmin ediyordu. Sarene AonDor'la ilgiliydi, ama politika onun tutkusuydu. Raoden ne zaman kütüphaneye pratik yapmaya

gelse, Sarene de antik bir tarihçi veya siyaset dâhisinin yazdığı bir kitabı alarak bir köşeye çekilip okumaya başlıyordu.

“...bu muhteşem. Hiç Fjorden’in palavra ve dalaverelerini bu kadar kesin bir şekilde ortaya döken bir şey okumamıştım.”

Raoden sözlerine dikkat etmek yerine sadece ona bakarak yüz hatlarından zevk almakta olduğunun farkına vararak başını salladı. Kitap hakkında bir şeyler söylüyordu, Fjorlann politik yalanlarını açığa çıkardığıyla ilgili bir şey.

“Her devlet zaman zaman yalan söyler, Sarene,” dedi o durakladığında. “Doğru,” dedi Sarene kitabın sayfalarını çevirirken. “Ama bu büyüklükte değil. Son üç yüzyıldır, Fjorden Derethi dinini kabul ettiğinden beri, Wyrnler sanki imparatorluk ***en başından beri*** kutsal iradenin bir tezahürüymüş gibi gösterecek şekilde kendi ülkelerinin tarih ve edebiyatını açık açık değiştiriyorlarmış. Şuna bak.” Kitabı yine kaldırarak bu sefer Raoden'e mısralardan oluşmuş bir sayfayı gösterdi. “Bu ne?”

“Kral Wym. Üç bin mısralık şiirin tamamı.”

“Bunu okumuştum,” dedi Raoden. ***Wym'in*** en eski yazılı edebi eser olduğu söylenirdi; Shu-Keseg’in, dolayısıyla da Shu-Dereth ve Shu-Korath’m gelmiş olduğu, kutsal kitap olan ***Do-Kando’***dan bile daha eskiydi.

"Kral Wym’\r\ bir versiyonunu okumuş olabilirsin,” dedi Sarene başını sallayarak. "Ama bunu değil. Şiirin çağdaş versiyonlar» neredeyse Derethi sayılabilecek bir tarzla Jaddeth’e göndermelerde bulunuyor. Bu kitaptaki versiyon, rahiplerin eseri Wyrn’in, Shu-Keseg’in kurulmasından çok uzun zaman önce yaşamış olduğu halde, sanki Derethi’ymiş gibi görüneceği şekilde yeniden yazmış olduklarını gösteriyor. O zamanlar Jaddeth veya en azından Shu-Dereth’in benimsediği o adı taşıyan tanrı, yerin altındaki taşlarla ilgilenen nispeten önemsiz bir tanrıydı.

"Ancak şimdi Fjorden dindar olduğuna göre, tarihlerindeki en büyük kralın kulağa sanki bir putperestmiş gibi gelmesini kabul edemezler. Böylece rahipler gidip tüm şiirleri yeniden yazmışlar. Bu Seor denilen adam Wym’in orijinal bir versiyonunu nereden bulmuş bilmem; ama eğer bu açığa çıkarsa, Fjorden için çok büyük bir utanç kaynağı olur.” Gözleri yaramazlıkla parladı.

Raoden içini çekti ve yürüyerek Sarene’nin masasının yanma gelerek onunla göz göze gelmek için çömeldi. Herhangi bir başka zaman olsa,

hiçbir şeyi oturup onun konuşmasını dinlemeye tercih etmezdi. Ne yazık ki, akimda daha acil şeyler vardı.

“Peki,” dedi Sarene kitabı yerine koyarken gözleri kısılarak. “Ne oldu? Gerçekten de o kadar sıkıcı mıyım?”

“Hiç de değil,” dedi Raoden. “Sadece yanlış zaman. Bak... Galladon ve ben az önce şehir duvarının tepesine tırmandık.”

Sarene’nin yüzünde şaşkınlık belirdi. “Ve?”

“Elantris Şehir Muhafızlarının Dük Telrii’nin köşkünü çevrelemekte olduğunu gördük,” dedi Raoden. “Bize bunun neden olduğunu az da olsa açıklayabileceğini umuyorduk. Dışarısı hakkında konuşmakta tereddüdü olduğunu biliyorum, ama endişeliyim. Neler olduğunu bilmem gerek.”

Sarene bir kolu masanın üstüne yaslanmış, elini kaldırmış, düşünürken çoğunlukla yaptığı gibi işaret parmağıyla yanağına vuruyordu. “Pekâlâ,” dedi en sonunda içini çekerek. "Sanırım adil davranmadım. Seni dışarının olaylarıyla rahatsız etmek istememiştim.”

“Diğer Elantrianların bazıları ilgisiz görünebilir, Sarene; ama bu sadece bizim Kae’de olan biteni değiştiremeyeceğimizi bildiklerinden,” dedi Raoden. “Ancak ben dışarıda neler olduğunu bilmeyi tercih ederim, sen onlar hakkında konuşmaya biraz isteksiz olsan bile.”

Sarene başını sallayarak onayladı. “Bu önemli değil, artık bunun hakkında kt>-nuşabilirim. Sanırım önemli kısım, ben Kral Iadon’u tahttan devirdiğimde başladı, ki elbette o da kendini bu yüzden astı.”

Raoden gözleri fal taşı gibi açılarak küt diye oturdu.

44. BÖLÜM

KONUŞMAYA başlarken bile Sarene, Ruh'un demiş olduğu şey hakkında endişelenmekteydi. O olmadan diğerlerinin taht üstünde yasal bir iddiası yoktu. Roial'ın bile elinden bir şey gelmezdi, Telrii asil sınıfı üstündeki kontrolünü sağlamlaştırırken sadece çaresizce izlemek dışında yapabilecekleri bir şey yoktu. Günün sonuna kadar Telrii'nin tahta çıkışının haberini almayı bekliyordu.

Lafının Ruh'ta oluşturduğu büyük şaşkınlık ifadesini fark etmek Sarene'nin birkaç saniyesini aldı. Odadaki sandalyelerden birine çökmüştü ve gözleri kocaman açılmıştı. Sarene kendini incelik eksikliği yüzünden azarladı, neticede bu hakkında konuştuğu Ruh'un kralıydı. Son birkaç hafta içinde sarayda o kadar çok şey olmuştu ki Sarene duyarsız hale gelmişti.

“Üzgünüm,” dedi Sarene. “Bu biraz patavatsızlık oldu, değil mi?”

“Iadon öldü mü?" diye sordu Ruh alçak bir sesle.

Sarene başını sallayarak onayladı. “Jesker Gizemlerine bulaşmış olduğu ortaya çıktı. Bu yayıldığında, utançla yüzleşmek yerine kendini astı.” Olayların gelişimindeki rolünü fazla açmadı, işleri daha da karıştırmanın gereği yoktu.

"Jesker mi?" diye tekrarladı Ruh, sonra yüzü karardı ve dişlerini sıktı. “Her zaman onun bir aptal olduğunu düşünmüştüm ama... Katılımı ne kadar... ileri gitmişti?"

“Aşçı ve hizmetçilerini kurban ediyordu,” dedi Sarene kendini hasta hissederek. Bu şeyleri açıklamaktan kaçınmasının bir sebebi vardı.

Görünüşe göre Ruh, onun benzinin solgunluğunu fark etti. “Üzgünüm.”

“Önemli değil,” dedi Sarene. Ancak hayatta başka ne olursa olsun, nereye giderse gitsin, Iadon’un kurbanının gölgelenmiş görüntüsü, daima aklında pusuya yatmış olarak bekleyecekti.

“O zaman Telrii mi kral oldu?” diye sordu Ruh.

“Yakında,” dedi Sarene. “Şimdiden taç giymiş olabilir."

Ruh başını salladı. "Ya Dük Roial’dan ne haber? O hem daha zengin, hem de daha saygı duyulan biri. Tahtı o almalıydı.”

“Artık daha zengin değil,” dedi Sarene. "Fjorden Telrii’nin gelirine ilavede bulundu. Telrii bir Derethi yandaşı ki bu da, ne yazık ki sosyal statüsünü yükseltti.” Ruh’un alnı kırıştı. “Derethi yandaşı olmak ne zamandan beri insanı daha popüler yapıyor? Çok şey kaçırmışım, değil mi?”

“Ne kadar zamandır buradasın?”

“Bir yıl,” diye cevap verdi Ruh düşünmeden. Bu bazı başka Yeni Elantrislile-rin ona söylediklerini tutuyordu. Kimse Ruh’un ne kadar zamandır şehirde olduğundan kesin olarak emin değildi, ama hepsi en azından bir yıl olduğunu tahmin ediyorlardı. Rakip çetelerin kontrolünü son haftalarda ele geçirmişti, ama bu bir insanın uzun uzun çalışıp plan yapmadan başaracağı türden bir şey değildi.

"Sanırım bu Telrii’nin muhafızları nasıl kendi tarafına çekebildiğini açıklıyor,” diye mırıldandı Ruh. “Her zaman o anda en popüler görünen kimse, ona destek vermeye fazlasıyla hevesli olmuşlardır.”

Sarene başını sallayarak onayladı. "Benim buraya atılmamdan kısa süre önce dükün köşkünün etrafına yerleştiler.”

“Peki,” dedi Ruh. “En baştan başlaman gerekecek. Bana verebileceğin ne kadar bilgi varsa almalıyım.”

Böylece Sarene anlattı. Duladen Cumhuriyeti’nin düşüşüyle ve Fjorden’in artan tehlikesiyle başladı. Ruh’a Prens Raoden’le olan nişanından ve Derethile-rin Arelon’daki artan gücünden bahsetti. Konuştuğu sırada Sarene, Ruh’un Arelon’daki politik durumu onun mümkün olabileceğini düşündüğünden çok daha iyi anladığını fark etti. Iadon’un ölümünden sonra gelen beyanatının sonuçlarını hızla kavradı. Fjorden hakkında bildiği çok şey vardı, ama rahiplerinin ne kadar tehlikeli

olabileceğine dair birinci elden bilgisi yoktu; o daha çok Wyrn'in kontrolü altındaki askerlerden endişeleniyordu.

En etkileyici olanı Arelon'daki çeşitli lord ve asilleri anlayışıydı. Sarene'nin onların kişilik ve mizaçlarını açıklamasına gerek yoktu, Ruh bunları zaten biliyordu. Aslında, Ruh onları Sarene'dan daha iyi anlıyor gibiydi. Onu bu konu hakkında sorguladığında Ruh, basitçe Arelon'da baron veya vukan seviyedeki her asili tanımanın hayati olduğunu açıkladı. Çoğu zaman daha düşük seviyeli bir asilin yükselmesinin tek yolu, daha güçlü aristokratlarla anlaşmalar yapıp kontratlar im-zalamasıydı; çünkü pazarı kontrol edenler onlardı.

Kralın ölümü dışında tek bir şey onu şoke etti.

"Sen ***Roial'la*** mı evlenecektin?'' diye inanamayarak sordu.

Sarene gülümsedi. "Buna ben de inanamıyorum. Plan biraz hızla gelişti."

"Roial mı?" diye sordu Ruh tekrar. "Vay yaşlı hergele! ***Bu*** fikri ortaya atarken zevkten dört köşe olduğuna eminim."

"Dükün centilmenliğinin sorgulanamaz olduğunu gördüm," dedi Sarene.

Ruh ona "Ben de senin daha iyi bir insan sarrafı olduğunu düşünmüştüm,' diyen bir ifadeyle baktı.

"Ayrıca, bunu o önermedi," diye devam etti Sarene. "Shuden önerdi." "Shuden mi?" dedi Ruh. Sonra bir an düşündükten sonra başını sallayarak onayladı. "Evet, bu onun kuracağı türden bir bağlantıya benziyor, gerçi ben onun 'evlenmek' kelimesini telaffuz ettiğini bile düşünemiyorum. Evlilik kavramının kendisi onu korkutuyor."

"Artık değil," dedi Sarene. "O ve Ahan'ın kızı gayet yakınlar."

"Shuden ve Torena mı?" diye sordu Ruh, daha da afallayarak. Sonra kısılmış gözlerle Sarene'yi inceledi. "Dur bir dakika, sen RoiaFla nasıl evlenecektin? Senin zaten evli olduğunu sanıyordum."

"Ölü bir adamla," diye hıhladı Sarene.

"Ama evlilik anlaşman bir daha asla evlenemeyeceğini söylüyordu."

"Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sordu Sarene kısılan gözlerle.

"Daha birkaç dakika önce sen anlattın."

"Anlatmadım."

"Elbette anlattın. Anlatmadı mı, Galladon?"

Sarene’nin politik kitabını karıştırmakta olan iri Dula, kafasını bile kaldırmadı. “Bana bakma, sule. Ben bu işe karışmıyorum.”

“Her neyse,” dedi Ruh arkadaşına sırtını dönerek. “Roial’la nasıl evlenecektin?” “Neden olmasın?” diye sordu Sarene. "Ben Raoden’le hiç tanışmadım. Herkes onun iyi bir prens olduğunu söylüyor, ama benim ona ne borcum var? Arelon’la olan anlaşmam Iadon öldüğü anda geçersiz hale geldi, anlaşmayı en başta yapmış olmamın tek sebebi de Arelon’la kendi vatanım arasında bir bağ kurmaktı. Neden Arelon un sonraki kralıyla çok daha parlak bir bağlantı kurabilecekken ölü bir adamla olan anlaşmama sadık kalayım?”

“O zaman prensle evlenmeyi sadece politika için kabul ettin.” Her nedense ses tonu incinmiş gibiydi, sanki Sarene’nin Arelon’un veliaht prensiyle olan ilişkisi, doğrudan asil sınıfına yapılmış bir hakaretti.

“Elbette,” dedi Sarene. “Ben politik biriyim, Ruh. Ben Teod için en iyi olanı yaptım, Roial'la da aynı sebep yüzünden evlenecektim.”

Başını sallayarak onayladı, hâlâ biraz hüzünlü görünüyordu.

“Neyse işte, dükle evlenmek üzere taht odasmdaydım,” diye devam etti Sarene, Ruh’un gücenmişliğini görmezden gelerek. Onun Sarene’nin nedenlerini sorgulamaya ne hakkı vardı? “İşte tam o anda Shaod beni aldı."

“Orada mı?” diye sordu Ruh. “EKiğününde mi oldu?”

Sarene bir anda çok güvensiz hissederek başını salladı. Görünüşe göre ne zaman kabul edilmeye yaklaşsa, bir felaket tekrar onu yabancılaştırıyordu.

Galladon homurdandı. “Eh, şimdi neden konuşmaya isteksiz olduğunu biliyoruz. Kolo?”

Ruh’un eli Sarene’nin omzunu buldu. “Üzgünüm.”

“Artık bitti,” dedi Sarene kafasını sallayarak. "Telrii’nin taç giyişiyle ilgili endişelenmemiz gerek. Arkasında Fjorden varken...”

“Telrii hakkında endişelenebiliriz, ama yapabileceğimiz bir şey olduğundan

şüpheliyim. Keşke dışarıyla bağlantı kurmamızın bir yolu olsaydı!"

Birden utanan Sarene’nin gözleri Ashe’nin Aon’u neredeyse görünmez olmuşken odanın gölgelerinde saklanmakta olduğu yere kaydı. "Bir yol olabilir," diye itiraf etti.

Ruh, Sarene Ashe’ye el sallarken başım kaldırdı. Ashe, Aon'unun ışığı etrafında genişleyerek bir ışık küresine dönüşürken parlamaya başladı. Seon masasının üstünde havada durmak için süzülerek yaklaşırken Sarene, utançla Ruha baktı.

"Bir Seon?” dedi Ruh takdir ederek.

"Onu sakladığım için bana kızgm değil misin?” diye sordu Sarene.

Ruh kıkırdadı. "Dürüst olmak gerekirse, Sarene; benden bazı şeyleri saklıyor olmanı bekliyorum. Sen, sadece onlara sahip olmak için bile olsa, sırlara ihtiyacı olan türde biri gibi görünüyorsun.”

Sarene bu akıllıca yoruma hafifçe kızardı. “Ashe, gidip Kiin ve diğerlerini kontrol et. Telrii kendini kral ilan ettiği anda bilmek istiyorum.”

“Evet, leydim,” dedi Ashe ve süzülerek uzaklaştı.

Ruh sessizleşti. Ashe’nin açıklanamaz Shaod deliliğine yakalanmamış olması hakkında bir yorum yapmamıştı, ama elbette Ruh, Ashe’nin Sarene’nin kendi Se-onu olduğunu bilemezdi.”

Sessizlik içinde beklediler ve Sarene, Ruh’un düşüncelerini bölmedi. Ona ezici miktarda bir bilgi yığını vermişti ve gözlerinin arkasında aklının bu yığını kurcalamakta olduğunu görebiliyordu.

Ruh da ondan bir şeyler saklıyordu. Sarene ona güvenmediğinden değil, sırları her ne idiyse büyük ihtimalle onları saklamak için iyi sebepleri vardı. Sır tutmayı kişisel bir hakaret olarak algılamak için fazla uzun bir süredir politikayla uğraşmıştı.

Elbette bu, onun bulabildiği kadarını keşfetmeyeceği anlamına gelmiyordu. Şimdiye dek Ashe, Ien Çiftliğinin yöneticisinin ikinci oğluyla ilgili herhangi bir şey keşfetmeyi başaramamıştı, ama hareketlerinde oldukça sınırlıydı. Sarene ona kendini sadece Kiin ve diğerlerine gösterme izni vermişti. Diğer Seonlar yapamazken Ashe’nin neden kurtulduğunu bilmiyordu ve Ashe’nin varlığının ona verebileceği herhangi bir olası üstünlüğü kaybetmek istemiyordu.

Görünüşe göre yakın zamanda bir yere gitmeyeceklerini fark etmiş olan Dula Galladon, ayaklarını sürüyerek bir sandalyeye gidip yerleşti. Sonra gözlerini kapadı ve görünüşe göre uykuya daldı. Genellemelerin aksine karamsar olabilirdi, ama hâlâ bir Dulaydı. Dula halkının o kadar rahat olduğu söylenirdi ki her zaman ve her konumda uykuya dalabilirlerdi.

Sarene iri adama göz attı. Galladon ondan hoşlanıyormuş gibi görünmüyordu. Ancak o kadar inatçı bir şekilde huysuzdu ki, Sarene bundan da emin olamıyordu. Bazı konularda bir bilgi pman gibi görünüyordu, ama başka alanlarda tamamen cahildi ve bundan gerçekten de zerre kadar rahatsız olmuyordu. 11er şeyi istifini bor-madan kabul ediyordu, ama aynı zamanda da bunun hakkında şikâyet ediyordu.

Ashe geri dönene kadar Sarene dikkatini tekrar politik yalanlar kitabına çc yitmişti. Seon, Sarene onun orada olduğunu bile fark etmediği için bir boğazım temizleme sesi çıkarmak zorunda kaldı. Ruh da başını kaldırdı; ama Dula, arkadaşı onun karnını dirseklevene dek horlamaya devam etti. Ondan sonra üç çift göz Ashe'ye döndü.

“Pekâlâ?" dedi Sarene.

“Oldu, leydim,” diye onlan bilgilendirdi Ashe. “Telrii artık kral."

45. BÖLÜM

HRATHEN ay ışığında deliği merakla inceleyerek Elantris şehir duvarının tepesinde duruyordu. Merdiven boşluklarından birinin kapısı kırılmış ve parçalanmış, birkaç tahtası sökülmüştü. Delik fareler tarafından açılabilecek bir deliğe dikkate değer şekilde benziyordu, yuvalarından kaçmaya çalışan Elantrian fareler tarafından. Burası duvarın muhafızlar tarafından temiz tutulan kısımlarından biriydi ve merdivenlerdeki bazı çamur izleri aşağıdakilerin birkaç kere duvarın tepesine çıkmış olduklarının bariz bir kanıtıydı.

Hrathen yürüyerek merdiven boşluğundan uzaklaştı. Deliğin farkında olan tek kişi büyük ihtimalle kendisivdi; Elantris artık sadece iki veya üç muhafız tarafından gözleniyordu ve onlar da nadiren yürüyüş yolunda devriye geziyorlardı, tabii eğer geziyorlarsa. Şimdilik muhafızlara delikten bahsetmeyecekti. Elantrianların şehirlerinden dışarı sızıp sızmadıkları onu ilgilendirmiyordu. Dış görünüşleri çok belirgindi, hiçbir yere gidemezlerdi. Ayrıca insanları Elantris'le ilgili endişelerle uğraştırmak istemiyordu, onların yeni krallan ve yakında ilan edeceği Derethi sadakatine odaklanmış olarak kalmalarını istiyordu.

Elantris sağında, Kae solunda kalarak yürüdü. Akşamın karanlığında, şimdi Telrii'nin evi olan kraliyet sarayı küçük bir ışık kümesi halinde parlıyordu. Yen! krallarına sadakatlerini göstermeye hevesli olan Arel asil sınıfı, her biri bağlılığını kanıtlamak için birbirivle rekabet ederek taç giyme töreninde neredev>e eksiksiz katılımla hazır bulunuyorlardı. Çalımlı eski dük belli ki ilginin tadın: çıkarıyordu.

Hrathen, ayakları taşlar üstünde tıkırdarken sakin gecede vüriimeve de\anı etti. Telrii'nin taç giymesi beklenen tantanayla gerçekleşmişti. Şimdi kr.ıl olan ı^ki dük, anlaması kolay bir adamdı ve anlaşılabilen adamlar

kullanılabilirdi Bırakalım şu an için eğlencesinin tadını çıkarsın. Yarın borçların ödenme zamanı şelevekt-,

Telrii'nin Shu-Dereth'e katılmadan önce Hrathen den daha çok para isteyeceğine şüphe yoktu. Telrii kendini akıllı zannediyordu, tacın kendiNine Fıordert u-pazarlıkta daha fazla ağırlık vereceğini varsayacaktı. Hrathen elbette ki para talepleri karşısında öfkelenmiş numarası yapacaktı. O Telrii'nin asla anlayamayacağı şevi anlıyordu: Güç zenginlikte değil, kontroldeydi. Satın alınmayı reddeden bir adamın karşısında para değersizdi. Kral asla talep ettiği wyrninglerin ona güç vermeyeceğini, aksine onu başka birinin gücü altına yerleştireceğini anlamayacaktı. O açgözlülüğünü paralarla tıka basa doyururken, Arelon onun parmaklarından kayıp gidecekti.

Hrathen kendini birazcık suçlu hissederek başını salladı. Telrii'yi kullanmıştı, çünkü kral kendini muhteşem bir kuklaya çevirmişti. Ancak Telrii'nin kalbinde gerçekten iman olmayacak, Jaddeth'e veya O'nun imparatorluğuna gerçekte hiç teslim olmayacaktı. Telrii'nin sözleri de tahtı kadar boş olacaktı. Ama yine de, Hrathen onu kullanacaktı. Bu mantıklıydı ve Hrathen'in anlamış olduğu gibi onun imanının gücü mantığmdaydı. Telrii inanmayabilirdi, ama onun Derethi olarak yetiştirilen çocukları inanacaktı. Bir adamın anlamsız dönüşü bir krallığın kurtuluşunu getirecekti.

Yürürken Hrathen'in gözleri sürekli olarak Elantris'in kararmış sokaklarına doğru çekiliyordu. Düşüncelerini Telrii ve Arelon'un yaklaşmakta olan fethine odaklamaya çalışıyordu, ama başka bir mesele aklını kurcalamaktaydı.

İstemeyerek de olsa, Hrathen kendi kendine bu gece Elantris duvannda yürümek için birden fazla sebebi olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Prenses hakkında endişeleniyordu. Elbette bu duygu onu rahatsız ediyordu, ama bunu hissettiğini inkâr etmedi. Sarene muhteşem bir rakip olmuştu ve Hrathen, Elantris'in ne kadar tehlikeli olabileceğini biliyordu. Bunu riskin kazanca değer olduğuna karar vererek zehirleme emrini verdiğinde fark etmişti. Ancak üç gün bekledikten sonra kararlılığı sallanmaya başlıyordu. Sarene'nin yaşamasına birden fazla sebep için ihtiyacı vardı.

Böylece Hrathen, aptalca da olsa onu görerek vicdanını onun zarar görmemiş olduğu bilgisiyle rahatlatmak için sokakları izledi. Elbette, kesinlikle buna benzer bir şey görmedi. Hatta bu akşam ortalıkta hiç

Elantrian yok gibiydi. Hrathen onların şehrin başka kısımlarına mı gittiğini, yoksa içerinin birbirlerini yok edecekleri kadar vahşi bir hale mi geldiğini bilmiyordu. Prensesin hatırı için İkincinin doğru olmamasını umdu.

“Sen Gyorn Hrathen’sin,” dedi bir ses aniden.

Hrathen hızla döndü ve gözleri ona görünmeden, sessizce yaklaşan adamı aradı. Arkasında, karanlıkta canlı olarak parlayan bir Seon havada duruyordu. Hrathen gözlerini kısarak merkezindeki Aon’u okudu: Dio.

“Ben oyum," dedi Hrathen dikkatlice.

“Efendim olan Teod Kralı Eventeo adına geldim,” dedi Seon melodik bir sesle. “Seninle konuşmak istiyor.”

Hrathen gülümsedi. Eventeo’nun onunla bağlantı kurmasının ne kadar süreceğini merak ediyordu. " Majesteleri’nin ne söylemek istediğini duymak için sabırsızlanıyorum."

Seonun ışığı içine çekilirken yanıp söndü ve oval yüzlü ve geniş çeneli bir adamın yüz hatlarını oluşturdu.

"Majesteleri,” dedi Hrathen hafifçe başını eğerek. “Size nasıl hizmet edebilirim?”

“Gereksiz kibarlığa gerek yok, Gyorn/’ dedi Eventeo düzce. “Ne istediğimi biliyorsun.”

“Kızınız.”

Kralın kafası onayla sallandı. “Senin bir şekilde bu hastalık üstünde kudretin olduğunu biliyorum. Sarene’yi iyileştirmen için ne gerekiyor?”

“Benim kendime ait hiçbir kudretim yok,” dedi Hrathen alçak gönüllülükle. “Kudretin sahibi olan Ulu Jaddeth’tir.”

Kral durakladı. "O zaman senin Jaddeth’inin kızımı iyileştirmesi için ne gerekiyor?”

“Tanrı, eğer O’na bir çeşit hürmet işareti gösterecek olursanız ikna edilebilir,” dedi Hrathen. “İnançsızlara mucize bahşedilmez, Majesteleri.”

Kral Eventeo yavaşça başını eğdi. Belli ki Hrathen’in ne talep edecek olduğunu biliyordu. Kızını çok seviyor olmalıydı.

“Dediğin gibi olacak, rahip,” diye söz verdi Eventeo. “Eğer kızım o şehirden güven içinde geri dönerse, Shu-Dereth’e döneceğim. Bunun gelmekte olduğunu zaten biliyordum.”

Hrathen genişçe gülümsedi. “Ulu Jaddeth’i prensesi size geri vermesi için... ikna etmeye çalışacağım, Majesteleri.”

Eventeo başını sallayarak onayladı. Yüzü yenilmiş bir adamın yüzüydü. Seon bağlantıyı bitirdi ve bir kelime etmeden uçarak uzaklaştı.

Planının son parçası da yerine otururken Hrathen gülümsedi. Eventeo akıllıca bir seçim yapmıştı. En azından bu şekilde, dönmesinin karşılığında bir şev talep edebilmişti; bu zaten her halükârda elde edeceği bir şey olsa bile.

Hrathen tekrar aşağıdaki Elantris’e baktı, şimdi Sarene’nin sağ salim ona dönmesi için her zamankinden daha da istekliydi. Önündeki birkaç ay içinde Wyrn’e bir değil, iki kâfir krallığı da sunabilecekmiş gibi görünüyordu.

46. BÖLÜM

RAODEN'İN babasının ölmüş olmasını istediği zamanlar olmuştu. Raoden halkın çektiği acıları görmüştü ve bunun suçlusunun babası olduğunu biliyordu. Iadon hem başarısını dolandırıcılığa borçlu olduğunu hem de diğerlerini ezmekte acımasızca kararlar aldığı kanıtlamıştı. Krallığı çökerken o asillerinin birbirini yemesini izlemekten zevk almıştı. Kral Iadon olmadan Arelon daha iyi durumda olacaktı.

Yine de, babasının ölüm haberi geldiğinde, doğrusu Raoden duygularının hain bir şekilde kederli olduğunu görmüştü. Kalbi son beş yılın Iadon'unu unutmak, bunun yerine Raoden'in çocukluğundaki Iadon'u hatırlamak istiyordu. Babası tüm Arelon'daki en başarılı iş adamıydı, vatandaşları tarafından sayılır ve oğlu tarafından sevilirdi. Onurlu ve güçlü bir adam olarak görülürdü. Raoden'in bir kısmı, her zaman babasını kahramanların en büyüğü olarak gören çocuk olarak kalacaktı.

İki şey onun kaybının acısını unutmasına yardımcı oluyordu: Sarene ve Aonlar. Biriyle değilken, diğeriyle idi. Artık Yeni Elantris neredeyse kendi kendine işliyordu, insanlar kendilerini meşgul etmek için yeni projeler üretiyorlardı ve onun dikkatini gerektiren tartışmalar nadir görülüyordu. Böylece o da, sık sık kütüphaneye gelerek Sarene okurken Aonlar çiziyordu.

“Burada çağdaş Fjorden'le ilgili şaşırtıcı derecede az bilgi var,” dedi Sarene, neredeyse kaldırmak için Raoden'in yardımına ihtiyaç duyacağı kadar büyük bir kitabı kurcalarken.

"Belki de sadece henüz doğru kitabı bulamamışsındır,” dedi Raoden, Aon Ehe'yi çizerken. Sarene sandalyesinin yanında yeni bir kitap yığınıyla her zamanki masasında oturuyordu ve Raoden ise duvara sırtını vermiş, yeni bir grup Aon işaretiyle pratik yapıyordu.

"Belki,” dedi Sarene ikna olmadığı halde. “Buradaki her şey Eski İmparatorlukla ilgili gibi görünüyor, son yüz yılın Fjorden'inin adının geçtiği tek kitap, o tarihin yeniden yazılmasıyla ilgili olanı. Elantrianların diğer dinleri dikkatle incelemiş olacağını varsaymıştım, sadece neyle karşı karşıya olduklarını bilmek için bile olsa."

‘‘Benim anladığım kadarıyla, Elantrianlar rekabeti pek umursamıyordu,” dedi Raoden. Konuşurken parmağı hafifçe kayarak çizgisini bozdu. Aon bir an havada asılı kaldı ve sonra hatası tüm çizimi geçersiz hale getirerek solup gitti. Raoden açıklamasına devam etmeden önce içini çekti. “Elantrianlar kendilerinin diğer varlıklardan o kadar üstün oldukları sonucuna varmışlardı ki diğer dinler hakkında endişelenmeye gerek görmüyorlardı. Pek çoğu tapınılıp tapınılmadıklarını bile umursamıyordu.”

Sarene onun bu yorumunu düşündü, sonra bu öğleden sonranın yemeğinden kalan boş tabağı kenara iterek tekrar kitabına baktı. Raoden, Sarene’ye onun yiyecek payını her yeni gelene ilk haftasında yaptıkları gibi artırmış olduklarını söylememişti. Alınan yemek miktarının yavaş yavaş azalmasının aklın açlığa daha kolay uyum sağlamasına yardımcı olduğunu tecrübeyle öğrenmişti.

Raoden tekrar çizmeye başladı, ama birkaç saniye sonra kütüphane kapısı açıldı.

“Hâlâ yukarıda mı?” diye sordu Raoden, Galladon içeri girerken.

“Kolo,” diye cevap verdi Dula. “Hâlâ tanrısına çığlık atıyor.”

‘“Dua ediyor’ demek istiyorsun."

Galladon, Sarene’nin yanında bir yere oturmak için ilerlerken omzunu silkti. “Bir Tanrının, ne kadar alçak sesle konuşursa konuşsun, onu duymasını beklersin.”

Sarene kitabından başını kaldırdı. “Gyorndan mı bahsediyorsunuz?”

Raoden başını sallayarak onayladı. “Bu sabah erken saatlerden beri kapının yukarısında ayakta duruyor. Görünüşe göre, tanrısına bizi iyileştirmesi için yalvarıyor.”

Sarene irkildi. ***“İyileştirmek*** mi?”

“Onun gibi bir şey," dedi Raoden. "Onu çok iyi duyamıyoruz.”

"Elantris’i iyileştirmek, öyle mi? Bunda bir iş var.” Gözleri şüpheliydi.

Raoden omzunu silkerek çizimine devam etti. Galladon çiftçilikle ilgili bir kitap seçerek karıştırmaya başladı. Son birkaç gündür, içinde bulundukları özel koşullar altında çalışacak bir sulama sistemi tasarlamaya çalışıyordu.

Birkaç dakika sonra, Raoden neredeyse Aon'u ve belirteçlerini tamamlamışken Sarene'nin kitabını bırakmış, ilgili gözlerle onu izlemekte olduğunun farkına vardı. İncelenmek onun yine parmağının kaymasına sebep oldu ve Aon o daha ne vapmış olduğunun farkına varamadan solup kayboldu. Tekrar Aon Eshe'ye başlamak için elini kaldırırken, Sarene hâlâ dikkatle ona bakıyordu.

“Ne var?” diye sordu Raoden en sonunda. Parmakları ilk üç hareketi içgüdüsel olarak yaptı: Her Aon'un başlangıcı olan yukarıda bir çizgi, yandan aşağı doğru bir çizgi ve ortada bir nokta.

“Hemen hemen son bir saattir aynı şeyi çiziyorsun," diye belirtti Sarone.

“Doğru yapmak istiyorum."

“Ama yaptın, hem de en azından on kez üst üste."

Raoden omzunu silkti. "Düşünmeme yardımcı oluyor.

"Ne hakkında?” diye sordu merakla, görünüşe göre şu an için Eski imparatorluksan sıkılmıştı.

"Son zamanlarda AonDor'un kendisi hakkında. Artık teorinin çoğunu anlıyorum, ama hâlâ Doru neyin engellemekte olduğunu keşfetmeye yaklaşmış değilim. Aonlarin değişmiş olduğunu, eski sembollerin biraz yanlış olduğunu hissediyorum, ama bunun neden olduğu üzerine tahmin bile yürütemiyorum."

"Belki ülkeyle ilgili bir şey yanlıştır,” dedi Sarene öylesine, sandalyesinin iki ön ayağı havaya kalkacak şekilde arkasına yaslanarak.

"Ne demek istiyorsun?"

“Eh, Aonlarla ülkenin arasında bir bağ olduğunu söylüyorsun,’’ dedi Sarene şüpheyle. “Gerçi bunu sana ben de söyleyebilirdim."

“Öyle mi?" diye sordu Raoden çizerken gülümseyerek. “Bir prenses olarak eğitimin Elantrian büyüsüyle ilgili birkaç gizli ders de mi içeriyordu?”

“Hayır," dedi Sarene dramatik bir hareketle başını arkaya atarak. “Ama Aonlar hakkında eğitim içeriyordu. Her Aon'a başlamak için Arelon'un bir

resmini çizersin. Bunu küçük bir kızken öğrendim."

Raoden parmağı çizginin ortasında durarak dondu. “Bunu bir daha söyle.” “Hım?" diye sordu Sarene. “Ha, o öğretmenimin benim dikkat etmemi sağlamak için kullandığı aptal bir numaraydı. Bak? Her Aon aynı şekilde başlar: Yukarıda deniz kıyısı için bir çizgi, yan tarafta Atad Dağları gibi görünen bir çizgi ve ortada da Alonoe Gölü için bir nokta."

Galladon ayağa kalkarak Raoden’in hâlâ parlayan Aon’una bakmak için geldi. “Haklı, sule. Biraz olsun Arelon’a ***benziyor.*** Kitapların bunun hakkında hiçbir şey söylemiyor mu?”

“Hayır," dedi Raoden hayretle. “Tamam, Aonlarla Arelon arasında bir bağlantı olduğunu iddia ediyorlar, ama asla sembollerin gerçekten de ülkeyi ***temsil ettiklerinden*** bahsetmiyorlar. Belki de bu kavram fazlasıyla temeldi.”

Galladon kitabını alarak arkasından bir şeyi kıvırarak çıkardı: Bir Arelon haritası. “Çizmeye devam et, sule, yoksa o Aon kaybolup gidecek.”

Raoden tekrar parmağını hareket ettirmeye başlayarak onun dediğini yaptı. Galladon haritayı kaldırdı ve Sarene de Dula’nın yanında durmak için ilerledi. İnce kâğıdın içinden parlayan Aon’a baktılar.

“Doloken!” diye küfretti Galladon. “Sule, orantılar tamamen aynı. Eğimleri bile aynı şekilde.”

Raoden son bir çizgiyle Aon’u bitirdi. Diğer ikisine katılarak haritaya göz attı, sonra ise Sarene’den tarafa baktı. “Peki ama, o zaman yanlış olan ne? Dağlar hâlâ orada, tıpkı deniz kıyısı ve göl gibi.”

Sarene omzunu silkti. “Bana bakma. Uzman sensin, ben daha ilk çizgiyi bile

düzgün çizemiyorum.”

Raoden tekrar Aon’a döndü. Birkaç saniye sonra kısaca parlayarak kayboldu, potansiyeli açıklanamaz bir sebep yüzünden engellenmişti. Eğer Sarene’nın hipotezi doğruysa, o zaman Aonlar Arelon’la onun varsaymış olduğundan bile daha ya-

kından ilişkiliydiler. AonDor’u her ne durdurduysa ülkeyi de etkilemiş olmalıydı.

Sarene’y» ipucundan dolayı övmek üzere döndü. Ancak sözleri boğazında takıldı. Bir şey yanlıştı. Prensesin derisindeki koyu lekeler yanlış

renkteydi, çürükler gibi mavi ve morların bir karışımıydı. Raoden'in gözlerinin önünde soluyor gibi görünüyorlardı.

“Merhametli Domi!” diye haykırdı Raoden. “Galladon, ona baki"

Dula telaşla Sarene’ye döndü, sonra yüzü endişeden huşuya döndü.

“Ne var?” diye sordu prenses ikisine tedirgin bakışlar atarak.

“Ne yaptın, sule?’’ diye sordu Galladon.

“Hiçbir şey!” diye ısrar etti Raoden, Aon unun durmuş olduğu yere bakarak. "Başka bir şey onu iyileştiriyor olmalı.”

Sonra bağlantıyı kurdu. Sarene, Aonları çizmeyi hiç başaramamıştı. Üşüdüğünden şikâyet etmiş ve yaralarının acımadığını iddia etmişti. Raoden uzanarak Sarene’nin yüzüne dokundu. Eti sıcaktı; fazlasıyla sıcak, vücudu henüz tamamen soğumamış yeni bir Elantrian için bile. Titreyen parmaklarla Sarene’nin başındaki eşarbı çekip çıkararak kafa derisindeki neredeyse görünmez olan yeni san saçları hissetti.

“Idos Domi,” diye fısıldadı. Sonra Sarene’nin elini kaptı ve onu çekiştirerek kütüphaneden çıkardı.

“RUH, anlamıyorum,” diye itiraz etti Sarene, Elantris kapılarının önündeki avluya girerlerken.

“Sen hiç Elantrian olmadın, Sarene,” dedi Raoden. “Bu bir numara, o gyornun kendisini bir Elantrianmış gibi göstermek için kullandığının aynısı. Bir şekilde Hrathen, senin öyle olmadığı halde Shaod tarafından alınmış gibi görünmeni sağlayabiliyor.

"Ama...” diye itiraz etti.

“Düşün, Sarene!” dedi Raoden onu gözlerine bakması için çevirerek. Gyorn yüksek sesi mesafe tarafından çarpıtılarak tepelerindeki duvarda konuşuyordu. “Senin Roial’la olan evliliğin tahta Shu-Dereth’in bir düşmanını oturtacaktı. Hrathen o evliliği durdurmak zorundaydı ve bunu da akıl edebildiği en utanç verici şekilde yaptı. Sen buraya ait değilsin."

Onu kapılara doğru götürmeye çalışarak tekrar kolundan tutup çekti. Sarene eşit güçle asılarak direndi. “Gitmiyorum."

Raoden şaşırarak döndü. “Ama gitmelisin. Burası ***Elantris,*** Sarene. Hiç kimse burada olmak ***istemez."***

"Benim umurumda değil,” diye itiraz etti, sesi meydan okur şekilde kararlıydı. “Kalacağım.”

"Arelon’un sana ihtiyacı var.”

“Arelon ben olmadan daha iyi durumda olacak. Eğer ben burnumu sokmasav-dım, Iadon hâlâ hayatta olurdu ve Telrii tahtı alamazdı.”

Raoden sessizleşti. Sarene'nin kalmasını istiyor, kalmasını arzuluyordu. Ama

onu Elantris'ten çıkarmak için elinden ne gelirse yapardı. Şehir ölümdü. Kapılar açılıyordu, gyorn avını fark etmişti.

Sarene büyük gözlerle Raoden’e bakıyordu, elini kaldırarak ona doğru uzandı. Lekeler şimdi neredeyse tamamen kaybolmuştu. O çok güzeldi.

“Seni beslemeye gücümüz yeter mi sanıyorsun, Prenses?” dedi Raoden sesine acımasızlık katmaya çalışarak. “Bizden olmayan bir kadın için yemeği boşa harcayacağımızı mı zannediyorsun?”

“Bu işe yaramayacak, Ruh,” diye hemen karşılık verdi Sarene. "Gerçeği gözlerinden okuyabiliyorum.”

“O zaman bu gerçeğe inan,” dedi Raoden. “En cimri paylaşımla bile, Yeni Elantris’in sadece birkaç hafta daha dayanacak yemeği var. Ekin yetiştiriyoruz, ama hasadı elde edebilmemizden önce aylar geçecek. Bu zaman zarfında aç kalacağız. Hepimiz; erkekler, kadınlar ve çocuklar. Eğer dışarıda bize daha fazla yiyecek gönderebilecek biri olmazsa, hepimiz aç kalacağız.”

Sarene tereddüt etti, sonra kollarına atılarak ona sıkıca sarıldı. “Lanet olsun sana," diye tısladı. “Domi belanı versin.”

“Arelon’un gerçekten sana ihtiyacı var, Sarene," diye fısıldadı Raoden. “Eğer dediğin doğruysa ve tahtta bir Fjor yandaşı varsa, Elantris için fazla zaman kalmamış olabilir. Eğer Derethi rahiplerinin istediği olursa, bize ne yapacaklarını biliyorsun. Arelon'da işler fazlasıyla yanlış gitmiş, Sarene. Sen onları düzeltmesi için güvenebileceğim tek kişisin.”

Sarene onun gözJerine baktı. “Geri döneceğim.”

Sarı ve kahverengiler içindeki adamlar ikisini ayırarak etraflarına üşüştü. Raoden’i bir kenara ittiler ve adamlar Sarene’yi çekip götürürken o kaygan kaldırım taşlarında sırtüstü yatarak kalakaldı. Altında vıcık vıcık çamuru hissederken, kan kırmızı zırhıyla yukarıda duran adama baktı. Gyorn bir an

sessizce dikildi, sonra dönerek Sarene’yi şehrin dışına doğru takip etti. Kapılar onun arkasından bir gümlemeyle kapandı.

47. BÖLÜM

KAPILAR bir gümlemeyle kapandı. Bu kez Sarene'yi Elantris'in içine değil, dışına kilitliyorlardı. Duygular kızgın bir kurt sürüsü gibi, her biri dikkatini talep ederek ruhuna atılıyordu. Beş gün önce hayatının mahvolduğunu düşünmüştü, iyileşmeyi dilemiş, dua etmiş ve bunun için Domi'ye yalvarmıştı. Şimdi ise kendini, Ruh da orada olduğu sürece lanetlenmeye geri dönmeyi arzularken bulmuştu.

Ancak Domi kararı onun yerine vermişti. Ruh haklıydı; o Elantris'te, Ruh'un dışarıda var olabileceğinden daha fazla yaşayamazdı. Dünyaları ve vücutlarının talepleri, çok farklıydı.

Omzuna bir el kondu. Sarene donukluğunu üstünden atarak döndü. Başını yukarı kaldırarak bakmak zorunda kalacağı çok fazla adam yoktu.

“Jaddeth sizi esirgedi, Prenses,” dedi Hrathen hafifçe, şiveli konuşmasıyla.

Sarene adamın elini silkeledi. "Bunu nasıl yaptın bilmiyorum, rahip; ama bir şeyi kesin olarak biliyorum: Senin tanrına hiçbir borcum yok.”

"Babanız farklı düşünüyor, Prenses,” dedi Hrathen, yüzü sertti.

“Dini gerçeği yaydığını iddia eden bir adam için yalanların çarpıcı bir şekilde bayağı, rahip.”

Hrathen hafifçe gülümsedi. "Yalanlar mı? Neden gidip kendisiyle konuşmuyorsunuz? Bir şekilde, Teod'u bize verenin ***siz*** olduğunu söyleyebiliriz. Kralı imana gelince, çoğunlukla ülke de arkasından gelir."

“İmkânsız!” dedi Sarene emin olamayarak. Gyornlar genellikle doğrudan bir yalan söylemek için fazlasıyla kurnaz olurlardı.

“Akıllıca ve kurnazlıkla savaştınız, Prenses," dedi Hrathen, öne doğru yavaş bir adım atıp zırh eldivenli elini uzatarak. “Ancak gerçek bilgelik ne zaman daha fazla savaşmanın anlamsız olduğunu bilir. Teod benim ve Arelon da kısa süre sonra benim olacak. Sürekli kumsalın ıslak kumlarında bir çukur kazmaya çalışıp da her seferinde gelgitin çalışmasını yok ettiği taş leyleği gibi olmayın. Shu-Dercth’i benimseyin ve çabalarınızın kibirden fazlası olmasına izin verin.”

"Ölürüm daha iyi!"

"Zaten öldünüz," diye belirtti gyorn. “Ve sizi ***ben*** geri getirdim." İleriye bir adım daha attı ve Sarene ürkerek ellerini göğsüne dayadı ve geriye çekildi.

Güneş ışığında çelik parladı ve birden Eondel’in kılıcının ucu Hrathen’in boy-nundaydı. Sarene devasa, güçlü kolların onu sardığını hissetti ve yan tarafında cızırtılı bir sesin sevinçle haykırdığını duydu.

“Domi’nin adına şükürler olsun!” diye şükretti Kiin, onu kucaklayarak yerden kaldırırken.

“***Jaddeth’in*** adına şükürler olsun,” dedi Hrathen kılıcın ucu hâlâ derisine dayalı. “Domi onu çürümeye terk etti.”

“Bir kelime daha etme, rahip,” dedi Eondel, kılıcının açısını tehdit edercesine değiştirirken.

Hrathen homurdandı. Sonra Sarene’nin gözlerinin takip edemeyeceği kadar hızla, gyorn arkaya doğru eğilerek kafasını kılıcın menzilinden çıkardı. Aynı anda tekme atıp sertçe ayağını Eondel’in eline vurarak kılıcı elinden uçurdu.

Hrathen’in kan kırmızı eli kılıcı havada kaparken, kızıl pelerinini savrularak hızla döndü. Hrathen kılıcı savururken güneş ışığı çelikten yansıdı. Kılıcın ucunu kaldırım taşlarına dayayarak bir kralın asasını tutacağı gibi kılıcı tuttu. Sonra kabzasının Eondel’in sersemlemiş eline düşmesine izin vererek kılıcı bıraktı. Rahip ileri doğru adım atıp kafası karışmış generali geçti.

“Zaman bir dağ gibi hareket eder, Sarene,” diye fısıldadı Hrathen, o kadar yakındı ki neredeyse göğüs zırhı Kiin’in koruyucu kollarına sürtünecekti. “O kadar yavaş gelir ki, çoğu kişi geçtiğinin farkına bile varmaz. Ancak, en sonunda önünden çekilmeyenleri ezer.”

Hemen ardından döndü, azametle uzaklaşırken savrulan pelerini hem Eondel’e, hem de Kiin’e çarptı.

Kiin gözlerinde nefretle Hrathen’in gidişini izledi. En sonunda Eondel’e döndü. “Gelin, General. Hadi, Sarene’yi dinlenmesi için eve götürelim.”

“Dinlenmek için zaman yok, amca,” dedi Sarene. “Müttefiklerimizi toplaman gerek. Mümkün olduğunca çabuk görüşmeliyiz.”

Kiin bir kaşını kaldırdı. “Daha sonra bunun için yeterince zaman olacak, ’Ene. Sen şu anda hiç de..."

“Güzel bir tatil geçirdim, amca; ama yapılacak işler var,” diye ilan etti Sarene. “Belki de bittiğinde tekrar Elantris’e kaçabilirim. Şu anda, Telrii’nin ülkemizi Wyrn’e vermesini engellemek için uğraşmalıyız. Roial ve Ahan’a haberciler gönderin. Olabildiğince çabuk onlarla görüşmek istiyorum."

Amcasının yüzü şaşkınlıktan hayretler içinde kalmıştı.

“Eh, iyiymiş gibi ***görünüyor,"*** diye belirtti Eondel gülümseyerek.

BABASININ sarayındaki aşçılar bir şeyi çok iyi öğrenmişlerdi: Sarene yemek istediği zaman mutlaka yerdi.

"Elini daha çabuk tutsan iyi olur, kuzen,” dedi Lukel, o dördüncü tabağını bitirirken. “Sanki neredeyse bunun tadım alabilecek gibiydin."

Sarene onu görmezden gelerek Kiin’e bir sonraki tabağı getirmesini işaret etti. Ona, eğer bir kişi yeterince uzun süre aç kalırsa, midesinin küçüleceğini ve bu nedenle de yiyebileceği yemek miktarının azalacağı söylenmişti. Bu teoriyi öne sürmüş olan adam Sarene’nin yemek yiyişini görebilse, çaresizlik içinde ellerini kaldırırdı.

Sarene masada Lukel ve Roial’m karşısında oturuyordu. Yaşlı dük yeni gelmişti ve onu gördüğünde bir an için Sarene, Roial’m kalp krizi geçireceğini düşünmüştü. Ama o bunun yerine, Domi’ye bir dua mırıldanarak konuşamadan onun karşısındaki sandalyeye oturmuştu.

“Dürüstçe söyleyebilirim ki hiçbir zaman bir kadının bu kadar çok yediğini görmemiştim,” dedi Dük Roial, takdir ederek. Hâlâ Sarene’ye inanamayan hayret dolu gözlerle bakıyordu.

“O bir Teo devi,” dedi Lukel. “Sarene’yle normal kadınlar arasında bir karşılaştırma yapmanın adil olduğunu sanmıyorum.”

“Eğer yemek yemekle bu kadar meşgul olmasaydım, buna cevap verirdim," dedi Sarene çatalını onlara doğru sallayarak. Eski ziyafetlerin kalıcı kokusunun lezzetli bir sis gibi asılı durduğu Kiin’in mutfağına girene dek ne kadar aç olduğunun farkına varmamıştı. Sarene ancak şimdi amca olarak tüm dünyayı gezmiş bir aşçıya sahip olmanın ne kadar faydalı olduğunu anlıyordu.

Kiin bir tavada yarı yarıya kaynamakta olan kırmızı bir sos içindeki et ve sebzelerle içeri girdi. "Bu Jindo usülü RaiDomo Mai. Bu isim ‘ateşli tenli et’ anlamına geliyor. Uygun malzemelere sahip olduğum için şanslısın, Jindoiz RaiDel biberinin hasadı geçen mevsim kötü geçti ve...” Sarene eti tabağına doldurmaya başlarken sesi solup gitti. “Umurunda değil, değil mi?” diye sordu içini çekerek. “Bulaşık suyunda da kaynatabilirdim ve yine de senin için fark etmezdi.”

“Anlıyorum, amca,” dedi Sarene. “Sanatın için acı çekiyorsun.”

Kiin oturdu ve masanın üstüne saçılmış boş tabaklara baktı. “Evet, kesinlikle ailenin iştahını da miras almışsın.”

"O büyük bir kız,” dedi Lukel. “O vücudu hareket ettirmek için oldukça fazla yakıt gerekiyor. ”

Sarene lokmaların arasından ona bir bakış fırlattı.

“Hiçbir yavaşlama belirtisi gösteriyor mu?" diye sordu Kiin. “Malzemelerim tükenmeye başladı.”

“Aslında, sanırım bu kadarı yeterli olmalı,’’ dedi Sarene. “İçerinin nasıl olduğunu bilmiyorsunuz, beyler. Gerçekten de orada mutluydum, ama pek fazla yiyecek bir şey yoktu.”

“Ben asıl yiyecek herhangi bir şey olmasına şaşırdım," dedi Lukel. “Elantrianlar yemeği seviyor.”

“Ama aslında ihtiyaçları yok, bu yüzden de stok yapmaya güçleri yeter." dedi Kiin.

Sarene kuzenine veya amcasına bakmadan yemeğe devam etti. Ancak aklı buna takıldı. Onlar Elantrianlar hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyordu?

“Koşullar ne olursa olsun, Prenses, sağ salim döndüğün için Domi’ye şükrediyoruz," dedi Roial.

“Bu göründüğü kadar da mucizevi değil, Roial,” dedi Sarene. “Hiç kimse Hrathen’in Elantris’te olduğu günleri saydı mı?”

“Dört veya beş,” dedi Lukel, bir an düşündükten sonra.

"Bahse girerim beş gündür, benim içeri atılıp da sonra ‘iyileşmeme’ kadar geçen süreyle tam olarak aynı.”

Roial başını sallayarak onayladı. “Gyornun bununla bir alakası var. Babanla konuşmaya fırsat buldun mu?”

Sarene midesinin düğümlendiğini hissetti. “Hayır. Ben... bunu yakında yapacağım.”

Kapı çaldı ve birkaç saniye sonra Eondel yanında Shuden’le içeri girdi. Genç Jindoiz, Torena’yla at binmekten geliyordu.

Girerken baronun yüzüne alışılmadık geniş bir gülümseme yayıldı. “Geri döneceğini bilmeliydik, Sarene. Eğer herhangi biri cehenneme gidip de zarar görmeden geri dönecek olursa, bu senden başkası olamaz.”

“Tam olarak zarar görmeden değil/’ dedi Sarene, kel kafa derisine dokunmak için elini kaldırarak. “Herhangi bir şey bulabildiniz mi?”

“İşte, leydim," dedi Eondel, kısa bir sarı peruğu uzatarak. “Bulabildiğimin en iyisi buydu. Diğerlerinin çoğu o kadar sert hissediliyordu ki at kılından yapılmış olduklarına yemin edebilirim. ”

Sarene alıcı gözle peruğu inceledi, omuzlarına kadar anca gelecekti. Ama kel olmaktan iyiydi. Onun değerlendirmesine göre, sürgününün neden olduğu en ağır kayıp saçıydı. Tekrar istediği gibi bir uzunluğa ulaşması yıllar sürecekti.

“Kimsenin benim kendi saçımı toplamamış olması ne yazık,” dedi Sarene, düzgünce giyinecek zamanı bulana kadar peruğu bir kenara koyarak.

“Tam olarak geri döneceğini öngörmemiştik, kuzen,” dedi Lukel tavada kalan son birkaç parça eti sıyırırken. Büyük ihtimalle, yaktığımızda hâlâ duvağına yapışıktı.” “Yaktığınızda mı?”

“Arel âdeti, ’Ene/’ diye açıklama yaptı Kiin. “Birisi Elantris’e atıldığında eşyalarını yakarız.”

“Her şeyi mi?” diye sordu Sarene kısık sesle.

“Üzgünüm ama öyle,” dedi Kiin utanarak.

Sarene gözlerini kapatarak nefes verdi. "Önemli değil,” dedi, onları gözden geçirerek. “Ahan nerede?”

“Telrii’nin sarayında,” dedi Roial.

Sarene yüzünü astı. “Onun orada ne işi var?”

Kiin omzunu silkti. “Yeni krala en azından bir anlaşma teklifinde bulunmak için birini göndermemiz gerektiğine karar verdik. Onunla çalışmak zorunda kalacağız; bu nedenle, en azından ne çeşit bir işbirliği yapabileceğimizi görebiliriz.”

Sarene yoldaşlarını gözledi. Onu görmekten dolayı bariz şekilde mutlu olmalarına rağmen Sarene yüz ifadelerinde bir şeyi hissedebiliyordu. Yenilgi. Telrii’yi tahttan uzak tutmak için o kadar çalışmış ve başarısız olmuşlardı. İçten içe, Sarene de benzer duyguları hissediyordu; ama bunu kendine ancak itiraf edebiliyordu. Hasta hissediyordu. Ne istediğine karar veremiyordu, her şey o kadar karmaşıktı ki. Neyse ki, görev hissi üstün geldi. Ruh haklıydı: Arelon ciddi bir tehlike içindeydi. Hrathen’in babası hakkında söylemiş olduğu şeyleri ise düşünmek bile istemiyordu. Tek bildiği, başka ne olursa olsun, Arelon’u korumak zorunda olduğuydu. En çok da Elantris’in hatırı için.

“Sanki Telrii’nin taht üzerinde hak iddia etmesi hakkında yapabileceğimiz hiçbir şey yokmuş gibi konuşuyorsunuz,” dedi Sarene sessiz odaya.

“Ne yapabiliriz?” dedi Lukel. “Telrii tacı taktı ve asil sınıfı da onu destekliyor.”

“Wyrn de öyle,” diye hatırlattı Sarene. “Ahan’ı göndermek iyi fikir, ama Telrii’nin iktidarında herhangi bir yumuşama bulacağımızdan şüpheliyim; ne bizim, ne de Arelon’un geri kalanı için. Lordlarım; Raoden kral ve ben de onun karısı olmuş olmalıydım. Onun halkı için kendimi sorumlu hissediyorum. Iadon’un hükmü altında acı çektiler. Eğer Telrii bu krallığı Wvm’e teslim ederse, o zaman Arelon sadece bir diğer Fjor eyaletinden fazla bir şey olmayacak."

“Ne ima ediyorsun, Sarene?" diye sordu Shuden.

“Telrii’ye karşı hareket etmemiz gerektiğini söylüyorum, yapabildiğimiz herhangi bir şekilde.”

Masa sessizleşti. En sonunda Roial konuştu. “Bu önceden yapmakta olduğumuz şeyden farklı, Sarene. Iadon’a muhaliftik, ama onu devirmeyi planlamıyorduk. Eğer Telrii’ye karşı doğrudan hareket edersek, o zaman tahta karşı ihanet etmiş oluruz.”

“Tahta karşı ihanet, ama halka karşı değil,” dedi Sarene. “Teod’da krala bizi koruduğu için saygı duyarız. Bu bir pazarlıktır, resmi bir anlaşma. Iadon, Arelon’u korumak için hiçbir şey yapmadı. Fjorden’i uzak tutmak için bir ordu kurmadı, tebaasının adilce muamele görmesini sağlayacak bir kanuni sistem tasarlamadı ve ülkesinin manevi refahı için de hiçbir şey yapmadı. İçgüdülerim beni, lelrii’nin ondan bile kötü olacağına karşı uyarıyor.”

Roial içini çekti. "Bilmiyorum, Sarene. Iadon gücünü ele geçirmek için Elant-rianları devirdi ve şimdi sen bizim de aynı şeyi yapmamızı öneriyorsun. Bir ülke parçalanmadan önce bunun ne kadarına dayanabilir?

“Peki, Hrathen’in çevirdiği dolapların ne kadarına dayanabileceğini düşünüyorsun?” diye sordu Sarene keskin bir şekilde.

Toplanmış lordlar birbirlerine baktılar. "Bunu yarma bırakmamıza izin yer. Sarene, ” diye rica etti Shuden. “Zor meselelerden, dikkatlice düşünülmeden girilmeyecek işlerden bahsediyorsun."

“Katılıyorum," dedi Sarene. Kendisi de iyi bir uyku çekmek için sabırsızlanıyordu. Neredeyse bir haftadır ilk defa, uyuduğu sırada gerçekten de ü$üme\e çekti.

Lordlar kendi yollarına gitmek için ayağa kalkarlarken başlarını sallayarak onayladılar. Roial bir an oyalanarak geride kaldı. "Görünüşe göre, artık nişanımızı devam ettirmenin bir anlamı yok, değil mi Sarene?”

“Sanmıyorum, lordum. Artık tahtı alacaksak, bu politik manevralarla değil güç kullanarak olacak."

Yaşlı adam dalgın bir şekilde başını salladı. “Hah, zaten gerçek olmak için fazlasıyla iyiydi, canım. İyi geceler o zaman.”

“İvi geceler," dedi Sarene yaşlı dük ayrılırken sevgiyle gülümseyerek. Üç nişan ve sıfır evlilik. Gerçekten de bu konuda yanlış bir yol izliyor olmalıydı. İçini çekerek Roial’m kapıyı kapatmasını izledi, sonra ise titizlikle yemeğinden kalanları temizlemekte olan Kiin'e döndü.

“Amca, saraya Telrii yerleşti ve eşyalarım yakıldı,” dedi. “Birden kalacak yerimin olmadığını fark ettim. İki ay önceki teklifini kabul ederek buraya taşınabilir miyim?”

Kiin kıkırdadı. “Eğer bunu yapmazsan karım cidden sinirlenecek, ’Ene. Son bir saatini senin için bir oda hazırlamakla geçirdi.”

SARENE yengesinin geceliklerinden birini giymiş, yeni yatağında oturuyordu. Bacakları göğsüne sıkıca çekilmişti ve eğik başı hüzün doluydu.

Ashe babasının yüzü kaybolup kendi normal şekline dönerken bir an için bulanıklaştı. “Üzgünüm, leydim,” demeden önce uzun bir an boyunca sessiz kaldı.

Sarene kel kafası dizlerine sürtünerek başını salladı. Hrathen yalan söylememişti, abartmamıştı bile. Babası Shu-Dereth’e dönmüştü.

Tören henüz yapılmamıştı, Teod’da hiç Derethi rahibi yoktu. Ancak, Hrathen'in Arelon'la işini bitirir bitirmez vatanına giderek babasının resmi yeminini bizzat almaya niyetli olduğu belliydi. Yemini Eventeo’yu Derethi hiyerarşisinin en dibine yerleştirecek, onu sadece basit bir rahibin bile kaprislerine boyun eğmek zorunda bırakacaktı.

Hiçbir açıklama veya kızgınlık babasının kararlılığını değiştirmemişti. Eventeo dürüst bir adamdı. Hrathen’e, Sarene’nin sağ salim geri dönmesi halinde, döneceği sözünü vermişti. Sarene’nin hem lanetinin, hem de iyileşmesinin arkasında gyornun düzenbazlığının olmasının bir önemi yoktu; kral verdiği sözü tutacaktı.

Eventeo önderlik ettiğinde de, Teod onu takip ederdi. Elbette zaman alacaktı, Teod halkı koyun değildi. Ancak artethler memleketine akın ettikçe, insanlar onlara önceden yumruklarını sıktıkları yerde, şimdi kulak verecekti; hep krallarının Derethi olduğunu bildikleri için. Teod sonsuza kadar değişmişti.

Maalesef Eventeo bunu onun için yapmıştı. Elbette, bunun ülke için en iyisi olduğunu bildiğinden olduğunu da iddia etmişti. Teod’un donanması ne kadar iyi olursa olsun, sırf sayı üstünlüğü kararlı bir Fjor saldırısının eninde sonunda donanmayı yaracağını garanti ediyordu. Eventeo umutsuz bir savaş vermeyeceğini iddia etmişti.

Ancak o, Sarene’ye prensiplerini korumak için savaşmaya her zaman değece-

ğini öğreten adamın ta kendisiydi. Eventeo gerçeğin değişmez olduğuna yemin ederdi ve hiçbir savaş, en umutsuz olanı bile, doğru olan şeyi savunurken verildiğinde boşuna değildi. Ancak görünüşe göre, Eventeo'nun sevgisi gerçekten daha güçlüydü. Sarene'nin gururu okşanmıştı, ama bu duygu onu hasta hissettiriyordu. Teod onun yüzünden düşecekti, kralı Wyrn'in hizmetkârından fazla bir şey olmayan bir başka Fjor eyaleti olacaktı.

Eventeo onun Arelon'u da onun yaptığı gibi yapmaya yönlendirmesi gerektiğini ima etmişti, ama Sarene bunu reddettiğinde babasının gurur duyduğunu sesinden anlayabiliyordu. O Arelon'u ve Elantris'i koruyacaktı. Dininin sağ kalması için çabalayacaktı, çünkü Arelon, zavallı, hasta Arelon, artık Shu-Korath'ın son kalesiydi. Arelon bir zamanlar tanrıların yaşadığı memleket olmuştu, şimdi ise Domi'nin kendisi için son sığınak olacaktı.

48. BÖLÜM

HRATHEN sarayın bekleme odasında artan bir sabırsızlıkla bekliyordu. Değişmekte olan bir hükümetin işaretlerini etrafında şimdiden apaçık görebiliyordu. Tek bir adamın bu kadar çok goblen, halı ve sırmalı kumaşa sahip olabilmesi hayret verici gibi görünüyordu. Sarayın bekleme odası yumuşak kumaşlarla öyle kaplanmıştı ki, Hrathen oturacak taştan bir çıkıntı bulabilmek için yastıklardan oluşan bir dağı ite kaka ayağının altından çekmek zorunda kalmıştı.

Taştan şöminenin yakınında oturuyordu, toplanmış asilleri incelerken çenesi sıkılmıştı. Tam da beklediği gibi, Telrii bir anda çok meşgul bir adam haline gelmişti. Şehirdeki her asil, toprak sahibi ve hırslı tüccar yeni krala "saygılarını sunmak" istiyordu. Düzinelercesi bekleme odasında oturuyordu, pek çoğunun kesin bir randevusu yoktu. Sabırsızlıklarını saklamakta başarılı değillerdi, ancak tek birinin bile gördükleri muameleye karşı itirazını dillendirecek kadar cesareti yoktu.

Onlann rahatsızlığı önemli değildi. Kabul edilemeyecek olan şey, Hrathen'in de bu gruba dahil edilmiş olmasıydı. Sözüm ona asillerden oluşan ayaktakımı yalaka ve uyuşuk bir tayfaydı. Ancak Hrathen'in arkasında Wym'in krallığının ve Jaddeth'in imparatorluğunun gücü vardı, bizzat Telrii'nin tahtı almasını sağlayan zenginliğini vermiş olan güç.

Buna rağmen, Hrathen beklemek zorunda bırakılıyordu. Bu deli ediciydi, bu saygısızcaydı ve bu inanılmazdı. Yine de, Hrathen'in buna katlanmaktan başka seçeneği yoktu. Arkasında Wyrn'in gücü olsa da ne yanında asker, ne de Telrii'yi zorlayabileceği başka bir kuvveti yoktu. Kızgınlığına rağmen, adamla açıkça ilişkisini kesemezdi; Hrathen'in politik içgüdüleri bunun için fazla güç-lüydü. Tahta potansiyel bir yandaş yerleştirebilmek için çok çalışmıştı; sadece aptal biri, gururunun böyle bir fırsatı mahvetmesine izin

verirdi. Hrathen bekleyecek, sonundaki ödüle ulaşabilmek için kısa bir süre için saygısızlığa tahammül edecekti.

Telrii'nin kişisel teşrifatçılarının abartılı üniforması olan güzel ipeklere bürünmüş bir görevli odaya girdi. Odanın sakinleri canlandı, birkaç adam ayağa kalkıp üstünü başını düzeltti.

"Gyorn Hrathen," diye ilan etti teşrifatçı.

Asiller bozuldu. Hrathen ayağa kalktı, onları önemsemeyen bir tavırla aralarından sıyrılarak geçti. Artık zamanı gelmişti.

Telrii içeride bekliyordu. Hrathen kapının hemen yanında durarak odayı hoşnutsuzlukla gözden geçirdi. Bu oda bir zamanlar Iadon'un çalışma odasıydı ve o günlerde her şey bir iş adamının faaliyetlerinin izlerini taşıyordu. Her şey tertipli ve düzgün yerleştirilmişti, mobilyalar müsrif olmaksızın konforluydu. Telrii tüm bunları değiştirmişti. Odanın yanlarında hizmetliler duruyordu ve onların yanında Arel Pazarı'ndan satın alınmış, egzotik yiyeceklerle tepeleme doldurulmuş servis arabaları vardı. Telrii devasa bir yastık ve ipek yığınının üstünde boylu boyunca uzanmıştı, mor doğum lekeli yüzünde hoş bir gülümseme vardı. Halılar zemini kaplıyordu ve duvarlardaki goblenler üst üste bindirilmişlerdi

Birlikte çalışmak zorunda kaldığım adamlar... diye düşündü Hrathen içinden, iç çekerek. Iadon en azından işten anlardı.

“Ah, Hrathen,” dedi Telrii gülümseyerek. “Hoş geldin.”

"Majesteleri,” dedi Hrathen tiksintisini maskeleyerek. “Ben özel olarak konuşabileceğimizi umuyordum.”

Telrii içini çekti. "Pekâlâ,” dedi ve elini sallayarak hizmetlilere dışarı çıkmaları için işaret verdi. Onlar da çekilerek kapıları kapattılar.

“Şimdi... Neden geldin?’’ dedi Telrii. “Arel Pazarında tezgâh açmak için gelen tüccarlarınızın gümrük vergileriyle mi ilgileniyorsun?"

Hrathen yüzünü astı. “İlgilenmem gereken daha önemli meseleler var, Majesteleri. Tıpkı sizin gibi. Desteğimizin karşılığı olarak verdiğiniz sözleri yerine getirmeniz için geldim.”

“Sözler mi, Hrathen?” diye sordu Telrii boş boş bakarken. "Ben size hiç söz vermedim.”

Ve böylece oyun başlamıştı. “Derethi dinine katılacaksınız,” dedi Hrathen. “Anlaşma buydu.”

“Ben böyle bir anlaşma yapmadım, Hrathen,” dedi Telrii. “Sen bana kaynak vermeyi teklif ettin, ben de kabul ettim. Desteğin için sana müteşekkirim, olacağımı söylediğim gibi.”

“Seninle tartışmaya girmeyeceğim, tüccar,” dedi Hrathen, Telrii’nin anlaşmalarını “hatırlamak” için ne kadar para isteyeceğini merak ederek. "Ben yemleyebileceğin bir dalkavuk değilim. Eğer Jaddeth’in senden beklediği gibi davranmazsan, o zaman ben de başka birini bulurum. Selefine ne olduğunu unutma."

Telrii homurdandı. "Senin hiç katkının olmadığı bir şeyde hak iddia etme, rahip. Iadon’un düşüşüne, hatırladığım kadarıyla, Teo prenses neden oldu. Sen o sırada Elantris’teydin. Şimdi, eğer Fjorden Arelon tahtında bir Derethi olmasını istiyorsa, bu büyük ihtimalle ayarlanabilir. Ancak, bunun bir bedeli olacak."

Nihayet, diye düşündü Hrathen. Kızgınlık numarası yaparak çenesini sıktı ve bir an bekledi. Sonra içini çekti. "Pekâlâ. Ne kadar...”

"Ancak,” diye lafını kesti Telrii, “bu senin ödeyebileceğin bir bedel değil.” Hrathen dondu. “Pardon?”

“Evet,” dedi Telrii. “Bu bedelin senden biraz daha fazla... otorite sahibi biri tarafından ödenmesi gerekiyor. Görüyorsun, Derethi rahiplerinin bir kimseyi kilise hiyerarşisinde kendi konumlarına getiremeyeceklerini öğrendim.”

Hrathen, Telrii’nin söylediklerini birleştirirken içinden bir üşümenin yükseldiğini hissetti. “Ciddi olman mümkün değil,” diye fısıldadı.

“Senin sandığından daha fazlasını biliyorum, Hrathen,” dedi Telrii. “Beni Doğu'nun usulleri hakkında bir şey bilmeyen cahil bir aptal mı sanıyorsun? Krallar gyomlann önünde eğiliyor. Eğer senin beni Derethi kölesi olmaktan öteye gidemeyen bir şeye dönüştürmene izin verirsem, nasıl güç sahibi olabilirim? Hayır, böyle bir şeyi kabul edemem. Rahiplerinizden biri her geldiğinde eğilmeyi planlamıyorum. Dinine döneceğim, ama ancak resmi konumuma denk olan bir kilise rütbesi karşılığında. Kral Telrii olarak değil, ancak ***Gyorn Telrii*** olarak.”

Hrathen hayretler içinde kafasını salladı. Fjor çocukları bile bu kadar saçma bir öneriye gülecek kadar Derethi öğretisini bilirken, bu adam ne kadar da kolay Doğu’nun usulleri hakkında “cahil” olmadığını iddia

ediyordu. “Lordum Telrii,” dedi Hrathen eğlenerek. “Bu konuda ne kadar yanlış..."

“Dedim ki, Hrathen,” diye tekrar lafını kesti Telrii, “artık senin benim için yapabileceğin hiçbir şey yok. Daha yüksek bir konuma anlaşma teklif ettim bile.” Hrathen’in korkusu geri döndü. “Sen ne diyorsun?”

“Wyrn,” dedi Telrii kocaman bir gülümsemeyle. "Birkaç gün önce onu talebim hakkında bilgilendiren bir haberci gönderdim. Sen artık gerekli değilsin, Hrathen. Çekilebilirsin.”

Hrathen afallamış olarak kalakaldı. Adam Wyrn’in bizzat kendisine bir mektup göndermişti... Telrii Yaratımın Vekilinden ***taleplerde*** mi bulunmuştu? “Sen aptal, aptal bir adamsın,” diye fısıldadı Hrathen, en sonunda dertlerinin ne kadar büyük olduğunun farkına varmıştı. Wyrn o mesajı aldığında...

“Çık!” diye tekrarladı Telrii kapıya doğru işaret ederek.

Hafifçe başı dönmekte olan Hrathen, emredildiği gibi yaptı.

49. BÖLÜM

İLK önceleri Raoden kütüphaneden uzak durdu, çünkü orası ona onu hatırlatıyordu. Sonra, kendisini kütüphaneye çekilirken buldu, çünkü orası ona onu hatırlatıyordu.

Kaybını düşünmek yerine, Raoden, Sarene'nin kurmuş olduğu bağlantıya odaklandı. Şekillerinde ülkenin diğer özelliklerini de fark ederek Aon üstüne Aon inceledi. Su anlamındaki şekil olan Aon Eno, Aredel Nehri'nin yatağı gibi kıvrıla kıvrıla giden bir çizgi içeriyordu. Tahta anlamındaki Aon Dii ise güney ormanlarını temsil eden birkaç halka içeriyordu.

Aonlar ülkenin haritalarıydı, her biri aynı genel resmin birazcık değişik yorumlarıydı. Hepsi üç temel parçayı içeriyordu: Deniz kıyısı çizgisi, dağ çizgisi ve Alonoe Gölü noktası. Çoğunun alt kısmında Arelon'u Duladen'den ayıran Kalomo Nehri'ni temsil eden bir çizgisi de vardı.

Ancak bazı özellikler onu tamamen aşıyordu. Neden düşüncelilik anlamına gelen Aon Mea'da Eon Kontluğu'nun ortalarında bir yerde bir X işareti vardı? Neden Aon Rii'ye görünüşe göre rastgele olarak bir düzine nokta serpiştirilmişti? Cevaplar kütüphanenin ciltlerinden birinin içinde olabilirdi, ama şimdiye kadar Raoden açıklama namına hiçbir şey bulamamıştı.

Artık Dor ona neredeyse her gün iki defa saldırıyordu. Her savaş sonuncusu olacakmış gibi görünüyordu ve her defasında, savaş bittiğinde kendisini biraz daha zayıflamış hissediyordu; sanki onun dayanıklılığı sınırlı suyu olan bir kuyuydu ve her yüzleşmede suyun birazı daha gidiyordu. Soru yenilip yenilmeyeceği değil, yenilmeden önce sırrı keşfedip edemeyeceğiydi.

RAODEN kızgınlıkla haritaya vurdu. Sarene'nin gidişinden beri beş gün geçmişti ve o hâlâ cevabı bulamamıştı. Sonsuza kadar böyle devam edeceğini. AonDor’un sırrını işkence etmek istercesine yaklaştırıp da asla vermeyeceğini düşünmeye başlıyordu.

Artık masasının yakınında asılı olan büyük harita, o çizgilerini incelerken düzleştirmek için eliyle bastırdığında dalgalandı. Kenarları zamanla aşınmıştı ve mürekkebi solmaya başlıyordu. Harita Elantris’in görkemi ve çöküşü boyunca var olmuştu; Raoden haritanın konuşabilmesini, bildiği gizemleri ona fısıldayabilmesini nasıl da istiyordu.

Kafasını sallayarak Sarene’nin sandalyesine otururken ayağı onun kitap yığınlarından birini devirdi. İçini çekerek sandalyede arkasına yaslandı ve Aonlarda teselli arayarak çizmeye başladı.

Yakın zamanda yeni, daha gelişmiş bir AonDor tekniğine geçmişti. Metinler, Aonların sadece çizgi uzunluk ve eğimlerine değil, çizgilerin kalınlıklarına da dikkat edilerek çizildiğinde daha güçlü olduğunu açıklıyordu. Tüm çizgiler aynı kalınlıkta olduğunda da çalışıyorlardı, ancak uygun yerlerde kalınlıkta değişiklik yapılması fazladan kontrol ve güç ekliyordu.

Böylece Raoden kitapların yazdığı gibi küçük çizgileri çekmek için serçe, daha büyükler için ise başparmağını kullanarak çalıştı. Çizgileri çizmek için bir sopa veya tüy kalem gibi aletler de kullanabilirdi. Parmaklar âdettendi, ama şekil, çizmek için kullanılan malzemelerden çok daha önemliydi. Ne de olsa Elantrianlar AonDor için kayalara ve taşlara kalıcı semboller oymuşlardı ve hatta tel, tahta parçaları ve bir sürü başka malzemeden de Aonlar oluşturmuşlardı. Görünüşe göre fiziksel malzemelerle AonDor şekillerini yaratmak zordu; ama Aonlar havaya da çizilse, çelikten de dövülse aynı etkiye sahip oluyordu.

Çalışmaları boşunaydı. Aonlarının ne kadar verimli olduğu önemli değildi, hiçbiri çalışmıyordu. Neredeyse görünmeyecek kadar narin çizgiler çekmek için tırnaklarını kullandı, diğerlerini ise tam olarak metinlerde anlatıldığı gibi, üç parmağını yan yana tutarak çizdi. Ama hepsi anlamsızdı. Tüm ezberleme egzersizleri, tüm çalışması. Neden zahmet ediyordu ki?

Koridordan ayak sesleri geldi. Mareshe'nin en son geliştirdiği teknikle yaptığı ayakkabılar kalın deri tabanlıydı ve çivi çakılarak desteklenmişti. Raoden şeffaf Aon’unun içinden kapının açılıp Galladon’un içeri girişini izledi.

“Seonu az önce yine uğradı, sule,” dedi Dula.

“Hâlâ burada mı?”

Galladon kafasını salladı. “Geldi ve hemen döndü. Sana, Sarene’nin en sonunda lordları Kral Telrii'ye karşı ayaklanmaya ikna etmiş olduğunu söylememi istedi."

Sarene, Seonunu günlük olarak yaptıklarını Raoden’e bildirmek için gönderiyordu; bu hem iyi, hem de kötü bir gelişmeydi. Raoden dışarıda ne olup bittiğini öğrenmesi gerektiğini biliyordu, ama öncenin göreceli stressiz cehaletini de özlü-yordu. O zamanlar, sadece Elantris hakkında endişelenmesi gerekirdi. Şimdi ise tüm bir krallık için kaygılanması gerekiyordu; yapabileceği hiçbir şey olmadığının farkındaydı, bu da katlanması gereken acı gerçeklerden başka biriydi.

“Ashe bir sonraki yiyecek sevkiyatının ne zaman olacağını söyledi mi?”

“Bu gece.”

"İyi,” dedi Raoden. “Sarene’nin kendisinin de gelip gelmeyeceğini söyledi mi?

“Aynı öncekiler gibi, sule,” dedi Galladon başını sallayarak.

Raoden üzüntüyü yüzünden uzak tutmaya çalışırken başını sallayarak onayladı. Sarene’nin yiyecekleri göndermek için nasıl bir yol kullandığını bilmiyordu, ama her nedense Raoden ve diğerlerinin getirenler gidene kadar kutulan almalanna izin yoktu.

"Surat asmayı kes, sule,” dedi Galladon homurdanarak. “Sana yakışmıyor. Hakkını vererek adam gibi surat asabilmek için hassas bir karamsarlık hissine sahip olman gerekir.”

Raoden gülümsemeden edemedi. “Üzgünüm. Sadece, görünüşe göre sorunlarımıza ne kadar şiddetle saldırırsam saldırayım, onlar da aynı güçle karşılık veriyorlar.”

"Hâlâ AonDor konusunda bir gelişme yok mu?”

“Hayır,” dedi Raoden. “Eski haritaları deniz kıyısında veya dağlarda değişiklikler arayarak yenilerle kıyasladım, ama hiçbir şey değişmiş gibi görünmüyor. Temel çizgileri azıcık farklı eğimlerle çizmeyi denedim, ama bu da boşuna. Tam olarak doğru eğimle çizmezsem çizgiler belirmiyor, her zamankinin aynı olan eğim. Göl bile aynı yerde, bir değişiklik yok. Neyin farklı olduğunu göremiyorum.’’

“Belki de temel çizgilerin hiçbiri değişmemiştir, sule,” dedi Galladon. “Belki bir şeyin eklenmesi gerekiyordun”

“Onu da düşündüm, ama ne? Yeni göl veya nehirlerden haberim yok ve Arelon’da kesinlikle yeni bir dağ da yok.” Raoden başparmağının mutsuz bir hareketiyle Aon’unu bitirdi: Aon Ehe. Arelon’u ve özelliklerini temsil eden kısım olan Aon’un merkezine baktı. Hiçbir şey değişmemişti.

Bir tek... ***Reod geldiğinde toprak çatladı.*** “Yarık!” diye haykırdı Raoden.

“Yarık mı?” diye sordu Galladon kuşkuyla. “O Reod yüzünden oldu, sule, öbür türlü değil.”

“Peki ya öyle değilse?” dedi Raoden heyecanla. “Ya deprem Reod’dan ***hemen önce*** olduysa? Belki de deprem güneyde toprağın yarılmasına sebep oldu ve bir anda tüm Aonlar çalışmaları için fazladan bir çizgiye ihtiyaçları olduğu için geçersiz hale geldi. Tüm AonDor ve dolayısıyla da Elantris, anında çöktü.”

Raoden, tam önünde asılı duran Aon’a yoğunlaştı. Tereddütlü bir hareketle, parlayan şekil üzerinde yarığın yaklaşık olarak bulunması gereken yerden parmağını geçirdi. Hiçbir şey olmadı, bir çizgi belirmedi. Aon yanıp söndü ve kayboldu.

“Sanırım bu da buraya kadar, sule,” dedi Galladon.

“Hayır,” dedi Raoden Aon’a tekrar başlayarak. Parmaklan hızla savruldu ve döndü. Kendisinin bile ulaşmış olduğunun farkına varmadığı bir hızla hareket ederek saniyeler içinde Aon’u tekrar yarattı. En sonunda eli şeklin alt kısmında, üç temel bileşenin aşağısında asılı kalarak durakladı. Neredeyse hissedebiliyordu...

Parmağını Aon’a sapladı ve havada bir kesme işareti yaptı. Parmağının arkasından küçük bir çizgi, Aon boyunca belirdi.

Sonra Dor Raoden’e çarptı. Kükreyen bir güç dalgasıyla atıldı ve bu defa hiçbir engele toslamadı. Patlayarak Raoden’in içinden bir nehir gibi aktı. Raoden sadece bir an için Dor'un gücüyle ısınırken nefesi kesildi. Dor, çok uzun bir süre boyunca küçük bir alanda kısılı kalmış bir yaratık gibi fırlayarak serbest kaldı. Neredeyse... neşeli gibiydi.

Sonrasında gitmişti ve Raoden sendeleyerek dizlerinin üstüne düştü.

“Sule?” diye sordu Galladon endişeyle.

Raoden açıklayamadı, ama başını salladı. Ayak parmağı hâlâ yanıyordu ve hâlâ bir Elantriandı, ancak Dor serbest kalmıştı. O bir şeyleri... tamir etmişti. Dor artık daha fazla onun üstüne gelmeyecekti.

Sonra bir ses duydu, yanan bir ateş gibi bir ses. Önünde asılı duran Aon'u ışıl ışıl parlıyordu. Raoden cıyaklayarak Aon kendi çevresinde eğilirken ve şeklin çizgileri bulanıklaşıp dönerek havada bir disk haline gelirken Galladon'a da çökmesini işaret etti. Diskin merkezindeki delikten ince bir kırmızı ışık demeti belirdi ve sonra ateş sesi bir feryada dönüşürken genişledi. Aon, dönen ateşten bir girdap haline geldi, Raoden geriye doğru sendelerken ısıyı hissedebiliyordu.

Aon patlayarak Galladon'un kafasının tam üzerinden geçen yatay bir alev sütunu fırlattı. Alevler bir kitaplığa gürültüyle çarparak devasa bir patlamayla rafı tutuşturdu. Kitaplar ve yanan sayfalar havaya savrularak duvarlara ve diğer kitaplıklara çarptılar.

Ateş sütunu kayboldu; ısı birden gitmişti ve Raoden derisinde beklediğinin aksine nem hissediyordu. Birkaç yanan kâğıt parçası çırpınarak yere indi. Kitaplıktan geriye tek kalan şey için için yanan bir kömür yığınıydı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Galladon.

“Sanırım demin biyoloji bölümünü yok ettim,” diye cevap verdi Raoden hayretler içinde.

“BİR dahaki sefere, sule, teorilerini Aon Ehe'yle test ***etmemeni*** öneririm. Kolo?” Galladon birçoğu yanmış olan kitap yığınını yere koydu. Son bir saatlerini kütüphaneyi temizlemekle ve tüm için için yanan alevleri söndürdüklerinden emin olmakla geçirmişlerdi.

“Katılıyorum,” dedi, savunmaya geçmeye hazır olan Raoden. “Bu sadece o an pratik yapmakta olduğum Aon olduğu içindi. Üstüne o kadar çok belirteç koymamış olsam bu kadar dramatik olmazdı.”

Galladon tekrar kütüphaneyi gözden geçirdi. Kara bir leke hâlâ yanıp kül olmuş olan kitaplığın yerini işaretliyordu ve birkaç yarı kömürleşmiş kitap yığını da odanın etrafına saçılmış olarak durmaktaydı.

“Başka bir tane deneyelim mi?” diye sordu Raoden.

Galladon homurdandı. "Hiç ateş içermediği sürece olur."

Raoden başını sallayarak onayladı ve Aon Ashe’ye başlamak için elini kaldırdı. Şeklin çift kutusunu bitirdi ve yarık çizgisini ekledi. Endişeyle bekleyerek geri çekildi.

Aon parlamaya başladı. Işık deniz kıyısı çizgisinin tepesinden başladı ve sonra

bir yağ havuzunun üzerinde yayılan alevler gibi tüm Aon boyunca yanarak ilerledi. Çizgiler önce kırmızıya dönüştü, sonra ise tıpkı bir demirci ocağındaki metal gibi parlak bir beyaza döndü. Renk sabitlendi ve bölgeyi yumuşak bir aydınlıkla yıkadı.

“İşe yarıyor, sule," diye fısıldadı Galladon. “Doloken adına! Gerçekten de başardın!”

Raoden heyecanla başını salladı. Tereddütle Aon'a yaklaşarak elini yakınına uzattı. Isı yoktu, aynı kitapların söylediği gibiydi. Ancak bir şey yanlıştı.

“Olması gerektiği kadar parlak değil,” dedi.

"Bundan nasıl emin olabiliyorsun?” diye sordu Galladon. “Çalıştığını gördüğün ilk Aon bu.”

Raoden başını salladı. “Bilecek kadar okudum. Bu kadar büyük bir Aon Ashe’nin tüm kütüphaneyi aydınlatacak kadar güçlü olması gerekir, bu ancak bir fener kadar parlak.”

Uzanarak Aon’un merkezine hafifçe dokundu. Parlaklık anında soldu ve sanki görünmez bir parmak tarafından siliniyormuş gibi Aon’un çizgileri birer birer kayboldu. Sonra Raoden bir Aon Ashe daha çizdi, bu defa bildiği tüm güç artırıcı belirteçleri ekleyerek. Bu Aon tamamlandığında ilkinden biraz daha parlak göründü, ama hiçbir şekilde olması gerektiği kadar güçlü değildi.

“Bir şeyler hâlâ yanlış,” dedi Raoden. “Bu Aon'un bizim bakamayacağımız kadar parlak olması gerekirdi."

“Yarık çizgisinin yanlış olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Galladon.

“Hayır, o belli ki sorunun büyük bir parçasıydı. Artık AonDor çalışıyor, ama hâlâ tüm gücüyle değil. Başka bir şey daha olmalı, belki de eklememiz gereken bir çizgi daha.”

Galladon gözlerini indirerek kollarına baktı. Koyu kahverengi Dula derisine rağmen hastalıklı Elantrian lekelerini seçmek kolaydı. “Bir iyileştirme Aon’u dene, sule.”

Raoden başını sallayarak onayladı ve havaya Aon Ien’i çizdi. Hedef olarak Galladon’un vücudunu belirleyen belirteçleri ve tüm üç güç artırıcı işareti de ekledi. Küçük bir yarık çizgisiyle bitirdi. Aon bir an için yanıp söndü ve sonra kayboldu.

“Hiçbir şey hissediyor musun?” diye sordu Raoden.

Dula kafasını salladı. Sonra kolunu kaldırarak daha geçen gün tarlalarda kaydığı için oluşmuş dirseğindeki kesiği inceledi. Değişmemişti.

“Acı hâlâ orada, sule,” dedi Galladon hayal kırıklığıyla. “Ve kalbim atmıyor.”

“O Aon düzgün davranmadı,” dedi Raoden. "Önceden, yarık çizgisinden haberimiz yokken olanlar gibi kayboldu. Dor gücü için bir hedef bulamadı.”

“O zaman bu ne işe yarayacak, sule?” Galladon’un sesinde hüsrana uğramanın acısı vardı. “Bu şehirde çürümeye devam edeceğiz."

Raoden, Dulayı rahatlatmak için omzuna elini koydu. “İşe yaramaz değil. Galladon. Elantrianların gücüne sahibiz; bir kısmı çalışmıyor olabilir, ama bu sadece yeterince deney yapmadığımız için de olabilir. Bunu düşün! Bu Elantris'e güzelliğini vermiş, tüm Arelon'u beslemiş olan güç. Bu kadar yaklaşmışken umut etmekten vazgeçme."

Galladon ona baktı, sonra hüzünle gülümsedi. “Sen etraftayken kimse vazgeçemez, sule. Adamın çaresizliğe kapılmasına izin vermemek için sonuna kadar direniyorsun.”

DAHA çok Aon’u denedikçe bir şeyin hâlâ Dor’u engellemekte olduğu daha da belirginleşti. Bir kâğıt destesini havalandırabildiler, ama tüm bir kitabı değil. Duvarlardan birini maviye çevirdiler, sonra da eski haline getirdiler ve Raoden küçük bir kömür yığınını birkaç mısır tanesine dönüştürmeyi başardı. Sonuçlar cesaret vericiydi, ama pek çok Aon tamamen başarısız oluyordu.

Örnek olarak, ikisinden birini hedefleyen her Aon etkisizce solup gidiyordu. Giysileri geçerli bir hedefti, ama vücutları değildi. Raoden başparmak tırnağının ucunu kırarak onu havalandırmaya çalıştı ve

tamamıyla başarısız oldu. Raoden’in tek önerebildiği teori, önceden de açıklamış olduğuydu.

“Vücutlarımız değişimlerinin ortasında dondular, Galladon,” diye açıkladı bir kâğıt parçasının önünde havada asılı durarak sonra da alevlere boğulmasını izlerken. Sıralı Aonlar görünüşe göre çalışıyordu. “Shaod’un bizimle işi bitmedi, Aon-ların tam potansiyellerine ulaşmasını engelleyen her neyse, bizi de gerçek Elant-rianlara dönüşmekten alıkoyan şey o. Görünen o ki, dönüşümümüz bitene kadar hiçbir Aon bizi etkileyemez.”

“Ben hâlâ o ilk patlamayı anlamıyorum, sule,” dedi Galladon, kendi önündeki Aon Ashe üstünde pratik yaparken. Dula sadece birkaç Aon biliyordu ve kalın parmaklı elleri onları hassasiyetle çizmekte zorlanıyordu. Konuşurken bile ufak bir hata yaptı ve şekil solarak kayboldu. Yüzünü astı, sonra sorusuna devam etti. “O kadar güçlü görünmüştü. Neden başka hiçbir şey onun kadar iyi çalışmadı?”

“Emin değilim," dedi Raoden. Birkaç saniye önce kuşku içinde Aon Ehe’yi aynı belirteçlerle bir kere daha çizdi. Karmaşık runun yine alevden bir sütun yaratması gerekirdi. Bunun yerine Aon’dan, bir bardak çayı bile ısıtmaya zar zor yetecek kadar ateş ancak saçılmıştı. Raoden ilk patlamanın onun içinden fışkıran Dor’la bir ilgisi olduğundan şüpheleniyordu... Uzun zamandır beklediği özgürlüğün bir ifadesi.

"Belki de Dor’da bir çeşit birikim olmuştu," dedi Raoden. “Bir mağaranın tepesinde biriken bir gaz kabarcığı gibi. İlk çizdiğim Aon bu hazneyi tüketmiştir.”

Galladon omzunu silkti. Anlamadıkları o kadar çok şey vardı ki. Raoden bir an için oturduğunda, gözleri kitaplarından birinin üstüne düştü ve aklına bir fikir geldi.

Koşturarak AonDor kitapları yığınına gitti ve sayfalar dolusu Aon diyagramlarından başka hiçbir şey içermeyen geniş bir cildi seçti. Cümlenin ortasında kalkarak geride bırakmış olduğu Galladon huysuz bir ifadeyle onu takip etti ve omzunun üstünden Raoden’in seçmiş olduğu sayfaya göz attı.

Aon geniş ve karmaşıktı. Belirteç ve şartlar merkezi Aon’dan çok ötelere taştığı için Raoden’in onu çizerken yan tarafa birkaç adım atması gerekmişti. Bitirdiğinde kolu ağnmıştı ve çizimi havada bir duvar dolusu parlak çizgi gibi asılı duruyordu. Sonra çizgilerden oluşan bir çarşaf gibi

olan run parıldamaya başladı; kıvrıldı, büküldü ve dönerek Raoden’in etrafına sarıldı. Galladon ani parlak ışıkla şaşırarak cıyakladı.

Birkaç saniye içinde ışık kayboldu. Raoden, Galladon’un yüzündeki irkilmiş ifadeden başarılı olduğunu anladı.

“Sule... Başardın! Kendini iyileştirdin!"

“Korkarım ki hayır,” dedi Raoden başını sallayarak “Bu sadece bir illüzyon. Bak.” Hâlâ gri ve kara lekelerle kaplı olan ellerini kaldırdı. Ancak yüzü farklıydı. Bir kitaplığın üstündeki parlatılmış küçük bir plaketteki yansımasına bakmak için ilerledi.

Çarpılmış görüntü tanıdık olmayan bir yüzü gösteriyordu. Evet, lekelerden arınmıştı, ama Shaod’un onu almasından önce sahip olduğu gerçek yüze hiç de benzemiyordu.

“Bir illüzyon mu?” diye sordu Galladon.

Raoden başını sallayarak onayladı. “Temelinde Aon Shao var, ama içine karışmış o kadar çok şey var ki, temel Aon’un neredeyse hiç önemi yok.”

“Ama senin üstünde işe yaramamak,’’ dedi Galladon. “Ben Aonların Elantrian-ları hedefleyemeyeceğine karar verdiğimizi sanıyordum.”

“Hedeflemiyor,” dedi Raoden dönerek. “Gömleğimi hedefliyor. Ilüzyon da bir giyim eşyası gibi; sadece derimi kaplıyor, herhangi bir şeyi değiştirmiyor.”

“O zaman ne faydası olacak?”

Raoden gülümsedi. “Bu bizi Elantris’ten çıkaracak, dostum.”

50. BÖLÜM

NEDEN bu kadar geciktin?”

"Ruhu bulamadım, leydim,” diye açıkladı Ashe, at arabasının penceresinden süzülerek içeri girerken. “Bu yüzden mesajı Efendi Galladon’a iletmek zorunda kaldım. Ondan sonra da Kral Telrii’yi kontrol etmeye gittim.” Yanağına vuran Sarene, huzursuzdu. “O ne yapıyor peki?”

“Galladon mu, kral mı leydim?"

“Kral.”

“Majesteleri Arelon’un asil sınıfının yansı kapının önünde beklerken sarayında yan gelip yatmakla oldukça meşgul," dedi Seon onaylamayan bir ses tonuyla. “İnanıyorum ki şu andaki en büyük şikâyeti, saray personelinde yeteri kadar genç kadın kalmamış olması.”

“Bir salağı diğeriyle değiştirdik,” dedi Sarene başını sallayarak. “Bu herif daha en başından nasıl dük olacak kadar zengin olabildi ki?”

“Olmadı, leydim,” diye açıklama yaptı Ashe. “İşin çoğunu kardeşi yaptı. Telrii, adam ölünce mirasına kondu.”

Sarene araba bir tümseğe çarparken içini çekerek arkasına yaslandı. “Hrathen de orada mı?”

“Çoğunlukla, leydim,” dedi Ashe. “Görünüşe göre kralı her gün ziyaret ediyor.”

"Daha neyi bekliyorlar?” diye sordu Sarene kızgınlıkla. “Neden Telrii hâlâ dönmüyor?"

“Kimse emin değil, leydim.”

Sarene yüzünü buruşturdu. Süregitmekte olan oyun onu şaşırtıyordu. Telrii’nin Derethi toplantılarına katılmış olduğu iyi biliniyordu ve

muhafazakâr bir Korathi görüntüsü çizmek için hiçbir sebep kalmadı. “Gyornun o güya taslağını çizmiş olduğu beyanname hakkında bir haber yok mu?” diye sordu korkuyla.

“Hayır, leydim," diye geldi istediği cevap. Söylentilere göre, Hrathen, tüm

Arelon'u Shu-Dereth’e dönmek veya hapse atılmak arasında seçim yapmaya zorlayacak bir beyanname hazırlamıştı. Her ne kadar Arel Bahar Pazarı’ndaki tüccarlar bir normallik maskesi takınıyor olsa da, tüm şehir gergin bir endişe hissiyle diken üstündeydi.

Sarene geleceği kolayca hayal edebiliyordu. Yakında Wyrn Arelon'a bir ordu dolusu rahip gönderecek, savaşçı keşişler de hemen arkalarından onları takip edecekti. Önce bir Derethi yandaşı, sonra da doğrudan Derethi olan Telrii, en sonunda bir piyondan bile daha azına dönüşecekti. Yalnızca birkaç yıl içinde de Arelon sadece bir Derethi ülkesi değil, fiilen Fjorden'in kendisinin bir uzantısı haline gelecekti.

Hrathen’in beyannamesi bir kere geçtiğinde, rahip, Sarene ve diğerlerini tutuklamakta hiç zaman kaybetmezdi. Hapse atılacak veya daha büyük olasılıkla idam edileceklerdi. Ondan sonra da Fjorden’e karşı duracak kimse kalmayacaktı. Tüm uygar dünya, Eski İmparatorluk’un rüyası en sonunda gerçek olarak, Wym’e ait olacaktı.

Ama tüm bunlara rağmen, müttefikleri hâlâ konuşup tartışıyordu. Hiçbiri Telrii’nin gerçekten de ülkeyi din değiştirmeye zorlayacak bir belgeyi imzalayacağına inanmıyordu, böyle canavarlıklar onların dünyasında olmazdı. Arelon barışçıl bir krallıktı, on yıl öncenin sözümona ayaklanmaları bile, eğer kişi bir Elantrian değildiyse, o kadar da yıkıcı olmamıştı. Arkadaşları dikkatle ilerlemek istiyordu. İhtiyatları anlaşılabilir, hatta övgüye değerdi; ama zamanlamaları berbattı. Sarene’nin bugün eskrim çalışabilecek fırsatı olması iyi bir şeydi. Biraz stres atmaya ihtiyacı vardı.

Sanki düşüncelerine cevap verir gibi, araba Roial’m köşkünün önüne park ederek durdu. Telrii’nin saraya yerleşmesinin ardından, hanımlar eskrim çalışmalarını yaşlı dükün bahçelerine taşımışlardı. Son zamanlarda hava, sanki bahar bu defa kalmaya karar vermiş gibi ılık ve hafifçe esintiliydi ve Dük Roial da hanımları memnuniyetle kabul etmişti.

Sarene, hanımlar eskrim çalışmaya devam etmeyi istediklerinde şaşırmıştı. Ancak leydiler bu konuda kararlı olduklarını göstermişlerdi. Bu buluşma, şimdi bir aydan fazladır süregelmekte olduğu gibi, her iki günde bir gerçekleşecekti. Görünüşe göre, Sarene hıncını kılıç sallayarak çıkarma fırsatına ihtiyaç duyan tek kişi değildi.

Her zamanki beyaz tulumunu giymiş ve yeni peruğunu takmış olarak Sarene, at arabasından indi. Binanın köşesini dönerken arka planda çarpışan sayrların sesini duyabiliyordu. Güneşliği ve tahta zeminiyle Roial'm dans pisti egzersiz için kusursuz bir yerdi. Kadınların çoğu şimdiden gelmişti ve Sarene'yi gülümsemeler ve reveranslarla karşıladılar. Hiçbiri daha onun Elantris'ten ani dönüşünün etkisini tam olarak atlatamamıştı. Şimdi ona öncekinden bile fazla bir savgı ve korkuyla bakıyorlardı. Sarene kibar ve sevgi dolu bir bakışla selamlarına karşılık verdi. Asla onlardan biri olamayacak olsa bile, bu kadınlardan hoşlanıyordu.

Ancak onları görmek, ona Elantris'i geride bıraktığı için hâlâ hissettiği garip kavıp hissini hatırlattı. Bu sadece Ruh yüzünden değildi; hatırlayabildiği kadarıyla, Elantris koşulsuz kabullenilme hissetmiş olduğu tek yerdi. Orada bir prenses değil, çok daha iyi bir şeydi: Her bireyin hayati olduğu bir toplumun üyesi. O lekeli tenli Elantrianlarda bir sıcaklık, onu hayatlarına kabul etmeye ve kendilerini de ona açmaya gönüllülük olduğunu hissetmişti.

Orada, dünyanın en lanetli şehrinin ortasında, Ruh Korathi öğretilerinin emsalsiz bir örneği oiacak bir toplum oluşturmuştu. Kilise dayanışmanın kutsallığını öğretirdi, dünyada bu idealleri uygulayanların sadece lanetlenmiş olanlar olması ise ironikti.

Sarene başını salladı ve sonra ısınma hareketlerine başlarken kılıcını bir egzersiz hamlesiyle ileri sapladı. Yetişkin hayatını bitmek bilmeyen bir sevgi ve kabul görme arayışıyla harcamıştı. En sonunda ikisini birden bulduğu zaman ise, onları geride bırakmıştı.

Ne kadar uzun süre antrenman yaptığından emin değildi, ısınma hareketleri bittikten sonra kolayca egzersizlerine geçmişti. Düşünceleri Elantris, Domi, kendi duyguları ve hayatın çözülemez ironileri etrafında dönmüştü. Diğer kadınların antrenman yapmayı bırakmış olduğunun farkına varana kadar çoktan ter içinde kalmıştı.

Sarene şaşkınlıkla etrafına baktı. Herkes dans pistinin bir tarafına toplanmış, Sarene'nin göremediği bir şeye bakarak aralarında gevezelik

ediyorlardı. Meraklanan Sarene, uzun boyu ona kadınların dikkatinin odağındaki şeye iyi bir göz atabilme şansı verene kadar yavaş yavaş kenara doğru ilerledi: Bir adam.

Mavi ve yeşilli güzel bir ipekten yapılmış giysiler giymişti ve kafasında tüylü bir şapka vardı. Bir Duladen aristokratının kremsi kahverengi derisine sahipti; Shuden'inki kadar koyu değil, ama Sarene'ninki kadar açık da değildi. Yuvarlak ve güleç bir yüzü vardı, aynı zamanda umursamaz, züppe bir havası da vardı. Tam bir Dula. Yanındaki koyu derili hizmetkâr, çoğu düşük soydan olan Dula gibi iri yapılı ve kocamandı. Sarene iki adamı da daha önce hiç görmemişti.

"Burada neler oluyor?" diye hesap sordu Sarene.

"Onun adı Kaloo, leydim," diye açıklama yaptı Ashe, süzülerek ona yaklaşırken. "Birkaç saniye önce geldi. Görünüşe göre, geçen yılın katliamından kaçabilen çok az sayıdaki Duladen Cumhuriyetçisinden biri. Yakın zamanda Kral Iadon'un Baron Edan'ın mülklerini alacak birini aradığını duyana kadar güney Arelon'da saklanıyormuş."

Sarene yüzünü astı, adam hakkındaki bir şey onu rahatsız ediyordu. Kadınlar birden yorumlarından biri yüzünden kahkahalara boğuldu, sanki Dula saray maiyetinin eski ve sevilen bir üyesiymiş gibi kıkırdıyorlardı. Kahkahalar kesilene kadar Dula Sarene'nin farkına varmıştı.

"Ah," dedi Kaloo abartıyla eğilerek. "Siz Prenses Sarene olmalısınız. Diyorlar ki siz tüm Opelon'daki en güzel kadınmışsınız."

"İnsanların söylediği her şeye inanmamalısınız, lordum," diye yavaşça cevap verdi Sarene.

"Hayır," diye ona katıldı Kaloo, gözlerinin içine bakarak. "Sadece doğru olanlarına."

Kendine rağmen, Sarene kızarmaya başladı. Ona bunu yapabilen erkeklerden ***hiç*** hoşlanmazdı. "Korkarını ki bizi gafil avladınız, lordum," dedi Sarene gözleri kısılarak. "Oldukça yoğun şekilde antrenman yapıyorduk ve sizi gerçek leydilere yakışır şekilde karşılayacak durumda değiliz.''

"Ani gelişim için özür diliyorum, Majesteleri," dedi Kaloo. Nazik kelimelerine rağmen, özel olduğu besbelli bir toplantıyı bölmüş olduğunu umursarmış gibi görünmüyordu. "Bu görkemli şehre geldiğimde, ilk olarak saraya saygılarımı sundum. Ancak bana kralın kendisini görebilmek için en

azından bir hafta beklemem gerekeceği söylendi. Adımı listelere yazdırdım, sonra da arabacıma beni latif şehrinizde biraz dolaştırmasını söyledim. Şanlı Dük Roial'ın adını duymuştum ve ona bir ziyarette bulunmaya karar verdim. Onun bahçelerinde tüm bu dilberleri bulduğum için nasıl da şaşkınım!”

Sarene burnundan soludu, ancak Dük Roial’ın gelişi karşılık vermesini engelledi. Görünüşe göre, yaşlı adam sonunda arazisinin başıboş bir Dula tarafından işgal edilmekte olduğunu fark etmişti. Dük yaklaşırken Kaloo, büyük, yumuşak şapkasını önünde savurarak aptal eğilmelerinden birini daha yaptı. Sonra Roial’a bu kadar muhterem bir adamla karşılaştığı için ne kadar onur duymuş olduğunu söyleyerek düke övgüler yağdırmaya başladı.

“Ondan hoşlanmadım,” diye sessizce Ashe’ye ilan etti Sarene.

"Elbette hayır, leydim,” dedi Ashe. “Siz asla Duladen aristokratlarıyla iyi ge-çinememişsinizdir. ”

“Bundan fazlası var,” diye ısrar etti Sarene. “Onunla ilgili bir şey sahte gibi geliyor. Bir şivesi yok.”

“Çoğu Cumhuriyet vatandaşı oldukça düzgün Aonik konuşurdu, özellikle de sınıra yakın yaşayanları. Zamanında bir şivenin izini bile taşımayan birkaç Dulavla karşılaşmıştım.”

Sarene sadece yüzünü buruşturdu. Adamın davranışlarını izlerken sorunun ne olduğunu fark etti. Kaloo fazlasıyla basmakalıptı. Bir Duladen aristokratının olduğu söylenen her şeyi temsil ediyordu: Aptalcasına kibirli, aşırı süslü, aşırı tavırlı ve hemen her şey hakkında tamamen umursamazdı. Bu Kaloo. sanki idealize edilmiş Duladen asilinin canlı temsili, var olmaması gereken bir klişeydi.

Kaloo tanışma faslını bitirerek, varış hikâyesinin dramatik bir yeniden canlandırılmasına geçti. Roial hepsini gülümseyerek karşıladı; dük Dulalarla pek çok kereler iş yapmıştı ve görünüşe göre onlarla başa çıkmanın en iyi yolunun gülümseyip arada bir de kafa sallamak olduğunu biliyordu.

Kadınlardan biri Kaloo’ya bir kupa verdi. Kaloo gülümseyerek teşekkür etti ve şarabı tek bir dikişte yuttu, elini derhal konuşmaya tekrar katarken lafı hiç bölünmemişti. Dulalar sadece ağızlarıyla konuşmuyorlardı, tüm vücutlarını hıkâve anlatımının bir parçası olarak kullanıyorlardı. Kaloo,

Kral Iadon'u öldüğü ve verme yeni hır kralın geçmiş olduğtı haberine şaşkınlığını tarif ederken üstündeki ipekler ve tüyler heyecanla kanat çırptı.

“Belki lordum da bize katılmayı lütfeder?" dedi Sarene, Kaloo'nun lafını keserek; ki çoğunlukla bir Dulanın konuşmasına dahil olabilmenin tek yolu buydu.

Kaloo şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Size katılmak mı?” diye sordu tereddütle, kısa bir 3n için sözlerinin akışı kesilerek. Sarene o kendini tekrar ayarlarken karakterde bir kopukluk hissedebiliyordu. Bu adamın olduğunu iddia ettiği şey olmadığına gittikçe daha da emin oluyordu. Neyse ki, aklında onu test etmenin bir yolu belirmişti.

“Elbette, lordum,” dedi Sarene. “Duladen vatandaşlarının tüm dünyanın en iyi eskrimcileri olduğu söylenir, hatta Jaadoryanlardan bile iyi. Eminim ki gerçek bir ustayı iş başında görmek buradaki leydilerin de ilgisini çekecektir.”

“Teklifiniz için son derece müteşekkirim, saygıdeğer Majesteleri,” diye başladı Kaloo, “ama kıyafetlerim kesinlikle bunun için...”

“Kısa bir maç yapacağız, lordum,” dedi Sarene çantasını alıp en iyi sayrlarından ikisini çıkanrken, uçları toplu değil de sivri olanları. Dulaya gülümserken birini ustalıkla havada savurdu.

“Pekâlâ,” dedi Dula şapkasını bir kenara atarak. “Hadi bir maç yapalım o zaman.”

Sarene adamın blöf yapıp yapmadığını anlamaya çalışırken durakladı. Gerçekten de onunla dövüşmeyi düşünmemişti, yoksa tehlikeli kılıçları seçmezdi. Bir an için düşündü, sonra da umursamaz bir edayla omzunu silkerek silahlardan birini Kaloo'ya fırlattı. Eğer blöf yapıyorsa, Sarene'nin bunu oldukça utandırıcı ve potansiyel olarak da acılı, bir şekilde açık etmeye niyeti vardı.

Kaloo, turkuvaz ceketini sıyırarak altındaki kabarık yeşil gömleği ortaya çıkardı ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, sayrının ucu saldırganca kalkık ve arkasındaki eli de yukarıda olarak bir eskrim duruşuna geçti.

"Pekâlâ,” dedi Sarene ve saldırdı.

Kaloo hücum karşısında geriye doğru zıpladı, Sarene'nin hamlelerini karşılarken afallamış olan Dük Roial'ın etrafında döndü. Sarene'nin kılıcı rezil Dulaya doğru atılırken, aralarına daldığında kadınlardan birkaç şaşkın

çığlık geldi. Kısa süre içinde tahta platformdan aşağı atlayıp çıplak ayakla çimenlere inerek güneş ışığına çıkmıştı.

Dövüşün uygunsuzluğuyla şoke olmuş olsalar da, hanımlar tek bir darbeyi bile kaçırmıyorlardı. Sarene, o ve Kaloo Roial'ın bahçelerinin ortasındaki düz avluya çıkarlarken onların takip ettiğini görebiliyordu.

Dula şaşırtıcı derecede iyiydi, ama bir usta değildi. Sarene'nin saldırılarını savuşturmakla çok fazla zaman harcıyor, belli ki kendini savunmaktan fazla bir şey yapamıyordu. Eğer gerçekten de Duladen aristokrasisinin bir üyesi idiyse, daha zayıf eskrimcilerindendi. Sarene kendisinden daha kötü olan birkaç vatandaşla karşılaşmıştı, ama ortalama olarak Dula asillerinin dörtte üçü onu yenebilirdi.

Kaloo ilgisizlik havasını terk ederek, sadece Sarene'nin sayrının onu dilim dilim

doğramasını engellemeye odaklandı. Her yeni saldırıyla Kaloo birkaç adım daha geriledi, böylece tüm avlu boyunca ilerlediler. Roial'ın bahçelerinin orta noktası olan fıskiyeli havuza vardıklarında Kaloo, ayağı çimen yerine taşa bastığı için şaşırmış gibi göründü.

Sarene, Kaloo sendeleyip taş platformdan yukarı çıkarak gerilerken daha da şiddetle bastırdı. Onu baldırı havuzun kenarına çarpana kadar geriye doğru sürdü. Artık gidebileceği hiçbir yer kalmamıştı veya Sarene'ye öyle geliyordu. Sarene, Dula suya atlarken afallayarak izledi. Bacağını bir tekmeyle savuran Kaloo, ondan tarafa su sıçrattı ve sonra Sarene'nin sağ tarafına doğru atılarak havuzdan dışarı çıktı.

Kaloo yanından havayı yararak geçerken, Sarene'nin sayrı suyu deldi. Kılıcının ucunun yumuşak bir şeye çarptığını hissetti ve asilden sessiz, neredeyse duyulamaz bir acı cıyaklaması geldi. Sarene hızla kılıcını tekrar vurmak için kaldırmış olarak döndü. Ancak kılıcının ucu yumuşak toprağa saplanmış olan Kaloo, dizlerinin üstündeydi, parlak sarı bir çiçeği Sarene'ye doğru uzatmıştı.

"Ah, leydim," dedi dramatik bir sesle. "Sırrımı keşfettiniz: Asla güzel bir kadınla savaşta yüzleşmekte başarılı olamadım. Kalbim eriyor, dizlerim titriyor ve kılıcım vurmayı reddediyor." Başını eğerek çiçeği ona sundu. Arkalarında toplanmış olan hanımlar grubundan hülyalı bir iç çekiş geldi.

Sarene kararsız kalarak kılıcını indirdi. Çiçeği de nereden bulmuştu? İçini çekerek, hediyeyi kabul etti. İkisi de bunun utançtan kaçmak için

kurnazca bir yol olduğunu biliyordu; ama Sarene, Kaloo’nun uyanıklığını takdir etmek zorundaydı. Sadece bir aptal gibi görünmekten kurtulmakla kalmamış, aynı anda hanımları da zarif romantizm duygusuyla etkilemeyi başarmıştı.

Sarene bir yara arayarak adamı dikkatlice inceledi. Kılıcının o havuzdan dışan atladığı sırada yüzünü çizdiğinden emindi, ama hiçbir darbe izi yoktu. Kararsızlıkla sayrının ucuna baktı. Hiç kan yoktu. Demek ki aslında ıskalamıştı.

Hanımlar gösteriyi alkışladılar ve züppeyi tekrar dans pistine doğru sürüklemeye başladılar. Giderken Kaloo tekrar Sarene’ye baktı ve gülümsedi; önceden kullanmış olduğu aptal, züppece gülümseme değil, ama daha bilmiş, kurnaz bir gülümseme. Her nedense Sarene’nin hayrete değer derecede tanıdık bulduğu bir gülümseme. Saçma sapan eğilmelerinden birini daha yaptı ve uzaklaştırılmasına izin verdi.

51. BÖLÜM

MERKEZDEKİ pazar yerinde çadırların renk cümbüşü dikkat çekiyordu. Hrathen aralarında yürürken satılmamış malları ve boş sokakları tatminsizlikle fark ediyordu. Tüccarların çoğu Doğu'dandı ve Bahar Pazarı için mallarını Arelon'a naklettirirken çok miktarda para harcamışlardı. Eğer mallarını satmakta başarısız olurlarsa zararları, etkisinden asla kurtulamayacakları bir finansal darbe olabilirdi.

Tüccarların çoğunda koyu Fjor renkleri görünmekteydi ve o geçerken saygıyla başlarını eğiyorlardı. Hrathen, önce Duladen'de, sonra da Arelon'da olduğundan o kadar uzun süredir Fjorden'den uzak kalmıştı ki neredeyse uygun hürmetle karşılanmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Başlarını eğerlerken bile Hrathen bu tüccarların gözlerinde bir şey görebiliyordu. Bir tedirginlik. Malları ve yol ücretleri Kral Iadon'un ölümünün çok öncesinden ödenmişti ve aylardır bu pazar için plan yapmışlardı. Kargaşaya rağmen, yapabildikleri kadarıyla mallarını satmaya çalışmaktan başka bir seçenekleri yoktu.

O pazarda tur atarken Hrathen'in pelerini arkasında dalgalanıyor, her adımında zırhı rahatlatıcı şekilde tıngırdıyordu. Hissetmediği bir özgüveni yansıtarak tüccarlara bir nebze de olsa güvenlik hissi aşılamaya çalışıyordu. İşler iyi değildi, kesinlikle hayır. Seonla Wyrn'i alelacele aradığında çok geç kalmıştı, Telrii'nin mesajı ona ulaşmıştı bile. Neyse ki, Wyrn, Telrii'nin küstahlığına karşı sadece hafif bir kızgınlık göstermişti.

Zaman azdı. Wyrn, aptallar için çok az sabrı olduğunu belirtmişti ve elbette ki, asla bir yabancıya gyorn konumu verecek değildi. Ancak Hrathen'in Telrii'yle olan ondan sonraki görüşmeleri de iyi gitmemişti. Hrathen'i dışarı attığı gün olduğundan biraz daha makul olsa da, kral hâlâ

her türlü parasal karşılık önerisini reddediyordu. İmana gelmekteki uyuşukluğu, Arelon'un kalanına da karışık sinyaller gönderiyordu.

Boş pazar, Arel asil sınıfının kafa karışıklığı durumunun açık bir göstergesiydi.

Birdenbire, Derethi yandaşı olmanın daha iyi olup olmadığından emin olamaz hale **gelmişlerdi,** bu nedenle de basitçe saklanıyorlardı. Balolar ve partiler yavaşlamıştı ve insanlar krallarının nc yapacağından emin olmadıkları için pazarları ziyaret etmeye isteksizdiler. Her şey Telrii'nin kararma bağlıydı.

Başaracaksın, dedi Hrathen kendi kendine. *Hâlâ bir ayın var. İkna etmeye, aldatmaya ve tehdit etmeye yetecek kadar zamanın var. Telrii istediği şeyin aptalca olduğunu anlayacak ve sonunda imana gelecek.*

Ancak, kendinden emin olmasına rağmen, Hrathen bir uçurumun kıyısında gibi hissediyordu. Tehlikeli bir denge oyunu oynuyordu. Arel asil sınıfı gerçekten onun değildi, henüz değildi. Çoğu hâlâ görüntüyle içerikten fazla ilgileniyordu. Eğer Arelon'u Wyrn'e verebilirse, en iyi durumda bile bir grup gönülsüzce din değiştirmiş asil verecekti. Bunun yeterli olacağını umdu.

Hrathen yan tarafındaki bir çadırın yakınında bir hareketlilik gördüğünde durakladı. Yanlarında kanat gibi sayvanlar[1] olan ve pahalı nakışlarla işlenmiş büyük ve mavi bir çadırdı. Esinti ona baharat ve duman kokusu getirdi: Bir tütsü tüccarı.

Hrathen kaşlarını çattı. Birisi çadırın içine kaçarken bir Derethi cübbesinin belirgin kan kırmızısını gördüğünden emindi. Artethlerin şu anda tek başlarına meditasyona çekilmiş olmaları gerekiyordu, aylak aylak alışveriş yapıyor olmaları değil. Hangi rahibin emrine uymadığını keşfetmeye kararlı olarak, Hrathen uzun adımlarla yoldan karşıya geçip çadıra girdi.

İçerisi karanlıktı, kalın çadır bezi güneş ışığını engelliyordu. Çadırın bir yanında bir fener yanıyordu, ama geniş çadır kutular, fıçılar ve sepetlerle o kadar doldurulmuştu ki Hrathen sadece gölgeler görebiliyordu. Gözleri karanlığa alışırken olduğu yerde dikildi. Çadırın içinde kimse yokmuş gibi görünüyordu, hatta tüccar bile.

İleriye doğru adım atarak hem yakıcı, hem de cezbedici olan koku dalgalarının arasından geçti. Kokulu mumlar, sabunlar ve yağlar

aromalarını havaya yayıyordu ve pek çok kokunun birleşimi aklı bulanık hale getiriyordu. Çadırın arka kısmına yaklaştığında, bir kutu dolusu yanmış tütsülerin kalıntılarının oluşturduğu külün yanında duran yalnız feneri buldu. Hrathen zırh eldivenini çıkardı ve yumuşak tozu parmaklan arasında ovalamak için uzandı.

“Küller de tıpkı gücünün enkazı gibi, değil mi Hrathen?" diye sordu bir ses.

Hrathen sesle ürkerek hızla döndü. Arkasında, çadırın gölgeleri arasında bir şekil ayakta duruyordu, Derethi cübbeleri giyen tanıdık bir figür.

“Sen burada ne arıyorsun?” diye sordu Hrathen, Dilaf a arkasını dönerek elini silkip zırh eldivenini geri takarken.

Dilaf cevap vermedi. Karanlıkta dikiliyordu, görünmeyen yüzündeki bakış sinir bozucuydu.

“Dilaf?" diye tekrarladı Hrathen dönerek. “Sana bir soru sordum."

“Burada başarısız oldun, Hrathen,” diye fısıldadı Dilaf. "Sersem Telrii seninle

oynuyor. Seninle, Shu-Dereth’in bir gyomuyla’ İnsanlar Fjor İmparatorluğumdan taleplerde bulunamazlar, Hrathen. Bulunamamalılar.”

Hrathen yüzünün kızardığını hissetti. “Sen böyle şeyleri nereden biliyorsun?" diye tersledi Hrathen. “Beni yalnız bırak, Arteth.”

Dilaf kımıldamadı. “Yaklaşmıştın, kabul ediyorum. Ama aptallığın sana zafere mal oldu.”

“Hah!” dedi Hrathen karanlıkla küçük adamın yanından çıkışa doğru yürüyüp geçerek. “Savaşım henüz bitmekten çok uzak. Daha hâlâ zamanım var.”

“Var mı?” diye sordu Dilaf. Hrathen gözünün ucuyla Dilaf ın küllere yaklaşarak parmaklarını içlerinde gezdirdiğini gördü. “Her şey parmaklarının arasından kayıp gitti, değil mi Hrathen? Senin başarısızlığın karşısında benim zaferim o kadar tatlı ki.”

Hrathen durakladı, sonra dönüp Dilaf’a bakarken güldü. “Zafer mi? Sen ne zafer elde ettin? Ne...”

Dilaf gülümsedi. Fenerin solgun ışığında yüzünde gölge havuzcukları oluşarak gülümsedi. Hrathen’in uzun zaman önce; ilk günden fark ettiği tutku, hırs ve fanatiklikle dolu olan yüz ifadesi o kadar rahatsızlık vericiydi

ki Hrathen’in sorusu dudaklarında öldü. Titreşen ışıkta arteth hiç de bir insan gibi değil, bir Svrakiss gibi görünüyordu. Hrathen’e işkence etmesi için gönderilmiş bir Svrakiss.

Dilaf avucundaki külleri attı ve sonra yürüyerek Hrathen’in yanından geçti, uzun adımlarla ışığa çıkarken çadırın kanadını savurarak açmıştı.

“Dilaf?” diye sordu Hrathen artethin duyması için fazlasıyla yumuşak bir sesle. “Ne zaferi?"

52. BÖLÜM

AH!” diye itiraz etti Raoden, Galladon yanağına iğneyi batırırken. “Mızmızlanmayı kes,” diye emretti Dula ipliği çekerek.

“Karata bu işte çok daha iyi,” dedi Raoden. Roial’ın köşkündeki odalarında, bir aynanın karşısında oturuyordu; kafası bir tarafa eğilmiş, Galladon'un kılıç yarasını dikmesini izliyordu.

“E, o zaman, Elantris’e dönene kadar bekle,” dedi Dula huysuz bir şekilde, Raoden’e tekrar iğne batırarak yorumuna nokta koydu.

“Hayır,” dedi Raoden içini çekerek. “Zaten çok uzun bekledim. Bunun her gülümseyişimde biraz daha yırtılıp açıldığını hissedebiliyorum. Neden beni kolumdan yaralamadı ki sanki?”

“Çünkü bizler Elantrianız, sule,” diye açıklama yaptı Galladon. “Eğer bize kötü bir şey olabilecekse, olur. Sen sadece bununla kurtulduğun için şanslısın. Aslında, o vücudunla biraz olsun dövüşebilmiş olduğun için bile şanslısın."

“Kolay olmadı,” dedi Raoden, Dula çalışırken kafasını sabit tutarak. “O yüzden o kadar çabuk bitirmek zorunda kaldım.”

“Eh, benim beklediğimden daha iyi dövüşüyorsun.”

“Eondel’den ders almıştım," dedi Raoden. “Eskiden, babamın kanunlarının aptalca olduğunu kanıtlamaya çalıştığım zamanlarda. Eondel eskrimi seçti, çünkü bn politikacı olarak benim için en işe yarar olanın o olacağını düşündü. Asla sonunda bunu karımın beni dilimlere bölmesini engellemek için kullanacak olacağım aklıma gelmezdi."

Galladon, Raoden’i tekrar iğnelerken eğlenerek homurdandı ve R;u>dcn acıya karşı dişlerini sıktı. Galladon'un dikmesine izin vermek için Raoden ıllü/von maskesini indirmek zorunda olduğundan kapılar sıkıca sürgülenmiş

ve jx.'rdeler kapatılmıştı. Dük onları misafir edecek kadar kibarlık etmişti; Roial, Raoden ın eski arkadaşları içinde, Kaloo karakterine sinir olmak yerine onu ilgi çoku ı bulan tek kişi gibi görünüyordu.

"Pekâlâ, sule," dedi Galladon son dikişi atarken.

Raoden aynada kendisine bakarken başını sallayarak onayladı. Neredeyse yakışıklı Dula yüzün ona ait olduğunu düşünmeye başlayacaktı. Bu tehlikeliydi. Benimsemiş olduğu umursamaz kişiliğe rağmen, türünün tüm zayıflıkları ve acılarıyla, hâlâ bir Elantrian olduğunu hatırlamak zorundaydı.

Galladon kendi maskesini hâlâ takıyordu. Aon illüzyonları, Raoden onları rahat bıraktığı sürece iyiydi. Havaya da, çamura da çizilseler, Aonlar sadece başka bir Elantrian tarafından yok edilebilirdi. Kitaplar toza çizilmiş olan bir Aon’un, desen bozulsa veya süpüriilse bile çalışmaya devam edeceğini iddia ediyordu.

İllüzyonlar iç çamaşırlarına takılıydı, bu sayede her gün tekrar Aon çizmeye gerek duymadan kıyafetlerini değiştirebilivorlardı. Galladon’un illüzyonu tanımlanamaz, geniş yüzlü bir Dulaydı; Raoden’in kitabının arkasında bulduğu bir görüntü. Raoden’in yüzünü seçmek çok daha zor olmuştu.

“Kişiliğim nasıl?” diye sordu Raoden, AonDor kitabını çıkarıp illüzyonunu tekrar yaratmaya başlarken. “İkna edici miyim?”

Galladon omzunu silkerek Raoden’in yatağına oturdu. ***“Ben*** senin bir Dula olduğuna inanmazdım, ama onlar inanmış gibi duruyor. Zaten daha iyi bir seçim yapmış olabileceğini sanmıyorum. Kolo?”

Raoden çizmeye devam ederken başıyla onayladı. Arel asilleri fazla iyi tanınıyordu ve Sarene, Teod’dan olmakla ilgili herhangi bir numarayı anında fark ederdi. Aonik konuşmak istediği varsayılırsa, geriye sadece Duladen seçeneği kalıyordu. Galladon’un şivesini taklit etmedeki başarısız denemelerinden sonra, asla ikna edici olarak Dula alt tabakasından biri numarası yapamayacağı belli olmuştu, “kolo” kadar basit bir kelimeyi telaffuzu bile Galladon’un kahkaha nöbetlerine tutulmasına neden oluyordu. Neyse ki, çok sayıda kusursuz Aonik konuşan ve az bilinen Duladen vatandaşı vardı: Küçük kasabaların valileri ve önemsiz meclislerin üyeleri. Raoden, o türde pek çok kişiyle karşılaşmıştı ve onların kişiliklerini taklit etmek için sadece biraz gösterişe ve umursamaz bir tavra ihtiyaç vardı.

Kıyafetleri elde etmek biraz zor olmuştu, Raoden’in başka bir illüzyonla gidip Arel Pazarı’ndan satın alması gerekmişti. Ancak resmi olarak gelişinden beri birkaç tane daha iyi dikilmiş kıyafet edinebilmişti. Nispeten iyi bir Dula oynadığını düşünüyordu, ama herkes ikna olmuş değildi.

“Sanırım Sarene şüpheleniyor,” dedi Raoden, Aon’u bitirip onun etrafına dolanarak yüzünü şekillendirmesini izlerken.

“O çoğu kişiden daha şüpheci.”

“Doğru,” dedi Raoden. Ona kim olduğunu olabildiğince çabuk söylemeye niyetliydi; ama Sarene, “Kaloo’nun” onu yalnız yakalama çabalarının tümüne direniyordu. Hatta ona gönderdiği mektubu bile reddetmiş, açılmamış olarak geri göndermişti.

Neyse ki, asil sınıfının kalan kısmıyla işler daha iyi gidiyordu. İki gün önce Yeni Elantris’i Karata'ya emanet ederek Elantris’ten ayrıldığından beri, Raoden, Arel yüksek sosyetesine onu bile şaşırtan bir kolaylıkla sızmayı başarmıştı. AsilIer Telrii’nin iktidarı hakkında endişelenmekle, Kaloo’nun geçmişini sorgulaya-mayacak kadar fazla meşguldü. Aslında, şaşırtıcı bir şekilde ona bağlanmışlardı. Görünüşe göre, toplantılara kattığı bilinçli aptallık görüntüsü asillere son birkaç haftanın karmaşasını unutarak gülme fırsatı sağlıyordu. Böylelikle, kısa süre içinde Kaloo, her sosyal faaliyette aranılan bir misafir haline gelmişti.

Elbette, gerçek test, kendisini Roial ve Sarene’nin gizli toplantılarına sokabil-mekti. Eğer Arelon'a herhangi bir faydası olacaksa, o özel gruba kabul edilmesi gerekliydi. Ülkenin kaderini belirlemek için çalışanlar onlardı. Galladon, Raoden’in şansı hakkında şüpheliydi. Elbette, Galladon her şey hakkında şüpheliydi. Raoden kendi kendine gülümsedi, bu oluşumu ilk başlatan kendisiydi. Şimdi tekrar kabul edilmek için uğraşmak zorunda olması ironik görünüyordu.

Kaloo’nun yüzü tekrar kendininkini maskelerken, Raoden kollarını Elantrian olduğunu gizlemek için kullandığı yeşil eldivenlerini giydi, sonra Galladon için kendi etrafında bir tur attı. “Veee, işte muhteşem Kaloo geri döndü!”

"Lütfen, sule, başkaları yokken değil. Toplum içinde seni boğazlamaya yeterince yaklaşıyorum.”

Raoden kıkırdadı. “Ah, ne hayat! Tüm kadınların sevgilisi, tüm erkeklerin kıskançlık kaynağı.”

Galladon homurdandı. “Biri hariç tüm kadınların sevgilisi demek istiyorsun." “Ama beni her ne zaman istersem maç yapmaya ***davet etti,"*** dedi Raoden perdeleri açmak için yürürken gülümseyerek.

“Sadece seni şişlemek için bir şans daha elde etmek istiyor olduğundan," dedi Galladon. “Seni illüzyonun kapatacağı şekilde yüzünden yaraladığı için mutlu olmalısın, neden kesiğinin kanamadığını açıklamak çok zor olurdu. Kolo?”

Raoden balkon kapısını araladı ve Roial’ın bahçelerine bakmak için dışarı çıktı. Galladon ona katılırken içini çekti. “Bana şunu söyle: Neden onunla her karşılaştığımda Sarene benden nefret etmekte kararlı oluyor?"

“Aşk olmalı,” dedi Galladon.

Raoden çarpık bir şekilde güldü. “Eh, en azından bu defa nefret ettiği gerçek ben yerine Kaloo. Sanırım bunun için onu hoş görebilirim. Neredeyse ben kendim de ondan nefret edeceğim noktaya geldim."

Kapılarından gelen tıklama sesi dikkatlerini çekti. Galladon ona baktı ve Raoden başını sallayarak onayladı. Kostüm ve yüzleri tamamdı. Galladon, hizmetkâr rolünü oynayarak yürüyüp kapıyı açtı. Dışarıda Roial duruyordu.

“Lordum," dedi Raoden açılmış kollar ve kocaman bir gülümsemeyle yaklaşırken. “Umuyorum ki sizin gününüz de benimki kadar iyi geçmiştir! ’

“Geçti, Yurttaş Kaloo," dedi Roial. "İçeri girebilir miyim?”

"Elbette, elbette,” dedi Raoden. “Ne de olsa, burası sizin eviniz. Nezaketini/ için size o kadar tarif edilemez bir şekilde borçluyuz ki bunun karşılığını asla ödeyemeyeceğimi biliyorum.”

“Saçmalık, yurttaş,” dedi Roial. “Gerçi, ödemelerden bahsetmişken. Kına ver miş olduğunuz o lamba altlıkları için iyi bir anlaşma yapmış olduğumu öğrenmek

ten mutlu olacaksınız. Alacağınızı bankamdaki bir hesaba yatırdım, en azından birkaç vıl boyunca rahat içinde yaşamanız için yeterli olacaktır.”

"Harika!" diye belirtti Raoden. “Derhal ikamet etmek için yeni bir yer aramaya başlayacağız."

“Hayır, hayır," dedi yaşlı dük ellerini kaldırarak. "İstediğiniz kadar süreyle burada kalın. Bu ileri yaşımda o kadar az ziyaretçim oluyor ki bu küçük ev bile çoğunlukla gözüme fazla büyük görünüyor.”

"O zaman bize katlandığınız müddetçe burada kalacağız!” diye belirtti Raoden, karakteristik Dula nezaket eksikliğiyle. Denirdi ki bir Dulayı evinize davet ettiğiniz andan itibaren bir daha asla ondan kurtulamazdınız, tabii ailesinden de.

“Söyleyin bana, **yurttaş,”** dedi Roial balkona doğru ilerleyerek. “Saf altından yapılmış bir düzine lamba altlığını nereden buldunuz?”

"Aile yadigârları," dedi Raoden. “Onları, halk tarafından yakıldığı sırada köşkümüzün duvarlarından söktüm."

“Bu korkunç olmalı,” dedi Roial balkon korkuluğuna yaslanarak.

“Korkunçtan da beter,” dedi Raoden sıkıntılı bir şekilde. Sonra gülümsedi. "Ama o zamanlar geçmişte kaldı, lordum. Şimdi yeni bir ülkem ve yeni dostlarım var! Artık sizler benim ailem olacaksınız!”

Roial dalgın dalgın başıyla onayladı, sonra Galladon’dan tarafa ihtiyatlı gözlerle baktı.

"Bir şeyin aklınızı meşgul ettiğini görüyorum, Lord Roial,” dedi Raoden. “Bunu konuşmaktan çekinmeyin; sevgili Dendo doğduğumdan beri benim yanımdadır ve her insanın güvenine layıktır. ”

Roial başını salladı ve mülklerine bakmak için geri döndü. "Memleketinizdeki zor zamanlardan gelişigüzel olarak bahsetmedim, yurttaş. Artık onların geçmişte kaldığını söylediniz, ama korkarım ki bizim için dehşet daha yeni başlıyor.”

“Ah, tahtla ilgili sorunlardan bahsediyorsunuz,” dedi Raoden dilini şaklatarak. “Evet, yurttaş,” dedi Roial. “Telrii güçlü bir lider değil. Korkarım Arelon da yakında Duladen ’in kaderini paylaşabilir. Kan kokusu alarak bize atılan Fjor kurtlan var, ama asillerimiz sadece sevilen tazılardan başka bir şey görmez gibi yapıyorlar.” “Ah, zor zamanlar,” dedi Raoden. “Sadece huzur bulabilmek için nereye gidebilirim?”

"Bazı zamanlar kendi huzurumuzu kendimiz yaratmalıyız, yurttaş.”

“Ne demek istiyorsunuz?” diye sordu Raoden, heyecanı sesinden uzak tutmaya çalışarak.

"Yurttaş, umanm diğer insanların sizi biraz uçarı gördüğünü belirttiğimde sizi yaralamam.”

Raoden güldü. “Beni o şekilde gördüklerini umuyorum, lordum. Aptalı boşuna oynuyor olduğumu düşünmeyi hiç istemem."

Roial gülümsedi. “Sizde züppeliğinizin tamamen maskeleyemediği bir zekâ olduğunu hissediyorum, yurttaş. Söyleyin bana, Duladen’den kaçmayı nasıl başardınız?"

"Korkarım ki bu söylenmemiş olarak kalması gereken tek sır, lordum,” dedi **Raoden.** “Eğer benim kaçışımdaki katkıları ortaya çıkacak olursa bunu pahalıya ödeyecek kişiler var.”

Roial başını salladı. “Anlıyorum. Önemli olan kısım, vatandaşlarınız kurtulamazken sizin kurtulmuş olmanız. Cumhuriyet düştüğünde sınırdan yukarı kaç göçmenin geldiğini biliyor musunuz?”

“Korkarım ki hayır, lordum,” diye cevap verdi Raoden. “O sıralar biraz meşguldüm.”

“Hiç,” dedi Roial. “Sizin dışınızda bildiğim tek bir tane yok. Cumhuriyetçilerin kaçmayı bile düşünemeyecek kadar şoke olduğunu duydum.”

“Halkım harekete geçmekte yavaştır, lordum," dedi Raoden ellerini kaldırarak. “Bu olayda da, gevşek tutumumuz bizim çöküşümüze sebep oldu. Devrim, biz akşam yemeğinde ne yiyeceğimizi tartışırken yuvarlanarak üstümüzden geçti."

“Ama siz kaçtınız.”

“Ben kaçtım,” diye onayladı Raoden.

“Bizim çekmek zorunda kalabileceğimiz şeye siz zaten katlandınız ve bu sizin görüşünüzü, başkaları ne düşünürse düşünsün, değerli yapıyor.”

“Duladen’in kaderinden kaçınmanızın bir yolu var, lordum,” dedi Raoden dikkatlice. “Ancak bu tehlikeli olabilir. Bu... iktidarda bir değişim içerecektir.”

Roial'ın gözleri anlayışla kısıldı ve başını sallayarak onayladı. Aralarında bir şey geçti, dükün önerisi anlaşılmıştı ve Raoden gönüllüydü.

“Tehlikeli şeylerden bahsediyorsunuz,” diye uyardı Roial.

“Çok şey görüp geçirdim, lordum. Eğer bana hayatımın kalanını huzur içinde geçirebilme fırsatı verecekse, birazcık daha tehlikeyle karşılaşmaya karşı değilim.” “Bunun olacağına garanti veremem,” dedi Roial.

“Ben de bu balkonun birden çökerek bizim felaketimize yol açmayacağına garanti veremem. Tek yapabileceğimiz, bizi koruması için aklımıza ve şansımıza güvenmek.”

Roial başını sallayarak onayladı. “Tüccar Kiin’in evini biliyor musunuz?"

“Evet.”

“Bugün gün batınımda benimle orada buluşun.”

Raoden başıyla onayladı ve dük izin isteyerek ayrıldı. Kapı kapanırken, Raoden Galladon’a göz kırptı. “Ve sen de benim başaramayacağımı düşünüyordun.”

“Bir daha asla senden şüphe etmeyeceğim,” dedi Galladon kuru kuru.

“İşin sırrı Roial’dı, dostum," dedi Raoden, odanın içine girerken balkon kapısını kapattı. “Çoğu aldatmacanın farkına varır; ama Sarene'nin aksine birincil sorusu, ‘Neden bu adam beni kandırmaya çalışıyor?’ değil, ‘Bildiğimden nasıl fayda sağlayabilirim?’ olur. Ben ona ipuçları verdim, o da cevap verdi."

Galladon başını salladı. “Eh, içeri girdin. Şimdi ne yapacaksın?”

“Telrii yerine Roial’ı tahta çıkarmanın bir yolunu bulacağım,” dedi Raoden bir kumaş parçası ve bir kavanoz kahverengi makyaj malzemesi alarak. Malzemenin bir kısmını kumaşa sürdü ve sonra kumaşı cebine sıkıştırdı.

Galladon bir kaşını kaldırdı. “Peki ya o ne?" diyo sordu başıyla kumaşa işaret ederek.

"Kullanmak zorunda kalmayacağımı umduğum bir şey.”

1

(Güneşten, yağmurdan korunmalarını ya da süslü görünmesini saglanuk için hu sevin

üzerine çekilen düz ya da eğimli örtü (çn).

53. BÖLÜM

ONUN burada ne işi var?” diye hesap sordu Sarene, Kiin’in mutfağının kapı aralığında dururken. Cart kırmızı ve turuncuların bir karmaşasına bürünmüş olan aptal Kaloo içeride oturuyordu. Hararetli hararetli Kiin ve Roial’la konuşuyordu ve görünüşe göre Sarene’nin geldiğini fark etmemişti.

Lukel kapıyı arkasından kapattı ve bariz bir antipatiyle Duladan tarafa baktı. Kuzeni Kae’deki en esprili, en renkli erkeklerden biri olarak bilinirdi. Ancak Kaloo’nun namı hızla Lukel’inkini bile gölgede bırakmış, genç tüccara ise gücenik bir ikinci olmak kalmıştı.

“Her nedense Roial onu davet etmiş,” diye mırıldandı Lukel.

“Roial delirmiş mi?" diye sordu Sarene, belki de olması gerekenden biraz daha yüksek bir sesle. “Ya o lanet Dula bir casussa?”

“Kimin için casus?” diye sordu Kaloo neşeyle. “Cafcaflı kralınızın casus kiralayacak politik basireti olduğunu zannetmem ve sizi temin etmeme izin verin, Prenses, sizi ne kadar çileden çıkarmış olursam olayım, Fjorları daha da hızla rahatsız ediyorum. O gyorn bana bilgi için para vermektense kendini bıçaklamayı tercih edecektir.”

Sarene utanarak kızardı, ama bu sadece Kaloo’nun yeni bir kahkaha nöbetine tutulmasına neden oldu.

“Sanırım, Sarene, Yurttaş Kaloo’nun görüşlerini faydalı bulacaksın,” dedi Roial. “Bu adam olayları Arellerden farklı görüyor ve ayrıca Kae’deki olaylarla ilgili taze bir bakış açısı var. Senin de bize ilk katıldığında benzer bir argüman kullanmış olduğunu hatırlar gibiyim. Sırf senin hazzetmediğin türde eksantrik biri diye. Kaloo’nun değerini hafife alma.”

Sarene yüzünü astı, ama azarlamayı da kabul etti. Dükün görüşlerinin haklılık payı vardı, yeni bir bakış açısına sahip olmak yararlı olurdu. Her

nedense Roial, Kaloo’ya güvenir gibi görünüyordu. İkisi arasındaki karşılıklı saygıyı sezebiliyordu. İstemeyerek de olsa, belki dükün Kaloo'da onun görememiş olduğu bir şevi gor-müş olabileceğini kabul etti. Ne de olsa, Dula birkaç gündür onunla kalıyordu.

Çoğunlukla olduğu gibi Ahan geç kalmıştı. Shuden ve Eondel masanın kendi oturdukları ucunda sessizce konuşuyorlardı, onların sessiz konuşması Kaloo'nun canlı anlatımıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. Kiin atıştırmak için üzerlerinde bir çeşit kaymağa benzeyen beyaz jöle olan krakerlerden hazırlamıştı. Sarene yemek hazırlamaması için ısrar etmiş olmasına rağmen, Kiin belli ki bu kadar insanın onlara yiyecek bir şey vermeden evinde bir araya gelmesini kabul edememişti. Sarene gülümsedi, başka vatana ihanet komplocularının gurme atıştırmalıklarından yeme zevkine sahip olabildiğinden şüpheliydi.

Birkaç saniye sonra Ahan kapıyı çalmaya zahmet etmeden paytak paytak yürüyerek içeri girdi. Kendini pat diye her zamanki sandalyesine yerleştirdi ve derhal krakerlere saldırdı.

"Hepimiz buradayız o zaman,” dedi Sarene, Kaloo’nun sözünü kesmek için sertçe konuşarak. O ayağa kalkarken tüm başlar ona döndü. “Umuyorum ki hepiniz içinde bulunduğumuz çıkmaz hakkında düşündünüz. Başlamak isteyen biri var mı?”

"Ben varım," dedi Ahan. “Belki de Telrii, Shu-Dereth’e dönmemeye ikna edilebilir.”

Sarene içini çekti. "Bunu tartıştığımızı sanıyordum, Ahan. Telrii dönüp dönmeyeceğine karar vermeye çalışmıyor, Wyrn’den ne kadar para koparabileceğini görmek için bekliyor. ”

“Eğer sadece daha çok askerimiz olsaydı,” dedi Roial başını sallayarak. “Düzgün bir orduyla Telrii’yi tehdit edebilirdik. Sarene, Teod’dan yardım alma olasılığımız nedir?”

"Pek yok,” dedi Sarene oturarak. “Hatırlarsanız, babam Shu-Dereth’e dönmeye yemin etti. Ayrıca, Teod’un muhteşem bir donanması olabilir, ama çok az kara birliğimiz var. Ülkemizin nüfusu az, biz düşmanlarımızı karaya çıkamadan batırarak sağ kalıyoruz.”

“Duladen’de direniş savaşçıları olduğunu duydum,” diye önerdi Shuden. “Arada bir kervanları taciz ediyorlar.”

Tüm gözler avuçlarını yukarı kaldıran Kaloo'ya döndü. “Bana güvenin, dostlarım, onların yardımını istemezsiniz. Bahsettiğiniz adamların çoğu aynı benim gibi eski cumhuriyetçiler. Birbirleriyle büyük bir ustalıkla düello edebilirler, ama sayr eğitimli bir askere karşı pek işe yaramazlar, özellikle de yanında beş arkadaşı daha varsa. Direnişçiler sadece Fjorlar onları bataklıklardan kovalamak için fazla tembel olduğundan sağ kalabiliyor.”

Shuden kaşlarını çattı. “Ben onların Duladen Bozkırları'ndaki mağaralarda saklandıklarını sanıyordum.”

“Birkaç direniş grubu var,” dedi Kaloo yumuşak bir şekilde, ama Sarene gözlerinde bir kararsızlık izi fark etti. ***Kinisin sen?*** diye düşündü konuşma ilerlemeye devam ederken.

"Ben halkı da bu işe katmamız gerektiğini düşünüyorum,” dedi Lukel. “Telrii

çiftlik sistemine devam etmeye niyetli olduğunu belli etti. Eğer sıradan insanları ülkümüze katılmaya ikna edebilirsek, o zaman Telrii'ye karşı ayaklanmaya istekli olacaklardır.”

"İşe yarayabilir," dedi Eondel. “Leydi Sarene'nin önerdiği gibi köylülerimi ortakçı yapmamla özgürlüğün tadını aldılar ve son birkaç ay içinde çok daha kendilerine güvenir hale geldiler. Ama bu çok uzun zaman alacaktır, bir gecede dövüşecek adam yetiştiremezsin."

“Katılıyorum,” dedi Roial. “Biz bitirmeden çok daha önce Telrii Derethi'ye dönmüş ve Hrathen'in beyannamesi de kanunlaşmış olacak.”

“Ben bir süre için Derethi'ymiş gibi yapabilirim,” dedi Lukel. “Tabii eğer bu kralın sonunu hazırlayacaksa.”

Sarene başını salladı. “Eğer Shu-Dereth'e Arelon'da öyle bir dayanak verirsek bir daha asla bundan kurtulamayız."

“Bu sadece bir din, Sarene,” dedi Ahan. “Bence gerçek sorunlara odaklanma-lıyız.”

“Shu-Dereth'in ‘gerçek bir sorun’ olmadığını mı düşünüyorsun, Ahan?" diye sordu Sarene. “Neden gidip bunu Jindo ve Duladen'e anlatmıyorsun?"

“O haklı,” dedi Roial. "Fjorden Shu-Dereth'i bir egemenlik aracı olarak benimsedi. Eğer o rahipler Arelon'u döndürürlerse, ondan sonra tahta kimi koyarsak koyalım, burada iktidar Wyrn'de olur."

"O zaman köylülerden bir ordu oluşturma fikrinden vazgeçtik?” diye sordu Shuden konuşmayı esas konuya çekerek.

"Çok zaman alır,” dedi Roial.

“Ayrıca, bu ülkeyi savaşa atmak istediğinizi sanmıyorum,” diye belirtti Kaloo. “Kanlı bir devrimin bir ülkeye ne yapabileceğini gördüm, insanların ruhlarını körelterek birbirleriyle savaşmaya zorluyor. Elantris Şehir Muhafızları’ndaki adamlar aptal olabilirler, ama onlar hâlâ sizin vatandaşlarınız. Onların kanı sizin elinize bulaşmamalı.”

Sarene, Kaloo’nun normal havailiğinin izi bile olmadan yaptığı yorumuyla kafasını kaldırdı. Bir şeyler onu gittikçe daha da şüphelendiriyordu.

“O zaman ne olacak?" diye sordu Lukel sabrı tükenerek. “Teiniyle savaşamavız ve onun dönmesini de bekleyemeyiz. Ne yapalım?”

“Onu öldürebiliriz,” dedi Eondel sessizce.

“Öyle mi?" diye sordu Sarene. Bu önerinin toplantının bu kadar başında gelmesini beklememişti.

“Neden olmasın,” diye katıldı Kiin, daha önce Sarene’nin onda hiç görmediği soğuk bir duyarsızlıkla. “Telrii’ye suikast düzenlemek pek çok sorunu çözecektir "

Oda sessizleşti. Sarene Lordları incelerken ağzında acı bir tat hissetti. Onun bildiğini onlar da biliyordu. Sarene, bunun tek yol olduğuna toplantı başlamadan çok önce karar vermişti.

"Ah, bir ülkeyi kurtarmak için bir adamın ölümü,” diye {ışıldadı Kaloo.

“Tek yol bu gibi görünüyor,” dedi Kiin başını sallayarak.

"Belki de," dedi Dula. “Ama ben Arelon lıalkını hafife alıp almadığımızı merak ediyorum."

"Bunu zaten tartıştık,” dedi Lukel. “Köylüleri harekete geçirmeye yetecek kadar zamanımız yok.”

“Sadece köylüler değil, genç Lukel, aynı zamanda asil sınıfı da," dedi Kaloo. “Telrii’yi desteklemekteki tereddütlerini hissetmediniz mi? Gözlerindeki rahatsızlığı görmediniz mi? Destekçisi olmayan bir kral gerçek bir kral değildir."

“Peki ya muhafızlar?" diye sordu Kiin iğneleyerek.

“Onları da ikna edip edemeyeceğimizi merak ediyorum,” dedi Kaloo. “Yapmış oldukları şeyin doğru olmadığını görmeye ikna edilmeleri kesinlikle mümkün olmalı."

“Siz" şimdi “biz" olmuştu. Sarene’nin alnı kırıştı, neredeyse yakalayacaktı. Sözlerinde tanıdık olan bir şey vardı...

“Bu ilginç bir öneri," dedi Roial.

“Muhafızlar ve asiller, Telrii’yi başka seçenek göremedikleri için destekliyor," diye açıklama yaptı Kaloo. “Lord Roial başarısız olan evlilik yüzünden utanca uğradı ve Leydi Sarene de Elantris’e atıldı. Ancak şimdi bu utanç ortadan kalkmış durumda. Belki de eğer muhafızlara seçimlerinin nihai sonucunun Fjorden istilası ve halkımızın fiilen köleleştirilmesi olduğunu gösterebilirsek, yanlış adamı desteklemiş olduklarını fark ederler. İnsanlara dürüst bir seçim şansı verin, ben inanıyorum ki akıllıca seçim yapacaklardır.”

işte buydu! Sarene bu inancı, tüm insanların özünde iyi olduğuna dair olan bu saf inancı biliyordu. Ve birden bunu daha önce nerede görmüş olduğunu fark ettiğinde, kendini ayağa fırlayıp şaşkınlıkla haykırmaktan alıkoyamadı.

RAODEN anında hatasını anlayarak sindi. Kaloo’dan fazla hızlı vazgeçmiş, gerçek kendisinin çok fazla görünmesine izin vermişti. Diğerleri değişimi fark etmemişti; ama Sarene, sevgili şüpheci Sarene, o kadar dikkatsiz değildi. Raoden onun şoke olmuş, fal taşı gibi açılmış gözlerine baktı ve bildiğini gördü. Bir şekilde, birlikte oldukları kısa zamana rağmen, en iyi arkadaşları onu tanıyamazken o tanımıştı. ***Tüh be,*** diye düşündü kendi kendine.

“SARENE?" diye sordu Roial. “Prenses, iyi misin?”

Sarene sandalyesinin önünde ayakta durarak mahcup mahcup etrafa bakındı. Ancak gözleri sinsi Kaloo’nun üstüne düştüğünde, utancını çabucak unuttu. “Hayır, lordum, sanmıyorum,” dedi. “Sanırım bir araya ihtiyacımız var.”

“O kadar da uzun süredir burada değiliz...” dedi Lukel.

Sarene bir bakışla onu susturdu ve başka kimse de onun gazabıyla yüzleşmeye cesaret edemedi.

“Ara verelim o zaman," dedi Roial yavaşça.

‘ İvi/’ dedi Kiin sandalyesinden kalkarak. “Arkada soğuyan birkaç Hrag usulü et dürümüm var. Gidip onları getireyim.

Sarene o kadar telaşlıydı ki, ona açıkça yapmamasını söylemiş olduğu halde yemek yaptığı için amcasını azarlamayı bile pek düşünmedi. Kaloo’ya imalı bir bakış attı ve görünüşe göre tuvalete gider gibi yaparak sessizce masadan uzaklaştı. Bahtsız sahtekâr sonunda köşeyi dönüp de salına salına gelene kadar bir süre Kiin’in çalışma odasında bekledi.

Sarene onu gömleğinden yakaladı ve neredeyse duvara çarparak yüzünü onunkine dayadı.

“Ruh?" diye hesap sordu. “Merhametli Domi adına sen burada ne yapıyorsun?"

Ruh endişeyle yan tarafa baktı. "Yavaş, Sarene! O adamlar bir Elantrianla oturmakta olduklarını öğrenirlerse nasıl tepki verirler sanıyorsun?"

“Ama... nasıl?” diye sordu Sarene, onun gerçekten de Ruh olduğunu anladığında kızgınlığı heyecana dönüşmüştü. Ruh’un gerçek burnu olmak için fazlasıyla uzun olan burnu oynatmak için elini uzattı. Parmakları sanki orada değilmiş gibi burnunun ucunun içinden geçtiğinde ise şaşırdı.

“Aonlar konusunda haklıydın, Sarene,” dedi Ruh hızla. “Onlar Arelon’un haritaları, yapmam gereken tek şey bir çizgi eklemek oldu ve tüm sistem tekrar çalışmaya başladı.”

“Tek bir çizgi mi?”

“Yarık,” diye açıkladı Ruh. “Reod’a ***o*** sebep oldu. Haritada yaptığı değişiklik Aonlara da yansıtılmasını gerektirecek kadar büyüktü.”

“Çalışıyor!” dedi Sarene. Sonra gömleğini bırakarak Ruh’un yan tarafına acı bir yumruk attı. “Bana yalan söyledin!”

“Ah!” diye itiraz etti Ruh. “Lütfen, yumruk yok. Hatırla, vücudum iyileşmiyor.”

Sarene nefesini tuttu. “Yani o?..”

“AonDor’u düzelttiğimizde değişmedi mi?” diye tamamladı Ruh. “Hayır. Ben bu illüzyonun altında hâlâ bir Elantrianım. AonDor'da yanlış olan başka bir şey daha var.”

Sarene onu tekrar yumruklama arzusuna direndi. “Neden bana yalan söyledin?”

Ruh gülümsedi. “Ve sen de bana bu şekilde daha eğlenceli olmadığını mı söyleyeceksin?”

“Ee..."

Ruh güldü. “Sadece sen bunun geçerli bir sebep olacağını anlayabilirsin, prensesim. Aslında, hiç sana söyleme fırsatını bulamadım. Bu son birkaç günde sana her yaklaşmayı denediğimde kaçıp gittin ve sana gönderdiğim mektubu da görmezden geldin. Önüne atlayıp illüzyonu da yok edemezdim. Hatta dün gece belki seni pencerede görürüm diye umarak Kiin’in evine bile geldim."

“Gerçekten mi?” diye sordu Sarene gülümseyerek.

“Galladon’a sor,” dedi Raoden. “O şimdi Roial’m evinde, dükün tüm Jaador-yan şekerlerini yemekle meşgul. Şekerlemelere karşı zaafının olduğunu biliyor muydun?"

“laiklin mü, Galladon’un mu?”

"İkisinin de. Bak, neyin bizi bu kadar tuttuğunu merak edecekler.”

“Etsinler," dedi Sarene. “Tüm diğer kadınlar Kaloo’ya o kadar kapıldılar ki benim de etkilenmemin zamanı gelmişti.”

Ruh kıkırdamaya başladı, ama sonra Sarene’nin gözlerindeki tehlikeli bakışı fark ettiğinde duruldu. “Gerçekten de tek yolu buydu, Sarene. Fazla seçeneğim yoktu. Rolümü oynamam gerekiyordu."

“Sanının biraz fazla iyi oynadın,” dedi Sarene. Sonra kızgın kalmayı başarama-varak gülümsedi.

Belli ki gözlerindeki yumuşamayı görmüş olduğundan, Ruh rahatladı. “Kabul etmen gerekir, zaman zaman da eğlenceliydi. Senin ***o kadar*** iyi bir eskrimci olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

Sarene sinsice gülümsedi. “Yeteneklerim çok çeşitlidir, Ruh. Ve görünüşe göre, senin de öyle. Benim de ***senin*** bu kadar iyi bir aktör olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Senden nefret ettim!”

“Değerinin bilindiğini hissetmek ne hoş,” dedi Ruh kollarını onun etrafına dolayarak.

Sarene, birden ona ne kadar yakın olduğunu fark etmişti. Vücudu oda sıcaklı-ğındaydı ve doğal olmayan soğukluğu sinir bozucuydu. Ancak uzaklaşmak yerine, Sarene kafasımn onun omzunda dinlenmesine izin

verdi. “Peki, neden geldin? Yeni Elantris’te olman, halkını hazırlıyor olman gerek. Neden Kae’ye gelme riskine girdin?”

“Seni bulmak için,” dedi.

Sarene gülümsedi. Doğru cevap buydu.

“Aynca," diye devam etti, “hepinizin birbirinizi katletmesini de engellemek için. Bu ülke gerçekten de karmakanşık, değil mi?”

Sarene içini çekti. “Ve bu da kısmen benim suçum.”

Ruh uzanarak ellerini Sarene’nin boynuna koydu ve gözlerine bakabileceği bir şekilde başını çevirdi. Yüzü farklıydı, ama o gözler aynıydı. Derin ve mavi. Nasıl olup da onu başka biri sanabilmişti ki?

“Kendini azarlamana iznin ***yok,*** Sarene,” dedi. “Bunun yeteri kadarını Galladon’dan görüyorum. Burada muhteşem bir iş yaptın, benim hayal bile edebileceğimden daha iyi. Ben gittikten sonra bu adamların buluşmayı keseceklerini düşünmüştüm. ”

Sarene onun gözlerde kaybolmuşken, bir an silkinerek durakladı. “Demin ne dedin? Sen gittikten sonra mı?..”

Diğer odadan sesler geldi ve Ruh ona göz kırptı, gözleri parlıyordu. “Geri dönmemiz gerek. Ama... diyelim ki bu toplantı bittikten sonra, özel olarak konuşabileceğimiz zaman, sana söyleyeceğim bir şey daha var.”

Sarene yan yarıya sersemlemiş olarak başını salladı. Ruh, Kae’deydi ve AonDor çalışıyordu. Tekrar yemek odasına girdi ve masaya oturdu, bir süre sonra da Ruh odaya girdi. Ancak bir sandalye hâlâ boştu.

"Ahan nerede?” diye sordu Sarene.

Kiin suratını buruşturdu. “Gitti," diye bildirdi acı bir tonla.

Lukel, Sarene’ye göz kırparak güldü. "Kont yediği bir şeyin ona iyi gelmediğini iddia etti. O... çıkmak zorunda kaldı.”

“Bu imkânsız,” diye homurdandı Kiin. “O krakerlerde midesini rahatsız etmiş olabilecek hiçbir şey yoktu.”

"Eminim krakerler yüzünden değildi, amca,” dedi Sarene gülümseyerek. "Gelmeden önce yediği bir şeyden olmalı.”

Lukel ona katılarak güldü. “Adam o kadar çok yiyor ki sırf olasılık kanunlarına göre her gece hastalanmamasınm bir mucize olduğunu Domi biliyor.”

“Eh, onsuz devam etmemiz gerekecek,” dedi Roial. "Ne kadar süreyle rahatsız olacağını bilmek mümkün değil.”

"Katılıyorum,” dedi Sarene tekrar başlamaya hazırlanarak.

Ancak Roial ondan hızlı davrandı. Yavaşça ayağa kalktı, yaşlı vücudu şaşırtıcı derecede zayıf görünüyordu. Dük içini çekerek başını salladı. “Eğer hepiniz beni mazur görebilirseniz, söyleyecek bir şeyim var.”

Asiller dükün ciddiyetini fark ederek başlarını salladılar.

"Size yalan söylemeyeceğim, bir an bile olsa Telrii’ye karşı hareket edip etmememiz gerektiğinden şüphe etmedim. O ve ben son on yılı ticari rakipler olarak geçirdik. O rezil, savurgan bir adam. Iadon'dan bile daha kötü bir kral olacaktır. Hrathen’in aptal beyannamesini düşünmeye bile gönüllü olması, ihtiyaç duyduğum son kanıttı.

“Hayır, benim tekrar buluşmamızdan önce daha fazla zaman istemiş olmamın sebebi, Telrii’yi devirip devirmememiz gerektiğini düşünmek değildi. Daha çok zaman istememin sebebi, bazı... tanıdıkların gelmesini beklemekti.”

“Tanıdıklar mı?” diye sordu Sarene.

“Suikastçılar,” dedi Roial. "Fjorden’den kiraladığım adamlar. O ülkenin tüm insanları tamamen tanrılarına sadık değil. Bazılarının esas sadakatleri altına.” "Neredeler?” diye sordu Sarene.

“Çok da uzakta olmayan bir handa kalıyorlar,” dedi Roial.

“Ama daha geçen hafta, bizi devrimimizi kanla ilerletmememiz hakkında uyaran şendin,” dedi Sarene kafası karışmış olarak.

Roial başını eğdi. “O konuşan suçluluk duygumdu, sevgili Sarene; çünkü zaten bu adamlara haber göndermiştim. Ancak fikrimi değiştirdim. Duladen’den gelen bu genç adam...”

Roial’m sözü giriş holünden gelen ayak sesleriyle kesildi, Ahan geri dönmüştü. ***Garip,*** diye düşündü Sarene kendi kendine arkaya dönerken, ***ön kapının kapandığını duymadım.***

Döndüğünde kapıda durmakta olan Ahan değildi. Bunun yerine, başlarında ivi giyimli bir adamın olduğu bir grup silahlı asker vardı: Kral Telrii.

Sarene ayağa fırladı, ama şaşkınlık haykırışı diğer benzer nidalar arasında kaybolmuştu. Telrii kenara çekilerek Elantris Şehir Muhafızları

üniforması giyen bir düzine adamın odayı doldurmalarına izin verdi. Onları şişman Kont Ahan takip etti.

"Ahan!” dedi Roial. “Sen ne vaptm?”

“Sonunda seni yakaladım, yaşlı adam," dedi kont zevkten dört köşe olarak, gıdıkları titriyordu. “Yakalayacağımı söylemiştim. Svorden’deki kervanlarımın nasıl olduğuyla ***şimdi*** dalga geç bakalım, seni lanet yaşlı ahmak. Önümüzdeki birkaç yılı hapiste geçirirken seninkilerin nasıl olduğunu göreceğiz.”

Roial, beyaz saçlı kafasını yasla salladı. “Seni sersem... Bunun ne zaman bir oyun olmaktan çıktığını anlamadın mı? Artık meyveler ve ipeklerle oyun oynamıyoruz. ”

“İstediğin kadar itiraz et,” dedi Ahan zaferle parmağını sallayarak. “Ama itiraf etmelisin, seni yakaladım. Bunu yapmak için aylardır bekliyordum, Iadon’u asla inandıramamıştım. Onun gerçekten de senin ona ihanet etmekten aciz olduğunu düşündüğünü biliyor muydun? Eski arkadaşlığınızın bunu yapmanı engelleyecek kadar derin olduğunu iddia ederdi.”

Roial içini çekerek, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle atışmayı zevk alarak izlediği belli olan Telrii’ye göz attı. “Ah Ahan, ah.” dedi Roial. “Sen her zaman düşüncesizce hareket etmeyi çok sevmişsindir.”

Sarene donakalmıştı. Hareket edemiyor, hatta konuşamıyordu bile. Hainlerin ekşi suratlı, karanlık gözlü adamlar olması gerekiyordu. Sarene bu görüntüyü Ahanİa bir araya getiremiyordu. O küstah ve düşüncesizdi, ama Sarene ondan ***hoşlanıyordu.*** Hoşlandığı biri nasıl bu kadar korkunç bir şey yapabilirdi?

Telrii parmaklarını şıklattı ve bir asker ileri çıkarak kılıcını doğrudan Dük Roial’ın kamına sapladı. Roial’ın nefesi kesildi ve sonra da inleyerek çöktü.

“İşte kralınızın hükmü bu," dedi Telrii.

Ahan şişman suratında gözleri fal taşı gibi açılarak bağırdı. “Hayır! Hapis demiştin!” Fırlayarak Telrii’nin yanından geçti ve ağlayarak Roial’ın yanında diz çöktü.

“Demiş miydim?” diye sordu Telrii. Sonra iki askerine işaret etti. “Siz ikiniz, birkaç adam toplayıp o suikastçıları bulun, sonra da...” Düşünerek çenesine vurdu, “...onları Elantris duvarlarından atın.”

İki adam selam verdiler ve uygun adım odadan çıktılar.

“Kalanlarınız, bu hainleri öldürün,” dedi Telrii. “Sevgili prensesten başlayın. Tahtı gasp etmeye kalkan herkesin cezasının bu olduğu bilinsin.”

“Hayır!” diye haykırdı Shuden ve Eondel bir ağızdan.

Askerler ilerlemeye başladı ve Sarene kendini Shuden, Eondel ve Lukel’den oluşan bir koruyucu duvarın arkasında buldu. Ancak sadece Eondel silahlıydı ve karşılarında on kişi vardı.

“Gaspçılardan bahsetmen ne kadar da ilginç, ***Dük*** Telrii,” dedi masanın karşı tarafından bir ses. “Ben tahtın ladon’un soyuna ait olduğu sanıyordum.”

Sarene sesi takip etti. Gözleri Ruh’u buldu veya en azından, Ruh’un giysilerini giymekte olan birini. Solgun Arel derili, kum rengi saçlı ve keskin mavi gözlüydü.

Ruh’un gözleri. Ama yüzü Elantris’in lekesinin hiçbir izini göstermiyordu. Masaya bir kumaş parçası attı ve Sarene bir tarafında kahverengi lekeleri görebiliyordu; sanki sadece makyajını temizleyerek altındaki tamamen farklı bir yüzü ortaya çıkarmış olduğuna inanmalarını istermiş gibiydi.

Telrii sendeleyerek gerileyip duvara dayanırken nefesi boğazına takıldı. "Prens Raoden!” dedi boğulurcasına. "Hayır! Sen öldün. Bana senin öldüğün söylendi!’’

Raoden. Sarene uyuşmuş hissediyordu. Ruh denilen adama baktı; onun kim olduğunu ve kendisinin onu hiç tanımış olup olmadığını merak etti.

Ruh askerlere baktı. “Arelon'un gerçek kralını öldürmeye cesaret edecek misiniz?” dedi yüksek sesle.

Muhafızların kafası karışmıştı, korkuyla geri çekildiler.

“Muhafızlar, beni koruyun!” diye ciyakladı Telrii, dönüp telaşla odadan kaçarken. Askerler liderlerinin kaçışını izlediler, sonra da teklifsizce ona katılarak komplocuları yalnız bıraktılar.

Ruh, yani Raoden, masanın üstünden atlayıp Lukel’in yanından geçti. Hâlâ zırlayan Ahan’ı bir kenara iterek Roial’ın yarasına bakmayı akıl edebilmiş olan tek kişi olan Kiin’in yanına diz çöktü. Sarene duyuları felç olmuş gibi aptal aptal izledi. Kiin’in yardımının dükü kurtarmak için hiçbir

şekilde yeterli olmayacağı besbelliydi. Kılıç adamın vücudunun öbür tarafından çıkmış ve kesinlikle öldürücü olan acılı bir yara açmıştı.

“Raoden!” diye zorlukla konuştu Roial. “Bize geri döndün!”

“Kımıldama, Roial,’’ dedi Raoden parmağını havaya saplayarak. O çizmeye başlarken, parmak ucundan ışık fışkırdı.

“Sen olduğunu fark etmeliydim,” diye gevezelik yaptı dük. “Tüm bu insanlara güvenmek hakkındaki aptalca konuşmalar. Gerçekten de sana katılmaya başlamış olduğuma inanabiliyor musun? O suikastçıları geldikleri anda işlerini yapmaları için yollamalıydım.”

“Sen bunu yapmak için fazla iyi bir adamsın, Roial,” dedi Ruh, sesi duygularla gerilmişti.

Roial’ın gözleri ilk defa olarak Ruh’un tepesinde çizmekte olduğu Aon’u algıladı. Huşuyla nefes verdi. “Güzel şehri de eski haline getirdin mi?”

Ruh cevap vermeyerek Aon una konsantre oldu. Şimdi önceden olduğundan daha farklı çiziyordu, parmakları daha hızlı ve hünerli hareket ediyordu. Aon'u aşağısına yakın küçük bir çizgiyle bitirdi. Aon ılıkça parlamaya başlayarak Roial’ı ışığıyla yıkadı. Sarene izlerken Roial’ın yarasının kenarları biraz kapanır gibi oldu. Roial’ın yüzündeki bir kesik kayboldu ve kafasındaki birkaç kahverengimsi leke da soldu.

Sonra ışık kayboldu; yara, hâlâ dükün ölmekte olan kalbinin her boşuna atışıyla kan fışkırtıyordu.

Ruh lanet etti. “Çok zayıf,” dedi çaresizce yeni bir Aon’a başlayarak. “Ve iyileştirme belirteçlerini çalışmadım! Vücudun tek bir kısmını nasıl hedefleyeceğimi bilmiyorum.”

Roial titreyen bir kolla uzanarak Ruh’un elini kavradı. Dükün hareketi Ruh’a bir hata yaptırırken varı tamamlanmış olan Aon solup kayboldu. Ruh tekrar başlamadı, sanki ağlar gibi başını eğdi.

“Ağlama, oğlum,” dedi Roial. “Senin geri dönüşün kutlu bir olay. Bu yorgun, yaşlı bedeni kurtaramazsın, ama krallığı kurtarabilirsin. Senin onu korumak için burada olduğunu bilerek huzur içinde öleceğim.”

Ruh yaşlı adamın yüzünü elleri arasına aldı. “Benimle harika bir iş yaptın, Roial,” diye fısıldadı ve Sarene şiddetle burada olmaması gerektiğini hissetti. “Bana sen göz kulak olmasaydın, sonunda ben de babam gibi olurdum.”

“Havır, evlat,” dedi Roial. “Sen en baştan beri daha çok annen gibiydin. Domi seni kutsasın.”

Sarene, vücudu kasılmaya ve ağzından kan gelmeye başlayan dükün ölümü çirkinleşirken arkasını döndü. O gözlerindeki yaşlan kırpıştırarak tekrar döndüğünde, Raoden hâlâ yaşlı adamın cesedinin üstüne eğilmişti. En sonunda derin bir nefes aldı ve diğerlerini hüzünlü, ama katı gözlerle süzmek için ayağa kalktı. Sarene yanında Shuden, Eondel ve Lukel’in dizleri üstüne çökerek hürmetle başlarını eğdiklerini algıladı.

“Kralım,” dedi Eondel hepsi adına konuşarak.

“...Kocam,” diye farkına vardı Sarene şaşkınlık içinde.

54. BÖLÜM

One yapmış?” diye sordu Hrathen şaşkınlıkla.

Hrathen in ani tepkisiyle irkilen rahip mesajı tekrarlarken kekeledi. Hrathen adamın lafını yarıda kesti.

lal Çiftliği Dükü öldürüldü mü? Telrii’nin emriyle mi? Bu ne saçma sapan bir hareketti? Hrathen habercinin yüzünden daha fazlası olduğunu görebiliyordu ve devam etmesi için işaret etti. Kısa zamanda Hrathen idamın saçma filan olmadığını gördü, aksine son derece mantıklıydı. Hrathen, Telrii’nin kısmetine inanamı-yordu. Roial’ın uyanık bir adam olduğu söylenirdi, adamı vatana ihanet sırasında suçüstü yakalamak inanılmayacak kadar şanslı bir olaydı.

Ancak habercinin bir sonra aktardığı şey daha da şoke ediciydi. Söylentiler Prens Raoden’in mezardan geri döndüğünü söylüyordu.

Hrathen serseme dönmüş bir şekilde masasında kalakaldı. Haberci dışarı çıkarken kapıyı kapattığında duvardaki bir goblen dalgalandı.

Kontrol, diye düşündü. ***Bununla baş edebilirsin.*** Raoden’in geri dönüşü söylentisi elbette ki doğru değildi, ama Hrathen bunun ustaca bir hamle olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Prensin azizlere yakışır namını biliyordu, halk Raoden’e yalnızca ölü adamlara gösterilen tapmırcasına bir hayranlık duyuyordu. Eğer Sarene bir şekilde benzer birini bulabildiyse, onu kocası olarak adlandırıp şimdi Roial öldükten sonra bile taht iddiasını sürdürebilirdi.

Gerçekten de hızlı çalışıyor, diye düşündü Hrathen saygıyla gülümserken.

Telrii’nin Roial’ı katletmiş olması Hrathen’i hâlâ rahatsız ediyordu. Dükü hapis veya duruşma olmaksızın öldürmek, diğer asilleri daha da endişeli

hale getirecekti.

Hrathen ayağa kalktı. Belki de Telrii’yi en azından bir idam emri karalamaya ikna etmek için çok geç değildi. Eğer böyle bir belgeyi okuyabilirlerse, bu aristokratların zihnini rahatlatırdı.

TELRİİ onu görmeyi reddetti. Hrathen yine bekleme odasında dikiliyor, Telrii nin muhafızlarından iki tanesine kollarını bağlamış olarak dik dik bakıyordu, iki adam ise koyun gibi zemini izliyordu. Görünüşe göre bir şeyler Telrii'yi o kadar rahatsız etmişti ki, kral hiçbir ziyaretçiyi kabul etmiyordu.

Hrathen’in de görmezden gelinmeyi kabul etmeye niyeti yoktu. Her ne kadar zorla odaya giremeyecek olsa da, kendini Telrii’nin eninde sonunda onu görmeyi kabul edeceği kadar büyük bir baş belası yapabilirdi. Bu yüzden, son saati her beş dakikada bir görüşme talep ederek geçirmişti.

Aslına bakılırsa, yeni bir talebin zamanı geliyordu. “Asker,” diye emretti. “Krala beni görüp görmeyeceğini sor.”

Asker içini çekti, aynı en azından son yarım düzine seferdir yaptığı gibi ve komutanını aramak için kapıyı açıp içeri girerek emre uydu. Birkaç saniye sonra adam geri döndü.

Hrathen’in sorusu gırtlağında düğümlendi. ***Bu aynı adam değil.***

“Muhafız" kılıcını çekerek İkincisine saldırdı. Kralın görüşme odasından metallerin birbirine çarpma sesleri geldi ve adamlar çığlık atmaya başladı; kimisi öfke, kimisi de acı çığlıklarıydı.

Hrathen lanet etti. Zırhını geride bırakmış olduğu tek gecede de bir savaş çıkmıştı. Dişlerini sıktı ve savaşan muhafızların yanından sıyrılarak odaya girdi.

Goblenler alevler içindeydi ve sıkışık odada mücadele eden adamlar vardı. Uzaktaki kapının yanında birkaç muhafız ölü yatıyordu. Bir kısmı Elantris Muhafızları’nın sarı ve kahverengilerini giyiyordu. Diğerleri ise gümüş ve maviler içindeydi: Kont Eondel’in alaylarının renkleri.

Hrathen birkaç saldırıyı kılıçlardan eğilip kaçınarak veya askerlerin silah tutan ellerine vurarak savuşturdu. Kralı bulmak zorundaydı. Telrii kaybetmek için fazlasıyla...

Hrathen tepedeki sırmalı ipeklerden dökülen yanan kumaş parçaları ve arbedenin arasından kralı gördüğünde zaman dondu. Odanın arka

tarafındaki açık kapıya doğru fırlarken Telrii'nin gözleri dehşetle dolmuştu. Kral daha bir iki adımdan fazla ilerleyemeden Eondel'in kılıcı Telrii'nin boynunu buldu.

Telrii'nin başsız cesedi Kont Eondel'in ayaklarının dibine yığıldı. Kont haşin gözlerle cesede baktı, sonra kendisi de yan tarafındaki bir yarayı tutarak devrildi.

Hrathen arbedenin arasında iki cesede bakarak, o an için kargaşayı unutarak durdu. ***Kansız devrim de buraya kadarmış,*** diye düşündü teslimiyetle.

ÜÇÜNÇÜ KISIM

ELANTRİS'İN

RUHU

55. BÖLÜM

ELANTRİS'E dışarıdan bakmak doğal değilmiş gibi geliyordu. Raoden şehrin içine aitti. Sanki kendi vücudunun dışında duruyor, başka birinin görüş açısından kendine bakıyor gibiydi. O Elantris'ten, ruhunun vücudundan ayrı kalabileceğinden daha fazla ayrı kalamazdı.

Öğlen güneşi altında, Sarene'yle birlikte Kiin'in kale gibi evinin terasında duruyorlardı. On yıl öncenin katliamlarının ardından hem basiret, hem de sağlıklı bir paranoya gösteren tüccar, köşkünü evden çok bir kale gibi inşa etmişti. Düz taş duvarları ve dar pencereleri olan kare şeklinde kompakt bir binaydı ve hatta bir tepenin üstüne inşa edilmişti. Terasın kenarlarından ilerleyen taştan desenler vardı ve tıpkı bir şehir duvarının üstündeki mazgallar gibiydiler. Şehri izlerlerken Raoden, kolları beline

dolanmış olarak ona sıkıca sarılmış Sarene'vle birlikte şu anda o taşlardan birine dayanmaktaydı.

Önceki gece Roial’ın ölümünden kısa süre sonra Kiin kapılarını sürgülemiş ve onları bir yıl dayanacak kadar depolanmış erzakı olduğuna dair bilgilendirmişti. Her ne kadar Raoden kapıların kararlı bir saldırıya uzun süre dayanacağından şüphe duysa da, Kiin’in uyandırdığı güvenlik duygusunu hoş karşılıyordu. Raoden’in belirmesine Telrii’nin ne tepki vereceği hiç belli olmazdı. Ancak en olası durum, tüm numaralardan vazgeçip Fjor yardımı istemesiydi. Elantris Muhafızları Raoden’e saldırmakta tereddüt etmiş olabilirlerdi, ama Fjor askerlerinin böyle bir çekincesi olmazdı.

"Farkına varmış olmam gerekirdi," diye mırıldandı Sarene, Raoden’in yanından.

“Hmm?” diye sordu Raoden kaşlarını kaldırarak. Daora’nın elbiselerinden birini giyiyordu ve elbette ki onun için fazla kısaydı. Tabii Raoden görünmekte olan bacak miktarından hoşnuttu. Onu olduğundan daha genç gösteren kısa sarı peruğunu takıyordu, olgun bir kadın yerine okullu bir kız gibiydi. ***Eh,*** diye tekrar düzeltti Raoden içinden, ***yaklaşık 1.80 boyunda okullu bir kız.***

Sarene başını kaldırarak gözlerine baktı. "İkiyle ikiyi toplayamadığıma inanamıyorum. Senin, yani Raoden’in, kaybolmasıyla ilgili şüphelerim bile vardı. Kralın seni öldürttüğünü veya en azından sürgüne gönderdiğini varsaymıştım.”

“Bunu yapmayı kesinlikle isterdi,” dedi Raoden. "Pek çok kere beni uzaklara göndermeye çalıştı, ama çoğunlukla bir şekilde paçayı kurtarmayı başardım.”

“O kadar ***belliydi*** ki!’’ dedi Sarene, huysuzca başını omzuna düşürdü. "Utanç, örtbas edilmesi... her şey yerli yerine oturuyor.”

“Bulmaca çözüldükten sonra ipuçlarını görmek kolaydır, Sarene,” dedi Raoden. “Kimsenin benim kayboluşumun Elantris’le bağlantısını kurmamış olduğuna şaşırmadım, bu bir Arel’in varsayacağı bir şey değil. İnsanlar Elantris hakkında konuşmaz ve kesinlikle de onu sevdikleriyle ilişkilendirmek istemez. Beni Shaod’un aldığını bilmektense öldüğüme inanmayı tercih ederler.”

“Ama ben Arel değilim,’’ dedi Sarene. “Benim böyle önyargılarım yok.” “Onlarla yaşadın,” dedi Raoden. "Onların eğilimlerinden etkilenmemiş olman mümkün değil. Hem sen Elantris’in yakınında da yaşamadın, Shaod’un nasıl işlediğini bilmiyordun.”

Sarene kendi kendine burnundan soludu. “Sen de benim cehalet içinde yaşamama izin verdin. Bir de kocam olacaksın...”

“Sana bir ipucu verdim," diye itiraz etti.

“Evet, kendini göstermeden beş dakika önce.”

Raoden hafifçe gülerek ona daha sıkı sarıldı. Bütün olanlara rağmen, Elantris’i terk etme kararını verdiği için memnundu. Sarene’yle geçirdiği bu kısa zaman buna değerdi.

Birkaç saniye sonra bir şeyin farkına vardı. “Aslında değilim, biliyor musun?" “Ne değilsin?”

“Kocan. En azından, ilişki tartışmaya açık. Evlilik sözleşmesi, düğünden önce ikimizden biri ölürse bağlayıcılık kazanacağını söylüyordu. Ben ölmedim; Elantris’e atıldım. Her ne kadar ikisi de temelde aynı şey olsa bile, sözleşmenin terimleri oldukça kesindi.”

Sarene endişeyle başını kaldırdı.

Raoden sessizce güldü. “Sıyrılmaya çalışmıyorum, Sarene,” dedi. “Sadece, insanların aklı rahat etsin diye bunu resmiyete dökmemiz gerektiğini söylüyorum."

Sarene bir an düşündükten sonra başını hızla sallayarak onayladı. "Kesinlikle. Son iki ayda iki kere nişanlandım ve hiç düğünüm olmadı. Her kız iyi bir düğünü hak eder.”

“Kraliçelere yaraşır bir düğün,” diye onayladı Raoden.

Sarene tekrar Kae’ye bakarken içini çekti. Şehir soğuk ve cansız, neredeyse boş gibi görünüyordu. Politik belirsizlik Arelon’un ekonomisini, Iadon’un iktidarının ruhunu yok etmesi kadar kesin bir şekilde yok ediyordu. Yoğun bir ticaretin gerçekleşiyor olması gereken yerlerde sadece birkaç cesur kişi sokaklardan tedirgince geçiyordu. Tek istisna Arel Pazarının çadırlarının bulunduğu büyük şehir meydanıydı. Her ne kadar tüccarların bazıları zararın neresinden dönerlerse kâr olacağına karar vererek satabildikleri™ satmak için Teod'a geçmiş olsalar da, şaşırtıcı bir miktarı geride kalmıştı. Bu kadar çok sayıda tüccarı satın almak istemediği

belli olan bir halka mallarını satmaya çalışarak geride kalmaları için ne ikna etmiş olabilirdi?

Bunun dışında tek hareketlilik işareti görülen yer saraydı. Elantris Şehir Muhafızları, tüm sabah boyunca endişeli böcekler gibi bölgede koşturup durmuşlardı. Sarene incelemesi için Seonunu göndermişti, ama o daha dönmemişti.

“O çok iyi bir adamdı,’’ dedi Sarene yavaşça.

“Roial mı? diye sordu Raoden. “Evet, öyleydi. Dük, babam bunu hak etmediğini kanıtladığında ihtiyaç duyduğum rol modeliydi.’’

Sarene hafifçe kıkırdadı. “Kiin beni Roial’la ilk tanıştırdığında, dükün bize Arelon’u sevdiği için mi, yoksa sadece canı sıkıldığı için mi vardım ettiğinden emin olmadığını söylemişti.”

“Pek çok kişi Roial'ın kurnazlığını, hilekârlığın işareti olarak kabul ederdi." dedi Raoden. “Yanılıyorlardı; Roial akıllıydı ve entrikadan hoşlanırdı, ama o bir vatanseverdi. O bana, tüm tökezlemelerine rağmen, Arelon’a inanmayı öğretti.’'

“Sanki kurnaz yaşlı bir büyükbaba gibiydi," dedi Sarene. “Ve neredeyse koc am olacaktı.”

“Ben buna hâlâ inanamıyorum,” dedi Raoden. “Roial'ı severdim, ama onun evlendiğini düşünmek? Hem de seninle?"

Sarene güldü. “Buna bizim de inanmış olduğumuzu sanmıyorum. Elbette, bu gerçekten yapmayacak olduğumuz anlamına gelmiyor.”

Raoden, Sarene’nin omzunu okşayarak içini çekti. "Eğer Arelon’u nasıl da becerikli ellere emanet ediyor olduğumu bilsem, bu beni epey bir endişeden kurtarırdı.”

“Ya Yeni Elantris?” diye sordu Sarene. “Ona Karata mı göz kulak oluyor?”

“Yeni Elantris, fazla sorun olmadan kendi kendine göz kulak olabiliyor,” dedi Raoden. “Ama bu sabah Galladon’u insanlara AonDor öğretmeye başlaması talimatıyla geri gönderdim. Eğer burada başarısız olursak, Elantris’i kendini savunamaz halde bırakmak istemiyorum.”

“Büyük ihtimalle fazla zaman kalmadı.”

“Bir iki Aon öğrendiklerinden emin olmaya yetecek kadar zamanımız var.” dedi Raoden. “Güçlerinin sırrını bilmeyi hak ediyorlar."

Sarene gülümsedi. “Cevabı bulacağını hep biliyordum. Domi seninki gibi bir kararlılığın boşa gitmesine izin vermez."

Raoden gülümsedi. Önceki gece Sarene gerçekten de işe yaradıklarını kanıtlaması için ona birkaç düzine Aon çizdirmişti. Elbette, Roial’ı kurtarmak için yeterli olmamışlardı.

Raoden’in göğsünde suçluluk duygusuyla yanan bir kaya vardı. Eğer ııvgun belirteçleri biliyor olsaydı, belki de Roial’ı kurtarmış olabilirdi. Bir karın yarasının bir insanı öldürmesi uzun sürerdi; Raoden her organı ayrı ayrı iyileştirebilir, ondan sonra da deriyi tamir edebilirdi. Bunun yerine sadece Roial'ın tüm vücuduna etki

eden genel bir Aon çizebilmişti. Aon’un zaten zayıf olan gücü geniş hedefle o kadar seyrelmişti ki hiçbir işe varamamıştı.

Raoden belirteçleri ezberleyerek gece geç saatlere kadar oturmuştu. AonDor şifası karmaşık, zor bir sanattı; ama o kendi beceriksizliği yüzünden başkalarının da ölmeyeceğinden emin olmakta kararltydı. Ezberlemesi aylar alacaktı, ama Raoden her organ, kas ve kemik için olan belirteçleri öğrenecekti.

Sarene şehri incelemeye devam etti. Raoden’in belindeki güçlü kavrayışını koruyordu; Sarene yüksekliklerden hoşlanmıyordu, özellikle de tutunacak bir şeyi olmadığı zaman. Onun kafasının üstünden bakarken birden Raoden'in aklına gecenin çalışmalarından biri geldi.

Uzanarak peruğunu çekti. Yapıştırıcı tutarken biraz direnç gösterdi, ama sonra altındaki kel kafayı ortaya çıkararak düştü. Sarene sıkıntılı, sorgulayıcı gözlerle döndü; ama Raoden çizmeye başlamıştı bile.

Karmaşık bir Aon değildi; sadece bir hedefle, o hedefin nasıl ve ne kadar süre etkileneceğini belirlemesini gerektiriyordu. Raoden bitirdiğinde Sarene’nin saçı uzamaya başladı. Saçları, uyuşuk bir şekilde, kafasından sanki yavaşça dışarıya verilen bir nefes gibi çıkarak, uzadı. Ancak birkaç dakika içinde bitmişti, Sarene’nin uzun altın rengi saçları bir kez daha sırtının ortasına kadar iniyordu.

Sarene inanamayarak parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Sonra gözlerinde yaşlarla Raoden’e baktı. “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı ona sıkıca sarılarak. “Bunun ne anlama geldiğini hiç bilemezsin."

Bir an sonra geri çekilerek Raoden’e yoğun, berrak gri gözlerle baktı. “Bana kendini göster.”

“Yüzümü mü?” diye sordu Raoden.

Sarene başını sallayarak onayladı.

“Daha önce de gördün,” dedi Raoden tereddütle.

“Biliyorum, ama buna fazla alışmaya başladım. Gerçek seni görmek istiyorum.”

Gözlerindeki kararlılık Raoden’i daha fazla tartışmaktan alıkoydu. İçini çekerek, uzanıp işaret parmağıyla iç gömleğinin yakasına dokundu. Onun için hiçbir şey değişmedi, ama illüzyon kaybolurken Sarene’nin katılaştığını hissetti. Birden kendini utanmış hissetti ve aceleyle Aon’u tekrar çizmeye başladı; ama Sarene onu durdurdu.

“Düşündüğün kadar da korkunç değil, Raoden,” dedi Sarene parmaklarını yüzünde gezdirerek. “Vücutlarınızın cesetler gibi olduğunu söylüyorlar, ama bu doğru değil. Derinin rengi bozulmuş ve biraz kırışmış olabilir, ama hâlâ altında bir beden var.”

Sarene’nin parmağı yanağındaki kesiği buldu ve hafifçe nefesi kesildi. “Bunu ben yaptım, değil mi?"

Raoden başını sallayarak onayladı. “Dediğim gibi, o kadar iyi eskrimci olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu.”

Sarene parmağını yara üstünde gezdirdi. “Yarayı bulamamak kafamı çok fena karıştırmıştı. Neden illüzyon yüz ifadeni gösteriyor da bir kesiği göstermiyor?”

“Bu karmaşık,” dedi Raoden. “Yüzdeki her kası illüzyondaki karşılığıyla bağla-malısın. Ben kendim bunu asla başaramazdım, tüm eşitlikler kitaplarımın birinde/

"Ama dün gece Kaloo’dan Raoden’e dönüşürken illüzyonu çok hızla değiştirdin.”

Raoden gülümsedi. “Çünkü üstümde, biri iç gömleğime, öbürü ceketime bağlı olan ***iki*** illüzyon vardı. Üsttekini dağıttığım anda alttaki görünür oldu. Ben sadece bana öbürlerinin tanıyabileceği kadar benzediği için bile memnunum. Elbette, kendi yüzümü nasıl yaratacağımı anlatan hiçbir eşitlik yoktu; onu kendi kendime uydurmam gerekti.”

“İyi bir iş yapmışsın.”

“Elantrian yüzümden yola çıkarak illüzyona onu baz almasını söyledim.’' Raoden gülümsedi. “Sen ne zaman isterse yüzünü değiştirebilecek bir

adama sahip olan şanslı bir kadınsın. Asla sıkılmayacaksın.”

Sarene homurdandı. “Ben bundan yeterince memnunum. Bu, beni tüm konum ve unvanları terk edilmiş bir Elantrian olduğumu düşündüğüm zaman sevmiş olan yüz.”

"Buna alışabileceğim mi düşünüyorsun?” diye sordu Raoden.

“Raoden, ben geçen hafta Roial’la evlenecektim. Tatlı yaşlı bir adamdı, ama o kadar gösterişsizdi ki yanlarında durduğunda kayalar bile daha yakışıklı görünüyordu.”

Raoden güldü. Her şeye; Telrii’ye, Hrathen’e ve hatta zavallı Roial’ın vefatına rağmen, kalbi sevinçle doluydu.

“Ne yapıyor bunlar?” dedi Sarene tekrar saraya bakarak.

Raoden onun baktığı yeri izlemek için döndü, bu Sarene’yi hafifçe öne doğru iten bir hareketti. Sarene, Raoden’in omzuna ölümüne bir kavrayışla kilitlenerek tepki verdi, tırnakları etine gömülmüştü. “Bunu yapma!”

“Affedersin,” dedi Raoden bir kolunu omzuna dolayarak. “Yüksekten korktuğunu unutmuşum.”

“Ben yüksekten korkmuyorum,” dedi Sarene hâlâ koluna tutunarak. “Sadece başım dönüyor.”

"Elbette,” dedi Raoden gözlerini kısarak saraya bakarken. Binanın önündeki bahçede bir şeyler yapmakta olan bir grup askeri zar zor seçebiliyordu. Bir çeşit battaniye veya çarşaf gibi bir şeyler seriyorlardı.

"Çok uzak,” dedi Sarene. "Ashe nerede?"

Raoden.uzanarak önlerindeki havaya geniş, dairesel bir şekil olan Aon Nae’vi çizdi. Bitirdiği zaman, Aon Nae’nin dairesinin içindeki hava su gibi dalgalandı ve berraklaştığında şehrin büyütülmüş bir görüntüsünü gösterdi. Avucunu dairenin merkezine yerleştiren Raoden, Aon’u sarayı gösterene kadar çevirdi. Görüntü kendini netleştirdi ve askerleri rütbe işaretlerini okuyabilecekleri kadar detaylı olarak görebildiler.

“Bu işe yarıyor,” diye belirtti Sarene, Raoden Aon’u birazcık yükseltirken. Askerler gerçekten de çarşaflar seriyorlardı; görünüşe göre, üzerlerimle vücutlar olan

çarşaflar. Raoden daireyi ceset sırası boyunca ilerletirken bir ürperti hissetti. Sıra nın en sonundaki iki ceset tanıdıktı.

Görüntü Eondel ve Telrii’nin ölü yüzlerine odaklanırken, Sarene dehşetle ne fesini tuttu.

56. BÖLÜM

DÜN gece geç saatlerde saldırmış, leydim," diye açıkladı Ashe.

Gruplarından geriye kalan Kiin, Lukel ve Shuden, evin terasında toplanmışlar, Raoden Aon dürbününü sarayın avlusunda hazırlanmakta olan cenaze ateşlerine odaklarken izliyorlardı.

Asık suratıyla taş zeminde oturan Baron Shuden, olanlara inanamayarak kafasını sallıyordu. Son birkaç günde yaşananların onun için ne kadar zor ve acı verici olduğunu fark eden Sarene, biraz olsun teselli edebilme çabasıyla genç Jindoizin elini tutuyordu. Müstakbel kayınpederinin bir hain olduğu ortaya çıkmıştı, söylentilere göre Torena ortadan kaybolmuştu ve şimdi de en iyi dostu ölmüştü.

“O cesur bir adamdı,” dedi Kiin, Raoden’in yanında ayakta dururken.

“Kimse bundan şüphe duymuyor," dedi Raoden. “Yine de hareketi aptalcaydı." “Onur için yaptı, Raoden,” dedi Sarene kederli Shuden'den başını kaldırarak. “Telrii dün gece büyük bir adamı katletti, Eondel dükün intikamını almak için böyle hareket etti.”

Raoden başını salladı. "İntikam her zaman aptalca bir sebeptir, Sarene. Şimdi sadece Roial'ı değil, Eondel’i de kaybettik. Birkaç haftalık süre içinde halkın ikinci defa kralları öldü.”

Sarene konunun peşini bıraktı. Raoden bir hükümdar olarak konuşuyordu, arkadaş olarak değil. Kontun yaratmış olduğu durum yüzünden Eondel’e hak veremezdi, o ölmüş olsa bile.

Askerler ölen adamları yakmak için tören yapmakla zaman kaybetmediler. Sadece cenaze ateşlerini yaktılar ve vücutlar yanarken hep birlikte selam durdular. Muhafızlar hakkında başka ne denilirse denilsin, en azından bu görevlerini ciddiyet ve onurla yerine getirmişlerdi.

"Bakın,” dedi Raoden, Aon unu cenaze ateşinden aynlıp Kiin’in evine doğru dörtnala gelen yaklaşık elli askerden oluşan bir müfrezeye doğru çevirirken. Gelenlerin her biri Elantris Şehir Muhafızları’ndan subaylar olduklarını gösteren kahverengi pelerinler giyiyordu.

“Bu kötü olabilir,” dedi Kiin.

“Veya iyi de olabilir," dedi Raoden.

Kiin başını salladı. “Girişi çökertmeliyiz. Bırakalım da arkasında bir ton taş varken kapımı kırmaya çalışsınlar.”

“Hayır,” dedi Raoden. "Kendimizi içeriye hapsetmemizin bir faydası olmaz. Onlarla görüşmek istiyorum.”

“Binadan çıkmak için başka yollar da var,” dedi Kiin.

“Yine de, girişi çökertmek için komutumu bekle, Kiin,” dedi Raoden. “Bu bir emirdir. ”

Kiin bir an dişlerini sıktı, sonra başını sallayarak onayladı. “Pekâlâ, Raoden; ama emrettiğin için değil. Sana güvendiğim için. Oğlum sana kral diyor olabilir, ama ben hiçbir adamın egemenliğini kabul etmem.”

Sarene amcasını şaşkın bir ifadeyle dikkatlice süzdü. Daha önce hiç bu şekilde konuştuğunu duymamıştt; o çoğunlukla öyle neşeliydi ki, tıpkı bir sirk ayısı gibi. Şimdi Iadon’un ölü bulunduğu andan itibaren uzamasına izin vermekte olduğu favorilerle kaplanmış olan yüzü donuk ve sertti. Kaba ama uysal aşçı gitmişti, yerinde babasının donanmasından kır saçlı bir amirale daha çok benzeyen bir adam vardı.

“Teşekkürler, Kiin,” dedi Raoden.

Amcası başını sallayarak karşılık verdi. Atlılar hızla yaklaştı ve Kiin’in tepenin üstündeki kalesini sarmak için açıldılar. Terastaki Raoden'i fark eden askerlerden biri, atını birkaç adım daha yakma sürdü.

“Arelon’un veliaht Prensi Lord Raoden’in hâlâ yaşadığına dair söylentiler duyduk,” diye açıklama yaptı adam. “Eğer bunda doğruluk payı varsa, öne çıksın. Ülkemizin bir krala ihtiyacı var.”

Kiin gözle görülür bir şekilde gevşedi ve Raoden sessiz bir nefes verdi. Muhafız subayları hâlâ at sırtında olarak bir sıra halinde dizilmişlerdi ve bu kısa uzaklıktan bile Raoden yüzlerini görebiliyordu. Hırpalanmış ve şaşkındılar, ama umutlulardı da.

“Gyorn eyleme geçemeden hızla hareket etmeliyiz," dedi Raoden arkadaşlarına. “Asil sınıfına haberciler gönderin, bir saat içinde taç giyme törenimi yapmayı planlıyorum.”

RAODEN yürüyerek sarayın taht odasına girdi. Taht platformunun yanında Sarene ve Korathi dininin genç görünüşlü patriği duruyorlardı. Raoden adamla daha yeni tanışmıştı, ama Sarene'nin tarifine tıpatıp uyuyordu. Uzun altın sarısı saçlar, bilmediği şeyleri bildiğini iddia eden bir gülümseme ve kendine fazla önem veren bir eda adamın en göze çarpan özellikleriydi. Ancak Raoden’in ona ihtiyacı vardı. Taç giydirmesi için Shu-Korath'ın patriğinin seçilmesiyle verilen mesaj önemli bir emsal oluşturacaktı.

Sarene, Raoden yaklaşırken cesaret verircesine gülümsedi. Yakın zamanda başına gelenler düşünüldüğünde, onun ne kadar çok fedakârlık yapmak zorunda kalmış olduğu Raoden’i hayrete düşürüyordu. Raoden platformda ona katıldı ve sonra Arelon’un asil sınıfına bakmak için döndü.

Yüzlerin çoğunu tanıdı. Pek çoğu onu sürgününden önce desteklemişti. Şimdi ise çoğunun sadece kafası karışıktı. Raoden’in belirişi ani olmuştu, aynı Telrii’nin ölümü gibi. Suikastın arkasında Raoden’in olduğu söylentileri yaygındı, ama insanların çoğunun umurunda değilmiş gibiydi. Şokla donuklaşmış gözlerinde uzun süreli stresin bıkkın izleri görülebiliyordu.

Artık değişecek, diye söz verdi Raoden, onlara sessizce. *Daha fazla sorgulama yok. Daha fazla belirsizlik yok. Teod’la birlikte birleşik bir cephe oluşturacağız ve Fjorden’le yüzleşeceğiz.*

“Lordlanm ve leydilerim,’’ dedi Raoden. “Arelon halkı. Zavallı krallığımız son on yıl boyunca çok acı çekti. Ancak artık bunu düzelteceğiz. Size söz veriyorum ki, bu taçla..."

Dondu. Bir... güç hissetti. İlk önce Dor’un saldırdığını sandı. Ancak bunun başka bir şey olduğunu fark etti, daha önce hiç hissetmediği bir şey. Dışarıdan gelen bir şey.

Başka birisi Dor’u kontrol ediyordu.

Raoden şaşkınlığını gizleyerek kalabalığı taradı. Gözleri asillerin arasında neredeyse görünmez olan küçük, kırmızı cüppeli bir şekle takıldı. Güç ondan geliyordu.

Bir Derethi rahibi mi? diye düşündü Raoden inanamayarak. Adam gülümsüyordu ve kapüşonunun altındaki saçı sarıydı. *Ne?*

Topluluğun havası değişti. Birkaç kişi anında bayıldı, ancak çoğu sadece boş boş bakıyordu. Afallamışlardı. Şoke olmuşlardı. Ancak her nedense şaşırmamışlardı. O kadar çok ezilmişlerdi ki korkunç bir şeyin olmasını zaten beklemekteydiler. Raoden kontrol bile etmeden illüzyonunun dağılmış olduğunu anladı.

Patriğin nefesi kesildi ve sendeleyerek uzaklaşırken tacı düşürdü. Raoden midesi düğümlenerek tekrar kalabalığa baktı. O kadar yaklaşmıştı ki...

Yan tarafından bir ses geldi. “Bakın ona, Arelon asilleri!” diye seslendi Sarene. “Kralınız olacak olan adama bakın. Koyu derisine ve Elantrian yüzüne bakın! Sonra bana söyleyin, gerçekten bir önemi var mı?"

Kalabalık sessizdi.

“Elantris’i reddettiğiniz için on yıl boyunca bir zorba tarafından yönetildiniz,' dedi Sarene. “Siz ayrıcalıklı olanlar, zengin olanlardınız, ama bir açıdan da en çok ezilenler sizdiniz; çünkü asla güvende olamadınız. Unvanlarınız özgürlüğünüze değdi mi?

"Bu adam tüm diğerleri sizin gururunuzu çalmaya çalışırken sizi sevmiş olan adam. Size şunu soruyorum: Bir Elantrian olmak onu Iadon’dan veya Teini den daha kötü bir kral yapabilir mi?”

Sarene önünde diz çöktü. “Ben, kendi adıma, onun iktidarını kabul edivorum.”

Raoden gergince kalabalığı izledi. Sonra, birer birer, eğilmeye başladılar. Kalabalığın önüne vakm duran Shuden ve Lukel’le başladı, ama sonra diğerlerine de sıçradı. Yayılan bir dalga gibi, insanlar diz çöktü; bazıları afallamış, bazıları ise teslim olmuş olarak. Ancak birkaç tanesi mutlu olmaya cesaret edebiliyordu. Sarene uzanarak yerdeki tacı aldı. Basit bir şeydi, aceleyle yapılmış altın bir halkadan fazlası değildi; ama ne kadar çok şeyi temsil ediyordu.

Seinalan afallayarak donakalmış olduğundan Teod Prensesi görevi üstüne alarak uzandı ve tacı Raoden’in başına yerleştirdi.

“İşte kralınız!” diye haykırdı.

İnsanların bazıları gerçekten de tezahürat yapmaya başladı.

BİR adam tezahürat yapmıyor, ama tıslıyordu. Dilaf, sanki kalabalığı yırtarak yolunu açmak ve ilerleyip Raoden’i çıplak elleriyle parçalamak ister gibi görünüyordu. Tezahüratları birkaç dağınık bağırıştan genel bir onaylama haykırışına yükselmiş olan insanlar, onu geride tuttu. Rahip tiksintiyle etrafına baktı ve sonra kalabalığın arasından zorla yolunu açarak, kapılara yöneldi ve kararmakta olan dışarıdaki şehre kaçtı.

Sarene rahibi görmezden gelerek Raoden’den tarafa baktı. “Tebrikler, Majesteleri, ” dedi onu hafifçe öperek.

“Beni kabul ettiklerine inanamıyorum,” dedi Raoden hayretle.

“On yıl önce Elantrianları reddettiler ve bir adamın dışı neye benzerse benzesin bir canavar olabileceğinin farkına vardılar,” dedi Sarene. “Artık bir yöneticiyi bir tanrı olduğu veya parası olduğu için değil de, onları iyi yöneteceğini bildikleri için kabul etmeye hazırlar.”

Raoden gülümsedi. “Elbette, o yöneticinin tam olarak doğru zamanda dokunaklı bir konuşma yapabilen bir karısı olmasının da yardımı oluyor.”

“Doğru.”

Raoden dönerek kalabalığın ötesindeki kaçmakta olan Dilaf’a baktı. "O kimdi?"

"Sadece Hrathen’in rahiplerinden biri,” dedi Sarene önemsemeyerek. “Sanıyorum pek iyi bir gün geçirmiyordun Dilaf, Elantrianlara olan nefretiyle tanınır.”

Raoden onun önemsemeyişinin yerinde olmadığını düşünür gibiydi. “Yanlış bir şeyler var, Sarene. İllüzyonum neden dağıldı?”

"Bunu sen yapmadın mı?”

Raoden başını salladı. "Sanırım... sanırım bunu o rahip yaptı.”

“Ne?”

“Aon’um dağılmadan bir an önce Doru hissettim ve o rahipten geliyordu.” Bir an duraklayarak dişlerini gıcırdattı. “Ashe’yi ödünç alabilir miyim?"

“Elbette,” dedi Sarene, Seona yaklaşmasını işaret ederek.

“Ashe, benim için bir mesaj iletir misin?” diye sordu Raoden.

“Elbette, lordum,” dedi Seon havada aşağı yukarı hareket ederek.

Yeni Elantris teki Galladon u bul ve ona demin neler olduğunu anlat," dedi Raoden. “Sonra ona bir şeyler için hazır olmasını söyle.”

“Ne için, lordum?"

Bilmiyorum, dedi Raoden. “Sadece ona hazırlıklı olmasını söyle. Ve bir de benim endişeli olduğumu söyle.

57. BÖLÜM

HRATHEN, “Raoden” yürüyerek taht odasına girerken onu izledi. Hiç kimse sahtekârın iddiasına meydan okumadı. Bu adam, Raoden veya değil, yakında kral olacaktı. Sarene’nin hareketi dâhice bir darbeydi. Telrii suikasta kurban gitmişti ve tahtta bir sahtekâr vardı... Hrathen’in planları ciddi bir tehlike içindeydi.

Hrathen, Sarene'nin adama nasıl baktığım gördüğünde, içinde garip bir nefret kabararak bu sahtekârı gözlemledi. Hrathen onun gözlerindeki sevgiyi görebiliyordu. Bu aptalca hayranlık gerçek olabilir miydi? Bu adam da aniden nereden çıkmıştı? Ve nasıl olup da normalde algısı o kadar kuvvetli olan Sarene'yi yakalamayı başarmıştı?

Nasıl olursa olsun, görünüşe göre Sarene, kalbini ona vermişti. Mantık olarak, Hrathen kıskançlığının aptalca olduğunu biliyordu. Hrathen'in kızla kendi ilişkisi bir düşmanlık ilişkisiydi, sevgi değil. Neden başka bir adamı kıskansmdı ki?

Hayır, Hrathen’in mantıklı olması gerekiyordu. Birleşik Derethi ordularının Arelon üzerine sel gibi akıp halkını katletmesine sadece bir ay kalmıştı, Sarene de dahil. Kalan bu kadar az zamanda krallığı imana getirmenin bir yolunu bulacaksa, Hrathen'in hızlı çalışması gerekecekti. Raoden taç giyme törenine başlarken Hrathen geriye çekildi. Pek çok kral ilk kraliyet buyruğu olarak düşmanlarının hapsedilmesini emretmişti ve Hrathen varlığının sahtekâra yanlış fikirler vermesini istemiyordu.

Ancak dönüşüme şahit olacak kadar da öne yakındı. Görüntü Hrathen’in akimı karıştırmıştı. Shaod’un çabuk gelmesi gerekiyordu, ama ***bu kadar da*** çabuk değil. Bu gariplik onu varsayımlarını yeniden değerlendirmeye zorladı. Ya Raoden hiç ölmediyse? Ya en başından beri Elantris’te

saklanıyorduysa? Hrathen bir Elantrian numarası yapmanın yolunu bulmuştu. Ya bu adam da aynısını yaptıysa?

Hrathen dönüşümle şaşkına dönmüştü, ama Arelon halkının bu konuda hiçbir şey yapmayışı onda daha büyük bir şaşkınlığa neden olmuştu. Sarene konuşmasını

yaptı ve insanlar sersem sersem dikildi. Onun Elantriana kral olarak taç giydirmesini engellemediler.

Hrathen hasta hissetti. Döndü ve şans eseri, kalabalıktan sıyrılarak uzaklaşmakta olan Dilaf'ı gördü. Hrathen, onu talip etti; ilk defa onun tiksintisini paylaşıyordu. Arelon halkının bu kadar mantıksızca davranabilmiş olması onu hayrete düşürmüştü.

O anda, Hrathen hatasını anladı. Dilaf haklıydı: Eğer Hrathen Elantris'e daha fazla odaklanmış olsaydı, insanlar Raoden'e krallığı vermek için fazlasıyla tiksinmiş olurdu. Hrathen takipçilerinde, Jaddeth'in kutsal iradesinin gerçek bir tezahürünü oluşturmayı başaramamıştı. İmana getirmek için öğretileri değil, popülerliği kullanmıştı. Sonuç, eski usullerine bıraktıkları kadar çabuk geri dönmeye hevesli olan dönek bir cemaatti.

Hep bu lanet zaman sımn yüzündenî diye düşündü Hrathen, kendi kendine akşam vaktinin hızla kararttığı Kae'nin sokaklarında ilerlerken. Üç ay istikrarlı bir taraftar kitlesi oluşturmak için yeterli bir süre değildi.

Önünde ilerleyen Dilaf, bir yan sokağa döndü. Hrathen durakladı. O tapmağa giden yol değildi, şehrin merkezine gidiyordu. Merakı sıkıntısına üstün gelen Hrathen, zırhlı ayaklarının kaldırım taşlan üstündeki tıngırtısını dağıtmaya yetecek kadar uzağında kalarak artethi takip etmek için köşeyi döndü. Endişelenmesine gerek yoktu; arteth kararmakta olan akşamda, kafasında tek bir sabit amaçla, arkasına bakmaya zahmet etmeden hızlı adımlarla ilerliyordu.

Günbatımı neredeyse geçmişti ve karanlık pazar alanını gizliyordu. Hrathen zayıflamakta olan ışıkta Dilaf'ın izini kaybetti ve etrafındaki sessiz çadırlara bakarak durdu.

Bir anda etrafında ışıklar belirdi.

Düzinelerce farklı çadırın içinde yüzlerce meşale karanlığa göz kırptı. Hrathen kaşlarını çattı, sonra çadırlardan meşalelerin ışığı çıplak sırtlarında parlayan adamlar dökülmeye başlarken gözleri fal taşı gibi açıldı.

Hrathen dehşet içinde sendeleyerek geriledi. Bu çarpık şekilleri biliyordu. Kolları budaklı ağaç dalları gibiydi. Üzerindeki acayip çıkıntılar ve ağza almama/ semboller derilerini sıkıca germişti.

Gece sessiz olsa da, hatıralar Hrathen'in kulaklarında uluyordu. Çadırlar ve tüccarlar bir hileydi. Bu yüzden politik kargaşaya rağmen o kadar çok Fjor Arel Pazarı'na gelmişti ve bu yüzden diğerleri gitmişken onlar geride kalmıştı. Bunlar tüccar filan değil, savaşçıydı. Arelon'un istilası bir ay erken başlıyordu.

Wyrn, Dakhor'un keşişlerini göndermişti.

58. BÖLÜM

RAODEN garip seslere uyandı. Roial'ın köşkündeydi, bir an için aklı karışmış olarak yattı. Düğünü ertesi gün öğleden sonra yapmayı kararlaştırmışlardı ve bu yüzden Raoden, Sarene'nin zaten misafir yatak odasını almış olduğu Kiin'in evinde kalmak yerine, Roial'm köşkündeki Kaloo'nun odasında uyumayı seçmişti.

Sesler tekrar geldi: Savaş sesleri.

Raoden yatağından fırlayıp savurarak balkon kapısını açtı ve bahçelerin ötesinden Kae'ye doğru baktı. Şehir boyunca ateşler parlıyor, duman gece göğünü dolduruyordu. Karanlığın içinden lanetlilerin haykırışları gibi yükselen çığlıklar duyu-labiliyordu ve yakında bir yerlerden metallerin birbirine çarpma sesleri geliyordu.

Aceleyle üstüne bir ceket alan Raoden, koşturarak köşk boyunca ilerledi. Bir köşeyi döndüğünde ise bir bölük muhafızın bir grup... iblise karşı hayatları için savaşmakta olduğunu gördü.

Üzerleri çıplaktı ve gözleri ateş saçar gibi görünüyordu. İnsana benziyorlardı, ama vücutları çıkıntılıydı ve biçimi bozulmuştu; sanki bir şekilde derilerinin altına metal parçaları sokulmuş gibiydi. Raoden'in askerlerinden biri bir darbe indirdi, ama silah kesmesi gereken yerde sadece bir sıyrık, bir iz anca bırakabildi. Bir düzine ölü asker ayaklarının altında yatmaktaydı, ama beş iblis zarar görmemiş gibi görünüyordu. Geride kalan askerler dehşet içinde, silahları etkisiz, birer birer ölerek savaşıyorlardı.

Raoden dehşet içinde sendeleyerek geriledi. Baş iblis darbesinden insanlık dışı bir hızla kaçınarak bir askerin üstüne atıldı ve sonra kötü görünüşlü bir kılıçla adamı deşti.

Raoden donakaldı. Bu iblisi tanımıştı. Bu Fjor rahip Dilaf'tı.

Dilaf, Raoden’e göz atarken gülümsedi. Raoden yerdeki askerlerden birinin silahım almak için atıldı, ama çok geç kalmıştı. Dilaf rüzgâr gibi hareket ederek odanın karşı tarafından fırladı ve yumruğunu Raoden’in midesine gömdü. Raoden acıyla nefesi kesilerek yere yığıldı.

"Bunu getirin,’’ diye emir verdi yaratık.

“BUNLARI bu gece teslim ettiğinizden emin olun,” dedi Sarene, son erzak kutusunun kapağını kapatırken.

Dilenci sadece birkaç ayak ötelerinde yükselen Elantris duvarına endişeli bir bakış atarken başını sallayarak onayladı.

“Bu kadar korkmana gerek yok, Hoid,” dedi Sarene. “Artık yeni bir kralınız var. Arelon'da işler değişecek.”

Hoid omzunu silkti. Telrii’nin ölümüne rağmen, dilenci Sarene’yle gün içinde buluşmayı reddediyordu. Hoid’in insanlan Iadon ve çiftliklerinden korkarak on yıl geçirmişlerdi ve amaçları ne kadar kanuni olsa da gecenin koruyucu örtüsü olmadan hareket etmeye alışkın değillerdi. Sarene teslimatı yapmaları için başka binlerini bulurdu, ama Hoid ve adamları zaten kutulan nasıl ve nereye götüreceklerini biliyordu. Aynca, Sarene, Arelon nüfusunun bu defaki teslimatta ne olduğunu keşfetmemesini tercih ederdi.

“Bu kutular öncekilerden daha ağır, leydim,” diye belirtti Hoid kurnazca. Kae sokaklarında yakalanmadan on yıl geçirebilmiş olmasının bir sebebi vardı.

“Kutuların içeriğinin ne olduğu sizi hiç ilgilendirmez,” diye cevap verdi Sarene, ona bir kese para vererek.

Yüzünü kapüşonunun karanlığında gizleyen Hoid, başını sallayarak onayladı. Sarene onun yüzünü hiç görmemişti, ama sesinden yaşlıca bir adam olduğunu varsayıyordu.

Gecenin ayazında titreyen Sarene, Kiin’in evine geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Düğünün ertesi gün yapılması planlanmıştı ve Sarene heyecanını dizginlemekte zorlanıyordu.

Tüm dertlere, sorunlara ve tersliklere rağmen, en sonunda Arelon tahtında onurlu bir kral vardı. Ve yıllarca bekledikten sonra, En sonunda Sarene, aklı kadar kalbiyle de evlenmek istediğine emin olduğu bir erkek bulmuştu.

“O zaman iyi geceler, leydim,” dedi Hoid yavaşça Elantris duvanna tırmanmakta olan dilenci sırasını takip ederek.

Sarene, Ashe’ye başıyla işaret etti. “Gidip onlara teslimatın yolda olduğunu söyle, Ashe.”

“Evet, leydim,” dedi Ashe havada aşağı vukan salınarak ve Hoid’in dilencilerini takip etmek üzere süzülerek uzaklaştı.

Şalına sıkıca sannan Sarene, at arabasına tırmandı ve arabacıya eve gitme emri verdi. Galladon ve Karata’nm kılıç ve yaylarla dolu kasalar göndermesinin nedenini anlamasını umuyordu. Raoden’in erken saatlerdeki endişeli uyarısı Sarene’yi fazlasıyla rahatsız etmişti. Yeni Elantris ve neşeli, kabullenici insanlan hakkında endişelenip dunıyordu ve bu yüzden sonunda bir şeyler yapmaya karar vennışti.

Sarene, at arabası sessiz sokaktan aşağı doğru ilerlerken içini çekti. Silahlar büyük ihtimalle pek bir işe yaramayacaktı, Yeni Elantris insanları asker değillerdi. Ama Sarene’nin tek yapabileceği şey buydu.

Araba bir anda yavaşlayarak durdu. Sarene kaşlarını çatarak arabacıya soru sormak için ağzını açtı. Sonra durakladı. Arabanın gürültüsü kesildikten sonra bir şeyler duymaya başlamıştı. Sanki neredeyse... çığlık seslerine benziyordu. Bir saniye sonra duman kokusu aldı. Sarene arabanın perdesini çekerek kafasını pencereden dışarı uzattı. Sanki karşısında cehennemden bir görüntü duruyordu.

Araba bir yol ayrımında duruyordu. Üç sokak sakindi, ama tam önlerindeki sokak kırmızı alevlerle cayır cayır yanıyordu. Evlerden alevler püsküriiyordu ve kaldırım taşlarına yayılmış cesetler vardı. Kadınlar ve erkekler çığlıklar atarak sokaklarda koşuyordu, bazıları ise sadece şaşkınlıktan sersemlemiş dikiliyorlardı. Aralarında gezinen gömleksiz savaşçılar vardı, derileri ateş ışığında terle parlıyordu.

Bir katliam yapılıyordu. Garip savaşçılar duygusuzca öldürüyor; erkek, kadın veya çocuk demeden kılıçlarını rastgele savurarak önlerine çıkan herkesi kesiyorlardı. Sarene arabacıya geri dönmeleri için çığlık atmadan önce, bir an afallayıp ka-lakalmıştı. Adam kendini silkeleyerek sersemliğinden kurtardı ve dönmeleri için atları kamçılamaya başladı.

Sarene’nin çığlığı gömleksiz savaşçılardan biri arabayı fark ederken boğazına takıldı. Araba dönmeye çalışırken asker onlara doğru fırladı. Sarene arabacıyı uyarmakta çok geç kalmıştı. Garip savaşçı sıçradı ve

inanılmaz bir mesafeyi aşarak arabaya koşulu olan atın sırtına ulaştı. Asker hayvanın sırtında kıvrak bir hareketle çömeldi ve ilk defa Sarene vücudunun insanlık dışı çarpıklığını ve gözlerindeki dondurucu ateşi görebildi.

Kısa bir atlayış daha yapan asker arabanın çatısına çıktı. Araba hafifçe sallandı ve arabacı çığlık attı.

Sarene kapısını savurarak açtı ve tökezleyerek dışarı çıktı. Aceleyle ayakkabıları ayaklarından fırlatılmış olarak kaldırım taşlarının üstünde koşturdu. Hemen sokağın yukarısında, ateşlerin uzağında, Kiin’in evi duruyordu. Eğer sadece...

Arabacının vücudu yan tarafındaki bir binaya çarptı ve sonra yere yığıldı. Sarene çığlık atarak geriye doğru sendeledi, neredeyse düşüyordu. Karşı tarafta, şeytani yaratığın karanlık silüeti alev ışığında arabanın çatısından aşağı atlayarak sokak boyunca yavaşça ve sessizce ona doğru yaklaşmaktaydı. Her ne kadar hareketleri rahat görünse de, kıvrak bir dikkatle hareket ediyordu. Sarene derisinin altındaki doğal olmayan gölge ve girintileri görebiliyordu, sanki iskeleti çarpıtılmış ve oyulmuş gibiydi.

Tekrar çığlık atmaya başlayan Sarene, tepeden yukarıya amcasının evine doğru koşarak kaçmaya başladı. Yeterince hızlı değildi. Onu yakalamak bu canavar için sadece bir oyun olabilirdi, arkasından gelen ayak seslerini duyabiliyordu. Yaklaşıyordu. Daha hızlı ve daha hızlı. Sarene ilerideki ışıkları görebiliyordu ama...

Bir şey bileğini kavradı. Yaratık inanılmaz bir güçle bacağını kıvırarak ani bir hareketle onu savurdu ve Sarene yan tarafı üstüne devrilerek yere çarptı. Acıyla nefesi kesilirken yuvarlanarak sırtüstü döndü.

Çarpık şekil tepesinde yükseldi. Yabancı bir dilde fısıldadığını duyabiliyordu: Fjorca.

Karanlık ve devasa bir şey yaratığa çarparak onu geriye fırlattı. İki şekil karanlıkta mücadele etti. Yaratık uludu, ama yeni gelen daha da yüksek sesle kükredi. Başı dönen Sarene, zorla ayağa kalkarak karanlıktaki silüetleri izledi. Yaklaşan bir ışık kısa süre içinde onları açığa çıkardı. Biri gömleksiz savaşçıydı, onu biliyordu. Diğerini ise tahmin edemezdi.

“Kim?" diye sordu Sarene.

Amcasının elinde bir adamın göğsü kadar büyük devasa bir balta vardı. Bunu taşlar üstünde sürünerek kılıcına uzanmakta olan yaratığın sırtına

indirdi. Yaratık acı içinde lanet yağdırdı, ama balta fazla içeri girmemişti. Kiin silahını çekerek kurtardı, sonra muazzam bir savuruşla kaldırıp doğrudan yaratığın suratına vurdu.

Yaratık homurdandı, ama kımıldamayı kesmedi. Kiin de öyle. Cızırtılı sesiyle Teo savaş çığlıkları uluyarak tekrar ve tekrar yaratığın kafasına inen darbelerle baltayı savurdu. Kemikler çatırdadı ve en sonunda yaratık hareket etmeyi kesti.

Bir şey koluna dokundu ve Sarene ciyakladı. Yanında eğilmiş olan Lukel, fenerini kaldırdı. “Gel!” diye zorladı, elini yakalayıp onu ayağa kaldırarak.

Amcası arkalarından hantal hantal gelirken, Kiin’in köşküne olan kısa mesafeyi koşarak aştılar. Kapıları iterek geçtiler ve mutfağa, dehşet içinde onlann dönmesini bekleyenlerin yanına tökezleyerek girdiler. Lukel kapıyı kapatırken, Daora kocasının yanına koştu.

“Lukel, girişi çökert,” diye emretti Kiin.

Lukel itaat ederek Sarene’nin her zaman bir meşale tutacağı olduğunu sandığı kolu çekti. Bir an sonra giriş holünden muazzam bir gümbürtü geldi ve mutfak kapısından içeriye bir toz bulutu yayıldı.

Sarene bir sandalyeye lap diye çökerek sessiz odaya baktı. Shuden oradaydı ve sonunda bulmayı başardığı Torena da kollannda sessizce hıçkırıyordu. Daom, Kaise ve Adien, Lukel’in karısıyla birlikte bir köşeye sokulmuşlardı. Raoden orada değildi.

“Bu... bu ***şeyler*** ne?" diye sordu Sarene başını kaldırıp LukePe bakarak.

Kuzeni başını salladı. “Bilmiyorum. Saldırı sadece kısa bir süre önce başladı, biz sana bir şey olduğundan endişelenmiştik. Dışarıda bekliyorduk, babamın arabanı tepenin aşağısındayken fark etmiş olması iyi oldu.”

Sarene hâlâ biraz uyuşmuş olarak başını salladı.

Kiin karısı bir kolunda, diğer elindeki kanlı baltaya bakarak duruyordu. “Bu lanetli silahı bir daha asla kaldırmayacağıma yemin etmiştim," diye fısıldadı.

Daora kocasının omzunu sıvazladı. Şoka rağmen, Sarene baltayı tanıdığını fark etti. Kiin’in seyahatlerinin diğer andaçlarıyla birlikte mutfak duvarında asılı dururdu. Ama silahı beceriyle kullanıyor olduğu belliydi.

Balta onun sandığı gibi sıradan bir süs eşyası değildi. Yakından bakınca ağzındaki çentik ve sıyrıkları görebiliyordu. Çeliğe dağlanmış bir hanedan

Aon’u vardı: Aon Reo. “Ceza" anlamına gelen işaret.

“Neden bir tüccarın bunlardan birini nasıl kullanacağını bilmesi gereksin?” diye sordu Sarene, neredeyse kendi kendine.

Kiin başını salladı. “Bir tüccarın bilmesi gerekmez.”

Sarene, Aon Reo’yu kullanmış olan tek bir kişi biliyordu, gerçi o da bir kişiden çok bir efsaneydi. “Ona Dreok derlerdi," diye fısıldadı. “Korsan Crushthroat.”

“O hep yanlış söyleniyordu,” dedi Kiin cızırtılı sesiyle. “Gerçek isim Dreok ***Crushedthroat**** idi.”

“Teod tahtını babamdan çalmaya çalışmıştı,” dedi Sarene kafasını kaldırıp Kiin’in gözlerine bakarak.

“Hayır,” dedi Kiin, ona sırtını dönerek. “Dreok ona ait olanı istiyordu. Küçük kardeşi Eventeo’nun ondan çalmış olduğu, o hayatını aptalca eğlence gezilerinde harcarken burnunun dibinden çalmış olduğu, tahtı geri almaya çalıştı.”

DİLAF, yüzü tatminle parlayarak canlı adımlarla tapınağa girdi. Keşişlerinden biri, uzak duvarın yakınına kendinden geçmiş olan Raoden'i attı.

“Kâfirlerle baş etmenin yolu, sevgili Hrathen'im, işte budur,” dedi Dilaf.

Dehşete düşmüş olan Hrathen, pencereye sırtını döndü. “Bütün şehri katlediyorsun, Dilaf! Ne gereği var? Bunun neresinde Jaddeth için görkem var?”

“Beni sorgulama!” diye çığlık attı Dilaf, gözleri yanıyordu. Nefret dolu fanatizmi en sonunda serbest bırakılmıştı.

Hrathen arkasına döndü. Derethi kilise hiyerarşisinin tüm unvanları içinde sadece iki tanesi gyorndan üstündü: Wym ve gragdet, bir manastırın lideri. Çoğunlukla gragdetler sayılmazdı, çünkü genellikle onların manastırlarının dışındaki dünyayla pek ilgileri olmazdı. Görünüşe göre, bu değişmişti.

Hrathen gözlerini Dilaf’ın çıplak göğsünde gezdirerek, her zaman artethin cüppesinin altında saklanmakta olan çarpık desenleri inceledi. Adamın derisinin altından şişmiş damarlar gibi uzayıp kıvrılan çizgiler Hrathen’in midesini kaldırıyordu. Kemiktendiler, Hrathen biliyordu: Sert, eğilmez kemik. Dilaf sadece bir keşiş değildi ve sadece bir gragdet de

değildi. O Fjorden’deki en namlı manastınnın keşişi ve gragdetiydi: Dakhor, Kemik Tarikatı.

Dakhor rahiplerini yaratmak için kullanılan dualar ve ilahiler sırdı, gyornlar tarafından bile bilinmezdi. Bir oğlanın Dakhor tarikatına kabul edilmesinden birkaç ay sonra kemikleri büyüyüp çarpılmaya başlar, Dilaf’m derisinin altında görünenler gibi acayip desenler oluştururdu. Bir şekilde, o desenlerin her biri, taşıyanına fazladan hız ve güç gibi beceriler kazandırırdı.

Hrathen’in aklından korkunç görüntüler geçti. Tepesinde ilahiler söyleyen rahiplerin görüntüleri; içinden yükselen dehşetli acı, yeniden şekillenen kemiklerinin ıstırabı. Çok fazlaydı; karanlık, çığlıklar, işkence. Hrathen sadece birkaç ay

Ezik boğaz (çn).

geçirdikten sonra başka bir manastıra katılmak için oradan ayrılmıştı.

Ancak kâbusları ve hatıraları geride bırakamamıştı. İnsan Dakhor’u kolay kolay unutamazdı.

“Yani tüm bu zaman boyunca Fjor muydun?" diye fısıldadı Hrathen.

“Hiç şüphe etmedin, değil mi?” diye sordu Dilaf gülümseyerek. “Fark etmiş olmalıydın. Fjorca konuşan bir Areli taklit etmek, gerçekten de ArelonTu olan bir adamın Kutsal Dil’i bu kadar kusursuz konuşmayı öğrenmesinden çok daha kolay.”

Hrathen başını eğdi. Görevi açıktı, Dilaf onun üstüydü. Dilaf’m ne kadardır Arelon’da olduğunu bilmiyordu, Dakhorlar olağanüstü uzun yaşarlardı. Gerçi Dilaf’ın Kae’nin yok oluşunu çok uzun bir zamandır planlıyor olduğu belliydi.

"Ah, Hrathen,” dedi Dilaf kahkaha atarak. “Yerini hiç anlamadın, değil mi? Wyrn seni Arelon’u imana getirmen için göndermedi.”

Hrathen şaşkınlıkla kafasını kaldırdı. Onda bunun aksini söyleyen Wyrn’den bir mektup vardı.

“Evet, emirlerinden haberim var, Gyorn,” dedi Dilaf. "O mektubu bir ara yeniden oku. Wyrn seni Arelon’u imana getirmen için göndermedi, seni insanları yaklaşmakta olan yok oluşları hakkında bilgilendirmen için gönderdi. Sen bir oyalama taktiğiydin; ben şehrin işgali için hazırlanırken, Eventeo gibi kişilerin dikkatlerini yanlış yere çekmek için gönderildin.

Görevini de kusursuz olarak yerine getirdin.” “Oyalama mı?...” diye sordu Hrathen. “Ama ya halk...”

“...kurtarılmaları hiç hedeflenmemişti, Hrathen,” dedi Dilaf. “VVym’in her zaman Arelon’u yok etme niyeti vardı. Diğer ülkeler üstündeki gücünü sağlamlaştırmak için böyle bir zafere ihtiyacı var. Senin çabalarına rağmen, Duladen üstündeki kontrolümüz yüzeysel. Dünyanın Jaddeth'e küfredenlere ne olacağını görmeye ihtiyacı var.”

“Bu insanlar küfretmiyor,” dedi Hrathen, kızgınlığı yükselirken. “Onların Jaddeth’ten haberleri bile yok! Eğer onlara imana gelmeleri için bir şans vermezsek, nasıl erdemli olmalarını bekleyebiliriz[1].’’

Dilaf elini savurarak tersiyle Hrathen’in yüzünü tokatladı. Yanağı, fazladan kemiklerle sertleşmiş ve doğaüstü bir güçle savrulan el tarafından indirilen darbenin acısıyla yanarken Hrathen geriye doğru sendeledi.

"Kiminle konuşmakta olduğunu unutuyorsun, Gyorn," diye kükredi Dilaf. "Bu insanlar lanetli. Sadece Areller ve Teolar Elantrian olabiliyor. Eğer onları yok edersek, o zaman Elantris’in kâfirliğini sonsuza kadar bitiririz!”

Hrathen zonklayan yanağını görmezden geldi. Artan bir uyuşukluk hissiyle sonunda Dilaf ın nefretinin ne kadar derine gittiğini anlamıştı. “Hepsini mi öldüreceksin? Bütün bir ülke dolusu insanı mı katledeceksin?”

“Emin olmanın tek yolu bu," dedi Dilaf gülümseyerek.

59. BÖLÜM

RAODEN yeni acılara uyandı. En keskin olanı başının arkasındaydı, ama başkaları da vardı; tüm vücudu boyunca çizikler, bereler ve kesikler oluşmuştu.

Neredeyse onun için çok fazlaydı. Her yara asla hafiflemeden, asla azalmadan şiddetli bir şekilde acıyordu. Neyse ki haftalarını Dorun korkunç güçlü saldırılarına dayanarak geçirmişti. O ezici ıstırap anlarına kıyasla vücudunun acıları, ne kadar ağır olurlarsa olsunlar, daha dayanılır geliyordu. İronik olarak, onu neredeyse yok etmiş olan güç, şimdi onun deliliği uzak tutabilmesini sağlıyordu.

Her ne kadar sersemlemiş olsa da, kaldırılıp sert bir şeyin üstüne atıldığını hissedebiliyordu: Bir eyer. At eşkin ilerlerken ne kadar zaman geçtiğini anlayamı-vordu ve karanlıkta kendini kaybetmemek için savaşmakta zorlanıyordu. Etrafında sesler vardı, ama Fjorca konuştukları için onları anlamıyordu.

At durdu. Raoden, iki el onu hayvanın sırtından indirip yere koyarken bir inlemeyle gözlerini açtı.

“Uyan, Elantrian,” dedi Aonik konuşan bir ses. Raoden şaşkın gözlerini kırpıştırarak kafasını kaldırdı. Hâlâ geceydi ve yoğun duman kokusunu alabiliyordu. Bir tepenin eteğindeydiler, Kiin’in tepesi. Tıknaz ev sadece birkaç metre ileride yükseliyordu, ama o bunu zar zor görebiliyordu. Görüşü bulanıktı, her şey dönüyordu.

Merhametli Domi, diye düşündü, ***Sarene güvende olsun.***

“Beni duyabildiğini biliyorum, Prenses," diye bağırdı Dilaf. “Bak burada kim var. Gel bir anlaşma yapalım.”

“Hayır!” demeye çalıştı Raoden, ama sesi bir hırıltı olarak çıktı. Kafasına aldığı darbe, beynine bir şey yapmıştı. Konuşma şöyle dursun, kendini zar zor ayakta tutabiliyordu. En kötü şey ise, asla iyileşmeyeceğini bilmesiydi.

İyileşemezdi. Şimdi bu hal üstüne çökmüştü ve asla da gitmeyecekti.

“ONUNLA anlaşmanın bir yolu olmadığının farkındasm,” dedi Kiin sessizce.

Dilaf ve sersemlemiş Raoden'i, Kiin'in daracık pencerelerinin birinden izliyorlardı.

Sarene sessizce başını sallayarak onayladı, cesareti kırılmıştı. Raoden iyi durumda değildi; ateş ışığında zihni bulanmış gibi görünerek ayakta dururken yalpalıyordu. “Merhametli Domi. Ona ne yapmışlar?”

“Bakma, 'Ene,” dedi Kiin pencereye sırtını dönerek. Devasa baltası, Korsan Dreok’un baltası, köşede hazır bekliyordu.

"Bunu yapamam,” diye fısıldadı Sarene. "En azından onunla konuşmak zorundayım, hoşça kal demek için."

Kiin içini çekti, sonra başıyla onayladı. “Pekâlâ. Terasa çıkalım. Ancak okları gördüğümüz anda kendimizi tekrar içeri kilitliyoruz.”

Sarene ciddiyetle başını salladı ve ikili terasa çıkan merdivenleri tırmandılar. Sarene aşağıdaki Dilaf ve Raoden’e bakarak terasın kıyısına yaklaştı. Eğer rahibi Raoden’in yerine kendisini almaya ikna edebilecek olsa, bunu yapardı. Ama Dilaf’ın evdeki herkesi isteyeceğinden şüphe ediyordu ve Sarene böyle bir şeyi asla kabul etmezdi. Daora ve çocuklar bodrumda Lukel’in koruması altında birbirlerine sokulmuşlardı. Sarene onlara ihanet etmezdi, Dilaf kimi rehin almış olursa olsun.

Konuşmak için ağzını açtı, sözlerinin büyük ihtimalle Raoden’in duyacağı son şeyler olacağını biliyordu.

“İleri!” diye emretti Dilaf.

Hrathen; Sarene, Dilaf’ın tuzağına düşerken umutsuz bir seyirci olarak bir kenarda dikildi. Dakhor keşişleri binanın tabanı yakınındaki gizlenme yerlerinden fırlayarak ileri atıldılar. Duvarlara tırmanırlarken ayaklan okçu vanklan ve tuğlalar arasındaki boşluklarda minik dayanak noktaları bularak duvarlara yapışır gibi göründü. Birkaç keşiş önceden terasın arka tarafında elleriyle asılmış beklemekte oldukları yerden kendilerini yukarı savurarak Sarene’nin kaçış yolunu kestiler. Çok geçti. Birkaç saniye sonra, bir

Dakhor, kollarının aradında mücadele eden prensesle beraber terastan aşağı atladı.

"Hrathen, bana Seonunu getir,” diye emretti Dilaf.

Hrathen metal kutuyu açıp ışık topunun serbestçe uçmasına izin vererek emre uydu. Hrathen keşişin Seonu nereden bildiğini sormaya zahmet etmedi. Dakhor-lar Wyrn’in gözde savaşçılarıydı, liderleri onun sırlarından pek çoğuna ortak olmalıydı.

"Seon, Kral Eventeo’yla konuşmak istiyorum," dedi Dilaf.

Seon itaat etti. Kısa bir süre sonra ışığı gururlu yüzlü ve fazla kilolu bir adamın kafasının şekline dönüşmüştü.

“Seni tanımıyorum,” dedi Eventeo. “Gecenin ortasında beni kim arıyor?”

"Ben, kızının elinde olduğu adamım, Kral,” dedi Dilaf, Sarene’nin yan tarafını dürterek. Prenses elinde olmadan haykırdı.

Eventeo’nun kafası sesin kaynağını arar gibi döndü, ama görebileceği tek şey Dilaf’ın yüzüydü. “Kimsin sen?"

"Ren Dilaf. Dakhor Manastırı’nın gragdetiyim.”

"Merhametli Domi...” diye fısıldadı Eventeo.

Dilaf m gözleri kısıldı ve kötülükle gülümsedi. “Senin dönmüş olduğunu sanıyordum, Eventeo. Önemli değil. Askerlerini uyandır ve onları gemilerinde topla. Şu andan itibaren bir saat içinde Teod’da olacağım ve resmi bir şekilde teslim olmaya hazır değillerse kızı öldüreceğim.”

“Baba, hayır!” diye bağırdı Sarene. “Ona güvenme!”

“Sarene?" diye sordu Eventeo endişeyle.

“Bir saat, Eventeo,” dedi Dilaf. Sonra elini kovalar gibi havada savurdu. Kralın şaşkın yüzü tekrar bir Seonun pürüzsüz küresel şekline dönüşerek eridi.

“Teoları da öldüreceksin,” dedi Hrathen Fjorca.

“Hayır,” dedi Dilaf. “O katliamı başkaları gerçekleştirecek. Ben sadece krallarım öldürüp gemicileri hâlâ üzerlerindeyken Teod’un gemilerini yakacağım. Donanmaları bir kez ortadan kalkınca, Wyrn ordularını Teod kıyılarına çıkarabilir ve ülkeyi kudretini kanıtlamak için bir savaş alanı olarak kullanabilir.”

“Buna gerek yok, biliyorsun,” dedi Hrathen hasta hissederek. “Onu yakalamıştım, Eventeo benimdi.”

“Dönmüş olabilirdi, Hrathen; ama eğer askerlerimizin topraklarına çıkmasına izin vereceğini düşünüyorsan, kıt akıllısın demektir,” dedi Dilaf.

“Sen bir canavarsın,” diye fısıldadı Hrathen. “İki krallığı paranoyanı beslemek için katledeceksin. Elantris’ten bu kadar nefret etmeni gerektirecek ne oldu?”

“Yeteri" diye bağırdı Dilaf. “Seni de öldürmekte tereddüt edeceğimi düşünme, Gyorn. Dakhor kanunun da ötesindedir!” Keşiş Hrathen’e tehdit eden gözlerle baktı, sonra da esirlerini tekrar fark ederken derin derin nefes alarak yavaşça sakinleşti.

Hâlâ başı dönmekte olan Raoden, tökezleyerek sessiz bir Dakhor tarafından tutulmakta olan kansına doğru ilerliyordu. Prens kolları titreyerek ona doğru uzandı.

“Ha,” dedi Dilaf kılıcını kınından çekerek. “Seni unutmuşum.” Kılıcını Raoden’in kamına saplarken kötü kötü gülümsedi.

ACI Raoden’i ani bir ışık dalgası gibi kapladı. Kılıcın geldiğini bile görememişti.

Ancak hissetti. İnleyerek dizleri üstüne çöktü. Acısı hayal bile edilemezdi, iki ay boyunca sürekli olarak acısı artmakta olan biri için bile. Titreyen ellerle karnını tuttu. Dor’u hissedebiliyordu. Dor... yakındaymış gibi hissediyordu.

Bu çok fazlaydı. Sevdiği kadın tehlikedeydi ve o hiçbir şey yapamıyordu. Acı, Dor, başarısızlık... Yeniden Raoden olan Ruh, bütün bu yüklerin altında daha fazla dayanamadı ve son bir kez iç çekerek teslimiyetle çöktü.

Ondan sonra artık acı yoktu, çünkü artık benlik yoktu. Hiçbir şey yoktu.

RAODEN yere düşerken Sarene çığlık attı. Yüzündeki ıstırabı görebiliyordu ve kılıcı sanki kendi kamından geçmiş gibi hissetti. Titredi; Raoden bir an daha bacaklarını oynatmaya çabalarken, Sarene ağlıyordu. Sonra o... durdu.

"Başaramadım..." diye fısıldadı Raoden, dudakları bir yitiğin mantrasını oluştururken. "Aşkımı başarısızlığa uğrattım. Başaramadım...”

“Onu getirin,” dedi Dilaf. Sarene, Fjorca söylenmiş olan kelimeleri neredeyse duymadı bile.

"Ya diğerleri?” diye sordu bir keşiş.

"Onları da bu lanetli şehrin diğer insanlarıyla bir araya toplayın ve hepsini Elantris’e götürün,” dedi Dilaf. "Elantrianları şehrin merkezinin yakınında, biraz daha temiz görünen bir yerde bulacaksınız.”

"Onları bulduk, gragdetim,” dedi keşiş. "Adamlanmız saldırdı bile.”

"Oo, iyi,” dedi Dilaf bir zevk tıslamasıyla. “Vücutlarını topladığınızdan emin olun, Elantrianlar normal insanlar kadar kolay ölmez. Hiçbirinin kaçmasına izin vermek istemiyoruz.”

“Evet, gragdetim.”

“Hepsini bir yere topladığınızda -vücutlar, Elantrianlar ve geleceğin Elantrian-lan- arındırma ayinini yapın. Sonra da hepsini yakın.”

“Evet, gragdetim,” dedi savaşçı başını eğerek.

“Gel, Hrathen,” dedi Dilaf. “Sen bana Teod’da eşlik edeceksin.”

Sarene onu sürükleyerek götürürlerken, olanlara inanamayarak kendinden geçmiş bir halde, karanlıkta artık Raoden’in öne yığılmış şekli görünmez oluncaya kadar ona baktı.

60. BÖLÜM

GALLADON, gyorn, Dilaf ve üstü çıplak yoldaşları gidene kadar kımıldamamaya dikkat ederek gölgelerde saklandı. Sonra Karata'ya işaret edip sürünerek Raoden'in vücuduna yaklaştı. "Sule?"

Raoden kımıldamadı.

"Doloken, sule!" dedi Galladon üzüntüden boğazı düğümlenerek. "Bana bunu yapma!"

Raoden'in ağzından bir ses geldi ve Galladon umutla eğilerek dinledi.

"Başaramadım..." diye fısıldadı Raoden. "Aşkımı başarısızlığa uğrattım..." Düşenlerin mantrası. Raoden yitiklere katılmıştı.

Galladon sertçe kaldırım taşlarına çöktü, gözyaşları olmadan ağlarken gövdesi sarsılıyordu. Son bir saat dehşet içinde geçmişti. Galladon ve Karata, kütüphanede insanları nasıl Elantris'ten uzaklaştıracaklarını planlıyorlardı. O uzaklıktan bile çığlıkları duymuşlardı, ama onlar Yeni Elantris'e varana kadar Yitiklerden başka kimse kalmamıştı. Galladon'un bildiği kadarıyla, O ve Karata bilinci yerinde olan son Elantrianlardı.

Karata bir elini omzuna koydu. "Galladon, gitmeliyiz. Bu yer güvenli değil."

"Hayır," dedi Galladon ayakları üstünde doğrularak. "Tutulacak bir sözüm var." Kae'nin hemen dışındaki dağ yamacına doğru baktı, özel bir suyu olan havuzun bulunduğu yamaca. Sonra, eğilerek yarayı kapatmak için ceketini Raoden'in etrafına bağladı ve arkadaşını kaldırarak omzuna attı.

"Raoden bana ona huzur vermem için söz verdirdi," dedi Galladon. "Onunla ilgilendikten sonra kendim için de aynı şeyi yapmayı düşünüyorum. Bizler sonuncuyuz, Karata; artık bu dünyada bize yer yok."

Kadın onu başını sallayarak onayladı ve Raoden’in yükünün bir kısmını kendi üstüne almak için uzandı. İkisi beraberce, yok oluşlarıyla sona erecek olan bir yürüyüşe başladılar.

LUKEL mücadele etmedi, bunun bir faydası yoktu. Ancak, babası başka bir hikâyeydi. Kiin’i bağlayıp bir atın sırtına atmak için üç Fjor gerekmişti ve ondan sonra bile iri adam, arada bir geçen bir kafaya tekme savurmayı başarıyordu.

En sonunda, askerlerden biri, kafasının arkasına bir kaya indirmeyi akıl etti ve Kiin hareketsizleşti.

Savaşçılar onları Elantris’e doğru güderken Lukel, annesi ve karısını kendine yakın tuttu. Uzun bir insan sırası vardı, Kae'nin her köşesinden toplanmış olan yüzleri de, kıyafetleri de perişan olmuş asiller. Askerler, sanki herhangi birinin kaçmayı denemeye cesareti veya iradesi varmış gibi, dikkatli gözlerini esirlerin üzerinden ayırmıyorlardı. İnsanların çoğu sokaklardan ite kaka götürülürlerken, kafalarını bile kaldırmıyorlardı.

Kaise ve Daorn kocaman gözlerle korku içinde Lukel’e asılıyorlardı. Lukel en çok gençlikleri için onlara üzülüyordu. Görünüşe göre olanlara aldırmayan Adien onun arkasından yürüyerek geliyordu. Yürürken yavaşça adımları sayıyordu. “Üç yüz elli yedi, üç yüz elli sekiz, üç yüz elli dokuz...”

Lukel, kendi ölümlerine yürüdüklerini biliyordu. Sokakları kaplayan cesetleri görüyor ve bu adamların fetih niyeti olmadığını biliyordu. Onlar bir katliam yapmak için buradaydılar ve hiçbir katliam, sağ kalan kurbanlar varken tamamlanmış olmazdı.

Karşılık vermeyi, umutsuz bir kahramanlık gösterisiyle bir kılıç kapmayı düşündü. Ama sonuç olarak, sadece diğerlerinin yanında ağır ağır yürümeye devam etti. Ölecek olduğunu ve bunu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu. O bir savaşçı değildi. Umabileceğinin en iyisi, hızlı bir sondu.

HRATHEN, emredildiği gibi tamamen hareketsiz durarak Dilaf’m yanında ayakta dikildi. Bir daire halinde duruyorlardı; Sarene, Hrathen ve elli Dakhor ile merkezde yalnız bir keşiş. Dakhorlar ellerini kaldırdı ve Hrathen'in iki tarafındaki adamlar onun omuzlarına birer ellerini koydular. Keşişlerin derilerinin altındaki kemikten işaretler parlayarak ışıldamaya başlarken, Hrathen’in kalbi hızla çarpmaya başladı. Sinir bozucu bir hisle Kae etraflarından kayboldu.

Tanıdık olmayan bir şehirde tekrar belirdiler. Bulundukları sokaktaki binalar Kae'deki evler gibi birbirinden ayrı ve bodur değil, uzun ve birleşikti. Teod'a gelmişlerdi.

Grup hâlâ bir daire şeklinde duruyordu, ama merkezdeki adamın şimdi olmadığı Hrathen'in dikkatinden kaçmadı. Hrathen gençliğinden görüntüler geri dönerken titredi. Ortadaki keşiş yakıttı; eti ve ruhu yanıp gitmiş, Teod'a anında nakil edilmeleri karşılığında kurban edilmişti.

Dilaf, öne adım atarak adamlarını sokaktan yukarı doğnı yönlendirdi. Hrathen'in görebildiği kadarıyla, Dilaf keşişlerinin çoğunluğunu yanında getirmiş ve Arelon'a sıradan Fjor askerler ve başlarında birkaç Dakhor gözetmen bırakmıştı. Arelon ve Elantris yenilmişti, sıra Teod'a gelmişti. Hrathen, DilaPm gözlerinden, keşişin Aonik soyundan gelen her insan ölene kadar tatmin olmayacağını görebiliyordu.

Dilaf düz çatılı bir binayı seçerek adamlarına tırmanmalarını işaret etti. Bu onlar için kolaydı, artırılmış güç ve çeviklikleri hiçbir sıradan insanın asla tırmana-mavacağı yüzeylere çabucak tırmanmalarına izin veriyordu. Hrathen kaldırılıp bir keşişin omzuna atıldığını hissetti ve takım zırhına rağmen o hiçbir güçlükle karşılaşmadan bir duvardan yukarı taşınırken kaldırım uzaklaşmıştı. Dakhorlar insanlık dışı canavarlardı, ama kimse güçleri karşısında huşu duymaktan kendini alamazdı.

Keşiş zırhını taşlarda tangırdatarak teklifsizce Hrathen'i çatıya attı. Hrathen ayaklan üzerinde doğrulurken gözleri prensesinkileri buldu. Sarene'nin yüzü bir nefret firtmasıydı. Elbette ki onu suçluyordu. Bir açıdan, Hrathen'in de kendisi kadar esir olduğunun farkında değildi.

Dilaf şehri tarayarak çatının kıyısında dikildi. Bir gemi filosu Teod'un devasa körfezine girmekteydi.

"Erken geldik," dedi Dilaf yere çömelerek. "Bekleyeceğiz."

GALLADON neredeyse şehrin huzurlu olduğunu hayal edebilirdi. Dağ yamacındaki bir kayanın üstünde ayakta durmuş, sanki görünmez bir el koyu bir örtüyü çekiyormuş gibi sabahın ışığının sürünerek Kae'yi aydınlatışını izliyordu. Neredeyse kendini, yükselen dumanın binalann küllenmiş yıkıntılanndan değil de bacalardan geldiğine ikna edebilirdi. Neredeyse sokakları kaplayan noktaların cesetler değil de çalılar veya kutular olduğuna, sokaklardaki kızıl kanın da güneşin erken ışıklannın bir numarası olduğuna inanabilirdi.

Galladon şehre sırtını döndü. Kae huzurlu olabilirdi; ama bu sükûnetin değil, ölümün huzuruydu. Başka bir şeymiş gibi hayal kurmanın pek faydası yoktu. Belki de kendini kandırmaya daha az meyilli olsa, Raoden’in onu Elantris’in çöplüklerinden çekip çıkarmasına izin vermezdi. Tek bir adamın basit iyimserliğinin onun aklını bulandırmasına izin vermez, Elantris'teki hayatın acıdan başka bir şey olabileceğine inanmaya başlamazdı. Umut etmeye cesaret etmezdi.

Ne yazık ki, dinlemişti. Bir rulo gibi, kendisinin Raoden’in rüyalanna teslim olmasına izin vermişti. Bir zamanlar, umudu bir daha hiç hissedemeyeceğini düşünmüş, değişken numaralanna karşı uyanık olarak onu uzaklara kovalamıştı. O şekilde kalmış olmalıydı. Umut olmadan, hayal kırıklığı hakkında endişelenmesine gerek kalmazdı.

“Doloken, şule," diye mırıldandı Galladon aşağıdaki akılsız Raoden’e bakarak. “Beni gerçekten de iyi kandırdın.”

En kötü kısmı ise, hâlâ umut ediyor olmasıydı. O ne kadar basıp söndürmeye çalışsa da, Raoden’in Galladon’un göğsünün içinde tutuşturmuş olduğu ışık hâlâ titreşiyordu. Yeni Elantris’in yok oluşunun görüntüleri hâlâ aklında tazeydi. Göğsünde devasa, çentikli bir yank açılmış olan Mareshe. Yüzü kocaman bir kayanın altında ezilmiş olsa da parmakları hâlâ seğirmekte olan sessiz zanaatkâr Taan. Bir kolu ile iki bacağı birden kopuk, Yeni Elantris’in tamamını neredeyse kendi başına temizlemiş olan yaşlı Kahar.

Galladon katliamın ortasında dump onları terk ettiği, arkada bıraktığı için

Raoden’c bağırmıştı. Prensleri onlara Sarene için ihanet etmişti.

Ama buna rağmen, Galladon umut ediyordu.

Acı, kızgınlık ve umutsuzluktan korkarak ruhunun bir köşesine sinmiş küçük bir kemirgen gibiydi. Yine de, onu yakalamaya her çalıştığında, umut kalbinin başka bir kısmına kaçıyordu. Onu ölüleri arkada bırakıp, akla aykırı bir şekilde prensin hâlâ her şeyi düzeltebileceğine inanarak Raoden’i aramak için sürünerek Elantris’ten çıkmaya itekleyen şey buydu.

Aptal olan sensin, Galladon. Raoden değil, dedi Galladon kendi kendine acıyla. O, ***olduğu şeyi değiştiremezdi. Ancak sen, işin doğrusunu biliyordun.***

Ama yine de umut ediyordu. Galladon’un bir parçası hâlâ Raoden'in bir şekilde işleri daha iyi hale getireceğine inanıyordu. Arkadaşının onun

üstüne salmış olduğu lanet işte buydu: Bu sökülüp atılmayı reddeden, söz dinlemez iyimserlik tohumu. Galladon'un hâlâ umudu vardı ve büyük ihtimalle kendini havuza teslim ettiği ana kadar da olacaktı.

Galladon sessizce Karata'ya başıyla işaret verdi ve beraberce havuza kadar olan son kısa mesafeyi da aşmak için Raoden'i kaldırdılar. Birkaç dakika içinde hem umuttan, hem de umutsuzluktan kurtulmuş olacaktı.

ŞAFAK söküyor olmasına rağmen, Elantris karanlıktı. Uzun duvarlar bir gölge yaratıyor ve güneş ışığını dışarıda tutarak geceyi birkaç saniye daha uzatıyordu. Askerler, Lukel ve diğer asilleri, Elantris'in geniş giriş avlusunun bir kenarına doldurdular. Bir başka Fjor grubu şehrin içine bina döküntüleri ve mobilyalar taşıyarak devasa bir odun yığını oluşturuyordu.

Şaşırtıcı bir şekilde, acayip iblis savaşçıların sayısı çok azdı; sadece üç tanesi işi yönetiyordu. Adamların kalanı sıradan askerlerdi, zırhları onların Derethi rahipleri olduklarını kanıtlayan kırmızı cübbelerle kaplıydı. Gözlerini esirlerden uzak tutarak ve görünüşe göre odunun ne amaçla kullanılacağı hakkında fazla düşünmeme-ye çalışarak hızla işlerini yapıyorlardı.

Lukel de bunun hakkında fazla düşünmemeye çalışıyordu.

Jalla vücudu korkuyla titreyerek ona sokuldu. Lukel onu Svord soyundan olduğu gerekçesiyle serbest bırakılmayı talep etmesi için ikna etmeye çalışmıştı, ama o gitmeyecekti. Jalla o kadar sessiz ve iddiasızdı ki bazıları onu zayıf zannederdi. Ama onlar, ölüm anlamına geldiğini bile bile kocasıyla kalan Jalla yi gerçekte olduğu gibi görebilseler, hatalarını anlarlardı. Hayatı boyunca kazanmış olduğu tüm şan, şöhret ve zenginliklerin arasında, Jalla'nın kalbi açık farkla en değerli ödüldü.

Ailesi ona sokuldu, Daora ve çocukların şimdi Kiin de kendinden geçmişken sığınacak başka yerleri kalmamıştı. Sadece Adien uzakta duruyor, bir odun yığınına bakıyordu. Kendi kendine bir sayıyı mırıldanıp duruyordu.

Lukel, kendisi çok az güven hissetse de, gülümsemeye ve cesaret vermeye çalışarak asil kalabalığını araştırdı. Elantris onların mezarı olacaktı. Bakınırken Lukel grubun arkasında duran, diğer vücutlar tarafında gizlenmiş bir şekli fark etti. Ellerini önünde sallayarak yavaşça hareket ediyordu.

Shtiiicn? diye düşündü Lukel. Jindoizin gözleri kopalıydı, tecrübeli ellerle bir çeşit desen çizerek hareket ediyordu. Lukel kafası karışarak arkadaşını izledi, Jindoizin aklını kaçırıp kaçırmadığını merak ediyordu. Sonra Shuden'in Sarene'nin eskrim derslerinin ilk gününde yapmış olduğu dansı hatırladı. ChayShen.

Shuden ellerini yavaşça hareket ettiriyor, gelmekte olan gazabın sadece ufak bir ipucunu ele veriyordu. Lukel artan bir kararlılıkla, onun da bir savaşçı olmadığını anlayarak, Shuden'i izledi. Dansını savaş için değil, spor için yapıyordu. Ancak sevdiklerinin öldürülmesine biraz olsun karşı koymadan izin vermeyecekti. Kaderin onlara bir mucize göndermesini umarak oturup beklemektense, mücadele ederek ölmeyi tercih edecekti.

Lukel utanç hissederek bir nefes aldı. Etrafına bakındı ve gözleri yakınında duran askerlerden birinin düşürdüğü bir masa bacağına takıldı. Zamanı geldiğinde, Shuden yalnız savaşmayacaktı.

RAODEN hissiz ve bilinçsizce süzülüyordu. Zamanın onun için anlamı yoktu, ***o*** zamandı. Onun özü zamandı. Arada bir, bir zamanlar bilinç olarak adlandırmış olduğu yüzeye doğru yaklaşıyor, ama yaklaştıkça acıyı hissedip geri çekiliyordu. Istırap bir gölün yüzeyi gibiydi, eğer onu yarıp geçerse, acı geri dönerek onu kaplayacaktı.

Ancak o, acı yüzeyine yaklaştığı zamanlar görüntüler gördüğünü zannetti. Gerçek olabilecek görüntülerdi, ama büyük olasılıkla sadece hafızasının yansımalarıydılar. Galladon'un aynı anda hem endişeli, hem de kızgın olan yüzünü gördü. Gözleri umutsuzca kederli olan Karata'yı gördü. Çalılık ve kayalarla kaplı bir dağ manzarası gördü.

Bunların hepsi onun için önemsizdi.

"SIK sık sadece onun ölmesine izin vermiş olmalarını diliyorum."

Hrathen başını kaldırdı. Dilaf'ın sesi sanki kendi kendine konuşurmuş gibi içe dönüktü. Ancak rahibin gözleri Hrathen'e dönmüştü.

"Ne?" diye sordu Hrathen tereddütle.

"Sadece onun ölmesine izin vermiş olsalardı..." Dilaf'ın sesi azalarak sustu. Aşağıdaki gemilerin toplanmasını izlerken çatının kenarına oturmuştu, yüz ifadesi geçmişe dalmıştı. Duyguları her zaman dengesiz olmuştu. Hiç kimse Dilaf'ın yaptığı düzeyde bir harareti, zihnine duygusal hasar vermeden uzun süre devam ettiremezdi. Birkaç yıl daha ve Dilaf büyük ihtimalle tamamen delirmiş olacaktı.

“O zamanlar henüz elli yaşındaydım, Hrathen,” dedi Dilaf. “Bunu biliyor muydun? Vücudum yirmiden yaşlı görünmese de, neredeyse yetmiş yıldır yaşıyorum. Her ne kadar vücudum bir Arelin kalıbına sokulmak için çarpıtılıp yok edilmiş olsa da, O benim hayatında gördüğü en yakışıklı adam olduğumu düşünürdü.”

Hrathen sessiz kaldı. Dakhor efsunlarının bir insanın dış görünüşünü değiştirebileceğim anlatan böyle hikâyeler duymuştu. Süreç şüphesiz ki son derece açılıydı.

“Hastalandığında onu Elantris’e götürdüm,” diye mırıldandı Dilaf, bacakları

sıkıca göğsüne çekilmiş halde. "Bunun kâfirlik olduğunu biliyordum, küfür olduğunu biliyordum; ama kırk yıllık Dakhor olmak bile beni oradan uzak tutmaya yeterli değildi... Ben Elantris’in onu kurtarabileceğini düşünürken değil. Elantris şifa verebilir, dediler, Dakhor veremezken. Ve ben onu götürdüm.”

Keşiş artık Hrathen’e bakmıyordu. Gözleri dalıp gitmişti. "Onu değiştirdiler," diye fısıldadı. “Büyünün hatalı yapıldığını söylediler, ama ben gerçeği biliyorum. Beni tanıyorlardı ve benden nefret ediyorlardı. Peki o zaman neden... neden lanetlerini Seala’nın üstüne salmak zorundaydılar? Derisi siyaha döndü, saçları döküldü ve ölmeye başladı. Geceleri çığlık atıyordu, acının onu içten içe yediğini bağırıyordu. Sonunda kendini şehrin duvarından attı.”

Dilaf’ın sesi saygılı bir mateme büründü. “Onu aşağıda buldum, hâlâ hayattaydı. Düşüşüne rağmen hâlâ hayattaydı. Onu yakmak zorunda kaldım. Çığlık atmayı hiç kesmedi. Hâlâ çığlık atıyor. Onu duyabiliyorum. Elantris yok olana kadar da çığlık atacak."

HAVUZUN arkasında olduğu yamaca vardılar ve Galladon, Raoden’i yere indirdi. Prens kafası yamacın kenarından hafifçe sarkarak donuk gözleri Kae şehrine tepeden bakarken gevşekçe bir taşa yaslıydı. Galladon, aşağıdaki Elantris’e giden tünelin kapısının yanındaki kayalık duvara yaslandı. Karata yorgunluktan bitkin düşmüş olarak onun yanma yığıldı. Kısa bir an için bekleyecekler, sonra da yokluğa kavuşacaklardı.

ODUNLARIN toplandığı yığın tamamlandığında, askerler yeni bir yığın yapmaya başladılar; bu kez bir vücut yığını. Askerler öldürülmüş Elantrianların cesetlerini aramak için şehrin içine dağıldılar. Lukel yığının

büyümesini izlerken bir şey fark etti. Hepsi ölü değildi. Hatta çoğunluğu değildi.

Pek çoğunun yaralan o kadar feciydi ki, görmek bile Lukel'i hasta ediyordu; ama buna rağmen kol ve bacakları seğiriyor, dudakları kımıldıyordu. ***Elantrianlar,*** diye düşündü Lukel hayret içinde, ***zihinleri yaşamaya devam eden ölüler.***

Vücut yığını yükseldikçe yükseldi. Yüzlercesi vardı: Şehirde on yıldır birikmekte olan tüm Elantrianlar. Hiçbiri direnmedi; gözleri umursamazlıkla dolu olarak kolayca üst üste yığılmalanna izin verdiler, ta ki vücut yığmı odun yığınından büyük olana kadar.

“Vücutlara kadar yirmi yedi adım var," diye fısıldadı Adien aniden yürüyerek asil kalabalığından uzaklaşmaya başlayarak. Lukel erkek kardeşine uzandı, ama çok geç kalmıştı.

Bir asker Adien’e diğerlerinin yanına dönmesi için bağırdı. Adien cevap vermedi. Sinirlenen asker Adien’e kılıcını savurarak göğsünde geniş bir yara açtı. Adien sendeledi, ama yürümeye devam etti. Yaradan hiç kan akmadı. Askerin gözleri kocaman açılarak geriye zıpladı ve bir kötülüğü kovalama işareti yaptı. Adien, Elantrian yığınına yaklaştı ve küt diye aralarına yatarak onlara katıldı.

Adien’in beş yıllık sırrı sonunda ortaya çıkmıştı. Kendi insanlarına katılmıştı.

“SENİ hatırlıyorum, Hrathen." Dilaf şimdi gülümsüyordu, sırıtışı kötü ve ib-lisçevdi. “Senin küçük bir oğlan çocuğuyken bize geldiğin zamanı hatırlıyorum. Tam da Arelon’a gelmek için ayrılmamdan önceydi. O zaman da korkmuştun, şimdi de korkuyorsun. Bizden kaçtın ve ben senin gidişini memnuniyetle izledim. Senden asla Dakhor olmazdı, sen fazla zayıfsın.”

Hrathen üşüdüğünü hissetti. “Orada miydin?”

“O zamana kadar gragdet olmuştum, Hrathen," dedi Dilaf. “Beni hatırlıyor musun?”

Sonra, adamın gözlerine bakarken, Hrathen’in beyninde bir hatıra şimşek gibi çaktı. Uzun, acımasız bir vücuttaki kem gözleri hatırladı. İlahileri hatırladı. Ateşleri hatırladı. Çığlıkları, kendi çığlıklarını ve tepesinde asılı duran bir yüzü hatırladı. Bunlar o gözlerdi.

“Sen!” dedi Hrathen nefesi kesilerek.

“Hatırlıyorsun.”

“Hatırlıyorum,” dedi Hrathen içi ürpererek. “Beni ayrılmaya ikna eden şendin. Üçüncü ayımdı, keşişlerinden birinin büyüsünü kullanarak seni Wym’in sarayına göndermesini talep ettin. Keşiş, seni on beş dakikada yürüyerek gidebileceğin bir mesafeye nakledebilmek için hayatını feda ederek itaat etti.”

“Mutlak itaat gerekli, Hrathen," diye fısıldadı Dilaf. “Arada bir yapılan deneme ve ibret dersleri diğerlerinin sadakatini getirir.” Sonra duraklayarak, körfezden tarafa baktı. Donanma Dilaf’ın emrine uygun olarak limana yanaşmış bekliyordu. Hrathen ufku taradı ve birkaç koyu nokta görebildi: Yelken direklerinin uçları. Wym'in ordusu geliyordu.

“Gelin," diye emretti Dilaf ayağa kalkarak. “Başardık, Teo donanması demir attı. Bizim ordumuzun karaya çıkmasını engelleyemeyecekler. Tek bir görevim kaldı: Kral Eventeo’nun ölümü.”

RAODEN’İN donuk aklında bir görüntü belirdi. Onu görmezden gelmeye çalıştı. Ama, her nedense, görüntü kaybolmayı reddetti. Acısının parıldayan yüzeyinin arasından görebiliyordu: Basit bir resim.

Aon Rao. Etrafında dört daire olan büyük bir kare. Daireler çizgilerle ortadaki kareye bağlanıyordu. Anlamından dolayı oldukça yaygın olarak kullanılan bir Aon'du, özellikle de Korathiler arasında. Ruh. Öz.

Beyaz sonsuzlukta süzülmekte olan Raoden’in aklı Aon Rao’nun görüntüsünü uzaklaştırmaya çalıştı. Bu daha önceki var oluşundan kalan bir şeydi, önemsiz ve unutulmuş. Artık ona ihtiyacı yoktu. Yine de, o görüntüden kurtulmaya çalışırken, aklında başka bir tanesi belirdi.

Elantris. Dört duvardan oluşan bir kare. Onu çevreleyen dört Dış Şehir, sınırlan birer daire. Her şehirden dümdüz Elantris’e uzanan birer yol.

Merhametli Domi!

ASKERLER birkaç fıçı gaz yağı açtı, Lukel iğrenerek izlerken, fıçıları vücut yığınının üstüne boşaltmaya başladılar. Üç gömleksiz savaşçı bir kenarda durmuşlar, Fjorca olmak için fazlasıyla sert ve kulağa tanıdık gelmeyen bir dilde bir çeşit ilahi söylüyorlardı. ***Sırada biz varız,*** diye düşündü Lukel.

“Bakmayın,” diye emretti ailesine askerler, Elantrianları yakarak kurban etmeye hazırlanırken.

KRAL Eventeo, yanında ufak bir şeref muhafızı grubuyla biraz ileride duruyordu. Dilaf yaklaşırken başını eğdi. Keşiş bıçağını hazırlayarak gülümsedi. Eventeo ülkesini teslim oluş için verdiğini sanıyor, ülkeyi kurban edilmesi için uzatmakta olduğunun farkına varmıyordu.

Hrathen, Dilaf'ın yanında gereklilik ve görev hakkında düşünerek yürüyordu. İnsanlar ölecekti, doğru; ama onların kaybı anlamsız olmayacaktı. Tüm Fjor İmparatorluğu Teod üstünde kazanılan zafer sayesinde güçlenecekti. İnsanların kalplerindeki inanç artacaktı. Bu Hrathen'in Arelon'da yapmış olduğu şeyin aynısıydı. İnsanları politik sebeplerle, siyaset ve popülerlik kullanarak döndürmeye çalışmıştı. Telrii'ye imana gelmesi için rüşvet vermiş, adamın ruhunu kurtarmak onun hiç ilgisini çekmemişti. Bu da aynı şeydi. Shu-Dereth'in tamamıyla kıyaslandığında, kâfir bir ulus neydi ki?

Ama, mantığa vururken bile midesi bulanıyordu.

Ben bu insanlan kurtarmak için gönderildim, katletmek için değil!

Dilaf ağzı bağlanmış olan Prenses Sarene'yi ensesinden tutuyordu. Eventeo onlar yaklaşırken başını kaldırarak cesaret vermek için gülümsedi. Dilaf ın elindeki bıçağı göremiyordu.

“Bunun için çok bekledim,” diye fısıldadı Dilaf yavaşça. İlk önce, Hrathen rahibin Teod'un yok oluşundan bahsettiğini sandı. Ama Dilaf krala bakmıyordu. Bıçağını sırtına bastırmakta olduğu Sarene'ye bakıyordu.

“Sen, Prenses, bir hastalıksın," diye fısıldadı Dilaf Sarene'nin kulağına, Hrathen sesini zar zor duyabiliyordu. “Sen Kae'ye gelmeden önce Areller bile Elantris'ten nefret ediyordu. O iğrenmeyi unutmuş olmalarının sebebi sensin. Menfur olanlarla sen ilişkiye girdin ve hatta onlann seviyesine bile indin. Sen onlardan bile kötüsün: Sen lanetli olmayan, ama lanetli olmayı arzulayansın. Önce babanı öldürüp sana izletmeyi düşünmüştüm, ama şimdi öbür türlüsünün çok daha kötü olacağını görebiliyorum. Yaşlı Eventeo'nun seni ölürken izlediğini düşün, Prenses. Ben seni Jaddeth'in sonsuz azap çukurlarına gönderirken, bu görüntüyü uzun uzun düşün."

Sarene ağlarken, gözyaşları ağzındaki bantı ıslatıyordu.

RAODEN bilincine kavuşmak için mücadele etti. Acı, devasa bir taş blok gibi ilerleyişini durdurarak ona çarptı. Aklı acıyla geri tepti. Kendini acıya karşı savurdu ve ıstırap onu kapladı. Yavaşça, zorlanarak, direnç yüzeyini deldi ve güçlükle kendisinin dışındaki dünyayı algılamaya başladı.

Çığlık atmak, tekrar tekrar çığlık atmak istiyordu. Acı inanılmazdı. Ancak acıyla birlikte bir şeyi daha hissetti. Vücudu. Hareket ediyor, sürüklenerek götürviKî-yordu. Görüşü geri dönerken aklına görüntüler üşüştü. Yuvarlak ve mavi bir şeye doğru çekiliyordu.

Havuz.

HAYIR! diye düşündü çaresizlikle. ***Daha değil! Cevabı buldum!***

RAODEN aniden seğirerek çığlık attı. Galladon o kadar şaşırmıştı ki vücudu elinden kaçırdı. Raoden dengesini kazanmaya çalışarak öne doğru tökezledi ve doğrudan havuzun içine düştü.

61. BÖLÜM

DİLAF bıçağım boğazına dayamak için kolunu prensesin boynuna doladı. Eventeo'nun gözleri dehşetle açıldı.

Hrathen bıçağın Sarene'nin derisini kesmeye başlamasını izledi. Fjorden'i düşündü. Yapmış olduğu işleri, kurtarmış olduğu insanları düşündü. Ruhban sınıfına katılarak inancını kanıtlamaya hevesli genç bir oğlanı düşündü. Birlik.

"Hayır!" Dönerek Hrathen yumruğunu Dilaf'ın yüzüne gömdü.

Dilaf bir an sendeleyerek şaşkınlıkla silahını indirdi. Sonra keşiş öfkeyle başını ona çevirdi ve bıçağı Hrathen'in göğsüne sapladı.

Bıçak, boyalı çeliğin üstünde etkisizce gıcırdayarak Hrathen'in zırhından kaydı. Dilaf göğüs zırhına afallamış gözlerle bakakaldı. "Ama bu zırh sadece gösteriş için..."

"Şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın, Dilaf," dedi Hrathen ve zırhlı kolunu kaldırıp savurarak keşişin suratına geçirdi. Doğal olmayan kemik Hrathen'in yumruğuna direnmiş olabilirdi, ama çeliğin altında tatmin edici bir çatırtıyla kırıldı. "Benim yaptığım ***hiçbir şey*** sadece gösteriş için değil."

Dilaf yere düştü ve Hrathen keşişin kılıcını kınından çekerek kurtardı.

"Gemilerini suya indir, Eventeo!" diye bağırdı. "Fjorden orduları hükmetmeye değil, katletmeye geliyor. Eğer halkını kurtarmak istiyorsan, hemen hareket et!

"Lanetleyen Domi!" diye küfretti Eventeo ve generallerine bağırdı. Sonra du rakladı. "Kızım..."

"Kızına ben yardım edeceğim!" diye tersledi Hrathen. 'Sen krallığını kurtar, sersem!"

Dakhorların vücutları doğal olmayan bir şekilde hızlı olsa da akıllan şoktan sıradan insanlardan daha hızlı kurtulamıyordu. Şaşkınlıkları Hrathen e bu kaç ha yati saniye kazandırdı. Sarene'yi dar bir yola ittirdi ve yolun girişini kapatmak ıçm geriledi.

SU Raoden'i serin bir kucaklamayla kavradı. Bu canlı bir şeydi, aklına seslendiğini duyabiliyordu. ***Gel,*** dedi, ***sana özgürlük vereyim.*** Rahatlatıcı bir ebeveyn gibiydi. Aynı bir zamanlar annesinin yapmış olduğu gibi, onun acısını ve üzüntülerini alıp götürmek istiyordu.

Gel, diye yalvardı. ***Sonunda vazgeçebilirsin.***

Hayır, diye düşündü Raoden. ***Daha değil.***

FJORLAR Elantrianları yağla ıslatmayı bitirdiler, sonra da meşalelerini hazırladılar. Tüm bu süreç boyunca Shuden sınırlı dairesel şekiller çizerek, eskrim dersinde yapmış olduğu gibi hızını artırmaksızın kollarını hareket ettirmişti. Lukel Shuden'in bir saldırı planlamak yerine sadece kendini kaçınılmaz için hazırlıyor olup olmadığını merak etti.

Sonra Shuden atılarak harekete geçti. Genç baron bir dansçı gibi dönerek ileri atıldı ve yumruğunu savurarak ilahi söylemekte olan bir savaşçı keşişin göğsüne gömdü. Duyulabilir bir çatırtı geldi ve Shuden tekrar çevresinde dönerek keşişin suratını tokatladı. İblisin kafası, güçlendirilmiş boynu kırılırken gözleri kocaman açılarak tamamen döndü.

Ve Shuden bunun hepsini gözleri kapalı olarak yapmıştı. Lukel emin olamıyordu, ama başka bir şey gördüğünü sandı: Şafak gölgelerinde Shuden'in hareketlerini takip eden hafif bir parıltı.

Düşmanlarını korkutmaktan çok kendine cesaret vermek için bir savaş çığlığı atan Lukel, masa bacağını kaparak bir askere doğru savurdu. Odun adamın miğferinden sekti, ama darbe onu sersemletecek kadar güçlüydü ve Lukel bunu yüzüne sağlam bir darbe daha indirerek devam ettirdi. Asker düştü ve Lukel onun silahını kavradı.

Şimdi bir kılıcı vardı. Sadece nasıl kullanılacağını da biliyor olmayı diledi.

DAKHORLAR daha hızlı, daha güçlü ve dayanıklı olabilirdi, ama Hrathen daha kararlıydı. Yıllardır ilk defa, aklı ve kalbi aynı fikirdeydi. Bir güç hissetti, halkını kurtaracağından emin olarak Arelon'a ilk geldiği gün hissettiği o gücün aynısı.

Onları zar zor da olsa geride tutabiliyordu. Hrathen bir Dakhor keşişi olmayabilirdi, ama bir kılıç ustasıydı. Onlara kıyasla güç ve hız açısından aşağı olsa da bunu yetenekleriyle kapatabilirdi. Kılıcını bir Dakhorun göğsüne doğru savurdu ve doğrudan iki kemik çıkıntısının arasına sapladı. Kılıç genişlemiş kaburgaların arasından sıyrılarak kalbi deldi. Dakhorun nefesi kesildi ve Hrathen kılıcını çekip kurtarırken yere yıkıldı. Ancak keşişin yoldaşları Hrathen'i savunmayla yolun içine çekilmeye zorladı.

Sarene'nin arkasında ağız tıkacını çıkararak tökezlediğini duydu. "Çok kalabalıklar!" dedi. "Hepsiyle dövüşemezsin."

Haklıydı. Neyse ki savaşçı kalabalığı arasında bir dalgalanma oldu ve diğer taraflarından dövüş sesleri geldi. Eventeo'nun şeref muhafızları da savaşa katılmıştı.

"Gel hadi," dedi Sarene omzundan çekerek. Hrathen arkasına bir göz atma

riskine girdi. Prenses yanlarındaki bir binada hafifçe aralık olan bir kapıya işaret ediyordu. Hrathen başka bir saldırıyı vurarak savuştururken başını sallayarak onayladı, sonra koşmak için döndü.

RAODEN refleks olarak nefes nefese kalmış bir şekilde sudan fırladı. Galladon ve Karata şaşkınlıkla geriye sıçradılar. Raoden, serin mavi sıvının yüzünden aşağı aktığını hissediyordu. Su değil, ama başka bir şeydi. Daha yoğun bir şey. Raoden havuzdan sürünerek çıkarken buna çok az dikkat etti.

"Sule!" diye fısıldadı Galladon şaşkınlıkla.

Raoden cevap veremeyerek başını salladı. Onun erimesini beklemişlerdi, havuzun o istemediği sürece onu alamayacağını anlamıyorlardı.

"Gelin," diye kulak tırmalayan bir sesle konuştu en sonunda sendeleyerek ayağa kalkarken.

LUKEL'IN enerjik saldırısı ve Shuden'in güçlü hücumuna rağmen, diğer insanlar sadece dikilip aptal bir uyuşukluk içerisinde izlediler. Lukel kendini üç askerle birden savaşırken buldu, hayatta kalmasının tek nedeni, gerçekten saldırmaktan çok kendini koruyarak geri çekiliyor olmasıydı. En sonunda yardım Hiç ummadığı bir yerden gelmişti: Kadınlardan.

Sarene'nin eskrimcilerinden birkaçı odun parçalan veya düşmüş kılıçlar kaparak Lukel'in arkasında toplandılar ve onun taklit bile etmeye çalışamayacağı bir kontrol ve beceriyle saldırdılar. Hücumları şaşkınlığın

etkisiyle biraz ilerleyebildi ve bir an için Lukel gerçekten de serbest kalabileceklerini düşündü.

Sonra Shuden kolunu sıyıran bir kılıç darbesiyle haykırarak düştü. Jindoizin konsantrasyonu bozulur bozulmaz savaş dansı da bozuldu ve kafasına inen basit bir sopa darbesi onu savaştan çıkardı. Ondan sonra eski Kraliçe Eshen göğsüne saplanan bir kılıçla düştü. Onun korkunç çığlığı ve elbisesinden aşağı akan kanın görüntüsü diğer kadınların da moralini bozdu. Silahlannı düşürerek dağıldılar. Lukel, düşmanlarından biri kılıcını nasıl kullanacağına dair hiçbir fikri olmadığını fark ettiğinde, kalçasına uzun bir kesik aldı.

Lukel acıyla haykırıp bacağını tutarak kaldmm taşlarına devrildi. Asker onun işini bitirme zahmetine bile girmedi.

RAODEN dağdan aşağı korkutucu bir hızla koşarak inmekteydi. Prens atlayıp zıplayarak, sanki daha sadece birkaç dakika önce komada olan o değilmiş gibi gidiyordu. Bu hızda koşarken tek bir ayak kayması, tek bir yanlış adım, Raoden dağın eteğine varana kadar yuvarlanıp gitmesine neden olurdu.

“Doloken!" dedi Galladon ona ayak uydurabilmek için elinden gelenin en iyisini yaparak. Bu hızla giderlerse birkaç dakika içinde Kae'ye varacaklardı.

SARENE, beklenmeyen kurtancısmın yanında karanlıkta tamamen hareketsiz durarak saklandı.

Hrathen tahta zeminin arasından yukarı baktı. Kiler kapağını fark edip, zorlayarak açan ve Sarer.e’yi aşağı iten o olmuştu. Aşağıdaki siyahlıkta birbirlerine sokulmuş saklanan bir aile bulmuşlardı. Hep birlikte gergin bir sessizlikle, Dakhorlar evin içinden geçip ön kapıdan tekrar dışan çıkana kadar beklediler.

En sonunda Hrathen başını sallayarak işaret etti. “Hadi gidelim," dedi, kiler kapağını açmak için yukarı uzanırken.

“Burada, aşağıda kalın,” dedi Sarene aileye. “Mutlaka çıkmak zorunda kalana kadar yukarı çıkmayın.”

Merdivenleri dikkatle tırmanıp sonra da dikkatlice odaya bakarken gyornun zırhı tıngırdadı. Sarene’ye takip etmesi için işaret etti ve sonra evin arkasındaki ufak mutfağa doğru ilerledi. Zırhını çıkararak parçalarını yere atmaya başladı. Herhangi bir açıklama yapmamış olsa da, Sarene hareketin

sebebini anlıyordu. Kan kırmızı gyorn zırhı, sağladığı korumaya değmeyecek kadar dikkat çekiciydi.

O uğraşırken Sarene metalin görünüşteki ağırlığına şaşırdı. “Tüm bu aylar boyunca gerçek zırhla mı geziyordun? Bu zor olmadı mı?”

“Görevimin ağırlığı,” dedi Hrathen üstünde kalan son parça olan baldır zırhını çıkarırken. Şimdi kan kırmızı boyası çizilmiş ve çentilmişti. “Artık hak etmediğim bir görev.” Bir tangırtıyla zırh parçasını yere attı.

Hrathen baldır zırhına baktı, sonra başını salladı ve zırhın vücudu berelemesini engellemek için giyilen altındaki kalın iç gömleğini çekerek çıkarttı. Sadece altında ince, diz boyunda bir pantolon ve sağ koluna dolanmış kol yeni gibi bir kumaş parçasının dışında bir şey olmadan, üstü çıplak olarak kaldı.

Kolu neden sanlı? diye merak etti Sarene. ***Derethi rahip kıyafetinin bir parçası mı?***

Ancak diğer sorular daha acildi.

“Bunu neden yaptın, Hrathen?” diye sordu Sarene. “Neden halkına karşı döndün?”

Hrathen durakladı. Sonra sırtını döndü. “Dilaf’m hareketleri şeytani.”

“Ama inancın...”

“Benim inancım Jaddeth’e, insanların sadakatini isteyen bir tanrıya. Bir katliam O’na hizmet edemez.”

“Wym farklı düşünüyor gibi.”

Hrathen cevap vermedi, bunun yerine yakındaki bir sandıktan bir pelerin seçti. Bunu Sarene’ye verdi ve sonra kendisi için bir tane daha aldı. “Gidelim."

RAODEN’İN ayakları şişlikler, kesikler, çizikler ve yaralarla o kadar kaplanmıştı ki artık onları etinin parçalan olarak göremiyordu. Onlar sadece bacaklannın ucunda yanan acı yumrularıydı.

Ama yine de koşmaya devam etti. Eğer durursa acının bir kez daha onu ele geçireceğini biliyordu. Gerçekten de özgür kalmış değildi, hiçlikten tek bir görevi yerine getirmek için dönmüş olan aklı ödünç alınmıştı. Bitirdiği zaman beyaz hiçlik onu tekrar yok oluşuna çekecekti.

Kae şehrine doğru tökezleyerek ve bastığı yerleri gördüğü ***kadar*** hissederek de ilerlemeye devam etti.

LUKEL, Jalla onu tekrar korku içindeki insan kalabalığına doğru çekerken sersemlemiş olarak yatıyordu. Bacağı zonkluyordu ve uzun kesikten kan akarken vücudunun zayıfladığını hissedebiliyordu. Karısı yarayı sarmak için elinden gelenin en iyisini yaptı, ama Lukel bunun boşuna bir çaba olduğunu biliyordu. O kanamayı durdurabilse bile askerler onları birkaç dakika içinde zaten öldürecekti.

Çıplak göğüslü savaşçılardan biri, Elantrian yığınının üstüne bir meşale atarken Lukel ümitsizlikle izledi. Yağa bulanmış vücutlar alev aldı.

İblis adam birkaç askere başını sallayarak işaret verdi ve onlar da silahlarını çekerek merhametsizce bir araya sokulmuş olan halkın üstüne doğru ilerlemeye başladılar.

“NE yapıyor bu?” diye sordu Karata, yamacın dibine vardıklannda. Raoden hâlâ onların ilerisindeydi, dengesiz bir şekilde Kae’nin alçak sınır duvanna doğru koşuyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Galladon. İleride, Raoden yerden uzun bir sopa aldı ve sonra uzun odun parçasını arkasından sürüyerek koşmaya başladı.

Ne işler çeviriyorsun, sule? diye merak etti Galladon. Ama bir kere daha inatçı umudun yükseldiğini hissedebiliyordu. “Her ne ise, Karata, önemli bir şey. Bitirdiğinden emin olmalıyız.” Raoden’in arkasından koşarak prensi yol boyunca takip etti.

Birkaç dakika sonra Karata önlerine doğru işaret etti. "Bak!” Büyük bir ihtimalle, şehirde geride kalmış birilerini arayan altı askerden oluşmuş bir Fjor mangası Kae’nin sınır duvarının iç tarafında yürüyordu. Baştaki asker Raoden’i fark ederek bir elini kaldırdı.

“Gel hadi,” dedi Galladon ani bir güçle Raoden’in arkasından fırlayarak. “Ne olursa olsun, onu durdurmalarına izin verme, Karata!”

RAODEN adamların yaklaşmakta olduğunu anca duydu ve Galladon ile Karata’nın arkasından koşarak kendilerini çaresizce askerlerin üstüne attıklarını sadece bir an için fark etti. Arkadaşları silahsızdı; içinden bir ses ona fazla zaman kazandırmalarının mümkün olmadığını söyleyerek uyardı.

Raoden sopayı katılaşmış parmaklarla tutarak koşmaya devam etti. Doğru yerde olduğunu nasıl bildiğinden emin değildi, ama biliyordu. Bunu

hissediyordu.

Sadece birazcık daha ileri. Sadece birazcık daha ileri.

Bir el onu kavradı, bir ses ona Fjorca bağırdı. Raoden ayağı takılarak yere düştü, ama sopayı sabit tutuyordu, birkaç santim bile kaymasına izin vermedi. Bir an sonra bir homurdanma geldi ve el onu serbest bıraktı.

Sadece birazcık daha ileri!

Galladon ve Karata askerlerin dikkatini üzerlerinde tutarken, Rdodon'm et **rafında savaş sürüyordu. Raoden ilkel bir hüsran hıçkırığı salarak vere çizgisini çekerken bir çocuk gibi emekledi. Botlar Raoden'in elinin birkaç santim yakınında sertçe yere vurdu. Ama o yine de hareket etmeye devam etti.**

Sona yaklaştığında kafasını kaldırarak baktı. Bir asker Karata'mn hüzünlü kafasını gövdesinden ayıran kılıç darbesini tamamladı. Galladon karnında bir çift kılıçla devrildi. Bir asker Raoden'e işaret etti.

Raoden dişlerini sıktı ve topraktaki çizgisini bitirdi.

Galladon'un iri kütlesi yere yıkıldı. Kaıata'nın kafası alçak taş duvara çarptı. Asker ileri bir adım attı.

Yerden ışık fışkırdı.

Topraktan gümüş bir nehir gibi püskürdü ve Raoden'in çizmiş olduğu çizgi boyunca havaya saçılarak ilerledi. Işık Raoden'i kuşattı; ama bu sadece ışıktan fazlasıydı. Bu hayat veren bir saflıktı. Arıtılmış bir güçtü. Dor. Onu kapladı, ılık bir sıvı gibi onu sarmaladı.

Ve iki aydır ilk defa, acı yok oldu.

IŞIK, Raoden'in çizgisi boyunca ilerlemeye devam ederek Kae'nin kısa duvarına ulaştı. Yerden fışkırarak duvarı izledi ve bir daire halinde Kae'yi tamamen çevreleyene kadar devam etti. Durmadı. Güç, Kae ile Elantris arasındaki kısa yoldan yukarı fırladı ve devasa şehrin duvarlarını da kaplamak için yayıldı. Elantris'ten Reod'dan beri neredeyse unutulmuş olan diğer üç Dış Şehir'in yıkıntılarına doğru hareket etti. Kısa süre sonra tüm beş şehir de ışıkla çevrelenmişti: Beş göz kamaştırıcı enerji sütunu.

Şehir kompleksi devasa bir Aon'du: Elantrian gücü için bir odaktı. Tekrar çalışmaya başlaması için tek ihtiyaç duyduğu şey, Yarık çizgisiydi.

Bir kare, dört daire. Aon Rao. Elantris'in Ruhu.

RAODEN ışık selinin içinde ayakta dururken, giysileri eşsiz gücüyle dalgalanıyordu. Gücünün geri döndüğünü, acılarının önemsiz hatıralar gibi kaybolduğunu ve yaralarının iyileştiğini hissetti. Kafasından yumuşak beyaz saçların çıkmış olduğunu, derisinin narin bir gümüş parıltıyla hastalıklı lekelerinden arındığını anlamak için bakmasına gerek yoktu

Sonra onu en çok sevindiren şeyi hissetti. Gürleyen bir davul gibi kalbi göğsünde atmaya başlamıştı. Shaod, Dönüşüm, en sonunda işini bitirmişti.

Kaygıyla içini çeken Raoden ileri adım atarak ışıktan ayrıldı. Dünyaya başkalaşmış bir yaratık olarak çıktı. Birkaç metre ileride afallamış olan Galladon yerden yükseldi. Derisi koyu metalik bir gümüş rengine dönmüştü.

Korkmuş askerler tökezleyerek kaçıştılar. Birkaçı tanrılarına seslenerek kötülüğü kovma hareketleri yaptılar.

“Bir saatiniz var,” dedi Raoden parlayan bir parmağı kaldırıp limana doğru işaret ederek. “Gidin.”

LUKEL- ateşin canlı yakıtını tüketmesini izlerken karısına sıkıca sarıldı. Askerler tüyler ürpertici görevlerini yapmak için ilerlerken ona aşkını fısıldadı. Lukel’in arkasında Peder Omin fısıldayarak Domi’ye kendilerinin ve cellatlarının ruhları için sessiz bir dua okuyordu.

Sonra, sanki bir anda tutuşan bir fener gibi Elantris ışıkla patladı. Bütün şehir sallandı, korkunç bir güç görüntüyü çarpıttı vc duvarlar esner gibi göründü. Şehrin içinde aniden fırtınalar koptu ve içerideki insanlar bir enerji girdabı içinde kısılı kaldılar.

Herkes hareketsizleşti. Güç, şehri çevreleyen parıldayan bir duvar gibi köpürürken, devasa beyaz bir fırtınanın göbeğindelermiş gibi kaldılar. Şehir halkı korkuyla bağırdı ve askerler kafaları karışarak parlayan duvarlara baktılar. Lukel duvarlara bakmıyordu. Cesetlerin ateşine ve içinde hareket eden gölgelere bakarken ağzı hayretle açık kaldı.

Elantrianlar gövdeleri etraflarındaki alevlerden hem daha parlak, hem de daha güçlü bir ışıkla parlayarak, ısısından zarar görmeksizin yavaşça ateşten dışarı çıkmaya başladılar.

Şehir halkı afallamış bir şekilde oturuyordu. Sadece iki iblis rahip hareket edebilir gibi görünüyordu. Biri kılıcı kaldırdı ve feryat ederek ateşten çıkan Elantri-anlara doğru atıldı.

Bir güç şimşeği avlu boyunca uçarak keşişi göğsünden vurdu ve yaratığı enerji kabarcık oluşturarak onu kavurdu. Kılıç bir tangırtıyla kaldırım taşlanna düştü ve onu, etrafa saçılan tüten kemikler ve yanmış et parçaları izledi.

Lukel şaşkın gözlerini saldırının kaynağına doğru çevirdi. Eli kalkmış olan Raoden, hâlâ açık olan Elantris kapılarında duruyordu. Kral gümüş derisi, parlak beyaz saçları ve yüzü zaferle parlayarak mezardan geri dönmüş bir hayalet gibi ışıldıyordu.

Kalan iblis rahip, onu bir Svrakiss olarak lanetleyerek Raoden'e Fjorca çığlık attı. Raoden bir elini kaldırdı, parmakları Elantris'in duvannı çevreleyen aynı köpüren güçle ışıldayan beyaz izler bırakarak havaya sessizce çizgiler çekti.

Raoden durdu, eli parlayan şeklin yanında hazır bekliyordu: Aon Daa, güç anlamına gelen Aon. Kral parlayan sembolün içinden bakarak gözlerini bir meydan okumayla yalnız Derethi savaşçısına dikti.

Keşiş tekrar lanetledi ve sonra yavaşça silahını indirdi.

“Adamlarını al, keşiş," dedi Raoden. “O gemilere binin ve gidin. Önümüzdeki bir saat dolduktan sonra ülkemde kalmış olan herhangi bir Derethi şeyi, insan da olsa araç da, gazabımla yüzleşecek. Bana uygun bir hedef bırakma cüretini gösterme.”

Askerler zaten koşuyorlardı, Raoden'in yanından hızla geçerek şehirden dışan kaçtılar. Liderleri de sessizce arkalarından gitti. Raoden'in ihtişamının karşısında keşişin korkunç gövdesi korkutucudan çok acınası görünüyordu.

Raoden onların gidişini izledi ve sonra Lukel ve diğerlerine doğru, “Arelon halkı, Elantris eski günlerine döndü," dedi.

Başı dönen Lukel, gözlerini kırpıştırdı. Kısa bir an için, tüm bu tecrübenin aşırı yüklenen aklının uydurmuş olduğu bir hayal olup olmadığını merak etti. Ancak sevinç haykırışları kulaklarında çınlamaya başladığında, hepsinin gerçek olduğunu anladı. Kurtarılmışlardı.

“Nasıl da beklenmedik bir durum,” diye belirtti ve sonra da kan kaybı yüzünden bayıldı.

DİLAF acıyla feryat etme dürtüsünü bastırarak nazikçe parçalanmış burnunu dürtükledi. Adamları Dakhorlar, yanında bekliyorlardı. Kralın

şeref muhafızlarını kolaylıkla öldürmüşlerdi, ama savaş sırasında nasıl olduysa sadece Eventeo ve prensesi değil, hain Hrathen’i de kaybetmişlerdi.

“Bulun onları!" diye emretti Dilaf ayağa kalkarak. Tutku. Öfke. Ölü karısının sesi intikam için yalvararak kulaklarında çınladı. İntikamını alacaktı.

Eventeo gemilerini asla zamanında suya indiremezdi. Bunun yanında, daha şimdiden elli Dakhor başkentinde dolaşmaktaydı. Keşişler kendileri birer ordu gibiydi, her biri yüz tane sıradan adam kadar güçlüydü.

Teod’u alacaklardı.

62. BÖLÜM

SARENE ve Hrathen alelade pelerinlerine sıkıca sarınmış olarak sokaktan aşağı ayaklarını sürüyerek ilerlediler. Hrathen koyu saçını gizlemek için kapüşonunu çekmişti. Teod insanları krallarının donanmayı neden körfeze çektiğini merak ederek sokaklarda toplanmışlardı. Çoğu limandan tarafa gidiyordu. Sarene ile Hrathen de sıradan görünmek için ellerinden gelenin en iyisini yaparak başları eğik ve uysal bir şekilde onların arasına karıştılar.

“Limana vardığımızda, tüccar gemilerinin biriyle yolculuk ayarlamaya çalışacağız," dedi Hrathen sessizce. "Gemiler donanma yola çıkar çıkmaz Teod'dan kaçacaklardır. Hrovell’de aylar boyunca hiçbir Derethi rahibinin uğramayacağı bir takım yerler var. Oralarda saklanabiliriz.”

“Sanki Teod düşecekmiş gibi konuşuyorsun,” diye fısıldayarak karşılık verdi Sarene. "Sen gidebilirsin, rahip; ama ben vatanımı terk etmeyeceğim.”

"Eğer vatanının güvenliğini umursuyorsan edeceksin,” diye tersledi Hrathen. "Dilaf’ı tanıyorum, o saplantılı bir adam. Eğer sen Teod’da kalırsan o da kalır. Eğer ayrılırsan, belki de seni takip edecektir."

Sarene dişlerini gıcırdattı. Gyornun sözleri görünüşte mantıklıydı, ama Sarene’nin onunla gelmeyi kabul etmesi için bunları uyduruyor da olabilirdi. Elbette, böyle bir şey yapması için hiçbir sebep yoktu. O Sarene’yi neden uımırsa-yacaktı ki? Sarene hep onun ateşli bir düşmanı olmuştu.

Yavaşça, kendilerini kalabalıktan ayırmamak için hızlarını artırarak ilerlediler. "Sorduğum soruya gerçekten cevap vermedin, rahip,” diye fısıldadı Sarene. Dinine karşı döndün. Neden?”

Hrathen bir an sessizlik içinde yürümeye devam etti. “Ren... bilmiyorum, k.ı din. Çocukluğumdan beri bir Shu-Dereth inananı oldum, nizamı ve resmiyeti her zaman bana hitap etti. Ruhban sınıfına katıldım. Ben... inancım olduğunu duşıı-nüyordum. Ancak, en sonunda inanarak büyüdüğüm şeyin aslında Shu-lVıeth olmadığı ortaya çıktı. Ne olduğunu bilmiyorum."

" S hu-Kora t h mı?”

Hrathen başını iki yana salladı. "O fazla basit bir cevap olurdu. İman sadece Korathi veya Derethi, ya bu ya da o değildir. Ben hâlâ Dereth’in öğretilerine ina-nıvorum. Benim derdim VVyrn’le, Tanrı’yla değil.”

KIZIN önündeki zayıflık gösterisinden dehşete düşmüş olan Hrathen, hızla kalbini başka sorulara karşı katılaştırdı. Evet, Shu-Dereth’e ihanet etmişti. Evet, o bir haindi. Ama her nedense, şimdi bir karar vermiş olduğu için sakin hissediyordu. Duladen’de kan ve ölüme sebep olmuştu. Bunun tekrar olmasına izin vermeyecekti.

Önceden, kendini Cumhuriyet’in düşüşünün gerekli bir trajedi olduğuna ikna etmişti. Ama artık bu yanılsamayı dağıtmıştı. Onun Duladen’de yaptığı iş de, Dilafın burada, Teod’da yapmaya çalıştığı şeyden daha etik değildi. İronik olarak, Hrathen kalbini gerçeğe açmakla, kendini geçmiş günahlarının suçluluğuyla da yüzleştirmişti.

Ancak bir tek şey onu ümidini yitirmekten alıkoyuyordu: Artık ona ne olursa olsun, önceden ne yapmış olursa olsun, şimdi kalbindeki gerçeği takip ettiğini söyleyebilirdi. Şu anda ölebilir ve Jaddeth’in huzuruna cesaret ve gururla çıkabilirdi.

Bu düşüncenin aklından geçmesi, acının göğsüne saplanmasından birazcık önce oldu. Şaşkınlıkla elini kaldırırken homurdanarak göğsünü tuttu. Parmaklan kanla lekelenmişti. Ayaklarının zayıfladığını hissetti ve irkilen Sarene’nin çığlığını duymazdan gelerek aniden bir duvara yaslanarak çöktü. Kafası karışmış olarak kalabalığı taradı ve gözleri katilinin yüzüne düştü. Bu adamı tanıyordu. Adı Fjon’du, daha ilk geldiği gün Kae’den eve göndermiş olduğu rahip. O iki ay önceydi. Fjon onu nasıl bulmuştu? Nasıl?.. Bu imkânsızdı.

Fjon gülümsedi ve sonra insan kalabalığının içinde kayboldu.

Karanlık üstüne çökerken, Hrathen tüm sorulardan vazgeçti. Bunun yerine görüşü ve aklı Sarene’nin endişeli yüzüyle doldu. Onu yok etmiş

olan kadın. Onun yüzünden Hrathen, en sonunda hayatı boyunca inanmış olduğu yalanları reddetmişti.

Onu nasıl olup da sevmeye başladığını asla öğrenemeyecekti.

Hoşçakal, prensesim, diye düşündü. ***Jaddeth, ruhuma merhamet et. Ben sadece elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.***

SARENE, Hrathen'in gözlerindeki ışığın solmasını izledi.

"Hayır!" diye bağırdı, **boşuna** bir çabayla elini yaraya bastırarak kanamayı durdurmaya çalışırken. "Hrathen, beni burada yalnız bırakmaya kalkışma!"

Hrathen cevap vermedi. Sarene onunla iki ülkenin kaderi için mücadele etmişti, ama asla gerçekten de kim olduğunu öğrenememişti. Asla da öğrenemeyecekti.

Korkuyla atılmış bir çığlık Sarene'yi kendine getirdi. Sokağın ortasında ölen bir adamın görüntüsüyle rahatsız olan insanlar etrafında toplanıyordu. Afallayan Sarene, ilginin onların üzerinde toplanmış olduğunu fark etti. Elini çekti ve sanki

saklanmak ister gibi uzaklaştı, ama artık çok geçti. Birkaç çıplak göğüslü şekil kargaşanın sebebini öğrenmek için bir ara sokakta belirdiler. Birinin yüzünde kırık bir burnun işareti olan kan vardı.

FJON, ilk cinayetinin kolaylığından dolayı sevinçten uçarak kalabalığın içinden sıyrıldı. Sadece tek bir adamı bıçaklaması gerekiyordu ve sonra da bir suikastçı olarak eğitim göreceği Rathbore Manastırı'na kabul edilecekti.

Haklıymışsın, Hrathen, diye düşündü. ***Gerçekten de bana Jaddeth'in İmparatorluğu'na hizmet etmek için başka bir yol verildi, hem de önemli bir yol.***

Öldürmesi emredilen adamın da Hrathen çtkmış olması ne kadar ironikti. Wyrn, Fjon'un Hrathen'i her yer dururken burada, Teod'un sokaklarında bulacağını nasıl bilebilmişti? Fjon büyük olasılıkla asla bilmeyecekti, Ulu Jaddeth insanların algısının ötesinde yollarla hareket ederdi. Ama Fjon görevini yerine getirmişti. Kefaret dönemi bitmişti.

Mutlu adımlarla, Fjon hanına geri döndü ve kahvaltı söyledi.

"BENİ bırak," dedi Lukel acılı bir ses tonuyla. "Ben neredeyse ölüyüm, sen diğerleriyle ilgilen."

“Mızıldanmayı kes,” dedi Raoden yaralı Lukel’in üstündeki havaya Aon Ien'i çizerken. Yarık çizgisini de ekledi ve tüccarın bacağındaki yara anında kapandı. Bu defa Raoden sadece doğru belirteçleri bilmiyordu, Aonlarının arkasında Elantris’in gücü de vardı. Şehrin dirilişiyle AonDor efsanevi gücünü geri kazanmıştı.

Lukel aşağı bakarak deneysel olarak bacağını kıvırdı ve kesiğin olduğu yeri yokladı. Sonra yüzünü buruşturdu. “Bir yara izi bırakabilirdin, biliyorsun. O yarayı almak için epey bir zahmete girmek zorunda kaldım, ne kadar yiğitçe davranmış olduğumu görmeliydin. Torunlarım onlara gösterecek bir yara izim olmadığı için hayal kırıklığına uğrayacaklar.”

“Ölmezler,” dedi Raoden ayağa kalkıp uzaklaşarak.

“Senin sorunun ne?” diye sordu Lukel arkasından. “***Kazandığımızı*** sanıyordum.”

Kazandık, diye düşündü Raoden, ***ama ben başarısız oldum.*** Şehri aramışlardı; Sarene, Dilaf veya Hrathen’den hiçbir iz yoktu. Raoden geride kalmış bir Derethi askeri yakalamış ve nerede olduklarını öğrenmek istemişti, ama adanı yalvarıp bilmediğini iddia etmiş ve Raoden de tiksinerek onu serbest bırakmıştı.

Halkın kutlamasını izlerken surat astı. Ölümlere rağmen, Kae'nin neredeyse tamamen yok olmuş olmasına rağmen, mutluydular. Fjorden kovulmuş ve Elantris geri dönmüştü. Tanrıların günleri tekrar gelmişti. Ne yazık ki, Raoden /-ilerinin tadını çıkaramıyordu. Sarene olmadan olmazdı.

Galladon, Elantrian grubundan salına salına ayrılarak yavaşça yaklaştı. Gümüş derili insan kitlesinin çoğunluk olarak kafası karışıktı. Pek çoğu yıllardır yitikti ve son zamanların olayları hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

“Onların biraz...” diye başladı Dula.

Lordum kaoden! diye aniden onun lafını kesti bir ses, Raoden'in tanıdığı bir sesti.

“Ashe?” dedi endişeyle Seonu arayan Raoden.

' Majesteleri[1]." dedi Ashe avlu boyunca hızla uçarak. “Bir Seon şimdi benimle konuştu. Prenses[1] O Teod’da lordum. Benim krallığım da saldırı altında!”

“Teod mu?” diye sordu Raoden afallayarak. “Domi adına, ***oraya*** nasıl gidebildi?”

SARENE çaresizce bir silahı olmasını dileyerek geriledi. İnsanlar Dilaf ve savaşçılarını fark etti. Fjorların acayip, çarpık vücutları ve kötü niyetli gözlerini görünce korkuyla dağıldılar. Sarene’nin refleksleri onu da onlara katılmaya teşvik ediyordu, ama böyle bir hareket sadece onu doğrudan Dilaf’m avucuna düşürürdü. Llfak keşişin savaşçıları hızla Sarene’nin kaçış yollarını kesmek için yayıldılar.

Kollarıyla göğsündeki derinin altında çıkıntı yapan karmaşık desenler ve yüzünü lekeleyen kuruyan kanla, çıplak gövdesi Teod’un soğuk havasında terleyerek, dudakları kötü bir gülümsemeyle kıvrılmış olan Dilaf yaklaştı. O anda Sarene bu adamın hayatında göreceği en korkunç şey olduğunu anladı.

RAODEN iyileşmiş Elantrian kasları, Shaod öncesi haline kıyasla bile hiç yorgunluk hissetmeksizin Elantris duvarının tepesine çıkan basamakları ikişer ikişer tırmandı.

“Sule!" diye seslendi arkasından endişeyle koşarak gelmekte olan Galladon.

Raoden cevap vermedi. Kae’nin yıkıntılarına tepeden bakan insan kalabalığının arasından yolunu iterek açıp duvarın tepesine ulaştı. Onun kim olduğunu fark ettiklerinde yol vererek açıldılar, bazıları "Majesteleri,” diye mırıldanarak eğildi. Sesleri huşuyla doluydu. Onda eski hayatlarına dönüşü görüyorlardı. Umut, lüks, bol yiyecek ve zamanla dolu olan hayatlarına. On yıllık zulüm altında neredeyse unutmuş oldukları hayatlarına.

Raoden onlara dikkat etmeyerek geniş, mavi Fjorden Denizi’ne tepeden bakan kuzey duvarına ulaşana kadar ilerledi. Bu suların öbür ucunda Teod bulunuyordu. Ve Sarene.

“Seon, bana bu noktadan Teod’un başkentinin tam olarak hangi yönde kaldığını göster,” diye emretti Raoden.

Ashe bir an havada asılı kaldı ve sonra Raoden’in önündeki bir yere ilerleyerek ufuktaki bir noktaya işaret etti. “Eğer Teod’a yelken açacak olsaydınız, lordum, bu yönde giderdiniz.”

Raoden Seonun içsel yön duygusuna güvenip başını sallayarak onayladı. Çizmeye başladı. Asla bir faydası olmayacağını düşünerek, iş olsun diye öğrenmiş olduğu desenleri parmaklarıyla oluşturarak telaşlı ellerle Aon Tia'yı çizdi. Şimdi, Elantris bir şekilde Aonların gücünü beslerken, çizgiler çizildiklerinde sadece havada belirmiyor; patlıyorlardı. Sanki parmakları

muazzam bir barajı yarıp minik delikler açarak sadece birazcık suyun çıkmasına izin veriyormuş gibi Aon'dan ışık fışkırıyordu.

“Sule!" dedi Galladon sonunda ona yetişerek. "Sule, neler oluyor?’’

Sonra görünüşe göre Aon’u tanıyarak küfretti. “Doloken, Raoden, ne yaptığım bilmiyorsun!”

'Teod’a gidiyorum,” dedi Raoden çizmeye devam ederek.

“Ama sule, Aon Tia’nın ne kadar tehlikeli olabileceğini bana sen kendin söylemiştin,” diye itiraz etti Galladon. “Ne demiştin? Eğer nakledilmen gereken uzaklığı tam olarak bilmiyorsan, ölebilirsin. Böyle körlemesine gidemezsin. Kolo?"

“Tek yol bu, Galladon,” dedi Raoden. “En azından denemeliyim."

Galladon bir elini Raoden’in omzuna koyarak başını salladı. “Sule, anlamsız bir hareket senin salaklığından başka hiçbir şeyi kanıtlamaz. Teod’un ne kadar uzakta olduğunu biliyor musun?”

Raoden’in eli yavaşça yanına düştü. O bir coğrafya uzmanı değildi; Teod’un yelken açarak yaklaşık dört günlük mesafede olduğunu biliyordu, ama bunun kaç mil veya kilometre olduğuna dair hiçbir kullanılabilir bilgisi yoktu. Aon Tia’nm içinde bir referans çerçevesi oluşturmalı, ona Raoden'i ne kadar uzağa göndereceğini bilmesi için bir çeşit ölçüm vermeliydi.

Galladon, Raoden’in omzuna vurarak başını salladı. “Bir gemi hazırlayın!" diye emretti Dula bir grup askere: Elantris Şehir Muhafızlarının son kalıntıları.

Çok geç olacakl diye düşündü Raoden üzüntüyle. ***Eğer sevdiğim kişiyi korumak için kullanamayacaksam, güç ne işe yarar, Elantris ne işe yarar?***

“Bir milyon üç yüz yirmi yedi bin kırk iki,” dedi Raoden’in arkasından bir ses.

Raoden şaşırarak döndü. Kısa bir mesafe ötede derisi gümüşsü Elantrian ışıltısıyla parlayarak Adien dikiliyordu. Gözleri, ona doğumundan beri musallat olan zihinsel özürlülüğün hiçbir izini göstermiyor, açık bir şekilde ileriye bakıyordu.

“Adien,” dedi Raoden şaşkınlıkla. “Sen de...”

Artık iyileşmiş olduğu için çarpıcı bir şekilde Lukel gibi görünen genç adam ileriye bir adım attı. “Ben... Ben tüm hayatımın bir rüya olduğunu

hissediyorum, Raoden. Şimdiye kadar olan her şeyi anlıyordum. Ama tepki veremiyordum, hiçbir şey söyleyemiyordum. Şimdi bu değişti, ama hâlâ aynı kalan bir şey var. Aklım... Ben hep sayıları tahmin edebiliyordum...”

“Adımlar,” diye fısıldadı Raoden.

“Bir milyon üç yüz yirmi yedi bin kırk iki," diye tekrarladı Adien. “Teoda o kadar adım yol var. Benim adımımı ölç ve onu birim olarak kullan."

“Acele edin, lordum,” diye haykırdı Ashe korkuyla. "Prenses tehlikede. Mai. . Prensesi şimdi o izliyor. Etrafının sarıldığını söylüyor. Ah, Domi! Çabuk olun!"

“Nerede, Seon?” diye hemen sordu Raoden eğilip Adien'in adımını bir kum.ış parçasıyla ölçerken.

“Limanın yakınında, lordum," dedi Ashe. “Limana giden ana yolda duruyor!"

“Adien!” dedi Raoden Aon’una oğlanın adım uzunluğuna eş bir v,izgi ekici kon

“Bir milyon üç yüz yirmi yedi bin sekiz yüz beş,” dedi Adien. “Bu seni Ununa götürecek.” Yüzünü buruşturarak Raoden’e baktı. "Ben bunu... bunu nereden bildiğimden emin değilim. Çocukken bir defa oraya gitmiştim ama..."

Yeterli olması gerekecek, diye düşündü Raoden. Uzanarak Aon'unun yanına kendisini çizginin bir milyon üç yüz yirmi yedi bin sekiz yüz beş katı bir uzaklığa nakletmesini söyleyen bir belirteç yazdı.

"Sule, bu delilik!” dedi Galladon.

Raoden arkadaşına bakıp onaylayarak başını salladı ve sonra geniş bir hareketle Aon’unun üstüne yarık çizgisini ekledi.

"Ben geri dönene kadar Arelon’dan sen sorumlusun, dostum,” dedi Raoden Aon Tia ışık kusarak sallanmaya başlarken. Raoden uzanarak sanki katı bir şeymiş gibi, parmaklarıyla titreyen Aon’un merkezini kavradı.

îdos Domi, diye dua etti, ***eğer daha önce dualarımı duyduysan, şimdi de yolumu düzgün eyle.***

Sonra, Ashe’nin-açıyı doğru vermiş olduğunu umarak, Aon’un gücünün vücudunun içinden atılıp onu kapladığını hissetti. Bir an sonra her şey kayboldu.

SARENE sırtını sert tuğla duvara dayadı. Dilaf sincice gülen gözlerle yaklaştı. Keşişlerden oluşan grup Sarene’nin üstüne kapanırken, o da ileri doğru kaydı.

Bitmişti. Kaçabileceği hiçbir yer kalmamıştı.

Birden ani bir ışık fışkırdı, keşişlerden birine çarparak yaratığı havaya fırlattı. Afallayan Sarene, keşişin vücudu havada bir yay çizip sonra da gürültüyle önünde yere çarparken izledi. Diğer keşişler de afallayarak durdular.

Bir şekil şaşkın keşiş grubunun arasına dalarak Sarene’ye doğru koştu. Derisi gümüşsüydü, saçları parlak bir beyazdı, yüzü ise...

“Raoden?” diye sordu Sarene şoke olarak.

Dilaf hırladı ve rahip doğaüstü bir hızla hareket ederek Raoden’e atılırken Sarene kısa bir çığlık attı. Ancak bir şekilde Raoden de onun kadar hızla tepki verdi ve Dilaf m saldırısı karşısında savrularak geri kaçtı. Kralın eli atılarak havaya hızla bir Aon karaladı.

Aon’dan etrafındaki havayı çarpıtıp burkan bir ışık patlaması fırladı. Enerji oku Dilaf ı göğsünden vurdu ve patlayarak keşişi geriye savurdu. Dilaf bir binanın yan tarafına hızla çarpıp yere düştü. Ancak sonra rahip inledi ve sendeleyerek tekrar ayakları üstünde doğruldu.

Raoden küfretti. Fırlayarak az ilerdeki Sarene’yi kavradı. Dilaf, “Tutun,” diye emrederken, Raoden serbest eliyle başka bir Aon çizdi. Raoden’in Aon Tia etrafına ördüğü desenler karmaşıktı, ama elleri beceriyle hareket etti. Tam Dilaf'in adamları onlara ulaştığı anda Aon’u bitirdi.

Sarene'nin vücudu, aynı Dilaf onları Teod’a getirdiğinde olduğu gibi sarsıldı. Sallanan ve yanıp sönen bir ışık etrafını kapladı. Kısa bir an sonra dünya geri döndü. Sarene kafası karışıp sendeleyerek tanıdık Teo kaldırım taşları üstüne düştü.

Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Sokağın 20 metre kadar aşağısında şaşkın bir daire halinde dikilen Dilaf’m çıplak göğüslü keşişlerini görebiliyordu. Bir tanesi elini kaldırarak Raoden ve Sarene’ye işaret etti.

“İdos Domi!” diye lanet etti Raoden. “Kitapların ne dediğini unutmuşum! Aonlar kişi Elantris'ten uzaklaştıkça zayıflıyor.”

"Bizi eve götüremez misin?" diye sordu Sarene ayağa kalkarak.

“Aon’la değil, hayır," dedi Raoden. Sonra onun elini yakalayarak koşmaya başladı.

Sarene’nin aklı sorularla o kadar doluydu ki tüm dünyası allak bullak olmuştu. Raoden'e ne olmuştu? Dilaf’ın onda açtığı yaradan nasıl kurtulmuştu? Sarene sorularını yutkunarak sonraya bıraktı. Gelmiş olması yeterliydi.

RAODEN çılgınca bir kaçış yolu aradı. Belki de yalnız olsaydı, Dilaf’m adamlarından kaçarak kurtulabilirdi; ama yanında Sarene varken değil. İçinde oldukları sokak, Teod gemilerinin ağır ağır Fjorden bayrağı taşıyan bir donanmayı karşılamak için körfezden ayrılmakta olduğu limana çıkıyordu. Limanın uzak ucunda, birkaç yardımcısıyla konuşmakta olan kraliyetin yeşil cübbelerini giymiş bir adam duruyordu. Kral Eventeo, Sarene’nin babası. Kral onları görmedi ve bunun yerine dönerek acele adımlarla bir yan sokağa girdi.

“Baba!” diye bağırdı Sarene, ama mesafe çok uzaktı.

Raoden yaklaşan ayak seslerini duyabiliyordu. Hızla dönerek Sarene’yi arkasına aldı ve iki eliyle de birer Aon Daa çizmek için kollarını kaldırdı. Aonlar Teod’da daha zayıftı, ama etkisiz değillerdi.

Dilaf bir elini kaldırarak adamlarını yavaşlattı. Raoden zorunda kalmadığı sürece kendini son bir savaşa adamaya gönüllü olmadığından dondu. Dilaf neyi bekliyordu?

Yan sokaklardan ve yollardan çıplak göğüslü keşişler döküldü. Dilaf savaşçılarının toplanmasını beklerken gülümsedi. Birkaç dakika içinde onun grubu on ikiden elliye yükselmiş, Raoden’in olasılıkları ise kötüden umutsuza inivermişti.

“Pek de iyi bir kurtarış olmadı," diye mırıldandı Sarene hor gören bir havayla, canavarlara dik dik bakıp için bir adım atarak Raoden’in yanma geçerken.

Onun meydan okuyan alayı Raoden’in dudaklarına bir gülümseme yerleştirdi. “Bir dahaki sefere, yanımda bir ordu getirmeyi unutmayacağım."

DİLAF’IN keşişleri saldırdılar. Raoden ikiz Aonlarını bitirerek bir çift güçlü enerji patlaması gönderdi ve sonra hemen tekrar hızla çizmeye başladı. Ama gergin ellerle onun beline sarılmış olan Sarene, Raoden’in

doğaüstü hızlı savaşçılar onlara ulaşana kadar bitiremeyeceğini görebiliyordu.

Büyük bir kuvvet limanı salladı. Odunlar çatladı, taşlar parçalandı ve bir rüzgâr patlaması Sarene’nin üstüne vurdu. Yere devrilmemek için Raoden’in her nedense daha dengeli olan vücuduna sıkıca asılmak zorunda kaldı. En sonunda gözlerini açmaya cesaret ettiğinde, etrafları yüzlerce gümüş derili şekille sarılmıştı.

"Aon Daa!” diye gürleyen bir sesle emretti Galladon.

İki yüz el Aonlar karalamak için havaya kalktı. Yaklaşık yarısı Aonlarını hu-ballaştıran hatalar yaptı; ancak Dilafm adamlarına doğru gelen ilk birkaç keşişi tamamen parçalayıp geçecek kadar güçlü bir yıkım dalgası göndermeye yetecek kadarı bitirdi.

Ba7iiarının vücutları yere devrildi ve diğerleri geriye savruldu. Geride kalan keşişler şoke olmuş bir şekilde Elantrianlara bakakalarak durakladılar.

Sonra Dakhorlar, Raoden ve Sarene’den vazgeçerek bu yeni düşmana saldırmak için bir hücuma kalktılar.

.ADAMLARININ arasında kaçmayı akıl edebilen tek kişi Dilaf'tı. Diğerleri, güçleriyle kendilerini beğenmiş bir şekilde gururluydular, güçlü patlamaların basitçe onları vurmasına izin verdiler.

Aptallar1 diye düşündü Dilaf, yuvarlanarak uzaklaşırken. Her Dakhor özel yetenek ve güçlerle kutsanmıştı. Hepsinin artırılmış gücü ve neredeyse yok edilemez kemikleri vardı; ama sadece Dilaf onu Dor’dan gelen saldırılarına karşı dirençli kılan güce sahipti. Yaratılması elli adamın hayatına mal olmuş olan bir güç. Adamlarının Elantrianların saldırılarıyla parçalandığını görmekten çok hissetti.

Sağ kalan keşişler sayıca korkunç derecede azdı. Pis Elantrianlardan olabildiğince çoğunu öldürmeye çalışarak cesurca saldırdılar. İyi eğitilmişlerdi. Savaşarak öleceklerdi. Dilaf onlara katılmayı arzuluyordu.

Ama katılmadı. Bazıları onun deli olduğunu düşünebilirdi, ama o bir aptal değildi. Kafasındaki çığlıklar intikam istiyordu ve hâlâ bunun için bir yol vardı. Teo prenses ve onun Elantrianlanndan intikam almak için bir yol. Wyrn’in emirlerini yerine getirmek için bir yol. Bu savaşın gidişatını değiştirmek için bir yol.

Dilaf güçlükle kargaşadan uzaklaştı, bir enerji darbesi sırtında patlarken birazcık tökezlemişti. Kemik yapısı dayandı ve saldırıdan zarar görmedi.

Birkaç saniye önce limana vardığında, Kral Eventeo’nun bir yan sokakta kaybolduğunu görmüştü. Şimdi o da o sokaktan tarafa fırladı.

Avı onu takip edecekti.

“RAODEN!’’ dedi Sarene kaçan Dilaf’a işaret ederek.

“Bırak gitsin,” dedi Raoden. “Artık bir zarar veremez.”

"Ama babam da o tarafa gitti!” dedi Sarene onu ara sokaktan tarafa çekerek.

Doğru söylüyor, diye düşündü Raoden lanet ederek. Dilaf’ın arkasından fırladı ve Sarene eliyle işaret ederken onu arkada bıraktı ve yakın zamanda onarılmış Elantrian bacaklarının onu olağanüstü bir hızla ara sokağa doğru taşımasına izin verdi. Diğer Elantrianlar onun gidişini görmediler ve keşişlerle savaşmaya devam ettiler.

Raoden nefesi bile sıklaşmadan ara sokağa girdi. Dilaf bir saniye sonra üstüne atılmıştı. Keşişin güçlü vücudu gölgeli bir köşeden belirdi ve Raoden’i sokağın duvanna çarptı.

Raoden kaburgalarının çatladığını hissederek bağırdı. Dilaf gülümseyerek geriledi ve kılıcını çekti. Rahip öne atıldı ve Raoden son anda şişlenmekten kurtularak

kenara yuvarlandı. Buna rağmen, Dilaf’ın saldırısı Raoden’in sol kolunun etini yararak gümüşsü beyaz Elantrian kanını saçtı.

Raoderı acı kolu boyunca yayılırken nefesini tuttu. Ancak bu acı önceki ıstıraplarına kıyasla zayıf ve hafifti. Dilaf'ın kılıcı kalbini hedeflerken tekrar yuvarlanarak onu hızla unuttu. Eğer kalbi tekrar durursa, Raoden ölürdü. Elantrianlar güçlüydü ve çabuk iyileşirdi, ama ölümsüz değillerdi.

Darbelerden kaçınırken Raoden hatırladığı Aonları gözden geçirdi. Hızla düşünerek ayakları üstüne kalktı ve hızla önünde Aon Edo’yu çizmeye başladı. Sadece altı hareket gerektiren basit bir desendi ve Dilaf üçüncü bir saldırı yapamadan bitirmişti. Aon bir an için yanıp söndü ve sonra Raoden’le Dilaf arasında ince bir ışık duvarı belirdi.

Dilaf kılıcının ucuyla çekinerek duvarı dürtükledi ve duvar direndi. Biri duvara bastırdıkça o da Dor’dan daha fazla güç alarak aynı güçle karşılık verirdi. Dilaf ona ulaşamazdı.

Dilaf rahatça uzanarak duvara çıplak avucuyla hafifçe dokundu. Avucu bir an parladı ve duvar havaya ışıktan kıymıklar saçarak parçalandı.

Raoden aptallığına küfretti: Bu daha önceki gün illüzyonunu dağıtmış olan adamdı. Bir şekilde, Dilaf’ın Aonları iptal etme gücü vardı. Raoden geriye sıçradı, ama kılıç daha hızlı öne atıldı. Kılıcın ucu Raoden'in göğsüne isabet etmedi, ama bunun yerine eline vurdu.

Raoden kılıç sağ avucunu deşerken haykırdı. Öbür elini yaralanmış olanı tutmak için getirdi, ama o kolunun önündeki yara da yenilenmiş bir acıyla yandı. İki eli de işe yaramaz hale gelmişti; artık Aon çizemezdi. Dilaf’m sonraki darbesi rahat bir tekmeydi ve Raoden’in zaten yaralı olan kaburgaları biraz daha çatırdadı. Çığlık atarak dizleri üstüne düştü.

Dilaf kılıcının ucuyla Raoden’in yüzünün yan tarafına hafifçe vururken güldü. "Demek ki Skazeler haklıymış. Elantrianlar yok edilemez değil.”

Raoden cevap vermedi.

“Yine de ben kazanacağım, Elantrian,” dedi Dilaf, sesi coşkulu ve çılgındı. “Wym’in gemileri Teo donanmasını yendikten sonra askerlerimi toplayacağım ve Elantris üstüne yürüyeceğim."

“Kimse Teo donanmasını yenemez, rahip,” diye araya girdi bir kadın sesi. Dilaf'ın kafasını hedefleyen kılıcını savrulurken kılıç parladı.

Rahip kendi kılıcını zamanında kaldırmayı zor başararak Sarene’nin saldırısını engellerken hafifçe haykırdı. Sarene bir yerlerden bir kılıç bulmuştu ve Raoden’in takip etmesini güçleştirecek kadar hızlı bir şekilde savuruyordu. Raoden prensesin onun kılıç becerisini ne kadar kolay alt etmiş olduğunu hatırlarken Dilaf[1] ın şaşkınlığına gülümsedi. Silahı bir sayrdan daha kalındı, ama Sarene yine de oıuı kayda değer bir beceriyle kullanıyordu.

Ancak Dilaf sıradan bir adam değildi. Sarene’nin saldırısını engellerken derisinin altındaki kemikten desenler parlamaya başladı ve vücudu da gittikçe daha hızlı hareket etti. Kısa sürede Sarene’nin saldırısı kesildi ve neredeyse anında çeri

çekilmek zorunda kaldı. Dövüş Dilaf m kılıcının omzunu delmesiyle son buldu. Sarene'nin kılıcı kaldırım taşlarında tangırdadı ve o da tökezleyerek Raoden’in yanında yere devrildi.

"Üzgünüm," diye fısıldadı.

Raoden başını salladı. Kimsenin Dilaf gibi birinin karşısında bir kılıç dövüşünü kazanması beklenemezdi.

“Şimdi intikam zamanı,” diye saygıyla fısıldadı Dilaf, kılıcını kaldırırken. “Artık çığlık atmayı kesebilirsin, aşkım.”

Raoden kanayan bir elle korumacı bir şekilde Sarene’ye sarıldı. Sonra durakladı. Dilaf’ın arkasında hareket eden bir şey vardı, ara sokağın gölgeleri içinde bir şekil.

Dilaf, kaşlarını çatarak Raoden’in bakışını izlemek için döndü. Acıyla yan tarafını tutan bir şekil tökezleyerek karanlıktan çıktı. Şekil uzun boylu, geniş göğüslü, koyu saçlı bir adamdı; gözlerinde azim vardı. Her ne kadar artık zırhını giyiyor olmasa da, Raoden onu tanıdı. Gyorn Hrathen.

Gariptir ki, Dilaf yoldaşını görmekten mutlu olmuş gibi durmuyordu. Dakhor keşişi, gözleri öfkeyle parlayarak kılıcını kaldırıp hızla döndü. Fjorca bir şey bağırarak atıldı ve kılıcını belli ki zayıf halde olan gyorna doğru savurdu.

Hrathen durdu ve sonra pelerininin altından kolunu savurarak çıkardı. Dilaf’m kılıcı Hrathen’in kolunun ön kısmına çarptı.

Ve durdu.

Raoden’in yanında Sarene’nin nefesi kesildi. “O da onlardan biri!" diye fısıldadı.

Bu doğruydu. Dilaf’ın silahı Hrathen’in kolu boyunca gıcırdayarak ilerledi ve oradaki kol yenini geri iterek altındaki deriyi ortaya çıkardı. Kol normal bir adamın kolu değildi, derisinin altında bir Dakhor keşişinin işareti olan çıkıntılı kemik desenler vardı.

Belli ki Dilaf da bu duruma şaşırmıştı. Hrathen’in eli atılarak onu gırtlağından yakalarken, Dilaf afallamış olarak kalakaldı.

Dilaf lanet okumaya başlayarak Hrathen’in kavrayışında kıvrandı. Ancak gyorn tutuşunu sertleştirerek daha da dik durmaya başladı. Pelerininin altında Hrathen’in göğsü çıplaktı. Raoden, yan tarafındaki derisinin bir yara yüzünden kanla ıslanmış olduğunu ve Dakhor işareti taşımadığını gördü. Acayip çarpık desenler sadece kolundaki kemiklerde vardı. Kısmi dönüşümün nedenini merak etti?

Hrathen, keşiş onun güçlendirilmiş koluna kısa kılıcıyla darbeler indirse de Dilaf’ı görmezden gelerek dimdik durdu. Darbeler sekti ve Dilaf da

bunun yerine Hrathen’in yan tarafına vurmaya başladı. Kılıç Hrathen’in vücuduna derince gömüldü, ama gyorn gıkını bile çıkarmadı. Aksine, Dilaf m gırtlağındaki elini daha da sıktı ve ufak rahip nefesi kesilerek acıyla kılıcını düşürdü.

Hrathen'in kolu parlamaya başladı.

Gyorn, Dilaf’ı yerden kaldırırken Hrathen’in derisinin altındaki çarpık çizgiler uğursuz bir ışıltıyla parladı. Dilaf, nefesi kesik kesik gelirken kıvrandı ve debelendi.

Kaçmaya çalınarak Hrathen'in parmaklarına asıldı, ama gyornun tutuşu sağlamdı.

Hrathen, Dilaf’ı sanki göğe uzatırmış gibi kaldırarak tuttu. Dilaf’ı sanki bir çeşit kutsal adağı sunar gibi kaldırmışken gözleri garip bir donuklukla yukarı, göğe doğru bakıyordu. Dilaf gittikçe daha da çılgın bir şekilde debelenirken, gyorn uzun bir an boyunca hareketsiz ve kolu parlayarak orada dikildi.

Bir çatırtı oldu. Dilaf kıvranmayı kesti. Hrathen yavaş bir hareketle vücudu indirdi ve sonra kolundaki parlaklık solarken bir kenara fırlattı. Raoden ve Sarene’den tarafa bakarak sessizce bir an ayakta kaldı, sonra ise cansız bir halde öne devrildi.

BİRKAÇ saniye sonra Galladon oraya vardığında, Raoden yaralı elleriyle beceriksizce Sarene’nin omzunu iyileştirmeye çalışıyordu. Dula sahneyi inceledi ve birkaç Elantriana Dilaf ve Hrathen’in cesetlerini kontrol etmeleri için başıyla işaret etti. Sonra Galladon yere çökerek Raoden’in ona Aon Ien’i nasıl çizeceğini anlatmasını dinledi. Birkaç saniye içinde Raoden’in elleri ve kaburgaları iyileşmişti ve o da Sarene’ye yardım etmek için harekete geçti.

Sarene sessizce oturuyordu. Yarasına rağmen o Hrathen’i kontrol etmişti bile.

O ölmüştü. Aslında yan taraflarındaki iki yaranın, o Dilaf’ın boynunu kırmayı başaramadan çok önce onu öldürmüş olması gerekirdi. Dakhor izleriyle ilgili bir şey onu hayatta tutmuştu. Raoden başını sallayarak Sarene’nin omzu için bir şifa Aon’u çizdi. Onun hâlâ gyornun neden onları kurtardığına dair bir açıklaması yoktu, ama sessizce adamın müdahalesi için şükrediyordu.

“Ya donanma?” diye endişeyle sordu Sarene, Raoden çizerken.

“Bana iyi gidiyormuş gibi göründü,” dedi Galladon omzunu silkerek. "Baban seni arıyor, biz vardıktan kısa süre sonra limana geldi."

Raoden yarık çizgisini çizdi ve Sarene’nin kolundaki yara kayboldu.

"İtiraf etmeliyim ki, sule, Doloken kadar şanslısın,” dedi Galladon. “Buraya körlemesine atlamak bir adamın yaptığını gördüğüm en salakça şeydi.”

Raoden, omzunu silkerek sıkıca Sarene’ye sarıldı. “Buna değerdi. Ayrıca, beni takip ettiniz, değil mi?”

Galladon homurdandı. “Önce Ashe’ye aratarak senin sağ salim varıp varmadığından emin olduk. Kralımızın aksine, bizler kayana değiliz.

“Pekâlâ,” diye kararlılıkla belirtti Sarene. “Hemen şimdi birisi bana açıklama yapmaya başlayacak.”

63. BÖLÜM

SARENE, Raoden’in ceketini düzeltti ve sonra geri çekilerek onu incelerken yanağına vurdu. O altın rengi değil de beyaz bir takım elbiseyi tercih ederdi, ama her nedense beyaz Raoden’in gümüşsü derisinin yanında soluk ve cansız görünüyordu.

"Ee?” diye sordu Raoden kollarını yanlara doğru açarak.

“İdare etmem gerekecek,” diye karşılık verdi Sarene çalımla.

Raoden gülerek ona yaklaştı ve sonra gülümseyerek onu öptü. "Yalnız başına dua edip hazırlandıktan sonra kilisede olman gerekmiyor mu? Geleneklere ne oldu?”

“Onu zaten bir kere denedim,” dedi Sarene, Raoden’in makyajını dağıtmadığından emin olmak için dönüp aynaya bakarak. "Bu defa gözümü üstünde tutmayı planlıyorum. Her nedense, müstakbel kocalarım ortadan kaybolmaya meraklı gibi.”

"Bu seninle ilgili bir şeyi ortaya seriyor olabilir, Leky Sopası,” diye sataştı Raoden. Sarene’nin babası lakabı ona açıkladığında Raoden uzun uzun gülmüştü. O zamandan beri de mümkün olan her fırsatta kullanmaya dikkat ediyordu.

Sarene ona hafifçe vurduktan sonra duvağını düzeltti.

“Lordum, leydim,” dedi kendinden emin bir ses. Raoden’in Seonu Ien süzülerek kapıdan içeri girdi. “Zaman geldi.”

Sarene, Raoden’in kolunu sıkıca kavradı. “Yürü,” diye emretti kapıdan tarafa başıyla işaret ederek. Bu defa, birileri onları evlendirene kadar bırakmayacaktı.

RAODEN törene dikkat göstermeye çalıştı, ama Korathi evlilik ayinleri uzun ve çoğunlukla kuruydu. Bir Elantrianın bir Korathi rahibinden düğününde görev almasını istemesinin emsali olmayan bir olay olduğunun gayet farkında olan Peder Omin, bu tören için uzun bir konuşma hazırlamıştı. Sık sık olduğu gibi, ufak adamın gözleri o gevezelik ettikçe sanki başka birilerinin de orada olduğunu unutmuş gibi yan yarıya donuklaşmış gibi bir görüntü kazandı.

Bu nedenle Raoden de aklının gezinmesine izin verdi. Günün daha erken saatlerinde Galladon'la yapmış olduğu bir konuşmayı düşünmeden edemiyordu, bir parça kemik yüzünden başlayan bir konuşma. Ölü bir Fjor keşişin gövdesinden elde edilen kemiğin biçimi bozuk ve çarpılmıştı, ama tiksindiriciden ziyade güzeldi. Oyulmuş bir parça fildişi veya birbirine kaynamış işlemeli tahta sopalar yığını gibiydi. En rahatsız edici olanı ise Raoden’in oymalarda biraz tanıdık gelen semboller görebildiğine yemin edebilecek olmasıydı. Eğitiminden tanıdığı semboller: Antik Fjorca harfler.

Derethi keşişleri, AonDor'un kendilerine ait bir versiyonunu geliştirmişlerdi.

Endişe aklını öyle bir şiddetle kurcalıyordu ki kendi düğününün ortasında bile dikkatini dağıtıyordu. Yüzyıllar boyunca Fjorden’i Batıyı fethetmekten tek bir şey alıkoymuştu: Elantris. Eğer Wyrn Dor’a ulaşmayı öğrendiyse... Raoden, Dilaf ı ve garip Aonlara direnebilme ve hatta yok edebilme becerisini hatırlayıp duruyordu. Eğer birkaç keşişin daha o gücü olsaydı, o zaman savaş kolayca farklı bir şekilde bitmiş olabilirdi.

Ien’in tanıdık, ışık topu uçan bir balon gibi Raoden in yanında duruyordu. Seonun düzelmesi, neredeyse Raoden’in Elantris’i kurtarmak için olan son savaş sırasında kaybettiği sevgili dostlarının yerini tutuyordu. Karata ve öbürlerinin yokluğu hissedilecekti. Ien delilik zamanından hiçbir şey hatırlamadığını iddia ediyordu, ama Seonla ilgili bir şeyler... farklı gibi görünüyordu. Eskisinden daha sessiz, hatta daha düşünceliydi. Biraz boş zamanı olur olmaz, Raoden Seonlar hakkında daha çok şey öğrenme umuduyla diğer Elantrianlan sorgulamayı düşünüyordu. Tüm çalışmalarına, kitaplarına ve incelemelerine rağmen, tam olarak Seonlann nasıl yaratıldığını keşfedememişti; hatta gerçekten de AonDor’un yaratımları olup olmadıklarım bile bilmiyordu.

Ancak onu rahatsız eden tek şey o da değildi. Shuden’in acayip ChayShan dansı meselesi de vardı. Lukel’in de dahil olduğu şahitler,

Jindoizin Dilaf’m keşişlerinden birini tek başına yenmeyi başarabildiğini söylüyordu, hem de gözleri kapalı olarak. Hatta bazıları, dövüştüğü sırada genç baronun parladığını gördüklerini bile iddia ediyordu. Raoden, Dor’a ulaşmak için birden fazla yol olduğundan şüphelenmeye başlıyordu. Çok daha fazla. Ve bu yöntemlerden biri Opelon daki en gaddar, en zorba tiranın ellerindeydi: Dördüncü Wyrn Wulfden. Yaratımın Vekili.

Görünüşe göre Sarene, Raoden’in dikkatsizliğini fark etmişti; çünkü Omin in konuşması sonuna yaklaşırken yan tarafını dirsekledi. Her zaman bir devlet kadınıydı: Hazır, kontrollü ve dikkatli. Güzelliğinden bahsetmeye gerek bile yoktu.

Birbirlerine Aon Omi’yi taşıyan Korathi kolyelerini verip hayat ve ölümlerini birbirlerine adayarak töreni gerçekleştirdiler. Sarene’ye verdiği kolye bizzat Taan tarafından saf yeşimden narince oyulmuş ve onun saçına uysun diye altm bantlarla kaplanmıştı. Sarene’nin ona verdiği hediyesi ise daha az pahalı, ama eşit derecede uygundu. Bir yerlerden metal gibi parlatılabilen ağır, siyah bir taş bulmuştu ve yansıtıcı siyahlığı Raoden’in gümüşsü derisiyle uyumluydu.

Bundan sonra, Omin tüm Arelon’a krallarının evlenmiş olduğunu ilan etti. Tezahürat başladı ve Sarene onu öpmek için uzandı.

“Umduğun gibi oldu mu?” diye sordu Raoden. "Tüm hayatın boyunca bu anı beklediğini söylemiştin.”

“Muhteşemdi,” diye karşılık verdi Sarene. “Ancak, en az düğünüm kadar hevesle beklediğim bir şey daha vardı."

Raoden bir kaşını kaldırdı.

Sarene hınzırca gülümsedi. "Düğün gecesi.”

Raoden güldü ve Sarene’yi Arelon’a getirerek kendisinin ve de Arelon’un başına nasıl bir çorap örmüş olduğunu merak etti.

SON DEYİŞ

GÜN, Iadon un cenazesinin olduğu güne tamamen zıt bir şekilde ılık ve parlaktı. Sarene, Kae'nin dışında durmuş, eski kralın höyüğüne bakıyordu. Iadon'un uğruna çabaladığı her şey tersine çevrilmişti; Elantris yeniden dirilmiş ve serflik yasadışı ilan edilmişti. Her ne kadar şimdi Arelon tahtında oturan onun oğlu olsa da, o taht da Elantris'in içindeydi.

Düğünden bu yana sadece bir hafta geçmiş olmasına rağmen pek çok şey olmuştu. Raoden, başta tüm sistemi yürürlükten kaldırmaya çalışmış olsa da, sonunda asil sınıfının unvanlarım ellerinde tutmalarına izin vermişti. Halk başka türlüsünü kabul etmiyordu. Kontların, baronların ve diğer Lordlann olmaması onlara doğal değilmiş gibi geliyordu. Bu nedenle, Raoden sistemi kendi amaçlan doğrultusunda çarpıtmıştı. Her lordu Elantris'in bir hizmetkân yapıp, ülkenin uzak kısımlarındaki insanlann bakımını üstlenme sorumluluğunu yüklemişti. Asıl şınıh aristokrattan ziyade yiyecek dağıtıcıları haline gelmişti. Ki zaten, bir şekilde, en baştan beri olmaları gereken şey de buydu.

Sarene şimdi onun Shuden ve Lukel'le konuşmasını izliyordu, derisi güneş ışığında bile parlıyordu. Elantris'in düşüşünün sakinlerinin gerçek yüzünü göstermiş olduğunu iddia eden rahipler, Raoden'i tanımıyordu. Onun gerçek yüzü buydu, o parlak bir işaret ateşi, güçlü bir gurur ve umut kaynağıydı. Derisi ne kadar metalsi bir parlaklık kazanmış olursa olsun, asla ruhunun ışıltısına denk olamazdı.

Raoden'in yanında Galladon sessizce dikiliyordu, onun da derisi parlamakla beraber daha farklı bir şekildeydi. Duladen mirasının bir izi olarak daha koyu, sanki cilalanmış demir gibiydi. İri adamın kafası hâlâ keldi. Sarene bu gerçeğe şaşırmıştı, çünkü tüm diğer Elantrianların başlarında beyaz saçlar çıkmıştı. Bu gariplik hakkında ona som

sorulduğunda Galladon, her zamanki tavrıyla omzunu silkerek mırıldanmıştı. “Bana doğru görünüyor. Üçüncü on yılıma girdiğimden beri kelim. Kolo?"

Sarene tam Raoden ile Lukel’in arkasında Daora'nın ikinci oğlu Adienin gümüş derili silüetini görebiliyordu. Lukel’e göre, Shaod Adien’i beş yıl önce almıştı, ama aile onu Elantris'e atmaktansa dönüşümünü makyajla kapatmakta karar kılmıştı.

Adien in gerçek doğası babasınınkinden daha şaşırtıcı değildi. Kiin fazla açıklama yapmaya gönüllü değildi, ama Sarene amcasının gözlerindeki doğrulamayı görmüştü. On yıldan biraz daha önce, tahtı gasp etmek için donanmasını Sarene’nin babasına karşı yönetmişti, Sarene’nin kanuni olarak Kiin’e ait olabileceğinden şüphe etmeye başladığı tahtı. Eğer gerçekten de büyük erkek kardeşin Kiin olduğu doğruysa, taht Eventeo'va değil, ona kalmış olmalıydı. Babası hâlâ bu konuda konuşmuyordu, ama Sarene eninde sonunda cevapları almaya niyetliydi.

Bunları düşünürken bir at arabasının mezarlık alanına gelmiş olduğunu fark etti. Kapı açıldı ve şişman babası Kont Ahan’ın önünden Torena indi. Roial’ın ölümünden beri Ahan aynı adam değildi; alçak, hastalıklı bir sesle konuşuyordu ve endişe verici miktarda kilo vermişti. Diğerleri onu dükün ölümündeki payından dolayı affetmiş değildi; ama onların hor görmesi, asla onun kendisi için hissettiği nefrete denk olamazdı.

Raoden onunla göz göze gelerek hafifçe başını salladı. Zamanı gelmişti. Sarene uzun adımlarla Iadon’un mezarı ve tıpkı onun gibi dört tanesinin daha yanından geçti: Roial, Eondel, Karata ve Saolin adında bir adamın dinlenme yerleri. Bu son höyükte bir beden yoktu, ama Raoden öbürlerinin yanına yapılmasında ısrar etmişti.

Bu alan Arelon için savaşmış olanları hatırlamak için bir abide olacaktı. Arelon’u ezmeye çalışmış olan adam için de. Her dersin iki yüzü vardı. Roial’ın fedakârlığının yanında, Iadon’un mide bulandırıcı açgözlülüğünü de hatırlamaları önemliydi.

Sarene yavaşça son bir mezara yaklaştı. Toprak diğerleri gibi yükseltilerek bir gün çimen ve yeşillikle kaplanacak olan bir höyük oluşturmuştu. Ancak şu an için çıplaktı ve yeni yığılmış toprağı hâlâ yumuşaktı. Sarene’nin bu höyüğün yapılması için fazla kulis yapması gerekmemişti. Şimdi herkes burada gömülü olan adama olan borçlarını

biliyordu. Shu-Dereth’in başrahibi ve kutsal gyornu, Fjorden’li Hrathen. Onun cenazesini en sona bırakmışlardı.

Sarene, en önde Raoden’in olduğu kalabalığa hitap etmek için döndü. “Uzun konuşmayacağım, çünkü her ne kadar Hrathen isimli kişiyle çoğunuzdan fazla ilişkim olmuş olsa da, onu tanımıyorum," dedi. “Her zaman bir adamı onun düşmanı olarak anlamaya başlayabileceğimi varsaydım ve Hrathen’i de anlamış olduğumu düşünüyorum; görev duygusunu, güçlü iradesini ve bizi kendimizden kurtarmak için olan kararlılığını.

“Onun iç çatışmasını görmedim. Kalbi onu en sonunda doğru olduğunu bildiği şey uğruna bir zamanlar inanmış olduğu her şeyi reddetmeye iten adanıı tanıyamadım. Başkalarının hayatını kendi hırsının önüne koyan Hrathen’i hiç bilemedim. Bu şeyler gizliydi, ama en sonunda onun için en önemli olanların bunlar olduğu ortaya çıktı.

"Bu adamı hatırladığınızda, bir düşman olduğunu düşünmeyin. Arelon'u ve halkını korumayı arzulamış olan bir adam olduğunu düşünün. Sonunda olduğu adamı düşünün, kralınızı kurtaran kahramanı. Kocam ve ben eğer Hrathen bizi korumak için gelmiş olmasa, Dakhor’un canavarı tarafından öldürülürdük.

"En önemlisi, Hrathen’i bize Teod’un donanmasını kurtaran hayati uyarıyı veren adam olarak hatırlayın. Eğer donanma yenilmiş olsaydı, o zaman tek acı çekecek olan ülkenin Teod olmayacağından emin olun. Elantris olsun veya olmasın, Wyrn'in orduları Arelon’un üstüne çökerdi ve şu anda hepiniz hayatta kalmak için savaşıyor olurdunuz, tabii eğer hâlâ hayatta kalabilmiş olsaydınız.”

Sarene duraklayarak gözlerinin mezar üstünde oyalanmasına izin verdi. Baş tarafında dikkatle düzenlenmiş kan kırmızı bir zırh takımı duruyordu. Hrathen'in pelerini, sivri ucu yere saplanmış bir kılıcın kabzasında asılı duruyordu. Kızıl pelerin rüzgârla dalgalanıyordu.

“Hayır,” dedi Sarene. “Bu adamdan bahsettiğinizde, bilinsin ki o bizi korumak uğruna öldü. Her şeyden öte denilsin ki Hrathen, Shu-Dereth’in gyornu, bizim düşmanımız değildi. O bizim kurtarıcımızdı.”

YAZARIN NOTU

Aonik

Aonik isimler Aon’a bakarak telaffuz edilir (Aonların çoğu kitabın arkasında sıralanmıştır. Eğer listede yoksa iki birbirine en yakın sesli harfi bulun). Sonra Aon’un sesli harflerini “uzun” şekilde, diğer bütün sesli harfleri ise kısa şekilde telaffuz edin (Biliyorum—dil bilimci bir arkadaşım bana bunun tam olarak doğru olmadığını söyledi. Ama aşağıdaki örneklere bakın). Vurguyu her zaman Aon'un içinde olduğu ilk hece alır.

Örnekler:

Aon=EY-On

Raoden=REY-O-den

Aon sesli harflerin telaffuz listesi

A = ev’deki gibi ***e***

E = ip’teki gibi ***i*** veya ev’deki gibi ***e*** (Aşağıya bakın.)

I = ***ay*** şeklinde (Çift i ile yazılan bir Aon iki uzun ***ay*** sesi ile telaffuz edilir. Aşağıya bakın.)

O = bot’taki ***o***

U = Aonlarda u sesi yoktur

Tüm diğer sesli harfler vurgu yapılmadan ve kısa şekilde telaffuz edilmelidir.

Aonik’teki E harfi üzerine bir not: Kuralın tek istisnası Aon’u "e" ile yazılan kelimeleri içerir. İngilizce’de “e” harfi çoğu zaman uzun bir "a" sesiyle okunabilir. Bu yüzden çoğu "a” sesini “e" ile yazdım. ***[Yazar burada***

isimlerdeki e’lerin e olarak okunması gerektiğini ifade etmektedir (çn)./ Bu isimlerin daha güzel görünmesini sağlamak ve daha doğru bir şekilde telaffuz edilmeleri olasılığım arttırmaya çalışmak amacıyla kullandığım bir yöntemdi.

Aşağıdaki isimlerdeki örneklere dikkat edin.

Sık Rastlanan Aonik İsimler

Raoden = REY-O-den

Sarene = sa-REY-Ney (veya kurallara bağlı kalacaksak sa-Rİ-Ni)

Elantris = İ-Layn-tris (Gerçi çoğu kişi el-lan-tris diyor, ki bu da iyi)

Kiin = KAY-Ay-n

Teod = TEY-Od

Arelon = a-REY-Lon

Daom=DEY-Om

Kaise ==KEY-Ays

Ahan = EY-Hayn

Roial = RO-Ay-al

Diğer isimler

Hrathen = = Rey-th-en (başlangıçta çok hafif bir h sesiyle)

Fjorden = Fi-or-den Galladon = Gall-a-davn Dilaf= Di-lavf

SÖZLÜK

Aşağıda metinde sıkça kullanılan bazı Aonları içeren bir sözlük verilmektedir. Bu kesinlikle geniş kapsamlı bir liste değildir. Aonların yanında parantez içinde verilen sözcükler, o Aon’u içeren isim veya terimler için örneklerdir.

ARE Birlik, Uyum (Arelon, Aredel, Maare, Waren)

AAN Doğru, Gerçek (Aanden, Taan)

V 'f **O**

y **h**

ASHE Işık, Aydınlık (Seon Ashe, Dashe)
AHA Nefes, Hava (Ahan, Dahad, Kahar)

m
ALA
Güzellik, Yakışıklılık (Meala, Seinalan)
ATA
Zarafet, Düzgünlük (Karata, Atad Dağlan, Atara)
İlk, Dil (AonDor, Aonik)
Güç, Enerji

DAO İstikrar, Güvenlik (Daora, Daorn)
□
DEO Altın, Metal (Deos, Deo Çiftliği)
)
EDA
Üstünlük, Gururluluk (Edan)
EON İrade, Dayanıklılık (Eondel, Eonik)
ENA
Şefkat
(Torena)
ENE Zekâ, Kurnazlık (Sarene)

EDO
Korunma, Güvenlik
ESHE Hediye, Yetenek (Eshen, Mareshe)
IAD
Güven, Güvenilir (Iadon)
EHE Ateş, Sıcaklık

IAL
ELA Odak, Merkez (Elantris, Elao)

Yardımseverlik, Çare (Roial)
IEN   NAE
Bilgelik   Görüş, Berraklık
(Seon Ien, Adien)
OMI Sevgi (Domi, Omin)

İRE Zaman, Yaş (Diren)

IDO
Merhamet, Acıma ("İdos Domi”)
OPA
Çiçek
(Seon Opa, Opais, Opelon)
REO Ceza, İntikam (Dreok Crushthroat [Ezik Boğaz], Reod)
RII
KAE Doğu Yönü (Kae Şehri)

Kil
Adalet
(Kiin)

Zenginlik, Bolluk (Telrii, Sorii)

TEO Kraliyet, Heybet Teod, Teois, Teoras, Teorn)
SHAO Dönüşüm, Değişim (Shaod, Shaor)
0

SHEO
Ölüm

MAI
Onur

m
MEA
Düşüncelilik, İnsancıllık (Meala)
SAO Akıl, Öğrenme (Saolin)

SEA Saflık, Sadakat (Seaden, Seala)
SEO Bağlılık, Hizmet (Seon, Seor)
TİA
Seyahat, Nakliyat